A. M. D. G.

பங்கிராஸ்

அல்லது

பூர்வீக சுரங்க சபையின்

விநோத

விர்த்தாந்தம்

இஃது

சேசுசபைக் குருக்களில் ஒருவரால்

இயற்றப்பட்டது.

திருச்சிறாப்பள்ளி

அர்ச். சூசையப்பர் கல்விசாஸ்திர மடத்து

அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1896

762
230

3 A102
230
115309

பொருள் அட்டவணை.

அத்.	பொருள்.	பக்கம்.
	முதல் பாகம்.	
	சமாதான காலம்.	
		5
i	ஓர்ஸ்துவக் குடும்பம், தாயும் மகனும் ...	11
ii	வேதசாட்சியின் செல்வ புத்திரன் பங்கிராஸ்.	21
iii	தாய் தன் மகனை நேர்ந்தது	30
iv	அஞ்ஞானக் குடும்பம், தந்தையும் மகளும் ...	48
v	செல்வப் பாங்கி, அக்னேசி	57
vi	விருந்தினர் பந்தி	63
vii	கதாப்பிரசங்க சாஸ்திரியார்	
viii	அக்னேசி, சீரா, செசீலி, உடைமையும் வறு	71
	மையும் ஒருவழி செல்லல்	83
ix	இரண வீர சூரன், செபஸ்தியார்	96
x	தவறி விழுவோர்க்கு ஊன்றுகோல் ...	108
xi	நரியுங் கோநாயும்	
xii	மந்தைக்குள் நுழைந்த நரியுங் கோனும்	114
	செய்பவன் படாதது படுவான்...	127
	அடாதது	
xiii	கிராம வனப்பும் வளமையும்	141
xiv	குரோமாசியன் கிராமம்	
xv	தர்குவாதன்: குடியுஞ் சூதுங் கொல்லும்	154
	விஷமாம்	
	இரண்டாம் பாகம்.	
	யுத்தகளம்.	
i	இயோஜெனன்: சுரங்க ஸ்தலங்களின்	173
	விசாரணைக் கர்த்தா	182
ii	சுரங்கங்களைச் ... த விவரங்கள்	190
iii	இராஜ ஆலோசனைச் சங்கம்	302
iv	சகோதர சாமத்துரோகம்...	2[illegible]8
v	கன்னிகா இரத்னம்.. ...	

அதிகாரம்.	பொருள்.	பக்கம்.
vi	அக்கேசியின் கிராமம்: துன்பமும் இன்பமுஞ் சுழலுஞ் சக்கரம்	214
vii	இராஜ சட்டம்	223
viii	இராஜ சட்டம் போனது	235
ix	விபரீத வியாக்கியானம்	242
x	சுரங்கத்தில் நுழைந்த சிக்கட்டம்	252
xi	முதல் புஷ்பம்: செசிலி ஜெயசீலி	265
xii	நீதியுந் தயையும்: அரசன் அன்று கொல்லுந் தெய்வம் நின்று கொல்லும்	280
xiii	பழிவாங்கும் இருவகை வழி	[illegible]
xiv	ஆஸ்தான சமஸ்தான வேலைகள்	[illegible]
xv	சிறைக்கூடம்	313
xvi	வழித்துணை ஆதாரம்	[illegible]
xvii	கடைசி யுத்தம்	336
xviii	கிறீஸ்துவப் போர்வீரன்	[illegible]
xix	சிறை மீட்சி	360
xx	போன உயிர் மீண்டும் வரல்	372
xxi	வேதசாட்சியின் வெற்றி முடி	379
xxii	சிறைக்கூடத்தின் அலங்காரம்	389
xxiii	அக்கேசியின் ஜனனகாள்	400
xxiv	பகையும் பழியும் மதியை மயக்கும்	413
xxv	குருவும் பண்டிதரும்	429
xxvi	ஞானோதயப் பிரகாசம்	434
xxvii	மீரியாவின் வரலாறு	446
xxviii	சுகிர்தானந்த காலகதி	454

மூன்றாம் பாகம்.

வெற்றிமாலை.

i	கீழ்த்திசை அங்கியன்	[illegible]
ii	வேத விரோதியின் அதோகதி	470
iii	பாக்கிய சம்பூரணம்	477

OF THE REGISTRAR OF

அனாதிரம.

பங்கிராஸ்

அல்லது

பூர்வீக சுரங்க சபையின் விநோத விர்த்தாந்தம்.

இஃது

சேசுசபைக் குருக்களிலொருவரால்
இயற்றப்பட்டது.

தெண்ணஞ்சுழியிற் செவ்விதட்டாமரைப்பள்ளி
வண்ணம்பார்ப்பொடு மகிழ்வெழத்துஞ்சிய அன்னம்
எண்ணொத்துவிய வேடலுக்கஞ்சி வந்தெரிகான்
வண்ணம்பார்ப்பொடு கலுழ்ந்தனமகவொடு கலுழ்வாள்.

தேம்பாவணி.

TRICHINOPOLY:
ST. JOSEPH'S COLLEGE PRESS.

1896

முகவுரை.

திருச்சபையின் ஆதித்துவக்கத்தின் முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளில் சத்தியவேதக் கிறீஸ்தவர்கள் இருந்த நிலைமையும் அவர்கள் சீவிய பிரலாபமும் வெகு விநோதமும் ஆச்சரியமுமுள்ளது. வேத விரோதிகளான இராஜாக்களுந் தேசாதிபதிகளுஞ் சத்தியவேதத்தை முழுதும் அழித்து நிர்மூலமாக்கும்படி தங்கள் சத்துவமெல்லாங் கூட்டிப் பெருங் கலாபனைகளை எழுப்பிக் கிறீஸ்துவர்களை நூறு நூறாய்ப் பிடித்துச் சிறையில் அடைத்தார்கள். அடிமைகளைப்போல கடினவேலை அவர்கள் செய்யும்படி கண்டித்தார்கள். இரத்தம் பிரளயமாய்ச் சிந்தும்படி அடித்து வருத்தினார்கள். துன்பவேதனைப்படுத்தி சித்திரவதைசெய்து உயிரைக் கொடுமையாய்ப் பறித்தார்கள். கிறீஸ்துவர்களோவெனில் சேசுநாதர்சுவாமிக்காக பாடுபட்டு உயிர் இழப்பது தங்களுக்கு ஆனந்தபாக்கியமென்று எண்ணி சந்தோஷத்துடன் சகல துன்ப வேதனை நிந்தை அவமானங்களைப் பொறுத்து சத்தியவேதத்தின் உண்மைக்குச் சாட்சியாகத் தங்கள் உயிரைக்கொடுத்து வேதசாட்சிகளானார்கள்.

இந்தப் பூர்வீககாலத்துக் கிறீஸ்துவர்களுடைய தர்ம நடக்கையும் வேதத்தில் அவர்கள் காண்பித்த மன உறுதியும் எவர்க்கும் ஆச்சரியம் உண்டாக்க ஏதுவானது. இதில் விநோதமும் அற்புதமும் நிறைந்த வர்த்தமானங்கள் பல உள. இவைகளில் சிலவற்றைத் தெரிந்துகொண்டு சரித்திரமுறையாய் ஒன்றுக்குப்பின் ஒன்று இவைகளைச் சரமாயக் கோர்த்து எவர்க்கும் பிரயோசனமாம்படி விவரித்துக்காட்டி இப்புஸ்தகத்தை எழுதத்துணிந்தோம்.

7

Ol:5
M96

பூர்வீககாலத்துக் கிறீஸ்துவர்களின விநோதவிர்த்தாந்த நடவடிக்கைகளைக் காட்டும்போது அவர்களைச் சூழ்ந்திருந்த அஞ்ஞான ஜனங்களின் ஆசார ஒழுக்கமுறைகளையும் பெருத்துக்காட்டினால், இருவருக்குமுள்ள வித்தியாசம் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் வெளிப்படையாய்ப் புலப்படுமென்பதால் அக்காலத்திலிருந்த அஞ்ஞானிகளைச் சேர்ந்த விநோதவிர்த்தாந்தங்களையும் வாய்ந்த இடங்களிலெல்லாம் இப்புத்தகத்தில் காணலாம். ஆனால் அஞ்ஞானிகளைப்பற்றி நாம் இங்கு கூறும் வர்த்தமானங்களில் அவலக்ஷணமும் அயோக்கியமுமான விஷயங்கள் யாவற்றையும் நீக்கி சிறுவர் முதலாய் யாதோர் மோசமின்றி வாசிக்கத்தகுந்தவைகளை மாத்திரஞ் சேர்த்துவைத்திருக்கின்றோம்.

திருச்சபை ஆதியில் முதல் மூன்று நூற்றாண்டில் அஞ்ஞானிகளான கொடுங்கோல்மன்னர் செய்த வேதகலாபனைகளின் நிமித்தம் உரோமாபுரியிலிருந்த கிறீஸ்துவர்கள் பூசை தேவாராதனை முதலிய வேத ஆசாரமுறைகளைப் பயமின்றிச் செய்யும்படியாகப் பூமிக்குள் விஸ்தாரமான சுரங்கங்கள் வெட்டி அங்கே இரகசியமாய்க்கூடித் தேவாராதனை நடப்பித்து வந்ததால் அந்தக்காலத்துச் சபைக்குச் சுரங்க சபையென்ற நாமஞ் சாதாரணமாய்க் கொடுக்கப்பட்டது. அச்சபைக்குரிய சில விநோத விஷயங்களை நாம் இங்கு விவரித்துக்காட்டப்போவதால் இந்நூலுக்குப் பூர்வீக சுரங்க சபையின் விநோத விர்த்தாந்தம் என்ற பெயர் சூட்டப்பெற்றது.

A. M. D. G.

பங்கிராஸ்

அல்லது

பூர்வீக சுரங்க சபையின் விநோத விர்த்தாந்தம்.

முதல் பாகம்—சமாதானகாலம்.

முதல் அதிகாரம்—கிறீஸ்துவ குடும்பம்.

தாயும் மகனும்.

சேசுநாதர்சுவாமி மனுஷாவதாரமான மூன்றாம் நூற்றாண்டின்காலத்தில் செல்வத்திலும் நாகரீக மேன்மையிலும் மிகச்சிறந்து நீர்வளம் நிலவளம் யாவும் பூரணமாய் அமையப்பெற்று உலகத்துக்கு ஓர் ஆபரணமாக விளங்கிய இராஜதானிபட்டணம் உரோமை மாநகரே என்று தேசசரித்திர நூலாசிரியர் ஒரே சம்மதமாய் எழுதிவைத்திருக்கின்றார்கள்.

அந்தக்காலத்திலிருந்த உரோமானர் இராட்சியபரிபாலன சட்டதிட்ட ஏற்பாடுகளிலும் போர்வீர வண்மையிலுஞ் சாதுரிய சாமர்த்திய திறமையிலுஞ் சாஸ்திர கல்விக்கியான அறிவிலும் அபிவிர்த்திபெற்று மற்றெந்தத்தேச ஜனங்களைப்பார்க்கிலு மிகவுஞ் சிறந்து விளங்கி பேரோங்கிவந்தார்கள்.

இவர்கள் இலௌகீக தந்திர உபாயங்களில் எவ்வளவு நிபுணராய் மேன்மைபெற்றிருந்தாலும் மேலான அறிவின் விஷயத்தில் குருடராய் அடர்ந்த அஞ்ஞான இருளில் அமிழ்ந்திருந்தார்கள். இவர்களில் பெரும்பான்மையோரான சமானிய ஜனங்கள் தங்கள் மனது சென்றவழி இன்னதென்று இஷ்டம்போல பற்பலவகையான தேவர்கள் தேவதைகள் குலதெய்வமென்று கோடிக்கணக்கான குருசாமிகளை ஏற்படுத்தி அவர்களுக்கு விதவிதமான ஆலயங்களைச் சிறப்பாய்க் கட்டி பூஜை ஆராதனை தூபதீப சடங்குமுறைகளைச் செய்துவந்தார்கள். சிறுபான்மையோரான கற்றுத்தேர்ந்த புத்திமான்கள் தங்கள் தேசத்தார் வணங்கி வழிபட்டுவருங் கோடிக்கணக்கான தேவர்கள் சுரக்கொண்ட கனுவென்று இவர்களை நம்பாமலும் இவர்களின் சிலைகளைக் கைவிட்டு வணங்காமலும் சிலர் தங்கள் மனதுக்கு இசைந்த ஒரு முகூர்த்தத்தை வழிபட்டு சிலர் வழிபடாமலும் நடந்துவந்தார்கள்.

ஆகிலும் இந்த அஞ்ஞான உரோமான மத்தியில் சேசுநாதருடைய பரிசுத்த வேதந் திருச்சபையின் ஆதி உபதேசகாலத்திலேயே ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்தது. சேசுநாதருடைய ஸ்தானத்திலிருந்து திருச்சபையை ஆண்டு நடத்தும்படி பனிரண்டு அப்போஸ்தலர்களுக்குள்ளிருந்து தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட அர்ச். இராயப்பர் உரோமர் அரசாட்சியின் இராஜதானியாகிய உரோமை மாநகரைத் தமது [illegible]ய கெடிஸ்தலமாகத் தெரிந்துகொண்டார். அர்ச். இராயப்பரும் சின்னப்பரும் இந்தப்பட்டணத்திலேதான் தங்கள் இரத்தத்தைச் சிந்தி உயிரைப் பலியாக ஒப்புக்கொடுத்து வேதசாட்சி முடி பெற்றார்கள். வேதசாட்சிகளின் இரத்தம் வேதத்தின் வித்தானதால் அந்த நாள்முதல் சத்தியவேதங்

கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் நாலாபக்கத்திலும் பரம்பிவந்தது. பரம்பினாலும் உரோமைமாநகரில் இருந்த கிறீஸ்துவர்கள் கொடுங்கோலரான அஞ்ஞான இராஜாக்களின் துன்பத்துக்குப் பயந்து தாங்கள் இருக்கும் இடந்தெரியாமல் ஒளிந்து மறைந்து வெகு இரகசியமாய் சத்தியவேத ஒழுங்குகளை அநுசரித்துவந்தார்கள்.

இப்படி இருக்குங்காலத்தில் உரோமை மாநகரில் மகா பிரபுத்துவ வம்சத்தில் பிறந்த லூசிலி என்னும் புண்ணியவதியான ஒருத்தி இருந்தாள். இவள் சத்தியவேதக் கிறீஸ்துவளாய் அறநெறி ஒழுக்கத்தில் அணு அளவும் பிசகாமல் நற்குணம் நற்செய்கைகளால் சிறந்து விளங்கிவந்தாள். இவளுடைய புருஷன் சில வருஷங்களுக்குமுன் எழும்பிய கொடிய வேத கலகத்தில் கிறீஸ்துவனாயிருப்பது தெரியப்படவே துஷ்டர் இவனைப்பிடித்து கொடூர அக்கிரமங்கள் செய்து பாடுபடுத்தினபின்பு வேதத்துக்காக இவனைக் கொன்றுபோட்டார்கள்.

சிறந்த புண்ணிய சீலரான தாய்தந்தை இருவருடைய தவப்பேறின் பலனாக இவர்களுக்கொரு செல்வ புத்திரன் இருந்தான். அவன் பெயர் பங்கிராஸ். பிள்ளை நாளொரு மேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாய் தாயார் கண்முன் வளர்ந்து புண்ணிய ஒழுக்கப் பயிற்சியில் விடா ஊக்கத்துடன் நடந்து தன் தாயார் இருதயஞ் சந்தோஷத்தால் பூரிக்கும்படி செய்துவந்தான்.

பிள்ளைவளர அவனுக்குத் தகுந்த வித்தியாப்பியாசஞ் செய்துவைக்கத் தாயார் வெகு கவலையாயிருந்து அஞ்ஞானிகள் நிறைந்த அந்த ராஜதானி நகரில் அறிவும் நல்லொழுக்கமும் கற்றுக்கொடுக்க ஏற்ற பள்ளிக்கூடம் எதுவென்று தேடி விசாரித்தாள். விசாரித்துத் தேடியும் ஏற்றபள்ளிக்

கூடம் இதுவென்று அறிவது வெகு கடினமாயிருந்தது.
கிறீஸ்துவர்கள் எவரென்று பகிரங்கமாய் வெளியே அறிய
க்கூடாததினிமித்தம் அந்தப்பள்ளிக்கூடத்துக்கு மகனை
அனுப்பலாமென்று பலநாள் யோசித்து கடைசியில் அம்மி
ருந்த [illegible] பள்ளிக்கூடங்களில் கலைகொழுகிப் படிப்பினை
யில் சற்றுச் சிறந்ததாக பேர் எடுத்திருந்த ஓர் பள்ளிக்கூ
டத்துக்கு மகனை அனுப்பினாள்.

இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் பங்கிராஸ் படித்து வந்தா
ன். நமது சரித்திரம் துவக்கும் இந்தச்சமயத்தில் அவனுக்
குப் பதினைந்து பிராயம். பதினைந்து பிராயமாயினும் தன் வய
துக்குமேல் வளர்ந்தவனாகத் தோன்றினான். [illegible]
போன்ற அவன் முகம் மகா இலக்ஷண வடிவுள்ளது. நீல
மொத்த கண்களும் மலர்ந்து பூத்த ரோஜாப்புஷ்பத்தின் நிற
ம்போன்ற அவனது உதடும் அவன் பேசுங்குரல் சப்தமும் ந
டை உடை பாவனையுஞ் சிறு அசைவாடுதலும் எல்லாம்
முறையே பின்ன பேதமின்றி இருப்பதைப் பார்த்தவர்கள்
இவன் மகாப் பிரபுவின் பிள்ளையாயிருக்கவேண்டுமென்று
இயல்பிலே சொல்லுவார்கள். அன்றியும் இவனது விரிந்து
படர்ந்த நெற்றியின்மேலே தலைமயிர் பொன்சுருள்போல்
சுருண்டு திரண்டு தாங்கி விழுவது பிள்ளையின் அறிவு வி
சாலத்தைக் குறித்துக்காட்டும். அவன் முகத்தில் தோன்
றும் வசீகரகளையோவெனில் அவன் அன்பும் அருளுஞ் சி
றந்த தயாளமுமுள்ள செல்வ புத்திரனென்று எவர்க்கும்
விளக்கும். அக்காலத்திய உரோமானர் வழக்கப்படி முழங்
கால்மட்டும் தொங்கி விழும் நீண்ட உடை உடுத்திக் கழுத்
தில் தங்கத்தாலாய பதக்கமொன்று அணிந்திருந்தான்.

பங்கிராஸ் நாள்தோறும் பள்ளிக்கூடம் விட்டவுட
னே மற்றப் பிள்ளைகள் சாதாரணமாய் இங்குமங்கும்போய்

சுற்றித்திரிந்து பேசிச் சிரித்து விளையாடி மகிழ்ந்து வெகு
நேரமானபின் வீட்டுக்குப் போய்ச்சேர்வதுபோலே செய்
யாமல் தனக்கு வீடு உண்டு, பள்ளிக்கூடம் உண்டு என்று
உடனே தன் வீட்டுக்கு நேரே வந்துவிடுவான். அப்படிச்
செய்து வந்தவன் இன்று அஸ்தமித்தாலும் [illegible]
இன்னம் வரவில்லை. இதுமட்டுமில்லாத தாமதம் இன்று
உண்டானது.

[illegible] இவன் தாய் வீட்டிலிருந்து சந்திரோ
தயத்துக்குக் காத்திருக்கும் சாதகப்பட்சிபோல் மகன் வரு
கைக்கு எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். [illegible]
[illegible] பிறந்து வளர்ந்தவள்போல் அவள் முகம் களையின்
[illegible]யிருந்தது. இருந்தாலும், மேலான ஞான
அறிவின் சுடர் அவள் முகத்துக்கு ஓர் வகையான உன்னத
சிறந்த இலக்ஷண சாயலைக் கொடுத்ததினாலே தோன்றி
யது. தலைமயிர் [illegible] வயது [illegible] நரைத்துப்
போக முகத்தில் திரையும் விழுந்திருந்தது. தன்மேல் ஆப
ரணம் அலங்காரம் யாதொன்றுமின்றி வெகு சாதாவான
உடுப்பு அணிந்திருந்தாள். விதவையென்று காட்டும் அடை
யாளமான கறுப்பு நாடா ஒன்றுமாத்திரம் தேச வழக்கப்பிர
காரம் அவள் உடுப்பின்மேல் தைத்திருந்தது. அவள் அணி
ந்திருந்ததில் விலையுயர்ந்த ஆபரணமென்று சொல்லும்படி
யானதேதென்றால், தங்கச் சரட்டிலே ஏதோ ஓர் சிறு செ
ப்புக்கோர்த்து தன் கழுத்தில் கொஞ்சமறைவாய்ப் போட்
டிருந்தாள். இச்சிறு செப்புக்குள் உயர்ந்த பொருளொ
ன்று இருப்பதினாலேதான் அந்தச் செப்பை தன்மேலு
டைக்குள் வெகு பதனமாய் மறைத்து வைத்திருப்பதாகத்
தோன்றினது.

நாம் வர்ணிக்கத் துவக்கும் இந்தச் சமயத்தில் வெகு

விசித்திரமான கைவேலை ஒன்று செய்துகொண்டிருந்தாள்.
வேலையின் நோக்கத்தைப் பார்த்தால், அவள் செய்வது தன்
சுய பிரயோசனத்துக்கல்ல. பொன் ஜரிகையாலிழைத்த
வஸ்திரத்தின்மேல் உயர்ந்த வேலைத்தராமாக அக்ஷரமு
கள் கூட்டி அலங்காரமான புஷ்பங்களாக சித்திரித்து சமீ
பத்திலிருந்த சிறு பெட்டியிலிருந்து முத்துரத்னங்களை
ஒவ்வொன்றாய் எடுத்து பொன்னுலிழைத்த போர்வையில்
வைத்து வெகு விசித்திர வேலைப்பாடான தையல் வேலை
செய்துகொண்டிருந்தாள். இவையெல்லாம் பார்க்கையில்
லூசிஞ என்பவள் தான் முன் சுமங்கலியாயிருந்த செல்வ
காலத்தில் அணிந்திருந்த விலை உயர்ந்த இரத்தினாபரணங்
களைத் தேவாராதனைச் சிறப்புக்கு உபயோகிக்க எடுத்து
னித்திருப்பதாகத் தோன்றுகின்றது. இதின் விவரம் இனி
ப்போகப் போகத் தெளிவாகும்.

இதுமட்டுந் தான்செய்துவந்த வேலையின் பேரில் முற்
றும் கவனித்துவந்த லூசிஞ என்பவள் நேரம் போகப்போ
க, கொஞ்சங் கவலையுற்றவள்போல் கலங்கத் துவக்கினாள்.
சமயத்துக்குச் சமயங் கண்களை உயர்த்தி கதவின் பக்கம்
எதிட்டுப் பார்ப்பாள். ஏதோ சப்தங் கேட்பதாக யுத்தேசி
த்து உற்றுக் கேட்பாள். திறந்திருந்த சாளரவாயில் வழி
யாய் சூரியன் அஸ்தமான திசையை நோக்கிப் பார்ப்பாள்.
மேசையின்மேலிருந்த மணல் மணிகள் விழுவதால் நேரங்
காட்டுங் கடிகாரத்தில் மணி என்னவென்றும் ஐயோ! நே-
ரம் போயிற்றேயென்றும் ஐயோ! பிள்ளைக்கு என்னமோ
ஏதோ சம்பவித்ததோவென்றும் வெகு கவலைப்பட்டு கண்
கலங்கி ஜலந் ததும்ப தன் மனதுக்குள் பலவாறாய் யோசி
த்துக்கொண்டிருக்கும்போது, மகன் வருங் காலடிச் சத்தங்

கேட்டு தாய் பூரித்து மகிழ்ந்த மனதுடனே எழுந்திருந்து
மகனை எதிர்கொண்டழைக்க நடந்து சென்றாள்.

இரண்டாம் அதிகாரம்.

வேதசாட்சியின் செல்வபுத்திரன்: பங்கிராஸ்.

சருவேசுரன் சிருஷ்டித்து உலகத்தில் வைத்திருக்குங்
கோடானுகோடி ஜீவராசிகளுக்குள் தாயின் இருதயத்தில்
தான்பெற்ற பிள்ளையின்பேரிலிருக்கும் சிநேகத்துக்குச் சம
மானது ஒன்றுமில்லை. அதற்கு ஒப்புவே கிடையாது. லூசி
ஞவென்ற செல்வத் தாய்தன் மகன் வீட்டுக்கு வரத் தாம
தமானதினிமித்தங் கவலை வருத்தமுற்றிருந்தவள் மகன் வந்
தவுடனே அவள் இருதயம் பரிந்து பூரித்து அவனை அன்
பாய்க் கட்டி அணைத்து ஆயிர முத்தங்கொடுத்தபின்பு தன்
பக்கத்தில் உட்காரும்படி செய்தாள். பிள்ளை உட்கார்ந்தபின்
அவன் அன்று வீட்டுக்குவர ஒரு மணிநேரம் மட்டும் நாட்க
ளைப்பார்க்கிலுந் தாமதமானதின் காரணம் ஏதென்று அவ
ன் முகநோக்கத்தைப் பார்த்தறியும்படி தாய் மகனை உற்றுப்
பார்த்தாள். பார்க்கவே, மகனும் முகமலர்ந்து களங்கமற்ற
நெஞ்சின் அறிகுறியாக ஓர் புன் நகை காட்ட தாயார் ம
னதிலிருந்த கவலையுந் துக்கமுஞ் சூரியன் வீசுஞ் செங்கதிர்
ஒளிமுன் மாறி மறையும் பனித்துளிபோல அறவே நீங்க
தாயார் மகன்கையை தன் கையிலெடுத்து, பின்வருமாறு
வினவினாள்:

"ஆ! என் கண்ணே! அருமை மகனே! என் இன்று
இவ்வளவு தாமதஞ்சென்று வந்தாய்? வரும் வழியில் ஏதே
னும் ஆபத்து நேரிடவில்லையல்லவா?"

"அம்மா! என் இனிய தாயே! அப்படி ஒன்றும் நேரிடவில்லை. எல்லாம் சந்தோஷம்; இவ்வளவு அவ்வளவென்று என்னால் சொல்லிமுடியாது."

தாயார் தனக்கு நடந்தது யாதென்றறியுமுன் காட்டின முகச்சிரிக்கத்தைக் கண்ட மகன் நிலவொளி வீசினாற்போல் புன்னகை கொண்டு சொல்லுவானாயினான்:—

"நல்லது அம்மா! உங்கள் இஷ்டப்படியே ஆகட்டும். அந்தந்த நாளில் எனக்கு வரும் நல்லதும் கெட்டதும் இன்னதென்று உங்களுக்கு நான் சொல்லத் தவறிப்போனாலும் எனக்குத் தாய் முன் வராது சந்தோஷமுண்டாகிறது."

"கெட்டதாம்" என்று பிள்ளை சொன்னதைக் கேட்ட தாய் ஏது கெட்டது நடந்திருக்கக்கூடுமென்று தனக்குள் யோசனையாயிருந்தாள்.

"அம்மா! எல்லாம் கேளுங்கள் நான் நேற்று வாசித்த பாடத்தில் சித்திரபுத்திர நாயனாரைப் பற்றி ஓர் விசேஷங்கண்டிருக்கிறது. இவர்கள் வீட்டிலே ஓர் கலயம் உறியில் கட்டிக்கொள்ளுவாராம். எந்த நாள் நல்ல அதிர்ஷ்ட நாளோ அந்த நாளில் வெள்ளைக்கல்லும் துர் அதிர்ஷ்ட நாளோ கருங்கல்லும் கலயத்துக்குள் போட்டு மரணமுடிவில் நல்ல நாள் எத்தனை துர் அதிர்ஷ்ட நாள் எத்தனையென்று எண்ணிப்பார்ப்பார்களாம். அம்மா நானும் அப்படியே செய்தால் எனக்கு நடக்கும் யாவும் உங்களுக்கு நான் வந்து சொல்லும் நாளில் வெள்ளைக்கல்லும் உங்களுக்குச் சொல்லாத நாளில் கருங்கல்லும் போடவேண்டியிருக்கும். ஆனால் இன்று எனக்கு நடந்தது எல்லாஞ்சொல்லவோ சொல்லத்தகாதோவென்று முதல்விசை எனக்கு ஓர் சந்தேகந் தோன்றுகிறது."

இதைக்கேட்டவுடனே தாயார் நெஞ்சம் வெடவெடவென்று பதைத்துத் துடித்ததோ அல்லது என்னமோ ஏதோவெ

ன்ற அதின் கவலையால் அவளை அறியாமல் கண்கலங்கி நின்றதோ ஏதோ தாயார் இருந்த நிலையைப் பார்த்த மகன் உடனே அவள் கையைப் பிடித்து அன்பாய்த் தன் மடியில் வைத்து முத்தி செய்து வீணையே தூறலெனத் தேனைப் பேசினதைப் போல சொல்லுவான்:—

"என் மதுரத்தாயே! ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். உங்கள் மகன் தன் தாயார் மனதுக்கு துக்கம் வருவிக்கும்படி யாதொன்றுஞ் செய்யவில்லை. என்றுஞ் செய்யமாட்டான். அம்மா! இன்று எனக்கு நடந்தது யாவும் நீங்கள் அறியும்படி ஆசையாயிருக்கிறீர்களோ? அல்லது நான் அதற்கு இசையும்படி உண்டான காரணம் இன்னதென்பதாம் நான் உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமோ? அம்மா! உங்கள் இஷ்டமென்ன?"

"மகனே பரமானந்தனே! என் கண்ணே! எல்லாஞ்சொல்லு. உனக்கு நடந்தது யாவும் உன்னாலும் உன் தாய் நான் அறியவேண்டாமா?"

"நல்லது அம்மா! எல்லாம் ஒன்றும் விடாமல் உங்களுக்கு நான் சொல்லப்போகிறேன் கேளுங்கள். நான் பள்ளிக்கூடத்திற்குப்போய் படிப்பதற்கு இதுதான் கடைசிநாளென்று சொன்னீர்களே! இந்தக் கடைசிநாள் எனக்கு என்றும், பல விநோதமான பெரு பாக்கியமுள்ள நாள். இன்று காலமே அசம்பவங்கள் இன்று நடந்திருக்கின்றன. இன்று எங்கள் உபாத்தியாயர் காசியான் சிறந்த நற்குணமுள்ள அவர் சான்றோர் உரைத்த வாக்கியமாகிய ஓர் சுலோகத்தைக் கொடுத்து அதற்குச் சிறந்த நடையில் வியாக்கியானம் ஒன்று எழுதும்படி என் வகுப்பு மாணாக்கர் யாவருக்குங் கொடுத்தார்."

"மகனே! அந்த சுலோகம் [illegible]தென்று உனக்குத் தெரியுமா?"

"அம்மா! அதை [illegible] எல்லாம் உங்களுக்குச் சொல்லப்போகிறேன். [illegible] கொடுத்த சுலோகம் இதுதான்.

சத்தியம் காக்கத் தன்னுயிர் கொடுக்க
[illegible] துணிவது [illegible].

இந்த சுலோகத்துக்கு [illegible] வியாக்கியான உரை எழுதி முறை முறையாய் வாசித்தார்கள். இவர்கள் வாசித்ததைப்போல [illegible] யாதொன்றும் நான் கேட்டதேயில்லை. ஆனால் [illegible] தோழரைப்பற்றிக் குறைவாய்ப் பேசுவதாக நீங்கள் நினைக்கவேண்டாம். அப்படி அவர்கள் எழுதினால் அது அவர்கள் தப்பிதமா? என்ன செய்வார்கள்? [illegible] இருளில் பிறந்து [illegible] இவர்களுக்குச் சத்தியமாவது ஏதென்று தெரியுமா? [illegible]கள்களுடைய வீண் சித்தாந்தக் கொள்கைகளை ஸ்தாபிக்க உயிரைக்கொடுக்கும்படி என்ன மனோதைரியம் அவர்களுக்கு உண்டாகலாம்? ஆனால் கிறீஸ்துவனுக்கு எவ்வளவோ சிறந்த பொருள்! என் இருதயம் பதைத்து துள்ளிக் குதிக்கது. நான் [illegible] இங்ஙனம் நீங்கள் எனக்குச் சொல்லிக்கொடுத்த [illegible] கதைகளும் நான் என் கண்ணால் [illegible] பார்த்தவரும் அறநெறிப்பயிற்சியும் எல்லாம் என் நினைவில் திரண்டு கூடி அடர்ந்து மொய்த்தது. வேதசாட்சி முடிபெற்ற செல்வத் தந்தையின் புத்திரன் நானல்லவா? எப்படி என் மனம் மெழுகுபோலிளகிக் கரையாதிருக்கக்கூடும்? வாசிக்கும்படி என் முறை வந்தபோது என் மனதில் வாய்[illegible] தீபோல் பற்றி எரிந்த ஆத்திரப்பற்றுதலின் மிகுதியால்? தாயே

[illegible]பதற்குப் பதில் கிறீஸ்துவனென்றும் சத்தியமெ மாக[illegible]ப்பதற்குப் பதில் நமது பரிசுத்தவேதமென்றும் வாய் தவ[illegible]ப்பதற்குப் பதில் கிறீஸ்துவனுனாலும் நான் அநுசரிக்குஞ் சத்திய[illegible] வேதத்திற்காக தன் உயிரைக் கொடுக்கும்படி அணிந்திரு[illegible] அவனுக்கு அழகென்றும் முறையென்றுங் [illegible] அவனுக்கு அழகென்றும் [illegible] உரை எழுதி நான் வாசித்தேன். நான் [illegible]றும் வியாக்கியான உரை [illegible] பாத்தியாயர் காசியான் என்பவர் இ[illegible] வாசித்ததைக் கேட்டு [illegible] கிறீஸ்துவனென்ற மொழியைக் கேட்டமாத்திரம் திடுக்கிட்டு [illegible] என்னைப்பார்த்து இரகசியமாய்; பக்கிரால் [illegible] கலங்கி [illegible] இங்கே சில துஷ்டர்கள் விழிப்பாயிருக்கிறார்கள் [illegible] [illegible]ரிக்கை இங்கே [illegible] [illegible]றீ சொன்னார்."

தாயார் இதைக்கேட்டு மகனை நோக்கிச் சொல்வாள்.

"மகனே! அப்படியானால் காசியான் கிறீஸ்துவனாயிரு[illegible] [illegible]னக்கு எவ்வளவு சந்தோஷம், இவர் உ[illegible]வேண்டும். [illegible] பள்ளிக்கூடத்[illegible]ற்கு உன்னை நான் [illegible]பாத்தியாயராயிருக்கும் [illegible] ஸ்தோத்திரஞ் சர்வேசுரனுக்கு அனுப்பினதற்காக [illegible] அப்பா மகனே! இந்த ஆபத்தான காலத்தி[illegible] உண்டாவதாக. அப்பா மகனே! இந்த [illegible]கொண்டாலும் நாம் அந்நியரைப்போல பயந்து நமது ஜென்ம நாட்டிலும் நாம் அந்நியரைப்போல பயந்து ஒளிந்து நமது சகோதரர் முகத்தையும் நாம் பார்க்காம[illegible] [illegible]த்தை மூடிக் காலக்ஷேபஞ் செய்யவேண்டியிருக்கின்[illegible]து. [illegible] காசியான் கிறீஸ்துவனென்று இவ்வூரார் அறிந்தால் [illegible]ன்றே இவர் பள்ளிக்கூடம் கலைந்து இருந்த இடமும் போ[illegible] [illegible]ன இடமுந்தெரியாமல் அஸ்தாகெதியாய் முடிந்துபோகும். [illegible]லிகெல்லாமிருக்கட்டும், அதன்பின் நடந்ததென்ன? சொல் [illegible]யா என் கண்ணே."

"அம்மா! நான் வியாக்கியான விர்த்தி உரையை வா[illegible] [illegible] கவிதையில் மாற்றிச்சொன்ன சில மொழிகளை அநேகர் கவ[illegible] [illegible]க்குந்தால் வாசித்தானவுடனே எல்லாரும் என் வாசகமே

நிறைந்ததென்று ஆர்ப்பரித்து கர்வோக்யுடன் செய்தான். ஆனால் புல்லிதழ பூவிற்குமுண்டாகலால் அவர்களிலொரு வன் கோர்னீலன் என்பவன் கோபாக்கினி உக்கிரம் [illegible] தா என்னை உறுக்கி நோக்கி பல்லை நெறுநெறென்று மென்றொறித்து உதட்டைக் கடித்து என்னை வெறிக்கப் பார்த்தான்''.

'' இவ்விதம் உன்னைக் கோபமாய்ப் பார்த்தவன் யார்? என் உன்மேல் அவனுக்கு அவ்வளவு கோபம்?

'' அம்மா! அவனு? என் வகுப்பில் [illegible] மாணாக்கருக்குள் அவன்தான் வயதில் மூத்தவ [illegible] [illegible] புத்தி யில் முதல் தீரம், படிப்பில்மாத்திரம் ஜீரோ பாரமே! [illegible] ரு மந்தம். ஆனால் அம்மா இது அவன் [illegible] பிதமோ? என் பேரில்மாத்திரம் தீராத பகை [illegible] [illegible] இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. இதின் காரணம் ஏதோ கால் அறியேன்.''

'' மகனே! இந்தக் கோர்னீலன் [illegible] தாகிலும் உனக்குச் சொன்னதில், செய்ததும் உண்டா?''

'' ஆமா அம்மா! அதினிமித்தந்தான் நான் வீட்டுக்கு வரத் தாமசமாயிற்று. [illegible] எப்படியென்று. பள்ளிக் கூடம் விட்டபின்பு ஆற்றோரமாய் சில பிள்ளைகளோடு [illegible] ன் வீட்டுக்கு வருகையில் கோர்னீலன் என்னிடம் வந்து [illegible] ன்னை வெகு அவமானமாய் எல்லோர் முன்பாகப் பேசி என் [illegible] ன சொன்னானென்றால்: அடே [illegible] பங்கிராஸ்! இதுதான்டா கடைசி விசை நாம் இருவரும் இந்த இடத்திலிருந்து போக லாது. நான் சொல்வது தெரியுதா பயலே! பலகாலைக் [illegible] கையுக்கு இன்று வட்டியு முதலும் வாங்கப்போகிறேன். இன் று பள்ளிக்கூடத்தில் நீ எல்லாரிலும் மகா சமர்த்தனாகப் பேரெடுத்தாயல்லவா?'' இவ்வளவு சொன்னபின் பங்கிராஸ் தன் பந்றம் ஆற சற்று மௌனமாயிருந்தான்.

[illegible] தேற்றியபின் தொடர்ந்து சொல்வான்: தன் [illegible] பங்கிராஸ் உனக்கு மூத்தவர்களும் உன்னிலும் [illegible] அநேகம்பேர் இருப்பது உனக்குத் தெரியாதா சமர்த்தரும் [illegible] உன் வியாக்கியான உரையை நீ காலமே தலை [illegible] உன் [illegible] அசைத்து நாக்கை நீட்டி உதட்டைப் பிதுக்கி [illegible] [illegible] சுழிக்கும் [illegible] என்னை சற்றுச் சாடையாய் [illegible] [illegible] பழிக்கவில்லையா? தினை விதைத் [illegible] [illegible] அறுப்பான் பழி விதைத்தவன் பழி அறுப்பா [illegible] [illegible] [illegible] தெரியாதா? நீ வாசித்த வாசகத்தின் [illegible] [illegible] [illegible] விகாரமான வார்த்தைகள் [illegible] காதிலே [illegible] [illegible] அவைகளின் பயன் இன்னதென்று இன்னுஞ் [illegible] [illegible] பார்க்கப்போகிறாய். என் தகப்பனார் யார் [illegible] [illegible] இந்த இராஜதானி நகரின் விசா [illegible] தெரியுமா பயலே? உங்களவர்களுக்குக் கொஞ்சம் [illegible] கர்த்தாவாய்க்கும். [illegible] திருக்கட்டும் பிறபாடு பா [illegible] சித்தஞ்செய்கிறார். [illegible] உன்னைவிட்டுப் பேசுமுன் பழி [illegible] [illegible] கொள்ளலாம். நான உன்னைவிட்டுப் பேகுமுன் பழி [illegible] பழிவாங்கவேண்டும். வாடா பங்கிராஸ் உன்பேருக்கு [illegible] [illegible] அர்த்தப்பிரகாரம் உன் [illegible] கொடி வித்தை [illegible] கொஞ்சம் காண்பி பார்க்கலாம். [illegible] எழுத்தாணியை எடு [illegible] எழுதிக் கிறுக்கிச் சண்டைபோடுவதற்குப் பதில் கழு [illegible] [illegible] காலைவாரிக்குத்துச்சண்டைக்கு நாம் இரு [illegible] [illegible] நின்றுபார்க்கலாம். இதுதான் புருஷ இலக்ஷணம். [illegible] இப்படி நின்றால் நம்மிருவரில் எவன் சமர்த்தனென்று தா [illegible] பட்டப்பகல்போல் வெட்டவெளியாகும். பார்க்கிறவர் [illegible] உன் அகங்கார கர்வத்தை அழிந்து சரகோஷ்டஞ் செ [illegible] வார்கள்.''

இவ்வளவுதூரந் தாயார் பேச்சுமூச்சின்றி முழுக் கவ [illegible] மாய் மகன் சொன்ன யாவையுங் கேட்டிருந்த பின்பு

கொஞ்சந் தன் பிள்ளையின் பக்கங் கவலையுடன் நோக்கி வாய்பதறி: "மகனே! என் உயிருக்குயிரே! அவன் கேட்டதற்கு நீ என்ன பதில்சொன்னாய்?" என, பங்கிராஸ் சொல்வான்:

"அம்மா! அவன் சொன்னதெல்லாம் பழுதுதப்பிதமென்றும் அவனுக்காவது வேறே எவருக்காவது மனதறியாது ஒன்றாகத் தீமை நான் செய்ததில்லை இதுவென்றும் அவனிடம் நான் பார்க்கவென்று பேர்களிலும் [illegible] நினைக்கவில்லையென்றும் சொன்னேன். இப்படிச் சொன்னபின் அவனைப்பார்த்து: 'கோர்வீனு, நீ என்னைச் சண்டைக்குக் கூப்பிடுகிறாய். அப்படிச் சண்டைக்கு இசைந்து இறங்குவது என் குணமல்ல. விளையாட்டென்று அவனுஞ் சண்டை வினையமாய் முடிவது உனக்குத் தெரியுமே. அதையும் நீ இப்போது என்மேல் கடுங் கோபமாயிருக்கும்போது, விளையாட்டுக்கென்றும் உன்கூடச் சண்டை செய்யேனே' என்று இதமாகச் சொன்னேன். இதற்குள் மற்றப் பிள்ளைகள் வந்து எங்களை வளைந்து சுற்றிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் நோக்கங் ...ததால் எல்லாரும் எனக்கு விரோதமாயிருந்து என்னை அவிழ்த்து இழுத்துவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கலாமென்று எண்ணியிருக்கிறதாகத் தோன்றின. இதைக்கண்டு நான் அவர்களைப்பார்த்து மலர்ந்த முகத்தோடு: 'என் இஷ்ட தோழர்களே! வந்தனம். எல்லா சுபமங்கல பாக்கியம் உங்களுக்கு உண்டாக. இதுமட்டும் உங்களோடு நான் சமாதானமாய்க் கூடி வாழ்ந்ததுபோலே சமாதானமாய் உங்களைவிட்டு நான் இப்போ போகிறேன்' என்று நான் சொல்லும்போது கோர்வீனன் முகம் வெறியால் சிவக்க அவன் சிவந்து சீறிச்சொல்வான்: 'அடே என்கிட்ட இதுவெல்லாஞ் செல்லாது ஆனால்,'—

பங்கிராஸ் இவ்வளவு சொன்னபின் முகம் வாடி உடல் நடுங்கி வாய் பதறி தேம்பித்தேம்பி விம்மி அழுது "அம்மா தாயே! இதற்குமேல் நடந்ததைச் சொல்ல என்னாற் கூடாது. உமக்குச் சொல்லத் துணிவில்லை." என்று சொல்லி, கோவென்று வாய்விட்டழுதான்.

தாயார் இதைக்கேட்டுத் தன் கையை மகன் தலைமேல் வைத்து அவனைத் தேற்றிச் சொல்லுவாள்: "அன்பார்ந்த மகனே! என் கண்மணியே சொல்லு. எல்லாஞ் சொல்லு, சுவாமி முகத்தைப்பார்த்து நடந்ததெல்லாஞ் சொல்லு. நடந்ததெல்லாம் நீ எனக்குச் சொல்லாதேபோனால் என் உடலிலே உயிர் தங்காது. கோர்வீனன் வேறே ஏதாகிலுஞ் சொன்னானு மேலும் ஏதும் உண்டா?"

பங்கிராஸ் கொஞ்சநேரஞ் செபஞ்செய்து தைரியமடைந்தபின் கண்ணைத் துடைத்துச் சொல்வான்: "அம்மா! கோர்வீனன் என்னைப்பார்த்து அடே இதுவெல்லாம் என்கிட்ட செல்லாது. இதுமட்டும் எங்களுக்குத் தெரியாமல் மறைந்த மூலையிலோ, சந்துபொந்திலோ முசல்போல பதுங்கிக்கொண்டிருந்தாய். ஆனாலும் இன்று உன்னை நான் எப்படியாவது வெளியே இழுத்துவிடாதேபோனால் நானு ஆண்பிள்ளையல்ல. அதற்குள்ளே உன்னைப் பழிவாங்கும்படி நான் கங்கணங்கட்டியிருக்கிறேனென்று உனக்கு ஓர் அடையாளங்காட்டும்படி இதோ வாங்கிக்கொள் என்று கையை ஓங்கி பலமெல்லாங்கூட்டி என்னைக் கன்னத்தில் அடித்தான். அடியின் பலத்தால் நான் கீழே உருண்டு பிரண்டு சுழன்று விழுந்தேன். சுற்றிநின்ற பிள்ளைகளெல்லாருங் கொல்லென்று சிரித்து கெக்கலி கொட்டினார்கள்."

பங்கிராஸ் இதைச் சொன்னபின் வாய்விட்டு அழவே கண்களிலிருந்து தண்ணீர் மாலை மாலையாய் ஓடிவந்தது.

கண்ணீர் சொரிந்து அழுதவுடன் மனதில் உறுதி உண்டாக அ
ப்பால் நடந்ததைத் தொடர்ந்து சொல்லுகிறான்: "அம்மா!
நான் அவமானமாய் அடிபட்டவுடனே என் தேகத்திலு
ள்ள இரத்தமெல்லாம் பொங்கிக் கொதித்தது; என்னை அவ
ன் திட்டினதும் சொன்ன இழிசொல் என் காதுக்குள் விடா
து சத்தித்தொலிக்க எனக்கு அந்த சமயத்தில் முன் இல்
லாத பலன் வந்ததாகத் தோன்றியதால் என்னை அநியாய
மாய் அடித்த அந்தப் பயலைப்பிடித்து கீழே மடக்கி அதற்
கு பதில் அடி வாங்கலாமென்றும் அப்படி நான் துணிந்து
செய்தால் என்னைப் பழிக்க நேற்றுமுதல் பிள்ளைகள் என் துணி
வைப் புகழ்ந்து என்னை மதிப்பார்களென்றும் இவ்விதமாக
ப்பலவாறான யோசனை வந்தது. அம்மா! பகைவின் சே
னை பெரும்படைபோல் என்னைச் சூழ்ந்தது. இப்படிப்
பட்ட சோதனை எனக்கு என்றும் வந்ததேயில்லை. ஆ! சர்
வேசுரா இப்போ அதை நினைக்கப் பயமாயிருக்கிறது."
தாயாரிதைக்கேட்டு வாய் பதறி உடல் நடுங்கி "என்
கண்ணே! நீ அப்போ என்னசெய்தாய்?" என்று கேட்க
அதற்கு பன்னிரண்டு [illegible] சொல்வான்; "அம்மா! எனக்கு வந்த
துர்யோசனையை என் காவல் சம்மனசுதான் ஜெயித்தார்.
அந்தச் சமயத்தில் எப்படி [illegible] சுவாமி கைப்பாஸ்
அரண்மனையில் நிற்கும்போது அந்த பூதன் ஒருவன் அவ
ரைக் கன்னத்திலடித்தானென்று சுவாமி அவனைக் கோ
பியாமல் பொறுமையாய் நின்றாரென்றும் நான் நினைத்து எ
ன்னை அடித்தவனுக்குச் சமாதானம் பேசி என் கையை நீட்
டினேன்; நீ செய்ததை நான் என் முழுமனதோடு பொ
றுத்துக்கொள்ளுகிறேன். சர்வலோக கர்த்தனும் உன்னை
மன்னித்து ஆசீர்வதிப்பாராக என்று சொன்னேன். இதற்
குள் உபாத்தியாயர் காரியான் [illegible] அறையிலிருந்து நடந்ததை

யெல்லாம் பார்த்தபின் எங்கள்கிட்ட வரவே பிள்ளைகளெல்
லாம் விலகிப் பிரிந்து நாலாபக்கமும் போய்விட்டார்கள்.
அவனால் எனக்குச்செய்த கஷ்ட நிஷ்டூரத்துக்காக அவ
னை நீர் தண்டிக்கவேண்டாமென்று நான் என்
உபாத்தியாயரை மிகவும் கெஞ்சிக் கேட்டேன். அவரும்
அதை நல்லதென்று சம்மதித்தார். ஆ என் மதுர
மாயே! இப்போது நீங்களே சொல்லுங்கள்; இந்த நாள்
என் சிறியகால நாட்களுக்குள் மகா பாக்கியமுள்ள நாள்
என்று நான் சொல்ல ஞாயமில்லையா?"
தாய் தன் மகன் கேட்ட வினவுக்கு மறுமொழியாக
அவனை அன்பாய்க் கட்டி அணைத்து ஓர் முத்தம் கொடுத்
தாள்.

மூன்றும் அதிகாரம்.

தாய் தன் மகனை தேர்ந்தது.

தாயும் மகனும் மேலே கூறியபடிபோல் சம்பாஷித்துக்
கொண்டிருக்கையில் இராவிருள் நெருங்கி அடர்ந்து வந்த
தால் வீட்டின் வேலைக்காரி மெல்லென வந்து மேஜைமேலி
ருந்த பெருஞ் சுடர்விளக்கில் தீயமேற்றிவைத்துபோல சப்த
மின்றி உடனே போனாள். தாயார் தன் செல்வமகனுக்கு
அன்று நடந்த விநோத வர்த்தமானத்தைப்பற்றித் தனக்
குள் சிந்தித்துக்கொண்டு மௌவுனமாயிருந்தாள். அவளுடைய
இருதயம் உள்ளொழும்பிய மனோசலனப்பற்றுதல் நிமித்தம்
பொங்கிறாற்போலிருந்ததற்குக் காரணம், தாயன
தன் பிரியமகனுக்கு மிக அரி
ய ஏக்கமுமல்ல, அல்லது
தான வேதமுறையும் நல்லொழுக்கமும் வெகு கவலையாய்ப்

படித்துக்கொடுத்தபின் அவனும் அதற்கு இசைவாய் எக்
காலத்திலும் அணுவளவும் பிசகாமல் நடந்தானென்கிற
சிலாக்கிய எண்ணமுமல்ல, அல்லது சுவாமி தனக்குக் கொ
டுத்த ஏகபுத்திரன் இவ்வளவு பால பிராயத்திலேயே அற
நெறி ஒழுக்கத்தில் வீரசூர ஆண்மையைக் காட்டினானென்
பதைப்பற்றி அவளடைந்த மகிழ்ச்சியுமல்ல. ஆகிலும் இ
வையெல்லாம் தாயாருக்குச் சந்தோஷமும் ஆனந்தமு முண
டாக்க ஏற்றவைகளல்லவா? “ஈன்றபொழுதிற் பெரிதுவக்
குந், தன் மகனைச் சான்றோனெனக் கேட்டதாய்” என்ற
அநுபவித்தறிந்த வாக்கியம் லுசீனாளென்ற பாக்கியவதியி
னிடமாத்திரம் பயனில்லாமற்போகுமா?

ஆனால் இந்தச்சமயத்தில் லுசீனாளென்ற புண்ணியவதி
யின் மனதிலெழும்பிய பற்றுதல் மகா உன்னதமானது. இ
ந்த உசிதகாலத்திற்காகவே வெகு ஆவலாய் அநேகவருஷங்
காத்திருந்து சர்வேசுரனை இடைவிடாமல் மன்றாடி தன்
ஜெபத்திற்கு அநுகூலங்கொடுக்கப் பிரார்த்தித்துவந்தாள்.
அநேக குடும்பங்களில் பத்தி விசுவாசமுள்ள தாயானவள்
தான்பெற்ற பிள்ளை தொட்டிலில் தூங்கும்போதே அதைச்
சர்வேசுரனுடைய ஊழியத்துக்கென்று நேர்ந்துவிட்டபின்
பிள்ளை வளர வளர அவன் நெருக்கம் நோக்கமும் ஆசை
யுந் தேவ ஊழியத்திற்குச் சார்ந்ததாயிருக்கின்றதோவெ
ன்று ஆவலாய்ப்பார்த்துச் சர்வேசுரனுக்காகத் தன்பிள்ளை
யை வளர்த்துவருவாள். கடைசியில் தாயார் ஆசைப்பிரகா
ரம் பிள்ளை தேவபணிவிடைக்கு அமர்ந்து குருவாய் அபி
ஷேகம்பெற்று பீடத்திலேறி சேசுநாதரைக் கையிலேந்தும
பாக்கியமடைந்தால் தாயாரிருதயத்துக்கு இதுவே மோக்ஷ
மாகும். இவ்விதந் தாயார் சர்வேசுரனுடைய ஊழியத்துக்
காக நேர்ந்த பிள்ளை தனக்கு ஏகபுத்திரனானாலும், தன் உயி

ருக்கு உயிரும் தள்ளாப்பிராயத்தில் தனக்கு ஒரு ஊன்று
கோலுமாயிருக்கவேண்டிய பிராணபதமான மகனானால் தா
யார் சர்வேசுரனுக்குச் செய்யும் இந்த நேர்ச்சி சகல நன்
கொடைகளிலும் மிகச் சிறந்ததென்றுஞ் சகல பலிகளிலும்
அதிசிரேஷ்டமென்றும் எவர்க்குந் தானேவிளங்கும்! பூர்வ
காலத்திலிருந்த சிம்பேரோசா, பாக்கியவதியென்ற பத்தி
யுள்ள கிறீஸ்துவத் தாய்மார்கள் ஒரு பிள்ளையையல்ல, தங்
களுக்கிருந்த பல பிள்ளைகளைச் சர்வேசுரனுக்கு முழுத் தக
னபலியாகக் கொடுத்தார்களல்லவா? அவர்கள் மனத்து
ணிவு எத்தன்மைத்தென்று யார் சொல்லத் தரம்?

இதைப்போன்ற யோசனை லுசீனாள் மனதிலுண்டாக
அவள் தன் கண்ணை மேலேயுயர்த்தி மோக்ஷத்தைப்பார்
த்துத் தனக்கு இச்சமயத்திற்கு வேண்டிய மனத்துணிவு
உண்டாகும்படி பிரார்த்தித்தாள். தன் உயிருக்குயிராகிய
இனிய மகனைச் சர்வேசுரனுக்குப் பூரணபலியாய் ஒப்புக்
கொடுக்க பலநாள் ஆசையாயிருந்தாலும் அதை நிறைவேற்
றுங் காலஞ் சமீபத்தில் வரவர அவள் மனதும் புண்ணாய்
நைந்து பதைத்துத் துடித்தது.

தாயார் மகனைப்பற்றி இவ்விதம் யோசித்துக்கொண்டி
ருக்கையில் மவுனமாய் நின்ற மகன் எதைப்பற்றி யோசித்
துக்கொண்டிருந்தானோ? தனக்கு வரவிருக்க உன்னத பத
வியைப்பற்றி அவன் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. தான் இனி
பெரிய அர்ச்சியசிஷ்டவராகி வணங்கப்பட்டு தன் பெயரால்
கட்டப்படுந் தேவாலயத்தில் திருயாத்திரைக்காரர் பலதிசை
யிலுமிருந்து வருவார்களென்னும் எண்ணம் அவனுக்கு அ
ப்போது உண்டாகவில்லை. தன் பெயரைப் பூமியின் கடைசி
எல்லையிலிருக்கும் இதர ஜனங்களுமறிந்து தன் சரித்திரத்
தை தத்தம்பாஷையில் வாசித்துத் தன்னைப்புகழ்ந்து ஸ்து

இப்பார்களென்று அவன் அப்போது அறியவுமில்லை. பல நாள் கஷ்டமுங்கபடும் அற நெஞ்சுடையவனுனதால் சர்வேசுரன் கட்டளைப்பிரகாரஞ் சரியாய் என்றும் நடப்பது தன் கடமையாமென அவனும் தன் கடமையை நிறைவேற்றுவதிலேயொருசுக் கஷ்டப்பட்டும் பிரயாணிகள் நலமாயிருந்தது தன் பாக்கியமென்றும் நினைத்தானேயன்றி, ...னைப் பெருமையாயெண்ணி டம்பமாய்ப் பாராட்டிக் கர்வங்கொள்ளடவனல்ல.

இவ்விதந் தனக்குள் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த மகன் தன் கண்களை உயர்த்தித் தாயாரைப் பார்த்தான். தாயின் முகத்தில் தான் முன்பார்த்த தேவப்பிரகாச ... அவன் அலங்கரிக்கக்கண்டான். தேவதரிசனம்பெற்ற தேவலோக தூதன் முகம்போல் தாயின்முகம் தோன்றினது. இதைப்பார்த்த மகனுடைய மனம், தாயார் தன்னைக் காக்கும் காவல்தூதன் என்றும்போலவோ, தனக்கு அறநெறி ஒழுக்கம் படிப்பிக்கும் தர்மதூ என்றும்போலவோ, அன்பே அவதாரமாகித் தனக்குமுன் னிச்சட்டமாய் முன்னின்ற தேவதூதியென்றும்போலவோ, தன்னையறியாமல் தாயார்முன் முழந்தாளிலிருந்தான். தாயும் அன்புந் தயையும் பொங்கும் இருதயத்தோடு மகனை மனைக்கண்டுபூரித்துச் சொல்லுவாள்:—

"என் உயிரினும் இனிய மகனே! வெகுகாலமாய் நான் ஆவலாய்த்தேடி என்றும் பிரார்த்தித்துவந்த பாக்கியம் நிறைந்த நாள் இன்று வந்தது. சிறு பருவமுதல் உன் இருதயத்திலிருந்த ... ஒன்றாய் புஷ்பித்து ... புண்ணிய மலர்களை நான் என் கண்ணாரப்பார்த்து அவைகள் பூக்கப் பூக்க சுவாமிக்கு நான் நன்றியறிந்த ஸ்தோத்திரஞ் செய்து வந்தேன். உன்னிடம் விளங்கும் தேவபக்தியும் உலக அநித்திய வாழ்வின்மேலில் உனக்குள்ள அரோசிகமும் வெ

றுப்பும் தரித்திரருக்கு நீ காட்டுந் தயாள குணமுமெல்லாம் எனக்குச் சந்தோஷம் வருவித்தது. நீ காட்டும் அமைவுந் தாழ்மையும் பக்தியும் ஒழுக்கமுமெல்லாம் அகத்தே அக்களிப்புடன் நான் பார்த்துவந்தேன். ஆனால் மகனே! என் ஏக்கமும் கவலையுமேதென்றால் நீ உன் தாயாரிடத் தோன்றும் ...மான அற்பசொற்ப புண்ணிய தர்மங்களை மாத்திரஞ் செய்வாயோ அல்லது வேதசாட்சி முடி பெற்ற உன் தந்தையின் உன்னதம் நிறைந்த வீர சூர சௌரிய தர்மசெய்கைகளைப் பின்பற்றி நடப்பாயோவென்று அறியத்தக்க உசிதசமயம் எப்போவருமென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அந்தச்சமயந் தேவானுக்கிரகத்தால் இன்று வந்ததைப்பார்த்தேன்," என்று தாய் சொன்னாள். அதற்குப் புத்திரன்:—

"அம்மா நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? என்னைப் பற்றி நீங்கள் இவ்விதம் புகழ்ந்துபேசும்படியாய் வீண் என்ன நூதன அற்புதஞ் செய்தேனோ?" என்று கேட்டான்.

"கேள் மகனே! தயவுள்ள சர்வேசுரன் உன் பதிப் பின்...கொடுக்கிற இன்னதற்கு உனக்கு ஓர் சிறந்த நற்படிப்பினைச் சொல்லிக்கொடுக்கச் சித்தமானார். இனி நீ பச்சிளம்பருவப்பிள்ளை ... போல் நடவாமல் தாயாரின் ... தன் யுக்தியாய்ச் செய்பவனைப்போல நடக்கவேண்டுமென்பது அவர் சித்தம். மகனே! அப்படியே நடக்க உன்னால் கூடுமென்று நீயும் இன்று காட்டியிருக்கிறாய்"

"ஆ! அம்மா! இதெல்லாமென்ன? அர்த்தம் ஒன்றும் எனக்கு விளங்கவில்லையே"

"மகனே! இன்று காலமே நீ எழுந்திருந்து ... உன்னதமான தர்மயுக்தியோசனை உன் மனதில் எவ்வளவாய் நிறைந்திருக்கின்றனவென்று காட்டின. ... வேதத்துக்

காக உயிரைக்கொடுப்பது கிறிஸ்துவனுடைய சிறந்த கடமையென்பதை நீ மெய்யென்று பேசி உன் மனதிற் சார்ந்தவனாயிருந்தால் அப்படி நீ எழுதி வாசித்திருக்கமாட்டாய்."

"அதுவும் மெய்தான் அம்மா! அவ்விதமே நான் என் மனதில் பூர்த்தியாய் விசுவசித்து வைராக்கிய உணர்ச்சியுற்றிருந்தேன். தன் வேதத்திற்காக பிராணத்தியாகஞ் செய்வதைப் பார்க்கிலும் மேலான பாக்கியம் கிறீஸ்துவனுக்கு இந்த உலகில் வேறே என்னவுண்டு?"

"வாஸ்தவம், என் செல்வமகனே, நீ சொல்லுவது மெய்தான்; ஆனால் வெறும் வார்த்தைமாத்திரம் எனக்குத் திருப்தி தந்திருக்கமாட்டாது. அதன்பின் நடந்த சங்கதிகள், சொல்லும் வினையும் ஒத்திருக்கிறதென்று தெளிவாய்க் காட்டின. அன்பு வருத்தமாத்திரமல்ல, உன்னைப்பெற்றெடுத்த செல்வ பிரபுத்துவ உரோமான பிள்ளையால் தாங்கப்பெறாத அவமானமுள்ள பழிச்சொல்லையும், பிறர் கைப்புடைக்குப் பயமின்றித் தனித்து மனப்பூரணமாய்ப் பொறுத்தாய். உன் கன்னத்தில் கிலேசமாய் நீ பட்ட அடியையும் உன்னைச் சூழ்ந்துநின்று சற்றும் உன்மட்டில் அனுதாபமின்றி கைதுகொட்டின பிள்ளைகளின் கொடுமையையுஞ் சந்தோஷமுடனே பொறுத்திருக்கிறாய். இதுவுமன்றி உன் சத்துருவானவர்களைப் பொறுக்கவும் அவர்களுக்காக சர்வேசுரனைப் பிரார்த்திக்கவும் உனக்குப்போதுமான மனத்துணிவிருந்தது. இன்று நீ மகனே நமது தேவ ஆண்டவருடைய சிலுவையை உன் தோள்மேல் வைத்துக் கல்வாரியமலையின் அடிவாரத்தையில் நடக்கத்துவக்கினாய், இன்னும் ஒரு அடி உயர எடுத்து வை; மலையின் உச்சியிற்சென்று சிலுவையை நாட்டுவாய். வேதசாட்சி முடிபெற்று இப்போது மோக்ஷத்திலிருக்கும் உன் செல்வத்தந்தைக்கு யோக்கியபுத்திரனென்று நி-

ன்று நீ காட்டினாய். அவரைப்போலிருக்க உனக்கு ஆசையோ, என் கண்ணின் மணியே?"

இதைக்கேட்ட பங்கிராஸ் பதைத்துத் துடித்து ஆத்திரமிருந்து சொல்வான்: —

"ஆ அம்மா, அம்மா! என் அன்புள்ள தாயே! என்ன கேள்வி என்னைக்கேட்டீர்கள்? வேதசாட்சியான தந்தைபெற்ற பிள்ளை நானாயிருக்க அவரைப்போலாக நான் ஆசைப்படாமலிருக்கலாமா? அவரை நான் விவரமாய் அறியுமுன் அவர் இறந்துபோனாலும் அவருடைய ரூபம் என் கண்முன் என்றுமிருக்கிறதில்லையா? இவ்வித தந்தைக்கு நான் புத்திரனாயிருப்பது என் சிலாக்கியமல்லவா? அவர் சர்வேசுரனுக்காகத் தமது இரத்தஞ் சிந்தி உயிரைக்கொடுத்த வரலாறு நான் நினைக்கும்போது அவர் மோட்சத்தில் சம்மனசுக்கள் மத்தியில் தூயவெண்மையான உடையணிந்து சேகரநாதர் ஸ்வாமியின் சமீபத்திலிருந்து எவரும் பாடாத இனிய கீதங்களைப்பாடி ஆனந்தபாக்கியம் அநுபவிக்கிறாரென்று நான் நினைக்க என் மனம் வாக்கு மெய் சந்தோஷ அக்கினிப்பால் ஜொலிக்கிறதைப்பது எனக்குத் தெரியாதா? என் பிரியதந்தையிடம் நான் அநுதினங்கேட்கு மன்றாட்டு இன்னதென்று அம்மா உங்களுக்குச் சொல்லவும்வேண்டுமோ? 'அப்பா! உங்கள் மகனுக்கு மகிமையும் வேண்டாம், பெருமையும் வேண்டாம், உலகபாக்கிய செல்வசுகமும் வேண்டாம், இவைகளிலும் மேலானதொன்று அவனுக்குத் தேவை. நீங்கள் உலகத்தில் விட்டுப்போன ஓரேகாரியம் உங்கள் விருப்பப்படி உத்தமபிரகாரமாய் உபயோகிக்கப்படும்படியாய் நீங்கள் உதவி செய்யவேண்டும்' இதுதான் அம்மா என் அநுதின ஜெபம்."

"மகனே உன் தகப்பனை விட்டுப்போன காரியமென்றாயே, அதென்ன ?

பங்கிராஸ் மறுமொழி சொல்வான்: "தாயே அது அவருடைய இரத்தம், அந்த இரத்தம் இன்னம் என்னுடலில் மாத்திரந்தான் ஓடி உலாவி உயிர் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. எப்படி என் பிரியத்தை தமது உடலிலிருந்த இரத்தத்தை சேசுநாதர்ஸ்வாமிக்காகச் சிந்தினாரோ அப்படியே என்னுடலில் இப்போது ஓடுகிற தமது இரத்தத்தையும் சேசுநாதர்ஸ்வாமிக்காகவே சிந்த எப்படி ஆசையாயிருக்கிறேனென்பதற்குஞ் சந்தேகமோ ?"

மகன் சொன்ன இந்த உத்தமமொழிகளைத் தாயார் கேட்கவும் அவள் மனங்களித்து இனி ஆனந்தப்பரவசமாகி அன்பேருரலெடுத்துப் பேசினாற்போலே சொல்லுவாள்:— "இனிய என் மகனே! நல்லது, மெத்தவும் நல்லது, நீ கழுத்தில் அணிந்திருக்கும் அந்தப் பதக்கத்தைக் கழற்று. அது! சிறு பிள்ளைகளின் ஆபரணம்; அதிலும் உயர்ந்ததொன்றை நான் உனக்குக் கொடுக்கப்போகிறேன்."

பங்கிராஸ் தன் தாய் சொற்படி பதக்கத்தை உடனே கழற்றினான். அப்போது தாய் முன்னிலும் அதிகமாய் அன்பும் [illegible] பொங்குமனம் படைத்து வினயமாய்க் குரலெடுத்து பேசிச்சொல்வாள்:— "கேள் என் செல்வமகனே! உன் தகப்பனிடமிருந்து பெரும் பெருமையும் அளவற்ற ஆஸ்தியும் சிறந்த செல்வாக்கும் இவையெல்லாம் பிதிரார்ஜித செல்வமாய் உனக்கு வந்திருக்கின்றன. ஆனால் அவர் உனக்குச் சாசனமாய் விட்டுப்போனவைகளில் விலையுயர்ந்த பொக்கிஷமொன்றை இதுவரையிலும் உனக்கு நான் காண்பியாமல் மறைத்து வைத்திருந்தேன். தங்கம் பொன்னிலும் முத்து இரத்தினங்களிலும் உயர்ந்த பொருள் அது என்மகனே.

இப்போது அதையும் நான் உனக்குச் சுவாதீனமாய்க் கொடுக்கப்போகிறேன்."

தாயார் இதைச்சொன்னபின் தன கழுத்திலிருந்த தங்கச்சரட்டை கைநீட்டிக் கழற்றி அதிலே வெகு விசித்திர வேலைப்பாட்டில் முத்துரத்னங்கள் பதித்திருந்த செப்பை எடுத்துத் திறந்தாள். அதற்குள் இரத்தத்தில் தோய்ந்து கறைபட்டிருந்த பஞ்சு இருந்தது. அப்போது அவளுள் கண்கலங்கி தண்ணீர் வடிந்தோட சத்தந் தடுமாறி வாய்பதறிச் சொல்வாள்:—

"மகனே, பங்கிராஸ், இதுவும் உன் தந்தையின் இரத்தந்தான். அவர் சாகும்போது நான் உடைமாற்றி அவர் அருகில்நின்று சர்வேசுரனுக்காக அவர் பட்ட காயங்களிலிருந்து இரத்தம் வடிந்து ஓடிவரும்போது அந்த இரத்தத்தில் இந்தப் பஞ்சைத் தோய்த்து எடுத்தேன். என் கண்முன் அவர் தமது இரத்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து அர்ச்சிக்கப்பட்டு இறந்தார்." இப்படிச் சொன்னபின் அவளுள் இரத்தந் தோய்ந்த பஞ்சை அன்பாய்ப்பார்த்து பக்தியாய் முத்திசெய்தாள். அவள் கண்களிலிருந்து ததும்பி ஓடிய தண்ணீர்த் துளிகள் அந்தப் பஞ்சில் விழவே இரத்தம் திரும்பவும் உருகி இளகிச் சிவக்க அப்போதுதான் வேதசாட்சியின் [illegible]ருந்து ஓடிவந்ததாகத் தோன்றிற்று.

அப்புண்ணிய தாய் [illegible] அதை முத்திசெய்யும்படி அவனை வாயில் வைத்தாள். அன்று அவன் உதடுகள் அர்ச்சிக்கப்பட்டன. தன் தகப்பன் சிந்தின பரிசுத்த இரத்தத்தை மகன் அன்பாய் முத்திசெய்து வணங்கினவுடனே, அவருடைய சுபாவமுங் குணமும் பக்தியும் உறுதியுந் தனக்கே வந்ததுபோலவும் அவரைப்போல் தானுந் தன் இரத்தத்தைச் சர்வேசுரனுக்காகச் சிந்தத் துணிவுகொண்டது

போலவுந் தோன்றினன். தாயார் செப்புகுள் பஞ்சைத் திரும்பவும் வைத்து [illegible] எழுதமிற்போடும்போது சொல்வாள்:—"என் இனிய மகனே, இந்த இரத்தம் இன்னும் ஒருவிசை கோர்த்து இனக்கொள்ளும்போது என்னைப் போன்ற ஓர் பெண்பிள்ளை கண்ணிலிருந்து வடிக்கப்படும் சொற்பத் தண்ணீரல்ல; இதுவும் மேலான செல்வமுடைய ஒரு சௌரியவீரனின் இரத்தமே தகைமையில இரத்தத்தோடு கலந்து கூடி சேர்க்கப்படும்."

தாய் இப்படிச் சொன்னதுபோல் சகோதரன் அப்படி நினைக்கவில்லை. இனி வேட்டைக்கோடி பெறவேண்டிய மகன் தகப்பன் சிந்திய இரத்தத்தோடு தாயார் சிந்திய கண்ணீரும் கலந்து அமைந்த தேவதைகளால் ஆனது அர்ச்சிக்கப்பட்டு அபிஷேகம்பெற்றான்.

நான்காம் அதிகாரம்.

அஞ்ஞானக் குடும்பம்—தந்தையும் மகளும்.

[illegible] கூறிய சங்கதிகள் [illegible] பதினேழு [illegible] வீட்டில் [illegible] தெருவில் [illegible] சுற்றுத் தூரத்தில் குன்றின் [illegible] சாரியில் [illegible] மேல் அநுகூலமாய் வாய்த்த இடத்தில் உயர்ந்து ஓங்கிய சிறந்த மாளிகை ஒன்றில் போன அதிகாரங்களில் வர்ணித்துக்காட்டிய சங்கதிகளுக்கு முற்றும் விருத்தமான வேறு சங்கதிகள் நடந்துவந்தன.

இந்தச் செல்வமாளிகையின் எஜமான் பெயர் ப்ரீயம். இவன் மகாப்பிரபுவின் கோத்திரத்தான். அளவற்ற திரவி-

யங்களும் இணையற்ற செல்வாக்குமுள்ளவன். இவனிருக்கும் வீடு இராஜ கிருகங்கள்போல வெகு விஸ்தாரமாயும் அலங்காரமாயுமிருந்தது. இதிலேயுள்ள மாடமாளிகைகளும் கூடசாலைகளும் பல விசித்திர வேலைப்பாடுகளாலும் விசேஷ சித்திரங்களாலும் சிங்காரிக்கப்பட்டிருந்தன.

ஐரோப்பாவில் பற்பல தேசங்களிலுண்டான அதி அற்புத பொருட்களும் கீழ்த்திசைத் தேசங்களிலிருந்தும் வெகு அபூர்வமான ஜாமான்களும் இந்த வீட்டில் அலங்காரக் காட்சியாய் சித்தஞ்செய்யப்பட்டிருந்தன. பெர்சியா நாட்டின் உயர்ந்த கம்பளங்களும் சிறுதேசத்தின் மஸ்லின் பட்டுகளும் பபிலோனியா பட்டணத்தின் பல வர்ணப்புடவைகளும் இந்தியாவின் முத்து ரத்னம் பதித்த ஆபரணங்களும் முத்து [illegible]ங்களும் இவ்வீட்டில் விசேஷக்காட்சியாகச் சேர்த்து ஒழுங்கொழுங்காய் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இவைகளோடு [illegible] தந்தத்தாலும் பலவகை உலோகங்களாலும் வெகு சாமர்த்தியமாய்ச் செய்யப்பட்ட பெட்டிவகைகளும் உருவங்களும் இந்தியாவுக்கப்பால் வெகுதூரத்தில் வாழும் இராக்ஷஸ கோத்திரத்தாரால் செய்யப்பட்டதாக வர்ணிக்கப்பட்டிருந்தது.

இந்த அளவற்ற ஐசுவரிய போக்கிய விசேஷங்களையுடைய அற்புதமான எஜமானாயிருந்தும் ப்ரீயம் கவலையற்று காலக்ஷேபஞ்செய்து இவ்வுலகத்திலிருக்கும் எல்லாவிதமான சுகபோகங்களைச் சாகுமுன்னே அநுபவித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்ற எண்ணமுடையவன். [illegible] எல்லாரும் [illegible] இவனுக்கு இந்த உலக ஜீவியத்துக்குப்பின் [illegible] உண்டென்று இவன் கனவிலும் நினைத்ததில்லை. இவன் யாதொன்றும் [illegible] அக்காலங்களில் [illegible] வருமை தேசத்தில தேவர்களின் உத்சவங்களை [illegible]

னைப்போல் ஊருடன் ஒத்துவாழ் வென்பதற்கிசைவாய் அநுசரித்துவருவான். இதினிமித்தம் அயலார் அண்டைவீட்டார் யாவரும் இவன் நல்ல ஒழுக்கமுள்ள பிரபு என்று மெச்சிப்பேசுவார்கள். இவன் செய்துவந்ததுபோல் அதிகஞ் செய்யவேண்டுமென்று எவனும் எண்ணினதுமில்லை; இவனிடஞ் சொன்னதுமில்லை, கேட்டதுமில்லை. உரோமானரின் தர்மநீதிப்பிரகாரமேதோ ஆசார சட்டப்பிரமாண விதிகளை அநுசரிப்பவனே நல்லவன். மற்ற விஷயங்களில் அவன் நடக்கை எப்படியிருந்தாலும் வெளிக்கு எல்லார் கண்முன் எதார்த்தவாதியென நடித்தால் போதும், அவனே நல்ல மநுஷன்.

பாபியன் அந்நகரத்தாரின் பெரும்பாகத்தைப்போல ஸ்நான ஜனங்கள் கூடுகிற மண்டபங்களிற் போய்ச் செலவழித்துவருவான். இந்த மண்டபங்கள் ஸ்நானம் பண்ணும்படி மாத்திரம் ஏற்பட்டவைகளல்ல. இங்கேதான் சபா கூடுவதும் வர்த்தகர்கள் வாசிப்பதும் தேச ஏற்பாடுகளைப்பற்றித் தர்க்கிப்பதும் சூது விளையாடுவதும் களியாடுவதும் மல்யுத்த வித்தை கற்றுக்கொள்ளுவதும் இவைமுதலிய காரியங்கள் நடந்துவந்தன. பாபியன் இங்குசென்று ஸ்நானஞ் செய்தபின் அவர் சமாச்சார விஷயங்களைப்பற்றி வாசித்தும் பலரோடுகலந்து தமாஷாய்ப் பேசியும் காலத்தைப்போக்குவான். இதில் வெறுப்புஞ் சலிப்புவந்தால் வாய்ச்சாலகத் திறமையுள்ள வித்துவான்கள் உபந்நியாசஞ் செய்யும் சாலைகளுக்குப்போய்க் கேட்டுவருவான்; அல்லது உத்தியான வனத்திற்குப் போய், சூரியாஸ்தமயன சமயத்தில் பிறைப்பார்க்கவுந் தங்களைக் காட்டவும் நன்றாயுடுத்தி வாசனைத்திரவியங்கள் கமகமவென்று பரிமளிக்க வந்துகூடும் ஆண் பெண் ஸவையும் கண்டுபேசி உல்லாசமாய் மகிழ்ந்து காலத்தைக்

கழித்து இராவிருள் வருமுன் தன் வீட்டுக்குத் திரும்பிவருவான்.

இவன் வீட்டில் நாள்தோறும் விருந்தினர் பல இடங்களிலிருந்து வருவார்கள். குளத்தில் நீர் இருந்தால் கொக்குங் குருவியும் நாலு திசையிலுமிருந்து வந்துகூடும். சில தர்மிஷ்ட புண்ணியசீலர்கள் உடம்பு வளைந்து வேலைசெய்வது கௌரவக் குறைவென்றெண்ணி எவன் வீட்டில் இன்று நுழைந்து வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டுப்போகலாமென்று எந்தசமயம் பார்த்திருப்பார்கள். இப்பேர்ப்பட்டவர்கள் பாபியன் அழைக்குமுன்னே தாங்களே தங்களை அழைத்துக்கொண்டு விருந்து சாப்பிட அவன் வீட்டுக்கு வருவார்கள். இவர்களும் இன்னும் பாபியனே அழைத்த இஷ்ட மித்திரர் சுற்றத்தாரும் வீட்டில் கூடி எஜமான் வருமளவும் பார்த்திருப்பார்கள்.

பாபியனுந் தர்மகுண சிந்தையுள்ளவன் ஆனதால் ஏழைகளையும் பட்சத்தோடும் அன்போடும் பாதுகாத்து வருவான். வீட்டின் வேலை செய்யும்படியாய் அக்காலத்து உரோமானர் வழக்கப்படி பிரதேச அடிமைகள் அநேகரை வைத்திருந்தான். ஸ்தூலதேகமுள்ளவனும் வெகு செல்வமாய் வளர்ந்தவனுமானதால் அற்பப் பிரயாசை வருத்தத்துக்கும் அஞ்சுவான். உரோமானருக்கு இயல்பாயுள்ள திடகாத்திரமுஞ் சௌரிய வீரமும் இவனுக்குக் குறைவாகப் போயாகிவிட்டது. தன் வீட்டின் காரியங்கள் பெரும் நஷ்டமின்றி அமைவாகவுஞ் சற்றுச் சீராகவும் நடப்பது மாத்திரம் போதுமென்றெண்ணி மற்ற யாவும் எப்படிப்போனாலுங் கவனிக்கமாட்டான்.

இந்தப் பிரபுக்கு ஒரு மகள். இப்பெண்மணி தகப்பனின் ஏக பிள்ளையானதால் தகப்பனுடைய சொத்து ஏல்

லாவற்றிற்கும் இவளே சுதந்தரக்காரி. இவளுக்கு உரோமானர் வழக்கம்போல் தகப்பன் பெயரால் பாபியாவென்றும் செல்வப் பெயராய் பபியோலாவென்றும் நாமம் இருந்தது. வீட்டின் மேன்மாடியில் இவளுக்கு ஓர் அறை உண்டு. சிங்காரவனப்பெல்லாம் ஒருங்கு கூடி அதில் சேர்ந்திருந்தாற்போல் அது விளங்கினது. பற்பல பூஞ்செடிகளும் விநோத காட்சிப் பொருள்களும் ஒழுங்கொழுங்காய் வைக்கப்பட்டிருந்தன. வீட்டின் மத்தியிலிருந்த முற்றத்தில் தெளிந்த சுனையிலிருந்து வந்த குளிர்ந்த ஜலம் கல கலவென்று ஒலித்து மேலே எழும்பி விரிந்து படர்ந்து பொசிவாளும்போல் எலாபக்கத்திலுந் துளித் துளியாய்ச் சிதறிச் சிந்தும். வீட்டில் எல்லாருங் கூடிச் சாப்பிடுகிறோம். அடுத்திருப்பதால் பபியோலா சுத்தமான விநோத உடை அணிந்து அலங்காரமாய்த் தன்னைச் சிங்காரிக்கப் பிரயத்தனஞ் செய்துகொண்டிருந்தாள். அறையின் சுவற்றில் பள பளவென்று மின்னும் வெள்ளித்தகட்டில் தன் முகரூப இலாவண்ய சாயலைப் பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்ந்து நிற்பாள். அடுத்த மேஜையில் சந்தனமரப் பலகையில் வெகு நாஜூக்காய் செய்யப்பட்ட சிறு பெட்டிகளில் பலவகையான இரத்நாபரணங்கள் அந்தந்த நாளின் சோக்கிறதுக்குந் தன் இஷ்டத்துக்குந் தக்கதுபோல் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ளும்படி சித்தஞ்செய்யப்பட்டிருந்தன. செல்வ மாதரசி பபியோலாவுக்குச் சுமார் இருபது வயது. ரூபலாவண்ய அலங்காரத்தில் இணை அற்றவள். குபேரசம்பத்துள்ள அற்புத சுந்தரி. ஆதலால் இவளை மணம்புரிய அநேக பிரபுக்கள் விடாமுயற்சி செய்து வந்தார்கள். ஆனால் இவள் குணம் தன்மையின் குணத்துக்கும் பரம்பர விரோதமுள்ளது. அகங்காரமும் பெருமையும் மேட்டிமையுமுள்ளவள். தான் என்ற ஆண

வள் தன்மட்டுமே கொண்டவள். பெருங் கோபக்காரி. கோபம் வந்தால் தாஸஸ்திரீகளைச் சரமாரியாய்ப் பொழிவாள். ஒன்றிரண்டு பேர் நீங்கலாக மற்ற எவரையுஞ் சீறிச் சினந்து கடுஞ்சொற்சொல்லி பேசுவாள். இவள் பிறந்தவுடனே தாயார் பிரசவ வேதனையால் இறந்துபோனதால் ஐயோ! தாயில்லாப் பிள்ளையே என்று எல்லாரும் அநுதாபப்பட்டு வெகு செல்வப்பிள்ளையாகப் போஷித்து வளர்த்தார்கள். பால பிராயத்திலேயே இவ்வியற்கைகள் என்றாலிப்படி இவளுக்கு வித்தியாப்பியாசஞ் செய்துவைத்து அவள் யாதொரு கட்டுப்பாடின்றி, இஷ்டம்போல் எதையுஞ் செய்ய விட்டுவிடுவார்கள். அவளும் இஷ்டம்போல் கொட்டம்போடுவாள்.

வெகு தீக்ஷண்ய புத்தியுள்ளவளானதால் பற்பல சாஸ்திர நூற்களைக் கற்றிருந்தாள். விநோத விர்த்தாந்தங்களைக் களை வாசிப்பது அவளுக்கு ஆனந்தம். கிறீஸ்துவர்களைப்பற்றியாவது அவர்கள் அநுசரிக்கும் வேதத்தைப்பற்றியாவது ஏதேனும் அவளுக்குத் தெரியாது. இவளுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் அஞ்ஞான மதம் இழிவானதென்பதும் நீசர் மதமென்பதும் அறிவில்லா மூடர்கள் வேதமென்பதுமேயன்றி வேறு ஒன்றுந்தெரியாது. இவ்விதத் தப்பெண்ணம் நிமித்தம் கிறீஸ்து வேதத்தை நன்றாய்ப் படித்து அறியும்படி அவளுக்கு ஆசையாவது மனசாவது வந்ததே இல்லை. இந்த அநித்திய உலக சீவியமன்றி வேறு நித்திய சீவியம் உண்டென்று அவள் என்றுங் கவனித்து யோசித்ததே இல்லை. ஆனால் இவளிடமிருந்த உயர்ந்த கௌரவ சிந்தையோர் போர்க்கவசம்போல் பெண்ணின் ஆபரணமாய் [illegible] பரிப்பாற்றி வந்தது. அக்காலத்து அஞ்ஞான உரோமானர் சீர்குலைந்து தம் நிலையினின் றிழிந்தவர்களானதால் அவர்கள்

மத்தியில் அவலக்ஷண அகோரங்கள் நிறைந்து கூடியிருந்தது. பமீலோலா இனைகளோ ஓ! என்று வெறுத்துத் தூர அகற்றுவாள். இவளைக் கலியாணஞ் செய்யும்படியாய் வந்த வாலிபர்களின் காதல் சூதிகளையும் அவர்களுடைய விகார கோக்கைகளையுங் கண்டு பரிகசித்துத் தள்ளுவாள். இவள் பட்சம் பாக்ஷைக இல்லாதவளென்று மாத்திரம் எவரும் இவள்மேற் குறை கூறுவார்களே அன்றி தன்மார்க்க விசுவாச உண்மையுள்ளவளென்று ஒருவருஞ் சொல்லமாட்டார்கள்.

நாம் இவ்வாறு வர்ணித்து விரிவாய் எழுதுவது அயுக்தமென்றும் அகாலமென்றும் ஒருவரும் எண்ணவேண்டாம். ஏனென்றால் இனிவருஞ் விநோத விர்த்தாந்தங்களை நன்றாய்க் கண்டுபிடிக்கும்படி அக்காலத்தியவர்களின் குணகுண பேதங்களைத் துக்கமாய் விவரித்துக் காண்பிப்பது அத்தியாவசியம்.

பமீலோலாவென்ற பெண் காரகம் மூன் கூறியதுபோல ரத்ன கசித மஞ்சத்தின்மேற் சாய்ந்துகொண்டு ஒரு கையில் மூக ரூபங்காட்டும் வெள்ளித் தகடும் வேறே கையில் தந்தப்பிடியில் சித்திரவேலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட எழுத்தாணிபோன்ற கூர்மையுள்ள ஓர் ஆயுதத்தையும் வைத்திருந்தாள். உரோமையின் செல்வ மாதுக்கள் தங்கள் வீட்டு வேலை செய்யும் அடிமைகள் யாதேனும் அற்ப சொற்ப தப்பிதஞ்செய்தீ கோபாக்கினியைத் தூண்டி எழுப்பினால் கையிலிருக்கும் இந்தக் கூர்மையான ஆயுதத்தை கண் காது பாராமல் அவர்கள்மேல் சுழற்றி எறிந்து இவ்வகையாய் பொங்கிய தங்கள் கோபத்தைத் தணிப்பது அவர்கள் வழக்கம் [illegible]

பமீலோலா காலாவிட்ட வேலையைக் கையால் முடிக்கும்படி அடிமைகளான மூன்று பெண்கள் அவள் ஏவல் செ[illegible]

டம் என்றும் ஆஜிராய்ச் சுற்றி நிற்பார்கள். இம்மூவரும் பல தேசத்தவர்கள். அந்தத் தேசத்தின் பெயரே அவரவர்கள் சிறப்புப் பெயராய் வழங்கிவந்தது. இவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் உள்ள விசேஷ சாமர்த்திய திறமையைப் பற்றி இவர்களைப் பாபியன் வெகு பணங்கொடுத்து அடிமைகளாக வாங்கினான். ஒரு வேலைக்காரி ஆபிரிக்கா தேசத்திலிருந்து வந்தவளாதலால் அவளுக்கு அபிராபி அல்லது அபிரா என்ற பெயர் வாய்த்தது. சற்றுக் கருத்த முகம்; கண்கள் மணிபோல் விளங்கும். பூண்டு செடிகளின் குணங்களும் பச்சிலை மருந்து வகையும் வாசனைப் பதார்த்தங்கள் கூட்டும் வகையும் நன்றாய்க் கற்றவள். இன்னும் பாஷாணம் நஞ்சு வகைகளிவளுக்கு மனப்பாடம். இரண்டாம் வேலைக்காரி கிரீஸ் தேசத்தவள், அதனால் கிரேக்கை என்று இவளுக்குப் பெயர். படிப்பிலும் ஸகல [illegible] லும அலங்கார விநோத உடுப்புகள் செய்வதிலுஞ் [illegible] தன் ஜென்ம பாஷையை வெகு சுத்தமாயுந் தெளிவாயும் பேசுவாள். கபடு சூது வஞ்சனை இவளுக்கு ஜாதிக்குணம்.

மூன்றாவது வேலைக்காரியின் பெயர் சிராபி அல்லது சிரா ஆனதால் இவள் ஆசியாவிலிருந்து வந்திருக்கவேண்டும். சித்திரத் தையல்வேலையில் மிகவுந் தேர்ந்தவள். எந்த வேலை செய்வதிலும் நாக்கிறதையுங் கவனமுமுள்ளவள். இச்சமயம் பமீலோலா மெத்தையில் உல்லாசமாய்ச் சாய்ந்திருக்கும்போது சிராபி மௌனமாய் பரபரப்பின்றி தனக்கு இட்ட வேலையைச் செய்துவந்தாள். முந்திய இருவரும் [illegible] ம் விஷயங்களிலும் அநுபவமுள்ளவர்கள், பேச்சுக்கு முந்தினவர்கள், காரியம்பார்த்து காலம் நோக்கி நுணுகியறிந்து [illegible] சாலவே வெகு சமர்த்தாய்ப் பேசுவார்கள். அடி நாக்கு நஞ்சு நுனி நாக்கு அமுதம். அற்ப சொற்ப வேலை செய்தா

றும் அதை மெச்சிப் பேசி அவளை மலையாக்குவார்கள். என்றும் இடைவிடாமல் தங்கள் பெண் நாயகத்தை ரதி என்றும் இலட்சுமி என்றும் புகழ்ந்து கொண்டாடி முகஸ்துதி கூறுவார்கள்; அல்லது அவளை மணம்புரிய விரும்பிவரும் வாலர்களின் குணங்களைத் தாங்கள் வார்த்தைக்கூலி அளவில் மிகுதியும் கமதும் குறைத்தும் உயர்த்தும் எடுத்துப் பேசுவார்கள்.

அபிரா வேலை செய்வதுபோல் நடித்துக்கொண்டு பபியோலாவின் கிட்ட வந்து மெதுவாய்ச் சொல்வாள்:—"அம்மா சர்வ குணலங்கிர்த பூஷணி! உங்கள் கண்ணுக்கு இன்கரும்மையை நான் செய்வதில் பட்ட பிரயாசம் கொஞ்சமல்ல. இந்த மைக்குச் சமானம் எங்கும் கிடைக்காது. நீங்கள் இப்போது போஜன சாலைக்குள் வருகையில் அங்கு கூடி இருப்பவர்கள் எல்லோரும் உங்கள் முக வடிவைக் கண்டு புகழ்ந்து பேசப்போகிறார்கள். நான் செய்த மையாலேதான் இவ்வித அலங்காரம் உண்டாகும்".

இதைக்கேட்டு கிரேசியா சொல்லுவாள்: "ஓ பெண்களின் ரத்னமே! எனக்கு அவ்வளவு பேராசையில்லை. நான் புதிதாய் தைத்த இந்தப் பட்டு உடையை நீங்கள் அணிந்துகொண்டு போஜன சாலைக்குள் பிரவேசிக்கும்போது வாசகதவின் ஓரத்தில் நின்று உங்கள் உடை அழகைப் பார்க்கும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தால் போதும். ஆ! ஆ! அம்மம்மா! நான் என்ன சொல்லுவேன். இந்தச் சிறந்த உடைக்குச் சமானம் எங்கும் உண்டா? பட்டு முதல் தரந் தான். ஆனால் அதை அலங்காரமாய் வெகு யுக்தி யோசனைப்படியோடு சேர்த்துத் தைத்திருக்கிறேனே அதிலேதான் எல்லாச் சூட்சுமம் இருக்கின்றது. உடையென்றால் அப்படி அல்லோ இருக்கவேண்டும்."

சிரா யாதொன்றும் பேசாமல் தன் வேலையை மெத்தக் கரிசனமாய் செய்துகொண்டிருந்தாள். தன் நடை உடை பாவனை வடிவலங்காரத்தை எல்லாரும் புகழ்ந்து பேசும்படி ஆவலுற்றிருந்த பபியோலா சிராயியை சற்றுக் கோபமாய்க் கூப்பிட்டுச் சொல்லுவாள்: "சிரா! நீ ஏன் ஊமையா? என்றும் நீ மௌனஞ் சாதிப்பதுதானா உன் அதிவல்! உன் நாக்கு அழுகிப்போயிற்றா? நீ செய்ததைப்பற்றிப் புகழ்ந்து பேசும்படி ஒன்றுமில்லையா?" என்றதற்கு சிரா வெகு அடக்கம் மரியாதையோடு கபடு வஞ்சனையின்றி எதார்த்தமாய்ப் பேசி சொல்வாள்:—

"அம்மா! நீங்கள் என்றும் நன்றாயும் சுகமாயும் பாக்கியவதியாயும் இருப்பதுதான் எனது ஆசை. நான் செய்யும் வேலையைப் புகழ்ந்து பேசும்படியாய் அதில் என்ன விசேஷமிருக்கின்றது? உங்கள் அடிமை நான் செய்யவேண்டிய கடமையைச் செய்கிறேனே அன்றி அற்புதமானதாமாய் ஒன்றுஞ் செய்ததில்லை. காரணமின்றி வீணாய்ப் புகழவும் என் நாக்கு எழமாட்டாது."

எதார்த்தவாதி வெகு ஜனவிரோதி என்பதற்கொப்ப சிரா சொன்ன எதார்த்த மறுமொழி கர்வநிறைந்த செல்வமாதுக்குப் பிரியப்படவில்லை. அதனால் அதட்டிப் பேசி சிராயிக்குச் சொல்வாள்: "சிரா! உன் வாயிலிருந்து புகழ்ச்சியான வார்த்தை என்றும் வந்ததேயில்லை. ஆ! ஆ! மகுத்துவமே! யாரையும் புகழ்வதென்றால் உனக்குக் கசப்பாயிருப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது."

அதற்குச் சிரா சொல்லுவாள்: "அம்மா! நீங்கள் மாதசிரோமணி. வாச்சாலகரான விகடவாதிகள் அலங்காரமொழிகளால் உங்களைப் புகழ்ந்து பேசும்படியான பேறுபெற்றவர்கள். இப்படியிருக்க அற்ப அடிமையாகிய நான்

உங்களைப் புகழ்ந்து பேசுவதால பலன் என்ன? ஆகிலும், அவர்களும் இவர்களும் உங்கள் முகத்துக்கு முன் முகஸ்துதி கூறிச்சொல்லும் இனிய மொழிகளை அவர்களும் எதார்த்தமென்று நம்புகிறதில்லை, நீங்களும் உண்மையென்று நினைவாய் எண்ணுவதுமில்லை."

இதைக்கேட்ட இரண்டு தோழிகளும் பல்லை நெறுநெறென்று கடித்து உதட்டைப் பிதுக்கி விழியைக் காட்டி சிராவை உறுக்கிப்பார்த்தார்கள். பமீயோலாவும் இவ்விருவரைப்போல் முகத்தைச் சுழித்து விட்டு வேலை செய்யும்படியாய் விலைக்கு வாங்கின அடிமைக்கு இவ்வளவு திமிரா? பெருச்சாளி மார்த்தினைப்போல ஞாயம் எடுத்துப் பேசுகிறானேயென்று தன் வாய்க்குள் முணுமுணுத்துக்கொண்டு பின் உள்ளே பொங்கின கோபத்தை அடக்கமாட்டாமல் சொல்லுவாள் :—

"அடியே சிரா! நீ என் அடிமை என்பதை மறந்து போனாய்! நீ என் விருப்பப்படி நடக்கும்படி அல்லவா விலைகொடுத்து நான் உன்னை வாங்கினேன். உன்னுடைய இரண்டு கைகளும் எப்படி எனக்குச் சொந்தமோ அப்படியே உன் நாக்கும் எனக்குச் சொந்தமல்லவா? நான் இட்ட வேலையை எவ்விதம் நீ உன் கையால் செய்கின்றாயோ அவ்விதமே நீ என்னை மெச்சப் புகழ்ந்து பாடி ஸ்துதிக்கும்படி நான் ஆசைகாண்பித்தால் அப்படிச் செய்வது உனக்கு இஷ்டமோ அல்லவோவென்று யோசியாமல் என் விருப்பப்படி நீ செய்யவேண்டாமா? அடிமைக்கு யோசனையுண்டா? இஷ்டமென்கிற காலமேது? எனக்கு இஷ்டபூர்த்தி செய்வதல்லவா உன் தொழில்? அடியே! உன் உயிரும் ஜீவனும் என் கையில் இருக்கிறதென்பதை மறந்து போகாதே."

சிரா இதைக்கேட்டு சற்றுங் கலங்காமலும் வாய் பதறாமலும் விவேக சிந்தையுடன் மறுமொழி சொல்வான்: "அம்மா நீங்கள் சொல்லுவது வாஸ்தவம். என் உயிர் உங்கள் கையில்தான் இருக்கிறது. உயிரென்றால் இந்த அநித்திய உயிரோடு கூடிய [illegible]மும் சுகமும் தேகமுந்தான். இவையெல்லாம் நீங்கள் பணங்கொடுத்து விலைக்கு வாங்கியிருப்பதால் உங்களுக்கே சொந்தப்பொருளாயிற்று. ஆனால், எனக்கு சொந்தமானதொன்று என்னிடமிருக்கிறது. எந்த இராஜாவும் இதைத் தனக்கென்று வாங்கக்கூடாது. நகாசுபணம் எவ்வளவுதான் கொடுத்தாலும் அதின் விலைக்கு வரமாட்டாது. அதுக்கு விலங்குபோட்டு கட்டிவைக்கவாவது அதைச் சிறையில் அடைத்து அடக்கிவைக்கவாவது யாராலும் ஏலாது. முத்துரத்னங்களிலும் அதிக விலையுள்ளது. கண்ணுக்குக் காணப்படும் எந்த வஸ்துவிலும் அது மேலானது."

"அப்படியா? என்? விடுகதைபோலிருக்கின்றதே. அதென்ன? சொல்லேன் பார்க்கலாம்."

"அம்மா அதுக்குப் பேர் ஆத்மா."

பமீயோலா எந்த அடிமையும் இப்படி ஒரு பொருள் தனக்குச் சொந்தமென்று சொன்னதைக் கேட்டதேயில்லை. ஆனதால் தனக்கொரு ஆத்மா சொந்தமென்று சிரா சொல்லவும் இடியோசை கேட்ட நாகம்போல் சீறிச் சினந்து சிராயைப்பார்த்துச் சொல்லுவாள் :—

"ஓ! ஓ! அடிமைக்கிருக்கும் ஆணவத்தைப் பாருங்களேன். உனக்கு என்ன சொந்தம்? ஆத்மாவா? ஆத்மா என்றால் என்ன? கருப்பா சிகப்பா? நீ [illegible]?"

வேலைக்காரி சற்று மவுனமாயிருந்து தனக்குள் சர்வேசுரனைத் தியானித்தபின் அமர்ந்து பேசலானாள்.

"அம்மா பெண் அரசே! கற்றுத் தேர்ந்த சாஸ்திரியைப்போல் அலங்காரமாய் மொழிகளை அடுக்கி எடுத்துப் பேச எனக்குத் தெரியாது. நான் தமிழில் எளியவள். ஆகிலும் எனக்குத் தெரிந்தமட்டும் ஆத்மா இன்னதென்று உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். எனக்குள் இருந்து நான் உணரவும், பொருளின் அர்த்தத்தைக் கிரகித்துக் கண்டுபிடிக்கவும், நினைத்து யோசிக்கவும், இது வேண்டும் அது வேண்டாமென்று தெரிந்துகொள்வதற்குரிய ஸ்வாதீனங் கொடுப்பதுமாகிய இவ்வித சக்தியுள்ள அரூபியான வஸ்துவே ஆத்மா எனப்படும். இது பங்கு பாகமின்றி பகுக்கப்படாத ஒரே பொருளானதலால் என்றும் அழியமாட்டாது."

சீரா இவ்விதமாய் ஆத்துமத்தின் இயல்பையும் அதின் அழியா இலக்ஷணத்தையும் விவரித்துப் பேசும்போது அவளுடைய இரு தோழிமார்களும் ஒரு வார்த்தையுங் கண்டுபிடிக்கமாட்டாமல் ஒருவரொருவரைப் பார்த்து சாடைசமிக்கை காட்டி சீராவின் அகங்கார கர்வத்தை எப்படி அடக்கலாமென்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பபியோலா முதலில் சற்று ஆச்சரியப்பட்டு பிரமித்து நின்றும் பின் உள்ளே பொங்கி எழும்பிய கோபத்தை அடக்கமாட்டாமல் மிக ஆத்திரத்தோடு சொல்லுவாள்:—

"சீரா! இந்தப் பாண்டித்தியம் உனக்கு எப்படி வந்தது? இவ்விதம் பித்துக்கொண்டவள் புலம்புவதுபோல் வாயில் வந்ததெல்லாஞ் சொல்ல யார் உனக்குக் கற்றுக்கொடுத்தது? நானோ பல வருஷங்களாய்ப் பல பல சாஸ்திர நூற்களைத் தீர வாசித்து ஆராய்ச்சியோடு அப்யாசித்துப் படித்தபின்பு அதின் விசேஷமென்றால் இந்த ஜீவனுக்குப் பின் வேறு ஜீவனுண்டென்பதும் அழியாத ஆத்மா ஒன்று நமக்கு இருக்கி

றதென்பதுங் கவி பாடும் புலவர்கள் அலங்கார அணியாய் ஏற்படுத்திய இலக்கண மொழியே அன்றி எதார்த்தமாயிருக்கும் பொருள்கள் அல்ல. அறுபத்தினான்கு கலைக்கியான நூற்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்த நானோ, இவைகளெல்லாம் அபத்தமென்று எண்ணி இவைகளிலொன்றையும் நம்புகிறதில்லை. இப்படியிருக்க நீ, படிப்பு சாஸ்திரம் ஒன்றுமறியாத பரம மூடாத்மா, நீயா என்னிலும் அதிக சமர்த்தியென்றாற்போல் வீண் வாக்குவாதம் என்னோடு வளர்க்க வந்தாய். ஆ! ஆ! பேதை, உன்னைப்போலொத்த நீச அடிமைகள் நன்றாய் வெறி எடுக்குமட்டும் குடித்து உருண்டுபோன பிற்பாடு அல்லது அடி உதைபட்டு அகோகதியாய் மாண்டுபோனபின்பு உன் பிரேதத்தை குழியிலே தள்ளி குப்பையைக் கொட்டி நெருப்பு மூட்டி சுட்டுக் கொளுத்தி சாம்பலாக்கி காற்றிலே பறக்கத் தூற்றிவிட்ட பின்பு, நீயா! கழுதையைப்போல பொதி சுமக்கும் நீயா! உயிருள்ள ஆத்மாவோடு உயிர் வந்தெழுந்து ஸ்வாதீன பாக்கிய சந்தோஷமுள்ள புது ஜீவன் ஜீவிப்பாய்!"

சீரா பபியோலா சொன்ன நிந்தையான மொழியைக் கேட்டு மனதில் கலங்காமல் முன்னிலும் அமைந்த மனதோடு மறுமொழி சொல்லுவாள்:—

"ஓ செல்வ மாதரசே! "என்னில் உள்ளதில் எல்லாஞ் சாகா" என்று உங்கள் வித்துவான்களே சொல்லவில்லையா? அப்படியே நான் இறந்தபின்பு என் ஆத்மா சாகாமல் நித்திய பாக்கிய சந்தோஷமுள்ள புது ஜீவன் பெறும் என்பது எனது திண்ணிய எண்ணமும் மாறா நம்பிக்கையுமாகும். இன்னங் கேளுங்கள். நீங்களே இப்போ வர்ணித்துச் சொன்னதுபோல் என் சரீரம் வெந்து கருகி சாம்பலாய்ப்போய் காற்றிலடிபட்டு சமனாய் சிதறினாலும் இவ

யிலும் பறந்துபோனபின்பு சர்வ வல்லபரான ஒருவர் என் உடலைச்சேர்ந்த ஒவ்வொரு பாகத்தையுங் கூட்டிச் சேர்ப்பார். பூமியின் நாலு திசையிலுஞ் சண்டமாருதமாய் வீசி அடிக்குங் காற்றைத் தம்முன் அழைத்து அந்த அடித்துக் கொண்டுபோன என் தேகத்தின் ஒவ்வொரு அணுவையுந் தம்முன் கொண்டுவரும்படி கற்பிப்பார். அப்போது இந்த என் சரீரம் திரும்பவும் உயிரோடு எழுந்திருக்கும். அன்றல் உங்கள் அடிமையைப்போலுமல்ல, வேறு எவருடைய அடிமையைப்போலுமல்ல, பூரண ஸ்வாதீனமுள்ளவளாய் ஆனந்த சந்தோஷம், குறையா மகிமையோடு என்றும் அழியாத இன்பமாய் கிரீடிக்கப்பட்டு நித்திய காலமாய் வாழ்வேன். அம்மா! இந்த நிச்சய உறுதியுள்ள நம்பிக்கை என் மனதில் ஸ்திரமாய் ஊன்றியிருக்கின்றது."

பபியோலா இதைக் கேட்டபின் சொல்வாள் :— "ஆ! இதென்ன காலக்கொடுமை! பித்துக்கொண்டவள் பிதற்றுவதுபோல் அசம்பவ விஷயங்களைச் சொல்லுகிறாள். அடிமைவேலை செய்கிறவளுக்கு இப்படிப் பேசத் தகுமா? உன்னைப் பிடித்த இந்தப் பயித்தியம் எப்படி நீங்கப்போகின்றது? சீ! எந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில இவ்வித படிப்புத்தி படித்தாய்? நான் கிரீக் பாஷையிலும் லத்தீனிலும் அநேக கிரந்தங்கள் வாசித்திருக்கிறேன். நீ சொல்வது போல எதிலும் நான் வாசித்ததில்லை."

"அம்மா நான் படித்த பள்ளிக்கூடம் என் ஜென்ம நாட்டைச் சேர்ந்தது. அதிலே உயர்குலமென்றும் இழிகுலமென்றும் மகிழ்வு எஜமான் அடிமை என்றும் வித்தியாசமில்லை."

பபியோலா இதைக்கேட்டவுடன் மனதில் ஆத்திரஷம் பொங்க அதட்டிப் பேசிச் சொல்வாள்; "அப்படி!

இறந்தபின்பு இன்னம் ஜீவிப்போமென்று சொன்னது பற்றுதென்று இப்போதே நீ எனக்குச் சமானமானவளென்று சொல்லவே துணிந்தாய். ஏன்? சமானமாத்திரமல்ல, என்னிலும் நீ உயர்ந்தவளென்று சொல்லுவாய் போலும். நல்லது நீ இப்போது உன் உள்ளத்தில் உள்ளதை, உள்ளது போலச் சொல், சாந்தம் படப்போகாதே; நம்மிருவரில் யார் உயர்ந்தவள் நீயா நானா? நீ நினைப்பதைச் சொல்."

"அம்மா சொல்லமாட்டேன்! குலத்திலுங் குணத்திலுஞ் செல்வாக்குச் சிறப்பிலும் அறிவிலுஞ் சாஸ்திர ஞானிலும் சகலவித செல்வ பாக்கியத்திலும் மாது சிரோமணியாகிய நீங்கள்தான் ஏழையாகிய என்னிலும் பதின் மடங்கு உயர்ந்து விளங்கி மேன்மை பெற்றவர்கள். முகலாவண்ய வடிவிலும் நடை உடை பாவனையிலும் நாகரீகத்திலும் உங்களுக்குச் சமமாகும்படி அடிமையாகிய நான் கனவிலும் நினைப்பேனோ? ஆனால் நீங்கள் என்னிடம் கேட்ட கடைசி கேள்விக்கு நான் பதில் சொன்னால் உங்களுக்கு வருத்தமுண்டாகலாம். (பபியோலா அவள் சொல்லும்படி சாடை காட்டினதின்பேரில்) "அம்மா நான் சொல்வதை ஆத்திரப்படாமல முழுதுங் கேட்டு அதன்பின் நீங்கள் சொல்வதைச் சொல்லுங்கள். நானோ பரம ஏழை; உங்கள் அடிமை; ஆகிலும் என்னிடத்திலே என்றுஞ் சாகாத ஓர் ஆத்மா உண்டென்றும் அதற்கு அறிவும் புத்தியும் ஸ்வாதீன சுதந்திரமும் இருக்கின்றதென்றும் அதன் ஜென்ம நாடு உயர்ந்த வானமண்டலமென்றும் அதற்குச் சரியான சாயல் சர்வலோக கடவுளே என்றும் இவ்விதம் எண்ணி பூரணமாய் நம்பியிருக்கும் நான், இந்த அற்ப அநித்திய உலகத்தின் [illegible] கதி என்றும் தன்னிடம் எவ்வளவு புத்தி சாமர்த்[illegible] அறிவு இருந்தாலும், வேர்வை பறப்பனவாகிய அற்ப

ஜெந்துக்கள் தேடி கடித்துருஞ் சந்தோஷந் தனக்குப் போதுமென்றும், கூட்டுக்குள் அடைபட்டு இரும்புக் கம்பியில் மோதி சிறகு முறிந்து கிடக்கும் பறவையைப்போல உலக மாய்கையின் வலையிற் சிக்கி ஆசாபாசமென்னுந் தளைகளாற்கட்டுண்டு, தானிருக்கும் பரிதாப நிலைமை அறியாத மாது சிரோமணியைப்பார்க்கிலும், நான் தாழ்ந்தவளென்று எண்ணுவது எனக்கு யோக்கியமாகுமா? நீங்களே எமது நிலைமையோடு இரண்டையுஞ் சீர்தூக்கி யோசித்து சொல்லுங்கள்."

சீரா இப்படிப் பேசும்போது பபியோலாவின் கண்கள் நெருப்புப் பொறி பறக்கிறாற்போல் சிவந்து பொங்கி எரிந்தது. இதுதான் முதல்விசை அடிமை ஒருத்தி பபியோலாவோடு எதிரில் நின்று நியாயம்பேசி தனது அபிப்பிராய கோட்பாட்டை ஜெயமாய் நிலைநிறுத்தினது. கடுங்கோப மனதிலெழும்ப தன் கையிலிருந்த கூர்மையான ஆயுதத்தைத் தான் செய்யப்போவது இன்னதென்று அறியுமுன்னே பலமாய்ச் சுற்றி சுழற்றி எறிந்தான். சீரா தன்மேல் வந்த ஆயுதத்தைத் தடுக்க உடனே தன்னை அறியாமலே கையைத் தூக்கினான். ஆயுதத்தின் கூரியமுனை அவள் கையிற் பாய்ந்து பெரிய காயமாக்க இரத்தம் மளமளவென்று ஓடிவந்தது. சீரா வலியின் கொடுமையைப் பொறுக்கமாட்டாமல் கண்ணீர் சிந்தினான். பபியோலா தான் யோசியாமற் செய்த நிஷ்டூர செய்கையின் இழிவை நினைத்து மனதில் வெட்கினான்.

சீரா வடிந்து ஓடும் இரத்தத்தைத் துடைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது பபியோலா சொல்லுவாள்:—

"சீரா நீ உடனே யுபுரோசினுள் வீட்டுக்குப் போ. அவள் காயங்கட்டி மருந்து கொடுப்பதில் வெகு சமர்த்தி.

உனக்கு நான் இப்படி பெரிய காயம் வருவிக்கவேண்டுமென்று எண்ணவில்லை. ஆனால் கொஞ்சநேரம் நில்" என்று தன் மேஜைமேலிருந்த பலவகை ஆபரணங்களுக்குள் முத்துப் பதித்த தங்கமோதிரம் ஒன்றை எடுத்து சீராயிக்குக் கொடுத்து: "இதோ உனக்குச் சந்தோஷமாக இந்த கொடுக்கிறேன். இன்று சாயங்காலம் நீ வீட்டு வேலைக்கு வர அவசியமில்லை. போ;" என்று சொல்லி அவளை அனுப்பினாள்.

பபியோலா தான் செய்த நிஷ்டூர செய்கைக்குப் பரிகாரமாக இவ்வளவு செய்தது போதுமென்று கவலையற்றிருந்தாள். ஆனால் சினந்தாற்போல் அறுத்த மூக்கு சேர்ந்தாற்போலொட்டுமோ? சீரா காயத்தின் உபத்திரவத்தால் வெகு வருத்தப்பட்டாள். அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை கோவிலின் உண்டியலில் இருந்த காசுகளை குருசுவாமியார் எடுக்கும்போது அவைகளுக்குள்ளே தங்கமோதிரம் ஒன்று இருப்பதைப்பார்த்து வெகு ஆச்சரியப்பட்டு இந்தக் காணிக்கை ஏதோ பெருஞ் செல்வமுள்ள உரோமைப் பிரபுவின் மகள் கொடுத்திருக்க வேண்டுமென்று தனக்குள் சிந்தித்துக்கொண்டார். ஆனால் எங்கும் பிரசன்னமாய் வியாபித்திருந்து எல்லாவற்றையும் பார்த்தவருஞ் சர்வேசுரன், காயம்பட்ட கையோடு எவரும் பார்க்காத சமயத்தில் கோவிலில் வந்து பபியோலா கொடுத்த தங்கமோதிரத்தை உண்டியலிற் போட்ட சீரா என்பவளைப் பார்த்து அதற்கு மோக்ஷத்தில் நித்திய பாக்கிய சம்பாவனையை அப்போதே திட்டஞ் செய்து ஏற்படுத்தினார்.

௫-ம் அதிகாரம்.

செல்வப்பாவை: அக்ரேசி.

போன அதிகாரத்தில் சொல்லியவாறு பயிபோலாவுஞ் சிராவுஞ் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கையில் இவர்கள் அறியாமல் பூங்கொடிபோன்ற ஒரு செல்வமாது சப்தஞ் செய்யாமல் மெல்லென வீட்டிற்குள் வந்தாள். உரோமனரின் வீடுகளின் உள் அறைகள் சாதாரணமாய்க் கதவுகளின்றி வெறுந் திரையால் மாத்திரம் பிரிக்கப்பட்டிருந்ததால் உள்ளே இருப்பவர்கள் கலந்து கூடிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அவர்கள் அறியாமல் வீட்டிற்குள் பிரவேசிப்பது மிக எளிது. அவ்வாறே இந்தச் சமயத்தில் சம்பவித்தது.

சிரா மோதிரத்தை வாங்கிக்கொண்டு வெளியே வரும்போது கதவின் திரையின் அருகே நின்றுகொண்டிருந்த செல்வமாதைப் பார்த்தான். பார்த்ததும் நின்றவள் யா[illegible]ன்று உடனே அறிந்துகொண்டான்.

அங்கு நின்ற பாவிய கந்தரி ஒரு [illegible] பெண். அவள் அணிந்திருந்த உடை தும்பைப் பூப்போல் தூய வெண்மையானது. அவள்மேலே ஆபரண அலங்கார அணி என்பது மருந்துக்கும் கிடையாது. சிறு பிள்ளைகளுக்குரிய கள்ளங் கபடு அற்ற குணமும் பெரியவர்களுக்கு இயல்பான திடசித்தமும் புத்தியும் அவள் முகத்தில் இலக்ஷணமாய் விளங்கின. அவளிரு கண்கள் புறக்கண்போல் மனத்துக் கண் மாசற்றவளாயிருப்பதைக் குறித்துக் காட்டினதுமன்றி அன்பும் ஸ்நேகமும் நிறைந்ததாகவும் அவள் மனதின் பட்சம் யாவும் ஐம்புலன்களின் நுகர்ச்சியை

[illegible] எங்கும் பிரசன்னராய் வியாபித்திருக்குந் தனி முதற் கடவுளைச் சார்ந்ததாகவுந் தோன்றும். அவளுடைய [illegible] அகன்ற நெற்றி எதார்த்தம், சத்தியம், சிறந்த குணம், நிறைந்த அறிவு ஆகிய குணங்கள் உறையும் வாசஸ்தலமாய்த் தோன்றினது. அவளுடைய வதன கமலம் என்று மலர்ந்து விரிந்து சுகந்த பரிமளம் வீசுவதாகக் காணும். அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் அவள் மனதில் உற்பத்தியாகும் பற்பல பற்றுதல், உணர்ச்சி, விருப்பமுதலிய யாவும் முகத்திலே எழுதிய சித்திரம்போல் துலக்கமாய்க் காணலாம். இவள் யாரென்று அறிந்தவர்கள் யான் [illegible] [illegible]த்தை முழுதும் அறுத்தவளென்றும் அவள் [illegible] வுங் கருத்தும் விருப்பமும் பிறனைப்பற்றியாவது [illegible] தன் உயிருக்குயிராகிய தன் இனிய அன்பனைப்பற்றியாவது எப்போதுஞ் சார்ந்திருக்குமென்று சொல்[illegible].

இவ்வித வனப்புப் பொருந்திய தரிசனம் வானலோக தேவ தூதன்போல் தன் முன் நிற்பதை சிரா பார்த்ததும் பிரமித்து பின் அடியெடுத்து ஸ்தம்பாகாரமாய் நிற்க மோஹ வடிவலங்காரம் பெற்ற இச்சிறு பெண் சிரா கையைப் பிடித்து வணக்கமாய் முத்தி செய்து: "சிரா! பயமேன்? நடந்த யாவும் நானே பார்த்தேன். நான் காரியமுடித்துத் திரும்பி வரும்போது உன்னிடத்தில் நான் சில விசேஷஞ் சொல்லவேண்டும். அதோ அந்தச் சிறு அறையில் சற்று நில்"—என்று சொல்லி திரையை நீக்கி வீட்டிற்குள்ளே பிரவேசித்தாள்.

அழகே அவதாரமானதுபோல் தோன்றிய இச்சிறு பெண் வருவதைப் பயிபோலாக் கண்டவுடனே சற்றுத் திடுக்கிட அவள் முகம் மாறிச் சிவந்தது. தன் வீட்டில் அடிமையைக் கொடுமையாய்க் கோபித்து அவளுக்குப் பேச

ய்த கிஷ்ரோ செய்கையை இச்சிறுமாது அறிந்தாளோ, பார்த்தாளோ, என்னமோ, ஏதோ, என்ற பயம் மனதில் பேராட, தன்முன் கைகட்டி காத்திருந்த அடிமைகளிருவரை[illegible]பால் போகும்படி கையால் சமிக்கை காட்டியபின் எழுந்து தன் பிரிய பாங்கிக்கு எதிரே போய் ஆசார உபசாரஞ் செய்து கூட்டிவந்து உட்காரச் செய்தாள். கர்வம் நிறைந்த பபியோலா யார் எவரென்று பாராமல் எல்லாரையும் அதிகார மேட்டிமையோடு நடத்தினாலும் இன்று தன் வீட்டிற்கு வந்த இச்சிறு செல்வியை மாத்திரம் வெகு பிரியத்தோடு கவனித்து அவள் வருகைக்கு என்றும எதிர்பார்த்திருப்பாள். இருவரும் உட்கார்ந்தபின் பபியோலா ஏதும் விசேஷம் ஒன்றுந் தன் வீட்டில் நடவாததுபோல் மெள்ள[illegible]ராலோடு பதறாமல் பேசிச் சொல்வாள் :—

“[illegible] இன்று என்வீட்டில் விருந்து சாப்பிட வாவென்று ஒரு வார்த்தை சொல்லி அனுப்பினவுடனே நீ வந்தது எவ்வளவு தயவு. விருந்துண்ணும்படி என் தகப்பனார் இரண்டு மூன்று அதிதியரை இன்று அழைத்திருக்கின்றார். அவர்கள் வருவதால் எனக்குத் துணையாயிருக்கும்படியாய் உன்னைக் கூப்பிட்டேன். இன்று வரும் விருந்தினர்களுக்குள்ளே புல்வியனென்று ஒரு வாலிபப் பிரபு இருக்கிறானாம். இவன் தேகவளர்த்தியுஞ் சிறந்த இலக்ஷண வடிவும் உள்ளவனாம். செல்வப் பொருள் கல்விப் பொருளில் குறைவற்றவனாம். என்றாலும் இவன் யார், எவ்விடம், குலமென்ன, நாடுவளமை ஏது, இவை முதலிய விஷயங்கள் ஒருவருக்கும் நன்றாய்த் தெரியாதாம்.”

பபியோலா வர்ணித்துச் சொன்ன விஷயங்களிலொன்றும் அக்னேஸ் கவனிக்கவில்லை. அவள் பேசி முடித்தவுடனே அக்னேஸ் சொல்வாள் :—“என் செல்வப் பாங்கியே

உன் வீட்டிற்கு வருவது எனக்கு என்றும் ஆனந்தம். என் தாய் தந்தையும் யாதும் விக்கினஞ் செய்வதில்லை. ஆனதால் நீ என்னை அழைத்ததற்குக் காரணம் யாதொன்றுஞ் சொல்லுவது அவசியமில்லை.”

இதற்குப் பபியோலா சற்றுத் தமாஷாய்ப் பேசிச் சொல்லுவாள் :—

“ஆ! ஆ! அப்படியா அக்னேஸ்! நீ என்றுஞ் சுத்த வெள்ளையான ஆடை அணிந்து ஆபரண அலங்காரமின்றி புதுமணப்பெண்போலவா என் வீட்டுக்கு வருகின்றாய்? உன் முகத்தகளையையும் ஆனந்த பூரிப்பையும் பார்த்தால் நீ [illegible]திய கல்யாண அமர்க்களத்திலிருப்பதுபோலத் தோன்றுகின்றது. ஆனால் இதென்ன? ஐயோ அம்மா தாயுமா? அக்னேஸ்! பார் சிவப்பாயிருக்கிறது! இரத்[illegible]? [illegible]க் கறை விழுந்தது! வா இந்த உடையை மாற்றிப்போடலாம்.”

அதற்கு அக்னேஸ் சொல்வாள் :—“என் உடையை மாற்றவா? வேண்டாம். இதுதான் இன்று என் உடுப்பின் மேல் நான் அணியும் முத்தாரத்னம்; எனக்குச் சிறந்த ஆபரணமிதுதான். இது இரத்தத்துளி! அதுவும் ஓர் அடிமையின் இரத்தம். என்றாலும், பபியோலா, உன் உடலிலும் பிரபு புத்திரியின் இரத்தத்தைப் பார்க்கிலும் இது என் கண்ணுக்கு அதிக இரமணீயம் உள்ளது.”

பபியோலா இதைக் கேட்கவும் அவள் முகஞ் சோம்பி வாடினது. சீராவோடு நடந்த சங்கதியாவும் அக்னேஸ் பார்த்திருக்கவேண்டும். கடைசியில் அவள் மனதிலெழும்பின வெட்கத்தையும் வருத்தத்தையும் பொறுக்கமாட்டாமல் அக்னேஸியைப் பார்த்துச் சொல்லுவாள் :—

"அப்போ நான் எவ்வளவு கடுங் கோபக்காரனென்றும் கொடிய துஷ்ட சிரோமணியென்றும ஊரெல்லாம் அறியப் பறை அடித்துச் சொல்லப்போகிறாய்?"

"அப்படி அல்ல பபியோலா! ஓர் அடிமையினிடத்திலிருந்து இன்று நான் படித்த மனத்துணிவுந், தயாள சிந்தையும், அறிவு அளவும் பிரகாச தர்ம ஒழுக்கமுமாகிய நீதி நூல் பாடத்தை இனி என்று மறந்துபோகாதபடி என் ஞாபக அறிகுறியாக இதைக் காப்பாற்றி வைத்திருக்கப்போகிறேன். மேன் குலத்திற் பிறந்த நமது தேச சாஸ்திரியோர்களிடத்திலும் இவ்வித நல்லொழுக்கப் பாடத்தைக் காண்பதரிது."

"அக்னேஸ் நீ சொல்வது என்ன விநோதமுள்ளது. நமது வீடுகளில் நீசவேலைகள் செய்துவரும் அடிமைகளை ஏதோ ஒரு பொருட்டாய் மதித்து என்றும் அவர்களைப் புகழ்ந்து மெச்சப் பேசுகிறாய். அவர்கள் எப்படி நடந்தாலும் அடிமை அடிமைதானே. ஜென்மக் குணந் செருப்பாலடித்தாலும் மாறுமா?"

"பபியோலா, அப்படி அடிமைகளை இழிவாய் எண்ணாதே. மானிடராய்ப் பிறந்த எல்லாருக்கும் ஓரே அறிவும், ஓரே பற்றுதலும், ஓரே இந்திரிய சுகாநுபோகமும் உண்டென்று நீயும் ஏற்றுக்கொள்வாயல்லவா? அப்படியானால் அவர்களும் நாமும் மனுஷஜென்மமாகிற இந்தப் பாரி குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லவா? சர்வஜீவ தயாபரரான தனிமுதற் கடவுள் நம்மையும் அவர்களையுஞ் சிருஷ்டித்தவரானால் நமக்கும் அவர்களுக்கும் அவரே தந்தை அல்லவா? தந்தையானால் இந்த அடிமைகளும் நாமுஞ் சகோதர முறையுள்ளவர்களாயின்றோமென்பதற்குச் சந்தேகமு

இதைக் கேட்டதும் பபியோலா இடியோசை கேட்ட நாகம்போல் பதறி உதறி சீறிச் சினந்து சொல்வாள்:—

"ஓ! தோஷம! தோஷம்! அக்னேஸ்! செல்வ பிரபுத்துவ உரோமானர் கோத்திரத்திற் பிறந்த நீ இப்படிப் பேசலாயா? ஈனவேலை செய்து காலக்ஷேபஞ் செய்துவரும் நீச அடிமைகள் நமக்குச் சகோதரிகளா! இவர்கள் ஆடுமாடுகளைப்போல் நமக்குச் சொந்தமான சொத்துக்களல்லவா? இவர்கள் இஷ்டம்போல் நடப்பதற்கு மனஸ்வாதீனம் இவர்களுக்கேது? இவர்களின் எஜமானர்களாகிற நாம் இவர்களை எப்படி ஓட்டுகின்றோமோ அப்படியே போவது அவர்களுடைய கடன். சாஸ்திரமும் அவ்விதமே முறையிடுகின்றது."

இதைப் பதறாமல் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அக்னேஸ் வீணை பேசினாற்போல பூரண சித்த சமாதானத்துடன் சொல்லுவாள்:—

"நல்லது! அதெல்லாமிருக்கட்டும்; நாமிருவரும் இது விஷயத்தைப்பற்றி வாக்குவாதஞ் செய்யப்போகிறதில்லை. ஆனால் பபியோலா, நான் கேட்கும் ஒரு கேள்விக்கு யதார்த்தமாய் மறுமொழி சொல்: நீ சீராவோடு செய்த வாக்குவாதத்தில் ஞாயம் எடுத்துப் பேசுவதிலும் உண்மையைச் சொல்லுவதிலும் மனத்துணிவிலும் நீ அல்லவா தோல்வி அடைந்தது? ஏன் மறைக்கிறாய்? உன் கண்களிலிருந்து ஓடிவரும் இந்தத் துளி கண்ணீரே தோல்வி அடைந்தது நீதான் என்று சொல்லுகின்றது. ஆனால் போனது போகட்டும் நான் உன்னிடம் ஓர் உபகாரம் கேட்கிறேன்? இல்லை என்று சொல்லாதே."

"அக்னேஸ்! கேள். நீ எதை என்னிடத்தில் கேட்டாய் எதை நான் இல்லையென்று உனக்குச் சொன்னேன்? மற்றி

ரத்தால் மாங்காய் விழுமா என்பார்கள். ஆனால் உன் மந்திரத்தால் மாங்காயும் விழும் தேங்காயும் விழும்."

" நல்லது உன்னிடம் வேலைசெய்து வரும் இந்த அடிமையை எனக்கு நீ விற்கவேண்டும். அவள் உன்னிடம் இனி வேலைசெய்வது உனக்குஞ் சம்மதமாயிராது. அவளுக்கும் பிரியமாயிராது."

" அப்படி அல்ல அக்னேஸ்; என் சம்மதங் கேட்டால் சீரா என் வீட்டில் தான் இருக்கவேண்டும். என் சோபியை இனிமேலடக்கி அவளை முன்னிருந்த விதமாய் மதித்துக் கொஞ்சங் கௌரவமாய் நடத்துவேன்."

" ஆனால், பபியோலா, சீரா என் வீட்டுக்கு வருவாளாகில், உன்னிடம் அவளிருக்கும்போதிருக்கிறதைப் பார்க்கிலும் அதிக பாக்கிய சந்தோஷமுள்ளவளாயிருப்பாளென்று நான் எண்ணுகிறேன்."

" அது வாஸ்தவந்தான் அக்னேஸ்; என்னமோ உன் வீட்டில் உன்னோடுகூட இருப்பவர்களெல்லாரும் எப்போதும் மலர்ந்த முகமாய் இருக்கிறார்கள். உனக்கு என்ன மந்திர வித்தை மாயவித்தை தெரியுமோ நான் அறியேன். [illegible] எனக்குச் சொன்ன தரிசித் வாக்கியங்களின்படி [illegible] டக்கிறது போலத் தோன்றுகிறது. அம்மா அக்னேஸ்! உன் வீட்டில் உயர்குலமென்றும் இழிகுலமென்றும் வித்தியாசமே இல்லை. எல்லாரும் ஒரு குடும்பத்துப் பிள்ளைகள்போலே கலந்து கூடி மகிழ்ந்து பேசி சமாதானமாயுஞ் சந்தோஷமாயும் இருக்கிறார்கள். எனக்குத் தலை [illegible] யாயிருக்கிறது. [illegible] ஒருவருஞ் செய்யாமல் மற்றவர்களுக்குக் கட்டளை கொடுத்து எல்லாருங் கீழ்ப்படியும்படியாய் நடத்துகிறபடியாய் உன் வீட்டுப் பிள்ளைகளில் ஒரு பிராணிக்கும் யோசனை

வாமாட்டார்கள். அக்னேஸ்! பெண்களின் இரத்தினமே! சொல்லு என்ன ஜாலவித்தை நீ கற்றிருக்கிறாய்?"

அக்னேஸ் இதைக் கேட்டவும் புன்னகை காட்டி: "பபியோலா எனக்கு மந்திர வித்தையுந் தெரியாது; தந்திரமும் நான் அறியேன். ஆனால்......"

" ஆனால் கேள் அக்னேஸ்! உன் வீட்டுக்குள்ளே அந்தரங்க அறை ஒன்று இருக்கிறதல்லவா? அதற்குள்ளேதான் உன்னுடைய மந்திர தந்திர இந்திர ஜாலமெல்லாம் நீ மறைத்து வைத்திருக்கவேண்டும். நீ கிறீஸ்துவ மதத்தைச் சேர்ந்தவளாயிருந்து [illegible] உன்னை மிருகங்களுக்கு இரையாக்கும்படி [illegible] ப்பானீர்களானால் என் சிங்கமும் புலியுந் தங்கள் குரூரசுபாவத்தை மாற்றி உன் காலடியிலே ஆட்டுக்குட்டிகள் போல் வந்து படுத்துக்கொள்ளும். ஆனால் அக்னேஸ்! உன் முகம் ஏன் இதற்குள் இப்படி மாறிப்போனது? என்பேச்சு உனக்கு மனவருத்தமா? அப்படி ஒன்றும் எண்ணாதே. இதுவெல்லாம் விட வெறுந் தமாஷ்."

அக்னேஸோ, பபியோலா கிறீஸ்துவமென்றும் [illegible] கம் புலிகளென்றும் பேசும்போது தனக்கு இனிவரும் அன்பு [illegible] அக்கினிகளைக் காட்சியிற் பார்த்தாளோ என்னவோ, [illegible] தன்னை மறந்து தப்பிப் பரவசமானவள்போல நின்றாள். அவளிருகண்கள் யாரையோ பார்ப்பதுபோலவும் அவள் வாய் ஏதோ பேசுவது போலவுந் தோன்றின. சற்று நேரத்திற்குப் பின் அக்னேஸ் தன் சுவாதீனத்துக்கு வர பபியோலா அவளுக்குச் சொல்லுவாள் :—" அம்மா என் செல்லப்பாவே! நான் சொன்னதெல்லாம் வெறும் விளையாட்டுக்கு. நீ மனதில் வருத்தப்பட வேண்டாம். நீ கிறீஸ்துவளாகமாட்டாய். உன்னை மிருகங்களுக்கு இரையாய்ப் போடும் பெரும் ஆபத்து உனக்கு வரவுமாட்டாது. சீரா வே

லைசெய்வதில் வெகு பற்றுதலுடையவள்? ஐயோ! உன்னவென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். நான் சாமந்தரமாக வருந்தப்பட்டிருந்தபோது மற்றவர்களெல்லாம் பயந்துகொண்டு என்கிட்ட அணுடவில்லை. கோபக்காரி, முட்டுவாள், அடிப்பாளென்று தூர நின்றார்கள். இந்தச் சிராமத்திரம் என்னைவிட்டு இராப் பகல் பிரியாமல் கிட்டவே இருந்து எல்லா உதவியுஞ் செய்துவந்தாள். இவளுடைய சிகாருஷையினால்தான் தப்பிப் பிழைத்தேன்."

"பபியோலா! இந்த அடிமை உனக்குக் காட்டின இவ்வித பரோபகார சிந்தையைப் பற்றியும் மாறுதவி செய்ய முடியாத பெருந்தன்மையைப்பற்றியும் நீ அவளைச் [illegible]லையா?"

"ஓ சிநேகிக்கவா! ஓர் அடிமையையா! இல்லை இல்லை, அக்னேஸ். அவள் செய்த உதவிக்குச் சந்தோஷமாக அவளுக்குப் பணங்காசு கொடுத்ததே அன்றி அவளிடம் நான் [illegible]க்கவில்லை. ஆனால் இந்த மூடாத்துமா தான் [illegible]பாதிக்கும் பணங்காசுகளைக் கணக்கொன்று ஒன்றுஞ் செலவழிக்கிறதில்லை, சிறுவாடாகச் சேர்த்து பின்னுக்கு உதவு[illegible]ன்று, வைக்கிறதுமில்லையாம். அன்றியும் அவள் [illegible] நாள்தோறும் வரும் போஜன பதார்த்தங்களை [illegible] சாப்பிட்டு பசியை ஆற்றாமல் அதை வெளியே எடுத்துக்கொண்டுபோய் கண்ணில்லாத கபோதியான ஒரு பிச்சைக்காரி உடன் உட்கார்ந்து இருவருமாகச் சாப்பிட்டு வருகின்றாளாம். இந்தப் பேதைப்பெண் செய்வதெல்லாம் வெகு விகாரமாய்த் தோன்றுகின்றது."

"ஆ! பபியோலா! பேதை என்று நீ சொல்லும் இந்த வேலைக்காரியை நீ எப்படியாவது எனக்கு விற்றுப்போட

த்தான் வேணும். [illegible]ராயம் என்ன சொல். உடனே விலை தீர்த்து முடித்துவிட[illegible]டலாம்."

"உன் இஷ்டம்போலாகட்டும். அம்மா அக்னேஸ் உன்னக்குச் [illegible]ாக்குண்டோ? விலை பிறபாடு பார்த்துக்கொள்வோம். [illegible]ன் காரியஸ்தனிடம் உன் வேலைக்காரரில் ஒருவனை அனுப்பு. எல்லாம் ஒழுங்காய் முடியும். நல்லது அவா, நேரமாகின்றது விருந்தினர் எல்லாரும் இதற்குள் வந்து கூடியிருக்கவேண்டும்."

௬-ம் அதிகாரம்.

விருந்தினர் பந்தி.

பபியோலாவும் அக்னேஸும் மெல்லென இறங்கிப் போஜன சாலைக்குச் செல்ல அங்கே விருந்தினர் பலர் அதீராய் வந்து கூடியிருந்தார்கள். போஜன பதார்த்தக் கறிவகைகள் சம்பூரணமாய் சித்தஞ் செய்யப்பட்டிருந்தன. இவ்விரு பாது சிரோமணிகளும உள்ளே வந்த உடன் பாபியன் தன் மகள் அலங்கார வஸ்திர பூஷணாதிகளின்றி வெகு சாதாரணன உடையோடு சபை நடுவில் வந்ததைக்கண்டு விசனமுற்று மகளை நோக்கி: "என் செல்வமகளே, இதென்ன கோலம்; நாமகுஞ் சென்று நீ வந்தாலுந் தக்க உடையின்றி வரலாமா? வழக்கமாய் நீ அணிந்திருக்கும் ஆபரணங்கள் முதலாய் இன்று உன்மேல் இல்லையே. என் இந்த தூபகப்பிசகு" என்றதற்கு பபியோலா வெட்கிக் கலங்கி மறுமொழி சொல்ல வகையின்றி நின்றாள். தான் ஈச்சகாகம் போல் சீறிச் சினந்து சிராவுக்குச் செய்த கொடுமையையுந் தன்னைத்தானே பழிவாங்கும்படியாய் எடுத்த இந்த அலங்

கோலத்தைக் கண்டு வியந்து ஸ்தம்பாகாரமாயிருக்கையில், அக்நேஸி தன் பாட்டனுடன் இவ்வாறு பேசிச்சொல்லுவாள் :—"மாமா உங்கள் மகள் இப்படி அலங்கோலத்தோடு வருகிறதற்கு நான்தான் காரணம். அவளோடு நான் வீண் வம்பு வளர்த்துப் பேசிக்கொண்டிருந்ததால் அவள் தக்க ஆடை ஆபரணங்களை அணிந்துகொள்ள சமயமில்லை. அதினாலே என்னைப்போல சாதாரண உடை உடன் அவள் வரலாயிற்று."

இதற்கு பாபியன் சொல்லுவான் :—"அக்நேஸி நீ உன் இஷ்டம்போல் எதுவுஞ் செய்யலாம். ஆகிலும் உண்மை உனக்குச்சொல்லவேண்டுமானால் இவ்வித உடை நீ சிறு பெண்ணாயிருக்குங்காலத்தில் ஏற்றதாயினும் இப்போது ஏற்றதல்ல; உனக்கு கல்யாண பருவம் வந்திருப்பதால் நீ நன்றாய் உடுத்தி அலங்கார ஆபரணங்கள் பூண்டு யௌவன புருஷர்கள் உன்னைக் கண்டு மகிழும்படியாய் ஜோடித்துக்கொள்ளுவது உனக்கு அழகு. உன் வீட்டில் அலங்கார விசேஷ உடுப்புகளுக்கும் முத்து ஹாரங்களுக்கும் பொன் நகைகளுக்கும் குறைவென்ன? ஆனால் அக்நேஸி நான் சொல்லுவதை நீ கவனமாய்க் கேட்கிறதில்லை. உன் மனமும் கருத்தும் எங்கேயோ போகின்றது. நீ யார்மேலாவது காதல் வைத்திருக்கவேண்டும்."

பாபியன் இவ்விதம் உலக சம்பந்தமான விஷயங்களைப் பற்றிப்பேசும்போது அக்நேஸி பிரமையுற்றவளாய்வேறு யாரோடோ சம்பாஷிப்பதுபோல் தோன்றினாலும் மலர்ந்த சிரித்தமுகத்தோடு தன்னை பாபியன் கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்வாள் : "ஓ மெய்தான் மாமா. என் காதல் யாவும் என் இனிய அன்பர்மேல் நான் வைத்திருக்கிறேன். அவர்

தம் கல்யாண மோதிரத்தை எனக்குக் கொடுத்து சிறந்த ஆபரணங்களால் என்னை அலங்கரித்திருக்கின்றார்."

"அக்நேஸி அப்படியா! இன்னமும் அவர் உனக்குக்கொடுத்ததென்ன?"

அக்நேஸியின் முகங்காந்தியாய் சுடர் விட்டுப் பிரகாசிக்க களங்கமற்ற மனதோடு சொல்லுவாள். "அவர் என் கழுத்துக்கும் கைகளுக்கும் விலையுயர்ந்த பொன் ஆபரணங்கள் கொடுத்திருக்கிறார். என் காதணிகள் வெகுமணிபதித்த நகைகளாகும்."

"ஓ அக்நேஸி! இவர் யாரார் இருக்கலாம்? உன் காதற்குரிய இவர் யாரென்று நீ எனக்கு இரகசியத்தில் வந்து சொல்லு. இவருக்கும் உனக்குமுள்ள ஸ்நேகம் நிலைபெற்று வெகு காலம் நீடித்திருக்கக்கடவது."

"நித்தியகாலம் நீடித்திருப்பதாக" என்று அக்நேஸி சொன்னபின்பு அந்த இடத்தைவிட்டு பபியோலாவுடனே பேசும்படி போனாள். அக்நேஸி தன் இருதயத்தின் இனிய பத்தாவாகக்குறித்துப் பேசினவர் மனிதனை இரக்ஷிக்கும்படி அவர்களை அன்போடு தேடி வந்த சேசுநாதர் சுவாமி தான் என்பதை அஞ்ஞான இருளில் அமிழ்ந்திய பாபியன் எப்படி கண்டுபிடிப்பான்? பபியோலாவும் இதைக் கேட்டிருந்தால் அக்நேஸி யாரோ ஒரு வாலிபன்பேரில் காதல் கொண்டு அந்த இரகசியத்தைத் தனக்கு இதுவரையிலுஞ் சொல்லாமல் மறைத்துவைத்திருந்தாளென்று மனதில் எண்ணி வெகுவாய் வருத்தமுற்றிருப்பாள்.

அக்நேஸி இவ்விதம் பாபியனோடு பேசிக்கொண்டிருக்கையில் பபியோலா வீட்டுக்குள் விருந்தினரை உபசரித்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது அங்குகூடியிருந்தவர்களில் சிலர் இனிவரும் சங்கதிகளின் நிமித்தம் நாம் வர்ணித்து

அவர்களின் குணங்களை எடுத்துக் காட்டுப்பது வாசிப்போருக்கு நலமாயிருக்கும்.

விருந்தினராக அன்று வந்தவர்களில் ஒருவன் பெயர் கல்பூரணன். உதித்தாதி பாரி சரீரமும், பெருத்[illegible]ந்த தொந்தியும், உருண்டு திரண்டு சிவந்த கண்விழிகளு[illegible] இவனுடைய இலக்ஷணமாயிருந்தது. இவன் கணக்கும் [illegible]மும் பரிஷ்காரமாய்த் தெரிந்தாற்போலே எந்த விஷய[illegible]ப்பற்றியும் வாய் ஓயாமற் பேசுவான். இவன் சொல்[illegible]தில் எவ்வளவு தான் அபத்தமிருந்தாலும் இவன் வா[illegible] எதிர்வாக்கில்லை யொன்றுதபோலே எல்லாருந்தலை [illegible]க்கேட்பார்கள். இவனுக்குள்ள வாய்சாலக சாமர்[illegible] நிமித்தம் சாஸ்திரியார் என்னுஞ் சிறந்தபட்டம் இவ[illegible]ருக்கு மிக்க சன்மானமும் பிரதிஷ்டையும் எங்கும் [illegible] வந்தான்.

வேறொருவன் பெயர் புரோக்குலா. இவன் [illegible]டிப்பிரியன். விலாப்புடைக்க உண்டுகளிக்கும்படி [illegible] கட்டி கெட்டிவிட்டுக்கொண்டு தான் முன்னே [illegible]னே யென்று பரபரப்புடன் சாப்பாட்டு நேரம் [illegible] ஓடிவருவான்.

இவர்களன்றி இன்னம் வேறு இருவர் இவ்[illegible] வரப்போகப் பழக்கமுள்ளவர்கள். இவர்களிலொருவர் இ[illegible]ராயன் அரண்மனையில் இராணுவ உத்தியோகஸ்தரில் ம[illegible]கா சிறந்த[illegible] முப்பது வயது சரியாய் அதுமுன்[illegible] குரோனென்று பெயர்பெற்று யுத்தங்களில் ப[illegible] அணிவகுத்து எதிர்த்து பொருது சிதறடித்[illegible] அபஜயப்படுத்தி அற்புத வீரதீரனென்று அழியாப்புகழ்காட்டிய தளபதி. மேற்கிசைத் தேசங்களை அனை[illegible] நியோகிலேலியாவுக்கும் உரோமையின் சக்ரவர்த்தியாகிய மார்க்கியா[illegible]

னுக்கும் வெகு இஷ்டமுள்ளவர். அழகுவடிவில் எந்த வாலிபர்க்குந் தாழ்ந்தவரல்லாத போதிலும் அவரிடத்தில் நடை உடை பாவனையில் விகாரம் யாதொன்றுமில்லை. சம்பாஷணையில் சொல்வளம் பொருள்நயம்பட மாதுரியமாய்ப் பேசுவாராயினும் மற்றவர்களைப்போல் உலக விஷயமான வீண் சங்கதிகளைப் பற்றிப்பேசார். கௌரவமேன்மையுஞ் சிறந்த தயாளமும் மன அடக்கமும் [illegible]ணிய புத்தியுமுள்ள செல்வ புருஷோத்தமன். இவருடைய பெயர் சிபன்றியார்.

இவருக்கு எவ்வகையிலும் ப்ரஸ்பரவிரோதமுள்ளவன் பயோலா முன் குறித்துப் பேசிய புல்லியன். இவன் உரோமைப்பிரபுக்களின் சபையில் [illegible] உதித்த [illegible] போல் தோன்றினவன். வெகு அலங்[illegible] விநோதமாய்த் தன்னைச் சிங்காரித்து விரல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் மின்னுங்களை ஆழிபூண்டு தான் அணிந்திருந்த வஸ்திரங்களிலேயும் இங்குமங்கும் பூஷணாதிகளை இடுக்கித் தலையை ஆட்டி உடலை அசைத்துக் கம்பீரமாய்ப் பேசி எதற்குந் தன் விரல்களை விரித்து நாலாபக்கமும் மோதிரங்கள் தோன்றக்காண்பித்து ஒய்யாரமாய் நடந்துவருவான், இவன் அப்பட்டணத்தான் அல்லாதேபோனாலும் கையில் கொஞ்சம் பசையுள்ளவன் ஆதலால் குளத்தில் நீருள்ளமட்டும் கொக்குங்குருவியும் வந்துகூடுதல் போல இவனுக்கு அநேகர் [illegible]ர்க இவர்களோடு சேர்ந்து வெகு டம்பமாய் விருந்திலும் வேடிக்கையிலும் பணத்தைச் செலவழித்துவருவான். அக்காலத்திய அஞ்ஞானரோமானர் அநேகமாய் சீர் குலைந்து நம் நிலையினின்றிழிந்த ஸ்திதியிலிருந்தவர்களாதலால் புல்லியன் பணக்காரனென்பதைப்பற்றி இவன் நடக்கையைக் கவனி

அவர்களின் குணங்களை எடுத்துக் காட்டுப்பது வாசிப்போருக்கு நலமாயிருக்கும்.

விருந்தினராக அன்று வந்தவர்களில் ஒருவன் பெயர் கல்பூரணன். உதித்தனைதி[illegible] பாரி சரீரமும், பெருத்த [illegible]த்த தொந்தியும், உருண்டு திரண்டு சிவந்த கண்விழிகளும் இவனுடைய இலக்ஷணமாயிருந்தது. இவன் தனக்குச் [illegible]மும் பரிஷ்காரமாய்த் தெரிந்தாற்போலே எந்த விஷயங்களைப்பற்றியும் வாய் சரியாமற் பேசுவான். இவன் சொல்லுவதில் எவ்வளவுதான் அபத்தமிருந்தாலும் இவன் வார்த்தைக்கு எதிர்வார்த்தையில்லை என்றாற்போலே எல்லோருந் தலை [illegible]க்கேட்பார்கள். இவனுக்குள்ள வாய்சாலக சாமர்த்தியத்தின் நிமித்தம் சாஸ்திரியார் என்னும் சிறந்தபட்டம் இவனுக்கு கிட்ட மிக்க சம்மானமும் பிரதிஷ்டையும் எங்கும் பெற்று வந்தான்.

வேறொருவன் பெயர் புரோக்குலன். இவன் பெருந்தீனிப்பிரியன். விலாப்புடைக்க உண்டுகளிக்கும்படி தன்னை கட்டி வெட்டிவிட்டுக்கொண்டு தான் முன்னே தான் முன்னே என்று பரபரப்புடன் சாப்பாட்டு நேரம் பார்த்து ஓடிவருவான்.

இவர்களன்றி இன்னும் வேறு இருவர் இவ்வீட்டுக்கு வரப்போகப் பழக்கமுள்ளவர்கள். இவர்களிலொருவர் இராயன் ஆண்டவனையில் இராணுவ உத்தியோகஸ்தரில் மகா சிறந்தவர். முப்பது வயது சரியாய் ஆகுமுன்னே ரணசூரனென்று பெயர்பெற்று பலயுத்தங்களில் பகைவரைத் தணிவு குன்றாது எதிர்த்து பொருது ஜெயமடித்து அபஜயப்படுத்தி அற்புத வீரனென்று அதியாய்ப்புகழ்நாட்டிய தளபதி. மேற்றிசைத் தேசங்களை ஆண்ட ரோமரிலெவராவினாலும் உரோமையின் சக்கரவர்த்தியாயிருந்த மாக்சிமியா

னுக்கும் வெகு இஷ்டமுள்ளவர். அழகுவடிவில் எந்த வாலிபர்க்குந் தாழ்ந்தவரல்லாத போதிலும் அவரிடத்தில் நடை உடைபாவனையில் விகாரம் யாதொன்றுமில்லை. சம்பாஷணையில் சொல்வளம் பொருள்நயம்பட மாதுரியமாய்ப் பேசுவாராயினும் மற்றவர்களைப்போல் உலக விஷயமான வீண் சங்கதிகளைப் பற்றிப்பேசார். கௌரவமேன்மையுஞ் சிறந்த தயாளமும் மனவடக்கமும் [illegible] புத்தியுமுள்ள செல்வ புருஷோத்தமன். இவருடைய பெயர் செபஸ்தியார்.

இவருக்கு எவ்வகையிலும் பரஸ்பரவிரோதமுள்ளவன் பயோலா முன் குறித்துப் பேசிய புல்வியன். இவன் உரோமைப்பிரபுக்களின் சபையில் [illegible] உதித்த [illegible]ம்போல் தோன்றினவன். வெகு அலங்கார விநோதமாய்த் தன்னைச் சிங்காரித்து விரல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் மோதிரங்களை ஆழிபூண்டு தான் அணிந்திருந்த வஸ்திரங்களிலேயும் இன்குமங்கும் பூஷணாதிகளை இடுக்கித் தலையை ஆட்டி உடலை அசைத்துக் கம்பீரமாய்ப் பேசி எதற்குந் தன் விரல்களை விரித்து நாலாபக்கமும் மோதிரங்கள் தோன்றக்காண்பித்து ஒய்யாரமாய் நடந்துவருவான். இவன் அப்பட்டமான தான் அல்லாதேபோனாலுங் கையில் கொஞ்சம் பசையுள்ளவன் ஆதலால் குளத்தில் நீருள்ளமட்டும் கொக்குங்குருவியும் வந்துகூடுதல் போல இவனுக்கு அநேகர் நண்பர்களாக இவர்களோடு சேர்ந்து வெகு டம்பமாய் விருந்திலும் வேடிக்கையிலும் பணத்தைச் செலவழித்துவருவான். அக்காலத்திய அஞ்ஞானரோமானர் அநேகமாய் சீர் குலைந்து நம் நிலையினின்றிழிந்த ஸ்திதியிலிருந்தவர்களாதலால் புல்வியன் பணக்காரனென்பதைப்பற்றி இவன் நடக்கையைக் கவனி

யாமல் சற்சனசாதுக்கள் சங்கத்திலும் இவன் சகஜமாய்க் கலந்து இருக்கும்படி விட்டு விடுவார்கள்.

இவனுக்கு ஏற்ற துணையாய் முதிர்ந்த வயதுள்ள ஒருவனிருந்தான். இவ்விருவரும் மற்றவர் அறியாத அந்நிய பாஷையில் தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்வார்கள். இவனுடைய முகரூபமும் விளக்கொளிபோல் எரியும் இவன் இருவிழிகளும், இவன் அங்கத்தில் தரித்த ஆடை அணிந்த கோலமும் எல்லாம் பார்க்கிறவர்களுக்கு அச்சமுண்டாக்க வல்லவனவைகள். இவர்கள் குடியிருந்த வீடு வெகு சப்பிரமமாயுங் கண்ணுக்குப் பகட்டாயும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் புல்லியனுடைய காரிய பாகங்களை உன் ஆராய்ந்து கவனித்துப் பார்த்தால் இவனுக்குள்ள குணபேதகங்கள் பரிஷ்காரமாய் வெளியாகும். சீலமும் ஆராய்ந்தறியவேண்டுமென்னுந் தீராத ஆசையும் விநோத கதிப்பிரியனென்பதும். சமயாசமயமில் இவன் தன்னை மறந்தாற்போலிருக்கும் வேளையில் நெற்றியைச் சுருக்கி, புருவத்தை வளைத்து, கண்களை உருட்டித் திரட்டி விழிப்பதும், உதட்டைப் பிதுக்குவதும், பல்லை நெருநெறென்று கடிப்பதும் ஆகிய இவ்வித சேஷ்டைகள் இவன் வெளிக்கு மகா யோக்கியனைத் தோன்றினாலும் உள்ளத்தில் கபடமும் வஞ்சகமும் நிறைந்தவனென்றும் இவைகளை மறைக்கும்படியாய் வெளிக்கு வேஷமெடுத்தவனென்றுந் தெரியவரும்.

நாமிங்கு வர்ணித்துக் குறித்துக் காட்டிய இவர்களும் இன்னும் மற்றநேகரும் போஜனசாலையில் பந்தி அமர்ந்து உல்லாசமாய்ச் சாப்பிட்டுக் கொஞ்சம் பசி ஆறினவுடன் பற்பல சமாச்சாரங்களைப்பற்றி பேச ஆரம்பித்தார்கள்.

எ-ம். அதிகாரம்.

கதாப்பிரசங்க சாஸ்திரியார்.

கல்பூரண சாஸ்திரியார் அங்கே கூடியிருந்தவர்களை நோக்கி கேட்பார்: "மித்திரரே! இன்று பட்டணத்தில் என்ன சமாச்சாரம்? விசேஷம் ஏதாகிலுமுண்டா? எனக்குள்ள பல பல ஜோலிகள் நிமித்தம் இவ்வித விஷயங்களைப் பற்றி விசாரிக்க சமயமில்லை."

இதற்கு புரோக்குலன் சொல்வான்: "சாஸ்திரியாரே! வெகு நல்ல சமாச்சாரம் ஒன்றுண்டு. ஏன் உங்களுக்குத் தெரியாதா? நமது தேவத்துவ இராஜாக்களின் கொலு மண்டப வேலையை இப்போது தொடர்ந்து செய்து இன்னு மூன்று வருஷங்களில் முடிக்கப் போகிறார்களாம்."

பாபியன் இதை மறுத்து: "நீர் சொல்வது அசாத்தியமாய் எனக்குத் தோன்றுகிறது. நேற்றையத்தினம் நான் என் உத்தியான வனத்திலிருந்து வீட்டுக்கு வரும்போது நடந்திருந்த வேலையை பார்த்தேன். வேலை வெகு சொற்பமாய் நடந்திருக்கின்றது. வேலையோ பாரிவேலை. கொலு மண்டபத்தை முடிக்கும்படியாய் இன்னும் அநேக கற்றூண்களும் சதுர கற்களுந் தளபாட சாமான்களும் அவசியம்."

இதற்குப் புல்லியன் சொல்வான்: "நீர் சொல்வது வாஸ்தவம். ஆனால் இராஜ உத்தரவுப் பிரகாரம் இஸ்பானியா, சர்டீனியா, கோர்சோனீசஸ், என்ற தேசங்களிலுள்ள கைதிகளெல்லாரையும் இங்கே கட்டிட வேலைக்கு அனுப்பும்படி நிருப சட்டம் பிறந்திருக்கின்றது. சில ஆயிரங் கிறீஸ்தவர்களை இப்படி ஜரூராய் வேலைக்கு அனுப்பினால் வேலையும் அதிசீக்கிரத்தில் முடிந்துபோகும்."

பபியோலா விநோதார்த்தமாய் எப்படி குற்றவாளிகளான கைதிகளைப் பார்க்கிலும் கிறீஸ்துவர்கள் கட்டிட வேலைக்கு அதிகத் தகுந்தவர்களென்று கேட்க புல்வியன் வஞ்சகமாய் கொஞ்சம் புன் சிரிப்புக் காட்டிச் சொல்வான்: "அது ஏனோ நான் அறியேன். ஆனால் எவ்வகைக்கட்டிட வேலைக்கும் கிறீஸ்துவர்கள் தகுந்தவர்கள் என்பது எல்லாரும் அறிந்தவிஷயம். ஐம்பது கைதிகள் கூடி வேலைசெய்து கொண்டிருக்கையில் அவர்களுக்குள்ளே இவன்தான் கிறீஸ்துவனென்று புள்ளி போட்டாற்போல நான் சுட்டிக் காண்பிப்பேன்."

இதைக் கேட்ட பலபேர்கள் அது எப்படி எப்படியென்று ஆச்சரியத்தோடு வினவ புல்வியன் சொல்லுவான்:—

"மித்திரரே எப்படியென்று கேளுங்கள்; கைதிகளுக்குச் சாதாரணமாய் வேலையென்றால் வேப்பங்காய், அவர்கள் குனிந்து வளைந்து வேலை செய்யும்படி சாட்டை அடியும் செப்பம்பழமுந் தாராளமாய்க் கொடுக்கவேண்டும். தெய்பல் விழுந்தால் தான் அப்பால் நடப்பார்கள். காரியஸ்தன் கண் கொஞ்சம் மட்டாயிருந்தால் வேலைக்குச் சொட்டுவெறும். அன்றியும் இவ்வித வேலைக்காரர் நாகரீகமென்றுஞ் சூரிரணைஞ் சற்றும் புகப்பெறாமல் மௌடிகமென்னும் அந்தகாரத்தில் அமிழ்ந்திக் கிடக்கும் மிலேச்சர், தெருச்சண்டையென்றால் இடுப்புக் கட்டிவருஞ் சண்டாளர். ஆனால் கிறீஸ்துவர்[illegible]ல்லிங்கில் மாட்டி வேலைக்கு அனுப்பினாலோ இவர்கள் சொன்னபடி செய்து எவர்க்கும் பணிந்து நடந்து என்றுமலர்ந்த முகத்தோடு இட்ட வேலையைத் திட்டமாய்ச் செய்வார்கள். நான் கீழ்த்திசைத் தேசங்களிலிருக்கும் போது மேன்குலத்திற் பிறந்து செல்வமாய் வளர்ந்த கிறீஸ்துவ வாலிபர் அநேகர் விலங்குமாட்டி வேலைசெய்வதைப்

பார்த்திருக்கின்றேன். இவர்கள் கைகள் அதற்குமுன் கோடாரியேனும் மண்வெட்டியேனுந் தொட்டிராது. இவர்கள் தோள் சுமையேனும் பாரமேனும் பொறுத்தறியாது. பிரபுக்களாய் பிறந்து வளர்ந்த இந்தக்கிறீஸ்துவர்கள் பிடியிட்டு விலங்கு மாட்டி வேலை செய்வதைப் பார்த்தால் 'இவர்கள் தங்கள் ஜென்ம ஊரில் சதா கைப்பாடுபட்டு வேலைசெய்து ஜீவனம் பண்ணி பிழைத்து வந்தவர்கள்போல் சந்தோஷகரமான மனதோடு எந்தக் கஷ்ட வேலையையுஞ் செய்வார்கள். ஆகிலும் இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள் எவ்வளவு மனப்பூரணமாய்க் குறித்த வேலையைத் திருத்தமாய்ச் செய்தபோதிலுஞ் சவுக்கடியுஞ் சாட்டைப்பூசையுஞ் சம்பூரணமாய் இவர்கள் முதுகில் படைப்பார்கள். நமது தேவத்துவ இராஜாக்கள் சித்தப்பிரகாரம் அந்தக் கிறீஸ்துவர்களை எவ்வளவு கொடுமையாய் நடத்தக்கூடுமோ, அவ்வளவு கொடுமையாய் நடத்துவதே நமது தேசத்தின் சட்டம். ஆனால் எவ்வளவுதான் அநீதமாயுங் கொடுமையாயும் இவர்களை நடத்தினாலும் இந்தப் பேதைக் கிறீஸ்துவர்கள் ஐயோவென்று முறைப்பட்டதை நான் கேட்டதேயில்லை."

புல்வியன் சொன்ன யாவற்றையும் உற்றுக் கவனமாய்க் கேட்டிருந்த பபியோலா கொஞ்சம் ஆக்கிரகத்தோடு பேசிச் சொல்வான்:—"இவ்வகையான சட்டப்பிரமாணம் எந்த நீதியைச்சேர்ந்ததோ நான் அறியேன். கொடுங்கோன்மை என்பதின் அர்த்தம் இது அல்லாதேபோனால் வேறு ஏதுவாயிருக்கலாம்? ஆனால் இவ்வளவு பேதையாகிய கிறீஸ்துவர்கள் என்ன விகார ஜாதியாராயிருக்கவேண்டும். இவர்கள் யாரென்றும், எங்கிருந்து வருகிறார்களென்றும், நமது இராஜதானி நகருக்கு எப்படி வந்தார்களென்றும், எப்படிப் பரம்பினார்களென்றும், அறிந்தவர்கள் ஒருவருமில்லையா?"

இதைக் கேட்கவும் புரோக்குலன் இங்கிதமாய் வஞ்சகம் பேசிச்சொல்வான்: "இதோ நமது கஸ்பூரண சாஸ்திரியார் இருக்கிறாரே! அவருக்குத் தெரியாதது ஏதாகிலும் உண்டா? சகல கலைக்கியான நூற்களையுங் கற்றுத்தேர்ந்து கரைகண்ட கவிராய சிங்கமல்லவா? எந்த விஷயத்தின்பேரில் இவரிடத்தில் வியாக்கியானங் கேட்டாலும், அது கடுகைப்போல் நுண்ணியதாயினும் மலையைப்போல் வளர்ந்து உயர்ந்ததாயினும் நமது சாஸ்திரியார் அவர்கள் வாய் சலியாமல் ஐந்து மணி நேரம் பேசுவாரென்பது லோகப்பிரசித்தமான சங்கதி. கடுகைத் துளைத்து கடலைப் புகட்டுஞ் சமர்த்துள்ளவர் இவர்தான் என்றால், அது மிகைபடக்கூறல் என்னும் வழுவாகாது."

கஸ்பூரண சாஸ்திரியார் இவ்வித சிறந்த புகழ்ச்சி மொழிகளைக் கேட்கவும் உள்ளங்குளிர்ந்து புன்னகை காட்டி தான் புரட்டிக்கொண்டிருக்க ஓர் பெருங் காப்பியத்தை அப்பால் வைத்து எல்லாந் தீர்க்கமாய் அறிந்தவர்போலே விரிந்து அகன்ற தமது வேசரி வாயைத் திறந்து நாலு பக்கமுஞ் சுற்றிப்பார்த்து வெகு சிலாக்ய ஒய்யாரத்தோடு உபந்நியாசம் பின் வருமாறு செய்யலானார்:—

"மித்திரரே! கிறிஸ்துவ ஜனங்கள் யாரென்றும் அவர்கள் மதம், கொள்கை, ஏற்பாடு முதலியவைகளின்படியென்றும் நான் அநேக கிரந்தங்களில் வாசித்து தீர்க்க ஆராய்ந்து படித்திருக்கின்றேன். கேளுங்கள்: கிறிஸ்துவர்கள் அருபதஸ்தர். இவர்கள் மதம் மதய பிரதேசத்தில் உற்பத்தியாகி முதலில் தோன்றியது. இதை ஸ்தாபித்தவன் கல்தேயா தேசத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவன். இவனுடைய மதக் கோட்பாட்டை நமது தேசத்தை வெஸ் பேசியான் அரசாண்ட நாளில் கூடப்பிறந்த சகோதரராகிய பேதுருபவுல்

என்ற இருவர் இந்த இராஜதானி நகரில் பிரசங்கிக்குமபடியாய் வந்தார்கள். சில சரித்திர நூலாசிரியரின் அபிப்பிராயப்பிரகாரம் பேதுருபவுல் என்றாலும், மோசேஸ் ஆரோன் என்றாலும் ஒன்றுதான். இவ்விருவரும் இரட்டைப்பிள்ளைகளாய் ஒருவன் காலை வேறொருவன் பிடித்துக்கொண்டு பிறந்தார்கள். இவ்விருவரில் ஆரோன் என்பவன் தனக்குரிய ஜேஷ்ட புத்திரனின் சுதந்தரத்தைத் தன் தம்பிக்கு விற்றுப் போட்டானாம். இப்படி சாசுவத தானஞ் செய்ததின் காரணமேதெனில் ஆரோன் தன் காலுக்கு மிதியடி செய்யும்படி ஆட்டுக்குட்டியின் தோல் அவசியமாயிருந்ததாம். அதற்காக புத்தியில்லாப்பேதையாய் மேற்கூறியவாறு செய்தானாம். ஆனால் பேதுரு பவுல் என்பதும் மோசேஸ் ஆரோன் என்பதும் ஒன்றுதான் என்று சொல்வது என் புத்திக்கு விஷேகாரணமாகத் தோன்றுகின்றது. ஏன் என்று கேட்பீர்களோ? இந்த யூத ஜாதியாருடைய வேத புத்தகத்தில் சொல்லி இருப்பதுபோல் மோசேஸ் ஆரோன் என்ற இருவரும் ஒரு பலி கொடுத்தார்களாம். மோசேஸ் கொடுத்த பலியிலே நல்ல அதிர்ஷ்டந் தோன்றினதாம். இதனால் ஆரோன் மனதில் பொறாமையுற்று சமீபத்தில் கிடந்த ஒரு கழுதையின் அலகெலும்பை எடுத்து வீசி நமது தேச ரோமுலுஸ் என்பவன் ரீமஸ் என்பவனைக் கொன்றதுபோல் தன் தம்பியை ஓரே அடியில் அடித்துக் கொன்றானாம். இந்தக் கொடுந்துரோகத்திற்குத் தக்க தண்டனை அப்போதே அவனுக்கு வந்தது. எப்படியெனில் மசேதோனியா தேசத்து மன்னனாகிய மர்தோக்கேயன் தன் தமக்கை ஜூடித் என்பவள் செய்த விண்ணப்பத்துக்கு இரங்கி ஆரோனை ஐம்பது முழ உயரமான ஓர் கழுமரத்தில் தூக்கிக் கொன்றுபோட்டானாம். ஆகிலும் பேதுருவும் பவுலும நான் முன் உங்க

னுக்குச் சொன்னதுபோல் நமது இராஜதானி நகர் உரோமைக்கு வந்தார்கள். பேதுரு அதற்குமுன் போன்தியுஸ் பிலாத் என்ற நமது நகராதிகாரியின் வீட்டில் அடிமை வேலை செய்துவந்தவன். ஆனால் எப்படியோ தன் எஜமான் வீட்டை விட்டுத் தப்பித்தோடிப்போக கடைசியில் அகப்பட்டு அவன் எஜமான் கட்டளைப்படி சிலுவையில் அறைபட்டு இறந்தான். இவ்விருவரும் தங்களுக்கு சிஷராய் அநேகம் பேர்களை மயக்கிச் சேர்த்தார்கள். இவர்கள் தங்கள் குருவான பேதுரு சிலுவையிலே மாண்டாரென்பதின் அறிகுறியாக சிலுவையைத் தங்கள் தெய்வமாக நினைக்கும் ஆராதித்து வருகின்றார்கள். இதுவுமன்றி அடி உதை படுவதும், பழி வசை தூஷணை தாங்குவதும், கொடுவதை உடன் இறப்பதும், இவர்களுக்குப் பரமானந்த பாக்கியமாம். இப்படி மரித்தால் ஏதோ மேகங்களுக்குள்ளே போய் தேவ செல்வமுஞ் சிறப்பும் பெறுவார்களாம்."

இவ்விதமாக கல்பூரணன் சேசுநாதர்ஸ்வாமி ஸ்தாபித்த பரிசுத்த வேதம் இன்னதென்று காட்டும்படி செய்த இந்த கதாப்பிரசங்கத்தை அங்கே கூடியிருந்தவர்களில் இருவர் தவிர மற்றச் சகலரும் திறந்த கண்ணும் விரித்த [illegible]மாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

[illegible]கேசியின் முகம் கோவைப் பழம்போல் சிவந்து இரத்தம் பொங்கிக் கொதிப்பதுபோல் தோன்றினது. இராணுவ வீரனான செபஸ்தியா[illegible] மனதில் நெருப்புபோல் ப[illegible] கோபத்தை வெகு பிரயாசையுடன் அடக்கி சேசுநாதர்ஸ்வாமி ஸ்தாபித்த சத்தியவேதம் இன்னதென்று அறியாமல் முன்னே நடந்ததும் பின்னே நடந்ததும் எல்லாம் ஒன்றாய்க் கலந்து சகலமும் அறிந்தவன்போலே அப[illegible]த்தத்தைக் கக்கி பித்தங்கொண்டவன்போல் [illegible]

பூரணின் முழுமூடத்தனத்தைப்பற்றி அநுதாபப்பட்டவராகத் தோன்றினார்.

சாஸ்திரியார் தான் செய்த இந்த உபந்நியாசம் எல்லாருக்குந் திருப்திகரமா யிருக்கிறதென்றறிந்து கடைசி முடிவாக, "மித்திரரே, கிறீஸ்துவர்கள் யார் எவரென்று நீங்கள் இப்போது நான் செய்த உபந்நியாசத்தால் வெள்ளிடைமலைபோல் தெளிவாய் அறிந்திருக்கிறீர்கள். இப்பேர்ப்பட்ட கிறீஸ்துவர்களிடம் வேலைவாங்கி[illegible]யர் [illegible]டமும் மிருகங்களின் மாதுஞ் சிக்கன் முடிவாகும், அதின் பின் அங்கே விநோத வேடிக்கைகள் காட்டுவார்களென்றோ சொல்லுகிறீர்கள்?"

இதற்கு மறுமொழியாக புல்வியன் சொல்வான்: "திருநாளும் பெருநாளுஞ் சமீபத்தில் வருவதால் அப்போது பற்பல விநோத வேடிக்கைகள் காட்டுவது வழக்கம். இதற்காகவே சிங்கங்களையும் புலிகளையும் பிடித்து இரும்புக்கூடுகளில் அடைத்து இராஜதானி நகருக்கு அனுப்பும்படி நுமிதியா தேசத்து அதிகாரிக்கு இராஜ முத்திரையுள்ள கட்டளையொன்று அனுப்பியிருக்கின்றது", இதை சொன்னபின் புல்வியன் சடுதியில் திரும்பி ராணுவவீரன் செபஸ்தியானை வெகு கபடமாய்ப் பார்த்துச் சொல்லுவான்: "ஓ பராக்கிரம சேனாபதியே தன்னைப்போலொத்த வீரனுக்கு இவ்வித துஷ்ட மிருகங்களின் வேடிக்கையைப் பார்ப்பது வெகு ஆனந்தமாயிருக்கும். அதிலும் [illegible] மிருகங்களை இராஜ துரோகிகளான கிறீஸ்துவர்கள்மேல் ஏவிவிட்டு அவைகள் அவர்களைக் கீறி வகிர்ந்து கடித்துத் தின்பதைப் பார்ப்பது இராஜ பக்தியுள்ள தங்களுக்குப் பரமானந்தமாயிருக்குமல்லவா?"

புல்வியன் பேசும்போது செபஸ்தியார் உறையில் கிடந்த தம் வாளை ஊன்றி சாய்ந்திருந்தவர் நன்றாய் நேரே நிமிர்ந்து வஞ்சகமாய்த் தம்மை வினவின புல்வியனுக்கு கலங்காமுகத்தோடு மறுமொழி சொல்வார்:—

"புல்வியா! கொடிய துஷ்ட மிருகங்களோடு சிறு பிள்ளைகளையும் பெலனற்ற பெண்பிள்ளைகளையும் விட்டுப் பார்ப்பது சண்டையாகுமா? சண்டை என்றாலும், இவர்கள் சிந்தும் இரத்தத்தை நான் சந்தோஷமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பேனாகில் நீங்கள் எனக்குத் தந்த வீரசூரனென்னும் பட்டஞ் செல்லாது. நமது இராட்சிய விரோதிகளை எதிர்த்து அவர்களோடு யுத்தந் தொடுக்கவேண்டுமானால் இதோ நான் மனப்பூரணமாய் என் வாளை உருவிப் போராடுவேன். ஆனால் குற்றமில்லாதவர்களைக் கொல்லும்படி சிங்கத்தையுஞ் சிறுத்தையையும் இராஜனே ஏவிவிட்டாலும் நான் அந்த மிருகங்களைக் கொன்று மனிதர் உயிரைக் காப்பாற்ற என் வாளைக் கையிலெடுப்பேனே அன்றி, வேடிக்கை பார்க்கும்படி நிற்பது என் சுபாவமல்ல" என்று செபஸ்தியார் சொல்லவும், புல்வியன் பேச வாயின்றி எழுந்திருந்து பேசப்போகும்போது செபஸ்தியார் அவன் கையைப் பலமாய் இறுகப்பிடித்து சொல்லுவார்:—

"புல்வியா! இன்னம் முடியக்கேள். நான் உனக்கு இப்போது சொன்ன யுக்தி நானாய் உத்தேசித்துச் சொல்லும் அபிப்பிராயமென்று நீ நினைக்கவேண்டாம். நமது வாய் சாதுரியவான் சிசரோ என்பவரின் கோட்பாடாகும். அவருடைய எண்ணமும் என் எண்ணமும் இது விஷயத்தில் இசைந்திருப்பதால் எனக்குப் பயமென்ன?"

அதற்கு புல்வியன் கொஞ்சம் தமாஷாய்ப் பேசுவது போல்: "அப்படியானால் தளபதியே! மிருகங்கள் வேடிக்கை

காட்டும் மாவில் தங்களைப் பார்க்கும் பாக்கியம் எங்களுக்கு இனி வாய்க்காதோ?" என்றதற்கு செபஸ்தியார் சொல்லுவார்: "புல்வியா! அங்கே நீ என்னை எப்போதாவது பார்க்க நேரிடுமாகில் ஆதரவற்ற நிர்ப்பாக்கியரைக் காப்பாற்றும்படி வருவேனே அன்றி, துஷ்ட மிருகங்களைத் தூண்டிவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கும்படி வருவதை நீ பார்க்கமாட்டாய்?" என்று சொன்னதைக் கேட்ட பபியோலா "சபாஷ் சபாஷ்" என்று கரகோஷஞ் செய்ய புல்வியன் உள்ளெழுந்து பொங்கிய கோபமிகுதியால் ஒன்றும் பேச ஏலாமல் உதட்டைக் கடித்து விழித்துப் பார்த்தான்.

அங்கு கூடியிருந்த எல்லோரும் நேரமாயிற்றென்று எழுந்து தத்தம் வீடுகளுக்குச் சென்றார்கள்.

அ-ம். அதிகாரம்.

அக்நேசி, சீரா, செசிலி.

உடைமையும் வறுமையும் ஒரு வழி செல்லல்.

பந்தியில் அமர்ந்திருந்தவர்கள் மேற்கூறிய பிரகாரந் தங்களுக்குள் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கும்போது பாபியன் தனியேயிருந்து அக்நேசியின் விஷயத்தைப்பற்றித் தனக்குள் சிந்திக்கலானான். அதெவ்வாறெனில், "மாதர்களுக்குள் நடுநாயகமான சுந்தரி அக்நேசியின்மேல் காதலுற்று அவள் மனதைக் கவர்ந்துகொள்ளக்கூடுமானவன் யாராயிருக்கலாம்? அவளுக்கு அத்தனை விலைபெற்ற ஆபரணங்கள் கொடுக்க யார் தாம்? இந்த இராஜதானி நகரிலுள்ள பாலிய பிரபுக்கள் அநேகம்பேரை நான் அறிவேன். அவர்களில் எவனும் இவ்வித சிறந்த ஆபரணங்களைத் தேடித்தரும்

பாதித்திருந்தால் எனக்கு இது விரைந் தெரியாமலிராது."

இப்படியாய் தனக்குள் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில் வகை வகையான விநோத ஆபரணங்களுடன் உரோமைப் பிரபுக்கள் சபையில் நவமாய்த் தோன்றின புல்வியான் [illegible] பகம் பதிச்சென்று பாபியஸ் மனதில் தோன்ற அக்னேஸி யின் காதற்குரியவன் இவனுக்கேயாகவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டான். இதற்கிசைவாக புல்வியான் [illegible] சமயங்களிலும் இரகசியமாய் அக்னேஸியைக் கண்டு [illegible] அவாவுற்றிருந்தது பாபியஸுக்குத் தெரிந்த விஷயந்தான். ஆனதால் இவ்விருவர் மனதையுஞ் சரிவர இசையும்படி செய்து மணமுகூர்த்தம் அநுகூலமாய் முடியத் தான் முயற்சி செய்ய எத்தனித்தான்.

இவர்களைச் சார்ந்த விஷயங்களை இன்று நிறுத்தி, சீராவுக்கு நடந்த சங்கதிகளை எடுத்துக் காண்பிப்போம். சீரா காயங்கட்டும்படி யுபுரோசினேளைத் தேடிப்போய் தன் காயத்தை அவளுக்குக் காண்பிக்க அவள் பார்த்து திடுக்கிட்டு "அம்மா! இதென்ன? காயம் பெரிதாயிருக்கிறதே! இது எப்படி உண்டானது? நீ என்ன செய்தாய்? பபியோலா பெருமாட்டியின் வீட்டில் இப்படிக் காயம் வராதே! நீ ஏதாவது பெருந் தப்பிதஞ் செய்திருக்கவேண்டும்" என்று இவ்வாறாய்ச் சொல்ல, அதற்கு சீரா: "அம்மாயி! நீ சொல்வது மெய்தான்; எல்லாம் என் தப்பிதம்; அறிவிற் சிறந்த பபியோலாவோடு [illegible] நான் வாக்குவாதஞ் செய்யவேண்டு [illegible]" என்று சொன்னாள்.

"சீரா! வாக்குவாதமா! நீயோ ஓர் அடிமை! கலைக்கியான நூலெல்லாங் கற்றுத் தேர்ந்து சாரதா பீடமென்று எல்லாருஞ் சொல்லும் பபியோலாவோடு வாக்குவாதம் பண்ணுவது! அம்மம்மா! மெத்த கல்பூரண சக்தியாரும்

அவளோடு தர்க்கஞ் செய்வதென்றால் சற்று அஞ்சித்தான் நிற்பார். காரியம் இப்படியானால் உனக்கு இந்தக் காயம் வந்தது ஏன் என்று கேட்பானேன்? ஆனால் இந்தக் காயத்தை நீ மறைத்து ஒருவருக்குங் காண்பியாதிருக்கவேண்டும். உன் கையைச் சுற்றி அழகுக்குக் கட்டினதுபோல் காட்ட ஓர் பட்டுத்துண்டு அல்லது சீரி உன்னிடமில்லையா? ஆனால் உன்னைக் கேட்பது வீண். மற்ற வேலைக்காரிகளிடம் ஏது கேட்டாலுமிருக்கும். நீயோ இவைகளைப்பற்றிச் சற்றுங் கவனிப்பதில்லை. நல்லது வா தேடிப் பார்க்கலாம்."

இருவரும் வேலைக்காரிகளுக்கும் அறைக்குள் போய் சீராவின் பெட்டியைச் சோதித்துப்பார்க்கையில் எல்லாத்திற்கும் அடியில் வெகு நேர்த்தியான சித்திரத் தையல்வேலையால் சிங்காரிக்கப்பட்ட ஜரிகை போட்ட துண்டு ஒன்றிருப்பதைக் கண்டு அதை எடுத்து சீராவின் காயம்பட்ட கையைச்சுற்றி பார்வைக்கு வெகு அந்தமாய்க் கட்டி அனுப்பினாள்.

உடனே சீரா அன்று தனக்குப் பபியோலா அனுப்பின இனிய பதார்த்த போஜன வகைகளை ஒரு சிறு கூடையில் வைத்து தன் அறைக்குச் சற்று அப்பாலிருந்த ஒரு கூடத்துக்குப் போனாள். போகவும் அங்கே இவளுக்காக எதிர்பார்த்திருந்த சுமார் பதினாறு பிராயமுள்ள [illegible] இளம [illegible] சீரா வந்ததும் அவளைக் கட்டி அணைத்துக் கொஞ்ச [illegible] பார்த்தவர்கள் இவள் கண்ணில்லாக் கபோதியென்று சொல்லமாட்டார்கள்.

சீரா அவளை உட்காரச் செய்தபின் வெகு பட்ச பாந் [illegible]க்கோடு சொல்வாள்: "செசிலி இன்று உனக்கு [illegible] விருந்து நான் கொண்டுவந்திருக்கிறேன். பபியோலா [illegible] நீ நன்றாய்ச் சாப்பிடலாம்."

"அதெப்படி சீரா? எந்த நாளும் நான் சாப்பிடா திருந்து போஜனம். இன்றுமாத்திரம் என்ன விசேஷம்?"

"செசிலி இன்றைக்கு விசேஷந்தான், என் செல்வ பெருமாட்டி தான் சாப்பிடும் கறிவகைகளிலிருந்து நல்ல பதார்த்தம் எனக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அதை உனக்கென்று நான் கொண்டுவந்திருக்கிறேன்."

"ஆ சீரா! நீ எவ்வளவு தர்ம குணமுள்ளவள். ஆனால் உனக்கு அனுப்பிய பதார்த்தத்தை நீ அல்லவோ சாப்பிட வேண்டும்."

"செசிலி உள்ளதை ஒளியாமல் உனக்குச் சொல்லுகிறேன் கேள். நீ, கண்ணில்லாத ஏழை, சாப்பிடுவதை நான் பார்ப்பது நானே சாப்பிடுவதைப்பார்க்கிலும் எனக்கு அதிக ஆனந்தம் கொடுக்கின்றது."

"ஆ சீரா! நீ சொல்வது சரியல்ல. சர்வேசுரன் என்னை ஏழையாய் உண்டாக்கி வைத்திருக்கிறார். அவர் சித்தப்பிரகாரம் நான் ஏழையாயிருந்து ஏழைகள் சாப்பிடும் பிச்சைச் சாப்பாட்டை ஆவலோடு தேடி சாப்பிடுவது எனக்கு அழகாகும். நீ எனக்கு கஞ்சியாவது கூழாவது ஊற்றினால் அதைத் தர்மமாக நீ எனக்குக் கொடுக்கிறாயென[..]ல் சந்தோஷமாய் வாங்கிச் சாப்பிடுவேன். ருசியுள்ள உயர்ந்த சாப்பாடு எனக்கு ஏற்றதல்ல."

"ஆ! செசிலி உன் பக்தியும் புத்தியும் எவ்வளவு மேலானது. உன் ஆசைப்போலாகட்டும். நல்லது இதோ நீ வழக்கமாய்ச் சாப்பிடும் கஞ்சி. இதை நீ சாப்பிட்டுக் கொண்டிரு. நான் போய் இந்த ருசியான பதார்த்தங்களை என் தோழிமார்களுக்குக் கொடுத்து வருகிறேன்."

"மெத்த உபகாரம் என் பிரிய சகோதரி, நீ வருமட்டும் நான் உனக்காகக் காத்திருக்கிறேன்."

சீரா வேலைக்காரிகளிருக்கும் அறைக்குப் போய் தான் கொண்டுவந்த கறிவகைகளை அவர்களுக்குக் காட்டினவுடனே காய்ந்த மாடு கம்புக்கொல்லையில் பாய்வதுபோல் அவர்கள் சீரா கையிலிருந்ததைப் பறித்து எனக்கு உனக்கு என்று அடித்துக்கொண்டு முடித்துவிட்டார்கள். சீரா அந்த அறையைவிட்டு வெளியே வரும்போது தன் கையில் சுற்றியிருந்த ஜரிகைத்துண்டு நெகிழ்ந்து விழ அதைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டிருக்கையில் அந்தப் பக்கமாய் புல்லியன் வரக்கண்டு பாம்பைக் கண்ட தேரைபோல் உடல் நடுங்கி முகம் வேர்த்து பதுங்கி நின்றாள். உடனே தன் நெஞ்சில் சிலுவை அடையாளம் வரைய தன் கண்முன் தோன்றிய மாயாஜாலம் மறைந்தது. தாமதமின்றி அடுத்த அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

புல்லியன் சீரா நின்ற இடத்தில் சேர்ந்தான். ஜரிகை கீழே ஒன்று கிடப்பதைப் பார்த்தான். பார்க்கவும் அவன் கால்கள் படபடவென்று ஆடின. இங்குமங்குஞ் சுற்றிப்பார்த்தான். சமீபத்தில் ஒருவருமில்லை. ஆனால் எங்கும் பிரசன்னமாயிருந்து எல்லாவற்றையும் அறிந்து இருளிலும் மருவிலா பார்ப்பவர் ஒருவர் உண்டென்பதை அவன் கவனிக்கவில்லை. கீழே கிடக்கும் பொருளை உற்றுப்பார்த்தான். அதை எடுக்கும்படி பலமுறை குனிந்தான். குனிந்தவன் அதை எடுக்க அஞ்சினான். அச்சமயத்தில் ஓர் [..]பார்வீரன் ராணுவ நடையோடு வருஞ் சத்தங்கேட்[..] கீழே கிடந்த சீராவின் ஜரிகைத்துண்டை எடுத்து சுருட்டி [..]டக்கி அக்குளில் அடக்கி[..] யோக்கியன்போல் பல்லை இறுகக் கடித்துக்கொண்டு தன் விடுதிக்கு பரபரப்புடன் [..]ந்து சென்றான். சென்றதும் தன் வேலைக்காரரெல்லாரையும் அப்பால் போகும்படி [..] பின்பு நம்பிக்கையுள்ள ஏவு

ரோட்டஸ் என்பவனைமாத்திரம் உள்ளே நிறுத்தி தான் கொண்டுவந்த ஜரிகைத் துண்டை விரித்தான். அதிலே இரத்தக்கறை இருப்பதை இருவரும் பார்த்தார்கள். பார்க்கவும் இருவர் முகமும் இரத்தப்பசை அற்று வெளுத்துப் போக அசைவற்று நின்றார்கள்.

கடைசியாய் எவுரோட்டஸ் "இந்தத் துண்டு அவனுடையதுதான். ஆனால் அவன் இறந்துபோனது மாத்திரம் [illegible]வும்" என்றதற்கு புல்வியன் "இறந்துபோனானென்பது உனக்கு நிச்சயமாய்த் தெரியுமா?" எனக்கேட்டான். எவுரோட்டஸ் சொல்வான்:

"ஒருவன் தானே பார்க்காத காரியத்தைப்பற்றி எவ்வளவு நிச்சயமாயிருக்கக்கூடுமோ அவ்வளவு நிச்சயமிது. ஆனால் இதை நீ எங்கே எடுத்தாய்? இதில் இரத்தக்கறை எப்படி உண்டானது?"

"நானே இவையெல்லாம் உனக்குச் சொல்வேன். இன்று என் மனம் பலவாறாய் வெருவிப்பதாயிருக்கின்றது. இந்த இரத்தக் கறையைப் பார்த்தால் நமது மேல்வரும் பழிவரும்போல் தோன்றுகிறது. அந்த இரத்தம் இப்போ சிந்தின இரத்தமல்லவே."

"ஐயா! வீணான யோசனைகளுக்கு இடங்கொடாதே. ஆனால், இதை நீ எடுக்கும்போது யாராவது பார்த்தார்களா?"

"நான் [illegible] ஒருவரும் பார்க்கவில்லை."

"அப்படியாகில் மோசமில்லை. இராத்திரி படுத்து நன்றாய் நித்திரை செய்தால் காலமே எல்லாம் தெளிவாயிருக்கும்."

இருவரும் ஒரே அறையில் அன்றிரா படுத்திருந்தார்கள். புல்வியன் இரா முழுதும் நல்ல தூக்கமின்றி தன் கட்-

[illegible]டு இரண்டு பயங்கர சொப்பனங்கண்டு புலம்பினான்: இறந்த [illegible] பட்டணம் அவனுக்கு சொப்பனத்தில் தோன்றியது. அதி[illegible] சமீபத்தில் தெளிந்த ஜலமுள்ள நதி. இந்நதியில் ஒரு கப்[illegible]ல். கப்பலில் ஒரு மாயாரூபம் ஜரிகைத் துண்டு ஒன்றை [illegible] இவன் வரும்படி சமிக்கைக் காட்டினது. அதன் பின் [illegible] காட்சி மாற கப்பல் நடுக்கடலில் அலை[illegible] சுழல அதின் பாய்மரத்தின் உச்சியில் [illegible]டு கொடிபோல் சுழன்று ஆடினது. பின்[illegible] பாறையில் மோதி உடைந்துபோக [illegible] பட்டுக்கொடியும் எல்லாத்திற்குமே [illegible]ன்றது. மாயாரூபம் ஒன்று தோன்றி [illegible]த்து தன் சிறகைத் தட்டி விரித்துப் [illegible]தோடு ஜரிகை கொடியில் பழிபழி என்[illegible]த யாவர்க்குங் காட்டினது. புல்வியன் இவ்வித சொப்பனங்கண்டு புத்தி தடுமாறி [illegible] கொண்டிருந்ததை [illegible]ரோட்டஸ் கேட்டு பயந்து மனதில் கவலையுற்றிருந்தான்.

இனிமேல், பாபியன் வீட்டு சமாசாரங்களைச் சொல்லிக்காட்டச் சமயமாயிற்று.

சீரா புல்வியனைக் கண்டதும் தன் அறைக்குள் சென்று சுதந்திரச் சாந்தி [illegible]மையைப்பார்த்துக் கொஞ்சம் பிரார்த்தனையின் செசிலியின் வீட்டபோனான். அக்காலத்து [illegible] ஆசாரப் பிரகாரம் தன் [illegible]கொண்டு [illegible] பாதங்களைக் கழுவித் துடைத்து அவன் தலைமயிரை வகிர்ந்து சீவி தன் மகனைப்போலப் போஷித்து ஆதரித்து வந்தாள். செசிலியும் அன்பாய் மகிழ்ந்து இனிய மொழிசொல்லி ஆனந்தப் பொழிந்து நின்றாள். இப்படி தாம் இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அக்னேஸ் பபியோலா

அக்னேசி முன்னிலும் அதிகமான பற்றுதலோடு சொல்லுவாள்: "சிரா அப்படியானால் நீ என் வீட்டில் அடிமையைப்போலாகிலும் வந்திருக்கத் தடை என்ன? உன் புத்தியை நீ மாற்றுகிறதில்லையே?"

"அம்மா அதுவும் கூடாது. ஏனென்று கேளுங்கள். எஜமான்கள் சாதுக்களானாலுங் கோபக்காரரானாலும் அவர்களுக்குப் பணிந்து நடப்பது ஊழியர் கடமை என்பது வேத வாக்கியமல்லவா? என் பெருமாட்டி பபியோலா [illegible]ருங் கோபக்காரியென்று நான் சொல்ல வரவில்லை. ஆனால் அம்மா நீங்கள் ரொம்பவுஞ் சாது. உங்கள் வீட்டில் நானிருந்தால் எனக்குத் துன்பமாகிற தொல்லை எங்கேயிருந்து வரும்? எனக்கு அகங்காரமும் முரட்டுக்குணமும் மூண்டிருப்பது உங்களுக்குத் தெரியுமே. இந்தக் கெட்ட சுபாவத்தை உங்கள் வீட்டில் நானிருந்தால் அடக்க வழியே[illegible]"

இதைக் கேட்கவும் அக்னேசி முன்னிலும் அதிக ஆச்சரியப்பட்டு புண்ணிய பயிற்சியில் இவ்வளவு தேர்ந்திருக்கும் பாக்கியவதியைத் தன் வீட்டில் வைத்திருப்பது தனக்கு எவ்வகையிலும் நலமாயிருக்குமென்று மனதிலெண்ணி அவளைப்பார்த்து சொல்வாள்: "சிரா என் வீட்டுக்கு எப்படியாகிலும் வரவேண்டும். நீ எனக்கு தர்ம [illegible] மேல்வரிச் சட்டம்போலிருப்பாய். உன்னோடிருந்து நானும் புண்ணியவழியில் நடக்கப் பிரயாசப்படுவேன்." அதற்கு வேலைக்காரி: "அம்மா நான் என் செல்வப் பெருமாட்டியின் வீட்டிலிருக்கும்படி எனக்குள்ள காரணத்தை நீங்கள் அறிவீர்களாகில் அதற்கு நீங்கள் விக்கினம் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டீர்கள். பபியோலா எவ்வளவு சிறந்த நற்குணமுள்ளவளென்று உங்களுக்குத் தெரியுமே. அவளுடைய விவேக விளக்கமும் சிறந்த அறிவும் எதார்த்த நடக்கையும் நீங்கள்

அறிந்ததுதானே. இவைகளெல்லாவற்றிற்கும் மேலாய் பெண்களின் சிறந்த ஆபரணமாகிற கற்பு அவளிடத்தில் நடுநாயகமாய் விளங்குவதை நாம் எல்லாரும் பார்த்து அதிசயப்படுவதில்லையா? இவ்வளவு உன்னத சுபாவ நற்குணங்களுள்ள செல்வமாது கிறீஸ்துவளானால் அவள் பெறும் உத்தம சாங்கோபாங்கம் எத்தன்மைத்தென்று யாரால் சொல்லக்கூடும்?"

"சிரா நீ சொல்வதெல்லாம் மெய்தான். ஆனால் பபியோலா கிறீஸ்துவளாவாளென்பதைப்பற்றி உனக்கு என்ன ஆ[illegible] நம்பிக்கையுமுண்டு?"

"அம்மா அதுதான் என் ஏக கவலை; இராப்பகல் அறுபது நாழிகையும் அதே எண்ணமாயிருக்கிறேன். பொறுமையாலும் விடாமுயற்சியாலும் இன்று நடந்ததுபோல அவளோடு வேத விஷயமாய்த் தர்க்கஞ் செய்வதாலும் அவள் மனந்திரும்பும்படி வருந்துவேன். இவையெல்லாம் அனுகூலப்படாவிடில் இன்னமொரு ஏது என் கையிலிருக்கிறது."

"அதென்ன சிரா?"

"நமது செல்வப்பெண்ணாயகம் கிறீஸ்துவளாகும்படியாய் என் ஜீவனைச் சர்வேசுரனுக்கு ஒரு பலியாய் ஒப்புக்கொடுப்பேன். என்னைப்போலொத்த சில அடிமைகள் வேதசாட்சிகளாய் மரிக்க சமயம் வராமாட்டாது. ஆகிலும் என்னமோ ஒரு கொடிய வேதகலகம் வருவதாக எல்லாரும் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள். அப்போதாகிலும் என்னைப்போன்ற அடிமைகளைப் பிடித்துக் கொல்லமாட்டார்களா? அது எப்படியிருந்தாலும் என் உயிரைப் பபியோலாவின் ஆத்துமத்தை இரட்சிக்க ஓர் பலியாய் சர்வேசுரன் கையில் வைத்திருக்கிறேன்."

இதைச் சொன்னபின் சீரா எழுந்து அக்நேசியின் முன் முழங்காலிலிருந்து அவளிரு கைகளில் தன் கண்ணீரை முத்து முத்தாய்ச் சிந்தி: "அம்மா தர்மகுண சுந்தரி என் ஆசையைத் தடுக்காதேயுங்கள். இந்த ஆத்துமத்தை எப்படியாகிலும் இரக்ஷிக்கவேண்டும்" என்று அழுது சொன்னாள்.

அக்நேசியு மனதுருகி கண்ணீர் சிந்தி சீராவைப் பார்த்து: "சீரா உன் மனம்போலாகட்டும். நான் ஒன்றுந் தடை செய்யமாட்டேன்; இவ்வளவு உன்னுடைய தர்மகுண சிந்தை தப்பாமல் அநுகூலமாய் முடியும்," என்று சொன்னாள்.

இதெல்லாம் கேட்டிருந்த செசீலி சொல்வான்: "ஆ ஆ! சீரா நீ இன்று சாயாட்டை ஏதோ இட்டுக்கட்டி இல்லாததைச் சொல்லி என்னை ஏமாற்றுகிறாயல்லவா?"

"அதென்ன செசீலி? சொல்லேன் பார்க்கலாம்" என சிரித்துக்கொண்டு சீரா கேட்க செசீலி சொல்வான்:

"நீ எனக்குக் கொடுத்த ருசியான பதார்த்தம் என்னத்திற்கு? ஏழைக்குத் தகுந்த போசனமல்லவென்று நான் சொன்னபோது நான் என்னமோ உன்னைப்பார்க்கிலும் பக்தியும் புத்தியுமுள்ளவனென்று நீ என்னை உச்சந்தலை குளிர்ந்துபோகப் பேசிப் புகழவில்லையா? ஆனால் நீ, உன்னை சற்றும் இரக்கமின்றி கொடுமையாய் நடத்திவரும் கோபக்காரியின் ஆத்துமத்தை இரக்ஷிக்கத்தக்கதாக, உனக்கு வந்த ஸ்வாதீனத்தையும் பாக்கிய சந்தோஷத்தையும் உன் உயிரையு முதலாய் இஷ்ட பலியாக சர்வேசுரனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்திருக்கிறாய். புண்ணியமென்றால் இதுவல்லோ புண்ணியம்."

அக்நேசி தன் வீட்டுக்குப் போக நேரமானதால், அங்கு கூடியிருந்த செல்வப் பிரபுவின் மகளும், ஏழை அடிமை

யும், இரந்து சாப்பிடும் ஏழைக் கபோதியும், ஆகிய இம்மூன்றுபேரும் ஒருவரொருவரிடம் அன்பாய் சகோதர வாஞ்சையோடு செலவு பெற்றுக்கொள்வதைப் பார்த்தவர்கள் அதிசயப்பட்டு முன் அநேகந்தரஞ் சொன்னதுபோல: "ஆஹா! இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள எவ்வளவு அந்நியோந்நிய பட்சத்தோடு ஒருவரொருவரை சிநேகிக்கிறார்கள்" என்று சொல்லியிருப்பார்கள்.

௯-ம். அதிகாரம்.

[illegible]ரண வீரதீரன்: சிபஸ்தியார்.

உரோமை மாநகரின் பற்பல மலைகளுக்குள் பலாத்தீன் என்ற மலை மகா சிறந்தது. இதிலேதான் உரோமாபுரியின் சக்கரவர்த்திகள் உயர்ந்த அரண்மனைகள், விநோத மாடமாளிகைகள், கூட கோபுரங்கள், முதலியவைகளை மிக அலங்காரமாய்க் கட்டி அம்மலையைச் சிறப்பித்தார்கள். இம்மலையின் ஓர் பாகத்தில் இராணுவ சேவகர், தளபதிகளுக்காக பல அறைகளாய்த் தடுக்கப்பட்டு கட்டியிருந்த விடுதி வீடுகள் பல இருந்தன. இவைகளில் சற்று தனிப்புறமாயிருந்த ஓர் வீட்டில் செபஸ்தியார் இராணுவ சேனையின் முதன்மையான உத்தியோகஸ்தனென்பதின் நிமித்தம் வாசஞ்செய்தார். இவரிருந்த வீடு மிகச் சாதாரணமாயுங் கிறீஸ்துவ வீரனுக்கு இசைந்ததாயுமிருந்தது. இவர் வீட்டிலிருந்த வேலைக்காரரும், இவருடைய பட்டாள வகுப்பின் சேவகரில் பலரும், இவரைப்போலவே கிறீஸ்துவர்கள்.

இராயனுக்குச் செபஸ்தியார் கிறீஸ்துவனாயிருப்பது தெரியாததால் அவன் இவர்பேரில் வெகு பிரியமாயிருந்து இவ

னுடைய நற்குண மேன்மையையும், கௌரவ ஒழுக்கத்தையுஞ் சௌரிய வீர அண்மையையும்பற்றி இவருக்குத் தன் இராட்சியத்தில் மிகுந்த அதிகாரமுஞ், செல்வாக்கும், சம்மானமும் பூரணமாய்க் கொடுத்திருந்தான்.

செபஸ்தியார் இராயன் தமக்குக் கொடுத்திருந்த வல்லமையை வெகு சாதுரிய சாமர்த்தியத்தோடு செலுத்தி சத்தியவேதம் விர்த்தியாகும்படி கூடியவரையிலும் இரகசியமாய் முயன்று வருவார். சிறையில் அடைபட்டிருந்த கிறிஸ்தவர்களைச் சந்திப்பதும் அவர்களுக்குத் தக்க ஆறுதல் சொல்லி அவரவருக்குத் தேவையான உதவி [illegible]மான போது செய்வதும் செபஸ்தியாருக்கு அநுதின அலுவல்.

இவருக்கும் பங்கிராசுக்கும் வெகு இஷ்டம். பக்கமாயிரு போயிருந்த பங்கிராசை செபஸ்தியார் வெகு கவலையாய்க் கண்ணுற்று தாயார் ஊட்டிய தாயைப்போல் பையன் மனதில் நன்றாய்ச் சார்ந்து பலன் கொடுக்கும்படியாய் நல்ல [illegible]டிய யாவுஞ் செய்துவருவார். பாலிய வயதுக்கியல்பான அவிவேக ஆக்கிரமித்தம் பங்கிராஸ் ஆய்ந்தோய்ந்து பாராமல் சில சமயங்களில் மிகுந் தப்பியும் வரம்பு கடந்தும் எதையுஞ் செய்து பின் பொறும் ஆபத்துக்குள்ளாவானென்று செபஸ்தியார் பயந்து அவனை வெகு கவலையோடும், ஜாக்கிரதை பற்றுதலோடும், பராமரித்து வருவார். பங்கிராசனு செபஸ்தியாரிடம் விளங்கிய தயாளம், எதார்த்தம், விவேகம் ளக்கம்; சாதுரிய சாமர்த்தியமாகிய இச்சிறந்த குண இலெக்ஷணங்களின் நிமித்தம் அவரை நன்குமதித்து தனக்கொரு மேல்வரிச் சட்டமாய் அவரைத் தெரிந்து எதற்கும் அவர் யுக்தி யோசனை கேட்டு நடந்துவருவார்.

இப்படியிருக்குங்காலையில் ஒருநாள் இருவருமாக பட்டணத்தின் தெருவீதி வழியாய் நடந்து செல்லுகையில் பங்

கிராஸ் செபஸ்தியாரிடங் கேட்பார் : "அண்ணா இன்னம் எத்தனைகாலம் நாம் எல்லோரும் இப்படி ஒளிந்து மறைந்து அந்நியர்போலச் சோம்பித் திரிவோம்? இந்த இராஜதானி அஞ்ஞான இருளைவிட்டு சேசுநாதர்சுவாமியின் தேவப்பிரகாச ஒளியில் வந்து சேர்ந்து அவரை அறிந்து ஆராதித்தால் எவ்வளவோ சிறப்புஞ் செல்வமுமுள்ளதாகும். அப்போது இந்தக் கோபுரங்களு மண்டபங்களுஞ் சர்வேசரன் வாசஞ் செய்யும் பரிசுத்த ஆலயங்களாக மாறிப்போகும் அல்லவா? அண்ணா! இந்த அதி அற்புத மாற்றம் உண்டாகுமென்பதற்கு நம்பிக்கை இல்லையா?"

"தம்பீ கேள்: நம்பிக்கை மனுஷனுக்கு ஆதாரமான ஊன்றுகோலாதலால் என்றும் அதைக் கைவிடலாகாது. ஒரு நாள் இந்த இராஜதானி நமது பரிசுத்த வேதத்தின் முக்கிய ஸ்தலமாகிப் பிரபல்யமடையும். பசாசின் ஆராதனைக்காக நமது உரோமானர் கட்டிய இத்தனை கட கோபுரங்கள் சர்வேசுரனுடைய வாசஸ்தலமாய் மாறிப்போகும். ஆனால் அந்த அதிர்ஷ்ட நாள் எப்போ வருமென்று கேட்பாயோ? அது சர்வேசுரனுக்கு மாத்திரந் தெரிந்த நாள். அவரால் மாத்திரம் இந்த உன்னத மாற்றம் வரக்கூடும். ஆகிலும் கேள் பங்கிராஸ், நான் ஒரு சேதி சொல்லப்போகிறேன். நீ அறியும் இரகசியத்தை ஒருவருக்குஞ் சொல்லக்கூடாது. நமது ராயன் அரண்மனையில் இராஜ வம்சத்தைச் சேர்ந்த சிலர் கிறீஸ்தவர்களாவார்களென்று நம்பும்படியாக சில ஆதாரமிருக்கின்றது. ஆனால் மெதுவாய் ஆக்கிரமின்றி சர்வேசுரன் சித்தப்படி நடப்பது யாவும் அவர் குறித்த காலத்தில் நடக்கும்படி நாம் விட்டுவிடவேண்டும். நீ இந்த விஷயத்தைப்பற்றி எவரோடும் பேசாதே" என்று செபஸ்தியார் சொன்னார்.

இவ்விதம் இருவரும் பேசிக்கொண்டு நடந்துபோகையில் சிறந்தோங்கிய மண்டபங்களும் அடுக்கடுக்காய் கட்டப்பட்ட மாளிகைகளும் வரிசை வரிசையாய் நிறுத்திய தூண்களுந் தலைநிமிர்ந்து உயர மேலே எழும்பி சூரியன் இளங்கதிர் படவே நவமணி பதித்த தங்கத் தகடுபோல் துலங்கின. செபஸ்தியார் இவ்வதிசய காட்சியைக் கவனித்துப் பார்த்து பின் பங்கிராசை நோக்கிச் சொல்லுவார் :—

"தம்பி ! அதோ பார், பசும்பொன் தகட்டில் இரத்தினக்கோலமிட்டதுபோல் அந்தக் கோபுரங்களும், அவைகளின் கும்பங்களும், பொற்கலசங்களும் விளங்கிப் பிரகாசிக்கின்றன. ஆகிலும் இவைகள் எவ்வளவு அலங்கார ரூபமாயிருக்கிலுஞ் சோதிமண்டலத்தின் சுந்தரப் பிரகாசமுன் இவையாவுஞ் சூரியன்முன்னே மின் மினிபோல அற்பமாகவே தோன்றுகின்றன."

"மெய்தான் அண்ணா ! பாவிகளான நமது அற்பகண்கள் மட்டும் எட்டும் மோக்ஷ மண்டலத்தின் கீழ்ப்பக்கம் இவ்வளவு அழகாய்ப் பிரகாசிக்குமாகில், அதற்கு மேலே ஞானசோதியாய் எங்கும் பிரசன்னராகிய சர்வேசுரன் [illegible]கோராயிருக்கும் மோக்ஷமண்டலத்தின் மேற்பக்கம் எவ்வளவோ திவ்ய அலங்காரப் பிரகாசமாயிருக்கவேண்டும். அந்த மேல்பக்கந் தங்கத்தினால் இழைத்து இரத்தினாபரணங்களை இடையிடையே வைத்த சித்திரப்பூ அமைந்த கம்பளமாகவும் அதிலிருந்து தொங்குஞ் சில நூல் இழையின் நுனிமாத்திரம் இந்தக் கீழ்ப்பக்கத்தில் நமக்குத் தோன்றுவதாகவும் நான் உத்தேசிக்கிறேன். மேல்பக்கத்துத் தட்டில் தேவதூதர்கள் உலாவித் திரிவதாலும் மோக்ஷ பாக்கியம் பெற்ற நல்லோர் வாசஞ் செய்வதாலும் அந்த ஸ்தலம் எவ்வளவோ ராஜயோக்கிய செல்வபாக்கியம் நிறைந்ததாயிருக்கவேண்டும்.

"பங்கிராஸ் ! இது வெகு உசிதமான யோசனை. இப்பிரபஞ்சத்தில் உழைத்து வருந்தும் நமக்கும் வெற்றி முடிசூடிய மோக்ஷ சபைக்கும் மத்தியில் ஓரோயொரு திரைமாத்திரமிருக்கிறதென்றும் அத்திரையை எளிதில் கடந்து அப்பால் செல்லலாமென்றுஞ் சொல்வதல்லோ உன் கருத்து."

"அதுதான் அண்ணா; ஆனால் இடி முழக்கம்போல் தொனிக்கும் இந்த உக்காரமுங் கர்ச்சிப்பும் எங்கேயிருந்து வருகின்றது?"

"அதோ அங்கேயிருக்கும் மாலிலுள்ள சிங்கங்களும் புலிகளும் இப்படி கர்ச்சிக்கின்றன. ஆபிரிக்கா தேசத்திலிருந்து இந்தத் துஷ்ட மிருகங்கள் நேற்றுத்தான் வந்திருக்கவேண்டும்."

"அண்ணே ! இந்தச் சிங்கங்கள் செய்யும் பேரொலி முழக்கம் நாம் யுத்தஞ் செய்ய தயாராயிருக்கவேண்டுமென்று [illegible]விதாய் நமக்கு அறிவிக்கும் எக்காளத் தொனி அல்லவோ ? இந்த மிருகங்களின் பற்களாகிற திரிகையிலே தினுசுகளாகிற நாம் அரைபட்டுப் பின் மோக்ஷத்தில் சர்வேசுரனுக்குப் பிரியமான அப்பமாவோம் என்று நான் நினைக்கும்போது என் உள்ளம் பூரித்து மகிழ்கின்றது. ஆனால் அண்ணே ! உங்களிடம் ஓர் ஆலோசனை கேட்கவேண்டுமென்று சில நாளாய் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இங்கே கிட்ட ஒருவருமில்லையே."

"ஒருவருமில்லை, என்ன பிரமாதம், கேட்கப்போகிறாய் ? எனக்குத் தெரிந்த அளவில் உனக்குச் சொல்லுகிறேன்."

பங்கிராஸ் சற்று வெட்கமும் கூச்சமும் முகத்தில் தோன்ற, நின்று நின்று, இங்குமங்கும் பார்த்துச் சொல்லுவான் :

"அப்போ கேளுங்கள், ஆனால் நான் புத்தியில்லாமல் பிதற்றுகிறேனென்று எண்ணவேண்டாம். அண்ணே! எங்கள் வீட்டிலே ஒரு பிரயோசனமுமில்லாத உடைகளும் நகைகளும் தட்டு முட்டு ஜாமான்களும் ஏதேஷ்டமாயிருப்பது உங்களுக்குத் தெரியுமே. தரித்திரனைப்போல் வெகு சாதாரணமாய் ஜீவனஞ் செய்துவரும் எங்களுக்கு இவையெல்லாம் உதவாத பொருட்களல்லவா? வீட்டிலுள்ள பிதிரார்ச்சித சொத்துக்களும் வஸ்திர பூஷணாதிகளெல்லாம் அப்படியே பெட்டிக்குள் பூசணம்பூத்து துருப்பிடித்து வெறுமனே கிடக்கின்றன. அம்மா இவைகளை என்றும் பிரயோகிக்கவேமாட்டார்கள். அப்படியானால் யாருக்கு இனி இவைகள் உபயோகப்படும்? என்னையன்றி வேறு பிள்ளைகளும் கிடையாது. நான்தான் எங்கள் குடும்பத்தின் கடைசிப் பிள்ளை. அப்படியே கடைசியாயிருக்க நானுந் தீர்மானித்திருக்கிறேன். இப்பேர்ப்பட்ட ஸ்திதியில் கிறீஸ்தவன் சொத்துக்கு யார் பாத்தியஸ்தரென்று நீங்களே எனக்கு ஒரு நாள் சொன்னீர்களே. விதவைகளும் அநாதப்பிள்ளைகளும் ஆதரவற்றவர்களுந் தரித்திரரும் இவர்கள்தான் சுதந்தரக்காரர். அப்படியானால் இவர்கள் என்னுங்களைச் சார்ந்த பொருளை அநுபோகஞ் செய்யும்படிக்கு நான் சாகுமட்டும் காத்திருக்கவேண்டும்? ஏனெனில் வேதகலாபனை அடுத்தவுடனே துஷ்டர் நம்முடைய சொத்துகளைப் பறிமுதல் செய்து அநியாயமாய் அபகரித்துக்கொள்ளுவார்கள். அப்படி அன்னியர் வாய்க்கு இரையாகுமுன் சுதந்தரக்காரரான பாத்தியஸ்தருக்குப் பொருளைச் செலுத்திவிடலாமே."

பங்கிராஸ் சொன்னதையெல்லாம் வெகு கவனமாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்த செபஸ்தியார் சொல்வார்:—

"பங்கிராஸ் இந்தத் தர்ம யோசனையை நீயே உன் வா-

யால் முழுவதுஞ் சொல்லுமட்டும் உன்னை நான் தடுக்காமல் சமாதானமாய்க் கேட்டுவந்தேன். ஆனால் தம்பி நீ செய்ய எத்தனித்ததை எனக்குச் சொல்வதற்கு ஏன் இவ்வளவு தூரம் யோசித்து அஞ்சினவன்போலிருந்தாய்?"

"ஏனென்றால் தன்னிடமுள்ள சம்பத்துப் பொருட்களை வறியோருக்குத் தானஞ்செய்வது மகா மேலான பரோபகார தர்மமென்று மற்றவர்கள் எண்ணியிருப்பதால் நான் இப்படி செய்வதைப் பார்க்கிறவர்கள் என்னை வீண் லௌக்கிய டம்பாச்சாரியென்று எண்ணும்படி ஏதுவுண்டாகுமென்கிற பயந்தான். ஆனால் அண்ணே உங்களுக்கு என் மனதில் வஞ்சகமின்றி எதார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறேன். இந்த ஜாமான்களையும் நகைகளையும் பெட்டியில் பூட்டிவைத்திருப்பதால் எனக்கு என்ன பிரயோசனமுண்டு? தரித்திரருக்கு இந்த கஷ்டகாலத்தில் தர்மமாகக் கொடுத்தால் அவர்களுக்கு இது, காய்ந்த பூமியில் பெய்த மழைபோல், எவ்வளவோ நன்மை பயக்கும்."

"ஆனால் தம்பி இதற்கு அம்மா சம்மதம் வேண்டுமே."

"அதற்கும் ஆக்ஷேபனையா? அம்மா அநுமதியின்றி அரைக் காசும் வெளியே போகாது. ஆனால் அண்ணே நீங்களொரு காரியம் எனக்குச் செய்யவேண்டும். தர்மஞ்செய்கையில் வலது கை செய்வதை இடது கை அறியவேண்டாமென்று சேசுநாதர் சுவாமி நமக்குப் படிப்பித்திருப்பதால் இந்தத் தர்மத்தை என் பெயரைச் சொல்லியாவது எங்கள் வீட்டிலேயாவது செய்யக்கூடாது. வேறே வீட்டுக்கு நீங்கள் ஜாமான்களையெல்லாம் கொண்டுபோய் இன்னாரென்று பெயர் சொல்லாமல் தனக்காக தரித்திரர் வேண்டிக்கேட்கும் ஒருவன் இந்தத் தர்மஞ் செய்கிறானென்று பொதுவில் சொன்னால் போதும்."

"உன் இஷ்டம்போலாகட்டும், ஆனால் கேள் பங்கிராஸ், யாரோ பபியோலாவின் பெயர் சொன்னது உன் காதில் விழவில்லையா?"

இருவரும் சப்தம் வந்த இடமாய்ச் சென்று உற்றுக் கேட்டார்கள். அடுத்த வீட்டுக்குள் இரண்டு பேர் வெகு இரகசியமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். செபஸ்தியார், குரல் சப்தத்தைக் கேட்ட உடனே அது பபியோலாவின் வேலைக்காரி அபிரா என்பவள் குரல் என்று சொல்ல, பங்கிராஸ் சொல்வார்: "அவளோடு பேசிக்கொண்டிருக்கிறவன் குரல் யாருடையதென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அது என் பள்ளிக்கூடத் தோழன் கோர்வீனன் குரல். இவ்விருவரும் பபியோலாவைப்பற்றி ஏதோ வஞ்சகமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருப்பதால் அவளுக்கு மோசஞ் செய்ய உத்தேசிப்பதாகத் தோன்றுகின்றது. ஆபத்து வருமுன் அதைத் தடுப்பது உத்தமம்." என இவ்வாறு பங்கிராஸ் சொல்ல இருவரும் வீட்டின் சமீபத்தில் நின்று காதில் விழுந்ததெல்லாம் கேட்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் கேட்டதெல்லாம் இங்கொரு வார்த்தையும் அங்கொரு வசனமுமாகத் தொடர்பின்றி இருந்ததால் சங்கதி இன்னதென்று விவரமாய் விளங்கவில்லை. ஆகிலும் அவ்விருவர் அந்தரங்கமாய்ப் பேசிய விஷயம் நமக்குத் தெரியுமென்பதால் நாம் அதை வெளிப்படுத்தப்போகிறோம். இதைச் சொல்லுமுன் இவர்களைச் சார்ந்த சில விசேஷங்களை முந்தி அறிவது அவசியம்.

கோர்வீனனுடைய தகப்பன் பேர் தெர்த்துல்லியன். இச்சமயத்தில் இவன் நகராதிகாரியின் உத்தியோகம் வகித்து வந்தான். இந்த அலுவல் மகா கஷ்டமானது. சிறையிலிருக்கிறவர்களுக்குச் சித்திர வதை செய்து உயிரைக் கொல்லும்படியாய் அமைக்கப்பட்ட பற்பல ஆயுதங்களின் மத்

தியில் நாள்தோறுமிருந்து, விருத்தாப்பியர், வாலிபர், பெண்பிள்ளைகளைத் துன்ப உபாதைப்படுத்துவதும், துன்பப்படுகிறவர்களின் பரிதாபக் கூச்சலும் பெருமூச்சையுஞ் சற்றும் இளகா மனதோடு கேட்பதும், கூர்மையுள்ள ஆணிகள் அடர்ந்த சக்கரத்தில் ஒருவனைச் சேர்த்துக் கட்டி சுழற்றும்போது கிட்ட நின்று கேள்வி கேட்பதும், இவ்வளவு கொடிய விஷயங்களையெல்லாம் பார்த்தபின்பு இராத்திரி தன் வீட்டுக்குப் போய் பசியோடு சாப்பிடுவதும், கவலையின்றித் தூங்குவதும், மறுநாள் காலையிலெழுந்து முந்தின நாள் செய்ததுபோலவே மனுஷ இரத்தத்தில் நீந்தப்போவதும், ஆகிய இவைகள் எல்லா வகைப் பேர்வழிகளுக்கும் இன்பங்கொடுக்கும் அலுவலல்ல. இப்பேர்ப்பட்டவன் நெஞ்சு, வன்னெஞ்சோ, இரங்காமர நெஞ்சோ, இருப்பு நெஞ்சோ, வைரக்கன்னெஞ்சோ எத்தன்மையுள்ளதென்று வரையறுப்பது அரிது.

இவ்வகையான நெஞ்சுடைய தகப்பனுக்குத் தக்க யோக்கிய புத்திரன் கோர்வீனன். பிறரைக் கொடுமையாய் உபாதிப்பதென்றால் இவனுக்கு ஆனந்தம். புத்தியில் பெருமந்தம். சுபாவ நாட்டத்தில் மிருகம். இவன் முகம் வாதிப் பெருத்து கண்கள் பீளை சாறி இருந்ததால் பார்த்தவர்கள் இவன் துர்மார்க்க சிந்தை உள்ளவனென்று சொல்லுவார்கள். நாகரீகம், சுத்தம், நல்லறிவு, என்பவைகளின் மணமும் அறியான். கபடநாடகம், வஞ்சனை சூது, மந்திர தந்திரம், தேகவலிமை இவைகளில் ஏற்றம் பெற்றவன். நற்குணமென்று ஒன்றை இவன் அநுஷ்டித்ததுமில்லை. தீய்க்குணமென்று ஒன்றை இவன் அடக்கினதுமில்லை. தனக்குத் தீங்கு செய்த எவனையும் இவன் க்ஷமித்ததுமில்லை. அவன் குடியைக் கெடுக்க முயலாதிருந்ததுமில்லை. இவன் கொடும் ப

நால் மயக்கி உன் வசப்படுத்தலாம். பொன்னால் பெண், பெண்ணால் பொன், என்றதை நீ கேட்டதில்லையா?"

"ஆமா பொன் எங்கே இருக்கிறது?"

அபிரா இதைக்கேட்டு தன் பல்லை ஈ ஈ என்று வரிசையாய்த் திறந்து காட்டிச் சொல்வான்: "என் கோர்வினி! புல்லியன் சம்பாதிப்பதுபோல் நீயும் சம்பாதிக்கத் தடை என்ன?"

"அவன் எப்படி சம்பாதிக்கிறான் அபிரா?"

"உனக்குத் தெரிந்தது இவ்வளவுதானா? கேள் நான் சொல்லுகிறேன். இவன் கீழ்த்திசை தேசங்களிலிருந்து இங்கே கிறீஸ்துவர்கள் யாரென்று கண்டுபிடித்துக் காட்டிக் கொடுக்கும்படி உளவாளியாக வந்திருக்கிறான். ஒன்றுமில்லாதபோதும், இவன் இராஜ துரோகமென்று, [illegible]ந்து இவனை ஊதிவிட்டு அதைப் பின் கிறீஸ்துவர்கள்பேரில் சாட்டி பணங் கட்டிப் போகிறவன்."

"அபிரா ஐயோ எனக்கு அவ்வளவுகூடத் தெரியாதே. பிடிபட்டவர்களைச் சித்திரவதை செய்வதென்றால் எனக்கு ம[illegible]தினைவன் எங்குமில்லை."

"நீ பெரும் பேதை, நான் உனக்குச் சொல்லிக்கொடுக்கிறேன். இன்னுஞ் சில நாளிலே கிறீஸ்துவர்களுக்கு விரோதமாய் கொடிய கலாபனை ஒன்று எழும்பப்போகிறது. அந்தச் சமயம் நீ நன்றாய்க் கண்ணை விழித்துக்கொண்டிரு. ஏழை எளியதுகளைக் கவனியாதே. கையிலே காசு வைத்துக் கொண்டிருக்கிறவர்களை பிடித்துப் பார். சமயம் பார்த்து லபக்கென்று அவர்களைப் பிடித்து காட்டிக்கொடு. அவர்கள் சொத்துக்களை பறிமுதல் செய்யும்போது நீயும் பங்குக்கு வாருதில்."

"ஓ! ஓ! காரியம் இதுதானா? கிறீஸ்துவர்களென்றால்

உனக்கும் பிடிக்காதா?"

"பிடிக்காதா? அவர்களுக்கும் எனக்கும் ஜன்மப் பகை. நான் கும்பிடுங் குல தேவதைகள் கிறீஸ்துவர்கள் பெயர் கேட்டால் கூ கூ என்று அலறும். என்னோடிருக்கும் வேலைக்காரிகளிலொருத்தி கிறீஸ்துவளா யிருக்கவேண்டும். நான் அவளைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் என் ஈரல் குலை வெடிருப்போலிருக்கிறது."

"இதற்குக் காரணமென்ன அபிரா?"

"காரணமா? பபியோலா வீட்டில் ஏதோ வம்பிலகப்பட்டுத் தப்பித்துக்கொள்ள ஒரு பொய் சொல்லென்றால் அந்தச் சிறுக்கி சொல்லவே மாட்டேனென்பாள். அவளாலே எங்களுக்குப் பல துன்பங்கள் வருகின்றது."

"இது நல்ல காரணந்தான். இன்னம் உண்டா?"

"இந்தப் பேதை பணங் காசு தேடுகிறதில்லை. அவளாலே எங்களுடைய வரும்படியும் போகின்றது."

"இது அதிலும் நல்லது."

"இதுவுமன்றி அவள்..." அபிரா சொல்லி முடிக்குமுன் கோர்வினன்: "அபிரா சங்கதி கேட்டாயா? உன் ஊரிலிருந்து உன் இனத்தார் சிலர் இங்கே வந்திருக்கிறார்கள். ஆ! ஆ! அம்மம்மா! நீயா, அவர்களெல்லாரையுந் தோற்கடிப்பாய்." என்று சொல்ல அபிரா வெகு ஆத்திரத்தோடு:

"அவர்கள் யார்" என்று கேட்டதற்கு கோர்வினன் சொல்லுவான்: "என் அபிரா? உன் ஆபிரிக்கா தேசத்தாரான சிங்கங்களும் புலிகளுங் கரடிகளுந்தான்."

"அடே மூடா என்னடா என்னைப் பழிக்கிறாய்?"

"அபிரா ஏன் கோபம்? இந்த மிருகங்கள் உன் பிராண சத்துருக்களாகிற கிறீஸ்துவர்களைக் கொல்லும்படியாகத்தான்

வந்திருக்கின்றது. நல்லது இதோ பணம். உன் பாஷாணம் பச்சிலைகளைத் தயாரிசெய். பணம் கிறீஸ்தவர்களிடமிருந்து தட்டிப் பறிக்கும்படி நீ சொன்னது எனக்குத் தக்க உபாயம்" என இவ்விதமாய்ப் பேசினபின்பு இருவரும் பிரிந்து போனார்கள்.

அபிரா சற்றுத் தூரம் போய் திரும்பிப் பார்த்து தனக்குள்ளே சொல்லுவாள்: "அடா கோர்வீனா! மதிகேடா! படுகொடியா! பாதகா! அட சண்டாளா! உன் காசுக்காக பபியோலாவென்ற பெண் நாயகத்தை மருந்து கொடுத்துக் கொல்லவென்று நீ நினைக்கிறாய்?"

இவ்விருவர் சம்பாஷணையைக் கேட்டிருந்த செபஸ்தியார் அபிராவின் துர்யோசனையைப் பபியோலாவுக்கு உடனே அறிவிக்கும்பொருட்டு எத்தனித்தார். எத்தனித்தாலும் அப்பெண்மணி தன் கிராமத்திலிருந்து வருமட்டும் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது.

௰-ம் அதிகாரம்.

தவறி விழுவோர்க்கு ஊன்றுகோல்.

போர் வீரசூரனை செபஸ்தியார்பேரில் இராயன் சர்வ நம்பிக்கையும் வைத்திருந்ததால் அவர் அடைந்த செல்வாக்கு அளவற்றது. இதினிமித்தம் சத்திய வேதம் அரண்மனைக்குள்ளும் அரண்மனைக்கு வெளியும் பரம்பும்படி இவர் முக்கிய காரணமாயிருந்தார். சேனையில் பலபேர் கிறீஸ்தவர்களானார்கள். இவர்கள் கிறீஸ்தவர்களான வர்த்தமானத்தில் ஒரு அற்புத விஷயமுண்டு.

கிறீஸ்தவர்களுக்கு விரோதமாய் இதற்குமுன் பிரஸ்தாபித்திருந்த சட்டத்தின் நிமித்தம் அநேகர் பிடிபட்டு அவர்களில் பிராணத்தியாகமாய் வேதசாட்சி முடி பெற்றவர்கள்போக மீதிப்பேர் சிறையில் அடைபட்டிருந்தார்கள். இவர்களில் மார்க்கஸ், மார்செல்லியான் என்ற இரு சகோதரரும் பிராண சிட்சைக்கு நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அஞ்ஞானிகளான அவர்கள் மாதா பிதாக்கள், பந்து ஜனங்கள், இஷ்ட நேசர்கள் இவர்களைப் பார்க்கும்படியாய் வந்து கண்ணீர் சிந்தி அழுது அவர்கள் வேதத்தை விடும்படியாய் துர்ப்புத்தி சொல்லி அலட்டிவந்ததால் இவ்விருவரும் மனங்கலங்கி சித்தந் தடுமாறி நல்லது என்று சம்மதிக்கை மொழி கொடுத்தார்கள்.

செபஸ்தியார் இதை அறிந்து தவறி விழுவோர்க்கு ஊன்றுகோலாக உடனே அவ்விருவரைத் தாங்கிக் காப்பாற்றப் புறப்பட்டார். இவர் அடைந்திருந்த பிரதிஷ்டையினிமித்தம் தடங்கலின்றி மேற்சொல்லிய இருவரும் அடைபட்டிருந்த இருண்ட சிறைக்குள் பிரகாசக் கதிரை வீசுந் தேவதூதனெனப் பிரவேசித்தார். இச்சகோதரர் இருவரும் நிகோஸ்திராத் என்ற அதிகாரியின் பராமரிப்பிலிருந்ததால் இவன் இவர்களைத் தன் வீட்டுக்குச் சமீபத்திலிருந்த சிறைக்கூடத்தில் அடைத்துவைத்திருந்தான். இவ்வாலிபரின் தந்தை திரான்குயிலீனன், தன் மக்கள் மனதைக் கலக்கி அவர்கள் வேதத்தை விடும்படிசெய்ய அடிக்கடி சிறைக்கூடத்துக்கு வரப்போக இருந்தான்.

செபஸ்தியார் முயன்ற அலுவல் மகா ஆபத்து நிறைந்ததானதால் அஞ்சாமனத் துணிவே அவருக்கு முக்கிய இலக்ஷணமாய் வேண்டியிருந்தது. ஏனெனில் இச்சிறையில் மேற்கூறிய இருவரன்றி இன்னும் ௰௬ பேர் அஞ்ஞானிகள்

கைதிகளாய் அடைபட்டிருந்தார்கள். இவ்விருவரின் மாதா பிதாக்களுந் தங்கள் பிள்ளைகளைக் கட்டி அணைத்துக் கண்ணீர் சிந்தி தலைமேல் விருக்குஞ் சாவின் தீர்வைக்குத் தப்பிக்கும்படி வெகுவாய் வருந்திக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். இன்னமுன் காவல் சேவகனை கிளாதியனும், காரியஸ்தன் நிக்கோஸ்திராத் என்பவனும், அவன் மனைவி ஜோயே என்பவளும், ஆகிய இவர்கள் அனைவோரும் அங்கு கூடியிருந்தார்கள்.

இத்தனைபேர் கூடியிருந்த இடத்தில் செபஸ்தியார் வந்து தான் கிறீஸ்துவனாயிருப்பதைக் காட்டினால் அங்குள்ளவர்களில் எவனாகிலும் தன் தொழிலின் கடமை நிறைவேற்றவாவது, கிறீஸ்துவர்கள்பேரிலுள்ள மதவைராக்கிய பகையின் நிமித்தமாவது, அல்லது தான் காட்டிக் கொடுத்தால் மன்னிப்பும் பரிசும் பெறலாமென்னும் நம்பிக்கையை முன்னிட்டாவது செபஸ்தியார் கிறீஸ்துவனென்பதை வெளியிடமாட்டானென்று நம்பும்படி என்ன ஆதாரமுண்டு? இப்படித் தான் கிறீஸ்துவனாயிருப்பது பகிரங்கமானால் தனக்கு பிராணலயம் உண்டாகுமென்பது செபஸ்தியாருக்குத் தெரியாதா? எல்லாம் அவருக்குப் பரிஷ்காரமாய்த் தெரிந்திருந்தது. ஆனால் இரண வீரனான எதற்கும் அஞ்சுவானோ? சர்வேசுரனுக்கு ஒப்புக்கொடுக்க இரண்டு பலிக்குப் பதில் மூன்று பலி இருந்தால் அவ்வளவுக்கு சுகிர்தந்தானே. பலி ஏதேனும் இல்லாமற்போமோ என்னும் பயமே அன்றி வேறு பயம் அவருக்குத் தெரியாது.

இவர்களிருந்த சிறைக்கூடம் நாலாபக்கமும் அடைபட்டிருந்ததால் மேலிருந்த துவாரத்தின் வழியாய் வந்த பிரகாசமன்றி வேறு பிரகாசமில்லை. செபஸ்தியார் உள்ளே பிர

வேசித்து அங்கு கூடியிருந்த அனைவோரும் தம்மைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்தால் பிரகாசம் உள்ளே வரும் வழியில் நிற்க, செபஸ்தியார் அணிந்திருந்த தளபதிக்குரிய பொன்மணி பதித்த உடையும் அலங்கார சின்னங்களும் பிரகாசவெளிச்சத்தில் தேஜோமயமாய் மின்னித் துலங்கின. அவர் முகத்தில் வீசிய தெளிந்த கிரணம் அவரது இலக்ஷண சவுந்தரியத்தைத் தூக்கி எடுத்துக்காட்டிற்று. வேதத்தில் தத்தளித்திருந்த அவ்விருவரையும் கண்டமாத்திரம் மனம் புண்ணாய், முகம்வாடி வருந்தினராகத் தோன்ற, உள்ளத்தில் நிறைந்த வியாகுல மிகுதியால் பேசத்துணிவின்றி சற்று மௌனமாய் நின்றபின் பயத்தின் ஆத்திரபதற்றத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் சொல்லுவார்:—

"என் பிரிய சகோதரரே! சேசுநாதரின் பரிசுத்த வேதத்துக்காக சிறையில் அடைபட்டு காலில் விலங்கிட்டு துன்பப்படுவதால் பாக்கியம்பெற்றவர்கள் நீங்களே. உங்கள்முன் அற்பனாகிய நான் முழங்காலிலிருந்து உங்கள் பாதங்களை முத்திசெய்து உங்கள் ஆசீர்வாதங் கேட்கவேண்டுமேயன்றி உங்களுக்கு புத்தி சொல்லி கண்டித்துப் பேசத் துணிவது முறையோ? சுகந்த வாசனை வீசும் அலங்கார புஷ்பங்களைக் கோர்த்து தேவதூதர்கள் உங்களுக்காகச் சிறந்த வெற்றிமுடியைப் பின்னி அதில் கடைசிப் புஷ்பத்தைக்கூட்டி முடிக்க எத்தனிக்கும்போது நீங்கள் அவர்கள் கையைத் தடுத்து நிறுத்தினதுமன்றி கோர்த்த புஷ்பங்களையும் பிரித்துக் கலைத்து காற்றில் தூற்றி எறியும்படி சொல்ல யோசித்திருப்பதாக நான் கேட்ட சமாச்சாரம் மெய்யாயிருக்குமோ? மோக்ஷ வாசலில் ஒரு கால் வைத்திருந்த நீங்கள் வைத்த காலையும் பின்னிட்டெடுத்து

இந்தக் கண்ணீர் கணவாயாம் துன்ப ஸ்தலத்தில் நீர் நீணாளிருந்து சுகித்து வாழ நீங்கள் எண்ணங்கொண்டிருப்பது வாஸ்தவமா?"

செபஸ்தியார் சொல்லுவதைக் கேட்ட வாலிபர் இருவரும் முகநாணி தலை கவிழ்ந்து கண்ணீர் சிந்தி அழுததால் தங்கள் பலவீனத்தை அங்கீகரித்து மனஸ்தாபப்பட, செபஸ்தியார் அவர்களுக்குச் சொல்லுவார்:

"சகோதரரே! மகா அற்பனும் என்னைக் கண்டமாத்திரம் இவ்வளவு வெட்கப்பட்டு நாணினால் அந்தக் கடைசி பயங்கர நாள் வரும்போது சேசுநாதர்சுவாமி நீதியின் சிம்மாசனமீதிருந்து உங்களை உறுக்கி நோக்கிப் பார்த்து "மனிதருக்குப் பயந்து நம்மை மறுத்த மித்திர துரோகிகளே! நாம உங்களை அறியோம், அப்பால் போங்கள்" என்று சபித்துத் தள்ளும்போது எவ்விதம் இதைத் தாழ உங்களால் கூடும்? இப்போது நீங்கள் சத்திய வேதத்தில் உறுதியாயிருந்து பிரயாணிகளாக தவறாது நடந்தால் துஷ்டர் கையில் சில நாள் அவமான வருத்தப்பட்ட பின்பு மோக்ஷத்தில் நித்திய மகிமை பாக்கியம் பெறுவீர்களல்லவா? நீங்கள் வேதத்தை மறுப்பதால் இவ்வுலகில் சிலகாலம் உயிரோடிருந்தாலும் வேத விரோதிகள் உங்களை நிந்தித்துப் பழிப்பார்கள். உங்கள் மனசாட்சியே புழுப்போல் உங்கள் மனதை என்றும் ஓயாமல் அரிக்க கண்ணில் தூக்கமின்றி காலக்ஷேபஞ் செய்வீர்கள்."

இதைக் கேட்டவுடன் இவ்விருவர் தகப்பன் தார்குலீனன் சொல்வான்; "ஓ வெளவால் புருஷோத்தமா! நீயார் எவராயினும் என் மக்களை இவ்விதம் கடிந்து பேசாதே. இவர்கள் மனத்திடனற்ற கோழைகளென்று என்

ணே. இவர்கள் தங்கள் வேதத்துக்காக வெகு துன்பப்பட்டபின் இவர்கள் தாய் சிந்திய கண்ணீரையும் நான் பட்ட துயரத்தையுங்கண்டு மனமிளகி எங்களுக்கு இஷ்டபூர்த்தி செய்ய இவ்வளவு தாமதஞ் சம்மதித்திருக்கிறார்கள். பிள்ளைகள் தங்களைச் சனெடுத்த பிதா மாதாவை துன்பம் இடையூறுக்கு இலக்காய் ஏன் விடவேண்டும்? உன் வேதம் இவ்வளவு கொடுமை உளதோ? "தந்தை சொன்மிக்க மந்திரமில்லை" என்றும் "தாய் சொற்றுறந்தொரு வாசகமில்லை" என்றும் பிரமாணமிருப்பதை நீ அறியாயோ?" என்றதற்கு செபஸ்தியார் வெகு தயாள அன்போடு சொல்வார்:—

"ஐயா விருத்தாப்பியரான பெரியவரே! சற்றுப் பொறும். உமது பிள்ளைகளுக்கு நான் சொல்லும் ஞாயத்தை அவர்கள் கண்டுபிடிக்கலாம். நீர் இன்னம் நன்றாய்க் கண்டுபிடிக்கமாட்டீர். அதற்குத் தக்ககாலம் தேவானுக்கிரகத்தால் பின்னால் வரும்.

"சகோதரரே! உங்கள் தந்தை சொன்னதுபோல சேசுநாதரைப் பார்க்கிலும் உங்களை ஈன்றவர்கள் பெரிதென்றெண்ணி நீங்கள் சேசுநாதரை மறுத்திருக்கிறீர்கள். 'தன் தாயையுந் தந்தையையும் நம்மிலும் அதிகமாய் சிநேகிக்கிறவன் நமக்கு ஏற்றவனல்ல' என்று சேசுநாதர் சொன்ன வாக்கியம் உங்களுக்கு ஞாபகமில்லையா? நீங்களே மோக்ஷத்தை இழந்தால் உங்களைப் பெற்றோருக்கு எவ்விதம் மோக்ஷ பாக்கியம் உண்டாகும்படி நீங்கள் செய்வீர்கள்? சேசுநாதரை நீங்கள் மறுப்பதால் உங்கள் தாய் தந்தையர் அவரை அறிந்து வணங்கும்படி செய்வீர்களோ? விருத்தாப்பிய திசையிலிருக்கும் உங்கள் மாதா பிதாக்கள் நித்திய பாக்கியமுள்ள மோக்ஷம் பெறும்படி உங்களுக்கு

விருப்பமோ? விருப்பமானால் நீங்களே சத்திய வேதத்தில் உறுதியாயிருந்து வேதசாட்சியின் முடியைக் கைப் பற்றுங்கள். அதன்பின் உங்கள் முடியை சேசுநாதரின் பாதத்தில் வைத்து உங்கள் தாய் தந்தையரின் இரட்சணியத்துக்காக பிரார்த்தியுங்கள்."

சிபஸ்தியார் சொல்லி முடித்ததும் இருவரும் மனஸ்தாபப்பட்டு சொல்வார்கள்: "இவ்வளவு சொன்னது போதும், போதும் சிபஸ்தியாரே! நாங்கள் வேதத்தில் உறுதியாயிருப்போம். ஓ காவல் சேவகா! வா அந்தச் சங்கிலியைக் கொண்டுவந்து, எங்கள் கைகளையுங் கால்களையுங் கட்டு. இராயன் விதித்த சாவின் தீர்ப்பை உடனே நிறைவேற்று. ஆ! எங்கள் அன்புள்ள தந்தையே! ஆ! எங்களைப் பெற்ற தாயே! நாங்கள் போகின்றோம். சேசுநாதர்சுவாமிக்காக இதோ சாகப்போகிறோம். அழவேண்டாம். உங்களுக்கு மங்களம் உண்டாக" என்று சொல்லி மூன்று முறையாய் தாய் தந்தையரைக் கட்டி அணைத்துக் கண்ணீர் மழைத் தூவினார்கள்.

தகப்பன் மனமிளகினது. தேம்பி தேம்பி விம்மி அழுது தன் பிள்ளைகளைப் பார்த்துச் சொல்வான்: "என் பிரிய மக்களே! நாம் இனிப்பிரியமாட்டோம். நானும் உங்களைப் போல் கிறீஸ்துவன். என் பாலியப் பிள்ளைகளுக்கு இவ்வளவு மன உறுதி கொடுக்கக்கூடியான வேதம் சத்திய வேதமாயிருக்கவேண்டும். சேவகரே! என்னையும் பிடித்துக் கட்டுங்கள். நானும் என் பிள்ளைகளோடு சாகப் போகிறேன். நானுங் கிறீஸ்துவன்." இதைக் கேட்டிருந்த தாயுஞ் சொல்வாள்: "ஓ! நானும் கிறீஸ்துவள். என் பிள்ளைகளையும் என் பத்தாவையும் விட்டு நான் பிரிய

மாட்டேன். பிள்ளைகளே! வாருங்கள் எல்லாருங் குடும்ப சகிதமாய் சேசுநாதருக்காக உயிரைக்கொடுப்போம்."

இதன்பின் நடந்த சங்கதியை வர்ணித்துச் சொல்ல வார்த்தைகளில்லை. அங்கு கூடியிருந்த எல்லாரும் மனங் கனிந்து கண்ணீர் சிந்தி அழுதார்கள். சிபஸ்தியார் தன்னைச் சூழ்ந்திருந்த ஆண் பெண் அடங்கலும் தேவானுக்கிரகப் பிரசாதத்தால் மனமிளகி நீர்வழிப்பட்ட தெப்பம் போல் வேற்று ஸ்திதியிலிருப்பதைப் பார்த்தார். ஆகிலும் இந்த கூடியிருந்தவர்களில் ஒருவன் மாத்திரம் இளகாமனமோடிருந்தால் சிபஸ்தியாருக்கும் மற்ற சபையார் அனைவோருக்கும் வரும் பெரும் ஆபத்தை நினைத்துப் பயந்து நின்றார்கள். தாங்கள் கிறீஸ்துவர்களானது தெரியவருமாகில் பிராணலயம் வருமென்று கலங்கி எல்லாருஞ் சிபஸ்தியாரைச் சூழ்ந்து அவர் பாதங்களையுங் கரங்களையும் ஆவலாய்ப் பிடித்துத் தங்களுக்குச் சமாதானமும் மன உறுதியுங் கொடுக்க அங்கு தோன்றிய வானலோக தூதன் என்றாற்போல் மனங்களித்திருந்தார்கள்.

அங்கிருந்தவர்களில் இருவர்மாத்திரந் தங்கள் அபிப்பிராயமின்னதென்று தெரிவியாதிருந்தவர்கள். நிக்கோஸ்திராத்தென்ற காரியஸ்தன் மனம் உருகி நின்றாலும் மனந் திரும்பவில்லை. அவன் மனைவி ஜோயே என்பவள் சிபஸ்தியார் முன் முழங்காலிலிருந்து தன் இரு கைகளையும் ஆவலோடு விரித்திருந்தாள். அவள் வாயிலிருந்து வார்த்தையொன்றும் வரவில்லை. இப்படியிருந்த காரியஸ்தன் சிபஸ்தியாரை நோக்கி: "தளபதியே தாங்கள் பேசியபடி நேராகின்றது. நீங்கள் காண்பித்த தயாளகுணமும் கௌரவ செய்கையும் நான் பார்த்து அதிசயப்பட்டாலும் என் அலுவலின் கடமையைச் சரியாய் நிறைவேற்றவேண்டும்"

விருப்பமோ? விருப்பமானால் நீங்களே சத்திய வேதத்தில் உறுதியாயிருந்து வேதசாட்சியின் முடியைக் கைப்பற்றுங்கள். அதன்பின் உங்கள் முடியை சேசுநாதரின் பாதத்தில்வைத்து உங்கள் தாய் தந்தையரின் இரட்சணியத்துக்காக பிரார்த்தியுங்கள்."

செபஸ்தியார் சொல்லி முடித்ததும் இருவரும் மனஸ்தாபப்பட்டு சொல்வார்கள்: "இவ்வளவு சொன்னது போதும், போதும் செபஸ்தியாரே! நாங்கள் வேதத்தில் உறுதியாயிருப்போம். ஓ காவல் சேவகா! வா, அந்தச் சங்கிலியைக் கொண்டுவந்து, எங்கள் கைகளையுங் கால்களையுங் கட்டு. இராயன் விதித்த சாவின் தீர்ப்பை உடனே நிறைவேற்று. ஆ! எங்கள் அன்புள்ள தந்தையே! ஆ! எங்களைப் பெற்ற தாயே! நாங்கள் போகின்றோம். சேசுநாதர்சுவாமிக்காக இதோ சாகப்போகிறோம். அழவேண்டாம். உங்களுக்கு மங்களம் உண்டாக" என்று சொல்லி மூன்று முறையாய் தாய் தந்தையரைக் கட்டி அணைத்துக் கண்ணீர் மழைத் தூவினார்கள்.

தகப்பன் மனமிளகினது. தேம்பி தேம்பி விம்மி அழுது தன் பிள்ளைகளைப் பார்த்துச் சொல்வான்: "என் பிரிய மக்களே! நாம் இனிப்பிரியமாட்டோம். நானும் உங்களைப் போல் கிறீஸ்தவன். என் பாலியப் பிள்ளைகளுக்கு இவ்வளவு மன உறுதி கொடுக்கக்கூடியதான வேதம் சத்திய வேதமாயிருக்கவேண்டும். சேவகரே! என்னையும் பிடித்துக் கட்டுங்கள். நானும் என் பிள்ளைகளோடு சாகப் போகிறேன். நானுங் கிறீஸ்தவன்." இதைக் கேட்டிருந்த தாயுஞ் சொல்வாள்: "ஓ! நானும் கிறீஸ்தவள். என் பிள்ளைகளையும் என் பத்தாவையும் விட்டு நான் பிரிய

மாட்டேன். பிள்ளைகளே! வாருங்கள் எல்லாருங் குடும்ப சகிதமாய் சேசுநாதருக்காக உயிரைக்கொடுப்போம்."

இதன்பின் நடந்த சங்கதியை வர்ணித்துச் சொல்ல வார்த்தைகளில்லை. அங்கு கூடியிருந்த எல்லாரும் மனங்கனிந்து கண்ணீர் சிந்தி அழுதார்கள். செபஸ்தியார் தன்னைச் சூழ்ந்திருந்த ஆண் பெண் அடங்கலும் தேவானுக்கிரகப் பிரசாதத்தால் மனதிரும்பி நீர் வெறிப்பட்ட தெப்பம் போல் ஏற்ற ஸ்திதியிலிருப்பதைப் பார்த்தார். ஆகிலும் இங்கு கூடியிருந்தவர்களில் ஒருவன் மாத்திரம் இளகாமனமோடிருந்தால் செபஸ்தியாருக்கும் மற்ற சபையார் அனைவோருக்கும் வரும் பெரும ஆபத்தை நினைத்துப் பயந்து நின்றார்கள். தாங்கள் கிறீஸ்தவர்களானது தெரியவருமாகில் பிராணலயம் வருமென்று கலங்கி எல்லாருஞ் செபஸ்தியாரைச் சூழ்ந்து அவர் பாதங்களையுங் கரங்களையும் ஆவலாய்ப் பிடித்துத் தங்களுக்குச் சமாதானமும் மன உறுதியுங் கொடுக்க அங்கு தோன்றிய வானலோக தூதன் என்றாற்போல் மனங்கசிந்திருந்தார்கள்.

அங்கிருந்தவர்களில் இருவர்மாத்திரம் தங்கள் அபிப்பிராயமின்னதென்று தெரியாதிருந்தவர்கள். நிக்கோஸ்திராத்தென்ற காரியஸ்தன் மனம் உருகி நின்றாலும் மனந் திரும்பவில்லை. அவன் மனைவி ஜோயே என்பவள் செபஸ்தியார் முன் முழங்காலிலிருந்து தன் இரு கைகளையும் ஆவலோடு விரித்திருந்தாள். அவள் வாயிலிருந்து வார்த்தையொன்றும் வரவில்லை. இப்படியிருக்க காரியஸ்தன் செபஸ்தியாரை நோக்கி: "தளபதியே! தாங்கள் பேசியது நேரமாகின்றது. நீங்கள் காண்பித்த தயாளகுணமும் கௌரவ செய்கையும் நான் பார்த்து அதிசயப்பட்டதும் என் அலுவலின் கடமையைச் சரியாய் நிறைவேற்றவேண்டும்"

என்று சொல்ல, செபஸ்தியார் அவனைப் பார்த்து: "[illegible] இவர்களைப்போல நீரும் சத்திய வேதம் மெய்யென்று அ[illegible] கிகரிக்கிறதில்லையா?" எனக்கேட்க, கிலிகொண்டிரான் சொ[illegible]லுவான்:

"நீங்கள் இவர்களுக்குச் சொன்ன நியாயங்களெல்லாம் எனக்குப் போதாது. இவைகளிலும் தெளிவான திருஷ்டாந்தம் எனக்கு வேண்டும்."

"அப்படியானால் அம்மா ஜோயே நீங்கள்தான் உங்கள் கணவனுக்குப் புத்திசொல்ல வேண்டும். உங்களைப் பார்த்தால் நீங்கள் சேசுநாதருடைய பரிசுத்த வேதத்தை விசுவசிக்கிறீர்களெனத் தோன்றுகிறது."

செபஸ்தியார் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்ட[illegible]னே ஜோயே தன் முகத்தை இரு கைகளால் மூடி[illegible]வென்று அழுதாள். அப்போது அவள் புருஷன் சொல்வான்:

"செபஸ்தியாரே நீங்கள் சொன்ன வார்த்[illegible] என் மனைவியின் மனதில் அம்புபோல் பாய்ந்தன. அவள் ஊமையாயிருப்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா?"

"ஊமையா? ஐயோ! எனக்கு இது விஷயந் தெரியாதே. சில வருஷங்களுக்கு முன் நான் இவளைப் பார்த்தபோது நன்றாய்ப் பேசினளே?"

"இவள் பேசி இப்போது ஆறுவருஷமாகிறது. ஏதோ பக்ஷவாதம்போலக் கண்டு அந்த ஆறு வருஷம் நாக்கு வழங்காமலிருக்கிறாள்."

செபஸ்தியார் சற்று மௌனமாயிருந்தார். பின் தமது கைகளை விரித்து உயரத் தூக்கி வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்து எல்லாருங் கேட்க பின் வருமாறு பிரார்த்தித்தார்:—

"எங்கள் தேவனும் இரக்ஷகருமாகிய சேசுக்கிறீஸ்துவே! தேவரீர் துவக்கிய இந்த அற்புதத்தைத் தேவரீரே முற்றும் முடிப்பீராக. உமது தேவத்துவ வல்லமையைக் காண்பித்தருளுந் சுவாமி. உமது பணிவிடையில் மகா அற்பனாயிருக்கும் அடியேன் உமது திருநாமத்தால் இவள் நாவின் கட்டவிழ்க்க பலன் தருவீராக. உமது திருச்சிலுவையை நான் ஆயுதமாக ஏந்தி உமது விரோதிகளை ஜெயித்து வெற்றிகொள்வேனாக. ஓ ஜோயே! என்னை ஏறிட்டுப் பார்."

எல்லாரும் பிரமிப்பாய் ஆச்சரியமுடன் நிற்க செபஸ்தியார் சற்று மனதுக்குள் சர்வேசுரனைப் பிரார்த்தித்து பின் தமது வலது கையால் ஜோயே எனபவள் வாயில் சிலுவை வரைந்து: "ஜோயே உன் நாக்கின் கட்டவிழ்ந்தது, பேசு, நீயுஞ் சேசுநாதர்சுவாமியை விசுவசிக்கிறாயா?" என்று கேட்க அவள் மெல்லிய குரலோடு தெளிவாய்: "சேசுநாதரையே மெய்யான சர்வேசுரனென்று நான் விசுவசிக்கிறேன்" என்று சொல்லி அவர் பாதத்தில் விழுந்தாள்.

இந்த அற்புத வேலைத்தைக் கண்ட காரியஸ்தன் பிரமித்து சித்தப்பிரமை பிடித்தவன்போல் சற்று நின்றபின் செபஸ்தியார் முன் முழங்காலிலிருந்து ஆனந்த கண்ணீர் சிந்தி "நானும் விசுவசிக்கிறேன்" என்று சத்தமாய்ச் சொன்னான்.

சிறையிலிருந்த சகலரும் மனக்கிலேசம்போல, பூரண அநுகூலமுண்டானது. இவர்களெல்லோருக்கும் வெகு இரகசியமாய் வேத சத்திய உபதேசஞ் சொல்லிக்கொடுக்கும்படி காரியஸ்தனுடைய அநுமதிப்பிரகாரம் இவர்களை வேறு வீட்டுக்கு கூட்டிப்போய் ஞானோபதேசம் கேட்டுப் படித்தபின் ஞானஸ்நானம் கொடுத்தார்கள்.

அச்சமயத்தில் நகர அதிகாரியாயிருந்த குரோமாஷியன் போக்கியனையும் ஏராளமாய் உள்ளவனானதால் நடந்த அற்புத விஷயங்களைக் கண்டு மனந்திரும்பி தன் மகனோடு ஞானஸ்நானம்பெற்றான். இவ்விதமாய் செபஸ்தியார் "இழுக்கலுடையுழி ஊற்றுக்கோலற்றே, ஒழுக்கமுடையார் வாய்ச்சொல்" என்ற திருமொழிப்படி தவறி விழுவோர்க்கு ஊன்றுகோலாயிருந்து அவர்களைத் தாங்கிக் காப்பாற்றி அவர்களோடு மற்ற அநேகரையுங் கைதூக்கி இரக்ஷித்தார்.

இப்புதுக் கிறீஸ்துவர்கள் மறைவிலிருக்கும் படியாய்த் தக்க ஏற்பாடு பிரயத்தனங்கள் செய்தார்கள். காலக் கொடுமையாலுங் கிறீஸ்துவர்களைக் காட்டிக்கொடுக்கும்படியாய் உளவாளிகள் பலபேர் நடமாடினபடியாலும் வெகு ஜாக்கிறதையுடன் இருப்பது அத்தியாவசியமாயிருந்தது. காப்புவா என்ற பட்டணத்தின் சமீபத்திலுள்ள ஓர் கிராமத்திற்கு இவர்களை அனுப்புவது உசிதமென்று தீர்மானித்தார்கள். இங்கு போகவேண்டியவர்களுக்குத் தலைவராகவுங் குருவாகவும் பொலிக்கார்ப் என்பவரைக் குறித்தார்கள். செய்யவேண்டிய வழிவகைகளெல்லாஞ் செய்து முடித்த பின்பு செபஸ்தியாரும் இவர்களுக்குத் துணையாய்ப் போன பங்கிராசும் தங்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பினார்கள்.

வரும் வழியில் பெருங் கூட்டமும் சந்தடி முழக்கமும் இடி யோசைபோல் எழும்புவதைக் கேட்டு இதென்ன விசேஷமென்று திரும்பிப் பார்க்கையில் அஞ்ஞான ஜனங்கள் அபெலெக்ஷனை ரூபமுள்ள சிலையொன்றை இரதத்தின்மேல் வைத்து மாலை சூட்டி தீபம் காட்டி தூபமயிட்டு கூத்தாடி தூக்கிக்கொண்டு வந்தார்கள். வாத்திய சத்தமும் இரைச்சலும் சண்டையுந் தூஷணமுமாய்த்தான் இருந்தது.

பேய் ஆராதனையின் உற்சவ கோலத்தைச் செபஸ்தியார் பார்த்து வெகு துக்கப்பட்டு வானத்தைப் பார்த்துச் சொல்வார்: "ஆ ஆண்டவரே! இன்னம் எத்தனை காலம் இப்படி அஞ்ஞான இருள் அடர்ந்து சூழ்ந்திருக்கும்! இன்னம் எவ்வளவு காலம் இந்த உரோமானர்கள் பசாசுகளைத் தேவர்களாக கை யெடுத்து கும்பிட்டு வருவார்கள். ஆ! உமது சத்திய வேதப் பிரகாசர் தோன்றாரோ? உமது பரிசுத்த வேதம் இப்பட்டணத்தில் பிரசங்கிக்கப்பட்டு மூந்நூறு வருஷங்களாயின்றதே! ஆ! நீதியின் சூரியனே! உமது உதயத்துக்காக நாங்கள் ஆவலாய்க் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றோம். உதிக்கத் தோன்றும் ஸ்வாமி."

இதற்கு பங்கிராஸ் சொல்வான்: "அண்ணேன்! அந்த மலையின் உச்சியிலிருந்து நான் கீழ்த்திசையில் சூரியன் உதிப்பதை அநேகமுறை ஆச்சரிய பரவசத்தோடு பார்த்திருக்கிறேன். மலைகளின் சிகரங்கள் தங்க மயமாய் ஜொலிக்கும். பனித்துளிகள் முத்துக்கள் தெளித்தாற்போல சுடர்விடும். நதியின் ஜலப் பிரவாகம் பொன் தகட்டில் ரத்னக் கோலமிட்டதுபோல் துலங்கும். ஆனால் நமது சத்திய வேதம் இப்பட்டணத்தில் பிரகாச ஒளியோடு உதிக்கும்போது இதிலும் அதிக அலங்கார சிறப்பாயிருக்கும். யார் அதுவரைக்கும் உயிரோடிருந்து பார்ப்பார்களோ தெரியாது. அண்ணேன்! நீங்களும் நானும் மேலுலகத்திலிருந்து இந்த அதி அற்புத காட்சியைப் பார்ப்போமென்று நான் எண்ணி இருக்கிறேன்."

இவ்விதமாக இருவரும் பேசிக்கொண்டு தங்கள் இல்லிடஞ் சென்றார்கள்.

௰௧-ம் அதிகாரம்.

நரியும் கோநாயும்.

அபிரா கோர்வினனுக்குப் பணஞ் சம்பாதிக்கும்படியாய்ச் சொல்லிக்கொடுத்த உபாயம் சிறுபிள்ளைத்தன போல் விளைப்ப பேரகவில்லை. கோர்வினன் புல்வியனை அநேகந்தரம் பல இடங்களில் பார்த்து அவனது நடை உடை பாவனையையும் அவன் சமர்த்தாய்ப் பேசுந் திறமையையும் கண்டு பொறாமையும் அழுக்காறும் மனதில் கொண்டிருந்தான். புல்வியன் வெளிக்கு எவ்வளவு யோக்கியனாய் நடந்தாலும் உள்ளத்தில் கன்னியும் அதிக கபடு வஞ்சக நிறைந்த நீசனென்று நன்றாய் அறிந்துகொண்டதால் அவனோடு கூடிக் கலந்து பேசும்படி ஏற்ற சமயந் தேடினான். புல்வியனிடமுள்ள புத்தி யுக்தியின் சமர்த்தும் தன்னிடமுள்ள தேக புஷ்டியின் பலமும் ஒன்றாய்க் கூட்டிச் சேர்ந்தால் இருவருக்கும் வெகு நலமாயிருக்குமென்று கோர்வினன் உத்தேசித்து அவனோடு எவ்வகையாலாகிலும் ஓர் ஒப்பந்த நிபந்தனை செய்யவேண்டுமென்று தீர்மானித்தான்.

ஒருநாள் புல்வியன் உத்தியான வனத்தில் உலாவிக்கொண்டு அங்கிருந்த பலவகை விருக்ஷ லதைகளையும் தண்ணீர் சுனைகளையும் விநோத அலங்கார சிறப்பாய் வளையப்பட்டிருந்த இலைகளையும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதை கோர்வினன் கண்டு இதுதான் நல்ல சமயமென்று அவன் கிட்டச் சென்றான். இவனிருந்த பக்கமாக வருவதைப் பார்த்து அப் புல்வியன் கோபமாய் "நீ யார்? உனக்கு என்னிடம் என்ன வேலை?" என்று கேட்டான்.

அதற்குக் கோர்வினன்: "உன்னோடு நான் ஓர் விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசவேண்டும். அது உனக்கும் எனக்கும் பிரயோசனமாயிருக்கும்."

"ஓ! ஓ! அது உனக்குப் பிரயோசனமாய் இருக்குமென்பதைப்பற்றி ஐயமில்லை. ஆனால் எனக்கு எவ்விதம் பிரயோசனம் பயக்குமோ நான் அறியேன்."

"புல்வியா! நானோ எதார்த்தவாதி; உனக்கிருக்குஞ் சமர்த்தும் நயவஞ்சகமும் எனக்கில்லை. ஆனாலும் நம்மிருவருக்கும் ஒரே தொழில் தான். நாம் இருவரும் ஒரே மனமுள்ளவர்கள்."

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்கவும் புல்வியன் சற்றுத் திடுக்கிட்டு முகமாறி நின்றாலும் பின் துணிவுகொண்டு தன் கை விரல்களை மடக்கிக் காட்டி, பழிச்சொல் கூறி, கண்விழிகள் நெருப்பைக் கக்க, சொல்வான்: "அடே! நீ என்ன சொல்கிறாய்?"

"புல்வியா! உன் கை விரல்களிலிருக்கும் முத்துப் பதித்த மோதிரங்களை எனக்குக் காட்டும்படியாய் நீ உன் விரல்களை இப்படி மடக்கிக் காட்டினால் போகட்டும். ஆனால் எனக்குப் பயம் உறுத்தும்படி இவ்விதம் காட்டுவது உன் கருத்தானால் உன் கை விரல்களை முன் இருந்தபடியே மேல் வஸ்திரத்துக்குள் மறைத்து வைத்துக்கொள். என் கிட்ட செல்லாது."

"ஓய் போதும், வீண் வாய்ப்பு வளர்க்காதே. வந்த காரியம் இன்னதென்று சொல்."

"கேள் புல்வியா. உன் பூர்வோத்தரமெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். நீ ஓர் உளவன். தெரியுமா? கோட்சொல்லிக்குறளை."

புல்லியன் இப் பேச்சைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் தடுமாறினான். ஆயினும் துணிவு கொண்டு : "அடே! நீ இவ்விதம் என்பேரில் குற்றஞ் சுமத்திப் பேச உனக்கு என்ன அதிகாரமுண்டு?"

"ஏ! மேற்கத்தைத் தேசத்தில் இராஜ துரோகமென்று சதித்துரோகமொன்றை நீ உளவறிந்து காட்டிவிட்டு பின்பு பலே கண்டுபிடித்தவன்போல நாடவில்லையா? நீ என்னைப் பார்த்து இல்லையென்று சொல், பார்க்கலாம்."

புல்லியன் அவ்வளவில் அவனை நிறுத்தி: "போதும்; நீ யார்? உன் பெயர் என்ன?" என்று கேட்க

"நான் கோர்வினன். என் தகப்பன் பெயர் தேர்ச்செல்லியன், இக்கர் அதிகாரி."

புல்லியன் இந்தச் சங்கதிகள் கேட்கவும் எல்லாம் அவனுக்குத் தெளிவானது. அதனால் சற்று மரியாதையோடு கோர்வினனோடு பேசிச்சொல்வான் :—"கோர்வினே! மெது சங்கதிகளைக் கலந்து பேச இது தக்க இடமல்ல. பலபேர் போகிற வருகிற இடமிது. நாளை அதிகாலமே அதோ அங்கே இருக்கும் மண்டபத்திற்கு வா. இருவரும் சாவகாசமாய் இருந்து பேசலாம்." என, இதன் பின் இருவரும் பிரிந்து போனார்கள்.

மறுநாள் விடியற்காலத்து சுக்கிரோதயமாகுமுன் கோர்வினன் தன் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு தானே ஒன்றை மறைத்து உடுத்திக்கொண்டு குறித்த இடத்துக்குப் போய் காத்துக்கொண்டிருந்தான். புல்லியன் சற்று நேரமாகிச் சென்று வந்தான். கோர்வினனை நோக்கி "என் பிரிய தோழா! என் விருப்பம் உன்னை இவ்வளவு நேரம் காக்க வைத்ததை மன்னித்துக்கொள்" என்று வெகு மரியாதையுடன் பேசினான்.

கோர்வினன் பணிந்து அவனைப் பார்த்துச் சொல்வான் : "புல்லியா! அதோ பார். அதிகாலமே முதற்கொண்டு ஜனங்கள் நாலாபக்கத்திலும் இருந்து அந்த வீட்டுக்குள் பின்புறத்துக் கதவின் வழியாய்ப் போனவண்ணமாய் இருக்கிறார்கள். வெள்ளியுள்ள கொண்டி நடைகளும், குருடு செவிடுகளும், எவ்வித அங்க ஈனங்களும், கிழக்கட்டைகளும், வந்து கொண்டே இருக்கிறார்கள். அந்த முன்பக்கத்துக் கதவின் வழியாய் வேறே வகையான பேர்கள் போய்க்கொண்டு இருக்கிறார்கள்."

"அந்த வீடு யாருடையதென்று உனக்குத் தெரியுமா? பாரி வீடு. ஆனால் வெகு பழசாய்ப் போய்விட்டது."

"அது யாரோ ஒரு உரோமைப் பிரபுக்குச் சொந்தமாம். இவன் வெகு பணக்காரனானாலுஞ் சுத்தக் கருமியாம். பார் அதோ இன்னம் வேறு சிலபேர்கள் வருகிறார்கள்."

அச்சமயத்தில் வெகு விருத்தாப்பியனான கிழவன் கூனி வளைந்து தளர்ந்து நடக்க அவனுக்குத் துணையாக ஓர் சிறு பெண் முன் நடந்து வழிகாட்டி வெகு பட்சபாத்தத்தோடு பேசிக்கொண்டு போனாள் :—

"ஐயா! வந்துவிட்டோம். வீடு அதோ இருக்கிறது. அங்கே போய் உட்கார்ந்து நன்றாய் இளைப்பாறலாம்."

"அம்மா! நீ மெத்த நற்குணசாலி. அதிகாலமே நீ என்னைத்தேடி வீட்டுக்கு வந்தாயே, சர்வேசுரன்தான் உனக்குத் தக்க சம்பாவனை கொடுப்பார்."

"நீங்கள் இன்றைக்கு இந்த வீட்டுக்கு வருவீர்களென்று எனக்குத் தெரியும். நான் ஒன்றுக்கும் உதவாத ஏழை. உங்களைக் கூட்டிவந்தாலும் ஒரு தர்மக்கிரியை செய்யலாமென்றுதான் வந்தேன்."

"அம்மா! ஜெனி! குருடாயிருப்பவர்களுக்கும் பிறர் இரேகமிராதென்று சாதாரணமாகச் சொல்லுவார்கள். ஆனல் இது உன் மட்டில் செல்லாது."

"ஏன் செல்லாது? நான் உங்களைக் கூட்டிவரும்போது கண்ணில்லாத எனக்கு உங்கள் கை உதவியாயிருக்கிறது. அப்புறம் உங்களுக்குத் துன்பமாய் வருவதால் என் மனதுக்குக் கொஞ்சம் திருப்தி உண்டாகிறது."

இவ்விதம் பேசிக்கொண்டு இருவரும் வீட்டின் கதவின் கிட்டச் சேர்ந்தார்கள்.

இவையெல்லாம் பார்த்திருந்த புல்லியான் கோர்வினுக்குச் சொல்வான்:

"பார்த்தியா, அந்தச் சிறு பெண்ணுக்குக் கண் தெரியாது. அப்படி இருந்தாலும் அவள் எப்படி வேகமாய் நடக்கிறாள்!"

"அதிருக்கட்டும். அந்த வீடு என்ன வீடு? ஏழைகள் கூடவும், குருடர் பார்க்கவும், நொண்டிகள் நடக்கவும், எல்லாரும் ஒருங்குகூடி அடைக்கலமாயிருக்கவும், கட்டப்பட்டிருக்கும் வீடென்று சொல்லுகிறார்களே. அது இது தானே? இந்த ஏழைகளைப்பார். எல்லாரும் ஒருவருக்கொருவர் துணையாயிருந்து சண்டைசச்சரவின்றி சந்தோஷமாய்ப்போகிறார்கள்."

"இந்த அநாதை விஷயம் இன்னதென்று அறியவேண்டும். இதில் நமக்கு ஏதாகிலும் பணங்காசு வந்தாலும் வரும். இந்த வீட்டைப்பற்றி நீ அண்டை அயலவரிடம் என்ன சொன்னாய்?"

"ஆ! அவன் ஆஸ்தி சொத்துக்குக் கணக்கு இல்லை."

"ஆ! ஆ! அப்படியானால் நாம் எப்படி உள்ளே போகலாம்?"

"கேள், நான் ஒரு உபாயஞ் சொல்லுகிறேன். என் மிதியடியை கழற்றிப்போட்டு ஒருகாலை தூக்கித் தூக்கி நொண்டிபோல் நடந்து கூட்டத்தோடு கூட்டமாய் உள்ளே நான் போகப்போகிறேன். யார் கண்டது?"

"கோர்வினு! இந்த உபாயம் செய்க்காது. ஏன் என்று கேள். இந்த வீட்டுக்குள் நுழையும் ஒவ்வொருவரும் யார் எவரென்று வீட்டிலிருப்பவர்களுக்குத் தெரியும்."

"நீ சொல்வது மெய் .... தான். பார் அங்கே போகிற .... பலர் இது அக்கேஸி அம்மாளின் வீடோ என்று விசாரித்துக்கொண்டுபோகிறார்கள்."

"யார் வீடென்று?"

"என் புல்லியா இப்படிப்பதறி உதறித்துடிக்கிறாய்? இது அக்கேஸி அம்மாளின் தாய் தந்தைவீடாம். என்றும், அவளே தந்தையின் பிதிரார்ஜித சொத்துக்களுக்குச் சுதந்தரக்காரி ஆகவால் வழக்கமாய் அக்கேஸி வீடென்று சொல்வார்கள். இவளுக்குள்ள சொத்தும் இவள் பந்து பழையோராவின் சொத்தும் ஒரே அளவுள்ளதாம்."

இந்த விவரங்களை அறியவும் புல்லியன் சற்று யோசனையாயிருந்தான். பின் மனந்தேறி கோர்வினுக்குச் சொல்வான்:

"கோர்வினு! கேள் இந்த வீட்டுக்குள் போகிறவர்கள் வீட்டார் அறியாதவர்களாகில் உன் யோசனைப்போல் செய்யலாம் நான் இவ்வீட்டின் சுதந்தரக்காரியை அறிவதால் முன் பக்கத்தின் வழியாய் போகிறேன். நம்மிருவருக்கும் நல்ல யோகம் உண்டாகும்."

"புலியா! நான் இப்போது என்ன யோசிக்கிறே னென்று உனக்குத் தெரியுமா?"

"ஆ! ஆ! அது மகா உசித யோசனையாய்த்தான் இருக் கவேண்டும்."

"கேள் நாம் இருவருங்கூடி ஒரு காரியம் தொடங்கி னல் எப்போதும் நமக்கு இரண்டுயோக நிசை அடிக்கும்."

"அதென்ன யோகதிசை காலும்?"

"நரியும் கோனுயும் கூடி ஆட்டுமந்தையில் திருடப் போனல் அவைகளுக்கு அடிக்குந்திசைதான் நமக்கும் அடிக் கும்." புலியன் தன்விழிகளைத் திறந்து உருட்டி கோப வெறியோடு கோர்லீனைப் பார்த்தான். கோர்லீனும் அதற்கிசைவாய் ஆந்தைபோல் பெருவிழி விழித்து உறுமி நோக்கினன். இருவரும் நரியும் நாயும்போல் உறுமிக் கொண்டு திரும்பிப் போனர்கள்.

௰௩-ம். அதிகாரம்.

மந்தைக்குள் நுழைந்த நரியும் கோநாயும்.

அடாதது செய்பவன் படாதுபடுவான்.

அக்னேசியின் கோத்திரத்தார் பலபல வம்ச வரிசை யாய் இதின் குடிகளாயிருந்தவர்கள். இவர்களில் அநேகர் முந்திய வேதகலாபனைகளில் சத்திய வேதத்தின் உண்மைக் குச் சாக்ஷியாய் மரித்து வெற்றி முடி பெற்று தங்கோத்தி ரத்திற்கு அலங்காரமாய் விளங்கினவர்கள்.

இவள் மாதா பிதாக்கள் அளவற்ற ஆஸ்தி சம்பத்துள் ளவர்கள். விர்த்தாப்பிய திசையிலிருக்கும் காலத்தில் இவர்களுக்குச் சர்வேசுரன் கொடுத்த ஏக புத்திரி அக்னேசி யானதால் இவளை வெகு செல்வமாய் வளர்த்துக் காப்பாற்

றிவந்தார்கள். அக்னேசியும் நல்லொழுக்கத்திலும் அறிவி லும் என்றும் விர்த்தி அடைந்து வெசு மதுரகுணமுள்ள செல்வியாய் எல்லாருக்குங் கண்மணியாய் வளர்ந்து வந் தாள். தாயைப்போற் சேலை தாயைப்போல் பிள்ளை என்றற் போல் அக்னேசியுந் தன் தாயின் உத்தம தர்மபடிப்பினையை கைப்பற்றி அவளுடைய பிரதிபிம்பமென்று சொல்லத்தக்க விதமாய் நடந்தாள். இவர்கள் வீடு வெகு வசதியாயிருந்தா லும் வீண் விநோத அலங்காரமென்பது யாதொன்றுமில்லை. அந்நியரும் அவ்வளவாய் இவ்வீட்டுக்குள் வருவதில்லை. பபி யோலா சிற்சில சமயங்களில் வந்தாலும் அக்னேசியே அவள் வீட்டுக்குப் பெரும்பாலும் போவாள்.

அக்னேசி வீட்டில் ஒரு சிறு பாகமாத்திரந்தான் வேலைக்கும் வரப்போக இருக்கும் இடம். ஜனங்களுக்குத் திறந்த இடம். மற்றப் பாகமும், வீட்டின் மேன்மாடி யுங் கோவிலாகவும், ஏழை எளிய ஜனங்களை ஆதரிக்க ஏற்ற தர்ம சத்திரமாகவும் உபயோகிக்கப்பட்டிருந்தது. இராஜ தானியின் அந்தப்பாகத்தைச் சேர்ந்த கிறீஸ்துவர்களுக்குப் பலமுறை அக்னேசி வீடுதான் கோவிலாயிருந்தது. முன் நாம் சொல்லியவாறு பங்கிறஸ் தன் வீட்டிலிருந்த ஜாமான் வகைகளையும் நகை நாணயங்களையுந் தரித்திரருக்குத் தன் பெயரைச் சொல்லாமல் தானஞ்செய்யவேண்டுமென்று செபஸ்தியாரிடம் கேட்டுக்கொண்டானல்லவா? அதற்குத் தான் இந்த நாளைக் குறிப்பிட்டிருந்தது. இதின் விவரம் மற்றப் பாகங்களிலுள்ள ஏழை ஜனங்களுக்கும் அவர்களின் விசாரணைக் கர்த்தர்களான தியாக்கோன் பட்டவர்த்தனர் கள் வழியாய் அறிவித்திருந்ததால் அவர்களும் அக்னேசி வீட்டுக்கு அதிகாலமே வந்தார்கள். செபஸ்தியார், பங்கி றாஸ், இவர்களைப் போன்ற பிரபுகள் பலர் அன்று கூடும்

எளிய ஜனங்களுக்கு வேண்டிய உதவி செய்யும்படியாய் முன்பக்கத்துக் கதவின் வழியாய் உள்ளே செல்லுகிறார்கள்.

வேஷம் எடுத்த கோர்வினன் எளிய ஜனங்கள், வழிப்போக்கர், அங்கவீனராகிய இவர்களோடு உள்ளே பிரவேசிக்கலாமென்று எண்ணி ஏற்ற சமயம் பார்த்திருந்தான். அந்தச் சமயமும் சரியாய் வாய்த்தது. பரம ஏழைகளான சிலர் கூட்டமாய் வரக்கண்டு அவர்களோடு தானும் ஒருவனாய் காலைத்தூக்கி நொண்டி நொண்டி நடந்து அந்தக் கூட்டத்திற் சேர்ந்தான். அவர்கள் செய்யும்போலே தானுஞ் செய்ய அவர்கள் வீட்டை நெருங்கி நடந்து கிறீஸ்தவர்கள் ஆசாரப்படி எதிரில் வந்தவர்களுக்கு 'சர்வேசுரனுக்கு ஸ்தோத்திரம்' என்ற பதங்களைச் சொல்லி எல்லாரோடும் உள்ளே பிரவேசித்தான். வீட்டுக்குள் ஒரு பக்கத்திலிருந்த பெரிய சாலையில் எளிய ஜனங்கள் பலர் முன்னிதாய் வந்து கூடியிருந்தார்கள். ஆண்பாலார் ஒரு பக்கமும், பெண்பாலார் வேறு பக்கமுமாக வகுக்கப்பட்டு நிற்க, அவர்களுக்கு எதிரிலிருந்த மேஜையில் தங்கம்பொன்னாலாகிய பாத்திரங்களும், முத்து ரத்னங்கள் பதித்த ஆபரணங்களும் நிறைந்திருந்தன. மேஜையின் சமீபத்தில் இரண்டு தட்டார் பொன் வெள்ளியின் மாற்று இன்னதென்று நிறுத்துப்பார்த்து அதின் கிரயத்தை வறியோருக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கத் தயாராயிருந்தார்கள்.

கோர்வினன் இவ்வளவு தங்கம் பொன் நகைகள் முன்பாக, வாயில் ஜலம் ஊற நிற்கும்போது ஒருவனும் பார்க்காத சமயத்தில் தாவிடித் துகிர்த்து கையில் வந்ததை மடியில் வாரிக் கட்டிக்கொண்டு ஓட்டம் பிடிக்கலாமா என்ற யோசனையும் வந்தது. ஆனால் இவ்விதஞ் செய்தால் தப்பித்து ஓட வழியில்லையே என்று பயமுண்டாக தனக்கு வரும்

பங்குமாத்திரம் இப்போதைக்குப் போதும்; அதற்குப் பின் பார்த்துக்கொள்ளலாமென்று எண்ணையிட்டுக்கொண்டு நிற்கையில் தான் இவ்விட்டுக்குள் கபடாய் வந்ததின் கொடும் விகாரம் இன்னதென்று இவனுக்கு இப்போதுதான் தோன்றினது. அதெப்படியெனில் அங்கு கூடியிருந்தவர்களெல்லாம் இங்கும் அங்குமாக பிரியத் துவங்கினார்கள். தயாளகுணசிந்தையுள்ள சில பாவியர், மிக துரிதமாய் நடந்து தங்கள் தங்கள் பாகங்களிலிருந்து வந்தவர்தான் யார் எவரென்று அறிந்திருந்ததால், அவரவர்களைக் குறித்த இடத்துக்குக் கூட்டிப்போய் வரிசை வரிசையாய் நிறுத்தினார்கள். கோர்வினன் இதில் எந்தப் பங்கையும் சேராதவனாதலால் ஒருவரும் இவனைக் கவனிக்கவில்லை. அர்த்தராத்திரியில் இங்குள் ஒருவரும் இல்லையென்ற வெள்ளை திரும்பும்படி உள்ளே நுழைந்த குறவன் அகப்பட்டுக்கொண்டால் எப்படி விழிப்பானோ அப்படியே கோர்வினனும் விழித்துக் கொண்டு நிறுத்திருந்த கதவின்பக்கம் எவ்விதம் தப்பித்து ஓடலாமென்று தக்க சமயம் பார்த்திருந்தான். இவன் விழிக்கும் திருட்டு விழியால் இவன் அந்நியனென்றும் கபடாய் உள்ளே வந்தவனென்றுங் கதவின் கிட்ட காவலாய் நின்ற கிழவோனான் என்ற விருத்தாப்பியனும் அவனிருபக்கத்திலிருந்த பிள்ளைகளும் நன்றாய் அறிந்துகொண்டார்கள். இவர்கள் தங்கள் மனதில் பொங்கிய கோபத்தை அடக்கினாலும் முகத்தில் தோன்றிய கோபாக்கினியின் உக்கிரமம் கண்களிலிருந்து நெருப்புப் பொறி பறந்தாற்போற் காட்டினது. இவர்கள் அன்றி இன்னுஞ் சில வாலிபர் ஓரிடத்தில் கூடி கோர்வினனைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருப்பதாகவும், குருடர்கள் முதலாய் தன்னை வெறிக்கப் பார்ப்பதாகவும் அவனுக்குத் தோன்றினது. ஆகிலும் அங்கு கூடியிருந்த

வர்களில் ஒருவனும் தன்னை அறியாததால் அவர்களுக்கு ஏதோ ஓர் போக்குச் சொல்லி தப்பித்துப் போகலாமென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் ஜியாக்கோன் பட்டவர்த்தனர்களிலொருவர் இவனிடம் வந்து: "மித்திரா இன்று இவ்விடம்வரும்படி அழைக்கப்பட்ட பாகத்தை நீ சேராதவன்போல் தோன்றுகின்றது. நீ இருக்கும் வீடு எப்பக்கம்?

"நான் பெரிய வீதித்தெருவிலிருக்கிறவன்."

"பெரிய வீதியென்றால் என் பாகத்தைச் சேர்ந்தது. அதில் உன்னை நான் பார்த்த ஞாபகமே இல்லை."

இப்படியாய் இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் கோர்வினன் தற்செயலாய்த் திரும்பியிருந்தவன், ஏதோ பேயையோ பூதத்தையோ பார்த்தவன் போல ஆவிதமோதி, செயல் மறந்து, அடித்து அடித்து, மனம் விண்டான். இரு விழியும் இமைக்காதிருக்க கட்ட கட்டை போல் நின்றான். ஜியாக்கோன் அத்திசையில் பார்க்கும்போது பங்கிராஸ் வெகு ஆத்திரத்துடன் வந்தான். கோர்வினன் நம்பிக்கையாவும் அறவே அற்றுப்போனது. பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்குங்காலையில் தான் பகைத்து விரோதித்து அவமானமாய் நிந்தித்து அடித்த பாவியன் தன்முன் வந்து நிற்பதைக் கண்டான். இருவரும் பிரிந்து வெகுகாலமாகத்தான் ஆனாலும் அதற்குள் பங்கிராஸ் தேக வளர்ச்சியிலும், அங்க இலக்ஷண வடிவிலும், மிகச் சிறந்தவனாகத் தோன்றினான். இருவரு முன்கண்ட நிமுறை சந்தித்தாற்போல் இப்போதும் ஒருவருக்கொருவர் எதிர் நின்றார்கள். ஆனால் இந்த முறை பங்கிராஸ் தன் இனத்தார் வீட்டிலும் தன் இஷ்டர், சுற்றத்தார் மத்தியிலும் இருந்தான். பங்கி

ல் வந்ததும் அவன் தன்னை நன்றாய் வைது திட்டி தனக்குச் செல்ல வேண்டியபடி உதைத்தும், தான் முன் சொன்னதுபோல, வட்டியும் முதலும் கூட்டிச் சேர்த்து பழிக்குப் பழி வாங்குவானென்று கோர்வீனன் திண்ணமாய் எண்ணியிருந்தான். இவ்வித உசிதசமயம் தனக்கு அநுகூலமாய் வாய்த்தால், தான் பங்கிராசுக்கு என்ன செய்திருப்பானோ அதுவே தனக்கும் பங்கிராஸ் செய்வானென்று நினைத்திருந்தான். ஆனால் அவன் எண்ணியதெல்லாம் முழு விரோதமாய் பங்கிராஸ் அவனிடம் வெகு தயவாய்ப் பேசிக் கேட்பான்:—

"கோர்வீனா! [illegible]! [illegible]. [illegible] மை சேர்ந்து வந்தாய்? உன் கால் எப்படி சொஸ்தமாயிற்று? உன் தகப்பனார் வீட்டைவிட்டு நீ ஏன் வந்தாய்?"

ஜென்மக்குணத்தை செருப்பாலடித்தாலும் போமா? இவ்வளவு தயாளத்தைக் கண்டதும் கோர்வீனன் மனதில் அணிவுகொண்டு சொல்வான்:—

"பங்கிராஸ் என்னை இவ்வித ஸ்திதியில் பார்ப்பது உனக்கு ஆனந்தமாயிருக்குமென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். ஆனால் இவ்வளவு தாழ்வில் நான் இன்னும் வரவில்லை."

"ஓ! அப்படி சொல்லாதே. உன் பேரில் எனக்குப் பகையேயில்லை. கோர்வீனா! நான் உனக்கு ஏதாகிலும் உதவி செய்யக்கூடுமானால் சொல். என்னால் கூடியதெல்லாம் உனக்குச் செய்கிறேன்."

"அப்படியானால் உள்ள காரியத்தை நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். இங்கே நான் வேடிக்கை பார்க்கலாமென்று வேஷம் போட்டு வந்தேன், வந்ததுபோலே நான் மெதுவாய் வெளியே போகும்படி நீ உதவி செய்தால் போதும்."

அவன் கைகால் தளர்ந்து கண் சுருண்டு வாய்குளறி விட விடத்து நின்றான். செபஸ்தியார் அவனைக் கேட்பார்:—

"புல்வியா! உனக்கு இங்கே என்னவேலை? ஏன் வந்தாய்?"

புல்வியன் சற்றுத்திடன்கொண்டு சொல்வான்:—

"இவ்வீட்டின் செல்வநாயகியைய பாபியான் வீட்டில் காணும் உம்மைப்போல் கண்டுபேசினபடி அவள் வீட்டுக்கு மற்றவர்கள் வருவதுபோல் நானும் ஏன் வரக்கூடாது?"

"வீட்டுக்கு வருவதென்றால் அதற்கு இது தக்கநேரமல்லவே?"

"ஏன்? படையின் உத்தியோகஸ்தனான வாலிபன் ஒருவனுக்குத்தக்க நேரம், இராஜசேவையிலிருக்கும் வாலிபனுக்குத்தகாதநேரமாமோ?" எனப்புல்வியன் அகங்காரகர்வத்தோடு கேட்க, செபஸ்தியார் தமமனதில் பொங்கி எழும்பிய கடுங்கோபத்தை அடக்கிச் சொல்வார்:—

"புல்வியா! முன்பின் யோசனையின்றிப்பேசாதே. இருவர் ஒரு வீட்டுக்கு வரப்போக இருந்தாலும், இருவரும் அவ்வீட்டுக்கு வெகு பாரதூர சம்பந்தமுள்ளவர்களாயிருக்கலாம். ஆனால் நீ எவ்வளவுதான் இவ்வீட்டின் சுதந்தரக்காரியுடன் பழகியிருந்தாலுஞ் சற்று நேரத்துக்கு முன் நீ அவளிடங்காண்பித்த அநாகரிகமான செய்கை ஒருபோதுந் தகாது."

புல்வியன் சற்றுப் புன்சிரிப்புக்காட்டி நகைத்தாற்போல் பேசிச் சொல்வான்:—

"ஓ! ஓ! பராக்கிரம சேனாபதியே! நீர் பபியோலாவை மணம்புரியும்படி வேண்டிய முயற்சியாவுஞ் செய்திருப்பதாக ஊரில் பிரஸ்தாபம். அம்மாது இப்போது தன்

கிராமத்திற்குப் போயிருப்பதால் அவள் தப்பினால் இவ்வீட்டுச் செல்வமாதைத் தப்பவிடக்கூடாதென்பதாய் நீர் இங்கே வந்திருக்கிறீர்போலும். காரியம் அப்படியானால் என்னை இங்கே பார்ப்பது எதார்த்தத்தில் மனதுக்கு வருத்தமாய்த்தானிருக்கவேண்டும். வில்லின் நாண், ஒன்றுக்கு இரண்டிருப்பது உசிதந்தானே. ஒன்றுதப்பினால் வேறொன்று உதவும்."

புல்வியன் சொன்ன இழிமொழி, கௌரவ நிறைந்த வீரனாரின் மனதில் அம்புபோல் பாய்ந்தது. தன் சுபாவகுணத்தை அறநெறி முறையில் அடக்கி, சாந்தம் அமைவுள்ள ஸ்திதிக்கு கொண்டுவந்திருந்ததால் பொங்கிக்கொதித்த தன் இரத்தத்தின் உக்கிரமத்தைத்தணித்து புல்வியனைப்பார்த்துச் சொல்வார்:—

"புல்வியா கேள், நாமிருவரும் இவ்விடந்தனியே நிற்பது யுக்தம் அன்று. அக்நேசி அம்மாள் மரியாதையுடன் போவென்று உனக்குச் சொன்னது போதாது. நானே அவள் கட்டளையை நிறைவேற்றப்போகிறேன் பார்"— என்று சொல்லி அவன் கையைப்பிடித்து கதவின்கிட்ட அவனை இழுத்து வந்தபின் அவனுக்குச்சொல்வார்:

"புல்வியா! நல்லது போ. நீ இவ்வீட்டுக்குள் துராகிருதமாய்ப்பிரவேசித்தது தேசசட்டத்துக்கு விரோதமான பெருந்தப்பிதம். இது நிற்க, நீ யாரென்றும் இந்நகரில் உனக்கு என்ன தொழில் என்றும் எனக்கு நன்றாய்த்தெரியும். இன்று இங்கே நீ பார்த்தவைகளைப்பற்றி எவரிடத்திலும் பேசாமல் இரகசியங் காப்பாற்றினால் தப்பினாய், இல்லாவிட்டால் தேசசட்டப்பிரகாரம் உன்னைத் தண்டனைக்கு இழுத்து வந்துவிடுவேன். இது உன்மனதில் இருக்கட்டும். நல்லது போ."

செபஸ்தியார் இதைச் சொல்லவும் யாரோ ஒருவன் தன் பின்வந்து தன்னை இறுகக்கட்டிப்பிடிப்பதாகக் கண்டார். இப்படி சுவியாமல் பூனைபோல் வந்து புலிபோல் பாய்ந்தவன் எவிரோட்டஸ். புல்வியனுடைய கக்ஷியாவும் இவன் அறிந்தவனாதலால் அவன் அன்று அக்னேசி வீட்டுக்குக் கபடமாய் வந்தபோது தன் இனத்தானுக்கு ஏதும் மோசம் வருமோவென்று அஞ்சி அவன் பின்னாலே வந்தவன். கதவின் அருகில் செபஸ்தியாருக்கும் புல்வியனுக்கும் நடந்த விவாதத்தைக் கண்டு செபஸ்தியார் ஏதுந் தீங்கு செய்வாரென்று பயந்து புல்வியனுக்குத் துணையாய்வந்து செபஸ்தியாரைப் பிடித்தான். புல்வியனுந் தனக்குச் சார்பாய் வந்தவனோடு கூடி இராணுவவீரனைப் பிடித்து மடக்கிக் கீழே தள்ளவேண்டுமென்று பிரயாசப்பட்டுப்பார்த்தார்கள். ஆனால் செபஸ்தியார் மகா பராக்கிரம போர்வீரன். இவரைக் கீழே விழத்தாட்டுவது எவராலும் இயலுங்கருமமல்ல.

இதை அறிந்த எவிரோட்டஸ் தன இடுப்பில் மறைத்து வைத்திருந்த கட்டாரியை உருவி கையை ஓங்கி செபஸ்தியாரைக் குத்தப்போகும்போது வேறொரு புஜபராக்கிரம வீரன் சடுதியில் தோன்றி இவன் கையிலிருந்த கட்டாரியைக் கண்ணிமைப் பொழுதில் பிடுங்கி இவனை அந்தரமாய்த் தூக்கி மூன்று முறை பம்பரம்போல் சுழற்றி அடுத்தாப்போலிருந்த தெருவின் மத்தியில் பொத் என்று விழ ஒரு பந்தை எறிவதுபோல் எறிந்தான்.

இவ்வித திடகாத்திர சௌரிய வீரன், இராக்ஷஸ பிறப்போ ஏதோவென்று வியக்கத்தக்க மகா பராக்கிரமம் உள்ளவன், பெயர் குவாத்ராத்துஸ். பட்டணத்து உத்தியோகஸ்தன். செபஸ்தியாரின் பிரிய நண்பன். தேவாதீனமாய் அந்தச்சமயத்தில் வீட்டுக்கு வந்தவன் செபஸ்தியாருக்கு வர

இருந்த ஆபத்தை தக்க சமயத்தில் தடுத்து அவரை இரக்ஷித்தான்.

அக்னேசி வீட்டுக்குள் கபடாய் நுழைந்த நரியும் கோழையும் அவமானமும் வெட்கமும் அடைந்து வாலைக் குழைத்து வந்தவழியே தத்தம் வீட்டுக்குப்போய் சேர்ந்தார்கள். இருவரும் பலமுறை கூடிச் சந்தித்தாலும் இன்று தங்களுக்கு நடந்த சங்கதிகளைப்பற்றி ஒருவனொருவனைக் கேட்டதுமில்லை. ஒருவனொருவனோடு பேசினதுமில்லை. போன இருவரும் அடாதது செய்பவன் படாதது படுவான் என்ற பழமொழிக்கு உதாரணமானார்கள்.

௰௩-ம். அதிகாரம்.

கிராம வனப்பும் வளமையும்.

இத்தாலியா நாட்டில் ஒக்டோபர்மாதம் மற்றெந்த மாதத்திலுந் தேஜோமயமாய்த் துலங்குமாதம். சூரியனுடைய உஷ்ண காங்கை குறைந்தாலும் அதின் பிரகாச ஒளி குன்றாது. காலையில் உதயமாகி உதிக்குங்கால் தனது செங்கதிர் கிரணங்களை நாற்றிசையிலுஞ் சரமாரியாய்ப் பொழிந்து சகல ஜீவகோடிகளை ஆழ்ந்த நித்திரையினின்று எழுப்பும். குபேர சம்பத்துள்ள மகுடாதிபதி முடி சூடிய பின் தன் கொலுமண்டபத்தில் பிரவேசிக்குஞ் சுப நாளில் அங்கு கூடியிருப்பவர்களுக்கு முத்துரத்னங்களை வாரி இறைத்து தானஞ் செய்வதுபோல் ஆதித்தனும் ஒளி நிறைந்த கதிர் மணிகளை எங்கும் பரப்பி புல்மேல் விழுந்த பனித்துளிகளை முத்துக்களாய் மாற்றி உயிர்களையெல்லாம் சந்தோஷிப்பிக்கும். மலைகளின் உச்சிகள் பொன்

முடி சூட்டினாற்போல் தகதகவென்று ஜொலிக்கும். [illegible]களின் ஜலம் பொன் தகட்டிலே வயிரக் கோலமிட்டாற்போல் பிரகாசிக்கும்.

இவ்வித பிரகாச வடிவோடு சேர் மேலூர்ந்த சூரியன் வான மண்டல மார்க்கமாய் பவனி சென்றபின், மேற்றிசைக் கடலில், உருக்கி வார்த்த பொன்மயமான மஞ்சத்தில் அயர்ந்து நித்திரை செய்யப்போக அம்மஞ்சத்தின் மேற்கட்டியாக விநோத அலங்கார வடிவுள்ள மேகக்கூட்டங்கள் பலவகை வர்ணங்களால் சித்திர கோலமிட்டாற்போற் தோன்றும். மரங்களின் இலைகளும் தளிர்களும் துளிர்த்து எங்கும் பசுமையாயிருக்கும். குளிர்ந்த தென்றல் புஷ்பங்களின் சுகந்த பரிமள வாசனையை நிறைய உண்டு எங்கும் உலாவி கம கமவென்று நறுமண மணக்கச் செய்யும். பல வர்ணப் பக்ஷிகள் பூஞ்சோலைகளின் கிளைகளிலிருந்து இனிய குரலோடு காதகீதங்கள் பாடிக்களிக்கும். மலைகளிலிருந்து துள்ளிக்குதித்து வரும் நதிகள் கல கலவென்று சப்தித்து எங்கும் செழிப்பும் செல்வமும் பரவச்செய்ய, வரும் வழியில் பின் வருமாறு பாடிக்கொண்டு ஓடி வரும்.

ஓடி வரும் நதி பாடும் பாசுரம்

1. பன்னாள்வெறும் பனிவெற்பினில் பதியாய்க்குடி இருந்தேன்
பொன்னாவிய மலைவிட்டிதோ புதிதாய் நான் இறங்கித்
தன் தூய்மையைத் தாம் நீர்வளம் தரமேவின விளைவில்
மின் தூய்மையோ டொளிபாயியன் விளித்தே வரவனுமத்
[தான்

2. காடும்மலைக் கரடும்பல கடும்பாதைகள் கடந்தேன்
நாடும் பல நகரும் விரி நறும் பூவன நலமும்
வீடும்எலாம் விட்டேவெகு விரைவாய் வழிகடந்தே
நீடுந்தலை நிறைபாயியன் நிலநோக்கியே கடந்தேன்.

3. எங்கும்என்னைத் தேடாமலும் எதிர்பார்த்திடாப் போதும்
உங்கட்கெல்லாம் உணவாக்கவே ஊற்றின்நிலை மெடுத்து
பொங்குந்தயை புகழ்வாழவும் புதிதாய்போல் யாவுந்
தங்கும்படி தனதாகவே ஜலங்கொண்டோன் வந்தேன்.

4. வேண்டும்அள வெடுத்தேகவே விரைந்தேவரு வீரே
மீண்டுங்குறை யில்லாமலே வெகுவாய்த்தினங் கொடுப்பேன்
ஈண்டென்குணம் என்றும்நிலை இருக்கும்இது நிசமே
ஆண்டும்பல சென்றாயினும் அமிர்தம்இது அறிவீர்.

இவ்வித சிறப்பு வனப்பு பெற்ற கிராமத்திற்கு பபியோலா நாம் முன் சொல்லியவாறு வந்திருந்தாள். இவளி[illegible] [illegible]ருந்த வீடு [illegible]லையின் சார்பில் வெகு வசதியான இடத்தில் க[illegible] [illegible]ட்டப்பட்டிருந்தது. இவ்வீட்டின் மேன்மாடியிலிருந்து எ[illegible] [illegible]ரிலிருந்த சமுத்திரத்தையும் அதில் அம்பயட்சிகள் சிற[illegible] [illegible]கை விரித்துப் பறந்தாற்போல் சதா பாய் விரித்தோடுங் கப்[illegible] [illegible]பல்களையும் பார்க்கலாம். பபியோலா இவ்வீட்டிற்கு வருஷ[illegible] [illegible]ந்தோறும் இக்காலத்தில் வந்து சிலநாள் தங்கியிருப்பாள். அவள் வரும்போது வாசிப்பதற்கேற்ற சாஸ்திர நூற்களும் விநோத விர்த்தாந்தங்களும் பலகொண்டுவந்து உத்தியா[illegible] [illegible]ன வனத்தின் ஒருபக்கத்தில் படர்ந்து வளரும் கொடி[illegible] [illegible]ப்பூஞ்செடிகளாலாய சௌகரிய இடத்தில் உல்லாசமாய்ச் சாய்ந்து கிரந்தங்களை ஒவ்வொன்றாய் இஷ்டம்போல் எடு[illegible] [illegible]த்து வாசிப்பாள். ஆனால் இந்தமுறை இவளுடன்கூட இரு[illegible] [illegible]ந்தவள் ஓரே ஒரு வேலைக்காரி. அவளும் ஓர் அடிமை.

முன் நாம் சொல்லியவாறு அக்னேசி தன் வீட்டின்வே[illegible] [illegible]லைக்குச் சீராவைக் கூட்டிப்போக ஏற்பாடெல்லாஞ் செய்த பின்னும் சீரா பபியோலாவின் வீட்டை விட்டுவரச் சம்ம[illegible] [illegible]தியாததை இச்செல்வமாது கேட்டபோது மிக அதிசயப்ப[illegible] [illegible]ட்டாள். அதிலும் அவள் அப்படி வர மனமில்லாததின்கா[illegible] [illegible]ரணமேதென்று அறிந்தபோது அதிக ஆச்சரியங் கொண்[illegible]

டாள். இவ்விதந் தன்னுடன் இருக்க சீரா பிரீதிகாட்டியதா ன் எதும் அவளுக்கு பட்சங்காட்டினதுமில்லை; தான் வி யாதியாயிருந்த காலத்தில் தனக்கு அவள் செய்த பேருத விக்கு நன்றிகாட்டினதுமில்லை. அடிமைகள் சில சமையம் தங்கள் செல்வ நாயகியின் ஊழியத்தில் பிரமாணிக்கம் காண்பித்ததாக கதைகளில் வாசித்திருந்தாள். கண்ணால் இதுமட்டும் கண்டதில்லை. வீண் பெருமைக்காக இவ்வி தம் சீரா நடிக்கிருளோ என்று சோதித்தாலோ அவள் தன் அலுவலை எதார்த்தமாய் வெகு ஜாக்கிறதை கிரமத் துடன் செய்துவந்தாளே அன்றி மாயங்காட்டி வேஷப் போட்டதாக அடையாளம் ஒன்றும் தோன்றவில்லை. இது முதல் பபியோலா தன் அடிமையை சிநேகிப்பது தருதி யென்றும், மாறுதவி கேடாத பேருதவி செய்வது மானிட நல்லீடுபென்றும் நிச்சயித்துக்கொண்டாள்.

இருவருக்கு முன் நடந்த வாக்குவாதத்தின் பின் பல சமயங்களில் சீராவுடன் கலந்து பேசும்போது இவள் சாஸ் திர கலைக்கியானம் கற்றவளென்றும், நாகரீக மேன்மையிற் சிறந்தவளென்றும், கிரீக், லத்தீன், பாஷைகளைத் தீர்க்க அறிந்தவளென்றும் வெளியானது. இது முதல் பபியோ லா சீராவுக்கு உயர்ந்த அலுவல் கொடுத்து தன் காரிய தர்சியாகவும் கிரந்த நூற்களைத் தனக்கு வாசிப்பவளாக வும் தெரிந்துகொண்டாள். எவ்வளவு மேன்மையுள்ள அலுவலை இவளுக்குக் கொடுத்தாலும் சீரா அகங்காரம் அலுவலையின்றி தான் முன் செய்துவந்த தாழ்ந்த அலுவலை யே கூடுமானபோதெல்லாம் செய்துவருவாள்.

பபியோலா வாடிக்கையாய் வாசித்துவரும் கிரந்தங் கள் வெகு நுட்பமான பொருள்கள் அடங்கிய சாஸ்திர நூற்கள். இவைகளைச் சீரா வாசிக்கும்போது இவைக

ளில் இருக்கும் அபத்தங்களை தெளிவாய் இரண்டொரு வார்த்தையில் எடுத்துக் காண்பிப்பாள். அல்லது அதி லும் அதி உன்னத நல்லொழுக்க படிப்பினை ஒன்றை விள நிப்பாள். இவையாவுஞ் சீரா வருத்தம் பிரயாசையின்றி தனக்கு இயல்பாய் வருவதுபோலச் சொல்லுவாள். இவள் மனதில் ஏதோ ஓர்வகை தவாரயுக்தி இருந்து இவள் மனம் மெய்யாக்கு எல்லாவற்றையுஞ் சீரான நிலையில் நிறுத் திவருவதாய் பபியோலாவுக்குத் தோன்றினது. இவ்வித அந்தரங்க யுக்தி இன்னதென்றறிய எவ்வளவு வருந்தினு லும் அவளால் சாத்தியப்படவில்லை. சர்வேசுரன் தமக்கு ஊழியஞ்செய்கிறவர்களுக்குக் கொடுக்குந் தேவ ஞான அறி வு உலகத்திலுள்ள எவ்வித சாஸ்திரியின் அறிவிலுஞ் சிறந் ததென்பது அஞ்ஞான இருளில் அமிழ்ந்தியிருந்த பபியோ லாவுக்கு எவ்வாறு தெரியும்?

ஒருநாள் இருவரும் உத்தியானவனத்தின் பூப்பந்தலில் உட்கார்ந்திருக்க சீரா மனைதத்துவலக்ஷண சாஸ்திர நூல் ஒன்றை வாசித்துக்கொண்டிருந்தாள். அது கண்டுபிடிக்க அரிதாயிருந்ததால் பபியோலா சலிப்படைந்து விநோத கதைகள் அடங்கிய வேறொரு புஸ்தகத்தை எடுத்து வாசிக் கக் கொடுத்தாள். சீரா அதைத் திறந்து பார்த்தவுடனே புஸ்தகம் இப்பேர்ப்பட்டதென்று தெரிந்துகொண்டு செல் வமாதைப்பார்த்துச் சொல்வாள்:

“அம்மா! அசுசியான விஷயங்கள் நிறைந்த இப்புஸ்த கத்தை வாசிக்கவேண்டாம். இதை வாசிப்பது எனக்கும் நல்லதல்ல, உங்களுக்கும் யோக்கியமல்ல.

இதைக்கேட்டு பபியோலா மிக அதிசயப்பட்டாள். தான் வாசிக்குங் கிரந்தங்களில் இது தக்கது, அது தகா தென்று இதுதான் முதல்விசை வித்தியாசங் காட்டின

தைக் கேட்டாள். அஞ்ஞான உரோமானர் இக்காலத்து அஞ்ஞானிகளைப்போலவே யோக்கியாயோக்கியம், இதாகிதம் பாராமல் கையில் எந்தப் புஸ்தகம் வந்தாலும் அதை வாசிப்பார்கள். அவலக்ஷண சித்திரப் படங்களைத் தங்கள் கோவில்களிலே எழுதியும், அசங்கியமான சிலைகளைச் சமைத்தும், துன்மார்க்க வேசிகளைத் தம தேவர்களின் தாசிகளாக ஏற்படுத்தியும் வருகிறவர்கள் வாசிக்கும் கிரந்தங்களில் யோக்கியம் அயோக்கியம் பார்ப்பார்களா?

இவ்விதக் கோட்பாடுள்ள அஞ்ஞானத்தில் பபியோலா பிறந்து வளர்ந்தவளாதலால் சிராவுக்கு புன்சிரிப்புடன் பின்வருமாறு மறுமொழி சொல்வாள்:

"சிரா! இது கெட்ட புஸ்தகந்தான். ஆனால் இதை வாசிப்பதால் உனக்காவது எனக்காவது என்ன தீங்கு நேரிடக்கூடும்? அசங்கிய சங்கதிகளை நாம் வாசித்தால் அதைச் செய்யப்போவதில்லையே. பிறர் இவைகளைச் செய்தார்களென்று அறிவது நமக்கு தமாஷாயிருக்கும்."

"அம்மா! நீங்கள் வாசிக்கும் அசங்கிய செய்கைகளை என்ன காரண நிமித்தமாயினுஞ் செய்வீர்களா?"

"நானா? சீ! ஒருபோதும் செய்யேன்."

"ஆகிலும் நீங்கள் இவைகளைக் கவனமாய் வாசிக்கையில் அவைகளின் ரூபம் உங்கள் மனதிலப் பதியும். பதிந்த ரூபத்தை நீங்கள் உற்றுப் பார்ப்பீர்கள். பார்த்தால் மனதில் சந்தோஷம் பிறக்கும்."

"பார்த்து சந்தோஷப்பட்டால் என்ன?"

"மனதில் பதிந்த அந்த ரூபம் அவலக்ஷணம். அதினால் மனதில் கொண்ட சந்தோஷம் பாவம்."

"பாவமா? எப்படிப் பாவம்? பாவமாகும்படி செய்கை அவசியமல்லவா?"

"அவசியந்தான். ஆனால் நினைவு மனதின் செய்கை அல்லவா? ஒருவனைக் கொல்லும்படி மனதிலுண்டாகும் ஓர் ஆசை அம்மனதின் செய்கை. மனதைப்போல் அதின் செய்கையும் கண்ணுக்குத் தோன்றாது. கொல்லும்படி கையை ஓங்கி அடிப்பது சரீர செய்கையாதலால் சரீரத்தைப்போல் கண்ணால் காணக்கூடியது. ஆனால் இவ்விருவகை செய்கைகளில் எது முதற்காரணமாயிருந்து கற்பித்துத் தூண்டுவது? எது பணிந்து செய்வது? எது கொலையான செய்கைக்கு உத்தரவாதி?"

"ஓ! ஓ! வெளியில் தோன்றுஞ் செய்கையைப்போல் மனதுக்குள்ளும் ஓர் செய்கை உண்டென்றல்லவோ சொல்கிறாய். நல்லது, இச்செய்கைக்கு யாரோ உத்தரவாதி என்றாயே. யாருக்கு உத்தரவாதி? வெளியில் தோன்றுஞ் செய்கையானால் சர்க்காருக்காவது, ஜனசமூக வாழ்க்கைக் காவது, நீதி பிரமாணத்துக்காவது, உத்தரவாதியாகலாம். மனதின் கிரியையானால் யார் இதை அறிவார்? யாருக்கு உத்தரவாதி? யார் இதை விசாரித்துத் தண்டிக்க வல்லவர்?"

"யாரென்று கேட்கிறீர்கள்? அம்மா! அவர் சர்வேசுரன்."

பபியோலா தான் கேட்ட கேள்விக்கு ஏதோ ஒரு நூதனமான அபிப்பிராய கோட்பாட்டை சிரா சொல்வாளென்று எண்ணியிருந்தாள். சிரா சொன்ன வெகு சாதாரணமான மறுமொழியால் அவள் சித்தம் சலனப்பட அதன்பின் சொல்வாள்:—

"சிரா! நீ கூடவா ஜூப்பித்தர், ஜூனோ, வீனஸ், பாக்கஸ், என்ற கொடிய துஷ்டரை கும்பிடுகிறாய்? நமது

உரோமானர் தேவர்களாக வணங்கும் அநந்தங்கோடி தேவர்கள், திருடருங், காமதாருமான பரமசண்டாளர். இப்பேர்ப்பட்டவர்களுக்கா நாம் உத்தரவாதி?"

"அம்மா! செல்வாதே! இந்தப்பாரமதுஷ்டரையா தேவர்களென்று கும்பிடுகிறது? எந்த மனிதனுக்கும் இருக்கவேண்டிய யோக்கியதையும் அற்றவர்கள். செய்யாதகொடுமைகளெல்லாம் இவர்கள் வெட்கமின்றிச் செய்தவர்கள். இவர்கள் புராணங்கள் சிற்றின்பவீலைகள். இந்தத் தேவர்களைப்பற்றி நான் பேசவில்லை. ஒரே மெய்க்கடவுளைப்பற்றி நான் பேசினேன்."

"அவருக்கு உன் மதப்பிரகாரம் பெயரென்ன?"

"அம்மா! அவர் சர்வேசுரன். சர்வேசுரனென்றால் சர்வத்துக்கும் அதிபதி கர்த்தன். இது அவருடைய சுபாவ இலக்ஷணங்களில் ஒன்று."

"இலக்ஷணங்களென்றாயே அவைகள் எவை?"

"சர்வேசுரன் ஒளியைப்போல் பகுக்கப்படாத சுபாவமுள்ளவர். தனிமுதற்கடவுள். எங்கும் பிரசன்னமாயிருப்பவர். எப்பொருளிருந்தாலும் மாசு குறைபடாமல் நிற்பவர். சர்வ வியாபி. எந்தப் பொருளும் உண்டாகுமுன் இருந்தவர். ஆதியுந் துவக்கமும் அற்றவர். எல்லாப்பொருளும் அழிந்து போனபின்னும் அவர் அழியாமல்ஒரே நிலையாய் நிற்பவர். அளவற்ற வல்லமை, வரம்பிலா ஞானம், கரைகாணாத கிருபாகடாக்ஷம், அன்பு, நீதி, அருள் முதலிய இலக்ஷணங்கள் அவரிடத்தில் அளவு எல்லை எல்லாங்கடந்து சம்பூரணமாய் நிறைந்திருக்கின்றன. அவரொன்றுமில்லாதிருக்க ஒன்றை சிருஷ்டிப்பவர். சிருஷ்டித்தவைகளைக் காப்பாற்றுபவர் அல்லது இஷ்டமானால் அழிப்பவர்.

சுயம்பூ அநாதி அசரீரீ
சமஸ்த சுரூப லக்ஷித்தா
அக்கிரசர்வ வியாப்பித்தா
மூலம் சர்வநிமித்தா நம.

என்பது சர்வேசுரனுடைய இலக்ஷணங்களைச் சுருக்கிக்காட்டு மூத்தோர்வாக்கியம்."

இரா தேவ இலக்ஷணங்களை இவ்விதம் எடுத்து விவரிக்கும்போது அவள்முகம் காந்திவீச, கண்கள் மணிபோல் விளங்க, தேகம் அசைவற்று நிற்க, வீணைவாய்க் குரலோடு இனியமொழிகளைத் தேன்மாரி பொழிந்தாற்போல் சொரிவதைப் பபியோலா கண்டு தான் சொப்பனங்களிற் பலமுறைகண்டிருந்த தேவலோகப் பரவசம் இதுதானோவென்று தனக்குள் சிந்தித்துக் கொண்டாள். இவ்வித மோக்ஷானந்த பரவசஸ்திதியிலே பலமுறை அக்கேசி நிற்பதைப் பார்த்திருந்தாள். இதின் காரணம் இன்னதென்று அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. சற்றுநேரஞ் சென்றபின் பபியோலா கேட்பாள்:—

"இரா! நீ விவரித்துக்காட்டிய அநந்த ஞானசுரூபமுள்ள சர்வேசுரன் தம்மில் சகல பாக்கிய சந்தோஷமுள்ளவராயிருக்கவேண்டும். அப்படியானால் கோடானகோடி மனிதருடைய செய்கைகளையும், நினைவுகளையுங் கவனித்துப் பார்ப்பாரென்று சொல்வது ஞாயமா?"

"அம்மா கவனிப்பாரென்றால் அது அவருக்கோர் வேலை யென்று அர்த்தம்? அப்படியல்ல. நான் அவர் ஒளிக்குச் சமானமென்றேன் அல்லவா? சூரியன் தன் கிரணங்களை இந்த ஊற்று ஜலத்தின் அடியிலிருக்கும் மணல்மட்டும் அனுப்புவது அதற்குப் பிரயாசையாமோ? இதோ பாருங்கள். இந்தக்கிரணங்கள் பாய்ந்தமாத்திரம் அடியிலிருக்

கும் மண்ணும் மணலும் செத்தையுங் குப்பையும் எல்லாம் வெட்ட வெளியாய்த் தோன்றுகின்றன. இதிலிருக்கும் பொன் நிறமுள்ள மீன்கள் மாத்திரமல்ல, மூலை முடுக்குகளில் மறைந்து ஒளித்திருக்கும் அவலட்சணமுள்ள கிருமிகளும் வெளியாகின்றன. இவையெல்லாஞ் செய்வதில் சூரியனுக்குச் சிரமமுண்டா? தனது தெளிந்த கிரணங்களை உள்ளே அடிமட்டும் அனுப்பாமல் தடுப்பதென்றால் அதுதான் சூரியனுக்குப் பிரயாசையாகும். இந்த ஒரு சுனையிலே சூரியன் செய்வதை இதற்கடுத்த சுனையிலும் இதைப்போல் இன்னம் பதினாயிரங்கோடி சுனைகளிலும் அதே நிமிஷத்தில் அற்பவருத்தமும் பிரயாசையுமின்றி செய்துகொண்டிருக்கிறது. இச்சுனைகள் எவ்வளவுதான் கோடிக்கணக்காய் இன்னும் பெருகினாலும், அகன்று விரிந்தாலும், இவைகளெல்லாவற்றிற்கும் போதுமான கிரணங்கள் சூரியனிடமுண்டோவென்றும், உள்ளே மறைந்திருக்கும் எவ்வளவு அழுக்கையும் அலக்கிக்காட்ட அக்கிரணங்களால் சாத்தியப்படுமோவென்றும், சந்தேகம் நமக்குத் தோன்றவேமாட்டாது."

"சீரா! நீ சொல்வதெல்லாம் வெகு சேர்க்கையாகவும் விநோதமாகவுந் தோன்றுகின்றது. இவைகள் சத்தியமாகவும் இருக்கவேண்டும். ஆனால் இவை சத்தியமானால் எவ்வளவு பயமும் அச்சமும் மனதில் உண்டாக்க ஏதுவானவைகள். அடி அம்மா! எங்கும் பிரசன்னமாயிருந்து எல்லாவற்றையு மறைவின்றித் துலக்கமாய் அறியுஞ் சர்வேசுரன் ஒருவரிருந்தால் நாம் எந்தக்காலத்திலும், இடத்திலுந், தனியே ஒருபோதும் இருப்பதில்லை அல்லவா? நமது மனதிலுண்டாகும் அற்பஆசை, அகங்காரமான நினைவு, எல்லாவற்றையும் அவர் அறிவாரே. நீ சொல்வது மெய்யானால் இவ்வித அதி உன்னத மகத்துவகர்த்தனின் கண்முன் நாம் எங்கே

போனாலும் நிற்கின்றோமென்கிற நினைவானது பயம் உண்டாக்காதா? இதை ஊன்றிக் கடைப்பிடித்து கவனிப்பவர்கள் பயந்து வெருண்டு, நடுங்கி, அப்பா! உயிரோடிருப்பது பெருந்துன்பமென்று தற்கொலை செய்யமாட்டார்களா?"

இப்படி பபியோலா பேசும்போது அவள் கண்கள் இரண்டும் திரண்டு சுருண்டு மயங்கின. அகங்காரங்கள் வ நிறைந்த அவள் மனம் புசலால் எழும்பிய அலைகள்மோதுங் கடல் போல் கலங்கிப்பொங்கி கொந்தளித்திருந்தது. தன் அந்தரங்கத்தில் உண்டாகும் ஆசை, பற்றுதல், நினைவுகளை அறிந்து அவைகளை அடக்கவல்லவரானவர் ஒருவர் உண்டென்பதை அவள் நினைக்க நினைக்க அவள் மனம் புண்ணாய் நொந்து நைந்தது. ஆகிலும் "சீரா சொல்வது எதார்த்தமல்லவா?" என்றநினைவு கலங்கிய அவள் மனதில், இராவிணிருளில் பளிச்சென்று மின்னும் மின்னலைப்போல, அடிக்கடி தோன்றினது. கடைசியில் தன்னிலும் பெரியவரும், தனக்கு அதிபதி கர்த்தனாயிருப்பவரும், தன் ஸ்நேகத்துக்கே சிலவிசை உரியவருமான ஒருவர் இருக்கிறாரென்று பபியோலா முதல்விசை தன் மனதில் சார உணரத்துவக்கினாள். தன் புத்தியை அவர் சமூகமுன் தாழ்த்தி அவரை முதல்விசை வணங்கி அவர் தன் எஜமான் என்றும் கர்த்தா என்றும் அங்கீகரித்தாள்.

சீரா தன் செல்வ நாயகியின் சமீபத்தில் நின்று அவள் மனதில் உண்டாகும் இவ்வித யுத்தத்தை அறிந்து அது அநுகூலமாய் முடியும்படி சர்வேசுரனை வெகு பக்தி சிரத்தையுடன் பிரார்த்தித்தாள்.

தியானயோகத்தில் தலை குனிந்திருந்த பபியோலா தன் தலையை உயர்த்தி தயாள அன்போடு சொல்வாள்:

கள் அவர் காதிலல்ல, அவர் நெஞ்சிலேயே போய் விழுகின்றன."

"ஆனால் இவ்வளவு மகத்வமேன்மையுள்ள அதிபதி கர்த்தனுக்குத்தகுந்த வணக்கம் ஆராதனையாக ஏதேனும் பலி ஒப்புக்கொடுக்கக்கூடாதா? பலியே சகல ஆராதனைகளிலும் அதி உத்தமமென்பார்கள்."

சீரா இதைக்கேட்டு, திருச்சபையில் வழங்கி வரும் தேவ பூஜைபலியை அஞ்ஞானிகளுக்கு சொல்லிக்காட்டுவது அக்கால வழக்கமல்லாததால், சற்றுயோசித்தபின்பு: "அம்மா நீங்கள் சொல்வது மெய்தான். அப்படிப்பட்ட ஓர்பலி உண்டு" என்று பொதுவாய்ச்சொன்னாள்.

"அப்படியானால் நான் இவ்விதபலியை ஒப்புக்கொடுத்து சர்வேசுரனை ஆராதிக்கலாகாதா?"

"அம்மா! உங்களால், இப்போகூடாது. பலி என்றால் அது அதி உந்நத சர்வேசுரனுக்குத் தகுதியும் யோக்கியமுமான சிறந்த பலியாயிருக்கவேண்டும்."

"அதுவும் வாஸ்தவம். நமது உரோமானர் செய்வது போல் ஜயப்பித்தர் என்றால் ஒருபிடாய் வெட்டலாம். பாக்கஸ் என்றால் ஒரு சாவல அறுக்கலாம். ருதான் என்றால் அசுவமேதஞ் செய்யலாம். ஆனால் நீ எனக்கு விளக்கிக் காட்டிய சகல இலக்ஷணசொரூபியான தர்மலோக கர்த்தனுக்குத் தகுந்ததான ஓர் உந்நதபலிவேண்டுமே."

"அம்மா! அப்பேர்ப்பட்ட அதி உந்நத பலி அ[து] உந்நத சர்வேசுரனுக்கு இருக்கின்றது. எவ்வகையிலும் அவருக்கு யோக்கியமான பலி."

"அது என்ன பலி சீரா?"

"அம்மா! அவர்தான் அந்தப் பலி."

பபியோலா இதைக் கேட்டவுடன் தன் முகத்தைக் கையால் மறைத்துச் சொல்வாள்:

"சீரா! நீ இவ்வளவுதூரம் தெளிவாய் உன் மதக் கோட்பாட்டை எனக்குச் சொல்லித்தந்தபின்பு இப்போது நீ கடைசியில் சொன்ன வாக்கியம் நான் கண்டுபிடிக்க அரிதாயிருக்கின்றது. இதின் அர்த்தம் இன்னதென்று தெளிவாய்ச் சொல்லமாட்டாயா?"

"அம்மா! நான் சொன்ன வாக்கியத்துக்குப் பூரண அர்த்தமுண்டு. இது பரம சத்தியம். ஆனால் இதை விவரித்து உங்களுக்குச் சொல்ல இது தக்க சமயம் அன்று. இன்னம் போகப்போக அறிவீர்கள்."

"மெய்தான். நான் இதுமட்டும் அறிந்த சத்தியங்களைப்பற்றிச் சற்று மனதில் சிந்தித்து யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். இவ்வளவு இன்று போதும்."

௰௪-ம். அதிகாரம்.

குரோமாசியன் கிராமம்.

பபியோலாவுஞ் சீராவும் முன் கூறியதுபோல் கலந்து பேசியபின்பு பபியோலா தன் அறைக்குள் போய் தான் கேட்ட விஷயங்களைப்பற்றி யோசிக்கையில் அவள் மனது பாசிபோல் நிலையின்றித் தளம்பி சலனப்பட்டிருந்தது. அறநெறி ஒழுக்க மார்க்கத்தை தான் அன்று முதல்விசை அறிந்ததாகவும் இதில் இனிக் கவலையின்றி நடந்து இருப்பிகரம் அடையலாமென்றும் ஒருபக்கத்தில் நினைத்தால், வேறுபக்கத்தில் இவ்வித நல்லொழுக்கத்தில் பிசகாமல் என்றும் நடப்பது மகா கஷ்டமானதென்றும் தனக்கே வலுவந்தஞ்செய்து ஐம்புலன்களை அடக்கித் தன் சத்துருக்க

ளுடன் யுத்தங் கொடுத்து என்றுங் ஜாக்கிரதையாயிருப்பது அத்தியாவசியமென்றும் போதிக்கும்போது பபியோலா அவமைதரியமடைந்து மனஞ் சோம்பினன்.

தன் மனதின் சோர்வை மாற்றும்படியாய், தனக்கு வெகு இஷ்டமுள்ள மாஜீ நகராதிகாரி குரோமாசியன் கிராமத்துக்கு வந்திருப்பதை அறிந்து அவரைப் போய்ப் பார்த்து வரலாமென்று உத்தேசித்தாள். முந்திய அதிகாரங்களில் நாம சொன்னதுபோல இவர் செபஸ்தியாரால் மனந்திரும்பியபின் தன் வேலையை ராஜிநாமா செய்துபோட்டு புதிதாய் மனந்திரும்பிய சிலரைத் தன்னுடன் கூட்டிக்கொண்டு தன் கிராமத்திற்கு வந்திருந்தார். இவர் மனந்திரும்பிக் கிறீஸ்துவனானது சங்கதி பபியோலாவுக்குத் தெரியாது. ஆகிலும் இவரைப்பற்றிப் பலவிதமான சமாசாரங்களைக் கேட்டிருந்தாள். இவர் வீட்டில் விசேஷ வேடிக்கை விருந்து முன்போல் நடக்கிறதில்லையென்றும், வீட்டின் அடிமைகளுக்கெல்லாம் ஸ்வாதீனங் கொடுத்து தம்முடன் இருக்க மனமில்லாதவர்களை தங்கள் ஊருக்கு அனுப்பிவிட்டதாகவும், இவர் வீட்டில் கூடியிருக்கிறவர்கள் எல்லாரும் ஒரு குடும்பத்தார்போல் சமாதானமாயுஞ் சந்தோஷமாயுஞ் சம்பூரண திருப்திகரமாயும் இருப்பதாகவும் இவை முதலிய விநோத விஷயங்களைக் கேட்டுத் தானே நேரில் போய்ப் பார்த்து இதின் மர்மம் அறியும்படியாய் பபியோலா புறப்பட்டாள்.

குரோமாசியின் கிராமம் மலையின் அடிவாரத்தில் கண்ணுக்கு வெகு ரமணீயமான இடத்திலிருந்தது. பபியோலா தோட்டத்துக்குள் பிரவேசித்தபோது அது முன்னிருந்த ஸ்திதிக்கும் தற்கால ஸ்திதிக்கும் வெகு வித்தியாசமிருப்பதைப் பார்த்தாள். அப்போது அத்தோட்டத்தின்

ஓர் விசேஷ அலங்காரம் ஏதென்றால் சிறந்த வேலைப்பாட்டுடன் செய்யப்பட்ட சிலைகளும், சுரூபங்களும், விக்கிரகங்களும், பல இடங்களில் சிங்காரமாய்ச் செய்யப்பட்ட மாடங்களில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இப்போது மாடங்கள் வெறுமனே இருக்க அங்கிருந்த சிலைகள் எப்படியோ மாயமாய் மறைந்துபோயின.

இதின் காரணமேதென்றால் தார்க்குயினியும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் மனந்திரும்பிய காலத்தில் நகராதிகாரியாயிருந்த குரோமாசியன் தனக்கிருந்த ஓர்வகை வாதம் முழுதும் குணமானால் மனந்திரும்பிக் கிறீஸ்துவனாவதாகச் சொன்னார். செபஸ்தியார், இவருக்கு ஞானஸ்நானம் பெறும்படியுள்ள ஆசை எதார்த்தமோ அல்லவோவென்று சோதிக்க, இவர் தன் தோட்டத்தில் பற்பல இடங்களில் வைத்திருக்கும் சிலைகளையெல்லாம் உடைத்து நொறுக்கிப்போட்டால் பூரண சௌக்கியம் அடைவாரென்று சொன்னார். இந்நிபந்தனையை நிறைவேற்றுவது வெகு கடினமாயிருந்தாலும் குரோமாசியன் சம்மதித்தார். இவர் மகன் திபூர்சியான் மாத்திரம் கோபாவேசமாய் தன் தகப்பனுக்கு பூரண சௌக்கியம் வாராதபக்ஷத்தில் செபஸ்தியாரையும் பொலிகார்ப்பென்ற குருவையும் நெருப்பில் போட்டு சுட்டெரிப்பதாய் சபதம் கூறினன்.

மாஜீ நகராதிகாரி தன் கிராமத்திலும் வீட்டிலும் இருந்த சுமார் இருநூறு சிலைகளை உடைத்து நொறுக்கித் தூளாக்கினார். ஆனால் இப்படிச் செய்தபின்னும் சௌக்கியம் வரவில்லை. அவ்வீட்டார் செபஸ்தியாரைக் கூப்பிட்டு இதின் காரணம் இன்னதென்று விசாரித்து அவரால் வந்த பெரு கஷ்டத்துக்குப் பரிகாரம் கேட்டார்கள். அதற்கு செபஸ்தியார் சொல்வார்:—“நீங்கள் உங்கள் வீட்டிலிருக்

கும் விக்கிரகங்கள் எல்லாவற்றையும் உடைக்கவில்லை. ஏதோ ஒன்றை ஒளித்து மறைத்திருக்கவேண்டும். வீட்டை நன்றாய் சோதித்துப் பாருங்கள்" என்று சொல்ல அவர் சொன்னதுபோலே சில பொம்மைகள் வெகு விசித்திரமாய் செய்யப்பட்டிருந்ததால் அவைகளை விநோத காட்சிக்காக ஒளித்து வைத்திருந்தார்கள். இவைகளைக் கொண்டுவந்து உடைத்தவுடன் குரோமாசியன் பூரண சௌக்கியமடைந்தார். இவரும் இவர் மகனும் மனந்திரும்பி சத்தியவேதத்தில் சேர்ந்து வெகு பக்தி விசுவாசமுள்ள கிறீஸ்துவர்களானார்கள்.

இந்தச் சங்கதிகள் யாவும் பபியோலா அறியாததால் மாஜிநகராதிகாரியைப் பார்த்தவுடனே வெகு ஆத்திரத்துடன் கேட்பாள் :—

"ஐயா நகர் அதிகாரியே! இதென்ன காலாகோலம்! இங்கே முன்னிருந்த சிறந்த விக்கிரகங்களெல்லாம் எங்கேயோ கோபித்துக்கொண்டுபோய் விட்டார்கள்போலும்! நீங்கள் என்ன [illegible] செய்தீர்கள்?"

அதற்கு குரோமாசியன் சொல்வார்: "அம்மா! பெண்மணியே! ஆத்திரப்படாமல் நான் சொல்வதைக் கேள். இந்தச் சிலைகள் இருந்ததால் என்ன பிரயோசனம் வந்தது?"

"என்ன பிரயோசனமென்று நீங்கள் கேட்டாலும் மற்றவர் அப்படிக் கேட்கமாட்டார்கள். அதிருக்கட்டும் நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள்?"

"ஏன்? நான் அவைகளை யெல்லாம் உடைத்துத் தகர்த்து நொறுக்கிப்போட்டேன். தேவர்களும், தேவதைகளும் தூளாய்ப் போய்விட்டார்கள். உனக்கு அவர்களுடைய காலாவது கையாவது வேண்டுமானால் தேடிப்பார்க்க

லாம். ஆனால் கை அகப்பட்டால் விரல்களெல்லாஞ் சரியாயிராது. முகம் கிடைத்தால் மூக்கு இருக்கமாட்டாது."

"ஐயோ! இதென்ன கொடுமை! வயது வளர புத்தியும் வளருமா குறையுமா? குசவனுக்குப் பலநாள் வேலை தடியடிக்காரனுக்கு நிமிஷ வேலை என்பது உங்களிடம் நிறைவேறினது. ஆனால் இப்படி நீங்கள் செய்ய என்னகாரணம்?"

"பபியோலா, நான் சொல்வதை ஆற அமரக்கேள். மூத்தோர் சொல்லும் வார்த்தை அமிர்தம். இதுமட்டும் நான் பார்த்ததில் ஜுபித்தர், ஜுனோ, முதலிய நமது நாட்டுத் தேவர்கள், நம்மைப்போல் வெறும் மனிதர்கள். புலியைப்பார்த்து நரி சூடினதுபோல் இவர்களைத் தேவர்களென்று நாம் வணங்க நமக்கென்ன கிரகசாரமா?"

"நீங்கள் சொல்வது ஞாயந்தான். நானும் அவர்களை அவ்விதமே எண்ணியிருக்கிறேன். ஆனால் சிறப்பாய் செய்யப்பட்ட அவர்கள் சிலைகளை உடைப்பானேன்? அவைகளை அலங்காரகாட்சிக்காகவென்று காப்பாற்றக்கூடாதோ?"

"அப்படியல்ல, இந்த விக்கிரகங்கள் தேவர்களாக உருவாக்கப்பட்டிருந்ததால் அவர்கள் கள்ள வேஷம் [illegible]டுத்தவர்கள். ஆனதால் நியாயப்பிரகாரம் அவர்கள் வேஷத்தைக் களைந்து உள்ளதை உள்ளதுபோல் உலகத்துக்குக் காட்டுவது அவசியம். நான் செய்ததும் இதுதான்."

"போனது போகட்டும். வேறே ஒரு சங்கதி. ஊ[illegible]லே உங்களைப்பற்றி என்னென்னமோ சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். யாரோ எவரோ உங்கள் வீட்டிலே வரப்போக இருக்கிறார்களாம். ஏதோ ஒழுங்குகள ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதாம்."

"மெய்தானா? மெத்த சந்தோஷம். இன்னம் வேறு என்ன சொல்லுகிறார்கள்?"

"நீங்கள் எல்லாரும் அதிகாலமே எழுந்திருக்கிறீர்களாம். விரதம் பிடிக்கிறீர்களாம். எவரோடும் வீண்வம்பு வளர்க்கிறதில்லையாம். ஜெபத்தியானத்திலே புகுந்துவிட்டீர்களாம்."

"மெத்த உபகாரம். ஆனால் பபியோலா! நாங்கள் குடிகாரரென்றும், சூதுவிளையாடுகிறவர்களென்றும், துன்மார்க்கரென்றும், ஒருவரும் சொல்வதில்லையே?"

"அப்படி ஒன்றும் உங்கள்பேரில் இல்லை."

"ஆ! ஆ! இந்த ஜனங்கள் எங்கள்பேரில் எவ்வளவு அன்புங் கவலையும் பாராட்டிவருகிறார்கள். இதற்கு முன் நான் என் கிராமத்திற்கு வந்தபோது, ஊரிலிருக்குந் [illegible]டலையுங் குடியானவரையுங் கூப்பிட்டு உண்டு குடித்து உல்லாசமாய் மகிழ்ந்து காலம் போக்கும்போது ஒருவரும் என்னைப்பற்றிக் கவனித்ததில்லை. ஆனால் இந்த ஆட்டம் [illegible] எல்லாம் அடக்கி, பிறர் சோலிக்குப் போகாமல், என் அலுவலைக் கவனித்துவந்தால், ஊரெல்லாம் எழும்பிவந்து, இது என்ன? அது எது? என்று விசாரப்பட்டு விசாரிக்க வருகிறது, என் பபியோலா, உனக்கே மகா விகாரமாகத் தோன்றவில்லையா?"

"விகாரந்தான். இதின் காரணமேதென்றால் பொறாமையுள்ள சில புண்ணிய சீலருண்டு. இவர்கள், அயலார் வாழ்ந்தால் ஐந்துநாள் பட்டினி இருப்பார்கள். யாரிடத்திலாவது தங்களிடம் இல்லாத நல்லொழுக்கம், யோக்கியதை, இருப்பதைக் கண்டால் [illegible] வீங்கி பொறாமை கொண்டு "அது பொய், இது பொய், எல்லாம் கள்ள வேஷம்" என்று தூற்றுவார்கள். ஆனால் அவர்கள் சொல்வதைச் சொல்

[illegible]டம். நீங்கள் இங்கே என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறீர்கள்? [illegible] உங்கள் அபிப்பிராயமென்ன?"

"அம்மா! கேள். நல்லொழுக்கத்தில் நடப்பதற்கு ஏதுவான முயற்சிகளெல்லாம் நாங்கள் செய்துவருகிறோம். [illegible] சூரியோதயத்துக்கு முன் நாங்கள் எழுந்து ஜெபத்தியானம் முதலிய அனுஷ்டான கிரியைகளைச் செய்த பின்பு, அவரவர் இஷ்டப்படி பற்பல அலுவல் செய்வோம். சிலர் வாசிப்பார்கள். சிலர் எழுதுவார்கள். சிலர் தோட்டத்தில்போய் வேலை செய்வார்கள். அதன் பின் குறித்த நேரத்தில் எல்லாருங்கூடி தேவஸ்தோத்திர கீர்த்தனைகள் பாடுவோம். எங்களில் வாசாலகரான ஒருவர் செய்யும் பிரசங்கத்தைக் கேட்போம். எங்கள் உண்டி உணவு வெகு மிதமானது. மரக்கறி பதார்த்தங்கள் முக்கியம். எது வந்தாலும், எது போனாலும் என்றும் சந்தோஷமும் திருப்திகர[illegible] முழு[illegible]வர்களாயிருக்கின்றோம்."

"ஓ! ஓ! காரியமும் இப்படியா? செட்டுப்பண்ணி பணந் தேடிக் கூட்டிவைக்க இது நல்ல ஏற்ற உபாயந்தான். செட்டி ஆற்றோடு போனாலும் ஆதாயமின்றிப் போகானாம்."

"அப்பா! பெண்களுக்கு என்ன கூர்மையான புத்தி இருக்கிறது! ஒரு வார்த்தை சொன்னால், அதிலிருந்து ஒன்பது கிரகித்துக்கொள்ளுவார்கள். ஆனால் என் விஷயத்தில் நீ நினைப்பது தப்பிதம். நாங்கள் வீண்செலவில் இறைக்காத பணத்தை வறியோர், எளியோர், இவர்களுக்குத் தர்மமாக உபயோகிக்க ஏற்பாடெல்லாஞ் செய்திருக்கின்றோம். எங்கள் கிராமத்தைச் சுற்றியிருக்கும் [illegible] ஏழைகள், பிணியாளிகளையும் பராமரித்துக் காப்பாற்றி சம்ரக்ஷணை செய்யும்படியாய் உத்தேசித்திருக்கின்றோம்."

"மெய்தானா? மெத்த சந்தோஷம். இன்னம் வேறு என்ன சொல்லுகிறார்கள்?"

"நீங்கள் எல்லாரும் அதிகாலமே எழுந்திருக்கிறீர்களாம். விரதம் பிடிக்கிறீர்களாம். எவரோடும் வீண்வம்பு வளர்க்கிறதில்லையாம். ஜெபத்தியானத்திலே புகுந்துவிட்டீர்களாம்."

"மெத்த உபகாரம். ஆனால் பசியோலா! நாங்கள் குடிகாரரென்றும், சூதுவிளையாடுகிறவர்களென்றும், துன்மார்க்கரென்றும், ஒருவரும் சொல்வதில்லையே?"

"அப்படி ஒன்றும் உங்கள்பேரில் இல்லை."

"ஆ! ஆ! இந்த குணங்கள் எங்கள்பேரில் எவ்வளவு அன்புங் கவலையும் பாராட்டிவருகிறார்கள். இதற்கு முன் நான் என் கிராமத்திற்கு வந்தபோது, ஊரிலிருக்குந் [illegible] டையும் குடியரையுங் கூப்பிட்டு உண்டு குடித்து உல்லாசமாய் மகிழ்ந்து காலம் போக்கும்போது ஒருவரும் என்னைப் பற்றிக் கவனித்ததில்லை. ஆனால் இந்த ஆட்டம் [illegible] எல்லாம் அடக்கி, [illegible] சோலிக்குப் போகாமல், என் [illegible] வலைக் கவனித்துவந்தால், ஊர் [illegible] லாம் எழும்பிவந்து, இது என்ன? அது எது? என்று விசாரப்பட்டு விசாரிக்க வருவது, என் பசியோலா, உனக்கே மகா விகாரமாகத் தோன்றவில்லையா?

"விகாரந்தான். இதின் காரணமேதென்றால் பொறுமையுள்ள சில புண்ணிய சீலருண்டு. இவர்களை, அயலார் [illegible] ந்தால் ஐந்துநாள் பட்டினி இருப்பார்கள். யாரிடத்திலாவது [illegible] ங்களிடம் இல்லாத நல்லொழுக்கம், யோக்கியதை, இருப்பதை [illegible] ண்டால் மனம் [illegible] ங்கி பொறாமை கொண்டு, "அது பொய், இது பொய், எல்லாம் கள்ள வேஷம்" என்று தூற்றுவார்கள். ஆனால் அவர்கள் சொல்வதைச் சொல்

லட்டும். [illegible] இங்கே என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறீர்கள்? [illegible] உங்கள் அபிப்பிராயமென்ன?"

"அம்மா! கேள். நல்லொழுக்கத்தில் நடப்பதற்கு [illegible] முயற்சிகளெல்லாம் நாங்கள் செய்துவருகிறோம். [illegible] அக்குரோதைய முன் நாங்கள் எழுந்து ஜெபதியானம் முதலிய அநுஷ்டான கிரியைகளைச் செய்து பின்பு, அவரவர் இஷ்டப்படி பற்பல அலுவல் செய்வோம். சிலர் வாசிப்பார்கள். சிலர் எழுதுவார்கள். சிலர் தோட் [illegible] த்திற்போய் வேலை செய்வார்கள். அதன் பின் குறித்த நேரத்தில் எல்லாருங்கூடி தேவஸ்தோத்திர கீர்த்தனைகள் பாடுவோம். எங்களில் வாசாலகரான ஒருவர் செய்யும் பிரசங்கத்தைக் கேட்போம். எங்கள் உண்டி உணவு வெகு மிதமானது. மரக்கறி பதார்த்தங்கள் முக்கியம். எது வந்தாலும், எது போனாலும் என்றும் சந்தோஷமும் திர்ப்திகரமுமுள்ளவர்களாயிருக்கின்றோம்."

"ஓ! ஓ! கா [illegible] ம்இப்படியா? செட்டுப்பண்ணி பணந் தேடிக் கூட்டிவைக்க [illegible] ல்ல ஏற்ற உபாயந்தான். செட்டி ஆற்றோடு போனாலும் ஆதாயமின்றிப் போகானாம்."

"அப்பா! பெண்களுக்கு என்ன கூர்மையான புத்தி இருக்கிறது! ஒரு வார்த்தை சொன்னால், அதிலிருந்து ஒன்பது கிரகித்துக்கொள்ளுவார்கள். ஆனால் என் விஷயத்தில் நீ நினைப்பது தப்பிதம். நாங்கள் வீண்செலவில் இறைக்காத பணத்தை வறியோர், எளியோர், இவர்களுக்குத் தருமமாக உபயோகிக்க ஏற்பாடெல்லாஞ் செய்திருக்கின்றோம். எ [illegible] ஏழைகள், பிணிகள் கிராமத்தைச் சுற்றியிருக்கும் [illegible] யாளிகளையும் பராமரித்துக் காப்பாற்றி சம்ரக்ஷணை செய்யும்படியாய் உத்தேசித்திருக்கின்றோம்."

"நீங்கள் செய்வதெல்லாம் வெகு நூதனவகையாயிருக்கின்றது. நமது ஜனங்கள் இவையெல்லாம் அறிந்தால் உங்களையும் உங்களைச் சேர்ந்தவர்களையும் இகழ்ந்து நிந்தித்துப் பரியாசஞ் செய்யமாட்டார்களா? இதுமட்டும் உங்கள் பேரில் தூற்றினது போதாதென்று இன்னம் அதிகம் தூற்றப்போகிறார்கள்."

"தூற்றட்டும். அவர்கள் கடைசியில் என்ன சொல்லக்கூடும்?"

"ஐயா! உங்களுக்கு நான் உள்ளதைச் சொன்னால் கோபித்துக்கொள்ளவேண்டாம். நீங்களெல்லாரும் என்னமோ கிறீஸ்துவர்களானதாக பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள். என் காதில் இது விழுந்தவுடன் நான் இப்படிப் பேசுகிறவர்களைக் கோபித்து இதுவெல்லாஞ் சுத்த அபத்தமான சங்கதியென்று அவர்களுக்குச் சொன்னேன்."

மானி நகராதிகாரி இதைக் கேட்டு புன்னகையுடன் "அம்மா! பபியோலா! ஏன் அப்படி சொன்னீர்கள் மேல் உனக்கு அவ்வளவு கோபம்" என்று கேட்க, பபியோலா சொல்வாள்:—

"ஏன்? உங்களுடைய புத்தியும், யுக்தியும், அறிவும், எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். நீங்களாவது, கிகோஸ்திராத்தாவது ஜோவே அம்மாளாவது கிறீஸ்தவ மதத்தில் சேரவேமாட்டீர்கள். அது அபத்தங்களும், அக்கிரமங்களும் கூடிச் சேர்ந்திருக்கும் மதம். மிலேச்ச ஜனங்களுடைய மதம். சற்றும் நாகரீகம் பெற்றவர்கள் அந்த மதத்தில் சேரமாட்டார்கள்."

"பபியோலா! ஒரு கேள்வி உன்னிடம் நான் கேட்கிறேன். நீ இவ்விதக் கிறீஸ்துவர்களின் மதத்தை இகழ்ந்து பேசுமுன் அம்மதம் இன்னதென்றும் அதின் படிப்பினை, ஏற்பாடு, ஆசாரம், கொள்கை, இன்னதென்றும், அந்தக் கிறீஸ்துவர்களின் மதக் கிரந்தங்களில் வாசித்ததுண்டா?"

"நான் ஏன் வாசிக்கவேண்டும்? ஊரெல்லாஞ் சொல்லுவது போதாதா? கிறீஸ்துவர்கள் படிப்பு சாஸ்திரம் அறியாதவர்கள், சன்மார்க்க விரோதிகள், அக்கிரமமென்றால் நான் ஆயிற்றென்று கங்கணங்கட்டி வருகிறவர்கள், என்று இவ்விதமாய் எல்லாருஞ் சொல்லுகிறார்கள்."

"பபியோலா! நானும் ஒருகாலம் உன்னைப்போலவே இந்தக்கிறீஸ்துவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்கள்தானென்று மற்றவர்கள் சொன்னதை நம்பி எண்ணியிருந்தேன். இப்போது என் எண்ணமெல்லாம் முழுதும் மாறிப்போய்விட்டது. காதால் கேட்பதிலும் தானே கண்ணால் நேரே பார்ப்பது அதிக உறுதி அல்லவா? அப்படியே நானும் பார்த்தேன்."

"நீங்கள் சொல்வது மெத்த விகாரமாயிருக்கின்றது. ஏனென்றால் நீங்கள் நகராதிகாரியாய் இருந்தபோது இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள் நமது தேசச் சட்டங்களை மீறி நடந்ததின் நிமித்தம் அநேகம் பேர்களைத் தண்டித்திருக்க வேண்டுமல்லவா?

நகராதிகாரி இதைக் கேட்டவுடனே தான் அஞ்ஞானியாயிருந்தகாலத்தில் அர்ச். சின்னப்பரைப்போல் சேசுநாதருடைய சபையை விரோதித்து கிறீஸ்துவர்களை வதைத்துத் துன்பப்படுத்திய கொடுமையை நினைத்து துக்கப்பட்டு கண் கலங்கி இருப்பதை பபியோலா கண்டு தான்சொன்ன சங்கதியால் ஏதோ இவருக்கு மனவருத்தம் உண்டாகும்படி செய்திருக்க வேண்டுமென்று எண்ணி அவரிடம் தாழ்மையாய் மன்னிப்புக் கேட்டாள். அதன்பின்பு வேறுவிஷயங்களைப்பற்றிப் பேசத்தக்கதாக:

"ஐயா! இங்கிருந்து யாராகிலும் இராஜதானிக்குப் போ
கிறதாயிருந்தால் சொல்லுங்கள். நான் என் தகப்பனுருக்கு
ஓர் காயிதம் அனுப்பவேண்டும்." என்றுகேட்க நகராதி
காரி சொல்வார்:—

"அம்மா! நாளை அதிகாலமே தர்குவாதன் என்ற
ஓர் வாலிபன் போகும்படி தயாராயிருக்கிறான். உன்காயித
த்தைக் கொடுத்தால் அவன்கொண்டு போய்ச்சேர்ப்பான்."

இந்தச் சமயத்தில், தர்குவாதன் ஏதோ எழுதிக்கொ
ண்டிருந்தவன், பபியோலாவைப் பார்த்ததும், எழுந்திருந்து
அவளுக்கு அஷ்டாங்க சாஷ்டாங்க ஆசார உபசாரங்கள் செ
ய்து: "அம்மா! உங்களுக்கு என்னாலான உதவியெல்லாஞ்
செய்ய எப்போதும் தங்கள் அடியான் காத்திருக்கிறேன்.
சில வருஷங்களுக்குமுன் நான் உங்கள் தகப்பனுரான பிர
புவினிடம் வேலை பார்த்து வந்தேன். சௌக்கியகுறைவால்
அந்த வேலையை விட்டுநேரிட்டது." என்று வெகு தாழ்மை
யாய்ச் சொன்னான்.

பபியோலா அங்கேயிருந்து தன் தந்தைக்குக் காயிதம்
எழுதி மடித்து முத்திரை போட்டு தர்குவாதன் கையில்
கொடுத்தபின், அவனுக்குப் பிற்பாடு நக்க சம்பாவனை
கொடுக்கும்படியாய், அவன் பெயர், ஊர் முதலிய விவரங்
களை ஞாபக அறிகுறியாக குறித்துக்கொண்டாள். வேலை
யெல்லா முடித்தபின், குரோமாசியனிடஞ் செலவு பெற்
றுக்கொண்டு தன் கிராமத்துக்கு வண்டியிலேறிப்புறப்பட்
டாள். இருவரும் பிரியும் போது நகராதிகாரியின் மனதில்
துக்ககரமான பல நினைவுகள் வந்து மொய்த்தன: "இது
தான் கடைசிவிசை நான் பபியோலாவைப் பார்ப்பதாக்கும்.
இன்னம் எவ்வளவு நாள் இப்படி இவள் அஞ்ஞானத்தில்
இருப்பாள்? சத்தியவேதத்தை இவளுக்கு நான் சொல்

லிக்கொடாமலிருப்பது யுக்தியா? இவ்வளவு கௌரவமும்
நற்குணமுமுள்ளவள் அஞ்ஞான அந்தகாரத்தில் அமிழ்ந்தி
யிருப்பதை நான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாமா? ஆனால்
இந்த ஆத்துமங் கெட்டுப் போகும்படி சர்வேசுரன் விடமா
ட்டாரென்பது என் துணிபு. சேசுநாதருடைய பரிசுத்த
வேதத்தை இவளுக்கு விவரித்துக்காட்டத்தக்க சமயம் வ
ரும்." என்று இவ்விதமாய் தனக்குள் சிந்தித்து அவளை
அனுப்பிவிட்டு, தன் அறைக்குள் சென்று, முழங்காலிரு
ந்து, அந்த ஆத்துமத்தை எப்படியாகிலும் இரட்சிக்க கிரு
பை புரியவேண்டுமென்று கண்ணீர் சிந்தி சர்வேசுரனைப்
பிரார்த்தித்தார்.

குரோமாசியன் ஜெபம்.

தேவாரம்.

1. வானமுதல் மற்றுலகனைத்தும் மாறா ஒழுங்கோடாண்டு வரும்
ஞான நிறைந்த தயா பரனே! நலம்யாவையுங்கொள் ஆண்ட
வனே!

ஈன நிறைந்த பேய்வினையால் எழிலார் பபியோலா இவளே
ஏனோ இருப்பாள் உனை அறியா? இறைவா இவளுக்கருள் செ
ய்வாய்.

2. சத்தியமறையின போதகத்தைத் தவிர்த்து நரகப் பசாசுட
னே

நித்தியதீயில் வேவதற்கு நேராம் வழியாம் பொய் மதத்தில்
புத்தி மூழ்கி அமிழ்ந்தி நிற்கும் புண்யமாதாம் பபியோலா
சித்தமிரங்கி மெய்வேதத் தீட்சைபெற நீ அருள் செய்வாய்.

பபியோலா வண்டியிலேறி தோட்டத்தின் கதவின்
கிட்ட வரும்போது தர்குவாதன் ஓட்டமாய் அவளிடம்
வந்து, அம்மா! நீங்கள் கொடுத்த காயிதத்தை உடனே தா
மதமின்றி உங்கள் தகப்பனுரிடங் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்
கவேண்டுமோ? என்று கேட்க, பபியோலா அதிசீக்கிரத்

"ஐயா! இங்கிருந்து யாராகிலும் இராஜதானிக்குப் போகிறதாயிருந்தால் சொல்லுங்கள். நான் என் தகப்பனுக்கு ஓர் காயிதம் அனுப்பவேண்டும்." என்றுகேட்க நகராதிகாரி சொல்வார்:—

"அம்மா! நாளை அதிகாலமே துர்குவாதன் என்ற ஓர் வாலிபன் போகும்படி தயாராயிருக்கிறான். உன்காயிதத்தைக் கொடுத்தால் அவன்கொண்டு போய்ச்சேர்ப்பான்."

இந்தச் சமயத்தில், துர்குவாதன் ஏதோ எழுதிக்கொண்டிருந்தவன், பபியோலாவைப் பார்த்ததும், எழுந்திருந்து அவளுக்கு அஷ்டாங்க சாஷ்டாங்க ஆசார உபசாரங்கள் செய்து: "அம்மா! உங்களுக்கு என்னாலான உதவியெல்லாஞ்செய்ய எப்போதும் தங்கள் அடியான் காத்திருக்கிறேன். சில வருஷங்களுக்குமுன் நான் உங்கள் தகப்பனாரான பிபுவினிடம் வேலை பார்த்து வந்தேன். சௌக்கியகுறைவால் அந்த வேலையை விட நேரிட்டது." என்று வெகு தாழ்மையாய்ச் சொன்னான்.

பபியோலா அங்கேயிருந்து தன் தந்தைக்குக் காயிதம் எழுதி மடித்து முத்திரை போட்டு துர்குவாதன் கையில் கொடுத்தபின், அவனுக்குப் பிற்பாடு தக்க சம்பாவனை கொடுக்கும்படியாய், அவன் பெயர், ஊர் முதலிய விவரங்களை ஞாபக அறிகுறியாக குறித்துக்கொண்டாள். வேலையெல்லா முடித்தபின், குரோமாசியனிடஞ் செலவு பெற்றுக்கொண்டு தன் கிராமத்துக்கு வண்டியிலேறிப்புறப்பட்டாள். இருவரும் பிரியும் போது நகராதிகாரியின் மனதில் துக்ககரமான பல நினைவுகள் வந்து மொய்த்தன: "இது தான் கடைசிவிசை நான் பபியோலாவைப் பார்ப்பதாக்கும். இன்னம் எவ்வளவு நாள் இப்படி இவள் அஞ்ஞானத்தில் இருப்பாள்? சத்தியவேதத்தை இவளுக்கு நான் சொல்

விக்கொடாமலிருப்பது யுக்தியா? இவ்வளவு கௌரவமும் நற்குணமுமுள்ளவள் அஞ்ஞான அந்தகாரத்தில் அமிழ்ந்தியிருப்பதை நான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாமா? ஆனால் இந்த ஆத்துமம் கெட்டுப் போகும்படி சர்வேசுரன் விடமாட்டாரென்பது என் துணிபு. சேசுநாதருடைய பரிசுத்த வேதத்தை இவளுக்கு விவரித்துக்காட்டத்தக்க சமயம் வரும்." என்று இவ்விதமாய் தனக்குள் சிந்தித்து அவளை அனுப்பிவிட்டு, தன் அறைக்குள் சென்று, முழங்காலிருந்து, அந்த ஆத்துமத்தை எப்படியாகிலும் இரட்சிக்க கிருபை புரியவேண்டுமென்று கண்ணீர் சிந்தி சர்வேசுரனைப் பிரார்த்தித்தார்.

குரோமாசியன் ஜெபம்.

தேவாரம்.

1. வானமுதல் மற்றுலகனைத்தும் மாறா ஒழுங்கோடாண்டுவரும் ஞான நிறைந்த தயா பரனே! கலம்யாவையுங்கொள் ஆண்டவனே!
ஈன நிறைந்த பேய்வினையால் எழிலார் பபியோலா இவளே ஏனோ இருப்பாள் உனை அறியா? இறைவா இவளுக்கருள் செய்வாய்.

2. சத்தியமறையின போதகத்தைத் தவிர்த்து நரகப் பசாசடனே
நித்தியதீயில் வேவதற்கு நேராம் வழியாம் பொய் மதத்தில்
புத்தி மூழ்கி அமிழ்ந்தி நிற்கும் புண்யமாதாம் பபியோலா
சித்தமிரங்கி மெய்வேதத் தீட்சைபெற நீ அருள் செய்வாய்.

பபியோலா வண்டியிலேறி தோட்டத்தின் கதவின் கிட்ட வரும்போது துர்குவாதன் ஓட்டமாய் அவளிடம் வந்து, அம்மா! நீங்கள் கொடுத்த காயிதத்தை உடனே தாமதமின்றி உங்கள் தகப்பனாரிடங் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவேண்டுமோ? என்று கேட்க, பபியோலா அதிசீக்கிரத்

இல் அவரிடங்கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்ல, அர்க்குவாதன்: "அப்படியானால் அம்மா என்னால் ஏலாது," என்றபோது, பபியோலா: "நான் உம் பிரயாணத்துக்குவேண்டிய செலவெல்லாம் கொடுத்தால் நீ தாமதமின்றிப் போவாயோ," என்று வினவ, அவனும், "அப்போது விக்கினமில்லை; உங்களுக்கு எவ்வகையிலும் ஊழியஞ் செய்வதே என் பாக்கியம்," என்று மகா யோக்கியன்போல் மறுமொழி சொன்னான்.

பபியோலா தன் பெட்டியைத் திறந்து வழிச்செலவுக்கும் மற்றச் செலவுக்கும் போதுமான பணம் அவனுக்குக் கொடுக்க, அவன் ஆசையோடு இரண்டு கைகளையும் நீட்டி வாங்கி, கண்ணிலே ஒத்தி, தலையிலே சூடி, மடியிலே கட்டி முடிந்து வைத்துக்கொண்டான். இவனுக்குப் பதில் யூதாஸ் என்பவனிருந்தால் அவனும் அப்படித்தான் செய்திருப்பான்.

பணம் வாங்க இவன் காட்டின இந்த இழிவான ஆசையைப் பபியோலா கண்டு, இவ்வளவு நீசகுணமுள்ளவன் நற்குண பிரபுவான குரோமாசியன் வீட்டிலிருக்க அயோக்கியனென்று தனக்குள் எண்ணிக்கொண்டாள்.

அர்க்குவாதனுக்குச் செல்லவேண்டிய தொகையைச் செலுத்திவிட்டதால் அவனைச் சார்ந்த விஷயங்களை எழுதி வைத்திருந்த காகிதத்தை எடுத்துக் கிழித்து எறியப்போகும்போது, அதின் பின் பக்கத்தில் சில வாக்கியங்கள் எழுதியிருந்ததைப் பார்த்தாள், வாசித்தாள். இவைகளைப் போன்ற வாக்கியங்களை அவள் இதுமட்டும் எந்த நூலிலும் வாசித்ததில்லை:

"நாம் உங்களுக்குச் சொல்வதேதெனில் நீங்கள் உங்கள் சத்துருக்களைச் சிநேகியுங்கள். உங்களைப் பகைக்கிற

வர்களுக்கு நன்மை செய்யுங்கள். உங்கள் பேரில் அபதூறு பேசி உங்களைத் துன்பப்படுத்துகிறவர்களுக்காகப் பிரார்த்தியுங்கள். இப்படிச் செய்தால் பரமண்டலத்திலிருக்கும் உங்கள் பிதாவுக்கு யோக்கிய பிள்ளைகளாவீர்கள். அவர் தமது சூரியன் நல்லோருக்குந் தீயோருக்கும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறார். நீதிமான்கள் பேரிலும் அநீதர்பேரிலும் மழை வருஷிக்கிறார்." (மத். V. 44.)

இதை வாசித்தவுடன் பபியோலாவின் மனதில் பற்பல நினைவுகள் உண்டானது. மலையினின்று ஓடிவரும் ஆற்றின் கரையோரத்தில், பளிச்சென்று மின்னும் ஓர் கல்லை பிரயாணி ஒருவன் கண்டு, இது விலையுயர்ந்த மாணிக்கமோ அல்லது வெறுங்கூழாங் கல்லோ, இதை எறிந்துபோடலாமோ அல்லது இரத்ன வியாபாரியினிடங்காட்டி இதின் விலை இவ்வளவென்று கேட்கலாமோ, என தனக்குள் யோசிப்பதுபோல் பபியோலாவும் பின் வருமாறுதனக்குள் ஆலோசித்தாள்: இந்த வாக்கியங்கள் சத்தியமா அல்லது அபத்தமா? அதி உன்னத படிப்பினையோ அல்லது இழிவுள்ள கோட்பாடோ? இவைகள் அநுசரிக்கக் கூடியவைகளோ அல்லது அசாத்தியமானவைகளோ? இவைகளின் பயன் இன்னதென்று சீராவுக்குச் சிலவிசை தெரியலாம். அவள் எனக்குச் சொன்ன சில சித்தாந்த வாக்கியங்கள் போல் இவைகளுந் தோன்றுகின்றன. ஆனால் அவளிடங் கேட்கக்கூடாது. அவள் சொல்லும் வாக்கியங்கள் பல முறை கண்டுபிடிக்க அரிதாயிருக்கின்றன. இதை எறிந்து போடுவதுதான் உத்தமம். இதோ காற்றோடே போகின்றது. யாரிதை எடுத்து வாசிப்பாரோ அவருக்கு இது விடுகதைபோல் தோன்றும். ஓ! ஓ! வண்டிக்காரா! சற்று

நில். அதோ காற்றோடுபோகும் அந்தக் காயிதத்தைப் போய் எடுத்துக்கொண்டுவா."

வண்டிக்காரன் காயிதத்தை எடுத்து வந்து பமியோலாவுக்குக்கொடுக்கும்போது: "அம்மா! நீங்கள் தானே வேணுமென்று காயிதத்தை காற்றோடு பறக்க விட்டபின்பு, என்னைப்போய் எடுத்துவாவென்று ஏன் சொன்னீர்கள்," என்று கேட்டதற்கு பமியோலா: "அதைப் பற்றி நீ விசாரிக்கத் தேவையில்லை. நீ உன் வேலையைப் பார்" என்று கடுகடுத்துப் பேசி அனுப்பிவிட்டான்.

வாங்கின காயிதத்தை தன் நெஞ்சின்மேல் வைத்தாள். மனப்பதற்றம் யாவும் நீங்கி சமாதானம் உண்டானது.

௰ரு-ம். அதிகாரம்.

துர்குவாதன்.

குடியுஞ் சூதும் கொல்லும் விஷமாம்.

துர்குவாதன் மறுநாள் அதிகாலமே பிரயாணமாவதற்கு வேண்டும் யாவும் மாஜிஸ்திரேட்காரி தயார் செய்து, அவன் வழிச்செலவுக்குப் பமியோலா கொடுத்ததை இவர் அறியாததால் இவரும் வேண்டிய பணங்கொடுத்துப் பயணமாக்கினார். இவன் புறப்படுஞ் சமயத்தில் அங்கிருந்தவர்களில், அநேகர் வழியனுப்பவாகக் கூடி இருந்தார்கள். இவனுடைய கிலேயாற குணமும் பண ஆசையும், இவ்வளவென்று அறிந்த சிலர் இவனை தனியே அனுப்புவதால் பெரும் ஆபத்து அவனுக்கும் பங்காருக்கும் உண்டாகும் என்று அஞ்சினார்கள்.

பொலிகார்ப் என்ற குரு அவனைத் தனியே அழைத்து அவனுக்கு நல்ல புத்திமதிகள் பின் வருமாறு சொன்னார்: "மகனே! உன் தந்தையின் மொழியைச் சாவதானமாய்க் கேள். துஷ்டர் சகவாசந் தீமைக்குளது. அஞ்ஞானிகளோடு அதிகமாய்ப்பழகாதே. போகும்வழியில், விநோத வேடிக்கை பார்க்கும்படி நிற்காதே. சூது விளையாட எவரோடுங்கூடாதே. தூர்ப்பழக்கந் திரும்பவும் வரும். மதுபானம் ருசிபார்க்க என்றுந் தொடாதே. நஞ்சுண்பான் கள் உண்பவன் என்ற நீதிமொழியை மறவாதே. சூது கெட்டது. சிறுமைபல செய்து சீரழிக்குஞ் சூது.

வேண்டற்க வென்றிடினுஞ் சூதினை ; வென்றதூஉந்
தூண்டிற்பொன் மீன் விழுங்கியற்று.

நீ சூது விளையாடுவதில் வெகு சமர்த்தனாயினும், உன் எதிரியை நீ வென்றபோதிலும விளையாடப்போகாதே. நீ வெல்வதே தூண்டில் பொன் முள் போல் உன்னை அறவே கெடுக்கும்." என்று பலவாறாய் அவனுக்கு வற்புறுத்திக்கூறினார். அவனும் நல்லதென்று தலையை ஒப்பாசாரத்திற்கு ஆட்டி அசைத்தான். இவன் புறப்படும்போது குரோமாசியன் கதவின்கிட்ட வந்து, கண்ணில் ஜலம்ததும்ப, அவனைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றார். ஊதாரிப்பையன் தன் தகப்பன் வீட்டைவிட்டுப்போகும்போது அவன் தகப்பன் இவரைப்போலவே வீட்டின் தலை வாசலில் நின்று போகிற மகனை அழுத கண்ணுஞ் சிந்திய மூக்குமாய்ப் பார்த்து நின்றிருப்பார்.

துர்குவாதன் போகும் வழியிலிருந்த ஒரு ஊரில் காசியான் என்பவருக்கு ஒரு சீட்டு இருந்ததால் அவர் வீட்டுக்குப்போனான். நமது சரித்திர ஆதியில் காசியான் வைத்திருந்த பள்ளிக்கூடத்தில் பங்கிராஸ் படித்த விஷயத்தைப்

பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறோம். இந்தப்பள்ளிக்கூடஞ் சில காலம் நன்றாய் அநுகூலமாய் நடந்து வந்தது. ஆனால் உபாத்தியாயர் கிறீஸ்துவனென்பது வெளியானதாலும் வேதகலகஞ் சமீபத்தில் வர இருந்ததாலும் ஆபத்து வருமுன் பள்ளிக்கூடத்தை சாத்திவிட்டு தமதூருக்கு வந்திருந்தார். தர்மவாதன் கிறீஸ்துவனாயிருந்ததால் அவனுக்குத் தமது வீட்டில் சாப்பாடு கொடுத்த பின்பு இருவருங் கலந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். காசியபன் தான் [illegible] ய்ததும், இனி செய்ய உத்தேசித்திருப்பதுமான [illegible] ங்கதிகளையும் அவனுக்குத் திறந்து சொன்னான். வஞ்சகனை தர்மவாதன் இவையெல்லாம் கவனமாய்க் கேட்டு, தான் அறிந்த செய்தியை ஒருநாள் காசுக்கு விற்கலாமென்று மனதில் எண்ணிக்கொண்டான். மறுநாள் அதிகாலமே எழுந்திருந்து, அசுவாரூடனாய் இராஜதானிநகரில் சேர்ந்தான். சேர்ந்தவுடனே பழையோலா வீட்டுக்குப் போய் காயிதத்தைக் கொடுத்து பாபியன் கேட்ட பல கேள்விகளுக்குச் சமயாநுகூலமான மறுமொழிசொல்லி, இராத்திரி தன் வீட்டிலிருந்து சாப்பிடும்படி பாபியன் கூப்பிட்டதற்கு நல்லதென்று உடனே சம்மதித்து, பின் தன் கையில் பணமிருந்ததால் தங்கும்படி ஒரு நல்ல விடுதி சித்தஞ் செய்யும்படி பட்டணத்துக்குள் போனான்.

பாபியன், தன் மகள் வீட்டிலிருக்கும்போது, அவளுக்குப் பயந்து தன் [illegible] காப்பாற்றுவான். அவள் வெளியே [illegible], தன் இஷ்டம்போல எல்லாவகையான அக்கிரமக்காரர், குடிகாரர் முதலியோர்களைத் [illegible] சாப்பிடும்படி அழைப்பான். அப்போதப்பட்டணங்களைத் தேடியபடியாய் இன்று ஸ்நானஜனங்கள் வழியாய் வழக்கம்போல் பே

கையில், ஒரு மண்டபத்தின் அருகிலிருந்த சோலையில் இரண்டு பேர் வெகு இரகசியமாயும், ஆக்கிரத்தோடும் பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கேட்டான். சத்தம் வந்த திசையை நோக்கிப் போய் சற்று நின்று சுவர்க்கோழிபோல உற்றுக் கேட்டான். அங்கிருந்த இருவர் பின்வருமாறு சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்:

“ அப்படியானால் இந்தச் சமாச்சாரத்தைப் பற்றி ஏதேனுஞ் சந்தேகமில்லையா ?”

“ அற்பமுங்கிடையாது. நிக்கோமேதியா பட்டணத்தில் கிறீஸ்துவர்கள் நமது ஜூப்பித்தர் ஆலயத்துக்குச் சமீபத்தில் தங்கள் கோவிலைக் கட்டினார்கள். நம்ம ஜனங்கள் கோபாவேசமாய் எழும்பி கிறீஸ்துவர்கள் கோவிலில் நெருப்புவைத்து கொளுத்திப் போட்டார்கள். இன்றுகாலமேதான் இந்தச் செய்தியை என் தகப்பனுக்கு நம்பிக்கை உள்ள ஒருவன் வந்து அறிவித்தான்.”

“இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள் எவ்வளவு பரம மூடாத்மாக்கள் ! நமது தேவர்களின் கோவில்பக்கத்தில் வந்து தங்கள் கோவிலைக் கட்டும்படி எப்படித் துணியலாம்? நமது சொந்த தேசத்தில், நமது நாட்டுத் தேவர்களுக்கு மாத்திரந்தான் கோவில் கட்டலாமேயன்றி அந்நிய தேசத்தார் வணங்குந் தேவனுக்குக் கோவில் கட்டும்படி நமது உரோமானர் சம்மதிப்பார்களா? இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள் துணிந்து கட்டினாலும் அந்தக் கோவில் அநேகநாள் நிலையாய்ப் போகாமல் இருக்குமா ?”

“ நீ சொல்வது நிஜம். என் தகப்பனும் அவ்விதமே சொன்னார். இந்தப் பேதைக் கிறீஸ்துவர்களுக்கு எள்ளளவாகிலும் புத்தியிருந்தால் பயிரங்கமான ஸ்தலங்களில் வந்து தங்கள் தலையைக்காட்டாமல் மூலை முடுக்கு

சந்து பொந்துகளைத் தேடி முசல் போல் பதுங்கி ஒளிந்திருப்பார்கள். ஆகிலும் இவர்களாலே நமக்கு அதிர்ஷ்ட காலம் பிறக்கப்போகின்றது. நமது இராஜதானியில் இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள் இருக்குமிடத்தை நாம் தேடிப்பார்த்து கண்டுபிடித்தால் நமக்குப் பேரும் கீர்த்தியும் உண்டாகும். கையிலே கொழுத்த காசும் புழங்கும்"

"நல்லது. நம்மிருவர் காரியம் எப்படியிருக்கிறது? நாம் உளவறிந்து பிடிக்கும் கிறீஸ்துவர்கள் பணக்காரராகவும் இராஜ உத்தியோகஸ்தராகவும் இருக்கும்பக்ஷத்தில், அவர்கள் சொத்தை நாம் இருவரும் சரிபாதியாய் பகிர்ந்து கொள்ளவேண்டும். ஒருவருக்கொருவர் துணையாய் நின்று யுக்தி யோசனையால் உதவிசெய்யவேண்டும். நீ உன் வழக்கம்போல் கொடுமையான கடும உபாயங்களைப் பிரயோகி. நானும் என் இஷ்டம்போல் எனக்கேற்ற சாதனங்களை பிரயோகிப்பேன். நமது சமர்த்தால் அறிந்து பிடிக்கும் கிறீஸ்துவர்களின் சொத்துக்கள் சர்க்கார் கையில் விழுமுன்னே நம்மிருவர் கையில் விழும்படி ஆன வழியெல்லாந் தேட வேண்டும். என்ன? நான் சொல்லும்வழி உனக்குச் சம்மதமா?"

"ஆஹா! பூரணசம்மதம்."

பாபியன், இவ்விருவர் பேசிய சங்கதிகள் யாவும்கேட்ட பின்பு அவர்களிடஞ் சென்று: "புல்வியா! சௌக்கியமா? உன்னைப்பார்த்து பல தேசகாலஞ் சென்று போனதாகத் தோன்றுகின்றது. நீ இன்று சாயரட்சை என் விடுதியில் சாப்பிட வரவேண்டும். இஷ்டர்கள் பலபேர் இன்று வருவார்கள். யார் அங்கே நிற்கிறது? நகரதிகாரி மகன் கோர்வினன் அல்லவா? அவனையும் உன்னோடு கூட்டிவா."

கோர்வினன் தன் பெயரைக் கேட்டவுடனே, நந்திமாடு தலையை ஆட்டுவதுபோல் பெருத்த தன் தலையை ஆசார உபசாரமாக ஆட்டி அசைத்தான்.

புல்வியன் மறுமொழியாக: "ஐயா உங்கள் ஆசைப் பிரகாரம் வான் சாப்பிட சாயரட்சை வரச் சாவகாசப்படாது. வேறிடத்துக்குப் போவதாய் நிபந்தனை செய்திருக்கிறேன்."

"சீ! இது வீண்போக்கு. இன்று சாயங்காலம் என்னை அன்றி வேறெவரும் உன்னைக் கூப்பிட்டிருக்கமாட்டார்கள். ஆனால் புல்வியா! வாஸ்தவத்தில் என் வீட்டுக்கு வருவதென்றால் ஏதோ சில நாளாய் உனக்கு கர்ண கடோரமாயிருக்கின்றதல்லவா? அன்றைக்கு இரணவீரசூரன் செபஸ்தியாரோடு நீ வாய் கொடுத்து தப்பிப்பிழைத்த நாள் முதல் நீ என் வீட்டுக்கு வந்ததேயில்லை. ஏன்? மந்திரதந்திரத்தால் உன்னை மயக்கிவிட்டார்களோ?"

இதைக் கேட்டவுடன் புல்வியன் முகம் சற்று விழுந்துபோனது. அதன் பின் பாபியனைத் தனியே அழைத்து "ஐயா! நீங்கள் சொல்வதுபோல் எப்படியோ நடந்திருக்கிறது. அதினாலே தான் நான் உங்கள் வீட்டுக்கு வருகிறதில்லை" என்று சொல்ல, பாபியன் சொல்வான்: "அப்படியா, இது அபிராயென்ற மாயினி செய்த வேலைபோலிருக்கிறது. அந்தக் குறச்சிறுக்கி எப்படியாவது தொலைந்து போனால்தான் என் வீட்டுக்கு க்ஷேமமுண்டாகும். ஆனால் இது போகட்டும். உன்னிடத்தில் ஒரு விசேஷம் நான் கேட்கப் போகிறேன். அக்கேசினி உனக்குத் தெரியுமே. நீ அநேக சமயங்களில் அப்பெண் நாயகத்தைப் பார்த்துக் களிக்கும்படியாய் என் வீட்டுக்கு வந்தது எனக்கு நன்றாய்த்தெரியும். அவள்பேரில் உனக்குக்காதல் இல்லையா?"

"ஒருகால் இருந்தது. ஆனால் அதுவெல்லாம் உங்களுடைய மகளாலே அதோகதியாய் பறந்துபோய்விட்டது."

"காரியமிப்படியா? ஆனால் பமீலாவுக்கு காதல் விஷயங்கள் ஒன்றுந்தெரியாது. அவள் படித்துத்தேர்ந்த சாஸ்திரிபோல் எப்போதுங்கிரந்தமுங்கையுமாயிருக்கிறாள். அக்னேசி உனதுபேரில் எதார்த்தத்தில் காதல் வைத்திருக்கிறாள். இதுவாஸ்தவம்."

"வாஸ்தவமா? இதுவெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது?

"அக்னேசியே ஒருநாள் இதை இரகசியமாய் எனக்குச் சொன்னாள்."

"உங்களிடத்திலேயா? என்னைப்பற்றியா?"

"அவள் உன் பெயரைச் சொல்லாதேபோனாலும் உன் பூஷணங்களை வியந்து அனந்த பூரிப்புடன் பேசினாள். உனக்கு நல்ல யோகதசை வந்திருக்கின்றது. இன்னம் இரண்டொருமுறை அவளிடம் பேசி உன் கருத்தை வெளியிட்டால், பமீலா யென்னசொன்னாலும், உன் காரியம் அநுகூலமாய் முடியும். என் மகள் இப்போது கிராமத்தில் இருப்பதால் நீ என் வீட்டுக்குப் பயமின்றி வரலாம்."

"அப்படியானால் உங்கள் வீட்டுக்கு கோர்மினோடு நான் தப்பாமல் இன்று சாயரக்ஷை வருகிறேன்."

சொன்னதுபோல் இருவரும் சாப்பாட்டு நேரத்தில் ஆஜிராய்வந்து சேர்ந்தார்கள். நன்றாய் சாப்பிட்டு மதுபானம் பூர்த்தியாய்க் குடித்தபின்பு பல பல சங்கதிகளைப்பற்றிக் கலந்து இரைந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் பேசிய சங்கதிகளில் நிக்கோமேதியா பட்டணத்தில், கிறீஸ்துவர்களின் கோவிலை அக்கினிக்கு இரையானதும், இராஜ அரண்மனையில் தீப்பிடித்ததும் முக்கியம். இந்த

அக்கிரமத்தை அவ்வூர் அதிகாரிகளே செய்தபின்பு கிறீஸ்துவர்கள் செய்ததாக அபாண்டமாய் அவர்கள்மேல் சுமத்தி தியோக்கிலேசியனென்ற இராயனுக்கு இதை அறிவித்து கொடிய வேதகலகம் எழுப்பிக் கிறீஸ்துவர்களைச் சர்வசங்காரஞ் செய்யும்படி எத்தனித்திருப்பது எல்லாரும் அறிந்த விஷயம். பாபியன்வீட்டில் அன்றுகூடியிருந்த எல்லோருங் கிறீஸ்துவர்கள்பேரில் தூஷணமும், அவதூறும், பழியும் வாய்சலியாமல் கக்கினார்கள். தயாளகுணசிந்தையுள்ளவர்களும், பன்றியோடுகூடிய கன்றும் மலந்தின்னும் என்பதற்கொப்ப, கிறீஸ்துவர்களை நிந்தித்து தேசாபிமானம, இராஜ பக்தி, அறவே இல்லாத பரமதுரோகிகளென்று வாய்க்கு வந்தபடிபேசினார்கள். இவர்கள் இவ்வாறுபேசிக்கொண்டிருக்கையில் புல்வியன், பந்தியிலிருந்த துர்குவாதனை, கவனித்துப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

துர்குவாதன் மௌனஞ் சாதித்தாலும் அவன் முகம் பச்சோந்தியின் தோல்போல் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் நிறம் மாறி நின்றது. மதுபானம் பூர்த்தியாய்க் குடித்ததால் குடி வெறியில் மகா தைரியசாலிபோல் தோன்றினான். அவன் கண்கள் இரத்தமயமாய் சிவந்துபோக விழியை உருட்டித் திரட்டுவான். உதட்டைச் கடிப்பான். விரல்களை மடக்கி கையை அசைப்பான். சாடியில் வைத்த பதார்த்தத்தை எடுத்து நசுக்குவான். பாத்திரத்தில் நிறைய மதுபானம் ஊற்றி லபக் என்று குடிப்பான்.

பந்தியில் இருந்தவர்களில் ஒருவன் சொல்வான்:—"கிறீஸ்துவர்கள் நமது தேச சத்துருக்கள். நம்மைப் பகைக்கிறவர்கள். அவர்களால் கூடுமாகில் இன்றே நம்மெல்லாரையும் கொன்று தின்றுவிடுவார்கள்." இதைக்

கேட்டவுடன் துர்குவாதன் சற்று நிமிர்ந்து ஏதோ சொல்ல வாயைத் திறந்தான். ஆனால் திறந்த வாயை மூடி மௌனங்காத்தான்.

வேறொருவன் சொல்வான்: "இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள் செய்யாத அக்கிரமம் ஒன்றுமில்லை. நீரோவென்ற நமது தேவத்துவ இராஜன் நாளில் இவர்கள் நமது இராஜதானியைக் கொளுத்தி எரித்துப் போடவில்லையா? ஆசியாவில் நேற்றுத்தான் இந்தக் கொடியர் நமது இராஜன் அரண்மனையில் நெருப்பு வைத்தார்கள்."

துர்குவாதன் கடுங்கோபத்தோடு எழுந்து ஏதோ சொல்வதுபோல் கையை நீட்டினான். நீட்டின கையை மடக்கி பொத் என்று உட்கார்ந்தான்.

"இந்தக் கிறீஸ்துவர்களுடைய கோட்பாடு, பிரமாணங்கள், எல்லாம் ஜனசமூக விர்த்திக்கு முழுதும் விருத்தமானவைகள். எங்குங் குளப்பமுஞ் சண்டையும் உண்டாக்க ஏதுவானவைகள். இவர்கள் அருசியான காரியங்களை வைத்து வணங்குகிறவர்கள்."

துர்குவாதன் நெருப்பில் விழுந்த புழுப்போல் நெளிந்தான். எழுந்து நின்று திரும்பவும் கையை ஓங்கி பேசுபவன்போல் வாயை அசைத்தான்.

இவன் சேஷ்டைகளை எல்லாம் கருத்தாய்ப் பார்த்திருந்த புல்வியன சொல்வான்: "கிறீஸ்துவர்களைப்போல் கொடிய ஜனங்களை நான் பார்த்ததேயில்லை. இவர்கள் தங்கள் கோவிலில் இரகசியமாய்க் கூடி ஒரு சிறு பிள்ளையைக் கொன்று அதின் மாம்சத்தையும் இரத்தத்தையும் சாப்பிடுகிறார்கள். (பரிசுத்த பரம தேவநற்கருணை இன்னதென்று

அறியாத மூட அஞ்ஞானிகள் அக்காலத்தில் இவ்விதமாய் அதைக்குறித்துப் பேசுவார்கள்.)

துர்குவாதனுடைய கண்களும் மூக்கும் குடியாலும் கோபத்தாலும் சிவந்துபோக மேஜையைப் பலமாய் அடித்து "நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் அபத்தம். சுத்தப்பொய்" என்று சொல்ல, புல்வியன்: "அபத்தமா? உனக்கிது எப்படித் தெரியும்?" என்றதற்குத் துர்குவாதன் கலங்கி வெருண்டு பெருஞ்சத்தத்தோடு, "நான் கிறீஸ்துவன். என் வேதத்துக்காக உயிரைக் கொடுக்க இதோ தயாராயிருக்கிறேன்" என்று கதறினான்.

அர்த்த ராத்திரியில் கோடை இடி மின்னாமல் இடித்து முழங்கி படீர் என்று விழுந்தால், எவ்விதம் பயமும் அச்சமும் உண்டாக்குமோ, அவ்விதமே துர்குவாதன் நான் கிறீஸ்துவன் என்றதும், அங்கு கூடியிருந்த சமஸ்தரும் அரண்டு வெருண்டு சித்தப்பிரமை பிடித்தவர்கள் போல் கலங்கி நின்றார்கள். சற்று நேரஞ் சென்றபின் ஒவ்வொருவனுந் தன் மனதிலெழும்பிய உணர்ச்சியை சொல்லத் துவக்கினான். பாபியன், கிறீஸ்துவனான ஒருவனைத் தன் வீட்டுக்குள் வரச் செய்ததற்கு, வெட்கி நாணினான். கல்பூரணன், கிறீஸ்துவர்களைப்பற்றி தன்னிலும் அதிகம் அறிந்தவன்போல் பிதற்றிப் பேசும் ஒருவனை தான் இருக்குஞ் சபையில் வரும்படி [illegible]த்து தனக்குப் பெரும் அவமானம் என்றதுபோல் மனம் பொங்கி வீங்கிப் பதறி உதறினான். வேறொருவன் தன் இருகண்களைத் திரட்டி உருட்டி வாயைத் திறந்து துர்குவாதனை, ஓர் துஷ்ட மிருகத்தை பார்ப்பதுபோல, உற்றுப் பார்த்தான். இன்னொருவன் பரபரப்புடன் எழுந்து இங்குமங்குஞ் சுற்றிப் பார்த்து எவனையாகிலும் பிடித்து அடித்து உதைக்கலாமாவென்று

தொட்டில் பழக்கம்போல் அவனைவிடாமல் ஒட்டிக்கொண்டே வந்தது. குடிக்க குடிக்க கண்கள் சிவந்துமருண்டது. நாக்கு நன்றாய் அசைந்து நாலுபக்கமும் சுழன்றது. தக்க சமயம் வருமட்டும் காத்திருந்த புல்லியன் மேஜையிலிருந்த தாயக்கட்டையை எடுத்து சோதிப்பதுபோல் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தான். பார்த்தவன் மேஜைமேல் அதை உருட்டினான். உருட்டிச் சொல்வான்; "சீச்சீ! என்ன துர் அதிர்ஷ்டம்! யாரோடாவது விளையாடும்போது இப்படித் தாயம் விழுந்தால் நஷ்டந்தான். துர்குவாதா! எங்கே, நீ போடு பார்க்கலாம்."

துர்குவாதன் சூது விளையாட்டில் சமர்த்தன். குடியுஞ் சூதும் இவனுக்குத் தொட்டில் பழக்கம். புல்லியன் நீட்டிய தாயக்கட்டையை சுமமா பார்க்கும்படி என்று வாங்கினான். வாங்கவும் அவன் மனது அக்கினிபோல் கொதித்தது. வாயில் ஜலம் ஊறினது. இதழ்களிரண்டும் படபடவென்று ஆடினது. இவ்விதக் குறிகளைப் புல்லியன் கவனமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். துர்குவாதன் தாயக்கட்டையை வாங்கினதும், திருப்பித் திருப்பிப்பார்த்ததும், எல்லாம் அவன் சூது விளையாட்டில் எவ்வளவு பற்றுதல், பிரீதி உள்ளவனென்று காட்டியதைப் புல்லியன் குறித்துக்கொண்டான். ஒருவிசை, அதுவுங் கடைசி விசை, விளையாடிப்பார்க்கலாமென்று துர்குவாதன் மனதில் நினைத்தான். அவன் நினைவை, "அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல், நெஞ்சம் கடுத்தது காட்டுமுகம்" என்றதால், முகத்தில் புல்லியன் கண்டான். கண்டவன் துர்குவாதனைத் தூண்டி இழுக்கும்படி சொல்வான்: "ஏது? என்னைப்போல் நீயும் இந்த விளையாட்டில் சமர்த்தனல்லப்போல் தோன்றுகின்றது. ஆனால் நீ கோர்வினனோடு ஏதாவது சொற்பபந்தயம்

வைத்து விளையாண்டால் உனக்கு அதிர்ஷ்டம் வந்தாலும் வரும்."

"என்னமோ ஒருகை பார்க்கலாம். ஆனால் புல்லியா! கேள். வெகு சொற்ப பந்தயத்துக்குத்தான் நான் விளையாடுவேன். சூது விளையாட்டு மகா கெட்டது. இதை என்றும் விளையாடுவதில்லை என்று தீர்மானித்திருக்கிறேன். முன்னொரு காலத்தில் நான்...ஆனால் அதைப்பற்றி இப்போது நினைக்கக்கூடாது."

புல்லியன் கோர்வினனைக் கண் சமிக்கையால் தூண்ட கோர்வினன் சொல்வான்: "துர்குவாதா! இதோ தாயக்கட்டை; எடுத்து விளையாடு பார்க்கலாம். யார் கெலிப்பார்?"

இருவரும் வெகு சொற்ப பந்தயம் வைத்து தாயம் போட்டார்கள். துர்குவாதன் எப்போதும் ஜெயித்து வந்தான். புல்லியன் சமயத்துக்குச் சமயம் பாத்திரத்தில் மதுபானம் நிறைய ஊற்றி துர்குவாதன் கிட்ட வைப்பான். அவன் குடிக்க குடிக்க பேச்சும் அதிகப்பட்டது. அந்தரங்கசெய்திகளையெல்லாம் சொல்லத்துவக்கினான்: "நேற்று நான் உபாத்தியாயர் காசியான் வீட்டிலிருந்து பேசிக்கொண்டிருக்கையில், யாரோ ஒருவன் பெயரைச் சொன்னார். ஓ! அந்தப் பெயர் கோர்வினன். பங்கிராஸ் என்ற செல்வபாலியனோடு இவன் ஒருநாள் சண்டைக்கு நின்றானாம். உதித்துப் பெருத்த தேகமுள்ள பெருந்தடியனாம்."

கோர்வினன் இதைக்கேட்டவுடனே கோபவெறியால் மனம் பொங்கிக் கொதிக்கும்போது புல்லியன் அவனைத் தடுத்து சமய உசிதமாய் துர்குவாதனை நோக்கி: "அந்த காசியான் நன்றாய்ப்படித்துத்தேர்ந்த பண்டிதர் அல்லவா?

அவர் இருக்கிற ஊரின்பெயர் இன்னதென்று உனக்குத்தெரி
யுமா?" என்று கேட்க துர்குவாதன் சொல்வான்:

"காரியமென்ன? அவர் இருக்கிற ஊர் ... ஐ நான் சொ
ல்லமாட்டேன். அமோகம; காட்டிக்கொடுக்கவா? என்
உயிர்போனாலுஞ் சொல்லமாட்டேன்."

இவ்வளவு தூரந் துர்குவாதனை யாக்கினைபின்பு, புல்
வியன், கோர்வீனனுக்குப்பதில் விளையாடும்படி, வந்தான்
பந்தயம் வர வர உயர்ந்தது. துர்குவாதன் துவக்கத்தி
லே சமயம் ஜெயித்தான். பாத்திரத்தில் மதுபானம் ஊற்
இவன் இட்ட புல்வியன் வைப்பான். குடிக்க குடிக்க விளை
யாட்டில் ஆசைபிறந்தது. தொகை ஏற ஏற ஆத்திர
உண்டானது. அவன் மனச்சான்று அவனைக் குத்தி எழு
ப்பினது. பொலிக்கார்ப் என்ற குரு தன் சமீபத்தில் நின்
தனக்குப் புத்திபோதிப்பதாக நினைத்து பதைத்து அழு
ன். தேவ இஷ்டப்பிரசாதத்தை இழந்தான். பணப்பிசா
இவன் மனதில் புகுந்து இந்த பிசாசோடு வேறு ஏழு
மூத்த பசாசுகளும் துணையாய் வந்தன. பசாசுகள் குடி
யேறின மனதில் பரிசுத்தமும் நன்மையும் இல்லாமல் மறை
ந்துபோயின.

துர்குவாதன் மதுபான மிகுதியால் புத்தியை இழந்
தான். சூது விளையாட்டில் பணத்தை இழந்தான். இவன்
கையிலிருந்த பணமெல்லாம் அதோகதியாய்ப் போய்விட்
டது. பாதாளக்குழியில் விழுந்தபின் அறிவு வந்தது. தன்
நிர்ப்பாக்கியத்தைக் கண்டு பெருமூச்சுவிட்டான். அவமா
பிக்கையால் பல்லை நெருநெருவென்று நொரித்தான். அனலில்
விழுந்த புழுபோல் நெளிந்தான். தன நிலைமையைப் பி
கிறான். யாரோ காதுக்குள்: "நீ இன்னுஞ் கிறீஸ்துவனா

த்தனை பசாசு உன்னைப் பிடித்திருக்கின்றது? வெறி எடு
க்குமட்டும் குடித்தாய். குடிவெறியில் அந்தரங்க செய்தி
களை எல்லாம் வெளியிட்டாய். உன் வேதத்தை மறுத்த
துரோகியானாய். படுகுழியில் வந்து விழுந்தாய். இனித்தப்
பிக்க வழியில்லை. எங்கேபோனாலும் அகப்பட்டுக் கொண்
டாய்." என்று இவ்விதஞ் சொல்வதாகக் கேட்டான்.

இவனுக்குக் கொஞ்சம் நல்ல அறிவுந் துணிவும் வர:
"துஷ்ட பசாசே அப்பாலே போ. எல்லாம் இன்னமுழு
கிப்போகவில்லை. கிறீஸ்துவர்கள் என்னை மன்னிப்பார்கள்.
சர்வேசுரன் தயை..." என்று சொல்ல—

"சீ சீ! வெட்கங் கெட்டவனே! அந்தத்தேவ நாமத்
தை உன் அசுத்த வாயால் சொல்லாதே. தேவ சாபம்
உன் தலைமேல் நிற்கின்றது. சீ! ஊதாரி, இனியார் உன்னை
எட்டிப்பார்ப்பார்? குடிகாரா! கையில் ஓடெடுத்து இனி
நீ காலக்ஷேபஞ் செய்யவேண்டும். சீ! என்று உன்னை எல்
லாருஞ் சிரிப்பாசிரிக்க இந்தப்பாழும் உடம்பெடுத்தாய்.
நீயா கிறீஸ்துவன்!"

"யார் என்னை இப்படிப் பழிக்கிறது." என்று துர்
குவாதன் தலைநிமிர்ந்து பார்க்க, புல்வியன் பிடித்து வைத்
த பிள்ளையார்போல் எதிரே நின்றான். "இருக்கட்டும்
புல்வியா! நீ சொல்வது போல் நான் இதுவெல்லாம் செய்
திருந்தால் உனக்கென்ன?"

"எனக்கென்னவா? கேள். நீ இப்போது என் கைக்
குள் அகப்பட்டுக்கொண்டாய். உன்னுடைய பணமெல்
லாம் என் கையில் விழுந்தது. உன் உயிரும் பெயரும்
என் கையில் இருக்கிறது. நீ செய்ததையும் சொன்னதை
யும் கிறீஸ்துவர்களிடம் வெளியிட்டால் உன்னை சபையை

விட்டு தள்ளிப்போடுவார்கள். நீ தடியனென்ற கோர்வீனன் உன்னைத் தன் தகப்பனிடம் இழுத்துவிட்டால் உடனேப்பட்டாக பாடுபடுத்தி அறு அணுவாய் உன் உயிரைப் பறிப்பார்கள். ஆஹா! எனக்கென்னவா?"

தர்குவாதன் ஊதாரிப்பையனைப்போல் தன் தந்தை வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போகத் துணியவில்லை. விசுவாசம் நம்பிக்கை அவன் மனதினின்று அறவே நீங்கினது. போகுங்கதி இன்னதென்றறியாமல் மௌனமாய் நின்றான்.

புல்வியன் அவனைத் தட்டியெழுப்பி: "நல்லது என்ன யோசிக்கிறாய்? குடி வெறியோடு கிறீஸ்துவர்களிடம் போவாயா அல்லது நீதி சாலையில் கைகட்டி நிற்பாயா? அல்லது நான் சொல்வதுபோல் செய்வாயா?"

"அப்பா! கிறீஸ்துவர்களிடம் எப்படி நான் வெட்கமின்றிப் போவேன்? சித்திரவதைப்பட என்னால் ஏலாது. உன் இஷ்டம்போல் நான் செய்கிறேன்."

"ஆஹா! இப்போ புத்தி வந்ததா தர்குவாதா? பயப்படாதே. நான் சொல்வதுபோல் செய்; எல்லாம் நன்றாய் முடியும். உனக்குப் பேரும் பெருமையும், காசும் பணமும் உண்டாகும். எல்லாத்திற்கும் நான் இருக்கிறேன்."

"அப்போ புல்வியா சொல் நான் என்ன செய்யவேண்டும்?"

"கேள்; நாளை அதிகாலமே எழுந்திருந்து மகா பக்தி சிரத்தையுள்ள கிறீஸ்துவன்போல் உன் மதஸ்தரிடம்போ. யாதொன்றும் உனக்கு சம்பவியாததுபோல் அவர்களுடன் சேர்ந்து கலந்து பேசு. அவர்கள் சொல்வதையுஞ் செய்வதையும் நன்றாய்க் கவனி. அதன் பின் என்னிடம் வந்து நடந்ததெல்லாம் எதார்த்தமாய்ச் சொல்."

[illegible] பெருமூச்சுவிட்டு: "ஆ! துரோகம்! [illegible] ஏனோ! விசுவாசகாதகன்! அக்கிரமம்! [illegible] இப்படிச் செய்வானோ?" என்றதைப் புல்வியன் கேட்டு சொல்வான்:

"[illegible]ரோகமோ ஏதோ? இவ்வளவு தூரம் பாதாளத்தில் [illegible] நீ இன்னம் ஒரு அடி எடுத்து வைக்கமாட்டேனென்கிறாய்? தம்பி, தம்பி! இனி தப்பிக்க உனக்கு வழியில்லை. நான் சொல்வதுபோல் நீ செய்யாவிடில் உன் கதி அதோகதியாய்ப்போகும். உன்னைத் துண்டு துண்டாய் வெட்டி உன் உயிரைப் பறிப்பேன். கோர்வீனன் வெளியில் எனக்காக காத்துக்கொண்டிருக்கிறான். நேரமாகின்றது. சொல் கடைசி வார்த்தை என்ன?"

"ஆ! தெய்வமே! என்ன செய்வேன்! சாகவோ எனக்கு மனமில்லை. அப்போ நீ சொன்னதுபோலச் செய்கிறேன்."

புல்வியன் வெளியே போனான். கோர்வீனன் குடிவெறியாலுங் கோபவெறியாலுந் தட்டித் தடுமாறி, முட்டி மோதி, கையை உதறி, காலை உதறி, வாயில் வந்தபடி எல்லாரையுந் திட்டிக்கொண்டிருந்தான். புல்வியன் அவனுக்கு நல்லது சொல்லி சமாதானம் பேசி கடைசியில் அவனை இணக்கிக் கொண்டுவந்தான்.

தர்குவாதன் தான் இருந்த அறையைவிட்டு வெளியே வரவும் தலைமயக்கங்கொண்டு பம்பரம்போல் கிறுகிறென்று சுற்றினான். கண்ணைத் துடைத்து அங்கும் இங்கும் நடந்து தன்ஸ்வயஸ்திதிக்கு வரும்படி பிரயாசப்பட்டான். அவனிருந்த வீடு மேலுங்கீழுஞ் சுற்றி சுழல்வதுபோல் தோன்றினது. நெஞ்சம் பதைத்துத் துடித்தது. வெட்

கமும், நாணமும், மனக்குத்துங், தன்னைக் கெடுத்தவ
பேரில் பகையுங், தன்பேரிலே அரோசிகமும், நரகவாசி
ய அவநம்பிக்கையும், இவன் மனதில் பெரும் அலைகள்
எழும்பிப் பொங்கி ஒன்றோடொன்று மோதி உ
கொதித்து கொந்தளித்து இவன் மனதை வெகுவா
தித்தன. நிற்க சக்தியின்றி அடியற்ற மரம்போல்
விழுந்தான். தன் முகத்தை இரண்டு கைகளாலும்
கொண்டு பெருமூச்சுவிட்டு விம்மி அழுதான். குடி
யின் மயக்கம் தெளியாததால் இன்னம் வீடும் காடும்
றிச் சுழல்வதாகத் தோன்றினது. இந்தச் சமயத்தில் பு
வியன் இவன் கிட்ட வந்து இவனைத் தட்டி எழுப்ப
வாதன் திடுக்கிட்டு எழுந்து கண்களை உருட்டி
பேய் ஆவேசம் கொண்டவன்போல் விழித்துப் பார்த்து:
"யார் இது? பேயோ பூதமோ? கனவோ நினைவோ?"
என்று இரைந்து புலம்பினான்.

இரண்டாம்பாகம்—யுத்தகளம்.

முதல் அதிகாரம்—தியோஜனன்.

குரு[illegible]கஸ்தலங்களின் விசாரணைக்கர்த்தா.

[illegible]தற்பாகத்தில் நாம் விவரித்துக் காட்டிய வர்த்தமானங்களெல்லாந் திருச்சபை வேத கலகமின்றி சமாதானநிலையிலிருந்த சுபகாலத்தில் நடந்தவைகள். ஆகிலும் சமாதானகாலமென்றால் வெகு[illegible]ய சமாதானமென்று எண்ணலாகாது. பிரசண்டமாருதமாய் எழும்பி அடித்த புசலுக்குப் பின்னும், மின்னலும் இடியும் மழையும் உண்டாகுமுன்னும், எங்கும் அமரிக்கையும் நிச்சப்தமும் இருப்

பதுபோல் கொடிய வேத கலகம் ஒன்று உண்டான பின்னும் வேறொன்று உண்டாரு முன்னும் நடுமத்தியில் வரும் அறைகுறையான சமாதான காலமிதுவாதலால் நீடித்த நிலையுள்ள சமாதானமெனலாகாது.

இவ்வித சமாதானகாலத்திலும் இனி வர இருந்த யுத்தத்துக்குரிய பல குறிகள் சிற்சில சமயங்களில் தோன்றின. நாம் முன் சொன்னதுபோல் மிருகங்களின் மாளிகையிருந்து சிங்கங்கள் கர்ச்சிக்குஞ் சப்தத்தைப் பங்கிராசும் செபஸ்தியாரும் கேட்டார்கள். மேற்றிசை தேசங்களில் அஞ்ஞானிகள் மூர்க்காவேசமாய் எழும்பி கிறிஸ்தவர்களின் கோவில்களையும் வீடுகளையும் அக்கினிக்கு இரையாக்கினதாக புல்வியனுங் கோர்னேலியுங் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டார்கள்.

என்றும் சர்வ ஜாக்கிரதையாயிருந்து தன் பிள்ளைகளைப் பராமரித்துவரும் திருச்சபை கொடிய வேதகலகம் ஒன்று உண்டாகப் போகின்றதென்று பற்பல அடையாளங்களால் அறிந்து அந்த யுத்த காலத்துக்கு ஏற்ற வழி வகை உபாயங்களை முன்னிதாயத் தேடித் தயார் செய்திருந்தது.

எதிரதாக்காக்கும் அறிவினார்க்கில்லை
அதிர வருவதோர் நோய்.

துன்பம் வரு முன்னமே அதற்கு ஏற்ற வழி வகைகளைத் தேடுகிறவர்களுக்கு அவர்கள் மயங்கிக் கலங்கும்படியான பொல்லாப்பு [illegible]றும் வாரா என்பது அநுபவ சித்தாந்தமல்லவா? இவ்வித யுத்தகாலத்திற்காகத் திருச்சபை செய்த பகிரத பிரயத்தனங்கள் இன்னதென்றும் யுத்தகளத்தில் இறங்கித் துணிவு குன்றாது சர்வேசுரனுக்

காகப் போர் தொடுத்து, ஜெயங்கொண்டு, வெற்றி முடி தரித்தவர்கள் யாரென்றும் இவர்களுக்குக் கொடுங்கோல் அரசன் விதித்த சித்திர ஆக்கினை இத்தன்மைத்தென்றும் இவை போன்ற பல விநோத விருத்தாந்தங்களை இந்த இரண்டாம் பாகத்தில் விரிவாய் விவரித்துக் காட்டப் போகின்றோம்.

ஆசினுள் என்ற பதிவிரதையின் செல்வ புத்திரன் பங்கிராஸ் பனியுங் குளிரு நிறைந்த ஒக்டோபர் மாசத்தில் ஒருநாள் இராவிருள் அடர்ந்து நெருங்கிவரும்போது நன்றாய்ப் போர்த்திக்கொண்டு இராஜதானியின் கடைசி முனையிலிருந்த தெருவின்வழியாய் ஏதோ ஒரு வீட்டைத் தேடி மகா துரிதமாய் நடந்து போனான். இவன் போன தெருவில், ஏழை எளிய ஜனங்கள் முக்கியமாய்க் குடியிருந்தார்கள். எளிய ஜனங்களாயினும் மகா அயோக்கியரும் அக்கிரமிகளுமான இழி ஜனங்கள். பங்கிராஸ், துர்க்கந்தம் நிறைந்த பாதைவழி நடப்பவன் துரிதமாய் நடப்பது போல், சற்றும் நில்லாமல் விரைந்து நடந்து அந்தத் தெருவின் கடைசியிலிருந்த [illegible] சுத்தமான வீட்டின்கிட்ட சென்று கதவைக் கையா[illegible]டினான். உடனே நரை திரைவிழு[illegible] விருத்தாப[illegible] வந்து கதவைத் திறந்தார். தேக வளர்த்தியுட[illegible]ன்ற தோளும் உள்ளவர். பெரும்பாரச் [illegible] வழக்கத்தாலோ, ஏதோ, அவர் நடக்கும்பே[illegible]ிந்து கூனி நடப்பார். தலைமயிர் நரைத்துப [illegible] போல் வெண்மை[illegible]ங் கருண்டு, வெள்ளிச் சுருள்போல் தொங்கி விழுந்தது. [illegible]னுடைய முக நோக்கம் பொதுவில் சாந்தம் அமரிக்கை [illegible] குறித்தாலும் துக்கமும் கவலையுமுள்ளதாகத் தோன்

“நல்லது, பங்கிராஸ், தப்பாமல் நான் வருகிறேன்.”

“இப்போது கிழவனாரே ஓர் உபகாரம் உங்களிடம் கேட்கப்போகிறேன். இல்லை என்று சொல்லக்கூடாது.”

“உபகாரமா! என்னிடத்திலா!”

“ஆமா உம்மிடந்தான். நீர் இப்போது சுரங்கங்களுக்குள் அடிக்கடி போக நேரிடும் அல்லவா? அங்கே நான் பலமுறை ஜெபஞ்செய்யும்படி போயிருந்தாலும் எங்கும் சுற்றிப் போய்ப் பார்த்ததில்லை. நீர் தயவு செய்து என்னை ஒரு நாள் கூட்டிப்போய் எல்லாப் பாகங்களையுங் காட்டி விவரிக்கவேண்டும். சுரங்கங்களைப்பற்றி உமக்குத் தெரிந்த அளவு வேறு எவர்க்குந் தெரியாதாம்.”

“பங்கிராஸ்! மெத்த சந்தோஷத்துடன் உன்னைக் கூட்டிப்போவேன். நான் அர்ச். பாப்புவைப் பார்த்த பின்பு, கலிஸ்தா என்ற சுரங்கத்துக்குப் போகும்படியாயிருக்கிறது. அப்போது நீயுங் கூட வா.”

“கிழவனாரே! நான் மாத்திரமல்ல, என்னோடு கூட புதிதாய் ஞானஸ்நானம் பெற்ற இரண்டு வாலிபர்களும் வரும்படி மெத்தவும் ஆசையாய் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் வருகிறதற்கு ஏதும் விக்கினமில்லையே?”

“பங்கிராஸ்! உனக்கு சிநேகிதராயிருப்பவர்கள் எவரும் விக்கினமின்றி வரலாம். ஆகிலும் இந்த ஆபத்தான காலத்தில் கொஞ்சம் எச்சரிக்கையுடன் இருப்பது நல்லது. அவர்கள் பெயர் இன்னதென்று உனக்குத் தெரியுமா?”

“ஒருவன் மாஜி நகர் அதிகாரி குரோமாசியனுடைய மகன், திபூர்சியன். வேறொருவன் பெயர் தர்குவாதன்.”

தர்குவாதன் பெயரைக் கேட்டவுடனே, சேவேரன் திடுக்கிட்டு: “பங்கிராஸ் அந்தத் தர்குவாதன் நம்பிக்கை

யுள்ளவனா? சுரங்கத்துக்குள் அவனைக் கூட்டி வருவதில்
ஆபத்தில்லையா?” என்று கேட்க, கிழவனார் தன் மகனைத்
தடுத்துச் சொல்வார்: “அப்பா! மகனே பங்கிராஸ் கூட
யார் எவர் வந்தாலும் அவன் நம்பிக்கையுள்ளவனாய்த்தான்
இருக்கவேண்டும். நீ ஒன்றுக்கும் பயப்படாதே.”

அதற்கு பங்கிராஸ் சொல்வான். “திபூர்சியனை நா
ன் நன்றாய் அறிவேன். சிறந்த நற்குணமுள்ள செல்வன்.
பக்தியும் புத்தியுமுள்ளவன். தர்குவாதனைப்பற்றி அவ்வ
ளவு நன்றாய்த் தெரியாது. ஆனால் அவன் நம்மைச் சார்ந்
த சகல விஷயங்களையும் அறியவேண்டுமென்று தீராத ஆ
சையாய் இருக்கிறான். சேவேரா! நீ அவன் நிமித்தம் பய
ப்பட ஏது காரணம்?”

“ஓ! அற்பக் காரியம். இன்று காலமே நான் சுரங்கத்து
க்குப்போகும்போது ஸ்நான ஜாலைகள் பக்கம் போனேன்.”

பங்கிராஸ் சிரித்துக்கொண்டு: “ஓ! ஓ! பிரபுகளுந்
துரைகளும் வந்து கூடும் ஸ்நான ஜாலைகளுக்கு நீயுங் கூ
டவா போகிறாய்?” என்று கேட்க, சேவேரன் சொல்வா
ன்: “பங்கிராஸ் அதற்காக அல்ல, அந்த ஜாலைகள் கிட்
ட காவற்காரன் வீடு ஒன்று இருக்கிறதல்லவா? காவற்கா
ரனும் அவன் மனைவியும் கிறீஸ்துவர்கள். அவர்களைப் பார்
க்கும்படியாய்த்தான் நான் போனேன்.”

“ஆ! அவர்கள் இருவருங் கிறீஸ்துவர்களா? ஏன்?
இப்படியானால் நம்ம கிறீஸ்துவர்கள் பட்டணம் எங்கும் பர
ம்பியிருக்கவேண்டும். ஆனால் நீ தர்குவாதனைப்பற்றி அல்
லோ பேசிக்கொண்டிருந்தாய். அதன்பின் நடந்ததென்ன?”

“நான் அந்தப் பக்கமாய் வரும்போது தர்குவாதனு
ம் கோர்வீனனுங்கூடி வெகு இரகசியமாய் காதுக்குள்

ஏதோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்தக் கோர்வினன்
யாரென்று உனக்குத் தெரியுமா? அக்கேசி வீட்டில் சில
காலைக்கு முன் ஏழை எளிய ஜனங்களுக்கு யாரோ ஓர் பு
ண்ணியவான் பேரால் தர்மங் கொடுக்கும்போது இந்தக் கு
றப் பயல் நொண்டியைப்போல் வேஷமெடுத்து வீட்டுக்கு
ள்ளே வந்தான். இப்பேர்ப்பட்ட எமகாதகனோடு கூடியிரு
ப்பது கிறீஸ்துவனுக்கு யோக்கியமாகுமா?

"துர்குவாதன் புதுக் கிறீஸ்துவனானதால் இந்த வி
ஷயம் இவனுடைய பழைய சிநேகிதர்களுக்குத் தெரியா
திருக்கலாம். ஆனால் போகப் போக அவனுக்கு நல்ல புத்
தி வரும்."

இரண்டு சகோதரரும் பங்கிராசோடு துணையாகமேற்
சொன்ன தெருவின் கடைசிமட்டுங் கூடப்போய் க்ஷேம
மாய் வழிவிட்டபின் தங்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பினார்
கள்.

௨-ம். அதிகாரம்.

சுரங்கங்களைச் சார்ந்த விவரங்கள்.

இச்சரித்திர ஆரம்பத்தில் லூசீனாவென்ற பதிவிரதை
யின் நற்குணம் நற்செய்கைகளைப்பற்றிச் சுருக்கமாய் சில
விஷயங்களைச் சொன்னபின்பு அவளைப் பின் நாம் முற்று
மறந்து போனதாக சிலருக்குத் தோன்றலாம். இப்பாக்கி
யவதி பகிரங்கமான வெளி விஷயங்களில் ஒன்றுங் கலந்து
கொள்ளாமல் தன் வீட்டுக்குள்ளிருந்து, இல்லறப் பயிற்சி
யில் நிறை தவறாது ஒழுகி வந்தவளாதலால் இவளைப் பற்றி
விரிவாய்ச் சொல்ல ஏற்ற சமையம் வரவில்லை. இவள் வீட்

டின் ஒருபாகம், இராஜதானியில் அப்பக்கம் இருந்த கிறீஸ்
தவர்களுக்குக் கோவிலாயிருந்தது மன்றி இவள் வீடே வே
த கலகம் நடக்குங் காலத்தில் அர்ச். பாப்புவுக்கு வாசஸ்தல
மாயும் இருந்தது.

லூசீனாளுக்கு ஏறக்குறைய நாற்பது வயதாகும் போது தியா
க்கோன் சபையிற் சேர்ந்து, பெண்பாலாரான தரித்திரர்
ஏழை எளியவர், வியாதிஸ்தர், முதலியவர்களுக்கு உதவி
ஊழியஞ் செய்வதுந், தேவாராதனை பூஜைக்கு உரிய வஸ்தி
ராபரண பாத்திரங்களைச் சம்பாதிப்பதும், சம்பாதித்தவை
களைக் காப்பாற்றுவதுஞ், சிறு பிள்ளைகளுக்கும் ஞானஸ்நா
னம் பெற ஆயித்தஞ் செய்யும் பெண்களுக்கும் ஞானோப
தேசங்கற்றுக் கொடுப்பதும், ஆகிய இவ்வித தர்ம செய்கை
களில் தன் ஜீவிய நாட்களைச் செலவழித்து வந்தாள். இவ
ளுக்கு ஒரே செல்வ புத்திரன் பால பிராயத்திலேயே தன்னை
முழுதும் தேவ ஊழியத்துக்கு ஒப்புக்கொடுத்து சத்திய
வேதத்துக்காகத் தன் இரத்தத்தைச் சிந்தத் தயாராயிருந்
ததால் இவ்வித பக்தி சிரத்தையுள்ள மகனைப் பராமரித்து
க்காப்பாற்றி அவனுக்காக அநுதினஞ் சுவாமியைப் பிரார்
த்திப்பது தாய்க்கு அதி ஆனந்தமேயன்றி பிரயாசை இதி
ல் ஒன்றுமில்லை.

நாம் மேற்சொன்னதுபோல் குறித்தநாளில் ஆலோ
சனை சங்கத்தார் லூசீனாள் வீட்டில் வந்து கூடினார்கள். சுர
ங்கங்களின் மராமத்துக்காகவும், இறந்தவர்களைத் தக்கவகை
யாய் க்ஷேமிக்கவும், வேதகலகக்காலத்தில் துன்பப்படுகிற
வர்களுக்கு உதவி செய்யவுஞ், சிறையிலுள்ளவர்களைப் போ
ஷிக்கவும், வேதசாக்ஷிகளாய் மரித்தவர்களின் சரீரங்களை வி
லைக்கு வாங்கவும், இன்னும் பல செலவுக்கும் வேண்டிய

பணந் தர்மமாக வாங்கிச் சேர்க்கும்படி ஏற்பாடுகள் பல செய்தார்கள். இதுவுமன்றி ஆங்காங்கு நடக்குஞ் சங்கதிகளையும், அதிசய விசேஷங்களையும், குறிக்கும்படியாய் ஒவ்வொரு பாகத்திற்கும் ஓர் காரியகர்த்தனை நியமித்தார்கள். சிறையில் அடைப்பட்டிருப்பவர்களுக்குத் தகுந்த நாட்களில் தேவ சற்பிரசாதங் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கவும், அந்தந்த சுரங்கங்களில் பூஜை தேவாராதனை நடத்தவும், பங்கு விசாரணைக் குருக்களையும் நியமித்தார்கள்.

சுரங்கஸ்தலங்களைப் பற்றிய ஏற்பாடுகள் இவையென்று அறிந்தபின்பு, தியோஜெனன், சர்வேசுரனுக்காகச் சற்று ஜாக்கிரதையுடன் வேலை செய்யும்படிக்கான காலம் வந்ததால், மனதில் சந்தோஷங்கொண்டு அவரும் அவர் பிள்ளைகளும் வெளியே வந்தார்கள். அங்கே இவர்களுக்காய் மூன்று வாலிபர் காத்துக்கொண்டிருக்க அம்மூவரையும் தியோஜெனன் தன்னோடு கூட்டிக்கொண்டு இரண்டு மயில் தூரம் நடந்த பின்பு கடைசியாய் எல்லாருஞ் சுரங்கத்தின் வாயிலில் வந்து சேர்ந்தார்கள். அதில் இறங்குவதற்கு அவசியமான தீபமும், வெளிச்சமும், எத்தனங்களும், எல்லாந் தயாராய்ச் சித்தஞ் செய்யப்பட்டிருந்தன. உள்ளே இறங்கும்போது, இரண்டு இரண்டு பேராய் மாத்திரம் போகக்கூடுமாதலால், சேவேரன் தான் தர்குவாதனோடு துணையாய்ப் போவதாக ஒப்புக்கொண்டான். இவன் இப்படி ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் இன்னதென்று நாம் சொல்லத் தேவையில்லை.

பூமியின் கீழிருக்கும் சுரங்கங்களில் இறங்கும்படியாய் பலபடிகளுண்டு. இப்படி இறங்கிப் பாறைபோல் கெட்டியாயிருக்கும் தரைமட்டும் போனால் அது சுரங்கத்தின்

முதல் அடுக்கு. அதிலிருந்து படிகள் வழியாய் இன்னுங் கீழே இறங்கினால் இரண்டாம் அடுக்கும் அதன் பின் மூன்றாம் அடுக்குக்கும் போகலாம். சுரங்கத்தின் பல அடுக்குகளெல்லாம் ஒரே அளவாயும் ஒழுங்காயும் வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு அடுக்கிலும் போகவர நடுவே சிறு பாதையும் இருபக்கத்திலுஞ் சிறு அறைகளும் இங்கும் அங்குங் கோவில்களும் இருக்கின்றன. நடுவில் போகும்பாதை நீண்டதாகவுஞ் சில இடங்களில் இருவர் மாத்திரஞ் சேர்ந்து நடக்கும்படியான குறுகிய அகலமுள்ளதாகவும் இருக்கும். பலபாதைகள் பல இடங்களில் வந்து கூடி ஒன்றோடொன்று கலந்தும், பிரிந்துஞ் சேர்ந்துஞ், சுற்றுஞ் சுழலுமாயிருப்பதால் இச்சுரங்கபாதைகளின் விவரம் அறியாதவன் உள்ளே நுழைந்தால் அவன் தப்பிப்பிழைத்து வெளியேறுவது அசாத்தியம்.

இப்பாதைகளின் இருபக்கத்திலும், படிகளிருக்கும் இடத்திலும், பிரேதங்களை க்ஷேமிக்கும்படி பெரிதுஞ் சிறிதுமான துவாரங்கள் ஒன்றின்மேலொன்றாய் வெட்டியிருக்கின்றன. இந்தத் துவாரத்துக்குள் பிரேதத்தை வைத்த பின்பு கருங்கல்லால் அதன் வாயை நன்றாய் அடைப்பார்கள். இந்தக் கல்லின்மேல்தான் இறந்தவன் பெயர், ஊர், வயது முதலிய விவரங்களைப் பதிப்பது வழக்கம்.

சேசுநாதர் சுவாமி மரித்தபின்பு அவர் சரீரத்தைப் பாறையில் வெட்டியிருந்த அறைக்குள் வைத்து அடக்கஞ் செய்ததின் ஞாபக அறிகுறியாக ஆதிகாலத்துக் கிறீஸ்துவர்களும் இறந்தவர்களை க்ஷேமிக்க பூமிக்குள் சுரங்கங்கள் வெட்டி, கல்லில் சிறு அறைகள் தடுத்து, அவைகளில் க்ஷேமித்ததாகச் சில சரித்திர நூலாசிரியர் சொல்லுகிறார்கள்.

இதினிமித்தமே நமது தேசத்துக்கிறீஸ்துவர்களும் இறந்தவர்களை அடக்கஞ்செய்யும் இடத்தை நாளதுமட்டும் கல்லறை என்பார்கள். அறை என்பதால், இறந்தவர்கள் சேசுநாதர்சுவாமி தங்களை ஆத்தும சரீரத்தோடு உயிர்ப்பிக்கும் நாள் மட்டும், இச்சிறு வீட்டில் ஆவலோடு காத்திருக்கிறார்கள் என்கிற நம்பிக்கையைக் குறிப்பிடுகின்றது.

நாம் இங்கு வெகு சுருக்கமாய் விவரித்த விஷயங்களைத் தியோஜெனன் தன்னோடு கூட வந்த மூவர்க்கும் விரிவாயுந் தெளிவாயும் அந்தந்த இடங்களைக் கையாற் சுட்டிக் காண்பித்துஞ் சொல்லிக் கொண்டு வரும்போது, தார்குவாதன் திகில்கொண்டவன்போல் நாலு பக்கமுஞ் சுற்றிப்பார்த்து கேட்பான்:

"நாம் இந்தப் பாதையை விட்டுப் போகுமுன்னே எத்தனை விசை சுற்றிச்சுற்றி வந்திருக்கின்றோமென்று கணக்கில்லையா?"

இதற்குச் சேவேரன சுழித்த முகத்தோடு சொல்வான்:

"நாம் வந்த சுற்றுக்குக் கணக்கு வழக்கில்லை."

"ஆனால் எத்தனை சுற்று இருக்கலாம்? இருபதா? முப்பதா?"

"அதுவுமிருக்கலாம்; அதற்கு மேலும் இருக்கலாம்"

"இப்படி வலது பக்கமாய்த் திரும்பவேண்டுமென்று ஏதாகிலும் அடையாளமுண்டா? அதோ ஒரு மாடம். அது என்னத்திற்கு?"

இப்படிக் கேட்டுக்கொண்டே தார்குவாதன் அவ்விடத்தில் ஒரு குறி இரகசியமாய்ப் போடுவதைச் சேவேரன் அறிந்து கொண்டான்.

"தார்குவாதா! வா, நேரமாகின்றது. இல்லாவிடில் நமக்கு முந்திப் போகிறவர்கள் எந்தப்பக்கம் போகிறார்களென்று நமக்குத் தெரியமாட்டாது. திரும்பும் இடங்கள் தோறும் தீபம் வைக்கும்படி ஓர் மாடம் இருப்பதை நீ பார்க்கலாம். ஆனால் எங்களுக்கு இந்தச் சுரங்கத்திலுள்ள மூலை முடுக்குகள், சந்துபொந்து எல்லாம் மனப்பாடமாய்த் தெரியும். விளக்கு அவசியமில்லை."

தார்குவாதன் தீபம் வைக்கும் இடங்களைப் பார்த்ததும் கொஞ்சஞ் சந்தோஷமடைந்தான். தான் வந்த சுற்றுப் பாதைகள் இத்தனையென்று கணக்காய் எண்ணிப்போனதுமன்றி சில விசேஷ இடங்களில் கரியால் அடையாளமும் தெரியாதபடி போட்டுக்கொண்டு போனான். ஆனால் இவனோடு துணையாய்ப் போன சேவேரன் இவன் செய்த ஒவ்வொன்றையும் குறித்துப் பார்த்துக்கொண்டான்.

இப்படி எல்லாரும் நடந்து போய் கடைசியில் ஒரு பெ... அறைக்குள் வந்தார்கள். இதில் பல வேதசாக்ஷிகளின் சரீரங்களை க்ஷேமித்து அவரவர் திருநாள் வரும்போது பூசைசெய்து ஒப்புக்கொடுப்பது வழக்கம். இந்த அறையின் சுவற்றிலும், மேல் தட்டிலுஞ், சித்திரங்கள் பல எழுதியிருந்தன. இவைகள் வேதத்தின் பல வர்த்தமானங்களையும், விசுவாச சத்தியங்களையும் விவரித்துக்காட்டின. தார்குவாதன் மேல்தட்டிலே இடையன் ஒரு ஆட்டுக் குட்டியைத் தன் தோள்மேல் போட்டு நிற்கும் பாவனையைப் பார்த்து இதின் விவரம் இன்னதென்று தியோஜெனனைக் கேட்க, [illegible] சுவிசேஷத்தில் சேசுநாதர்சுவாமி சொல்லிய, நல்லமேய்ப்பன் உவமையை விவரித்து, பாவிகள் பேரில் சேசுநாதருக்குள்ள சிநேகமும் கவலையும் இம்மாத்

இதினிமித்தமே நமது தேசத்துக்கிறீஸ்துவர்களும் இறந்தவர்களை அடக்கஞ் செய்யும் இடத்தை நாளதுமட்டும் கல் அறை என்பார்கள். அறை என்பதால், இறந்தவர்கள் சேசுநாதர்சுவாமி தங்களை ஆத்தும சரீரத்தோடு உயிர்ப்பிக்கும் நாள் மட்டும், இச்சிறு வீட்டில் ஆவலோடு காத்திருக்கிறார்கள் என்கிற நம்பிக்கையைக் குறிப்பிடுகின்றது.

நாம் இங்கு வெகு சுருக்கமாய் விவரித்த விஷயங்களைத் தியோஜெனன் தன்னோடு கூட வந்த மூவர்க்கும் விரிவாயுந் தெளிவாயும் அந்தந்த இடங்களைக் கையாற் சுட்டிக் காண்பித்துஞ் சொல்லிக் கொண்டு வரும்போது, தர்குவாதன் திகில்கொண்டவன்போல் நாலு பக்கமுஞ் சுற்றிப்பார்த்து கேட்பான்:

"நாம் இந்தப் பாதையை விட்டுப் போகுமுன்னே எத்தனை விசை சுற்றிச்சுற்றி வந்திருக்கின்றோமென்று வணக்கில்லையா?"

இதற்குச் சேவேரன சுழித்த முகத்தோடு சொல்வான்:

"நாம் வந்த சுற்றுக்குக் கணக்கு வழக்கில்லை."

"ஆனால் எத்தனை சுற்று இருக்கலாம்? இருபதா? முப்பதா?"

"அதுவுமிருக்கலாம்; அதற்கு மேலும் இருக்கலாம்"

"இப்படி வலது பக்கமாய்த் திரும்பவேண்டுமென்று ஏதாகிலும் அடையாளமுண்டா? அதோ ஒரு மாடம். அது என்னத்திற்கு?"

இப்படிக் கேட்டுக்கொண்டே தர்குவாதன் அவ்விடத்தில் ஒரு குறி இரகசியமாய்ப் போடுவதைச் சேவேரன் அறிந்து கொண்டான்.

"தர்குவாதா! வா, நேரமாகின்றது. இல்லாவிடில் நமக்கு முந்திப் போகிறவர்கள் எந்தப்பக்கம் போகிறார்களென்று நமக்குத் தெரியமாட்டாது. திரும்பும் இடங்கள் தோறும் தீபம் வைக்கும்படி ஓர் மாடம் இருப்பதை நீ பார்க்கலாம். ஆனால் எங்களுக்கு இந்தச் சுரங்கத்திலுள்ள மூலை முடுக்குகள், சந்துபொந்து எல்லாம் மனப்பாடமாய்த் தெரியும். விளக்கு அவசியமில்லை."

தர்குவாதன் தீபம் வைக்கும் இடங்களைப் பார்த்ததும் கொஞ்சஞ் சந்தோஷமடைந்தான். தான் வந்த சுற்றுப் பாதைகள் இத்தனையென்று கணக்காய் எண்ணிப்போனதுமன்றி சில விசேஷ இடங்களில் கரியால் அடையாளமும் தெரியாதபடி போட்டுக்கொண்டு போனான். ஆனால் இவனோடு துணையாய்ப் போன சேவேரன் இவன் செய்த ஒவ்வொன்றையுங் குறித்துப் பார்த்துக்கொண்டான்.

இப்படி எல்லாரும் நடந்து போய் கடைசியில் ஒரு பெரிய அறைக்குள் வந்தார்கள். இதில் பல வேதசாட்சிகளின் சரீரங்களை க்ஷேமித்து அவரவர் திருநாள் வரும் போது பூசைசெய்து ஒப்புக்கொடுப்பது வழக்கம். இந்த அறையின் சுவற்றிலும், மேல் தட்டிலுஞ், சித்திரங்கள் பல எழுதியிருந்தன. இவைகள் வேதத்தின் பல வர்த்தமானங்களையும், விசுவாச சத்தியங்களையும் விவரித்துக்காட்டின. தர்குவாதன் மேல்தட்டிலே இடையன் ஒரு ஆட்டுக் குட்டியைத் தன் தோள்மேல் போட்டு நிற்கும் பாவனையைப் பார்த்து இதின் விவரம் இன்னதென்று தியோஜெனனைக் கேட்க, இவனுர் சுவிசேஷத்தில் சேசுநாதர்சுவாமி சொல்லிய, நல்லமேய்ப்பன் உவமையை விவரித்து, பாவிகள் பேரில் சேசுநாதருக்குள்ள நேசமும் கவலையும் இம்மாத்

திரமென்று துலக்கிக்காட்டும்படி செய்த சித்திரமென்று சொல்லும்போது, தர்குவாதன் மனம்இளகினவன்போல் நின்றான்.

தர்குவாதன்மனதில் தோன்றிய மாற்றத்தைக் கருத்தாய் பார்த்து வந்த சேவேரன், சர்வேசுரனுடைய அநுக்கிரகப் பிரசாத உதவியின் உசித சமயம் இதுவென்று நினைத்து, அவன் மனந்திரும்புவதற்கான புத்திகளைச் சாடையாய்ச் சொன்னான்:

“ஓ! சேசுநாதர்சுவாமி எவ்வளவோ அன்புள்ள நல்லமேய்ப்பன்! எவ்வளவுதான் ஒருவன் பாவங்களைச் செய்து அவரை விட்டுப்பிரிந்து ஓடிப்போனாலும் இந்த நல்லமேய்ப்பன் ஓடிப்போன ஆட்டைத் தேடிப்போவார்.”

தர்குவாதன் பெருமூச்சு விட்டு, நின்று நின்று, சத்தந்தடுமாறப்பேசிச் சொல்வான்: “ஆனால் எனக்கொரு சந்தேகந் தோன்றுகிறது. அஞ்ஞானியான ஒருவன் கிறீஸ்துவனான பின்பு, துரோகியாய் தன் வேதத்தை மறுத்து, பாவத்தின் பாதாளத்தில் தான் விழுந்து கெட்டதுமன்றி, தன் சகோதரரையே காட்டிக்கொடுக்க எத்தனித்திருந்தால் இப்பேர்பட்டவன் மனந்திரும்பி திருச்சபையாகிற தாயைத் தேடி வரும்போது இந்தத் தாய் அவனை ஏற்றுக்கொள்வாளா?”

“ஏற்றுக்கொள்வாள் என்பதைப்பற்றி அற்பமுஞ் சந்தேகமில்லை: திருச்சபை தாய்களுக்குள் உத்தமதாய்.”

தர்குவாதன் கண்ணில் ஓர் துளி ஜலம் ததும்பி நின்றது. தன் குற்றத்தை அங்கீகரித்துப் பொறுத்தல் கேட்க அவன் உதடுகள் அசைய நாக்கை எடுத்தான். ஆனால் கடுநஞ்சு தொண்டைக் குழிமட்டும் ஏறி திக்குமுக்கட்டினவன்

போல் திணறினான். இளகத்துவக்கின தன் மனதைக் கல்லாய் மாற்றி, கண்களை உருட்டித் திரட்டி, உதட்டைக் கடித்து: “யாருக்கிது தேவையோ அவனுக்கிது ஏற்ற புத்தி” என்று தன் பல்லுக்குள் சொல்லிக்கொண்டான்.

தர்குவாதன் முகத்தில் தோன்றிய பல அடையாளங்களை எல்லாம் பார்த்து வந்த சேவேரன், சர்வேசுரன் அவனுக்குக் கடைசி மட்டும் அனுப்பிய அநுக்கிரகப்பிரசாத உதவியை நிர்ப்பாக்கியமாய் இழந்து போனானே என்று வெகு விசனப்பட்டான்.

வீட்டுக்குப்போக நேரமாயிற்றென்று திரும்பும் வழியில், ஒரு சிறு கோவிலிருந்தது. அதில் தேவமாதா தன் திவ்விய பாலனைக் கையிலேந்தியிருக்க, கீழ்த்திசை தேசங்களிலிருந்து வந்த அரசர்கள் அவரை ஆராதிக்குஞ் சித்திரம் இருப்பதை எல்லீரும் ஆச்சரியத்துடன் நின்று பார்த்தார்கள்.

இன்னும் வேறு இடங்களைக் காட்டும்படி கபடற்ற கிழவனார் போகும்போது சேவேரன் அவரைத் தடுத்து அவ்வளவு போதுமென்று எல்லாரையுஞ் சுரங்கத்திலிருந்து வெளியே வேறே பாதை வழியாய்க் கொண்டு வந்து விட்டான்.

அவரவர் தங்கள் வீட்டுக்குச் சென்ற பின்பு, சேவேரன் தர்குவாதன் சங்கதியை எல்லாந் தன் தம்பிக்குச் சொல்லி இருவருஞ் சுரங்கத்துக்குள் திரும்பவும் போய், தர்குவாதன் போட்டிருந்த அடையாளங்களை எல்லாம் அழித்ததுமன்றி இவனைக்கூட்டிப்போன பாதையையும் முழுதும் அடைத்துப் போட்டு வேறு பக்கத்தில் பாதை திறக்கும்படி எத்தனித்தார்கள். இதற்காக வேறோரிடத்

195

தில் குவித்து வைத்திருந்த மண் எல்லாம் இங்கே கொண்டு வந்து உள்ளே வரும் கிறீஸ்துவர்களுக்குத் தங்கள் எண்ண த்தை முந்தி அறிவித்தபின்பு பாதையை அடைக்கவேணு மென்று தீர்மானித்துக்கொண்டார்கள்.

௫-ம். அதிகாரம்.

இராஜ ஆலோசனை சங்கம்.

உரோமானு அரசாட்சிக்குள்ளிருந்த கீழ்த்திசை தேச ங்களில் கோலேங்கோல் செலுத்திய தியோக்கிலேசியன், கிறீ ஸ்துவர்கள் விர்த்தியாகாதபடிக் கொடிய வேத கலகம் எழு ப்பிக் கிறீஸ்துவர்களை அகோரமாய் உபாதித்து வருத்தின துபோல் மேல்திசையிலும் வேதகலகமென்னும் பெரும் அக்கினியை வளர்த்து மூட்டவேண்டுமென்று தன் சகோ தரனாகிய மாக்சீமியனுக்கும் ஓர் திருபம் எழுதி அனுப்பி னான்.

மாக்சீமியன் புலிப்பால் உண்டு வளர்ந்த வன்னெஞ்ச னாதலால், கிறீஸ்துவர்களைச் சர்வ சங்காரஞ் செய்து அடி யோடும் வேரோடும் அழிப்பதே யுக்தமென்று தீர்மானித் தான். இதற்காக பிரதமத்தில் இவர்களுக்குத் தலைமையா கவுங் குருக்களாகவும் இருப்பவர்களைப் பிடித்து வதைத்து க்கொன்றபின் மற்றச் சமானிய ஜனங்களை எளிதில் மடக் கிக் கொடுமையாய் வருத்திக்கொல்லலாமென்று எண்ணியி ருந்தான். இந்த கிஷ்டூர அலுவலை அநுகூலமாய் முடிக்கு ம்படிக்கான வழிவகைகளைத் தேடவும், இந்த வேலைக்காகத் தெரிந்துகொள்ளப்படுகிறவர்கள் எல்லாரும் ஒன்றுபக் கூடி ஒரு மனமாய் நடக்கவும், இக்கொடிய அலுவல், இராஜ ட்

டப் பிரமாண முத்திரையுடன் சம்பிரமமாய் நடந்தேறவும், ஏற்ற சாதனக் கருவிகள் இன்னதென்று ஆலோசிக்கலா னான்.

இதின் அநுகூலத்திற்கு, இராஜ சட்டத்தை மேல் தி சைத் தேசங்களிலுள்ள சகல பட்டணங்களிலும் ஏக கால த்தில் பிரசுரம்பண்ணும்படியாய், அதை எவருக்குங் காட் டாமல் கடைசிமட்டும் மறைத்துவைப்பது நலமென்று தோன்றியது. இடியு மின்னலுங் கூலாகக்கொண்ட கரு ம் மேகங்கள் இரா இருள் மறைவில் பலதிசைகளிலிருந்து தலைமேல் வந்து கூடிச்சேர்ந்த பின்பு, அதிர்ந்து முழங்கித் தொனித்து, இடி படீரென்று விழுவதுபோலக் கிறீஸ்துவர் களைச் சர்வ சங்காரஞ்செய்ய எதுவான கொடிய ஏற்பாடுக ளெல்லாம் வெகு இரகசியமாய்ச் செய்து முடித்த பின்பு, சடுதியில் அவர்கள் எல்லாரையும் பிடித்துக்கொள்ளலாமெ ன்று கொடிய அரசன் தன் மனதில் திண்ணமாய் எண்ணி யிருந்தான்.

மாக்சீமியன் தனது இராஜ சமஸ்தான ஆலோசனை சங்கத்தாரை நவம்பர் மாதத்தில் வந்து கூடும்படி அழைத் ததால் பல இடங்களிலுமிருந்து மந்திரி, பிரதானிகள், உத் தியோகஸ்தரான பலபேர்கள் வந்தார்கள். இராஜதானியி ன் நகர் அதிகாரி தேர்த்துல்லியன் தன் மகன் கோர்வீன னையுஞ் சங்கத்துக்குக் கூட்டிவந்தான். கிறீஸ்துவர்களைத் தேடிப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டுவரும்படியாய் நியமிக்க ப்பட்ட முழு முரடரும் மூடருமான சேவகர்களுக்குத் தலை வனாயிருக்கும்படி இந்தக் கோர்வீனனை இவன் தகப்பனே நியமித்திருந்தான். இன்னும் இஸ்பானியா, கல்லியா, சிசிலி முதலிய நாடுகளிலிருந்து அதிகாரிகளுஞ், சாஸ்திரிகளும்,

தில் குவித்து வைத்திருந்த மண் எல்லாம் இங்கே கொண்டு வந்து உள்ளே வருங் கிறீஸ்துவர்களுக்குத் தங்கள் எண்ணத்தை முந்தி அறிவித்தபின்பு பாதையை அடைக்கவேணுமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டார்கள்.

௫-ம். அதிகாரம்.

இராஜ ஆலோசனை சங்கம்.

உரோமானு அரசாட்சிக்குள்ளிருந்த கீழ்த்திசை தேசங்களில் கொடுங்கோல் செலுத்திய தியோக்கிலேசியன், கிறீஸ்துவர்கள் விர்த்தியாகாதபடிக் கொடிய வேத கலகம் எழுப்பிக் கிறீஸ்துவர்களை அகோரமாய் உபாதித்து வருத்தினதுபோல் மேல்திசையிலும் வேதகலகமென்னும் பெரும் அக்கினியை வளர்த்து மூட்டவேண்டுமென்று தன் சகோதரனாகிய மாக்சீமியனுக்கும் ஓர் திருபம் எழுதி அனுப்பினான்.

மாக்சீமியன் புலிப்பால் உண்டு வளர்ந்த வன்னெஞ்சனாதலால், கிறீஸ்துவர்களைச் சர்வ சங்காரஞ் செய்து அடியோடும் வேரோடும் அழிப்பதே யுக்தமென்று தீர்மானித்தான். இதற்காக பிரதமத்தில் இவர்களுக்குத் தலைமையாகவுங் குருக்களாகவும் இருப்பவர்களைப் பிடித்து வதைத்துக்கொன்றபின் மற்றச் சமானிய ஜனங்களை எளிதில் மடக்கிக் கொடுமையாய் வருத்திக்கொல்லலாமென்று எண்ணியிருந்தான். இந்த கிஷ்டூர அலுவலை அநுகூலமாய் முடிக்கும்படிக்கான வழிவகைகளைத் தேடவும், இந்த வேலைக்காகத் தெரிந்துகொள்ளப்படுகிறவர்கள் எல்லாரும் ஒன்றாய்க் கூடி ஒரு மனமாய் நடக்கவும், இக்கொடிய அலுவல், இராஜ சட்

டப் பிரமாண முத்திரையுடன் சம்பிரமமாய் நடந்தேறவும், ஏற்ற சாதனக் கருவிகள் இன்னதென்று ஆலோசிக்கலானான்.

இதின் அநுகூலத்திற்கு, இராஜ சட்டத்தை மேல் திசைத் தேசங்களிலுள்ள சகல பட்டணங்களிலும் ஏக காலத்தில் பிரசுரம்பண்ணும்படியாய், அதை எவருக்குங் காட்டாமல் கடைசிமட்டும் மறைத்துவைப்பது நலமென்று தோன்றியது. இடியு மின்னலும் நிறைவாகக்கொண்ட கரும் மேகங்கள் இரா விருள் மறைவில் பலதிசைகளிலிருந்து தலைமேல் வந்து கூடிச்சேர்ந்த பின்பு, அதிர்ந்து முழங்கித் தொனித்து, இடி படீரென்று விழுவதுபோலக் கிறீஸ்துவர்களைச் சர்வசங்காரஞ்செய்ய ஏதுவான கொடிய ஏற்பாடுகளெல்லாம் வெகு இரகசியமாய்ச் செய்து முடித்த பின்பு, சடுதியில் அவர்கள் எல்லாரையும் பிடித்துக்கொள்ளலாமென்று கொடிய அரசன் தன் மனதில் திண்ணமாய் எண்ணியிருந்தான்.

மாக்சீமியன் தனது இராஜ சமஸ்தான ஆலோசனை சங்கத்தாரை நவம்பர் மாதத்தில் வந்து கூடும்படி அழைத்ததால் பல இடங்களிலுமிருந்து மந்திரி, பிரதானிகள், உத்தியோகஸ்தரான பலபேர்கள் வந்தார்கள். இராஜதானியின் நகர் அதிகாரி தேர்த்துல்லியன் தன் மகன் கோர்வீனையுஞ் சங்கத்துக்குக் கூட்டிவந்தான். கிறீஸ்துவர்களைத் தேடிப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டுவரும்படியாய் நியமிக்கப்பட்ட முழு முரடரும் மூடருமான சேவகர்களுக்குத் தலைவனாயிருக்கும்படி இந்தக் கோர்வீனனை இவன் தகப்பனே நியமித்திருந்தான். இன்னும் இஸ்பானியா, கல்லியா, சிசிலி முதலிய நாடுகளிலிருந்து அதிகாரிகளுஞ், சாஸ்திரிகளும்,

வித்வான்களும், வாசாலகத் திறமையுள்ள பண்டிதோத்தம
ர்களும், வந்திருந்தார்கள். இங்கு கூடிய சாஸ்திரிகளுக்கு
ள்ளே 'மஹா சாஸ்திரிவாள்' என்று சிறந்த பட்டம் பெற்ற
நமது கல்பூரண சாஸ்திரியாரும் இருந்தார். இவர்களன்
றி, கோவில் பூஜாரிகளுந் தம்பிரான்களுந், கிறீஸ்துவர்கள்
பேரில் அபாண்டமான பழி சுமத்தி அவர்களைச் சர்வ சங்
காரமாக்க விண்ணப்பம் பண்ண வேண்டுமென்று மாக்சிமிய
னே அழைத்ததின்பேரில் அவர்களும் வந்தார்கள்.

இவர்கள் எல்லாருஞ் சங்கங்கூடும்படி மகா அலங்கார
மாய்க் கட்டியிருந்த விஸ்தாரமான ஓர் அரண்மனையைச்
சித்தஞ் செய்தார்கள். இவ்வரண்மனை மலையின் சாரில்,
நல்ல வசதியான இடத்தில், நாலாபக்கத்திலுமிருந்த
நோத காட்சி தோற்றவனப்பால் கண்ணுக்கு வெகு இரம
ணீயமான ஸ்தானத்தில், அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்
வித சிங்கார வனப்பமைந்த இடத்தை, மாக்சிமின் தன்
வாசஸ்தலமாகத் தெரிந்துகொண்டதால், அவன் அலங்கா
கல்பனு சக்தியுள்ளவனென்று எண்ணலாகாது. இம்மலை
யின் சமீபத்திலுள்ள காடுகளில் கரடி, கோநாய், முதலிய
துஷ்ட மிருகங்களை எளிதில் வேட்டை ஆடலாமென்பதின்
நிமித்தமே இந்த இடத்தை அவன் தெரிந்துகொண்டான்.

இராஜ பட்டத்தில் இப்போது அதிர்ஷ்ட வசத்தாலி
ருந்த மாக்சிமியன், ஸ்கலவோனியா நாட்டில் நாகரீகஞ் சற்
றும் புகப் பெறாத மிலேச்ச வம்சத்தில் பிறந்து, சேவகத்
தொழில் பிரவேசித்து, அதில் பலவிதமான க்ஷேத்ர செய்
கைகளாலுந் தேக வலிமையாலுஞ், சமர்த்தனென்று பெய
ர் பெற்று கடைசியில் இவனுடைய சகோதரனை தீயோக்
கிலேசியனால் இராஜ பட்டத்துக்கு உயர்த்தப்பட்டான்.

அவனைப்போலவே இவனும் இழிகுணனும், பொரு
ளாசை கொண்டவனும், ஊதாரியும், அயோக்கியமும் அரு
சியுமுள்ள துர்ச் செய்கைகளுக்குச் சார்புள்ளவனும், நீதி,
தயை, பரோபகார முதலிய இராஜ தர்மங்களும் மனுஷீக
லெக்ஷணமுஞ் சற்றுமில்லாதவனுந் தன் கருத்துக்கு இசை
வாய் வராத எவரையுங் கெடுத்து, வதைத்து, உயிரை வாங்
க கங்கணங்கட்டுபவனுமான சுபாவமுள்ளவன். இவ்வித
துஷ்டர குணமுள்ளவனுக்குச் சமீபத்தில் வர இருந்த வேத
கலகம், பெருண்டிப் பிரியனுக்குப் பந்தியிலிருந்து விலாப்
புடைக்க விருந்துப் பருக்கை சாப்பிடுஞ் சமயம் எவ்விதம்
பரிபூரண ஆனந்தமாயிருக்குமோ, அவ்விதமே இவனுக்கு
மனரம்மியங் கொடுத்தது. மாக்சிமியன் இராக்ஷஸ பிறப்
புப்போல் சரீரதேகமுள்ளவன். இவன்ஜாதியார்க்கு இயல்
பாயுள்ள ஊதி உதித்து பெருத்த முகமுந், தலையிலும் மு
கத்திலும் அடர்ந்து வளர்ந்து சடையாய் பின்னிய மஞ்சள்
நிறமுள்ள ரோமமுந், துன்மார்க்கம், கொடுமை, ஐயுறலாகி
ய இவைகளைக் காட்டும் உருண்டு திரண்டு மருண்டு சுரு
ளும். இரண்டு கண்களும் இவன் இலக்ஷணமாயிருந்தன.
இவ்வித கோர ரூபமுள்ள கொடுங்கோலனைக் கிறீஸ்துவன்
தவிர மற்றெவனும் பார்த்தால் பயந்து நடுங்கி கைகால் வி
ட விடத்து, "கொடுங்கோன் மன்னன் வாழு நாட்டில், கடு
ம்புலி வாழுங் காடு நன்றே" என்று தனக்குள்ளே சொல்வா
ன். இந்தத் துர் ஆத்மா கிறிஸ்துவர்களை ஜன்மப்பகை
யோடு பகைத்தானென்று சொல்லவதும் அவசியமோ?

வேதவிரோதிகளான கொடிய அரசனும், அவன் மந்
திர ஆலோசனை சங்கத்தாருங் கிறீஸ்துவர்களைச் சர்வ சங்
காரமாக்கும்படி கூடிய சபாமண்டபம், பிற்காலத்தில் இவர்

களும் இவர்கள் ஆராதித்துவந்த ஜுப்பித்தர், ஜூனோ மு
தல் பலகோடி குட்டித்தேவர்கள், தேவதைகளுங், கெட்ட
ழிந்து சுட்ட சாம்பலான பின்பு, இவர்கள் பகைத்து, வி
ரோதித்த கிறீஸ்துவர்களின் பிரதான ஆலயமாகவும், அவ
ர்களை ஆண்டு நடத்திவரும் அர்ச். பாப்புவின் வாசஸ்தல
மாகவும் மாறிப்போகுமென்று அன்று சபதங் கூறிக்கூடிய
மாக்சீமியனும் அவன் மந்திரிமார்களுங் கனவிலும் நினைக்க
வில்லை.

சங்கமாய் வந்து கூடினவர்களில், தம்பிரான்கள் எல்
லாருக்கு முந்திப் பேசும்படி சுதந்தரம் பெற்றிருந்ததால்
ஒருவனுக்குப்பின் ஒருவனாய் எழுந்து, தான் இருக்கும் பட்
டணத்தில் கிறீஸ்துவர்களாலே வந்த பல துன்பங்களை,
இட்டுக்கட்டி சமயத்துக்கு இசைவாய் விரிவாய் வர்ணித்
தான்.

இந்தப் பட்டணத்திலே ஓர் நதி பிரவாகமாய்ப் பெரு
கி தன் கரையை உடைத்து எங்கும் பரவி வயல்களுக்குங்
குடிகளுக்கும் பெருஞ் சேதம் வருவித்ததாம். அந்த ஊரி
லே பூகம்பம் ஒன்று உண்டாகி, அதிர்ச்சியால் வீடுகள் வி
ழுந்து பட்டணம் நாசமானதாம். வடபாகத்தில் மகா து
ஷ்டரான மிலேச்ச ஜாதியார் படை எடுத்துவர பிரயத்த
னஞ் செய்கிறார்களாம். தெற்கே பெருந் தொத்து நோய்
ஊர் எங்கும் பரவி ஜனங்களை உபாதித்து, கொள்ளையோ
கொள்ளையென்று உயிர்களை வாரிக்கொண்டு போகின்றதா
ம். இத்தியாதி துன்பங்களுக்குக் காரணமேதென்று தங்
கள் சிலைகளைக் கேட்டபோது, இவைகளெல்லாங் கிறீஸ்து
வர்களாலேதான் வருகின்றதென்றுங் கிறீஸ்துவர்களைத் த
ண்டியாமல் தயாளமாய் நடத்துவதால் தேவர்கள் கோபமா

யிருக்கிறார்களென்றும், கிறீஸ்துவர்களுடைய மந்திர தந்தி
ரங்களால் இவ்வளவு கஷ்ட நிஷ்டூரங்கள் உண்டாகின்ற
தென்றுந், தேவர்கள் சொன்னார்களாம். இன்னுஞ் சில
இடங்களில், இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள் ஆராதிக்கும் பரிசுத்த
ரான சுவாமி அங்கிருக்கு மட்டுந், தாங்கள் வாய் திறந்து
பேசமாட்டார்களென்றும், அப்படிப் பேசாதபடிக்கு அவர்
தங்கள் வாயை அடைத்துப்போட்டாரென்றும், சில சிலைக
ள் வெட்கமின்றி சொன்னதுகளாம்.

தம்பிரான்கள் சொன்ன கதைகள் முடிந்த பின்பு சா
ஸ்திரிகளும், வாசாலக நிபுணருந், தாங்கள் அறிந்ததையுங்
கேட்டதையும் விரிவாய் எடுத்து, கட்டியுங் கூட்டியும், பெ
ருக்கியுஞ் சுருக்கியும், விஸ்தரித்துப் பேசினார்கள். இவர்கள்
இப்படி ஆடம்பரப் பிரசங்கஞ் செய்கையில் மாக்சீமியன் தன்
சலிப்பைக் காட்ட பலமுறை பெருங் கொட்டாவி விட்டு
இங்கும் அங்கும் அசைந்து கண்ணைத் துடைத்து விழித்துப்
பார்ப்பான். இந்தச் சாஸ்திரிகள், கிறீஸ்துவர்கள்பேரில்
வழக்கமாய்ச் சொல்லும் பொய்யான விஷயங்களைப் பிரமா
தமாய் எடுத்து புதிதாய் நடந்ததுபோலே சொன்னார்கள்.
அப்படியே, கிறீஸ்துவர்கள் அநீதர் என்றும், கொலைக்கு
அஞ்சாத பாதகரென்றும், சிறுபிள்ளைகளைக் கொன்று சாப்
பிடும் மாம்ச பக்ஷணிகளென்றுங், கடவுளை வணங்காத நா
ஸ்திகரென்றும், இவைபோன்ற அபாண்டப் பொய்களைச்
சொல்லும்போது கூடியிருந்த சங்கத்தார் எல்லாரும்: "ஆ!
தோஷம்! ஆ! அக்கிரமம்!" என்று வாயில் அடித்து பர
ம யோக்கியவான்போல் இரண்டு காதையும் கையால் பொ
த்திக்கொண்டு உருத்திராட்ச பூனைபோல் அபிநயித்தார்கள்.
இந்தக் கதைகளை இட்டுக்கட்டிச் சொன்னவர்கள் இவைக

ளெல்லாஞ் சுத்தப் பொய் என்று அறிந்திருந்தாலுங் கிறீஸ்வர்கள்பேரில் பகையும் பழியும் எழுப்புவதற்கு ஏற்ற சாசனங்களென்று அறிந்ததால் இவைகளை வாய் கூசாமல் சொல்லத் துணிந்தார்கள்.

இவர்கள் எல்லாரும் பேசி ஆனபின்பு கடைசியில் பண்டிதோத்தமர்களுக்குள் மஹா பண்டிதனெனப் பெயர் பெற்ற சாஸ்திரியார் எழுந்திருந்தார். இவர் கிறீஸ்துவர்களின் வேதாசாரம், ஒழுங்கு, கோட்பாடுகளையும், அவர்களுடைய மந்திர தந்திர மாயா ஜாலங்களையும், அவர்களுடைய மதக் கிரந்தங்களிலேயிருந்து வாசித்தவராம். இவர் எடுத்துக் கூறும் ஞாயங்கள் கிறீஸ்துவர்களின் வாயை அடைத்து அவர்கள் பேசாதபடி செய்யும் பலத்த ஞாயங்களாம். இவர் எந்த விஷயத்தைப்பற்றியாவது ஞாயம் எடுத்துப் பேசும்போது பெரிய தம்பிரான் முதலாய் அவர் சொல்வதைத் தடுத்து அது சரியல்லவென்று சொல்லத் துணியமாட்டாராம். இவ்வித சாமர்த்திய திறமையுள்ள சாஸ்திரியார் பெயர் லோகப் பிரசித்தமானதால் நாம் அது இன்னதென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ?

கல்பூரண சாஸ்திரியார் எழுந்தவுடனே, எங்கும் ஏக மௌனம் உண்டாகச், சற்றுத் தூரத்திலிருந்தவர்கள் இவர் வாயிலிருந்து வரும் திவ்வியமான வார்த்தைகளை எல்லாம் ஒன்றுந் தப்பவிடாமல் கேட்கும்படியாய் மெதுவாய்க் கிட்ட நகர்ந்து வந்து, இரண்டு கைகளையுந் தங்கள் செவியின் பின் விரித்துக் கண்ணைத் திறந்து மூச்சுவிடாமல், உற்றுக் கவனமாய்க் கேட்டார்கள். சாஸ்திரியார் எழுந்து சொல்வார்:

“தேவத்துவ இராஜனே! கௌரவ நிறைந்த மந்திர ஆலோசனைச் சங்கத்தாரே! சகல சாம்பிராச்சியமும் உங்களுக்கு உண்டாகுக! யான் கிறீஸ்துவர்களுடைய மதப் பிரபந்தங்களையும் இவர்கள் முன்னோராகிய யூத குலத்தாச்சாரியர் எழுதிய கிரந்தங்களையும் ஆதியோடந்தமாய் மூல பாஷையிலே வாசித்திருக்கின்றேன். இவர்கள் தாங்கள் முன் இருந்த நாட்டில், கொடும் பஞ்சம் ஒருகால் வந்ததால் அதை விட்டு எஜிப்த் தேசத்துக்குக் குடியாய் வந்தார்கள். இவர்களுக்குத் தலைவனாயிருந்த ஜோசேப் என்பவன் கபடமாய் அங்கிருந்த தவச தானியங்களை எல்லாம் வாங்கிக்கொண்டதால் அந்நாட்டு அரசனான பால்தசார் என்பவன் இவனைச் சிறையில் அடைத்து, இவர்கள் தன் தேசத்துத் தானியங்களைச் சாப்பிட்டதற்குத் தண்டனையாக வைக்கோலால் செங்கல் செய்து பெருமண்டபம் ஒன்று கட்ட வேண்டுமென்று கற்பித்தான். அன்றியும் இவர்கள் தங்கள் ஜாதியாரைப்பற்றி மகா விநோதம் நிறைந்த கதைகள் சொல்வதை அரசன் கேள்வியுற்று இவர்களில் மகா சாஸ்திரிகளான மோசேஸ், ஆரோன், என்ற இருவரையும் பிடித்து அவர்களுடைய மீசையையுந் தாடியையும் பாதி மாத்திரஞ் சிரைத்து கோட்டைக்குள் அடைத்து தங்கள் ஜாதியார் சரித்திரத்தை, கிரீக் பாஷையில் எழுதச் செய்தான். சங்கத்தாரே! இவர்கள் எழுதிய அருமையான கிரந்தங்களை யான் வாசித்திருக்கின்றேன். யான் உங்களுக்குச் சொல்வதெல்லாம் அவர்கள் பிரபந்தங்களிலிருந்து எடுத்துச் சொல்வதேயன்றி வேறில்லை. இந்த ஜனங்கள் மகா துஷ்டர். தாங்கள் போகும் வழியிலிருந்த சகல ஜனங்களோடுஞ் சண்டைசெய்து அவர்களை ஜெயித்து குடிகளை நாசமாக்கினார்கள். இவர்கள் வேதாகம கற்பனைப் பிரகாரம் எந்த

ஊனைப்பிடித்தாலும் அதிலிருக்கும் ஜனங்களை எல்லாம் ஒருவனையுந் தப்பவிடாமல் கத்திக்கு இரையாக்கவேண்டும்.

"இவர்கள் இவ்விதஞ் செய்யும்படி இவர்களைத் தூண்டி ஏவி விடுபவர்கள் இவர்களுடைய குருக்கள். பேராசை கொண்டவர்கள். ஒருகாலத்தில் இவர்களின் இராஜாவாயிருந்த சவுல் அல்லது பவுல் என்பவன் சிறையாக்கப்பட்ட அன்னிய தேசத்து அரசனாகிற ஆகாக் என்பவனை விடுதலை செய்தபோது இந்தக் குருக்கள் கூடி தங்கள் அரசனைக் கண்ட துண்டமாய் வெட்டிக் கொன்றுபோட்டார்கள்.

"சங்கத்தாரே! இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள் நாளது வரையிலுந் தங்கள் குருக்களின் கொடுங்கோன்மைக்குள் இருக்கின்றார்கள். இவர்களின் குருக்கள் ஒரு வார்த்தை சொன்னால்போதும். இவர்கள் நமது உரோமை அரசாட்சியை அடியோடு அழித்து நம்மெல்லோரையும் பட்டணத்தோடு சுட்டெரித்துப் போடுவதுமன்றி, தேவர்களான நமது இராஜாக்களின் திவ்விய சிரசையுங் கொய்து அவர்கள் இரத்தத்தையுஞ் சிந்த அஞ்சமாட்டார்கள்."

இதைக் கேட்டவுடன் எல்லோரும் மயிர் சிலிர்த்து, உடல் நடுங்கி, வாய் புதைத்து "ஆ! தோஷம! தோஷம்!" என்று வாயோடு சொன்னார்கள். அதன்பின்பு இராஜனே எழுந்து நின்று சொல்வான்:

"மந்திராலோசனை சபையாரே! இந்தக் கிறீஸ்துவர்களை நாம் பகைத்து அழிக்கும்படி நமக்கு வேறோர் காரணமுண்டு. இவர்கள் இராஜ துரோகிகள். நமது இராட்சியமத்தியில், நமது இராஜதானி நகரில், நமது அதிகாரத்துக்குள் அமைந்திராத வேறோர் மேலான ஞான அதிகாரத்தை ஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள். உலக சம்பந்த விஷயங்களிலும்

வேத விஷயங்களிலும் நாம் பரிபூரண அதிகாரஞ் செலுத்தி வரும்போது இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள் நமது அதிகாரத்தைக் குறைத்து நமக்குப் பதில் வேறொருவனை வேத விஷயங்களில் தலைமையாய் நியமிப்பது தேச சட்டத்துக்கு முழுதும் விரோதமானது. நமது பிரஜைகளான இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள் இரண்டு பரஸ்பர விரோத அதிகாரிகளுக்குக் கீழ்ப்பட்டு வருவதால் இவர்கள் இராஜ பக்தியுள்ளவர்களாகவுந், தேசாபிமானிகளாகவும் இருப்பது கூடாத காரியம். தோளிலிருந்து செவியைக் கடிப்பதுபோல் நமது தேசத்திலிருந்துகொண்டே இவ்விதமாய் நமது இராஜாங்கத்துக்குப் பழுது எண்ணுபவர்களை நாம் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது தகுமா? இந்தக் குருக்களில் எவனும் நமது இராஜதானியில் அதிகாரஞ் செலுத்துவதை நாம் பார்ப்பதைவிட, நமக்கு விரோதியாய் ஒருவன் வந்து நமது செங்கோலைக் கையினின்று பறிப்பதை பார்ப்பது நமக்கு அதிக சம்மதம்."

மாக்சிமியன், பெருங் குரலோடு, கோச்சைச் சொல்லால் பேசினதுஞ் சங்கத்தார் எல்லாருங் கரகோஷஞ் செய்து ஆர்ப்பரித்து "சபாஷ், சபாஷ்" என்று சொல்லிப் புகழ்ந்து, இராஜ கட்டளையை மேற்றிசைத் தேசங்களில் ஏக காலத்திலே பிரசுரஞ் செய்து, கிறீஸ்துவர்கள் எல்லாரையும் பிடித்து இருந்த இடமும் போன இடமுந் தெரியாமல் அழிக்கும்படி தக்க ஏற்பாடு எல்லாஞ் செய்தார்கள்.

அதன்பின் இராயன் தேர்த்துல்லியன் பக்கஞ் சபையில் திரும்பிக் கேட்பான்:

"நகர் அதிகாரி! இந்த வேலையைப் பார்த்து நடத்தவுங் கிறீஸ்துவர்களை இரக்கமின்றி உபாதிக்கவுந் தக்க ஒரு

வன் இருப்பதாகச் சொன்னாயே. அவன் இங்கே வந்திருக்
கிறானோ?"

"மகா இராஜா! இதோ ஆஜிராய் நிற்கிறான். அவன்
தான் என் மகன் கோர்வீனன்" என்று சொல்லி தேர்த்து
ல்வியன் தன் மகனை அரசன் முன் கூட்டிவிட, கோர்வீனா
ன் முழங்கால் படியிட்டு இராய தேவத்துவத்தை வணங்கி
னான்.

மாக்சிமியன் தன் முன் நின்ற பெருந் தடியனை உற்
றுப் பார்த்தபின், குலுங்க குலுங்கச் சிரித்துக்கொண்டு
சொல்வான்:

"ஆஹா! வேலைக்குத் தகுந்தவன்தான். நகர் அதி
காரி! என்? உனக்கு இவ்வளவு கோர ரூபமுள்ள மகன் உ
ண்டென்று நாம் நினைத்ததில்லை. தடி அடி வேலைக்குத் த
குந்த ஆள். பாவம் பழிக்கு அஞ்சாத பரமதுரோகிக்கு
உள்ள குணங்களெல்லாம் இவன் முகத்தில் அச்சுப்போல்
பதிந்திருக்கின்றதே!"

இதைச் சொன்னபின் கோர்வீனன் பக்கமாய்த் திரும்
பினான். கோர்வீனன் முகமோ கோபத்தாலும், வெட்கத்
தாலும், பயத்தாலும், கோவைப் பழம்போல் சிவந்துபோக
அவன் தலை குனிந்து நின்றான்.

"அடே குறவா! நன்றாய் நிமிர்ந்து பாரடா. நமது
குணம் இன்னதென்று உனக்குத் தெரியுமா? இட்ட வே
லையைத் திட்டமாய்ச் செய் வழ வழப்பும், அரை குறை
யும் வரப்படாது. முட்டாள்ப்பயல்போல் குட்டிச் சுவரி
லே முட்டிக்கொள்ளாதே. வேலைக்குத் தக்ககூலி. இட்
டவேலையைச் செய்வதில் சொட்டு வந்தால் நீ பட்டு அறி
வாய். நாம் சொல்வது விளங்குதா? அற்ப சொற்ப தப்பி

தஞ் செய்தால் அதற்கு உன் முதுகில் தெப்பல். அதற்கு
மேல், தலைக்கு நசல். பார், நமது சேவகர்கள் கையில்
தடியுமுண்டு தலை யக் கொய்ய கோடரியுமுண்டு."

இவ்விதஞ் சொன்னபின் எழுந்திருந்துபோகும்போது
புல்வியன் ஒரு மூலையிலே மறைந்தாற்போல் நிற்பதைக் க
ண்டு: "ஓ! ஓ! நீயா, கீழ்த்திசைப் பிரபு! சற்றுக்கிட்ட
வாடா" என்று சொல்ல,

புல்வியன், வெளியில் சந்தோஷமாய் வருவதுபோல்
நடித்தாலும், புலியினிடம் பயந்து நடுங்கிப் போகிறவன்
போல் கிட்ட வந்தான். இவன் இராஜதானிக்கு வந்த நா
ள் முதல் ஏது காரணத்தினாலேயோ இவன் மீது மாக்சிமி
யன் வெறுப்பாகவே இருந்தான். இவன் உளவாளியாய்
அனுப்பப்பட்டதால், சிலவிசை தானே சொல்வதையுஞ்
செய்வதையுங் குறிப்பாய்ப் பார்த்து நியோகிலேசியனுக்
கு இரகசியமாய் அறிவிக்கும்படி வந்திருக்கலாமென்று நி
னைத்தானோ ஏதோ அவனைக் காணும்போதெல்லாம் அரச
ன் மனதில் கோபமும், பகையும் பொங்கும். புல்வியனை
இவ்வித கடுஞ் சொல்லால் பேசினதைக் கோர்வீனன் கேட்
டு இராயன் இருவருக்கும் ஒரே அளவாய் அளந்ததால் மன
தில் கொஞ்சஞ் சந்தோஷங் கொண்டான்.

மாக்சிமியன் புல்வியனைக் கூப்பிட்டுச் சொல்வான்:
"அடே அந்தக் கள்ள வேஷம் எல்லாம் நமது கிட்ட செல்
லாது. உள்ளது உள்ளதுபோல் இருக்கவேண்டும். காரி
யம் பெரிதன்றி வீரியம் பெரிதல்ல. நீ இங்கே உளவாளி
யாயிருந்து இராஜ துரோகிகள் யார் எவரென்று காட்டிக்
கொடுத்து அவர்கள் சொத்துக்களை நம்முடைய கையில்
சேர்க்கும்படி வந்தவனல்லவா? இது மட்டும் நமக்கு ஒன்

றும் உன்னால் வந்ததில்லை. நீ பணம் மந்திரிக்குச் செலவுக்கு வாங்கினதே அன்றி நமக்குப் பணம் வருத்த வகையைக் காணோம். அடே! கிறீஸ்துவர்களிடமிருந்து நல்ல கொள்ளை அடிக்கலாம். நன்றாய் விழித்துப் பார். நம்முடைய சங்கதி உனக்குத் தெரியுமல்லவா? சற்று ஜாக்கிரதையாயிரு; இல்லாவிடில் பிரம்புங் கழியும் உன் முதுகில் சுரீர் சுரீர் என்று விழும். குற்றவாளிகளாய்ப் பிடிபடுகிறவர்களின் சொத்து நமக்குப் பாதியும் பிடிக்கிறவனுக்குப் பாதியுமாகப் பகுக்கப்படும். என்றாலும் விசேஷ காரணமிருக்கும் பட்சத்தில் சொத்து முழுதும் நமக்கே வந்து விடலாம். நல்லது நீ இப்போது போகலாம்."

இராயன் விசேஷ காரணமென்றபோது, எப்போதும் அந்தக் காரணமுண்டாகி அவன் வாயிலே பறிமுதல் செய்யுஞ் சொத்தெல்லாம் விழுமென்று அங்கிருந்தவர்கள் அர்த்தம் பண்ணிக்கொண்டார்கள்.

௪-ம். அதிகாரம்.

சகோதர சாமத்துரோகம்.

உடன் பிறந்தார், சுற்றத்தார் என்றிருக்கவேண்டாம் உடன் பிறந்தே கொல்லும் வியாதி, என்று ஔவையார் நாம் சிறுபிள்ளைகளாய் இருந்தகாலத்தில் நமக்கு படித்துக்கொடுத்த இந்தப் பாசுரம் பலமுறை மெய்யாய் நடந்தேறிவருவதை நாம் அநுபவவாயிலாய் அறிந்து துக்கித்திருக்கின்றோம். நமக்குச் சுற்றத்தாருஞ், சொந்தத்தாருஞ், சகோதரருமாயிருக்கிறவர்களே நமக்குள்ளிருந்து நம்மை விரோதித்து நமக்குக் கேடு வருவிக்கத் தேடுவதை நாம் பார்க்

கும்போது, சில சமயம் இருதயம் வெடித்து பிளந்துபோவதுபோல் அவஸ்தைப்படுகிறோமல்லவா? இப்படித் துரோகம் நினைப்பவர்கள் மனுஷ ஜென்மத்திலும் சேர்ந்தவர்களா? துர்குவாதன் இவ்வித சகோதர சாமத்துரோகம் நினைத்து முடித்த கேவல மானிட விலங்கு.

குடிவெறியால் மயங்கிக் கிடந்தவன் மறுநாள் காலையில் மயக்கந்தீர்ந்து எழுந்தான். எழுந்தவன் கிட்ட புல்வியன், புதையல் காக்கும் பூதம்போல், காத்திருந்தான். துஷ்டசுபாவமுள்ள வைரியைப் பிடித்தவன் அதுக்கு நல்ல இரைகொடுத்து, பழகி வைத்து, அதைக்கொண்டு பின்னால் கபடற்ற புறாவைப் பிடிக்க எத்தனிப்பதுபோல், புல்வியனுந் துர்குவாதனைத் தன் கைவசப்படுத்திய பின் அவனைக்கொண்டு கிறீஸ்துவர்களைப் பிடிக்கலாமென்று எண்ணி, அவன் மயக்கந் தெளிந்து எழுந்திருக்குமட்டுங் காத்திருந்தான்.

துர்குவாதன் கண்ணைத் திறந்து விழித்ததும், முந்தினராத்திரியில் நடந்த சங்கதிகளையெல்லாம் புல்வியன் அவனுக்கு ஞாபகப்படுத்தினான்: அவன் குடியும் வெறிமயக்கமும், சூதுவிளையாடினதும், பணமெல்லாந் தோற்றுப் போனதுந், தப்பிக்கும்படியாய் இவன் காட்டின வழியும், எல்லாம் ஒன்றும் விடாமல் எடுத்துக் கண் முன் வைத்தான்.

துர்குவாதன் தன் நிர்ப்பாக்கிய ஸ்திதியை நினைத்து மதிமயங்கி, மனந்தடுமாறி, செய்வது எதென்றறியாமல் மலைத்துப் புலம்புவான்: "ஐயோ தெய்வமே! இனி நான் என்ன செய்வேன்? கிறீஸ்துவர்களோடு நான் போனால் இந்த அஞ்ஞானிகள் என்னைப்பிடித்து சித்திரவதைசெய்து

றும் உன்னால் வந்ததில்லை. நீ பணம் மற்றிருந்து செலவுக்கு வாங்கினதே அன்றி நமக்குப் பணம் வரத வகையைக் காணோம். அடே! கிறீஸ்துவர்களிடமிருந்து நல்ல கொள்ளை அடிக்கலாம். நன்றாய் விழித்துப் பார். நம்முடைய சங்கதி உனக்குத் தெரியுமல்லவா? சற்று ஜாக்கிரதையாயிரு; இல்லாவிடில் பிரம்புங் கழியும் உன் முதுகில் சுரீர் சுரீர் என்று விழும். குற்றவாளிகளாய்ப் பிடிபடுகிறவர்களின் சொத்து நமக்குப் பாதியும் பிடிக்கிறவனுக்குப் பாதியுமாகப் பகுக்கப்படும். என்றாலும் விசேஷ காரணமிருக்கும் பட்சத்தில் சொத்து முழுதும் நமக்கே வந்து விடலாம். நல்லது நீ இப்போது போகலாம்."

இராயன் விசேஷ காரணமென்றபோது, எப்போதும் அந்தக் காரணமுண்டாகி அவன் வாயிலே பறிமுதல் செய்யுஞ் சொத்தெல்லாம் விழுமென்று அங்கிருந்தவர்கள் அர்த்தம் பண்ணிக்கொண்டார்கள்.

௪-ம். அதிகாரம்.

சகோதர சாமத்துரோகம்.

உடன் பிறந்தார், சுற்றத்தார் என்றிருக்கவேண்டாம் உடன் பிறந்தே கொல்லும் வியாதி, என்று ஔவையார் நாம் சிறுபிள்ளைகளாய் இருந்தகாலத்தில் நமக்கு படித்துக்கொடுத்த இந்தப் பாசுரம் பலமுறை மெய்யாய் நடந்தேறிவருவதை நாம் அநுபவவாயிலாய் அறிந்து துக்கித்திருக்கின்றோம். நமக்குச் சுற்றத்தாருஞ், சொந்தத்தாருஞ், சகோதரருமாயிருக்கிறவர்களே நமக்குள்ளிருந்து நம்மை விரோதித்து நமக்குக் கேடு வருவிக்கத் தேடுவதை நாம் பார்க்கும்போது, சில சமயம் இருதயம் வெடித்து பிளந்துபோவதுபோல் அவஸ்தைப்படுகிறோமல்லவா? இப்படித் துரோகம் நினைப்பவர்கள் மனுஷ ஜென்மத்திலும சேர்ந்தவர்களா? துர்குவாதன் இவ்வித சகோதர சாமத்துரோகம் நினைத்து முடித்த கேவல மானிட விலங்கு.

குடிவெறியால் மயங்கிக் கிடந்தவன் மறுநாள் காலையில் மயக்கந்தீர்ந்து எழுந்தான். எழுந்தவன் கிட்ட புல்லியன், புதையல் காக்கும் பூதம்போல், காத்திருந்தான். துஷ்டசுபாவமுள்ள வைரியைப் பிடித்தவன் அதற்கு நல்ல இரைகொடுத்து, பழகி வைத்து, அதைக்கொண்டு பின்னால் கபடற்ற புறாவைப் பிடிக்க எத்தனிப்பதுபோல், புல்லியனுந் துர்குவாதனைத் தன் கைவசப்படுத்திய பின் அவனைக் கொண்டு கிறீஸ்துவர்களைப் பிடிக்கலாமென்று எண்ணி, அவன் மயக்கந் தெளிந்து எழுந்திருக்குமட்டுங் காத்திருந்தான்.

துர்குவாதன் கண்ணைத் திறந்து விழித்ததும், முந்தினராத்திரியில் நடந்த சங்கதிகளையெல்லாம் புல்லியன் அவனுக்கு ஞாபகப்படுத்தினான்: அவன் குடியும் வெறிமயக்கமும், சூதுவிளையாடினதும், பணமெல்லாந் தோற்றுப் போனதும், தப்பிக்கும்படியாய் இவன் காட்டின வழியும், எல்லாம் ஒன்றும் விடாமல் எடுத்துக் கண் முன் வைத்தான்.

துர்குவாதன் தன் துர்ப்பாக்கிய ஸ்திதியை நினைத்து மதிமயங்கி, மனந்தடுமாறி, செய்வது ஏதென்றறியாமல் மலைத்துப் புலம்புவான்: "ஐயோ தெய்வமே! இனி நான் என்ன செய்வேன்? கிறீஸ்துவர்களோடு நான் போனால் இந்த அஞ்ஞானிகள் என்னைப்பிடித்து சித்திரவதைசெய்து

வாதன் தன்னைப்பற்றிக் கிறீஸ்துவர்கள் சமுசயப்படாத
படி அவர்களோடு கலந்து போவான்.

இராஜசட்டம் பிரஸ்தாபமானவுடனே கிறீஸ்துவர்
கள் பேரில் சடுதியிற் பாய்ந்து அவர்களெல்லாரையும் பிடி
க்கும்படியாய் கோர்வீனன் எத்தனித்திருந்ததால் அதற்கு
முன், குருக்களுங் கிறீஸ்துவர்களுந் தேவ ஆராதனைச் சடங்
குகளுக்கு வந்து கூடுஞ் சுரங்கம் இன்னதென்று தூர்குவா
தன் வழியாய் அறியும்படி இவனைத் தன் பக்கமாய் இணக்
கினான். தூர்குவாதன் இதினிமித்தந்தான் பங்கிராசோடு,
நாம் முன் சொன்னதுபோல், கலிஸ்தாவென்ற சுரங்கத்துக்
குள் போய் அடையாளம் பல இடங்களில் கபடமாய்க் குறி
த்து வந்தான். அப்போது நல்ல மேய்ப்பன் சித்திரத்தைப்
பார்த்தபோது அவன் மனந்திரும்புவதாகத் தோன்றினா
லும் கதுலன் காட்டிய கொடிய ஆயுதங்களும் புல்வியனு
டைய கடன் முறிகளும் நினைவில் வரவே கெட்டுப்போகும்
வழியைத் தேடத் தீர்மானித்தான்.

சுரங்கத்தைப் பற்றித் தூர்குவாதன் சொன்ன பல
விஷயங்களைக் கோர்வீனன் குறித்துக்கொண்டு இராஜசட்
டம் பிரசுரமான நாளிலேயே இந்தச் சுரங்கத்துக்குள்
போய் கூடியிருக்குங் கிறீஸ்துவர்கள் எல்லாரையும் பிடிப்
பதாகத் திட்டஞ் செய்தான்.

புல்வியன் கிறீஸ்துவர்களைப் பிடிக்க எடுத்தது வேறே
உபாயம். இராஜதானியிலிருக்குங் குருக்களையும் கிறீஸ்து
வர்களில் பிரதானமானவர்களையும் முகத்தைப் பார்த்து
இன்னொன்று அறிந்துகொள்வதுதான் தனக்கேற்ற
வழியென்றும் இப்படி அறிந்தால் இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள்
எங்கே இருந்தாலும், எவ்வளவுதான் வேஷம் போட்டுக்

கொண்டு வெளிப்பட்டாலும், அவர்களை எளிதில் கண்டு
பிடிக்கக்கூடுமென்றும் அறிந்து கொண்டான். இதற்காக,
கிறீஸ்துவர்களுங் குருக்களுஞ் சுரங்கக் கோவிலில் கூடி
ஜெபஞ் செய்யும்போது தனக்குத் தப்பாமல் அறிவிக்கவே
ண்டுமென்று தூர்குவாதனைக் கபடாய் இணக்கினான்.

தூர்குவாதன் தன்சகோதரர்களைக் காட்டிக்கொடுக்
கும் இந்தக் கொடிய துரோகத்திற்குச் சம்மதித்து, ஏற்ற
சமயம் இன்னதென்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அப்
பேர்ப்பட்ட சமயஞ் சமீபத்தில் வந்தது. தூர்குவாதனோ
டு மனந்திரும்பின மார்க்கஸ், மார்செல்லியான், என்ற இரு
வருக்குந் தியாக்கோன் பட்டமும், இவர்கள் தகப்பன் தி
ரான்குயிலினஸ் என்பவருக்குக் குருபட்டமுங் கொடுக்கு
ஞ் சடங்கு சுரங்கக் கோவிலில் நிறைவேற்ற நாள் குறித்
திருந்தார்கள்.

குறித்த நாளில் தூர்குவாதன் பத்தி விசுவாசமுள்ள
கிறீஸ்துவனைப்போல் வேஷமெடுத்து, தன்னுடனே புல்வி
யனையுங் கிறீஸ்துவன்போல் உடுத்திக் கூட்டிக்கொண்டு, இ
ரகசிய பாதை வழியாய் கோவிலுக்குள் கூட்டத்தோடு கூ
ட்டமாய் வந்தான். புல்வியன் கோவிலுக்குள் கிறீஸ்துவர்
கள் செய்வதுபோல் வெகு சமர்த்தாய் செய்து எல்லாரை
யும் நன்றாய்ப் பார்க்கும்படி ஏதுவான ஓர் இடத்தில் இரு
வரும் நின்றார்கள். அப்போது பாப்புவாயிருந்தவர் பெயர்
மார்செல்லினஸ். வெகு விருத்தாப்பியர். அன்புந் தயையு
ஞ் சாந்தமும் அவதாரமானாற்போல் தோன்றினார். வெளி
யிலிருக்கும்போது வெகு கலகம் நிமித்தம் எல்லாரைப்போ
ல வித்தியாசமின்றி உடுத்தியிருந்தாலுங் கோவிலில் விசே
ஷ சடங்குகள் செய்யும் நாளில் நமது காலத்தில் அணியும்

உடைகளுக்கு ஏறக்குறைய சமானமான வஸ்திரங்களை அணிந்திருந்தார். வஞ்சகனான புலவியன் இவரை முக்கியமாய்க் குறிப்பிட்டுப் பார்த்தான். அவர் உயரம், முகரூபம், கண்களின் நோக்கம், நடை உடைபாவனை, சத்தம் குரல் பேச்சு முதலியவைகளை வெகு நுணுக்கமாய்ப் பார்த்துக் குறித்தபின்பு வெளியே வரும்போது தனக்குள்ளே சொல்வான்: “அந்தக் கிழவன் யாரென்று தெரியும். இனி இவன் வெளியே எப்படித்தான் வேஷம்போட்டு மறைந்து வந்தாலும் என் கண்ணுக்குத் தப்பமாட்டான்.”

ரு-ம். அதிகாரம்.

கன்னிகா இரத்னம்.

குருப்பட்டங் கொடுத்த சடங்கு முடிந்த மறுநாள் அக்நேசி நித்திய கன்னிமையின் வார்த்தைப்பாடு கோவிலில் எல்லார் முன் கொடுக்குஞ் சடங்கு நடந்தது. கொடிய வேத கலகம் வர இருந்ததால் துஷ்டர் பிலனற்ற பெண்களையும், ஏழை எளியவர்களையும் முதலாய் தப்பவிடமாட்டார்களென்று அக்நேசி யோசித்து, சேசுநாதரிடம் வெற்றி மாலை சூடி, கையில் ஜெயவிருது ஏந்திப்போகும்போது, பரிசுத்த கற்பின் அறிகுறியாக சுகந்த வாசனை வீசும் லீலி புஷ்பத்தையுங் கொண்டுபோக அவாவுற்றிருந்ததால் வேத கலகந் துவக்குமுன்னே பரிசுத்த கன்னிமையின் நித்திய வார்த்தைப்பாட்டை சேசுநாதர் சுவாமிக்குக் கொடுக்க இன்று கோவிலுக்கு வந்தாள்.

அக்நேசி, சீராவின் உன்னத தர்ம ஒழுக்கத்தை அறிந்த நாள் முதல் அவளை நன்கு மதித்து அன்பாய் ஆதரித்து

வந்தாள். இன்று தான் கன்னிமை வார்த்தைப்பாடு கொடுக்கும்போது தன்னோடு சீராவுங் கொடுத்து சேசுநாதருக்கு முழுதும் சொந்தமாய் இருக்கும்படியாக அவளையும் இந்த காண் சடங்குக்குத் தயார் செய்திருந்தாள்.

அக்நேசியுஞ் சீராவுந் தங்களுடைய பாக்கியமான சுபசெய்தியை ஒருவருக்குஞ் சொல்லாமல் கடைசிமட்டும் மறைத்து வைத்திருந்தார்கள். கடைசிநாளில் சீரா தனது பாக்கிய அதிர்ஷ்டத்தை செசிலிக்குச் சொல்லும்போது, செசிலி சொல்வாள்:

“நல்லது, நல்லது, சீரா! இப்படித்தான் நல்ல சமாச்சாரங்களை ஒருவருக்குஞ் சொல்லாமல் நீயா வைத்துக் கொள்ளுகிறது! இதுதானு சகோதர வாஞ்சை?”

சீரா அவளைத் தேற்றிச் சொல்வாள்: “செசிலி! வருத்தப்படாதே. நான் வார்த்தைப்பாடு கொடுக்குஞ் செய்தி இரகசியமாய்க் காப்பாற்றவேண்டியிருந்ததால் நான் ஒருவருக்குஞ் சொல்லவில்லை.”

“அப்படியானால் நான் இந்தச் சடங்குக்கு வரக்கூடாதோ?”

“ஆ செசிலி! சுகமே வா. வந்து எல்லாம் நன்றாய்ப் பார்.”

“நான் பார்க்கிறது இருக்கட்டும் சீரா, ஆனால் நீ என்ன உடுப்புப் போட்டிருப்பாய்? இந்த சடங்குக்கு என்னென்ன அவசியம்?”

சீரா தான் போடவேண்டிய உடுப்பு, அதின் அளவு, நிறம், நடக்குஞ் சடங்கு எல்லாவற்றையும் விவரமாய் அவளுக்குச் சொன்னாள்.

"ஓ சீரா! எவ்வளவு நேர்த்தியான சடங்கு. இன்னம் ஒரு கேள்வி மாத்திரந்தான்: கோபித்துக்கொள்ளாதே. இந்தச் சடங்கு எப்போது, எந்த இடத்திலே நடக்கும்? நான் வரலாமென்று நீ சொன்னால்தான் வரும்படியாக இடமும் நேரமும் அறியவேண்டாமா?"

சீரா, இடம், நேரம், எல்லாஞ் சொன்னபின்பு செசிலியைப் பார்த்து: "ஏன்? செசிலி இன்றைக்கு நீ கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டு எல்லாம் அறியும்படி விநோத பிரியமாயிருக்கிறாய். உலக கவலை உன் மனதிலே வருகிறதோ? காரணமென்ன?" என்று தமாஷாய் கேட்க, செசிலி சொல்வாள்:

"நல்லது, நல்லது, சீரா! ஆனைக்கொருகாலம் வந்தால் பூனைக்கொருகாலம் வருமென்பார்கள். உனக்கு ஏதோ இரகசியம் உண்டென்று நீ அதை ஒருவருக்குஞ் சொல்லாமல் ஒளித்து வைத்தாயல்லவா? இப்போ எனக்கும் ஒரு இரகசியம் உண்டு. நான் அதை ஒருவருக்குஞ் சொல்லமாட்டேன்."

கபடு சூது அறியாத செசிலி இப்படிப் பிரமாதமாய்ப் பேசுவதைக் கேட்டு சீரா குலுங்க குலுங்கச் சிரித்தாள். செசிலி சிலவு பெற்றுக்கொண்டு, தன்னை அன்பாய்த் தாய்போல் ஆதரித்துவரும் லூசினாள் வீட்டுக்குப்போய் அந்த அம்மாள் காலில் விழுந்து தேம்பித் தேம்பி [illegible]ம்பி அழுதாள். லூசினாள் அவளைத் தூக்கி அணைத்து கண்ணைத் துடைத்து, ஆறுதல் சொல்லி இவள் துக்கத்தின் காரணம் இன்னதென்று அறிந்தபின்பு, இருவரும் தியோனிசியுஸ் என்ற குருவினிடம் போய்ப் பேசி அவர் சம்மதம் பெற்று பிற்பாடு வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தார்கள். செசிலியின்

முகஞ் சம்மனசுவின் முகம்போல் சந்தோஷத்தால் மலர்ந்தி ருந்தது.

அக்நேசி [illegible]ர்த்தைப்பாடு கொடுக்கும்படி குறித்த நா ளிலே, லூசினாளும், அவள் செல்வ புத்திரனும், அக்நேசியி ன் விருத்தாப்பியரான தாய் தந்தையரும், சிபஸ்தியாரும், அந்தச் சடங்கைப் பார்க்கும்படி வந்திருந்தார்கள். பீடம் வெகு அலங்காரமாய் ஜோடிக்கப்பட்டிருந்தது. தங்கம் வெள்ளியால் செய்யப்பட்ட சுடர் விளக்குகள் தெளிந்த பி ரகாசம் எங்கும் வீசின. பீடத்தின் மேற்படியில் அர்ச். இராயப்பர் இருந்த சிறந்த ஆசனம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந் தது.

கன்னியமங்கைகள் இருவரிருவராய் வரிசையுடன் வர இவர்கள் மத்தியில் இரண்டு பேர் தூய வெண்மையான உடை அணிந்து பீடத்தின் அருகில் சேர்ந்தவுடனே அர்ச். பாப்புவின் முன் முழங்காலிலிருந்தார்கள்.

இச்சமயத்தில் மோக்ஷ மதுர இன்பத் தொனியோடு, வான தூதர்களே பாடினதுபோல், தேவ ஸ்தோத்திர கீர் த்தனைகள் பாடுஞ் சப்தங் கேட்டது. பாட்டுமுடிந்தபின் இவ்விருவரிடத்தில் அர்ச். பாப்பு சில கேள்விகளைக் கேட்க அவர்களும் தக்க மறுமொழி சொன்னார்கள். அர்ச். பாப்பு கன்னியாஸ்திரி அந்தஸ்தின் மேன்மையையும், பாக்கியத் தையும் பற்றி புத்தி சொல்லி, அவர்கள் இனி ஆத்தும சரீ ர சுத்தத்தோடு சம்மனசுக்களைப்போல் ஜீவிக்கவேண்டுமெ [illegible] தேவமாதா அவர்களுக்கு நன்மாதிரிகையாய் முன் ந ட[illegible] வழி காட்டுவாளென்றும், இந்தக் கன்னியர்தான், வேத புஸ்தகஞ் சொல்லுதுபோல், தேவ செம்மறிப்புருவைப் போகும் இடந்தோறும் போவார்களென்றும், இவர்கள் சேசு

"ஓ சீரா! எவ்வளவு நேர்த்தியான சடங்கு. இன்னம் ஒரு கேள்வி மாத்திரந்தான்: கோபித்துக்கொள்ளாதே. இந்தச் சடங்கு எப்போது, எந்த இடத்திலே நடக்கும்? நான் வரலாமென்று நீ சொன்னதால் நான் வரும்படியாக இடமும் நேரமும் அறியவேண்டாமா?"

சீரா, இடம், நேரம், எல்லாஞ் சொன்னபின்பு செசிலியைப் பார்த்து: "ஏன்? செசிலி இன்றைக்கு நீ கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டு எல்லாம் அறியும்படி விநோத பிரியமாயிருக்கிறாய். உலக கவலை உன் மனதிலே வருகிறதோ? காரணமென்ன?" என்று தமாஷாய் கேட்க, செசிலி சொல்வாள்:

"நல்லது, நல்லது, சீரா! ஆனைக்கொருகாலம் வந்தால் பூனைக்கொருகாலம் வருமென்பார்கள். உனக்கு ஏதோ இரகசியம் உண்டென்று நீ அதை ஒருவருக்குஞ் சொல்லாமல் ஒளித்து வைத்தாயல்லவா? இப்போ எனக்கும் ஒரு இரகசியம் உண்டு. நான் அதை ஒருவருக்குஞ் சொல்ல மாட்டேன்."

கபடு சூது அறியாத செசிலி இப்படிப் பிரமாதமாய்ப் பேசுவதைக் கேட்டு சீரா குலுங்க குலுங்கச் சிரித்தாள். செசிலி சிலவு பெற்றுக்கொண்டு, தன்னை அன்பாய்த் தாய் போல் ஆதரித்துவரும் லூசீனாள் வீட்டுக்குப்போய் அந்த அம்மாள் காலில் விழுந்து தேம்பித் தேம்பி விம்மி அழுதாள். லூசீனாள் அவளைத் தூக்கி அணைத்து கண்ணைத் துடைத்து, ஆறுதல் சொல்லி இவள் துக்கத்தின் காரணம் இன்னதென்று அறிந்த பின்பு, இருவரும் டியோனிசியுஸ் என்ற குருவினிடம் போய்ப் பேசி அவர் சம்மதம் பெற்ற பிற்பாடு வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தார்கள். செசிலியின்

முகஞ் சம்மனசுவின் முகம்போல் சந்தோஷத்தால் மலர்ந்திருந்தது.

அக்நேசி வார்த்தைப்பாடு கொடுக்கும்படி குறித்த நா ளிலே, லூசினாளும், அவள் செல்வ புத்திரனும், அக்நேசியி ன் விருத்தாப்பியரான தாய் தந்தையரும், செபஸ்தியாரும், அந்தச் சடங்கைப் பார்க்கும்படி வந்திருந்தார்கள். பீடம் வெகு அலங்காரமாய் ஜோடிக்கப்பட்டிருந்தது. தங்கம் வெள்ளியால் செய்யப்பட்ட சுடர் விளக்குகள் தெளிந்த பி ரகாசம் எங்கும் வீசின. பீடத்தின் மேற்படியில் அர்ச். இராயப்பர் இருந்த சிறந்த ஆசனம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந் தது.

கன்னியமங்கைகள் இருவரிருவராய் வரிசையுடன் வர இவர்கள் மத்தியில் இரண்டு பேர் தூய வெண்மையான உடை அணிந்து பீடத்தின் அருகில் சேர்ந்தவுடனே அர்ச். பாப்புவின் முன் முழங்காலிலிருந்தார்கள்.

இச்சமயத்தில் மோக்ஷ மதுர இன்பத் தொனியோடு, வான தூதர்களே பாடினதுபோல், தேவ ஸ்தோத்திர கீர் த்தனைகள் பாடுஞ் சப்தம் கேட்டது. பாட்டுமுடிந்தபின் இவ்விருவரிடத்தில் அர்ச். பாப்பு சில கேள்விகளைக் கேட்க அவர்களும் தக்க மறுமொழி சொன்னார்கள். அர்ச். பாப்பு கன்னியாஸ்திரி அந்தஸ்தின் மேன்மையையும், பாக்கியத் தையும் பற்றி புத்தி சொல்லி, அவர்கள் இனி ஆத்தும சரீ ர சுத்தத்தோடு சம்மனசுக்களைப்போல் ஜீவிக்கவேண்டுமெ ன்றும் தேவமாதா அவர்களுக்கு நன்மாதிரிகையாய் முன் ந டந்து வழி காட்டுவாளென்றும், இந்தக் கன்னியர்தான், வேத புஸ்தகஞ் சொல்லுகிறதுபோல், தேவசெம்மறிப்புருவைப் போகும் இடந்தோறும் போவார்களென்றும், இவர்கள் சேசு

நாதனைத் தங்கள் பிரிய பத்தாவாகத் தெரிந்துகொண்டதால், உலக ஸ்நேகம், பற்று, எல்லா முற்றும் நீக்கி சேசுநாதர் ஒருவரையே ஸ்நேகித்து அவர் ஒருவருக்கே பிரியப்படும்படி பிரயாசப்படுவது அவர்கள் முக்கிய கடமையென்றும் இவ்வாறாய் பல புத்திகளைக் கூறினார்.

இந்தப் பிரசங்க முடிவில் அர்ச். பாப்பு இவர்கள் அணிந்துகொள்ளவேண்டிய உடையை ஆசீர்வதித்துக் கொடுக்க, இவர்கள் தோழிமார்கள் உதவி செய்ய, அதைமேல் அணிந்த பின்பு அலங்கார புஷ்பங்களால் செய்யப்பட்ட முடியை இவ்விருவர் தலைமேல்வைத்தார்கள்.

அக்னேசியுஞ் சீராவுந் தங்களுக்கு வந்த உன்னத பாக்கியத்தை நினைத்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சிந்தி சர்வேசுரனுக்கு நன்றியறிந்த ஸ்தோத்திரஞ் செய்து கொண்டிருக்கையில் யாரோ கூட்டத்தின் நடுவில் பரபரப்புடன் வருஞ் சத்தங் கேட்டார்கள். யாரென்று பார்க்கையில் செசிலி மகா ஆவல் ஆத்திரத்தோடு அர்ச். பாப்புவின் முன் முழங்காலிலிருப்பதைக் கண்டார்கள். அர்ச். பாப்பு செசிலியைப் பார்த்து: "மகளே! உனக்கு என்னவேணும்" என்று கேட்க, செசிலி: "பரிசுத்த பிதாவே! நான் சேசுநாதருக்கு என்னை முழுதும் ஒப்புக்கொடுத்து மரணமட்டுங் கன்னியாஸ்திரியாய், இங்கே இருக்கும் இந்த இரண்டு பேரைப் போல், நானும இருக்க ஆசையாயிருக்கிறேன்." என்று சொன்னாள்.

அக்னேசியுஞ் சீராவும் அடைந்த சந்தோஷம் இம்மாத்திரமென்று வர்ணிக்க வார்த்தைகளில்லை. செசிலி எப்படி இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் தன் ஆசையை அநுகூலமாய் முடித்தாள் என்று இருவரும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

சடங்கு முடிந்து போர்வையும் உடையும் அணிந்த பின்பு தலையில் வைக்கும்படி முடி கொண்டு வந்திருக்கிறாளாவென்று கேட்டதற்கு, செசிலி தன் உடைக்குள் மறைத்து வைத்திருந்த முள்ளால் பின்னிய முடியை எடுத்துக் காண்பித்து சொல்வாள்:

"பரிசுத்த பிதாவே! என் திவ்விய பத்தாவுக்கு நான் கொடுக்கும்படி எனக்குப் புஷ்பங்களில்லை. அவரும் என் நிமித்தம் புஷ்பங்களால் செய்யப்பட்ட முடியை அணியவில்லை. நான் பரம ஏழை. ஆகையால் என் திவ்விய பத்தா தமது தலையில் வைத்திருந்த முடியைப் போல் எனக்கும் ஒரு முடி கொடுக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டால் அவர் மனதில் வருத்தப்படுவாரா? இதுவுமன்றி புஷ்பங்களால் பின்னுமுடி புண்ணியங்கள் உண்டென்பதின் அடையாளம். ஆனால் பத்தியின்றி வறண்டுகிடக்கும் என் இருதயத்தில் முள்ளுகளன்றி புஷ்பங்கள் கிடையாது."

செசிலி இப்படிச் சொல்லும்போதே அக்னேசியுஞ் சீராவுந் தங்கள் தலைமேலிருந்த புஷ்ப முடியை எடுத்து அவள் தலைமேல் வைப்பதைக் கண்ணில்லா செசிலி பார்க்கவில்லை.

அன்று கோவிலில் நடந்த இந்தச் சடங்கைப் பார்க்கும்படி கூடியிருந்த அனைவோருஞ் சர்வேசுரனுக்கு நன்றியறிதலான ஸ்தோத்திர கீர்த்தனைபாடினபின்பு அர்ச். பாப்புவின் ஆசீர்வாதம் பெற்றுத் தங்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போனார்கள்.

காதலைத் தங்கள் பிரிய பத்தாவாகத் தெரிந்துகொண்டதால், உலக ஸ்நேகம், பற்று, எல்லா முற்றும் நீக்கி சேசுநாதர் ஒருவரையே ஸ்நேகித்து அவர் ஒருவருக்கே பிரியப்படும்படி பிரயாசப்படுவது அவர்கள் முக்கிய கடமையென்றும் இவ்வாறாய் பல புத்திகளைக் கூறினார்.

இந்தப் பிரசங்க முடிவில் அர்ச். பாப்பு இவர்கள் அணிந்துகொள்ளவேண்டிய உடையை ஆசீர்வதித்துக் கொடுக்க, இவர்கள் தோழிமார்கள் உதவி செய்ய, அதைமேல் அணிந்த பின்பு அலங்கார புஷ்பங்களால் செய்யப்பட்ட முடியை இவ்விருவர் தலைமேல்வைத்தார்கள்.

அக்னேஸியுஞ் சீராவுந் தங்களுக்கு வந்த உன்னத பாக்கியத்தை நினைத்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சிந்தி சர்வேசுரனுக்கு நன்றியறிந்த ஸ்தோத்திரஞ் செய்து கொண்டிருக்கையில் யாரோ கூட்டத்தின் நடுவில் பரபரப்புடன் வருஞ் சத்தங் கேட்டார்கள். யாரென்று பார்க்கையில் செசிலி மகா ஆவல் ஆத்திரத்தோடு அர்ச். பாப்புவின் முன் முழங்காலிலிருப்பதைக் கண்டார்கள். அர்ச். பாப்பு செசிலியைப் பார்த்து: "மகளே! உனக்கு என்னவேணும்" என்று கேட்க, செசிலி: "பரிசுத்த பிதாவே! நான் சேசுநாதருக்கு என்னை முழுதும் ஒப்புக்கொடுத்து மரணமட்டும் கன்னியாஸ்திரியாய், இங்கே இருக்கும் இந்த இரண்டு பேரைப் போல், நானும இருக்க ஆசையாயிருக்கிறேன்." என்று சொன்னாள்.

அக்னேஸியுஞ் சீராவும் அடைந்த சந்தோஷம் இம்மாத்திரமென்று வர்ணிக்க வார்த்தைகளில்லை. செசிலி எப்படி இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் தன் ஆசையை அறிக்கையாய் முடித்தாள் என்று இருவரும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

சடங்கு முடிந்து போர்வையும் உடையும் அணிந்த பின்பு தலையில் வைக்கும்படி முடி கொண்டு வந்திருக்கிறாரா என்று கேட்டதற்கு, செசிலி தன் உடைக்குள் மறைத்து வைத்திருந்த முள்ளால் பின்னிய முடியை எடுத்துக் காண்பித்து சொல்வாள்:

"பரிசுத்த பிதாவே! என் திவ்விய பத்தாவுக்கு நான் கொடுக்கும்படி எனக்குப் புஷ்பங்களில்லை. அவரும் என் நிமித்தம் புஷ்பங்களால் செய்யப்பட்ட முடியை அணியவில்லை. நான் பரம ஏழை. ஆகையால் என் திவ்விய பத்தா தமது தலையில் வைத்திருந்த முடியைப் போல் எனக்கும் ஒரு முடி கொடுக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டால் அவர் மனதில் வருத்தப்படுவாரா? இதுவுமன்றி புஷ்பங்களால் பின்னும்முடி புண்ணியங்கள் உண்டென்பதின் அடையாளம். ஆறுதல் பத்தியின்றி வரண்டுகிடக்கும் என் இருதயத்தில் முள்ளுகளன்றி புஷ்பங்கள் கிடையாது."

செசிலி இப்படிச் சொல்லும்போதே அக்னேஸியுஞ் சீராவுந் தங்கள் தலைமேலிருந்த புஷ்ப முடியை எடுத்து அவள் தலைமேல் வைப்பதைக் கண்ணில்லா செசிலி பார்க்கவில்லை.

அன்று கோவிலில் நடந்த இந்தச் சடங்கைப் பார்க்கும்படி கூடியிருந்த அனைவோருஞ் சர்வேசுரனுக்கு நன்றி அறிதலான ஸ்தோத்திர கீர்த்தனைபாடினபின்பு அர்ச். பாப்புவின் ஆசீர்வாதம் பெற்றுத் தங்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போனார்கள்.

௬-ம். அதிகாரம்.

அக்நேசியின் கிராமம், துன்பமும் இன்பமுஞ் சுழலுஞ் சக்கரம்.

உரோமாபுரிக்கு கிழக்கே சுமார் இரண்டு மயில்த் தூரத்தில் அக்நேசிக்குச் சொந்தமான நொமேந்தான் என்ற சிறந்த கிராமம் ஒன்றுண்டு. இந்த கிராமத்துக்கு, நித்திய கன்னிமை வார்த்தைப்பாடுகொடுத்த மூன்றுபாக்கியவதிகளும், இந்த சுபகாலே ஜெபத்திலும், அமரிக்கையிலுஞ் செலவழிக்க வேண்டுமென்று, சடங்கெல்லாமுடிந்த பின்பு வந்தார்கள்.

அக்நேசியின் கிராமம் எவ்வித வளப்பும் வளப்பமும் அமையப் பெற்று, சப்தம் சந்தடியின்றி பூரண சமாதான நிலையிலிருந்தது. அக்காலங் குளிர்காலமானதால், சமீபத்திலிருந்த அப்பெனீனு வென்ற மலையின் சிகரம் வெண்பனிக்கட்டியால் மூடப்பட, ஆகாயந் தெள்ளிய பிரகாச ஒளியால் விளங்க, வானமண்டலம் மேக மறைவின்றி நீல போர்வை அணிந்ததாகத் தோன்றும். இந்தக் கிராமத்திலுள்ள ஜீவபிராணிகளெல்லாந் தங்கள் செல்வ பெருமாட்டியை அறிந்து அங்கீகரித்தாற்போல் அவளுக்கு அன்பும் பட்சமுங் காட்டின. புறாக்கள் அக்நேசி தலையிலுந் தோளிலும் வந்து உட்காரும். ஆட்டுக் குட்டிகள் அக்நேசி வருவதைக் கண்ட தக்ஷணமே துள்ளிக் குதித்து ஓடி வந்து அவள் கையில் வைத்திருக்கும் பசும்புல்லை பறித்துச் சாப்பிடும். ஆனால் இவைகளைப் பார்க்க, வீட்டின் காவலாயிருந்த சிங்கம் என்ற பாரி வேட்டை நாய் காட்டின அறிவும் பட்சமும் அதிகமேலிட்டது. கதவோரத்தில் சங்கிலியால் கட்டியிருந்த

இந்த நாயின் கிட்ட வேலைக்காரரில் ஒன்றிரண்டு பேர் மாத்திரந்தான் அண்டலாம். அக்நேசி அதன் கிட்ட வந்தால் அது மேலே படுத்து, வாலை ஆட்டி தன்னை அவிழ்த்துவிடும்படி கெஞ்சுவதுபோல் சத்தஞ் செய்யும். அவிழ்த்து விட்டால் அவள் போகும் இடமெல்லாம் ஓர் ஆட்டுக் குட்டிபோல் சாதுவாய் கூடவே வரும். அவள் உட்கார்ந்தால் அதுவும் அவள் காலின் கிட்டப்படுத்து அவள் முகத்தை உற்றுப் பார்த்து அந்தச் சுந்தர மாது தன்னைக் கொஞ்சும்படி காத்திருக்கும்.

சேசுநாதருக்குத் தங்களைச் சொந்தமாய் ஒப்புக்கொடுத்த மூன்று கன்னிகாரத்னங்களுந் தாங்கள் அன்று பெற்ற பாக்கிய அதிர்ஷ்டத்தின்பேரில் உட்கார்ந்திருந்து கலந்து பேசி, அதற்கு மேலான பாக்கியம், அடுத்த நாள் காலையில், வானமண்டலங்களுக்கு மேலாயிருக்கும் மோக்ஷமண்டலத்தில் சேசுநாதர் கொடுக்கும் நித்திய பாக்கியந்தானென்று சொல்வார்கள். சில சமயத்தில், செசிலி தங்களை எய்த்துப் போட்டதைப்பற்றி அவளோடு வாதாடி தமாஷாயுஞ் சந்தோஷமாயும் பேசுவார்கள். செசிலி வெள்ளிக்கலசம் ஒலித்தாற்போல், கிண் என்று சிரித்து மகிழ்ந்து அவர்களைப் பார்த்து: "நல்லது, நல்லது. உங்களை நான் இவ்வளவோடு விட்டேனோ? அடுத்த நாள் காலையில் வரும் இதிலும் மேலான பாக்கியத்துக்கு யார் முந்திப்போவார்கள்? பார்க்கலாம். உங்களுக்கு முந்தி நான் போகாவிட்டால் நானு கபோதி செசிலி" என்று சபதங் கூறுவாள்.

இவ்விதம் மூவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், பபியோலா அக்நேசியைப் பார்க்கும்படியாய் வந்தாள். பபியோலாவின் தந்தை பாபியன் இதற்குச் சில நாளுக்குமுன்

இறந்து போனான். தந்தை இறந்ததின் நிமித்தம் வெகு
வாய்த் துக்கப்பட்டு வீட்டுக்குள் பபியோலா இருந்தகாலத்
தில், அக்நேசி கேதம் விசாரிக்க அவளிடஞ்சென்று ஆறுத
லான பல வார்த்தைகள் சொல்லி மனதைத் தேற்றினாள்.
அக்நேசி சொன்ன ஆறுதலான மொழிகள், மற்றெவர் சொ
ன்னதைப்பார்க்கிலும், பபியோலாவின் மனதில் நன்றாய்ச்
சார்ந்து ஆறுதல் தந்தது. கபடு களங்கமற்ற மாசற்ற இந்
தச் சுந்தரிவதனம் தேவ வரப்பிரசாத கதிர்வீச, இவள்
சொல்லும் வார்த்தைகள் இருதயத்திலிருந்து நேரே வந்த
தால் இவைகள் துக்கம் நிறைந்த மனதுக்கு யதார்த்தத்தில
ஆறுதல் கொடுத்தனவென்பது ஆச்சரியமோ?

தோட்டத்துக்குள்ளே பபியோலா வரும்போது அத
ன் ஒரு பக்கத்தில் மூன்று கன்னிகா ரத்னங்களும் ஒன்று
கூடி ஆனந்தக்கடலில் ஆடியிருப்பதைக்கண்டு சற்றுப் பின்
வாங்கினாள். செல்வ அக்நேசி, தன் அடிமையோடும், கண்
ணில்லாத பரம ஏழையோடும் கலந்துகூடி சகோதர வாஞ்
சையோடு மகிழ்ந்து இருப்பதை பபியோலா பார்த்து, இவ
ர்கள் மத்தியில் தான் போவது யுக்தம் அல்லவென்று வந்த
வழியே கொஞ்சந்தூரஞ் சென்று தனக்குள் யோசிப்பாள்:
“இந்த மூன்றுபேரும் எவ்வளவு பாக்கிய சந்தோஷமாயிரு
க்கின்றார்கள். இதன் காரணமென்ன? நானும் இவர்களைப்
போல் சந்தோஷமாய் ஏனிருக்கக்கூடாது? ஆ! எனக்
கும் இவர்களுக்கும் நடுவில் ஏதோ கடக்கக்கூடாத பெருஞ்
சமுத்திரம் இருப்பதாகத் தோன்றுகின்றது.” இவ்வாறு
தனக்குள் சிந்தித்து அப்பால் போனாள்.

முள்ளில்லா ரோஜா புஷ்பமும் இல்லை. துக்கக் கல
ப்பில்லாத சந்தோஷமும் இல்லை. அக்நேசிக்கு இவ்வளவு

பிரகாச ஒளியோடு துவக்கின நாள் முடியுமுன்னே கார்
மேகங்கள் வந்துகூடி பிரகாசத்தை சற்று மறைத்தன.
அஃதெவ்வாறெனில் அக்நேசியைப் பார்க்கும்படி பபியோ
லா புறப்பட்ட அதே நாளிலே புல்வியனும், பாபியன் தன
க்குச் சொன்ன உறுதிமொழியை நம்பிக்கொண்டு, அக்நே
சி இருந்த கிராமத்திற்கு வந்தான்.

மந்தப் புத்தியுள்ள பாபியன், அக்நேசி தன் இனிய
பத்தாவாகத் தெரிந்துகொண்ட சேசுநாதர் சுவாமியைப்
பற்றி ஞான அர்த்தத்தில் சொன்ன மொழிகளை லோக அர்
த்தத்தில் எடுத்து, அவள் புல்வியன் அணிந்திருக்கும் ஆபர
ணங்களின் நிமித்தம் அவன் பேரில் காதல் வைத்திருக்கிறா
ளென்று புல்வியனுக்குச் சொன்னதை இவன் மறந்து போ
கவில்லை. தன் கருத்தைத் துலக்கமாய் வெளியிட்டு அக்
நேசியின் சம்மதம் பெறும்படி தக்க சமயம் எப்போ வரு
மென்று காத்திருந்தான். அக்நேசி தனியே கிராமத்தில்
வந்திருக்கின்றாளென்று அறிந்த மாத்திரம் இதுதான் உசி
த சமயமென்று உடனே புறப்பட்டான். தோட்டத்துக்
குள் வந்து காவற் காரனிடம் அக்நேசியுடன் தான் தனி
யே ஓர் முக்கிய சங்கதியைப்பற்றிப் பேசவேண்டுமென்று
பலமுறை அலட்டிக்கேட்டதின்பேரில் அவன் கடைசியாய்
அக்நேசியிருந்த இடத்தைக் காட்டினான். அப்போது சூரி
யன் அஸ்தமிக்கும் வேளை. அக்நேசியின் தோழிகள் தங்
கள் அலுவலைப் பார்க்க இங்குமங்கும் போய்விட்டார்கள்.
அக்நேசி, பூங்கொடிகள் அடர்ந்து எங்கும் படர்ந்து, குளும்
நிழல் செய்யுமிடத்திலிருந்து புஷ்பங்களை ஒவ்வொன்றாய்
எடுத்து சரமாய்க்கோர்த்து மாலை கட்டிக்கொண்டிருந்தாள்.
அவளிட்ட சிங்கார தன் வழக்கம்போல் படுத்திருந்தது.

இறந்து போனான். தந்தை இறந்ததின் நிமித்தம் வெகுவாய்த் துக்கப்பட்டு வீட்டுக்குள் பபியோலா இருந்தகாலத்தில், அக்னேசி க்ஷேம விசாரிக்க அவளிடஞ்சென்று ஆறுதலான பல வார்த்தைகள் சொல்லி மனதைத் தேற்றினாள். அக்னேசி சொன்ன ஆறுதலான மொழிகள், மற்றவர் சொன்னதைப்பார்க்கிலும், பபியோலாவின் மனதில் நன்றாய்ச் சார்ந்து ஆறுதல் தந்தது. கபடு களங்கமற்ற மாசற்ற இந்தச் சுந்தரிவதனம் தேவ வரப்பிரசாத கதிர்வீச, இவள் சொல்லும் வார்த்தைகள் இருதயத்திலிருந்து நேரே வந்ததால் இவைகள் துக்கம் நிறைந்த மனதுக்கு யதார்த்தத்தில ஆறுதல் கொடுத்தனவென்பது ஆச்சரியமோ?

தோட்டத்துக்குள்ளே பபியோலா வரும்போது அதன் ஒரு பக்கத்தில் மூன்று கன்னிகா ரத்னங்களும் ஒன்றுகூடி ஆனந்தக்கடலில் ஆடியிருப்பதைக்கண்டு சற்றுப் பின்வாங்கினாள். செல்வ அக்னேசி, தன் அடிமையோடும், கண்ணில்லாத பாம ஏழையோடும் கலந்துகூடி சகோதர வாஞ்சையோடு மகிழ்ந்து இருப்பதை பபியோலா பார்த்து, இவர்கள் மத்தியில் தான் போவது யுக்தம் அல்லவென்று வந்த வழியே கொஞ்சந்தூரஞ் சென்று தனக்குள் யோசிப்பாள்: "இந்த மூன்றுபேரும் எவ்வளவு பாக்கிய சந்தோஷமாயிருக்கின்றார்கள். இதன் காரணமென்ன? நானும் இவர்களைப் போல் சந்தோஷகரமாய் ஏனிருக்கக்கூடாது? ஆ! எனக்கும் இவர்களுக்கும் நடுவில் ஏதோ கடக்கக்கூடாத பெருஞ்சமுத்திரம் இருப்பதாகத் தோன்றுகின்றது." இவ்வாறு தனக்குள் சிந்தித்து அப்பால் போனாள்.

முள்ளில்லா ரோஜா புஷ்பமும் இல்லை. துக்கக் கலப்பில்லாத சந்தோஷமும் இல்லை. அக்னேசிக்கு இவ்வளவு

பிரகாச ஒளியோடு துவக்கின நாள் முடியுமுன்னே கார்மேகங்கள் வந்துகூடி பிரகாசத்தை சற்று மறைத்தன. அஃதெவ்வாறெனில் அக்னேசியைப் பார்க்கும்படி பபியோலா புறப்பட்ட அதே நாளிலே புல்வியனும், பாபியன் தனக்குச் சொன்ன உறுதிமொழியை நம்பிக்கொண்டு, அக்னேசி இருந்த கிராமத்திற்கு வந்தான்.

மந்தப் புத்தியுள்ள பாபியன், அக்னேசி தன் இனிய பத்தாவாகத் தெரிந்துகொண்ட சேசுநாதர் சுவாமியைப் பற்றி ஞான அர்த்தத்தில் சொன்ன மொழிகளை லோக அர்த்தத்தில் எடுத்து, அவள் புல்வியன் அணிந்திருக்கும் கணையாழிகளின் நிமித்தம் அவன் பேரில் காதல் வைத்திருக்கிறாளென்று புல்வியனுக்குச் சொன்னதை இவன் மறந்து போகவில்லை. தன் கருத்தைத் துலக்கமாய் வெளியிட்டு அக்னேசியின் சம்மதம் பெறும்படி தக்க சமயம் எப்போ வருமென்று காத்திருந்தான். அக்னேசி தனியே கிராமத்தில் வந்திருக்கின்றாளென்று அறிந்த மாத்திரம் இதுதான் உசித சமயமென்று உடனே புறப்பட்டான். தோட்டத்துக்குள் வந்து காவற்காரனிடம் அக்னேசியுடன் தான் தனியே ஓர் முக்கிய சங்கதியைப்பற்றிப் பேசவேண்டுமென்று பலமுறை அலட்டிக்கேட்டதின்பேரில் அவன் கடைசியாய் அக்னேசியிருந்த இடத்தைக் காட்டினான். அப்போது சூரியன் அஸ்தமிக்கும் வேளை. அக்னேசியின் தோழிகள் தங்கள் அலுவலைப் பார்க்க இங்குமங்கும் போய்விட்டார்கள். அக்னேசி, பூங்கொடிகள் அடர்ந்து எங்கும் படர்ந்து, குளுநிழல் செய்யுமிடத்திலிருந்து புஷ்பங்களை ஒவ்வொன்றாய் எடுத்து சரமாய்க்கோர்த்து மாலை கட்டிக்கொண்டிருந்தாள். [illegible] சிங்கம் தன் வழக்கம்போல் படுத்திருந்தது.

வேற்றுன் வருவதைக்கண்ட சிங்கம் தலையைத் தூக்கி சற்று, மெதுவாய் உறுமிப்பார்த்தது. அக்நேசி தன் கை விரலைக் காட்டவும் சப்தம் அமர்ந்தது. புல்வியன் யரியாதையாய் வந்தாலுந் தன் எண்ணம் அநுகூலமாய் முடியுமென்ற பூரண நம்பிக்கையாலோ, தன் சொந்த வீட்டுக்கு வருவதுபோல் தாராளமாய் வந்து அக்நேசியுடன் சொல்வான் :

"செல்வ அக்நேசி! உங்களைக் கண்டுபேசி என் மனதில் உங்கள் மட்டிலுள்ள நல் எண்ணத்தைவெளியாக்க உங்களைத் தேடிவந்தேன். நான் வந்த நாளும் அதிர்ஷ்டமுள்ள நாள்."

அக்நேசி அன்று காலமே தனக்கு வந்த அதிர்ஷ்டத்தை நினைத்துச் சொல்லுவாள் :

"ஓ! இந்த நாள் என் ஜீவிய நாளின் பாக்கிய நாள். என் மனம் சந்தோஷத்தால் பூரித்திருக்கின்றது. இதிலும் அதிக பாக்கியமுள்ள நாள் இன்னும் ஒன்றுமாத்திரம் இருக்கின்றது."

புல்வியன் இதைக்கேட்டு, அக்நேசி தான் வந்ததைப் பற்றி இப்படிப் பேசுகிறாளென்று மனதில் அக்களிப்படைந்து மறுமொழி சொல்வான் :

"அக்நேசி! பூங்கொடி மாதே! நீங்கள் சொல்லும் அந்தப் பாக்கிய நாள், உங்கள் மனதைக் கவர்ந்துகொண்ட புருஷோத்தமனோடு மங்கல விவாக முடிக்குஞ் சுபநாளாய்த் தானிருக்கவேண்டும்."

"ஆ! அந்த ஞான விவாகமும் இன்று முடிந்தது. இது என் இனிய அன்பரின் சுபநாள்."

"[illegible] உட்கொண்டதோ அந்த அலங்கார
[illegible] அமர்த்திருக்கிறீர்கள்?"
புஷ்ப [illegible]
"[illegible] அவரையன்றி வேறெவரையும் நான் நேசி
யேன் [illegible] அறிகுறியாக இதை நான் வைத்திருக்கி
ன்றேன்."

"இந்தப் பாக்கியம் பெற்ற அதிர்ஷ்டசாலியார்? நா
ன் அல்லோ இதற்காக காத்துக்கொண்டிருந்தேன். எனக்
கல்லோ நீங்கள் நம்பிக்கை வாக்குக் கொடுத்தீர்கள். உங்
கள் [illegible] நெஞ்சிலும் பதிந்திருக்கும் ரூபம் என் ரூப
ம் அல்லவா?"

அக்நேசி புல்வியன் சொன்ன மொழிகளை முற்றுங் கவனிக்கவில்லை. களங்கமற்ற மாசற்ற கன்னியானதால் லோக சம்பந்தமான விஷயங்களைப்பற்றி சற்று நினையாமல் தன் இருதயத்தின் திவ்விய பத்தாவாய்த் தெரிந்துகொண்ட சேசுநாதரைச் சிந்தித்து அவர்பேரில் கருத்தாய் இருந்தாள். அவளுடைய வதன கமலம் மலர்ந்து பிரகாச வடிவோடு காந்தி வீசினது. அவள் இரு கண்கள் மோக்ஷ பரவசமானவள் கண்கள்போல் துலங்கினது. இந்த ஆனந்த பரவசத்திலிருந்து அக்நேசி எழுந்து நின்று, தன் முன் கலங்கிப் பதறி இருந்த புல்வியனை உற்றுப் பார்த்து மகத்துவமேன்மையோடு சொல்வாள் :

"என் இனிய அன்பர் என் இருதயத்தின் பத்தா.
அவர் இதழ் தேனும் பாலுஞ் சொரியும். எனக்கு அலங்
காரமும் ஆபரணமுமானவர் அவரே."

புல்வியன் இதன் அர்த்தம் இன்னதென்று அறியமாட்டாமல், இவள் உன்மத்தங் கொண்டவளோவென்று தனக்குள் சிந்திக்கும்போது, அக்நேசியின் சுந்தர வதனமுங்

களங்கமற்ற பார்வையும் இவன் அஞ்சி நடுங்கும்படி செய்ய, அப்பெண்மணி தன் கண்ணுக்கு மாத்திரந் தோன்றும் ஒருவரோடு பேசுவதாகத் தோன்றினாள். பரவசஸ்திதி முடியவும் அக்நேசி தன் சுய நிலைக்கு வந்தாள். புல்வியன் துணிவுகொண்டு திரும்பவுந் தன் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட முயன்றான்:

"அக்நேசி! என் கருத்தை நீங்கள் இன்னம் நன்றாய் அறியவில்லைப்போல் காணுது. உங்களுடைய மனதை நன்றாய் அறிந்த ஒருவர் நீங்கள் என்பேரில் காதல் கொண்டிருப்பதாகவும், உங்களை நான் கல்யாணஞ் செய்யும்படி நேரில் வந்து கேட்டால் என்னை ஏற்றுக்கொள்ள நீங்கள் சம்மதமாயிருப்பதாகவும், பலமுறை எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். இதினாலேதான் உங்களிடந் தாராளமாய் மணமுகூர்த்தங் கேட்க நான் வந்தேன். நான் கேட்கும் வகை முறை தப்பினதாகத் தோன்றினும், எதார்த்தமாயுஞ் சிநேக வாஞ்சையோடுஞ் சொல்லுகிறேன் என்பதைப்பற்றி சந்தேகப்படவேண்டாம்."

அக்நேசி மனங் கலங்காமல் கௌரவ மேன்மை முகத்தில் துலங்கச் சொல்வாள்:

"அழிவுக்கு இரையான அயோக்யா! துர்க்கந்தமே! சீ! அப்பாலே போ. என் இருதய சிநேகத்துக்கு ஒருவர் மாத்திரம் உரியவர். அவருக்கு நான் பிரமாணிக்கமாய் இருப்பேன். அவர் சிநேகம் பரிசுத்தம். அவர் என்னை அணைத்தால் என் கற்பு நிலை குன்றாது. கன்னி புஷ்பம் வாடாது."

புல்வியன் தான் பேசி முடிந்தவுடனே அக்நேசி முன் முழங்காலிலிருந்தவன், அக்நேசி இவ்வாறு தன்னை வெறு

த்துப்பேசி தள்ளினதைக்கண்டு, புண்ணில் அழல்வேல் வைத்தாற்போல் அடித்துக் கோபாவேசமாய்ச் சொல்வான்:

"ஆ ஹா! இப்படி என்னை நிந்திக்கலாயிற்று! நம்பிக்கைமொழி தந்தபின்பு என்னை வெறுத்து துறத்தும்படி வந்தது! இது போதாதென்று, எனக்கு முந்தி இங்கே ஒருவன் வந்து மணமுகூர்த்த முடித்தானென்று என முகத்துக்கு முன்னே சொல்லவும் வேண்டுமோ? அவன் யார்? செபஸ்தியான் அல்லவா?"

புல்வியன் இவவாறு இரைந்து பேசும்போது, பபியோலா சத்தஞ் செய்யாமல் மெதுவாய் அக்நேசியிடம் வந்தவள், அவன் செபஸ்தியானைப்பற்றி இழிவாய்ச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே கடுங் கோபத்தோடு புல்வியனிடம் சென்று சொல்வாள்:

"கௌரவ வீரன் செபஸ்தியார் பேரில் இப்படி அயோக்கியமாய்ப் பேசத் துணிந்தவன் யார்? அவருடைய தர்ம ஒழுக்கம் அணுப்பிரமாணமும் நெறி தவறாதது என்பது எல்லாரும் அறிந்த விஷயம் அல்லவா?"

புல்வியன் பபியோலாவைக் கண்டவுடனே நாணி வெட்கி சித்தப் பிரமை பிடித்தவன்போலாகி, அவன் முகம் வாட, கை நடுங்க, மேனியெல்லாம் வேர் வரும்ப, மனது பதைக்கப் பதுங்கி நின்றான்.

பபியோலா கோபாக்கினி இருவிழிகளினின்று கக்க அதட்டிப் பேசிச் சொல்வாள்:

"அடா கொடியா! படுபாவி! முன்னொரு விசை என் செல்வப் பாங்கி அக்நேசி வீட்டில் துராகிருதமாய்ப் பிரவேசித்து அப்பெண் நாயகத்தை மதியாமல் பேசின

அவுடன் நீ அல்லவா? இப்போது அவள் தன்னந் தனிமை
யாய் கிராமத்துக்கு வந்திருக்கையில் நீ அவளிடம் இந்தத்
தகாத வேளையில் வந்து அவளை அவமானப்படுத்தவோ
துணிந்தாய் ?"

பாம்பின் வாய்த் தேரைபோல் நடுங்கி நின்ற புல்விய
ன் கொஞ்சந் துணிவுகொண்டு சொல்வான் :

"இது உன் வீடா? நான் வேறொருவர் வீட்டிலிரு
க்கையில் காறு பாறு செய்யும்படி வந்தவள் நீ யார் ?"

"நான் எனக்குச் சொந்தப் பந்துவின் வீட்டிலிருக்கி
றேன். நீயோ அன்னியன், இழி குலத்தான். பிறர் குடி
யைக் கெடுக்க வந்த பரம சண்டாளன். இந்த வீட்டில்
உனக்கு வேலையில்லை. வெங்கலக் கடையில் நாய்க்குப்
பணி என்ன? மறு வார்த்தை சொல்லாமல் வந்த வழியே
போ. இல்லாவிடில் அதிகாரிகளிடம் உன்னை இழுத்துப
போய் தேச சட்டப்பிரகாரம் உன்னைத் தண்டிக்கச் செய்
வேன்."

பபியோலா இப்படி கோபித்துப் பேசும்போது, சிங்கம்
நடந்த சங்கதி இன்னதென்று அறிந்தாற்போல எழுந்து நி
ன்று வாலைச்சுழற்றி உறுமிக்கொண்டு புல்வியனை வெறித்து
ப் பார்த்தது. அக்நேரி அதைத் தன் கையால் மெதுவாய்த்
தட்டி அடக்காவிடில் புல்வியன் ஜென்மா ஜென்மத்திலும்
அங்கே திரும்பவும் வந்திருக்கமாட்டான்.

புல்வியன் எழுந்து போகும்போது பல்லை நெறுநெறெ
ன்று கொரித்து உதட்டைக் கடித்து சொல்வான் :

"ஆமா! அவ்வளவா! ஆணவங்கொண்ட பேதைப
பெண்ணே! இன்று நீ எனக்குச் செய்த அவமானத்துக்கு
நான் பழிவாங்காமல் உன்னைச் சும்மா விடுவேனோ? நான

ஆணையிட்டு சபதங்கூறி பழியென்றால் பழியாய்த்தான்
முடியுமென்பதை நீ ஒருநாள் அறிவாய்."

எ-ம். அதிகாரம்.

இராஜ சட்டம்.

கிறீஸ்துவர்களைச் சர்வ சங்காரமாக்கி அவர்கள் பெயர்
முதலாய் இல்லாதபடி செய்ய இராஜ சட்டம் ஏக காலத்தி
லேயே எங்கும் பிரஸ்தாபப்படுத்தவேண்டுமென்று முன்
மந்திராலோசனை சபையார் செய்திருந்த தீர்மானத்தை நி
றைவேற்றுங் காலம் வந்தது. கோர்வீனன் இதற்கு முதன்
மையாயிருந்து வெகு சாமர்த்திய திறமையோடும் பூரண
அநுகூலத்தோடும் இதை நடத்தும்படி வேண்டிய பிரயத்
தனங்களெல்லாம் செய்திருந்தான். இதற்குமுன் ஒருவிசை
நீக்கோமேதியாவென்னு நகரில் இராஜ சட்ட விளம்பரம் ஒன்
று பிரஸ்தாபமாய் ஸ்தாபித்தபோது, கிறீஸ்துவப் போர்
வீரன் ஒருவன், அந்தரங்கத்தில் அதை எடுத்துத் துண்டு
துண்டாய்க் கிழித்து நெருப்பில் போட்டு எரித்ததாகக்
கோர்வீனன் கேட்டிருந்தான். இவ்வித அக்கிரமம் இராஜ
தானியில் நடவாதபடி சர்வ ஜாக்கிரதையாயிருப்பது, தன்
உயிரைக் காப்பாற்ற, இன்றி அமையாத சாதனமென்று கோ
ர்வீனன் திண்ணமாய் அறிந்திருந்தான். இதினிமித்தம்
இராஜ சட்டத்தைப பதப்படுத்தின தோலில் பெரிய அக்ஷ
ரங்களால் பதித்து பலகையிற் சேர்த்து ஆணி அறைந்து,
பலப்படுத்தி, ஜனங்கள் வந்துகூடும் சந்தையில், இராத்திரி
யில் கூட்டமெல்லாங் கலைந்து அவரவர் வீட்டுக்குப் போன
பின்பு, கோர்வீனன் தன் ஆட்களோடு கலியாமல் வந்து,

ஒரு ஸ்தம்பம் நாட்டி, அதன்மேல் பலகையை அடித்து
வைத்துப்போனான். இவ்விதம் இராத்திரியிலே ஒருவரும்
பார்க்காதபோது செய்தால், மறுநாள் அதிகாலமே ஜனங்
கள் வந்துபார்த்து வாசிக்கையில், மின்னுமல் இடி விழுந்தா
ற்போல், பயந்து நடுங்கி நிற்பார்களென்று கோர்வீனன்
எண்ணியிருந்தான்.

இராஜ சட்டத்துக்கு ஏதேனும் மோசம் வராதபடி
அந்த இராத்திரியில் ஸ்தம்பத்தைச் சுற்றிக் காவலாய் இரு
க்கும்படியாய் சில சேவகர்களை நியமித்தான். இவன் நியமி
த்த சேவகர்கள் பன்னோனியா தேசத்தாரான கோர ரூப
முள்ள கொடியர். மீசையுந் தாடியும் ஏகமாய் மண்டி ச
டையாய்ப் பின்னிக் காடி ரோமம்போல் தொங்கிவிழ, இவ
ர்கள் முகம் ஊதிப் பெருத்து, பல்கள் நீண்டு, மூக்குத் து
றட்டிபோல் கோணி வளைந்து, பார்க்கிறவர்கள் பயப்படும
படியாயிருந்த மிலேச்சர். இவர்கள் இதர தேசத்தாரான
தால் உரோமானர் பேசும் லத்தீன் பாஷையைப் பேச அறி
யார்கள். இவர்களை நடத்தும்படி இவர்கள் தேசத்தார்க
ளே தளபதிகளாக நியமிக்கப்பட்டார்கள். இத்துஷ்டர் எ
வ்வித கொடும் பழிக்கும் பயப்படாமல் எதையுந் துணிந்து
செய்வார்கள்.

இவ்வித கொடிய சேவகரைக் கோர்வீனன் ஸ்தம்பத்
தின் நாலு திசையிலுங் காவலாய் நிறுத்தி, இராவில் கிறீ
ஸ்துவர்களில் யார் எவன் வந்தாலும் அவனைத் தங்கள் ஈட்
டியால் ஒரே குத்தாய்க் குத்திக் கொல்லும்படி கண்டிப்பாய்க்
கட்டளை கொடுத்தான். யுத்தகாலத்தில் சத்துரு எவன்
மித்திரர் எவர் என்று அறியத்தக்கதாக ஓர் இரகசிய வாக்
கியத்தைத் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு மாத்திரஞ் சொல்

லிக்கொடுப்பது வழக்கம். அதுபோலவே கோர்வீனனும்
வெகு யுக்தி அறிவோடு கிறீஸ்துவர்களில் எவனுஞ் சொல்
லமாட்டாத ஓர் வாக்கியத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, அதை
த் தன் சேவகர்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுத்து, அதைச்சொ
ல்லாத எவனையும் அந்த இடத்திலே குத்திக்கொல்லும்படி
கண்டிப்பாய்ச் சொன்னான். கோர்வீனன் தெரிந்த இரகசி
ய வாக்கியமேதெனில் "இராஜனே தெய்வம்." எந்தக் கிறீ
ஸ்துவன் தேவ தூஷணமான இந்த வாக்கியத்தைச் சொல்
வான்?

கோர்வீனன் பந்தோபஸ்து எல்லாஞ் செய்து இராத்
திரி தன் வீட்டுக்குப் போகுமுன், சேவகர்கள் தங்களுக்குக்
குறித்த இடத்தில் ஆஜராயிருக்கிறார்களோவென்று சுற்றி
ப் போய்ப் பார்த்து, தான் முன் கொடுத்த கட்டளையைத்
திரும்பவுங் கொஞ்சம் அழுத்தமாய்ச் சொன்னபின்பு இரா
ஜசட்டமிருந்த ஸ்தம்பத்தின் கிட்ட காவலாய் நின்ற தாசிய
குலத்தானான சேவகனிடம் வந்து, அவனுக்கு மற்றவர்களு
க்குச் சொன்னதைவிட அதிக கண்டிப்பாய்ச் சொல்லி,
வெகு ஜரூராய் காக்கும்படி வற்புறுத்தினான். இந்தத் தாசி
யன் பேயோ, பூதமோ, இராக்ஷஸ பிறப்போ, என்று
ஐயுறும் வகையாய் தேக புஷ்டியும், விகாரரூபமும், மிலேச்
ச செய்கையுமுள்ள துர் ஆத்துமா. யார் எவன் வந்தாலும்
அவனைக் கம்பத்தின் கிட்ட விடக்கூடாதென்றும், வருகிற
வனிடம் இரகசியவாக்கியம் இன்னதென்று கேட்க வேண்டு
மென்றும், அதைச் சொல்லாதவனை நின்ற இடத்திலேயே
குத்திக் கொல்லவேண்டுமென்றுங், கோர்வீனன் சொன்ன
பின்பு அந்த வாக்கியம் இன்னதென்று தாசியன் கன்றாய் அ
றியும்படியாய் அதைப் பலமுறை அவனுக்குச் சொல்லிக்கா
ட்டி கடைசியில் தன் வீட்டுக்குப் போனான்.

இந்தச் சேவகன் பாதி குடிவெறிமயக்கத்திலிருந்ததால் கோர்வீனன் சொன்னதை அரைகுறையாய்த்தான் கண்டுபிடித்தான். யாரையோ குத்திக் கொல்லவேண்டுமென்பது ஒன்றுதான் அவன் புத்தியில் பட்டது. நீண்ட ஈட்டியைக் கையில் பிடித்து, சமயத்துக்குச் சமயம் ஒரு கலயத்திலிருந்த சாராயத்தை வாய்க்குள் ஊற்றி மனதைத் திடப்படுத்தி, எவனைக் கொல்லலாம், எந்த ஊருக்கு நெருப்பு வைக்கலாம், யார்குடியைக் கெடுக்கலாம், பணங்காசு எங்கே கொள்ளையடிக்கலாம என்ற இவ்வித நினைவுகளை மனதில் சிந்தித்து, இங்கும் அங்கும் உலாவிக்கொண்டிருந்தான்.

ஸ்தம்பத்தருகில் இவை யாவும் நடக்கும்போது, அதன் சமீபத்திலிருந்த வீட்டில் தியோஜெனனும், அவன் இரு பிள்ளைகளும் சாப்பிடும்படி உட்கார்ந்தார்கள். அப்போது யாரோ வீட்டின் கதவைத் தட்டுஞ் சப்தம் கேட்க கிழவனார் மெதுவாய் எழுந்துபோய் கதவைத் திறக்கையில், தமக்கு அறிமுகமான இருவாலிபரைக் கண்டு, மரியாதையுடன் உள்ளேவரும்படி அழைத்தபின்பு சொல்வார் :

“ செல்வ பிரபுகாள் ! ஏழைநானிருக்கும் இந்தக் குச்சு வீட்டுக்குள் நீங்கள் வந்தது என் பாக்கியம். நாங்கள் இப்போது சாப்பிடும்படி உட்கார்ந்தோம். ஏழைகள் சாப்பிடும் இந்தப் போசனத்தை நீங்களும் எங்களோடு கூட உட்கார்ந்து சாப்பிடப் பிரியமானால் எங்களுக்கு ஆனந்தம்.”

வந்த இருவரில் மூத்தவனான இராக்ஷஸகுல குவாத்ராத்துஸ் சொல்வான் :

“ ஐயா ! நானும் பங்கிராசும் உங்கள் வீட்டில் சாப்பிடும்படியாய்த்தான் வந்தோம். ஆனால் சாப்பிடு முன்னே, அதோ அந்த மூலையில், சந்தை கூடுமிடத்தில், ஓர் முக்கிய

வேலை இருக்கிறது. அது முடிந்தவுடனே உங்கள் வீட்டுக்குப் பசியோடு வந்து சாப்பிடுவோம் : சாப்பிடும்படியாய் நல்ல போஜன பதார்த்தங்கள் கடையிற்போய் வாங்கி வரும்படி உங்கள் மகனை அனுப்புங்கள். இதோ பணம்.”

அதன்பின் எல்லாருஞ் சற்றுநேரம் உட்கார்ந்தார்கள். பங்கிராஸ் ஏதாகிலும் பேசவேண்டுமேயென்று கிழவனாரைப் பார்த்து : “ ஐயா பெரியவரே ! லவுரென்சியார் என்பவர் வேதசாட்சியாய் மரிக்கும்போது நீங்கள் கிட்ட இருந்து பார்த்ததாக செபஸ்தியார் எனக்குப் பலமுறை சொன்னார். அவரைப்பற்றி உங்களுக்குத் தெரிந்ததை எனக்குத் தயவுசெய்து சொல்லுங்கள். உங்கள் வாயாலே நான் கேட்கவேணும்.”

“ அப்பா பங்கிராஸ்! அவர் மரித்து இப்போது சுமாரு வருஷங்கள் சென்றாலும், அவர் பட்ட பாடுகளுந் துன்பங்களும் எல்லாம் இன்னம் என் ஞாபகத்தில், நேற்றுத்தான் பார்த்தாற்போல், தெளிவாய் பதிந்திருக்கிறது. ஆ! லவுரென்சியார் எவ்வளவு அழகுள்ள வாலிபன்! எவ்வளவுசாது! எவ்வளவு தயாளகுணமுள்ளவர்! அவர் பேசும்போது எவ்வளவு அடக்கம்! எவ்வளவு மரியாதை! ஏழை எளியவர்களைக் கண்டால் உயிரை விடுவார். எவ்வளவு கனிந்த மனது! இவருடைய ஞானப் பிதாவான சிக்ஸ்டஸ் என்ற குருவைக் கொல்லும்படி கொலைஞர் கூட்டிப்போகும்போது, லவுரென்சியார் அவரை வழியிற் கண்டு: ஓ உத்தம குருவே! உங்கள் சீஷனைத் தனியே விட்டு நீங்கள் முந்திப்போவது சரியல்லவே என்று முறையிட்டுப் புலம்பித் தவிக்கும்போது நான் கிட்டே இருந்தேன்.”

இந்தச் சேவகன் பாதி குடிவெறிமயக்கத்திலிருந்ததால் கோர்வீனன் சொன்னதை அரைகுறையாய்த்தான் கண்டுபிடித்தான். யாரையோ குத்திக் கொல்லவேண்டுமென்பது ஒன்றுதான் அவன் புத்தியில் பட்டது. நீண்ட ஈட்டியைக் கையில்ப் பிடித்து, சமயத்துக்குச் சமயம் ஒரு கலயத்திலிருந்த சாராயத்தை வாய்க்குள் ஊற்றி மனதைத் திடப்படுத்தி, எவனைக் கொல்லலாம், எந்த ஊருக்கு நெருப்பு வைக்கலாம், யார்குடியைக் கெடுக்கலாம், பணங்காசு எங்கே கொள்ளையடிக்கலாம என்ற இவ்வித நினைவுகளை மனதில் சிந்தித்து, இங்கும் அங்கும் உலாவிக்கொண்டிருந்தான்.

ஸ்தம்பத்தருகில் இவை யாவும் நடக்கும்போது, அதன் சமீபத்திலிருந்த வீட்டில் தியோஜெனனும், அவன் இரு பிள்ளைகளும் சாப்பிடும்படி உட்கார்ந்தார்கள். அப்போது யாரோ வீட்டின் கதவைத் தட்டுஞ் சப்தம் கேட்க கிழவனார் மெதுவாய் எழுந்துபோய் கதவைத் திறக்கையில், நமக்கு அறிமுகமான இருவாலிபரைக் கண்டு, மரியாதையுடன் உள்ளேவரும்படி அழைத்தபின்பு சொல்வார்:

“செல்வ பிரபுகாள்! ஏழைநானிருக்கும் இந்தக் குச்சு வீட்டுக்குள் நீங்கள் வந்தது என் பாக்கியம். நாங்கள் இப்போது சாப்பிடும்படி உட்கார்ந்தோம். ஏழைகள் சாப்பிடும் இந்தப் போசனத்தை நீங்களும் எங்களோடு கூட உட்கார்ந்து சாப்பிடப் பிரியமானால் எங்களுக்கு ஆனந்தம்.”

வந்த இருவரில் மூத்தவனான இராஜகுல குவாத்ராத்துஸ் சொல்வான்:

“ஐயா! நானும் பங்கிராசும் உங்கள் வீட்டில் சாப்பிடும்படியாய்த்தான் வந்தோம். ஆனால் சாப்பிடு முன்னே, அதோ அந்த மூலையில், சந்தை கூடுமிடத்தில், ஓர் முக்கிய

வேலை இருக்கிறது. அது முடிந்தவுடனே உங்கள் வீட்டுக்குப் பசியோடு வந்து சாப்பிடுவோம்: சாப்பிடும்படியாய் நல்ல போஜன பதார்த்தங்கள் கடையிற்போய் வாங்கி வரும்படி உங்கள் மகனை அனுப்புங்கள். இதோ பணம்.”

அதன்பின் எல்லாருஞ் சற்றுநேரம் உட்கார்ந்தார்கள். பங்கிராஸ் ஏதாகிலும் பேசவேண்டுமேயென்று கிழவனைப் பார்த்து: “ஐயா பெரியவரே! லவுரென்சியார் என்பவர் வேதசாட்சியாய் மரிக்கும்போது நீங்கள் கிட்ட இருந்து பார்த்ததாக செபஸ்தியார் எனக்குப் பலமுறை சொன்னார். அவரைப்பற்றி உங்களுக்குத் தெரிந்ததை எனக்குத் தயவுசெய்து சொல்லுங்கள். உங்கள் வாயாலே நான் கேட்கவேணும்.”

“அப்பா பங்கிராஸ்! அவர் மரித்து இப்போது ௪௰௫ வருஷங்கள் சென்றாலும், அவர் பட்ட பாடுகளுந் துன்பங்களும் எல்லாம் இன்னம் என் ஞாபகத்தில், நேற்றுத்தான் பார்த்தாற்போல், தெளிவாய் பதிந்திருக்கிறது. ஆ! லவுரென்சியார் எவ்வளவு அழகுள்ள வாலிபன்! எவ்வளவுசாது! எவ்வளவு தயாளகுணமுள்ளவர்! அவர் பேசும்போது எவ்வளவு அடக்கம்! எவ்வளவு மரியாதை! ஏழை எளியவர்களைக் கண்டால் உயிரை விடுவார். எவ்வளவு கனிந்த மனது! இவருடைய ஞானப் பிதாவான சிக்ஸ்டஸ் என்ற குருவைக் கொல்லும்படி கொலைஞர் கூட்டிப்போகும்போது, லவுரென்சியார் அவரை வழியிற் கண்டு: ஓ உத்தம குருவே! உங்கள் சீஷனைத் தனியே விட்டு நீங்கள் முந்திப்போவது சரியல்லவே என்று முறையிட்டுப் புலம்பித் தவிக்கும்போது நான் கிட்டே இருந்தேன்.”

" ஐயா ! அந்தக்காலம் விசுவாசமும் பக்தியுமுள்ள
தைரியசாலிகளின் காலம். நாமோ இப்போது மனத்துணி
வின்றி, முசல்களைப்போல் பயந்துகொண்டு, மறைந்து பது
ங்கி, இருக்கிறோம். அவர்களுக்கும் நமக்கும் எவ்வளவு பார
தூர வித்தியாசமிருக்கிறது. நான் சொல்வது மெய்யா
பொய்யா ?"

இராக்ஷஸவீரன், பங்கிராஸ் கேட்டவினவுக்கு, மறு
மொழியாக புன்னகைகாட்டியபின், கிழவனாரைப் பார்த்து
லவுரென்சியார் சங்கதியைத் தொடர்ந்து சொல்லவேண்டு
மென்று கேட்க, அவரும் சொல்வார் :

" ஆ ! லவுரென்சியார் வெகு தர்மகுணமுள்ளவர் !
வேதகலகந்துவக்குமுன்னே தேவாலயத்திலிருந்த, தங்கம்
பொன்னாலாகிய பாத்திரங்கள், அளவற்ற தூண்டா விளக்கு
கள், தூபக்கலசங்கள், முதலியவைகளை உருக்கி வார்த்து
அவைகளின் கிரயத்தை ஏழைகளுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்
தார். ஆ எப்பேர்ப்பட்ட பாத்திரங்கள் ! எவ்வளவு விலையுய
ர்ந்த ஜாமான்கள் ! இவைகளைப் போல் நான் எங்கும் பார்த்
ததில்லை."

" இதிருக்கட்டும் கிழவனாரே. அவர் தமது கடைசி
வேதனையை எப்படி அநுபவித்தார் ? எல்லாரும் அதைத்
தான் வெகுவாய்ப் புகழ்ந்து பேசுகிறார்கள்."

" ஆ பிள்ளைகளே ! நான் கிட்ட இருந்து அவர்பட்ட
துன்பங்களையெல்லாம் என் கண்ணாலப் பார்த்தேன். ஆ
சுவாமி ! எவ்வளவு பயங்கர வேதனை ! வேறொருவரானால்
இவ்வளவு தூரம் பொறுத்திருக்கமாட்டார். முந்த அவரை
ஒரு கொடிய எந்திரத்தில் கிடத்தி, கைகால்களின் மூட்டு
களை கயிறுகளாற் கட்டி பலமாயிழுத்தார்கள். அவர் ஐயோ
வென்று பெருமூச்சும் விடவில்லை. அதன் பின் ஒரு இருப்

புக் கட்டிலைக் கொண்டுவந்து கீழே நெருப்புமூட்டி, நன்
றாய் சிவந்து பழுக்கக் காய்ச்சின பின்பு அதன்மேல் லவு
ரென்சியாரைப் படுக்கச் செய்தார்கள். அவர்சதை துடித்
துப் பொடித்து, குறுக்கேயிருந்த இருப்புப்பாளங்களால்ப்
பிளந்து வெடித்தாற்போல் தோன்றின; அவர் சரீரத்
திலிருந்து வந்த ஆவி, கொதிக்கும் வெந்நீரினின்று குப்குப்
என்று புறப்படுவது போல் மேலே சுழன்று எழும்பினது.
கீழே இருந்த அக்கினி சுவாலித்து எரிந்தது. சரீரத்தின்
தோல் வெந்து சுருங்கி, நரம்புந்தாதுந் தசையும்துடித்து
பதைத்து இசி வெடுத்து முடங்கிப்போக; அவர்பட்ட
அவஸ்தையை, ஆ சுவாமி ! இப்போது நான் நினைக்கும்
போது என் உடல் நடுங்கி மயிர் சிலிர்க்கின்றது. இவ்
வளவு கோரமான வேதனையை நான் பார்த்ததுமில்லை,
கேட்டதுமில்லை."

சற்று நேரம் நின்று தமது கண்களிலிருந்து வடிந்
தோடிய தண்ணீரைத் துடைத்தபின்பு தொடர்ந்து சொல்
வார்:

"ஆனால் இவ்வளவு அவஸ்தைப்பட்ட லவுரென்சியார்
முகத்தைப் பார்த்தால், நெருப்புக் கட்டிலில் கிடந்தவர்
அவர்தானென்று சொல்லமாட்டார்கள். அவர் தலை சற்
றே உயர நிமிர்ந்திருக்க, மோக்ஷவாசல் தம் கண் முன் தி
றந்திருப்பதை, அர்ச். முடியப்பர் பார்த்ததுபோல, தாமு
ம் பார்ப்பதாகத் தோன்றினார். அவர் முகம் உஷ்ண காங்
கையால் ஜொலிக்க, வேர்வை துளித் துளியாய் விழுந்தா
லும், கீழே இருந்து மேலே தாவி எழும்பிய அக்கினி சுவா
லையின் பிரகாசம அவர் தலையைச் சுற்றிலுஞ், சிறந்த கதிர்
முடிபோல் விளங்கினதால் மோக்ஷ உன்னத பதவியை மு
ன்னிதாய் அடைந்தவர்போல் தோன்றினார். அவர் இருந்

த இவ்வித மோக்ஷானந்த பரவச நிலையை நீ, பங்கிராஸ், பார்த்தால் அவருக்குப் பதில் நீயே சாக ஆசைப்பட்டிருப்பாய்."

"ஓ! இது தான் என் ஆசை. இராப்பகலாய் இதுவே என் சிந்தனை. அவரைப்போல் அஞ்சாமனத் துணிவோடு வேதனைப்பட என்னால் கூடாதென்பது மெய்தான். அவரா! மகா பராக்கிரமமுள்ள போர்வீரன். நான் துர்ப்பலமுள்ள சிறுவன். ஆனால் நமக்குத் துன்பகாலம் வரும்போது அதற்குத் தக்கதுபோலே மன உறுதியுஞ் சர்வேசுரன் கொடுப்பாரல்லவா? குவாத்ராத்துஸ், உன் சம்மதமென்ன? உனக்கா, பயம் ஒன்றுமில்லை. யுத்தகளத்தில் முதல் அணியிலிருந்து துணிவு குன்றாது பகைவரை எதிர்த்து முறிய அடிக்குஞ் சமர்த்துள்ள போர்வீரன் நீ. வருத்தமோ, துன்பமோ, காயமோ, சாவோ, ஒன்றுக்கும் அஞ்சாத சிங்க ஏறு. மலைசரிந்து நிலைபெயரினும் மனநிலை யழியாத தீரன் நீ. நானோ? எனக்கிருப்பதெல்லாம் ஆககூடி நல்ல மனசு ஒன்றுதான். இது மாத்திரம் போதுமா?"

இதைச் சொன்னபின், பங்கிராஸ் எழுந்து நின்று தன் கையை இராக்ஷஸவீரன் தோள்மேல் வைத்து அவனை மனங்கனிய உற்றுப்பார்க்க, குவாத்ராத்துஸ் சொல்வான்:

"பங்கிராஸ்! சர்வேசுரன் நம்மிடத்தில் நல்ல மனசு ஒன்றுதான் கேட்கிறார். மனசோடு நாம் துவக்கினால் வேண்டிய உறுதியுங் கொடுப்பார். ஆனால் தம்பி நாம் வந்த வேலையை மறந்துபோகக்கூடாது. இந்தப் போர்வையை எடுத்து இப்படிச் சுற்றி நன்றாய் மூடிக்கொள். இராத்திரியில் பனியுங் குளிருமெத்த. ஐயா கிழவனாரே! நாங்கள் திரும்பி வரும்போது குளிர்காயும்படி அடுப்பில் விறகுக்

கட்டைகளைப்போட்டு நன்றாய் கணகணவென்று இருக்கும்படி செய்யும். சாப்பிடவேண்டிய பதார்த்தங்களுஞ் சித்தமாயிருக்கட்டும், அரை நாழிகையில் நாங்கள் திரும்பி வருவோம். கதவு கொஞ்சந் திறந்தாற் போலிருக்கட்டும்."

கிழவனார் அவ்விருவருக்கும் ஆசீர்வசனங்கூறி சொல்வார்:

"ஆ என் செல்வ மக்களே! நீங்கள் செய்யப்போகும் அலுவல் எதுவாயிருந்தாலும் அது நல்லதாய்த்தானிருக்கும். சர்வேசுரன் அதை ஆசீர்வதித்து அதற்குப் பூரண அநுகூலங் கொடுப்பாராக."

இவ்விரு வாலிபருஞ் செலவு பெற்றுக்கொண்டு நன்றாய் போர்வையால் மூடி, இருள் மூடிய தெருவீதி வழியாய் விரைவில் நடந்து ஸ்தம்பம் நாட்டியிருந்த திசையை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

இவர்கள் போய் சற்று நேரமானபின்பு, சிபஸ்தியார் இவ்விருவருஞ் செய்யப்போவது ஏதென்று தற்செயலாய் அரைகுறையாய் அறிந்தவுடனே அவர்களைத்தேடி தியோஜெனன் வீட்டுக்கு வெகு ஆத்திரத்தோடு வந்தார். வந்து விசாரித்தபோது, இருவரும் வந்து கொஞ்சநேரம் இருந்த பின்பு, ஏதோ அலுவலாய் வெளியே போயிருக்கிறார்களென்றும், போனவர்கள் திரும்பிவரவும் நேரமாயிற்றென்றுங் கிழவனார் சொன்னார்.

இவர்கள் கூடி இவ்விதம் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது யாரோ துரிதமாய் ஓடிவருங் காலடிச் சத்தங் கேட்டார்கள். கதவைத் தள்ளித் திறந்து உள்ளே வந்த பின்பு, நன்றாய்ச் சாத்தி தாழ்ப்பாளிட்டு, இராக்ஷஸ வீரனும் பங்கிராசும் உள்ளே வந்தார்கள்.

பங்கிராஸ் தன் போர்வையில் கட்டிவைத்திருந்த தோ
லிற்பதிந்த அக்ஷரங்களை வெளியே எடுத்து, வயறு புண்
ணாக, குலுங்க குலுங்க விழுந்து சிரித்துச் சொல்வான்:

"ஓ! ஓ! பாருங்கள்! பாருங்கள்! வந்து பாருங்கள்!"
சூழ நின்றவர்கள் எல்லாரும் "என்ன? என்ன?" என்று
ஆசையோடு கேட்க, பங்கிராஸ், வெண்கலப் பாத்திரம் கி
ண் கிண் என்று ஒலிப்பதுபோல சிரித்து மகிழ்ந்து சொல்
வான்:

"என்னவா? இராஜசட்டம். இதோ வந்துபாருங்கள்:
"தியோக்கிலேசியன், மாக்சீமியன், நம்மை ஆளும் தேவாக்
கள், ஜெயவெற்றிவீரர், அற்புததீரர், அழியாப் புகழ்கொண்
டோர், பேராண்மை உள்ளோர், பெருந்தகைவள்ளல்", மற்ற
தும், மற்றதும், ஓ! ஓ! பாருங்கள்! போகின்றார்கள், 'அக்கினி
க்குள்ளே"—என்று சொல்லி அவ்வக்ஷரங்களை நெருப்பி
லேபோட, தியோஜெனஸுடைய தேக பலாஷ்டிகராம் இர
ண்டு பிள்ளைகளுஞ் சிரித்து மகிழ்ந்து, பெருங்கட்டைகளை
தூக்கி நெருப்பில்ப்போட்டு, திகு திகுவென்று கொழுந்து
விட்டெரியத் தூண்டிவிட்டார்கள். இராஜ சட்டம் எழு
தியிருந்த பதப்படுத்தின தோல் நெருப்பில் வெந்து, சுரு
ண்டு, மடங்கி, மட மடவென்று வெடித்துப் பொடித்து,
இராஜாக்களுடைய புகழ்ச்சியுங் கிறீஸ்துவர்களுக்கு விரோ
தமாய் எழுதியிருந்த தேவ தூஷணங்களும், எல்லாம் ஒன்
றுக்குப்பின் ஒன்றாய் வெந்து கருகி, தீய்ந்து பொசுங்கி,
சாம்பலானது.

சத்திய திருச்சபையை விரோதித்து அதை அழிக்கு
ம்படியாய்த் துணிந்து முயன்ற அகங்காரங்கொண்ட அர
சர்களும், அதிகாரிகளும், இவ்விதமே கெட்டு அழிந்து சா
ம்பலாய்ப் போகாமலிருப்பார்களா? இவர்கள் நிலை நிறுத்து

ம்படியாய் வருந்தும் அஞ்ஞான மதம் சீரழிந்து, சிரிப்புக்
டமாகி, நிலைகெட்டு விழுந்து, வெந்து கருகிய சாம்பலை
போலாகாமல் நிற்குமா? அழியாப் புகழ் நாட்டிய வெற்
றிவீரரென்று பொய்யாய்ப் பெயரெடுத்த இந்த அஞ்ஞான
இராயர்கள், அநீதம், அக்கிரமம், கொடுங்கோன்மையாலே
ஸ்தாபித்த இராட்சியமுஞ், சில காலத்துக்குள், இன்று
நெருப்புக்கிரையான அவர்கள் சட்டத்தைப் போலவே,
அழிந்துகெட்டு ஒழியமாட்டாதா? இப்போது இடிந்து தக
ர்ந்து கீழே பாழாய்க் கிடக்கும அவர்களுடைய ஆலயங்க
ளும், அரண்களுங் கோட்டை கொத்தளங்களுஞ், சர்
வத்துக்கும் அதிபதி கர்த்தனாய், இராஜாக்களுக்கெல்லாம்
இராஜாவான சர்வவல்லபமுள்ள சர்வேசுரன் ஒருவரே
இருக்கிறாரொன்றும், அவரை மேற்கொள்ள எந்த மனுஷனு
லும் கூடாதென்றுங் காண்பிக்கிறதில்லையா?

இதைப்போன்ற யோசனைகள், வெந்து சாம்பலான
இராஜசட்டத்தைச் சிபஸ்தியார் பார்த்துக்கொண்டு நிற்
கும்போது, அவர் மனதில் பிறந்தன. இராஜ சட்டத்
தை நெருப்பில்ப் போட்டு எரித்தது வீண் விளையாட்டுக்
கல்ல. அது சர்வேசுரனுக்கு விரோதமாய்த் தேவ தூஷ
ணங் கக்கிக்கொண்டு, சந்தித் தெருவில் நின்றதைப்பற்றித்
தான். இந்தப் பெரும் ஆபத்தான அலுவலைச் செய்யும்
போது பிடிபட்டால், தங்களைச் சித்திரவதை செய்து உயி
ரை அவர்கள் வாங்குவார்களென்று அந்த இருவ
ருக்கும் நன்றாய்த் தெரியும். ஆனால் திருச்சபையின் ஆதி
காலத்துக் கிறீஸ்துவர்கள், வேதசாட்சிகளாய் மரிக்க ஆய
த்தஞ் செய்கையில், சாவு எவ்விதம் வருமென்று கவனித்த
தில்லை. சேசுநாதர்சுவாமிக்காக சாகப்போகும்போது, அ
ச்சாவு எளிதானதோ, கடுமையுள்ளதோ, நெடுநேரஞ் செ

ல்லுமோ, நிமிஷத்தில் முடியுமோவென்று, மனத்தராசில் நிறுத்துப் பார்க்கமாட்டார்கள். யுத்தகளத்தில் போராடும்படி வரும் வீரன், கூர்மையுள்ள வாளால் ஒரே வெட்டில் சாவானோ அல்லது சரீராதி எங்கும் காயம்பட்டு, இரத்தஞ் சிந்தி, கைகால் வெட்டுண்டு, தன் உதிரத்தில் தோய்ந்து புரண்டு கடைசியில் சாவானோவென்று முன்பின் யோசிப்பானோ?

சிபஸ்தியார், இவ்விருவருஞ் செய்த பெரு மோசத்துக்கு ஏதுவான வேலையைப்பற்றி யோசித்து நிற்கும்போது, அவர்களைக் கடிந்து கோபிக்க மனமில்லை. இவர்கள் செய்ததில் சிரிப்புக்கு இடமான சில விஷயங்களிருந்ததால் இதைப்பற்றி தமாஷாய்ப் பேசுவது நலமென்று எண்ணினார். பங்கிராசும் இராக்ஷஸ வீரனும் சிபஸ்தியார் என்ன சொல்லுவாரோவென்று கொஞ்சம் அரண்டுதான் நின்றார்கள். ஆனால் சிபஸ்தியார் சிரித்து நகைத்துப் பேசினவுடனே அவர்கள் பயமும் நீங்கிப்போக, எல்லாருமாய்ச் சேர்ந்து நடந்த சங்கதிகளைப்பற்றிக் கலந்து பேசி, பசியோடு போஜன பதார்த்தங்களைச் சாப்பிட்டார்கள். சாப்பிட்டு முடிந்த பின்பு மூன்று விருந்தினரும் தியோஜெனுக்கும் அவர் பிள்ளைகளுக்கும் உபசார வார்த்தைகள் சொல்லி தங்கள் வீட்டுக்குப் போனார்கள். பங்கிராஸ் அன்றிராவில் படுக்கப்போனபோது நடந்த விநோத சங்கதிகளை நினைத்து நினைத்து வயறு புண்ணாகச் சிரித்துக்கொண்டிருந்ததால் நித்திரையின்றி இராவைப் போக்கினான்.

அ-ம். அதிகாரம்.

இராஜ சட்டம் போனகதி.

மறுநாள் சுக்கிரோதயமாகுமுன் கோர்வீனன் விழித்தெழுந்தான். இராஜ சட்டத்தை வெகு புத்தி யுக்தி சாமர்த்தியத்தோடு தான் பிரஸ்தாபப் படுத்தியதால், உரோமை சக்கரவர்த்தி தன்னை மெச்சிப் புகழ்ந்து பரிசளிப்பான் என்ற சிலாக்கிய எண்ணத்தோடு கம்பீர ஜன்னிகொண்டவனாய், இராவிருள் இன்னமூடி இருந்தாலும் தான் நட்ட ஸ்தம்பத்தைப் பார்க்கும்படி புறப்பட்டான். ஸ்தம்பத்தைச் சுற்றிலுங் காவலாய் வைத்த சேவகர்கள் எல்லாரும், அவனவன் தன் தன் இடத்தில், ஆஜராய் நின்றார்கள். இவர்களைக் கடந்து இராஜ சட்டமிருந்த ஸ்தம்பத்தின் கிட்ட வந்து பார்த்தான். ஸ்தம்பத்தின்மேல் வெறும் பலகைமாத்திரம் இருந்தது. அதிலே ஆணிதைத்த இடத்தில் இங்குமங்கும் சில துண்டுத் தோல்கள் தொங்கினது. இந்தக்காலாகோலத்தைக் கண்ட கோர்வீனன் இஞ்சிதின்ற குரங்குபோல் ஏமாறிப்போய் விழித்து நின்றான். கோபமும், பகையும், குரோதமும் மனதில் பொங்க, கண்களிலிருந்து நெருப்புப் பொறி பறக்கத் தாசியனான சேவகனை உறுக்கிப் பார்த்தான். அவனோ யாதொரு விசேஷமும் நடவாததுபோல் ஸ்தம்பத்தின் காவலாய், புதையல் காக்கும் பூதம் போல், நின்றுகொண்டிருந்தான்.

இம்மிலேச்ச தாசியன் நின்ற நிலையைப் பார்த்த கோர்வீனன் அவன்மேல் புலிபோல் பாய்ந்து தொண்டையை நெறுக்கிக் கொன்றுபோடலாமாவென்று யோசித்தான். ஆனால் அத்தாசியனுடைய கண்ணோக்கம், இரத்தத்தைக்

குடித்த துஷ்டப் புலியின் நோக்கம் போலிருந்ததால் கோர்வீனன் பயந்து அவனைத் தொடாதே போனாலும் உள்ளத்தில் பொங்கிய கோபவெறியை அடக்கமாட்டாமல் தாசியனைப் பார்த்துக் கேட்பான் :

“ அடா ! மூடா ! இராஜ சட்டம் எங்கேடா ? உள்ளதைச் சொல்.”

தாசியன் சற்றுங் கலங்காமலும் இருந்த இடத்தை விட்டு ஓரடி அசையாமலும் மறுமொழி சொல்வான் :

“ குறவீன் துரை ! ஆத்திரம் வேண்டாம். மெள்ள மெள்ள. என்ன எங்கே ? இராஜசட்டமா ? அதோ பார், நான் காக்கும்படி நீ வைத்த சட்டம்.”

“ எங்கேடா மூடா சட்டமிருக்கிறது ? கிட்ட வந்து கண்ணை விளக்கிப் பாரடா.”

தாசியசேவகன் கிட்ட வந்து முதல்விசை அங்கிருந்த பலகையை உற்றுப்பார்த்தான். நன்றாய்ப் பார்த்த பின்பு சொல்வான் :

“ குறவீன் துரை ! நேற்று கம்பத்தின்மேல் நீ வைத்துப் போன சட்டப் பலகை இது அல்லவா ?”

“ஆமடா தடியா ? இது சட்டப்பலகைதான். ஆனால் இதிலே எழுத்துகளிருந்ததே. அந்த எழுத்துகளெங்கே ? அதை அல்லோ காக்கும்படி நான் உன்னை வைத்தேன்.”

“ குறவீன் துரை ! எழுத்து எனக்குத்தெரியாது. நான் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கவில்லை. ஆனால் இந்த இராத்திரி மழை ஓயாமல் பெய்துகொண்டிருந்ததால் நீ வைத்த எழுத்துகள் கரைந்து போயிருக்கலாம்.”

“ ஆஹா ! வெகுநேர்த்தி ! அப்புறம் காற்று விசினடியால் எழுத்துகளை அடித்துக்கொண்டும் போயிருக்கலாம் ! ஏ ! அப்படியா ?”

“ அப்படித்தான் குறவீன் துரை. நீ சொன்னதேசரி.”

“ அடே ! இது விளையாட்டுக் காரியமல்ல. நடந்ததைச் சொல். யார் இங்கே நேற்று இராத்திரி வந்தது ?”

“ வந்தது ? இரண்டு, இரண்டு, குறவீன் துரை.”

“ என்ன இரண்டடா ?”

“ இரண்டு பேயோ, பூதமோ, மாயாரூபமோ, யாருக்குத் தெரியும் ?”

“ அடே மடப்பயலே ! உள்ளதைச் சொல். கள்குடிபோல உளறாதே.”

தாசியசேவகன் குடிவெறியில் மருண்ட தன் கண்களை உருட்டி விழித்து, மீசையை முறுக்கிக் கோர்வீனனைப் பார்த்தான். கோர்வீனன் சற்று மரியாதையோடு கேட்பான் :

“ நல்லது, வீரதாசியா, இங்கே வந்தவர்கள் யார் ? அவர்கள் என்ன செய்தார்கள் ?”

“ ஒருவன் நல்ல வாலிபப் பையன். கொஞ்சம் வளர்ந்தவன், மெலிந்த உடல், நான் வேறொருவனோடு பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது இவன் கம்பத்தைச் சுற்றி சுற்றிப் போனான். நீ காணுமென்று சொல்வதை இவன்தான் எடுத்திருக்கலாம்.”

“ உன்னோடு பேசிக்கொண்டிருந்தவன் யார் ? எப்படி இருந்தான் ?”

தாசிய சேவகன் தன் வாயையுங் கண்களையுந் திறந்து கோர்வீனனை விழித்துப் பார்த்து சொல்வான் :

"எப்படியா இருந்தான்? அவன் எங்கள் குலதெய்வம் சத்தனுசாயிராவிட்டால் அவன் தம்பியாயிருக்கவேண்டும். ஓ! அவனுக்கு என்னபிலன்?"

"தன் பிலனைக்காட்ட அவன் என்னடா செய்தான்?"

"கேள் குறவீன்துரை. அவன் என் கிட்ட வந்து வெகு பிரியமாய்ப் பேசி, மழைபெய்யுது, குளிரடிக்குது, இருளிருக்குது, என்று சொல்லும்போது, என்கிட்டவரும் எவனையுங் குத்திக் கொல்லும்படி நீ சொன்னதை நினைத்து......"

"அப்புடித்தான் செய்யவேண்டியது. நீ ஏண்டா செய்யவில்லை?"

"ஏனா? அவன் என்னைத் தடுத்துப்போட்டான். நான் அவனைப் பார்த்து: 'ஓய், கிட்டவராதே, போ, இல்லாவிட்டால் உன்னைக்குத்திக் கொல்லுவேன்' என்று என் ஈட்டியை எடுத்தேன். அப்போது அவன் ஏதோ மந்திர ஜாலத்தால் என் கையிலிருந்த ஈட்டியைத் திரிகிப் பறித்து முழங்காலில் வைத்து, காய்ந்த சுப்பியை முறிப்பதுபோல், ஒடித்து, அதோபார், நூறு அடிக்கப்பால் எறிந்துபோட்டான்."

"அப்போ நீ ஏண்டா உன் வாளை உருவி அவன்மேல் பாய்ந்து கொல்லவில்லை. ஆனால் உன் வாள் எங்கே? உறையில்இல்லையே."

அப்போது தாசியன் அடுக்குப்பானை உருண்டாற்போல் மடமடவென்று சிரித்துக் கிட்ட இருந்த ஒரு மண்டபத்தைக் காட்டிச் சொல்வான்:

"குறவீன்துரை, பார் அதோ மண்டபத்தின்மேல் விடியற்கால வெளிச்சத்திலே, பளிச்சுபளிச்சென்று மின்

னுகிறது." கோர்வீனன் அந்தப் பக்கமாய்ப் பார்க்கும்போது ஏதோ கிடப்பதாகத் தோன்றினது கோபம் மனதிலே அதிகமாய்ப் பொங்கக் கேட்பான்:

"அடா மூட்டாள்ப்பயலே! அவ்வளவு தூரம் எப்படிடா போனது?"

தாசியன் தன் மீசையைத் திரிகி முறுக்கி வெறிக்கப் பார்த்தான். கோர்வீனன் சற்று சாதுவாய்ப் பேசிக் கேட்பான்:

"வீரதாசியா, உன்வாள் அங்கே எப்படிப்போனது?"

"என் கிட்டவந்த அவன் அல்லது அது எப்படியோ ...மாய்ப் பறித்து, நீ பந்தை எப்படி எளிதாய் எறிவாயோ, அப்படியே பார் அதோ, அங்கே எறிந்தான்."

"அதன்பின் அவன் என்னடா செய்தான்?"

"அதன்பின்னா? அவனும் அவனோடு வந்த சுட்டிப் பயலும் வந்ததுபோல மாயமாய் மறைந்துபோனார்கள்."

"இதென்னடா அகாதமான கட்டு விஷயமாயிருக்கிறது! ஆகிலும் இவன் சொல்வது மெய் என்று நம்ப ரூஜுவுமிருக்கிறது. ஆனால் நீ ஏண்டா சத்தஞ் செய்து மற்றவர்களைத் துணைக்குக் கூப்பிடவில்லை?"

"குறவீன்துரை! ஆத்திரப்படாமல் மெதுவாய்ப் பேசு. எங்கள் ஊரில் நாங்கள் உயிரோடிருக்கும் மனுஷரோடு சண்டைக்கு நிற்போம். பேய்களோடும் பூதங்களோடும் சண்டை செய்யமாட்டோம் அப்புறம் என் வீண் சண்டை? அந்தச் சட்டப்பலகையைக் காக்கும்படி அல்லவா எனக்கு நீ சொன்னாய்: அதோ பலகை இருக்கிறது."

'கோர்வீனன் தன் பல்லுக்குள்ளே, கேட்காதபடி முணங்கிக்கொண்டு" சர்வ முட்டாள்' என்றபின்பு தாசி

யனைப் பார்த்து: "அடே நீ செய்தது பெரிய தப்பிதம், கடின தண்டனை வரும்."

"என்ன வரும்? திரும்பச் சொல்லு."

"எப்படிடா நீ உன் கிட்ட வந்தவனிடத்தில் நான் கொடுத்த இரகசிய வாக்கியத்தை கேளாமல் விடலாம?"

"குறவின் துரை, ஆத்திரம்வேண்டாம், ஆத்திரம் வந்தால் புத்திமட்டு. யார் நான் கேட்க வில்லையென்று சொன்னது? நான் சொன்னேனா?

"உன் கிட்டவந்தவன் நான் கொடுத்த வாக்கியத்தைச் சொன்னால் அவன் கிறீஸ்துவனாயிருக்கக் கூடாது."

"அவன் என்னிடம் நேரே வந்து நன்றாய்த் திருத்தமாய் இராஜனே தீபம் என்று சொனனான்."

"எப்படி சொன்னான்?"

"இராஜனே தீபம்."

"முட்டாள் பயலே! நான் கொடுத்த வாக்கியம், இராஜனே தேய்வம் என்பதல்லவா?"

"போ ஐபாபோ; தெய்வம், தீபம், எல்லாம் ஒன்று தான். ஒ ரெழுத்திலே என்ன பிரமாதம் வந்தது. கேள், என் பெயர் ஏர்மன்; நீ ஆர்மன் என்று கூப்பிடுகிறாய். நான் சண்டைக்கு வருகிறேனா? எல்லாஞ் சரிதான். உன் பாஷையிலிருக்கும் எழுத்து வித்தியாசம எனக்கென்னதெரியும்."

கோர்வினன் இதைக்கேட்டு பாஷை அறியாத இந்த மூடனைத் தெரிந்தது பெரிய தப்பிதமென்று நினைத்து மனஸ்தாபப்பட்டான்: இந்த அந்நியனுக்குப் பதில் உரோமானனா சௌரிய வீரன் ஒருவனைக் காவலாய் வைத்திருந்தால் இந்த மோசம் வந்திருக்கமாட்டாதென்று இப்போது தான்

பட்டறிந்தபின் கண்டு பிடித்தான். ஆகிலுமனதில் பொங்கிய கோபத்தில் சேவகனைப் பார்த்துச் சொல்வான்:

"அடாதாசியா! நீ செய்த இந்தத் தப்பிதத்துக்கு நமது இராயரிடம் நீ தான் உத்தரவாதியாயிருப்பாய்."

"குறவின் துரை! யார் உத்தரவாதி? நானா? நீயா? திரும்பச் சொல்லு. தம்பீ தம்பீ! நாம் இருவரும் ஒரு வலையிலே மாட்டிக்கொண்டோம். நீ தப்பிக்கவேண்டுமானால் நானுந் தப்பிக்கும்படி ஏதாவது வழி செய். ஏ! அந்தச் சட்டத்தையோ, பலகையையோ காக்கும்படியாய் உன்னை அல்லவா இராயர் குறித்தார்?"

"வீரதாசியா, நீ சொல்வது ஞாயம். அப்போ, தப்பித்துக்கொள்ளும்படி நான் ஒரு உபாயஞ் சொல்லுகிறேன். நீ போய் இரண்டு மூன்றுநாள் வரையில் எங்கேயாவது தலையைக்காட்டாமல் பதுங்கிக்கொள். வேண்டிய சாராயம் உனக்கு நான் வாங்கிக் கொடுக்கிறேன். நான் பட்டணத்திலே போய், இராத்திரியில் நீ காவலாயிருக்கும்போது ஆயுதபாணிகளான சிலகொடியர் வந்து உன்னை அடித்துக் கொன்றுபோட்டதாக பிரஸ்தாபப் படுத்துகிறேன்."

அதுபோலவே, தாசியஞ்ன சேவகன் குடிக்கும்படி பணம் வந்தால் போதுமென்று, போய் ஒளிந்து கொண்டான். சிலநாளைக்குப்பின் தீபேரி ஆற்றின் கரையில் ஓர் பிரேதங்கிடப்பதைக் கண்டு, அதை எடுத்து சோதித்துப் பார்க்கையில் தாசியனுடைய பிரேதமென்றும் ஏதோ ஒரு சண்டையில் காயம்பட்டு இறந்ததாகத் தோன்றினதென்றுஞ் சொன்னார்களேயன்றி, எப்படி அத்தனை காயங்கள் வந்தது, யாருடன் சண்டை செய்தான் என்று ஒருவரும் விசாரிக்கவில்லை. இவனைச் சார்ந்த விஷயங்களை

எல்லாம் நன்றாய் அறிந்தவன் கோர்வீனன். இவன் இச்சமயத்தில் கப்சிப் என்று வாயை மூடிக்கொண்டு பரமயோக்கியன்போல் இருந்துவிட்டான். கோர்வீனன் ஸ்தம்பம் நட்டிருந்த இடத்தைவிட்டுப் போகுமுன் நாலுபக்கமுஞ் சுற்றிப் பார்க்கும்போது, ஸ்தம்பத்தின் அடியில் ஓர் கத்தி விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டு அதை எடுத்துப் பார்க்கையில், தான் முன் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் நாளில் தன்னுடன் படித்த ஓர் மாணாக்கன் கையில பார்த்ததாக ஞாபகம் வந்தது. இந்தக்கத்தி இனிமேல் தன் பழியைத் தீர்க்க உதவுமென்று மனதில் எண்ணி, அதைப்பதனப்படுத்தி, இராஜ சட்டத்தைத் திரும்பவும் எழுதிப் பிரஸ்தாபிக்கக் கோர்வீனன் விரைந்து நடந்தான்.

௯-ம். அதிகாரம்.

விபரீத வியாக்கியானம்.

மறுநாள் அதிகாலமே ஜனங்கள் பெருங்கூட்டமாய் நாலு திசையிலுமிருந்து இராஜ சட்டம் இன்னதென்று அறிய ஆசையோடு சந்தைகூடும் இடத்துக்கு வந்தார்கள். ஏதோ கொடிய சட்டம் ஒன்று வரப்போகின்றதென்று பலநாளாய்க் கேள்விப்பட்டபின்பு, கடைசியாய் அன்று அதிகாலையில் பிரஸ்தாபிக்கப்போகிறதாகப் பட்டணத்து ஜனங்கள் அறிந்திருந்தார்கள். ஆனால் காலமே வந்து பார்க்கும்போது வெறும் பலகை மாத்திரந் தொங்கக்கண்டு கத்தி கை கொட்டி, கூக்குரலிட்டு, கலகஞ் செய்தார்கள். சிலர், கிறிஸ்துவர்களை மெச்சிப்பேசி, இவர்கள் இயல்பிலே திடனற்ற பரம கோழைகளானாலும் இந்த விசையில் உரோசமுள்ளவர்களாகக் காண்பித்தார்கள் என்றார்கள்.

சிலர், கிறீஸ்துவர்கள் பழி பாவத்துக்கு அஞ்சாத பரமசண்டாளரென்று கோபாவேசமாய் அவர்களை வாய்சலிக்கத்திட்டினார்கள். வேறு சிலர், இராஜ சட்டத்தை பிரசித்தமாக்கும்படி ஏற்பட்ட உத்தியோகஸ்தரைப் பழித்து நிந்தித்துப் பகடி பண்ணினார்கள். இன்னுஞ் சிலர், கிறீஸ்துவர்களைச் சிங்கங்களுக்குப் போடுவதைப் பார்க்குந் தமாஷாவுக்கு இன்னம் அதிக நாள் செல்லுமேயென்று துக்கித்தார்கள்.

ஸ்நான ஜாகைகளில் அன்று கூடினவர்களெல்லாரும் இராஜ சட்டம் போன கதியைப்பற்றித் தங்களுக்குள் சம்பாஷித்தார்கள். அங்கு கூடினவர்களில், நமக்கு அறிமுகமுள்ள கல்பூரணன், புல்வியன், புரோக்குலன் முதலிய கிருபண சிரோமணிகளும் இருந்தார்கள்.

“இராஜ சட்டத்தைப்பற்றிய சங்கதி என்ன விநோதமானது!” என்று ஒருவன் சொல்ல, அதற்குப் புல்வியன் :

“விநோதமா? துரோகமென்று சொல். தேவர்களான நமது இராஜாக்களுக்கு விரோதமான கர்த்த துரோகம்.”

“சங்கதி என்ன? நடந்த விஷயங்கள் எவை?”

அதற்குப் புரோக்குலன் சொல்வான் : “ஏன்? உனக்குத் தெரியாதா? ஊரெங்கும் பிரஸ்தாபம், கேள்: இராஜ சட்டமிருந்த ஸ்தம்பத்தைக் காக்கும்படி பராக்கிரம வீரனாகிய சேவகன் ஒருவனைக் காவலாய் நேற்று வைத்தார்கள். இன்று அவன் பிரேதமாய்க் கிடக்கிறான். அவன் சரீரத்தில் ௨௰௭ ஈட்டிக் குத்துகளிருந்தது. அவைகளில் ௰௯ குத்துகள் பெரிய காயங்கள். அதில் ஒன்று மாத்திரம் உயிரைக் கொல்லப்போதும்.”

இதற்கு துஸ்கன் என்ற ஒருவன் சொல்வான் :

“நீர் சொன்னதெல்லாஞ் சுத்தப்பொய். வெட்டுங் குத்துஞ், சண்டை சல்லியம், ஒன்றுமில்லை. எல்லாம் மந்திர ஜாலத்தால் நடந்தது. நடந்த சங்கதி நாலு வார்த்தையில் இதுதான் : காவலாயிருந்த தாசியனிடம் இரண்டு மாயினிப் பெண்கள் வந்தார்கள். சேவகன் தன் ஈட்டியால் ஒருத்தியைக் குத்தினான். ஈட்டி அவளை ஊடுருவிப் பாய்ந்து அப்புறம் வந்து தரையில் அழுந்தினது. அவளுக்கா காயமேயில்லை. இன்னொருத்தியை தன் வாளாலே வெட்டினான். ஆனால் பாறையை வெட்டினால் பாறைக்குச் சேதமா வாளுக்கு மோசமா? அப்போது அந்த மாயினி தாசியன்மேலே ஏதோ ஒருவகைப் பொடியைப் போட்டாள். அவன் உடனே உயரப் பறந்துபோய் அடுத்திருந்த மண்டபத்தின் மேலே விழுந்தான். விழுந்தாலும் அவனுக்குக் காயம் ஒன்றுமில்லை. இன்று காலமேதான் ஒரு ஏணி வைத்து அவனைக் கீழே இறக்கிவிட்டார்கள். என் இஷ்டர்களில் ஒருவன் வீட்டிலிருந்து வரும்போது அங்கே சார்த்தியிருந்த ஏணியைத் தன் கண்ணாலே பார்த்தான்.”

இந்த விவரத்தைக் கேட்டவுடனே கூடியிருந்தவர்கள் ஒருவாய்போல்ப் பேசி, “என்ன அற்புத அதிசயமிது! இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள் எவ்வளவு மந்திர தந்திரங் கற்றவர்கள்!” என்று கூவினார்கள்.

அப்போது புரோக்குலன் சொல்வான்: “துஸ்கன் சொன்னதில் ஒரு வார்த்தையும் நிஜமல்ல. மந்திர வித்தைக்கு அவ்வளவு சக்தியில்லை. அன்றியும் நம்மவர்களுக்குத் தெரியாத மந்திரவித்தை அந்தப் பேதைக் கிறீஸ்துவர்களுக்கு எப்படித் தெரியலாம்? ஆனால் கல்யாண சா

ஸ்திரியாரே! நீங்கள் வாசித்துக்கொண்டிருக்கும் அந்தப் பண்டைய காலத்துத் தூசி அடைந்த பெருங் காப்பியத்தைக் கொஞ்சநேர மூடிவைத்து எங்களுடைய சந்தேகத்தைத் தயவு கூர்ந்து நிவாரணம் பண்ணுங்கள். கிறீஸ்துவர்களைப்பற்றிய பல சங்கதிகளை, நான் பலவருஷங்களாய், பலகிரந்த நூல்களிலிருந்து வாசித்து அறிந்ததைப் பார்க்கிலும், நீங்கள் ஒருநாள் செய்த உபந்நியாசத்தைக் கேட்ட பின்பு அதிகமாய் அறிந்தேன். ஓ சாஸ்திர பண்டிதோத்தமரே! உங்கள் புத்தியும், உங்களுக்கிருக்கும் ஞாபக சக்தியும், எவ்வளவோ அதிசய வியப்புக்குரியது! உங்களுடைய சாஸ்திரப் பயிற்சியும், நுட்ப அறிவும், யுக்தி உபாயமும், வாசாமகோசரம். இந்த மிலேச்சருடைய பாரம்பரை வரலாறெல்லாம் எப்படி நீங்கள் இவ்வளவு நுணுக்கமாய் வாசித்து ஞாபகத்தில் வைத்திருக்கிறீர்கள்! துஸ்கன் சொன்னது வாஸ்தவமாய் இருக்கக்கூடுமோ? உங்கள் அபிப்பிராயமென்ன?”

சாஸ்திரியார் அவாள், இவ்வளவு புகழ்ச்சியான மொழிகளைக் கேட்டு, மனங்குளிர்ந்து, பெரும் ஏப்பமிட்டு, நாலு பக்கமுஞ் சுற்றிப்பார்த்து, தாம் வாசித்த கிரந்தத்தை மூடி, மறுமொழி சொல்வார்:

“மந்திர வித்தையால் மனிதன் ஆகாசத்தில் பறப்பது கூடாதென்று சொல்லல் யுக்தம் அன்று. ஏனெனில் மந்திர வித்தையின் சக்தி இவ்வளவு தான் எட்டும், அதற்கு அப்பால் எட்டாதென்று வரை அறுத்துச் சொல்வது எவராலுங் கூடாது. கூடாதானால், ஆகாசத்தில் மனிதன் பறக்கும்படி செய்ய மந்திர வித்தையால் சாத்தியப்படாதென்பதும் என் புத்திக்கு நிஷ்காரணமாகத் தோன்றுகின்ற

து. மனிதன் ஆகாசத்தில் பறக்கும்படியாய், பிருதிவி, அ
ப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம், என்ற பஞ்ச பூதங்களில் வாயு
எந்தப் பூண்டில் ஜாஸ்தியாயிருக்கிறதென்று சோதித்து அ
றியவேண்டும். பித்தகோரஸ் என்ற மஹா வைத்திய சா
ஸ்திரியார் கோட்பாட்டின் பிரகாரம், பயறு வகைகளில்
வாயு அதிகமாய் உண்டாம். இவ்வித பூண்டு இன்னதெ
ன்று அறிந்தபின், சூரியன், துலாம் என்ற இராசியில் நடந்
து, புதன் என்ற கிரகத்தோடு சங்கமமாயிருக்கு மங்கல மு
கூர்த்தத்தில் இந்தப் பூண்டுகளைப் பிடுங்கவேண்டும். இந்த
ச் சமயம் ஏன் நல்ல முகூர்த்தவேளையெனில், துலாம் எ
ன்ற இராசியில சூரியன் வருங்கால், கனமுள்ள எந்தப் பொ
ருளும் லகுவாக, துலாக்கோலில் வைத்து நிறுத்ததுபோல்,
உயர எழும்பி ஆகாசத்தில் பறக்கும். இந்தச் சுபநேரத்தி
ல் பிடுங்கின பூண்டை வெயிலில் உலர வைத்து உரலில்ப்
போட்டு நன்றாய் இடித்துப் பஸ்மமாக்கவேண்டும். அந்த
உரல் செய்புங்கல் ஆகாசத்திலிருந்து சில சமையங்களில்
விழும் வெள்ளைக் கல்லாயிருப்பது அவசியம். இவ்வி. க
ல்லால் செய்த உரலில் காய்ந்த பூண்டைப்போட்டு பஸ்ம
மாக்குங்கால், மகா தேர்ந்த மந்திரவாதி அநுகூலமான சி
ல மந்திரங்களை ஓதி, நாலு திசையை நோக்கி அஷ்டாங்க
சாஷ்டாங்கஞ் செய்து, பஞ்சகௌவியம் சாப்பிடவேண்டி
யது. இவ்வித சாதனங்களோடு செய்த பொடியால் மனி
தர்கள் உயர எழுந்து பறக்கலாம். வடதேசங்களிலிருக்
குஞ் சில மாயினிகள் இவ்வகையாய்த்தான் ஆகாசமார்க்க
மாய்ப் போயத் தென் தேசத்திலிருக்குந் தங்கள் இனத்தா
ரை சந்திக்கிறார்கள். இந்த மாயாஜாலப்பொடி செய்யு
ம் வகை, வைத்திய சாஸ்திர நூலிலிருப்பதை நான் சொல்

வதற்கு ஆதாரமாக, மேற்கோளாய் எடுத்து கூறுகிறேன்
கேளுங்கள்.

ஆகாசந் தனிலெழுந்து பறக்கவேண்டில்
ஆன ஒரு மூலிகை நான் சொல்வேன் கேளாய்,

வாகான சூரியன்வான் மேலே வளர்ந்து
வந்து துலாம் எனும்ராசிவருங்கும்போது,

மேகாதி தனிலிருந்து விழுந்த கல்லில்
விதமான பூண்டு சில இடித்துப் பஸ்மம்

ஆகவே செயுங்காலே மந்திரமோதில்
அணுப்போல லகுவாய் பறப்பாய் சொன்னேன்.

மித்திரரே! கிறீஸ்துவர்கள் இவ்வித மந்திர வித்தையி
ல் வெகுவாய்த் தேர்ந்தவர்கள் என்பதைப்பற்றி அணு அ
ளவும் ஐயமில்லை. யான் முன்னொரு விசை உங்களுக்கு
விரிவாய்ச் செய்த உபந்நியாசத்தில் கிறீஸ்துவர்கள் பிரதம
த்தில் கல்தேய தேசத்தவர்களென்று சொன்னது உங்க
ளில் பலருக்கு இன்னம் ஞாபகத்திலிருக்குமல்லவா? இந்
தக் கல்தேய தேசம் ஆதிகாலந் தொட்டு மந்திர வித்தை
யில் மிகப் பிரசித்தி பெற்றது. இதற்குத் திர்ஷ்டாந்தம்
தேசசரித்திரத்தில் ஒன்றுண்டு. அதுவும் நமது இராஜதா
னியில் நடந்தது. பல வருஷங்களுக்குமுன், சீமோன் எ
னப் பெயருள்ள ஓர் மந்திரவாதி இருந்தான். இவனைச் சி
லர் சீமோன் பேதுருஸ் என்றும் வேறு சிலர் சீமோன் மா
கஸ் என்றுஞ் சொல்வார்கள். இவன் நமது ஜனங்கள் பா
ர்த்திருக்க தன் மந்திரத்தால் ஆகாசத்தில் எழும்பினான்.
ஆனால் இவன் துர் அதிர்ஷ்டம், இடையில் கட்டியிருந்த ம
ந்திர மூலிகை நழுவிக் கீழே விழ இவன் உயரயிருந்து வி
ழுந்தான்; இவன் கை கால்கள் முறிந்துபோயின. இதற்

து. மனிதன் ஆகாசத்தில் பறக்கும்படியாய், பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம், என்ற பஞ்ச பூதங்களில் வாயு எந்தப் பூண்டில் ஜாஸ்தியாயிருக்கிறதென்று சோதித்து அறியவேண்டும். பித்தகோரஸ் என்ற மஹா வைத்திய சாஸ்திரியார் கோட்பாட்டின் பிரகாரம், பயறு வகைகளில் வாயு அதிகமாய் உண்டாம். இவ்வித பூண்டு இன்னதென்று அறிந்தபின், சூரியன், துலாம் என்ற இராசியில் நடந்து, புதன் என்ற கிரகத்தோடு சங்கமமாயிருக்கு மங்கல முகூர்த்தத்தில் இந்தப் பூண்டுகளைப் பிடுங்கவேண்டும். இந்தச் சமயம் ஏன் நல்ல முகூர்த்தவேளையெனில், துலாம் என்ற இராசியில சூரியன் வருங்கால், கனமுள்ள எந்தப் பொருளும் லகுவாக, துலாக்கோலில் வைத்து நிறுத்ததுபோல், உயர எழும்பி ஆகாசத்தில் பறக்கும். இந்தச் சுபநேரத்தில் பிடுங்கின பூண்டை வெயிலில் உலர வைத்து உரலிற் போட்டு நன்றாய் இடித்துப் பஸ்மமாக்கவேண்டும். அந்த உரல் செய்யுங்கல் ஆகாசத்திலிருந்து சில சமையங்களில் விழும் வெள்ளைக் கல்லாயிருப்பது அவசியம். இவ்வித கல்லால் செய்த உரலில் காய்ந்த பூண்டைப்போட்டு பஸ்மமாக்குங்கால், மகா தேர்ந்த மந்திரவாதி அநுகூலமான சில மந்திரங்களை ஓதி, நாலு திசையை நோக்கி அஷ்டாங்க சாஷ்டாங்கஞ் செய்து, பஞ்சகௌவியம் சாப்பிடவேண்டியது. இவ்வித சாதனங்களோடு செய்த பொடியால் மனிதர்கள் உயர எழுந்து பறக்கலாம். வடதேசங்களிலிருக்குஞ் சில மாயினிகள் இவ்வகையாய்த்தான் ஆகாசமார்க்கமாய்ப் போயத் தென் தேசத்திலிருக்குந் தங்கள் இனத்தாரை சந்திக்கிறார்கள். இந்த மாயாஜாலப்பொடி செய்யும் வகை, வைத்திய சாஸ்திர நூலிலிருப்பதை நான் சொல்

வதற்கு ஆதாரமாக, மேற்கோளாய் எடுத்து கூறுகிறேன் கேளுங்கள்.

ஆகாசந் தனிலெழுந்து பறக்கவேண்டில்
ஆன ஒரு மூலிகை நான் சொல்வேன் கேளாய்,
வாகான சூரியன்வான் மேலே ஊர்ந்து
வந்து துலாம் எனும்ராசியிருக்கும்போது,
மேகாதி தனிலிருந்து விழுந்த கல்லில்
விதமான பூண்டு சில இடித்துப் பஸ்மம்
ஆகவே செயுங்காலை மந்திரமோதில்
அணுப்போல லகுவாய் நீ பறப்பாய் சொன்னேன்.

மித்திரரே! கிறீஸ்துவர்கள் இவ்வித மந்திர வித்தையில் வெகுவாய்த் தேர்ந்தவர்கள் என்பதைப்பற்றி அணு அளவும் ஐயமில்லை. யான் முன்னொருவிசை உங்களுக்கு விரிவாய்ச் செய்த உபந்நியாசத்தில் கிறீஸ்துவர்கள் பிரதமத்தில் கல்தேய தேசத்தவர்களென்று சொன்னது உங்களில் பலருக்கு இன்னம் ஞாபகத்திலிருக்குமல்லவா? இந்தக் கல்தேய தேசம் ஆதிகாலந்தொட்டு மந்திர வித்தையில் மிகப் பிரசித்தி பெற்றது. இதற்குத் திர்ஷ்டாந்தம் தேசசரித்திரத்தில் ஒன்றுண்டு. அதுவும் நமது இராஜதானியில் நடந்தது. பல வருஷங்களுக்குமுன், சீமோன் எனப் பெயருள்ள ஓர் மந்திரவாதி இருந்தான். இவனைச் சிலர் சீமோன் பேதுருஸ் என்றும் வேறு சிலர் சீமோன் மாகஸ் என்றுஞ் சொல்வார்கள். இவன் நமது ஜனங்கள் பார்த்திருக்க தன் மந்திரத்தால் ஆகாசத்தில் எழும்பினான். ஆனால் இவன் துர் அதிர்ஷ்டம், இடையில் கட்டியிருந்த மந்திர மூலிகை நழுவிக் கீழே விழ இவன் உயரயிருந்து விழுந்தான்; இவன் கை கால்கள் முறிந்துபோயின. இதற்

து. மனிதன் ஆகாசத்தில் பறக்கும்படியாய், பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம், என்ற பஞ்ச பூதங்களில் வாயு எந்தப் பூண்டில் ஜாஸ்தியாயிருக்கிறதென்று சோதித்து அறியவேண்டும். பித்தகோரஸ் என்ற மஹா வைத்திய சாஸ்திரியார் கோட்பாட்டின் பிரகாரம், பயறு வகைகளில் வாயு அதிகமாய் உண்டாம். இவ்வித பூண்டு இன்னதென்று அறிந்தபின், சூரியன், துலாம் என்ற இராசியில் நடந்து, புதன் என்ற கிரகத்தோடு சங்கமமாயிருக்கு மங்கல முகூர்த்தத்தில் இந்தப் பூண்டுகளைப் பிடுங்கவேண்டும். இந்தச் சமயம் ஏன் நல்ல முகூர்த்தவேளையெனில், துலாம் என்ற இராசியில சூரியன் வருங்கால், கனமுள்ள எந்தப் பொருளும் லகுவாக, துலாக்கோலில் வைத்து நிறுத்ததுபோல், உயர எழும்பி ஆகாசத்தில் பறக்கும். இந்தச் சுபநேரத்தில் பிடுங்கின பூண்டை வெயிலில் உலர வைத்து உரலிற்போட்டு நன்றாய் இடித்துப் பஸ்மமாக்கவேண்டும். அந்த உரல் செய்யுங்கல் ஆகாசத்திலிருந்து சில சமையங்களில் விழும் வெள்ளைக் கல்லாயிருப்பது அவசியம். இவ்வித கல்லால் செய்த உரலில் காய்ந்த பூண்டைப்போட்டு பஸ்மமாக்குங்கால், மகா தேர்ந்த மந்திரவாதி அநுகூலமான சில மந்திரங்களை ஓதி, நாலு திசையை நோக்கி அஷ்டாங்க சாஷ்டாங்கஞ் செய்து, பஞ்சகௌவியம் சாப்பிடவேண்டியது. இவ்வித சாதனங்களோடு செய்த பொடியால் மனிதர்கள் உயர எழுந்து பறக்கலாம். வடதேசங்களிலிருக்குஞ் சில மாயினிகள் இவ்வகையாய்த்தான் ஆகாசமார்க்கமாய்ப் போயத் தென் தேசத்திலிருக்குந் தங்கள் இனத்தாரை சந்திக்கிறார்கள். இந்த மாயாஜாலப்பொடி செய்யும் வகை, வைத்திய சாஸ்திர நூலிலிருப்பதை நான் சொல்-

வதற்கு ஆதாரமாக, மேற்கோளாய் எடுத்து கூறுகிறேன் கேளுங்கள்.

ஆகாசந் தனிலெழுந்து பறக்கவேண்டில்
  ஆன ஒரு மூலிகை நான் சொல்வேன் கேளாய்,
வாகான சூரியன்வான் மேலே வளர்ந்து
  வந்து துலாம் எனும்ராசிவ[illegible]க்கும்போது,
மேகாதி தனிலிருந்து விழுந்த கல்லில்
  விதமான பூண்டு சில இடித்துப் பஸ்மம்
ஆகவே செயுங்காலை மந்திரமோதில்
  அணுப்போல லகுவாய் நீ பறப்பாய் சொன்னேன்.

மித்திரரே! கிறீஸ்துவர்கள் இவ்வித மந்திர வித்தையில் வெகுவாய்த் தேர்ந்தவர்கள் என்பதைப்பற்றி அணுவளவும் ஐயமில்லை. யான் முன்னொரு விசை உங்களுக்கு விரிவாய்ச் செய்த உபந்நியாசத்தில் கிறீஸ்துவர்கள் பிரதமத்தில் கல்தேய தேசத்தவர்களென்று சொன்னது உங்களில் பலருக்கு இன்னம் ஞாபகத்திலிருக்குமல்லவா? இந்தக் கல்தேய தேசம் ஆதிகாலந் தொட்டு மந்திர வித்தையில் மிகப் பிரசித்தி பெற்றது. இதற்குத் திருஷ்டாந்தம் தேசசரித்திரத்தில் ஒன்றுண்டு. அதுவும் நமது இராஜதானியில் நடந்தது. பல வருஷங்களுக்குமுன், சீமோன் எனைப் பெயருள்ள ஓர் மந்திரவாதி இருந்தான். இவனைச் சிலர் சீமோன் பேதுருஸ் என்றும் வேறு சிலர் சீமோன் மாகஸ் என்றுஞ் சொல்வார்கள். இவன் நமது ஜனங்கள் பார்த்திருக்க தன் மந்திரத்தால் ஆகாசத்தில் எழும்பினான். ஆனால் இவன் துர் அதிர்ஷ்டம், இடையில் கட்டியிருந்த மந்திர மூலிகை நழுவிக் கீழே விழ இவன் உயரயிருந்து விழுந்தான்; இவன் கை கால்கள் முறிந்துபோயின. இதற்-

காக இவனை ஓர் சிலுவை மரத்தில் தலை கீழாயுங் கால் மேலாயும் அறைந்து கொன்றார்கள்."

"அப்படியானால், சாஸ்திரியாரே, கிறீஸ்துவர்கள் இயல்பிலே மந்திர வாதிகளோ?"

"ஆக்ஷேபனையா? மந்திர தந்திர மாயா ஜாலம் அவர்கள் மதத்தின் மூலப்பிரமாணங்களிலொன்று அவர்கள் குருக்களுக்கு என்னமோ அதி அற்புதமான வல்லமை இருப்பதாகச் சொல்வார்கள். இதற்கு ஒரு உதாரணங் கேளுங்கள். கிறீஸ்துவர்கள் தண்ணீரில் ஸ்நானஞ் செய்தால் அவர்களுடைய ஆத்மா மகா சுத்தமாக, அவர்களுக்குப் பலவகையான சுதந்தர உரிமைகள் உண்டாகுமாம். இப்பேர்ப்பட்டவர்கள் அடிமைகளானால் தங்கள் எஜமான்களுக்கும் தங்களை ஆளும் இராஜாக்களுக்கும் மேலானவர்களாகின்றார்களாம்."

இந்த விசேஷத்தைக் கேட்டவுடனே எல்லாருந் "தோஷம், தோஷம்," என்று வாயில் அடித்துக்கொண்டார்கள்.

"மித்திரரே! இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள் செய்யாத அக்கிரமம் ஒன்றுமில்லை. நேற்று இராத்திரிதானல்லவா தேவர்களான நமது இராஜாக்கள் பிரசுரஞ் செய்த சட்டத்தைக் கிறீஸ்துவர்கள் அகங்கிருதமாய் எடுத்துக் கிழித்துப் போட்டார்கள். இவ்வளவு தானா? கொடும்பழி நிறைந்த இராஜ துரோகம் ஒன்றை இவர்கள் எண்ணி, நமது தேவத்துவ இராஜனைக் கொன்றுபோடும்படியாய்த் துணிந்தாலுந், தாங்கள் செய்த துரோகத்தைத் தங்கள் குருக்களில் ஒருவரிடம் போய் காதுக்குள் சொன்னால் அந்தத் துரோகத்துக்கு உடனே மன்னிப்புப்பெற்று மாசற்றவர்களாவார்களாம்."

"ஓ! கொடுமை! கொடுமை!" என்று எல்லாருங் கூவினார்கள்.

"இவ்வித கோட்பாடுள்ள மதம் ஒரு தேசத்திலிருப்பது அந்தத் தேசத்துக்கே பெரும் ஆபத்து. யாரொருவன், தான் செய்யும் எவ்வித அக்கிரமங்களையும், இன்னொருவன் மன்னிப்பானென்று எண்ணினால், இவன் செய்யத் துணியாத துரோகம் ஏதேனும் உண்டோ?"

அதற்குப் புல்வியன் சொல்வான்: "இது காரணத்தினால்தான் கிறீஸ்துவர்களுக்கு விரோதமாய் இவ்வளவு கொடிய சட்டம் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது. நமது வாசாலக சாஸ்திரியார் கிறீஸ்துவர்கள் நடக்கையைப்பற்றி விரிவாய்ச் சொன்னவைகளைக் கேட்டபின்பு அவர்களை எவ்வளவு கொடுமையாய் நடத்தினாலும் அது வரம்புகடந்ததென்று எவருஞ் சொல்லமாட்டார்கள்."

இவர்கள் இவ்விதம் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் சிபஸ்தியார் வந்தார். வந்தவரைப் புல்வியன் கவனமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பேசி முடிந்தபின்பு சிபஸ்தியாரை நோக்கிப் புல்வியன் கபடமாய்க் கேட்பான்: "சிபஸ்தியாரே! நாங்கள் சொல்வது ஞாயமாக உமக்குத் தோன்றுதல்லவா?"

"கல்பூரணசாஸ்திரி சொல்வதுபோல கிறீஸ்துவர்கள் கொடிய மந்திர வாதிகளானால், அவர்கள் பூமியில் இல்லாதபடிக்கு அழித்து சர்வ சங்காரமாக்கவேண்டும். ஆகிலும் அவர்கள் தப்பிக்கும்படி ஒரு வழி அவர்களுக்குக் காட்டலாம்."

புல்வியன் புன்சிரிப்போடு அந்தவழி ஏதென்று கேட்க, சிபஸ்தியார் சொல்வார்:

"கிறீஸ்துவர்கள் பேரில் எவன் குற்றஞ் சாட்டுகிறானோ அவன் தான்முதலில் குற்றமற்றவனென்று ஒப்பிக்குமட்டும் அவர்களைத் தண்டிக்கும்படி கேட்கக் கூடாது. எவன் துாமார்க்கனோ, வஞ்சகனோ, குடியனோ, அக்கிரமியோ, வ்யபிசாரியோ, திருடனோ, அவன் கிறீஸ்துவர்களுக்கு விரோதமாய் ஸாக்ஷியெடுக்கக்கூடாது. இவ்விதகுற்றங்களை எவனுங்கிறீஸ்துவர்கள்பேரில் சுமத்துகிறதில்லை."

செபஸ்தியார் இப்படிப் பலவகையான பாதகங்களை ஒவ்வொன்றாய்ச் சொல்லும்போது, புல்வியனைக் கோப முகத்தோடு உறுக்கி நோக்கிப் பார்த்து, கடைசியில் "திருடன்" என்றதை சற்று அழுத்தமாய்ச் சொன்னபோது, புல்வியன் திடுக்கிட்டு திகைத்து விழித்தான். பாபியன் வீட்டில் கீழே கிடந்த சீராவின் ஜரிகைத் துலாடை சுருட்டி மடக்கி அக்குளில் அடக்கிக்கொண்டு போகும்போது செபஸ்தியார் தன்னைப்பார்த்தாரோவென்று சந்தேகம் இவன் மனதில் உண்டானது. இதுமுதல், செபஸ்தியார்பேரில் இவனுக்கு முன் உண்டாயிருந்த வர்மமும் பகையும் முற்றிப்போக இனித் தன்பழியை இரத்தஞ் சிந்துவதால்த் தான் தீர்க்கக் கூடுமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டான்.

செபஸ்தியார் ஸ்நான ஜாகையைவிட்டு வெளியேபோகும்போது தன்மனதில் எழும்பிய பெருந்துயரத்தை ஆற்ற சர்வேசுரனைப்பார்த்து பிரார்த்தித்துக்கொண்டு நடந்தார்:

"ஆ சுவாமீ! இன்னம் எத்தனைகாலம் செல்லும்! இந்த விஸ்தாரமான இராட்சியத்திலுள்ள அஞ்ஞானிகள் மனந்திரும்புவார்களென்பதைப்பற்றி என்ன நம்பிக்கை இருக்கிறது! இவர்களுக்குள் புத்திசாலிகளும், யோக்கியதை உள்ளவர்களும் முதலாய், மற்றவர்கள் கிறீஸ்துவர்

களைப்பற்றிச் சொல்லும் அபாண்டமான அபதூறுகளை எல்லாம் மெய்யென்று நம்புகிறார்களே! உமது சத்திய வேதத்துக்கு விரோதமாய் அபத்தப் பொய்களை எங்கும் பிரஸ்தாபப்படுத்துகிறார்களே! இதினிமித்தம், உமது வேதத்தை பரிசோதித்தறியுமுன் அது அபத்தமதமென்று இவர்கள் எண்ணுவதால், இவர்கள் மனந்திரும்ப என்ன வழியுண்டு? ஆ சர்வேசுரா! இன்னம் எத்தனைகாலம் அஞ்ஞான அந்தகாரம் இப்படி அடர்ந்து மூடியிருக்கும்."

செபஸ்தியார் தமது மனதின் ஆத்திரபற்றுதல் நிமித்தம் சத்தமாய் இப்படி ஜெபித்துக்கொண்டுபோகும்போது தீங்குரலோடுபேசிய ஓர் மாதின் சப்தம் தன் காதில் விழுவதாகக் கேட்டார்: "கௌரிவவீரா! உமது குரல் சத்தத்தால் நீர்யாரென்று எனக்குத் தெரியும். சேசுநாதர் சுவாமி ஓர் குருடனுக்குப் பார்வை கொடுக்கும்படி களிமண்ணை அவன் கண்ணில் தடவவில்லையா? நாம் களிமண்ணை எடுத்து கண்ணில் பூசினால் உள்ள கண்ணும் போய்விடும். ஆகையால் சேசுநாதர் நம்மைக்கொண்டு இந்தத் தேச ஜனங்களுக்குச் சத்தியவேதப் பிரகாசங்கொடுக்கும்படி நாம் ஆசைப்பட்டிருந்தால், நாம் அவர் பாதத்தின் கீழ் தூசிபோல தாழ்ந்து மிதிபடவேண்டும். நாம் தாழ்ந்தப் பட்டு, துன்பப்பட்டு, காலில் மிதிபடுந் தூசிபோலானால் சேசுநாதர்சுவாமி இந்த மண்ணை உபயோகித்து விசுவாசத்தின் பிரகாசம் அஞ்ஞானிகளுக்கு உண்டாகும்படி கிருபை செய்வார்."

"அம்மா செசிலி! நீ என்னைக் கண்டித்துச்சொன்ன இந்த நல்ல புத்திக்காக நான் மெத்தவும் நன்றி கிறேன். ஆபத்தான இந்த நாளிலே நீ எங்கே விரைவாய் நடந்து போகிறாய்?"

"கலிஸ்துவென்ற சுரங்கத்துச்சு என்னை வழிகாட்டியாக நியமித்திருக்கிறார்கள், என்வேலையை நான் உடனே துவக்கப் போகிறேன். செபஸ்தியாரே! வேதகலகமாகிற புஷ்பகாலந்துவக்கப் போகின்றது. நான் மோக்ஷத்தில் மலருந் முதல் புஷ்பமாகும்படி எனக்காக பிரார்த்திக்க உங்களைநான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்."

செசிலி ஆனந்த சந்தோஷத்தால் பூரித்தமனதோடு தேவஸ்தோத்திர கீர்த்தனை பாடிக்கொண்டு தீவரித்து நடக்கும்போது, செபஸ்தியார் அவள் சற்று நேரம் நிற்கும்படியாய் மிகவுங் கேட்டுக்கொண்டார்.

௰௧-ம் அதிகாரம்.

சுரங்கத்தில் நுழைந்த நரிக்கூட்டம்.

இராஜ சட்டம் அதோ கதியாய்ப் போனதின்பின், அந்த இராத்திரியிலேயே கிறீஸ்துவர்கள் தத்தம் பங்குக் கோவில்களில், பூஜை, தேவாராதனை சடங்குகள் செய்து, வேதகலககாலத்தில் உறுதியாயிருக்கும்படி ஏற்ற புத்தி பிரசங்கங்கள் கேட்கத் தக்கதாய் வந்து கூடியிருந்தார்கள். தேவநற்கருணையாந் திவ்விய போஜனத்தை சாப்பிட்டு, அக்கால வழக்கப்பிரகாரம், ஆத்தும உறுதியுந் தரும் இந்த ஜீவிய அப்பத்தை, அவரவர் தங்கள் வீடுகளுக்குக்கொண்டுபோய், வெகு பூஜித வணக்கத்தோடு காப்பாற்றி, அநுதினந் தாங்களே உட்கொள்ள, வேண்டிய அளவுக்கு வாங்கினார்கள். இதுமுதல் வேதகலகம் முடியும் நாள் மட்டும், பூஜை தேவாராதனை முதலிய சடங்குகள் சுரங்கங்களின் கோவில்களில் நடக்குமென்று சமஸ்தருக்கும் அறிவித்தார்கள்.

கிறீஸ்துவர்களோ, யுத்தஞ் செய்ய போர்க்களத்துக்குப் போகும் அஞ்சாத் துணிவுள்ள வீரர்களைப் போலிருந்தார்களே அன்றி சாவின் தீர்ப்புப் பெற்று கொலைக்களத்துக்குப் போகுங் குற்றவாளியைப்போல் பயந்து நடுங்கவில்லை. இந்தக் கஷ்டகாலத்தில் இவர்களுக்கு அவசியமான ஆயுதமும், பலமும், உறுதியும், போஜனமும், தேவ சற்பிரசாதத்திலிருந்தது. இந்த ஜீவியபோஜனத்தைச் சாப்பிடுவதால் மகா உறுதியற்ற கோழைகளும் உறுதியுந் தைரியமும் அடைந்தார்கள். கடந்த காலத்தில இப்போது நடக்குந் திவ்விய பூஜைபலியின் பிரதான சடங்குகளும், பலி ஒப்புக்கொடுக்குங் குரு சொல்லும் ஜெபங்களும், அக்காலத்தில் இதேவகையாய்த்தான் இருந்தன. இதனிமித்தம், பூஜை இக்காலத்தில் காணும் நாம், திருச்சபையின் ஆதிகாலத்திலிருந்த கிறீஸ்துவர்களோடு ஒன்றித்து, அவர்கள் சர்வேசுரனுக்கு ஒப்புக் கொடுத்த அதேபலியை, அதே பாஷையில், நாமும் ஒப்புக்கொடுக்கிறோம்.

இன்று தத்தம் பங்குக் கோவில்களில் கூடிய ஜனங்களெல்லாருந் தேவாராதனை முடிந்தபின், ஒருவரோடொருவர் செலவு பெற்றுக்கொள்ளும்போது, என்ன சம்பவிக்குமோ, இனி எல்லாருமாக இப்படி கூடுவோமோ என்னமோ என்று நினைத்து, தகப்பன் தன் மகனைக் கட்டியும், தாய் தன் மகளை அணைத்தும், சகோதரர், சுற்றத்தார் ஒருவரொருவரைப் பார்த்துங் கண்ணீர் சிந்தி அழுதார்கள்.

கிறீஸ்துவர்கள் தங்களுக்குத் தேவையான திவ்விய அப்பத்தை தூய வெண்மையுள்ள துண்டில் வாங்கி, நன்றாய் மடித்து, தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட சிறுசிமிழில்

வைக்கும்போது, சீரா தான் இந்தச் சமயத்தை உத்தேசித்து வெகு பதனமாய்த் தன் பெட்டியின் அடியில் வைத்திருந்த ஜரிகைத் துண்டு காணமற் போனதை இப்போது நினைத்து வெகு துக்கப்பட்டாள். சடங்குகளெல்லாம் முடிந்தபின்பின் கோவிலிற் கூடிய ஜனங்களெல்லாரும் விடியும் முன்னே பிரிந்து கலைந்து போய் விட்டார்கள்.

தூர்குவாதனும் அவனுடைய இருதோழரும், ஸ்நான ஜாகைக்கு இதற்கு முந்தின நாள் இராத்திரிக்கும்போது, தாங்கள் செய்யவேண்டிய பிரயத்தனங்களைப்பற்றி அந்தரங்கமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்ததை, அடுத்த வீட்டிலிருந்த கிறீஸ்துவன் குக்கூமியன் கேட்டிருந்தான். இவர்கள் அப்போது செய்த நிபந்தனைப் பிரகாரம் இராஜ சட்டம் பிரசுரமான பிற்பாடு மறுநாள் சில சேவகரைச் சேர்த்துக்கொண்டு சுரங்கத்துக்குள் போய் கிறீஸ்துவர்களைப் பிடிப்பதாய் எண்ணியிருந்ததால், கிறீஸ்துவர்கள் இந்த முதல் நாளிலே சுரங்கத்தில் இறங்கி தேவாராதனை உற்சவ நிவேசனஞ் செய்வது யுக்தமென்று யோசித்து இதற்குவேண்டிய பிரயத்தனங்களெல்லாஞ் செய்திருந்தார்கள்.

ஆனால் கோர்வீனன், இராஜ சட்டங் கெட்டழிந்த பின் தன் வீட்டுக்குப்போய் வேறொன்று தயார் செயது, அன்றிராத்திரி நடந்த அவகேடான சங்கதிகளைக் கொடுங்கோல் மன்னன் அறிந்தால் தன் உயிருக்கே மோசம் வருமென்று பயந்து, இராஜசமுகம் போகுமுன்னே, அந்த நாளிலேயே ஏதாகிலுஞ் சௌரியவீர ஆண்மையைக் காட்டுஞ் செய்கை ஒன்று செய்து தனது சமர்த்தைக் காட்டித் தனக்கு வந்த வெட்கத்தை ஒருவாறு பரிகரிக்கவேண்டுமென்று கருதினான். இந்நிமித்தம் அடுத்த நாளில் சுரங்

கத்துக்குள் போவதாய் உத்தேசித்திருந்ததை மாற்றி அன்றுதானே போகும்படி தீர்மானித்தான்.

இந்த யோசனையோடு அதிகாலமே ஸ்நான ஜாகைகளுக்குப்போக, அங்கே புல்வியன் தூர்குவாதனோடு இவனுக்காகக் காத்திருந்தான். இந்த மூன்று மதி யூகிகளுங் கூடி ஆலோசித்து தீர்மானித்ததேதெனில், கோர்வீனன் சில சேவகரோடு கலிஸ்தாவென்ற சுரங்கத்துள் போகிறது ; தூர்குவாதன் இவர்களுக்கு வழிகாட்டியாய் கூடச் சென்று, கையில் அகப்படுங் குருக்கள், கிறீஸ்துவர்கள், எல்லாரையும் பிடித்துக் கட்டி வெளியே இழுத்து வருகிறது ; புல்வியன் வேறு சில சேவகரோடு சுரங்கத்தின் வாயில் காத்திருந்து, உள்ளேயிருந்து வெளியே வருங் கிறீஸ்துவர்களைப் பிடிக்கிறது ; முக்கியமாய் புல்வியன் முன் குறிப்பாய் பார்த்திருந்த அர்ச். பாப்பு கூட்டத்தோடு தப்பிப்போகாதபடி எச்சரிக்கையாயிருக்கிறது. இந்த ஏற்பாடுகள் புல்வியனுக்குச் சம்மதமானதால் அவன் தனக்குள் சொல்வான் : "அந்த சுவாமிப்பயல்கள் எலிகளைப் பிடிக்க நரிகளைப்போல் வலைக்குள் போகட்டும். நான் வெளியே நின்று வீர சிங்கம்போல் வேட்டையாடுவேன்."

இவ்விதமாய் இம்மூவருங் கூடிச் செய்த யோசனையைக் குக்கூமியன் கேட்டபின்பு, இதை ஒரு சீட்டில் எழுதி உடனே சுரங்கக் கோவிலிலுள்ளவர்களுக்கு அனுப்பும்படி தக்க சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது, நல்ல அதிர்ஷ்டமாய், செபஸ்தியார் ஸ்நான ஜாலைகளுக்கு அன்று காலமே வந்தார். அவரோடு அந்தரங்கமாய்ப் பேசினால் சமுசயம் உண்டாமென்று குக்கூமியன் எண்ணி, செபஸ்தியார் ஸ்நானஞ் செய்கையில, அவர் மேல்போர்வைக்குள் தான் எழுதிய காயிதத்தைக் குண்டூசியால் தைத்தான்.

சிபஸ்தியார் ஸ்நானஞ் செய்தபின், அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் இராஜ சட்டம் போன கதியைப்பற்றி பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது சற்று நேரம் நின்று கேட்டு அதன்பின் சலிப்படைந்து வெளியே வருகையில் தம்து போர்வைக்குள் ஏதோ காயிதம் தைத்திருக்கக் கண்டு அதை எடுத்து வாசித்தார். சங்கதி தெரிந்து இச்சீட்டை உடனே சுரங்கத்துக்கு அனுப்பும்படியாகத் தாஜர் செசிலியைச் சற்று நேரம் நிற்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார்.

தியோஜெனனோடு கலிஸ்தாவென்ற சுரங்கத்துக்குள் முன் நாம் இறங்கினபோது, அங்கேயிருந்தவர் கோவிலைத் தொர்குவாதனுக்குக் காட்டும்படி கபடற்ற கிழவனார் போகும்போது செவேரன் அவனைத் தடுத்தது இன்னம் ஞாபகம் இருக்குமல்லவா? அந்தக் கோவிலில்தான் இன்று கிறீஸ்துவர்கள் கூடியிருந்தார்கள்.

இந்தச் சுரங்கக் கோவிலில் இரண்டு நீண்ட சாலைகள் ஒன்றுக்கொன்று எதிரே இருந்தன. இவ்விரண்டிற்கும் மத்தியில் ... ஓர் சிறு பாதை இருந்தது. அக்கால வழக்கப் பிரகாரம் ஆண்பிள்ளைகள் ஒரு சாலையிலும் பெண்பிள்ளைகள் வேறுசாலையிலும் இருந்தார்கள். ஆண்பாலார் சாலையின் ஓர் முனையில் அர்ச். பாப்புவின் சிம்மாசனமுங் குருக்களிருப்பதற்கு வேண்டிய ஆசனமுமிருந்தது. பூஜை பலியின் பீடம் இருசாலையிலுள்ளவர்களும் பார்க்கும்படி நடுமத்தியிலிருந்தது.

சுரங்கத் தேவாலயத்துக்குள் அன்று கிறீஸ்துவர்கள் வந்து கூடியிருக்கும்போது, கோர்வினனும் அவனுடைய எமதூதர்களுஞ் சுரங்க வாயிலின் கிட்டே வந்து சேர்ந்தார்கள். இவர்களுடைய வழிகாட்டியான தொர்குவாதனுக்குத்

தெரிந்தபாதை இதுதான். இடிந்து பாழாய்க்கிடந்த ஒரு வீட்டிலிருந்து, படிப்படியாய் கீழே இறங்க வேண்டியிருந்தது. எல்லாரும் வந்து சேர்ந்தபின் இறங்கும்படி வேண்டிய பிரயத்தனங்கள் செய்தார்கள்.

புல்வியன் பனிரெண்டு சேவகரோடு சுரங்க வாயின் கிட்ட காவலாயிருந்தான். கோர்வினனுந் தொர்குவாதனும் எட்டு சேவகரோடு கீழே இறங்கினார்கள்.

கொஞ்சந் தூரந் தட்டித் தடுமாறி, முட்டி மோதிக்கொண்டு, இறங்கின பின்பு, போன சேவகர்களில் தாடியும் மீசையும் நரைத்த ஒரு கிழவன் சொல்வான் :

"இது என்னடா முட்டாள் வேலையாய் இருக்கிறது? எலிவளைக்குள்ளே நண்டுபோல் நகர்ந்துபோக நான் என்ன குறவனோ? ஜெயவெற்றிகொண்ட உரோமானர் பட்டாளத்து சேவகன் நான். எவனோடாவது சண்டை செய்யென்றால் போர்க்களத்தில் இறங்கி எதிரியோடு நேரே நின்று ஒருகை பார்ப்பேன். சந்துபொந்தில் என்னைக்கொண்டுவந்து, மூச்சுவிட இடமின்றித் திக்குமுக்காடும்போது, நான் யாரோடு சண்டை செய்யலாம்?"

கிழவன் இவ்விதமுணங்கிப் பாடத் துவக்கவும், மற்றச் சேவகரும் இவன் பாட்டுக்கு இசைவாய் தாளம் போட்டு ஆடத்துவக்கினார்கள். ஒருவன் சொல்வான் :

"ஓ! இதென்னவேலை! கண்ணைக்கட்டி காட்டில் விட்டவனைப்போல் போகிற இடம் இன்னதென்று தெரியாமல் நடக்கிறோம். இந்தப்பாழும் சுரங்கத்தில் கிறீஸ்துவர்கள் ஆயிரக்கணக்காய் பதுங்கிக்கொண்டிருக்கலாம். நாம் என்ன ஒருகைப்பிடி அளவுதானே?"

இதைக்கேட்டு வேறொருவன் சொல்வான் :

"என்னடா இது வம்பாயிருக்கிறது ?குறவன் வேலையைச் செய்யவா நான் படையில் சேர்ந்தேன்?"

"கிறீஸ்துவர்களைப் பிடிக்கவேண்டுமானால் இந்தக் காடிக்குகைக்குள்ளேயா வரவேண்டும்? அவர்கள் இங்கே இருந்தால் மந்திரத்தாலே தாசியனுக்குச் செய்தாற்போல், நம்மையும் ஆகாசத்தில் பறக்கவைக்கமாட்டார்களா?"

கோர்வீனன் தனது வாசாலக சமர்த்தெல்லாம் கூட்டி அந்த சேவகர்களுக்குச் சமாதானஞ் சொல்வான்:

"போர்வீரரே! ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள் பரம கோழைக்... ...நாங்கள் வருகிறீர்களென்று அறிந்தால் முசல்போல் ஓடி ஒளிந்து பதுங்குவார்கள். இங்கே நாம் நல்ல கொள்ளை அடிக்கலாம். கிறீஸ்துவர்களுடைய கோவிலில் தங்கப்பாத்திரங்களும் வெள்ளி ஜாமான்களும் ஏதேஷ்டமாயிருக்கின்றன. எடுப்பதெல்லாம் உங்களுக்குத்தான். ஒரு வருஷமட்டும் நீங்கள் பூர்த்தியாய்க் குடிக்கும்படி வேண்டிய பணம் இன்று கொள்ளை அ... ...மீத்தா வந்து விட்டோம்." என்று இவ்...று அவர்கள் மனதைத் தேற்றிக் கொஞ்சம் தூர நடந்தார்கள். தூரத்தில் மின்மினி போல தீபவெளிச்சம் இருப்பதைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டு கோர்வீனன் சொல்வான்:

"சேவகரே! அதோ பாருங்கள்! அங்கேதான் கிறீஸ்துவர்கள் கூடி இருக்கிறார்கள். நமது கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டார்கள்."

இப்படிப் பேசிக்கொண்டு நடக்கையில் ஒரு சேவகன் சொல்வான்:

"ஆ! கேள்! அதென்ன சத்தம்!"

கின்று கேட்டார்கள். பாலியனொருவனுடைய தீங்குரல் கிண்கிணி ஒலித்தாற்போல் தெளிந்த தொனியோடு தூரத்திலிருந்து வந்தது. அச்சம், பயம் இன்னதென்று அறியாத சௌரிய வீரன் சப்தம். அவன் பாடின தேவசங்கீத வாக்கியத்தின் ஒவ்வொரு மொழியும், வெள்ளி பாத்திரத்தின் தூய ஓசைபோல் கணீர் எனக் காதில் விழுந்தது:

"ஆண்டவரேதான் எனது பிரகாசம். அவரே என் இரக்ஷணியம். யாருக்கு நான் அஞ்சுவேன்?"

"ஆண்டவரே என் ஜீவனைக் காப்பவர். எவனுக்கு நான் பயப்படுவேன்?"

இவன் தனியே பாடினபின்பு, பலநூறுபேர்கள் சேர்ந்து கூடிப்பாடின ஓசை, கடலின் அலைகள், அலைகள்மேலலைந்து மோதி உடைந்து ஒலிப்பதுபோல், சப்திக்க, அவர்கள் சொன்ன ஒவ்வொரு வார்த்தையுந் தெளிவாய் காதில் விழுந்தது:

"என்னை வதைத்துத் துன்பப்படுத்தி, என் மாம்ஸத்தையே சாப்பிடும்படி துஷ்டர் என்னை அடுத்துவரும்போது, என்னைப்பகைக்கும் விரோதிகளே தூர்ப்பலங் கொண்டு மருண்டு விழுந்தார்கள்."

அஞ்சா மனத்துணிவின் அறிகுறியான இவ்வாக்கியத்தைச் சேவகர்கள் கேட்கவும், வெட்கி நாணி பிரமைபிடித்தவர்கள்போல் நிற்கையில், முதலில் பாடிய பாலியன் குரல், வீணையின் நரம்பு சுரமெடுத்து பாடினாற்போல், காதில் கிண் என்று ஒலித்தது:

"அணி அணியாய் வகுத்த பெரும்படை என்னை எதிர்த்து போர் செய்யவரினும், என் மனங் கிஞ்சித்தேனும் அஞ்சாது."

இந்தக்குரல் சப்தத்தை கோர்வீனன் உற்றுக் கேட்டபின் சொல்வான் :

"அந்தக் குரல் யாருடையதென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். இவன் ஆயிரம் பேர்கள் மத்தியிலிருந்து பேசினாலும் அவன் இன்னானென்று நான் அறியவல்லேன். இந்தப் பயல் என் காலில் தைத்த முள். நேற்று இராத்திரி எனக்குச் சனியனாய் வந்த எமதூதன். நான் இன்றுபடும் அவஸ்தைக்கு முதல்பாதம், இராஜ சட்டத்தைக் கிழித்தெறிந்த கொடியன், பங்கிராஸ் அவன்தான்! சேவகரே! நடங்கள், நடங்கள். யார் அவனைப் பிடிப்பாரோ அவனுக்கு அவன் கேட்கும் பரிசு கொடுப்பேன்."

இதற்கு ஒரு சேவகன் சொல்வான் : இந்த இருட்டு வளைக்குள்ளே முட்டி மோதிக் கொண்டு போவதைப் பார்க்கிலும் தீவர்த்தி ஏற்றி வழியைப் பார்த்தாவது நடக்கலாம்.

வேறொருவன் சொல்வான் : "அதோ! என்ன சத்தம்! யாரோ வெட்டிச் செதுக்குவதுபோலிருக்கிறது."

தூர்குவாதன் வெகு தைரியசாலிபோல் நடித்துச் சொல்வான் : "ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். அந்தச் சத்தம், இந்தச் சுரங்கத்திலிருக்கும் ஒரு கிழப்பயலும் அவனிரு பிள்ளைகளும், நாம் பிடித்துக் கொல்லப்போகிற கிறீஸ்துவர்களை க்ஷேமிக்கும்படி, குளிகள் வெட்டுஞ் சத்தம். வேறொன்றுமில்லை."

சுரங்கத்தில் இறங்குகிறவர்கள் வழக்கமாய் மெழுகுவத்தி ஏற்றிக்கொண்டு போவார்கள். இந்தச் சேவகர்களோவெனில் பெருந் தீவர்த்திகள் கொண்டுவந்திருந்தால் இவைகளைக் கொளுத்தி தாழ்ந்திருந்த சுரங்கப்பா

தையை வழியாய் நடக்கும்போது, நெருப்புச் சுவாலை மேலே தாவி புகையுங் கெந்தக நாற்றமும் ஏகமாய் மண்டி, உஷ்ணம் அதிகரித்து, கண்களிலிருந்து தண்ணீர் கபகபவென்று ஓடி வர, திக்குமுக்காடி, திகைத்துப் பதைத்து, கண்பார்வை மங்க, கால்கள் தடுமாற, முன்னே இருப்பதும் பின்னே இருப்பதும் ஒன்றும் அறியாமல் குருடரைப் போல் தடவிப் பிடித்துக் கொண்டு நடந்தார்கள். தூர்குவாதன் எல்லாருக்கும் முன்னே வழிகாட்டி நடந்து, தான் முன் எண்ணிவைத்திருந்த சுற்றுகள் எத்தனை நடந்தாயிற்றென்றும், தான் [illegible]த்துவைத்த அடையாளங்கள் எங்கே இருக்கின்றனவென்றுஞ் சுவற்றின் கிட்டப்போய் தேடிப் பார்த்துப் போனான். போகப்போக அவன் முன்போட்ட அடையாளங்களெல்லாம் அழிந்திருப்பதைக் கண்டு புத்தி தடுமாறி மனஞ் சோம்பி, திணறித் திகைத்து நடக்கும்போது அவன் போன பாதை முழுதும் அடைப்பட்டுப் போனது.

இதன் காரணமேதெனில், சேவகர்கள் சுரங்கத்துக்குள் வருவார்களென்று, செபோனும் அவன் சகோதரனும் இன்னுஞ் சில தேகபலாஷ்டிகரான வாலிபர்களும், இவர்கள் வருகைக்குக் காத்திருந்தார்கள். அவர்கள் வரும் பாதையை அடைப்பதற்குத் தேவையான கல்லும் மண்ணும் முன்னிதாய் செபோன் தயார் செய்து, சேவகர்கள் முதல் தட்டின் கடைசிமுனையில் வருஞ் சமயத்தில், மண்ணையுங் கல்லையும் இருபக்கத்திலுமிருந்து தள்ளி, வெகு ஜாக்கிரதையோடு வேலை செய்து, அரை நாழிகைக்குள் பாதையை முழுதும் அடைத்து, அதன் பின்னே கிறீஸ்துவவேலைக்காரர் இருந்து, சேவகர்கள் ஒருவரொருவரைத் திட்டி தூஷணிப்பதைக் கேட்டு, சிரிப்படக்கமாட்டாமல்

நின்றார்கள். இவர்கள் மண்ணைச் செதுக்கித்தள்ளின சத்தத்தைத்தான் சேவகர்கள் வரும்போது கேட்டார்கள்.

வழிமறிக்கப்பட்டு நின்ற சேவகர்களுங் கோர்வினனுங் கோபவெறியில் துர்குவாதனைத் திட்டி, வாயில் வந்தபடி வைது தூஷணித்தார்கள். மட்டிப்பயலென்றுந், தங்களைக் கிறீஸ்துவர்கள் கையில் காட்டிக் கொடுத்த துரோகியென்றும், பாம்புக்குத் தலையும் மீனுக்கு வாலுங் காட்டுஞ் சுருமீன் என்றும், இப்படியாய்த் திட்ட, துர்குவாதன் மனங் கலங்கி புத்திதடுமாறி, போகும் வழி இன்னதென்று அறியாமல் இருந்தாலும் அவர்களுக்கு [illegible]ரணம் பேசி:

"பயப்படவேண்டாம். எனக்கு வேறொரு பாதை தெரியும். நீங்கள் இங்கே சற்று நில்லுங்கள். நான் அந்தப் பக்கம்போய் வேறுபாதை உண்டோவென்று பார்த்து வந்து சொல்லுகிறேன்" எனச் சொல்லி இடதுபக்கத்திலிருந்த அடுத்த தட்டின் பக்கந் துரிதமாய் ஓடினான். போனவன்தான், மாயமாய் மறைந்துபோனான்.

சேவகர்கள் துர்குவாதன் வருவான் வருவானென்று காத்திருந்தார்கள். துர்குவாதா, துர்குவாதா என்று கூப்பிட்டார்கள். அவன் போன பாதையில் கொஞ்சந் தூரம் போய்த் தேடினார்கள். எப்படி மறைந்தானென்று தெரியவில்லை. இதுவெல்லாம் மாயாஜாலம், மந்திரவித்தையென்று தீர்மானித்து, இனித் தங்களுக்கும் என்னமோசம் வருமோவென்று பயந்து, தங்களை இந்தப் பாழுஞ் சுரங்கத்துக்குள் கூட்டி வந்த கோர்வினனை வைது: "போதும், போதும், இந்த எலி வளைக்குள்ளேபட்ட அவஸ்தை எங்கள் ஜென்மா ஜென்மத்துக்கும்போதும். துர்குவாதனும் இந்தக் கோர்வினனுமாகக்கூடி சதிதுரோகமாய் நம்மைக் கொல்

லும்படி இங்கே கூட்டி வந்திருக்கிறார்கள். ஆபத்து வருமுன்னே வந்த வழியே திரும்பிப் போவதுதான் புத்தி" என்று சொல்லி, கெம்பீரஜன்னிகொண்டு, மூர்க்காவேசராய், சபதங்கூறி, மீசையை முறுக்கிச் சுரங்கத்துக்குள் வந்த இந்த வீர சிங்கங்கள், இப்போது வெட்கிநாணி, தலைகவிழ்ந்து, கண் மருண்டு இருண்டுபோக, வாலைக் குழைத்து, பல்லை இறுகக் கடித்து, திரும்பிப்போனார்கள். அவர்கள் வந்தபாதை நேர்பாதையானதால், போகும்போது தீவர்த்திகளை இங்கும் அங்கும் எறிந்து போட்டார்கள். சற்றுத் தூர நடந்த பின் திரும்பிப் பார்க்கையில் அச்சுரங்கஸ்தலமுழுதும் திவ்யமான பிரகாசம் வீசி, ஜெயவெற்றிகொண்டதின் அறிகுறியாக தீபாலங்காரம் ஏற்றினதுபோற்றோன்றினது. பாதையின் இருபக்கத்திலும் இருந்த கல்லறைகளின் பலவர்ண கற்கள், தேஜோமயமாய்த் துலங்கும் பிரகாசத்தில், மஹமல் பட்டால் ஜோடிக்கப்பட்ட சுவற்றில் தங்கத் தகடுகள் பதித்தாற்போல விளங்கின.

வேதகலகந்துவக்கின இந்த முதல் நாளிலே, அஞ்ஞானிகளில் கொடிய துஷ்டர்கள், வேதசாட்சிகளுடைய சரீரத்துக்குச் செய்த பூஜித வணக்கத்தின் அறிகுறியாக தீபாலங்காரம் ஏற்றினதுபோல இந்தக் காட்சி இருந்தது. கிறீஸ்துவர்களை நெருப்பில் சுட்டெரிக்கும்படி கொளுத்தின தீவர்த்திகள், அவர்களுடைய புண்ணிய நிறைந்த தர்ம ஒழுக்கத்தைத் துலக்கி எவர்க்குங் காட்ட ஏற்றிய தீபம் போலாயின.

வெட்கி வெருண்டு, தலை கவிழ்ந்து நடந்த சேவகர்கள் சுரங்க வாசலிற் சேருமுன்னே தங்களுக்கு எதிரே தோன்றிய விநோத காட்சி ஒன்றைக் கண்டு பின்னிட்டா

ர்கள். பிரதமத்தில் இது சுரங்கவாயிலிருந்து வந்த பிரகாசம் என்று எண்ணினார்கள். ஆனால், இது தீபவெளிச்சம் என்று பின்னால் கண்டுகொண்டார்கள். அங்கு ஓர் உருபம் கருப்பு உடை அணிந்து, அசையாமல் நின்று, தீபத்தைத் தூக்கிப் பிடித்திருந்ததால், பிரகாசம் முழுதும் அந்த உருபத்தின்மேலே விழுந்தது. இது அசைவின்றி நிற்பதைப் பார்த்தவர்கள் இது ஜீவப்பிராணியோ, அல்லது வெண்கலத்தால் வார்த்த சுரூபமோ என்று ஐயுறும்படி தோன்றினது. சேவகர் இந்தக் காட்சியைக் கண்டு ஒருவனொருவனைப் பார்த்து அச்சாதிசயத்தோடு கேட்பான் :

"அதென்ன அது? யார் நிற்கிறது? மனுஷஜீவனா? அல்லது பேயா? பூதமா? என்ன?"

"ஓ! அது மாயினிபோலிருக்கிறது?"

"மாயினி அல்ல. இந்தக் குகையைக் காக்கும்பூதம்"

"பூதமுமல்ல. அது ஒரு மாயா ரூபம்."

இப்படிக் கேட்டுக்கொண்டு நிசப்தமாய் அதன்கிட்ட வரும்போது அவர்கள் வருவதை அந்த ரூபம் அறியாததாகத் தோன்றினது. அதன் கண்களில் அசைவுமில்லை. ஒளிவுமில்லை. பார்க்கவேணுமென்ற ஆவலுமில்லை. இரண்டுபேர் கிட்ட வந்து அதைப்பிடித்தார்கள். பந்திக்கு முந்திக்கொள் படைக்குப் பிந்திக் கொள் என்ற பழமொழிப்படி எல்லாருக்கும் பின் நின்ற கோர்வீனன் முன்னே வந்து கோபாவேசமாய்: நீ யார்? என்று கேட்டான்.

அதற்குச் செசீலி பூரித்து மகிழ்ந்தவளாய், வீணையினும் இனிய குரலோடு: "நான் கிறீஸ்துவள்" என்று சொன்னாள்.

அப்போது கோர்வீனன் சொல்வான்: "கிறீஸ்துவளா? ஆ! ஆ! சேவகரே! இவளைப் பிடித்துக் கட்டி வெளியே இழுத்து வாருங்கள். நாம் இந்தப் பாழுஞ் சுரங்கத்தில் வேட்டையாட வந்ததற்கு ஒரு பிராணியாவது நமக்குக் கடைசியில் அகப்பட்டது."

௰௧-ம். அதிகாரம்.

முதல் புஷ்பம்: செசீலி (ஜெயசீலி.)

செசீலி சிபஸ்தியார் கொடுத்த சீட்டை வாங்கிக்கொண்டு சமீபத்திலிருந்த குறுக்குப் பாதை வழியாய்ச் சுரங்கத்துக்குள் இறங்கினாள். சேவகர் கொளுத்திய தீவர்த்திகளின் துர் நாற்றத்தை நுகர்ந்ததும், வேத விரோதிகள் உள்ளே வந்துவிட்டார்களென்று செசீலி அறிந்து, துரிதமாய் நடந்து, சுரங்கத் தேவாலயத்தில் கூடியிருந்தவர்களுக்குச் சீட்டைக் கொடுத்து சேவகர் சுரங்கத்துக்குள் இறங்கி இருப்பதையும் அறிவித்தாள். சிபஸ்தியார் அனுப்பிய சீட்டில், அங்கே கூடியிருப்பவர்கள் வெளியே வாராமல் எல்லாத்துக்கும் அடியிலுள்ள கடைசித் தட்டில் போயிருக்கும்படி சொன்னபின், அர்ச். பாப்புவை எவ்வகையிலும் பிடிக்கும்படி துஷ்டர் எண்ணி வருவதால், அவர் சுரங்கத்தை விட்டுத் தான் சொல்லுமட்டும் வெளியே வாராமல் அங்கேயே இருக்க, தாழ்மையாய் அவரைக் கேட்டுக்கொண்டார்.

செசீலியும் மற்றவர்களோடு தப்பித்து ஒளிந்துகொள்ளும்படி பங்கிராஸ் சொன்னதற்கு அவள் சொல்லுவாள் :

"பங்கிராஸ், நான் அப்படி செய்யமாட்டேன். சுரங்கத்தின் பாதையில் நின்று உள்ளே வருகிறவர்களுக்கு வழி காட்டுவது என் அலுவல் அல்லவா?"

"சரிதான். ஆனால் செசீலி உன்னை துஷ்டர் வந்தால் உன்னைப் பிடிப்பார்களே."

செசீலி புன்னகை காட்டிச்சொல்லுவாள்: "பிடிக்கட்டும். என்ன பிரமாதம்? என்னைப் பிடித்தால், மற்றவர்களைக் கவனிக்கமாட்டார்கள். நல்லது, எனக்கொரு விளக்குக் கொடு."

"விளக்கா? என்னத்துக்கு? அந்த வெளிச்சத்தில் உனக்குக் கண் தெரியுமா?"

"எனக்குத் தெரியாவிட்டாலும் மற்றவர்களுக்குத் தெரியுமே."

"ஆனால் அப்படித் தெரிந்து வருகிறவர்கள் உன் சத்துருக்களாய் இருக்கலாம்."

"இருக்கட்டும். என்னைப் பிடிப்பவர்கள் இருளில் என்னைப் பிடிக்கக்கூடாது. என் பரிசுத்த பத்தா இந்த இராவிலே என்னைத் தேடி சுரங்கத்துக்குள் வந்தால் ஏற்றின தீபத்தோடு நான் அவருக்கு எதிரே போக வேண்டாமா?"

அப்படியே செசீலி தீபத்தை எடுத்துக்கொண்டு சுரங்க பாதைக்குப் போய் அதைத் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கும்போதுதான் சேவகர்கள் நாம் முன் சொன்னதுபோல் அவளைப் பிடித்து வெளியே கொண்டுவந்தார்கள்.

கெம்பீர ஜன்னிகொண்டு சுரங்கத்துக்குள்ப் போன வீர சேவகர்கள், வளைக்குள்ளிருந்து எலிக்குஞ்சைப் பிடி

த்து வந்ததினால், ஒரு பேதைப் பெண்ணை மாத்திரம் பிடித்து வந்ததை வெளியே நின்ற புல்வியன் கண்டு, ஆக்ரோஷங்கொண்டு பதறி உதறி கோர்வினைத் திட்டி வைது, அவனுக்கு கோபம் பொங்கி வாயிலிருந்து நுரையைக் கக்க, இருவரும் எழும்புத் துண்டுக்குச் சண்டை போடும் நாய்களைப்போல உறுமிக்கொண்டு பல்லைக் காட்டினார்கள். தர்குவாதன் மாயமாய் மறைந்து போன சங்கதியைச் சேவகர்களில் ஒவ்வொருவனும், இராஜ சட்டங் காணமற் போன சங்கதியைப்போல, விபரீதமாய்ச் சொல்ல, புல்வியன் வெகு விசனப்பட்டு அந்தச் சதிதுரோகி தன்னை ஏய்த்துப்போட்டு சுரங்கத்தின் பல சுற்றுகளுக்குள்ளே மறைந்திருக்கவேண்டுமென்று தனக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டான். காரியம் இப்படியானால், அவனைச் சார்ந்த விஷயங்கள் இவளுக்குத் தெரியவேண்டுமென்று நினைத்து இவளைத் தன் முன் நிறுத்தி சுழித்த முகத்தோடு அவளை வெறிக்கப் பார்த்து கேட்டான்:

"ஏ! பேதைப் பெண்ணே! என்னைப் பார்த்து உள்ளதைச் சொல்."

அப்போது செசீலி மலர்ந்து விரிந்த முகத்தோடு, யாழிசை பாடினாற்போல் இன்பமாய்ப் பேசி சொல்வாள்:

"ஐயா! உம்மைப் பார்க்காமல் நான் உள்ளதைச் சொல்லவேண்டும். நான் கண்ணில்லாக் கபோதி என்பது உமக்குத் தெரியாதா?"

சூழ நின்றவர்கள் எல்லாரும் ஒன்றாய்ப் பேசி 'நீ கபோதியா?' என்று கேட்டார்கள். புல்வியன் முகத்தில் மாத்திரம், பசுமையான நாற்றுகள் விளைந்த வயலில் இளந்தென்றல் மெதுவாய் உலாவுவதுபோல், சொற்ப அசைவு

தோன்ற, தேடிப்போன மருந்து காலில் அகப்பட்டாற் போல் சந்தோஷம் அடைந்தான்.

அதன் பின்பு புல்லியன் சொல்வான்: "சேவகரே கேளுங்கள். நாம் இருபது பேர் சேவகர், இராஜதானி தெரு வீதியின் வழியாய் இந்த ஏழைக்குருடியைக் கூட்டிப் போனால் நம்மைப் பார்த்தவர்கள் எல்லாருஞ் சிரிப்பார்கள். ஆகையால் நீங்கள் எல்லாரும் உங்கள் விடுதிக்குப் போங்கள். உங்களுக்கு வேண்டிய சம்மானஞ் செய்யும்படி நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன். கோர்வீனா, நீயும் இந்தக் குதிரை மேல் ஏறி உன் தகப்பனார் இடம் முந்திப்போய் நடந்த சங்கதிகளைச் சொல். நான் இவளோடு வண்டியில் வருகிறேன்."

கோர்வீனன், கைக்கு எட்டினது வாய்க்கு எட்டவில்லையே என்று மனஞ் சோம்பிச் சொல்வான்:

"புல்லியா! வஞ்சகம் வேண்டாம். [illegible] பண்ணாதே. நமது ஒப்பந்த [illegible] மறவாதே."

"நீ ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம், கோர்வீனா! எல்லாத்துக்கும் நான் இருக்கிறேன்."

தூர்குவாதனைத் தன் உளவாளியாகப் பிரயோகித்தது போல் இந்தப் பேதைப் பெண்ணையும் பசப்பி மயக்கி தன் கைக்குள் மடக்கலாமென்று புல்லியன் எண்ணி, அவளோடு தனியே வண்டியிலிருக்கும்போது, நயமும் பயமுங் காட்டி அவள் மனதைக் குழப்பிக் கலக்க வருந்தினான். ஆனால் இவ்வேழைப் பெண்ணின் பார்வையற்ற கண்களைப் பார்த்து மயங்கி அயர்ந்தான். வீண் சபதங்கூறி சூது விளையாண்ட குடி வெறியனுக்கும், யாசகஞ் செய்து கால க்ஷேபஞ் செய்து வந்த குருடிக்குமுள்ள வித்தியாசம் இன்

[illegible]ழிந்தான். செசீலியைப் பார்த்து நயனமென்று கண்[illegible]
வஞ்சகம் பேசி புல்லியன் கேட்பான்:

"அம்மா [illegible]ந்தாமாதே! நீ எவ்வளவு காலம் இப்படி கண் தெரியாமல் இருக்கிறாய்?"

"நான் பிறந்த நாள் முதல் இப்படித்தான் இருக்கிறேன்."

"உன் சரித்திரம் என்ன? நீ பிறந்த ஊர் எது?"

"எனக்குச் சரித்திரமில்லை. என் தாய் தந்தை மெத்த எளியவர்கள். எனக்கு நாலு வயசாகும்போது என்னைத் தூக்கி இந்தப் பட்டணத்துக்குக் கொண்டுவந்து அவர்கள் ஒரு வேத சாட்சியின் கோவிலில் செய்த நேர்ச்சியை முடிக்கப்போனார்கள். அப்போது வேத விரோதிகள் சடுதியில் வந்து கோவிலில் இருந்த எல்லாரையுங் கொன்று போட்டார்கள். அன்று மரித்த வேத சாட்சிகளுக்குள் என் தாயுந் தகப்பனும் இருந்தார்கள்."

"அதன் பின்பு [illegible]எப்படி ஜீவித்து வந்தாய்?"

"அதுமுதல் சர்வேசுரன் தான் எனக்குத் தகப்பன் அவருடைய கத்தோலிக்கு சபை என் தாய். சர்வேசுரன் ஆகாசத்தில் பறக்கும் பட்சிகளைப் போஷிக்கிறார். திருச்சபை அநாதப் பிள்ளைகளை ஆதரிக்கிறது. இப்படியிருக்க எனக்கு என்ன குறைவுண்டு?"

"ஆனால் நீ உனக்குக் கண் பார்வை இருந்தாற்போல் தெருவீதிகளில் பயமின்றி நடந்து போகிறாயே, அதெப்படி?"

"நான் அப்படி நடப்பது உமக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"நீ இப்படிப் போவதை நான் ஒரு விசை பார்த்தேன். சில மாதங்களுக்கு முன், ஒருநாள் அதிகாலமே விருத்தாப்பியனை ஒரு நொண்டியைக் கூட்டிக்கொண்டு நீ தான் அல்லவா அதோ அந்தப் பாதை வழியாய்ப் போனது?

செசீலி இதைக்கேட்டு மறுமொழியின்றி மௌனமாய் இருந்தாள்.

"நீ கிறீஸ்துவளென்று சொன்னாய்?"

"ஆமா, எப்படி இல்லையென்று நான் சொல்லலாம்?"

"அப்படியானால், அன்று நீ போன வீடு கிறீஸ்துவர்கள் வீடாய் இருக்கவேண்டும்."

"அதற்கும் ஆட்சேபனையா? இல்லாவிடில், நான் ஏன் அந்த வீட்டுக்குப் போகவேணும்?"

இதைக் கேட்ட புல்வியன் தனக்குள் சொல்வான்: "காரியம் இப்படியா? சங்கதி விசதமானது. அக்கேசி கிறீஸ்துவள். இனி இரண்டிலே ஒன்று."

இவ்விதம் யோசித்த பின்பு செசீலியைப் பார்த்துக் கேட்பான்:

"நீ இப்போது எங்கே போகிறாய் என்று உனக்குத் தெரியுமா?"

"இந்தப் பட்டணத்து அதிகாரியினிடம் என்னைக் கூட்டிப்போகிறீராக்கும். அவர் என்னை மோக்ஷத்துக்கு அனுப்புவார்."

"ஓ! ஓ! அவ்வளவு சுலபமாய்ப் போகலாமென்று எண்ணுகிறாயோ?"

"சுலபமாயா? சந்தோஷமாய் என்று சொல்லும். இது தான் என் கல்யாண நாள்."

செசீலியினிடம் இருந்து தான் அறியவேண்டிய விஷயத்தை புல்வியன் அறிந்துகொண்டதால் அவளைக் கோர்வினன் வசம் ஒப்புவித்து தன் வீட்டுக்குப் போனான். புலிப்பால் குடித்து வளர்ந்த நகராதிகாரி ஆயுதங்களின் நடுவில் உட்கார்ந்துகொண்டு, யாரைக் கொல்லலாம், யார் இரத்தத்தைக் குடிக்கலாமென்று எண்ணம் இட்டிருந்தவன், செசீலியைக் கண்டவுடனே இவளுக்கு நயமும் பயமுங் காட்டி, எளிதில இவளுடைய மத வைராக்கியத்தை மாற்றலாமென்று கருதி, சூழ நின்றவர்கள் சப்தமின்றி மௌனமாயிருக்க அடையாளங் காண்பித்தான். சப்தமில்லாததால் செசீலி அங்கே ஜனங்கள் பெருங் கும்பலாய்க் கூடியிருந்தார்கள் என்று நினைக்கவில்லை.

தேர்த்துல்லியன் வெகு அன்பாய் அவளைக் கேட்பான்:

"அம்மா, பெண் மணியே உன் பெயர் என்ன?"

"என் பெயர் செசீலி."

"செசீலி என்பது சிறந்த கோத்திரப் பெயர். நீ அந்தக் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவளா?"

"என் கோத்திரஞ் சிறந்ததல்ல. என் தாய் தந்தை எளியவர்கள். சர்வேசுரனுக்காக அவர்கள் தங்கள் உயிரைக் கொடுத்து வேத சாட்சிகளானதுதான், எங்கள் கோத்திர மகிமை. எனக்குக் கண் இல்லாததால் என்னை வளர்த்தவர்கள் சேக்கா அல்லது குருடியென்றும், செல்வப் பெயராய் செசீலி என்றுங் கூப்பிடுவார்கள்."

"போனது போகட்டும், செசீலி, அந்தக் கிறீஸ்து வேதத்தை நீ விட்டு விடு. அவர்களோடு இருக்குமட்டும் நீ ஏழையுங் குருடியுமாய்த் தான்இருந்தாய். எங்களோடு

வா, உனக்குப் பாக்கியம் எல்லாம் வரும். நமது தேவத்துவ இராஜாவின் கட்டளைக்குப் பணிந்து இந்த நாட்டுத் தேவர்களைக் கை எடுத்துக் கும்பிடு. அவ்வளவு போதும். உனக்குப் பணமுங் காசும் உணவும் உடுப்பும் எல்லாம் வரும். மகாக் கெட்டிகாரனை வைத்தியனைக் கூப்பிட்டு உன் கண்ணுக்குப் பார்வை உண்டாக வேண்டியதெல்லாஞ் செய்வார்கள்."

"ஐயா! நான் என் சர்வேசுரனுக்குத் துரோகஞ் செய்யவேண்டுமாகில் இதைப்பார்க்க நல்ல ஞாயங்களை எனக்குக் காட்டவேணும். நீர் எனக்குக் குறைவென்று எண்ணுகிற இவைகளுக்காகவே நான் சர்வேசுரனுக்கு அநுதினம் நன்றி அறிந்த ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறேன்."

"என்ன நீ சொல்லுகிறாய்?"

"ஐயா! நான் பரம ஏழையாய் உடுக்க வஸ்திரமும் உண்ண சாப்பாடுமின்றி வருத்தப்படுவதற்காகவே என் சுவாமிக்கு ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறேன். ஏனென்றால் இவ்வித கஷ்ட துன்பங்களைப் படும்போது என் திவ்விய பத்தாவான சேசுநாதரைப்போல் நானும் இருக்கிறேன்."

"புத்தி கெட்ட பேதையே! கிறீஸ்துவர்களுடைய அபத்தங்களை நீ அதுக்குள் படித்துக்கொண்டாயா? உங்கள் சுவாமி உன்னைக் கண்ணில்லாமல் உண்டாக்கினதுக்காகவும் நீ நன்றி அறிந்திருக்கிறாயோ?"

"அதற்குத்தான் முக்கியமாய், நாள்தோறும், நிமிஷந்தோறும் அவருக்கு ஸ்தோத்திரஞ் சொல்லுகிறேன்."

"அதெப்படி? மனுஷர் முகத்தையுஞ், சந்திர சூரிய நட்சேத்திரங்களின் பிரகாசத்தையும், அலங்காரமுள்ள கோடான கோடி வஸ்துகளையும், பார்க்காமல் இருப்பது

பாக்கியமென்று [illegible]. என்ன மதி கேடான யோசனை."

"ஐயா அ[illegible] சொல்லவேண்டாம். உமக்கு இருள்போல் [illegible] மத்தியில் எனக்கொரு தெளிந்த பிரகாசம் [illegible]. உமக்குச் சூரியன்எப்படியோ, [illegible] சேஷ்டம். பிரகாசமுள்ள அதிலும் இ[illegible] மலர்ந்த முகத்தோடு என்னை இந்த வஸ்[illegible] இதை வஸ்துவா? இவர்தான் என்றும் ப[illegible]ான சுந்தரமுள்ளவர். என் இருதய என் ஸ்[illegible] அவர் மேல் வைத்திருக்கிறேன். இந்த ய [illegible]ன் முன் இருக்கும்போது எனக்குத் [illegible]வசியமில்லை. இவருடைய அலங்கார [illegible]படியாய் வேறே எந்த வஸ்துவும் நமவில் வரக்கூடாது. அவர் சமுக முன் இருப்பது எனக்குப் பாக்கியம்; அவரை என் இருதயத்தோடு ஸ்நேகிப்பது என் சர்வ ஆசை."

"போதும், போதும். பயித்தியங்கொண்டவன்போல் புலம்பாதே. இராஜ கட்டளைக்கு நீ கீழ்ப்படிவாயா? அல்லது உன்னைப் பாடு படுத்த வேண்டுமா?"

"பாடு படுத்தவா?"

"ஆமா, பாடு படுத்தத்தான். இது இன்னதென்று உனக்குத் தெரியாதுபோல் இருக்கிறது. இதற்கு முன் உன்னை யாராகிலுங் காயப்படுத்தினது உண்டா?"

"இல்லை, இல்லை, கிறீஸ்துவர்கள் ஒருவரையுங் காயப்படுத்தமாட்டார்கள்."

தேர்த்துல்லியன்முன்னே உபாதையின் எந்திரமிருந்தது. [illegible]லனுக்குச் சமிக்கை காட்டி செசிலியை அதன்

மேல் கிடத்தச் செய்தான். அவன் அதன்மேலே அவளைத் தள்ளி அவளுடைய கைகால்களின் கணுக்களில் கயிறு கட்டி வளையங்களுக்குள் மாட்டினான். கண்ணில்லா செசிலி இதுவெல்லாஞ் செய்தவன் தன்னோடு பேசிக்கொண்டிருந்தவனென்று எண்ணியிருந்தாள். சூழவிருந்த ஜனங்களுஞ் சப்தமின்றி மூச்சுவிடாமல் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள். செசிலியின் இதழ்கள் மாத்திரம் அசைய அவள் சர்வேசுரனைப் பிரார்த்தித்தாள்.

அதிகாரி முன்னிலும் அதிக கோபத்தோடு சொல்வான்: "இன்னம் பிடிவாதமாயிருப்பாயா? நான் சொல்வதுபோல் செய்யமாட்டாயா? சொல் இல்லாவிடில் உன்னைக் கொடுமையாய் உபாதிப்பேன்."

பலியைப்போல் கைகால் கட்டப்பட்டிருந்த செசிலி மன உறுதியுடன் தைரியமாய்ப் பேசி சொல்வாள்:

"எவ்வளவு கொடுமையாய் என்னை உபாதித்தாலும் என் சேசுவை நான் மறக்கமாட்டேன். சர்வேசுரன் ஒருவருக்கே நான் ஆராதனை செய்வேன். நீர் வணங்கும் நாட்டுத் தேவர்கள் நரக பசாசுகள்."

அதிகாரி கதுலனுக்கு அடையாளங் கொடுக்க, அவன் உபாதை ஏந்திரத்தின் இருசக்கரத்தையும் பலமாய்ச் சுற்றினான். செசிலியின் கணுக்களில் கட்டியிருந்த கயிறுகள் பலமாயிழுக்கப்படவே, மூட்டுகள் பிசகிப்போனது போல் விண்விண் என்று தெரிக்க, மகா உக்கிரமான வேதனை அனுபவித்தாள். அவள் உடல் முழுதும் பதைத்துத் துடித்து இரத்தஞ் சிந்தி முகம் வெளுத்தது. கல் நெஞ்சனான அதிகாரி சொல்வான்:

"ஆஹா! உறைக்குதா! நல்லது; இவ்வளவு போதும், எங்கள் தேவனைக் கும்பிடு, உன்னை நான் விட்டுவிடுகிறேன்."

செசிலி அவன் சொன்ன வார்த்தையைக் கவனிக்கவில்லை. அவளுடைய மனமுங் கருத்தும் மோக்ஷத்திலிருக்க தேனினும் இனிய குரலோடு தன் இருதயபத்தாவை நோக்கி பின் வருமாறு பாடினாள்:

1. ஆதிபரப்பொருளே-உலகெல்லாம்-ஆளும் அருள்பரனே!
சோதிப் பிரதாபமாய் எங்குநிறைந்திடுஞ் சுத்த அரூபியனே!
நிந்தனை உடையாய்-அணிந்தொளிர்-நிமலா நான் உன் அருளால்
வேதனை துன்பங்கள் யாவும் பொறுத்திட,வேண்டும்வரங்கொடுப்பாய்.

2. சந்தோஷ காலத்திலும்-சுகமுள்ள-தாழ்வில்லாகாலத்திலும்
தந்தை நீ என்றுன்னை அண்டி நேசித்தேன் ஸ்வாமி நீயே அறிவாய்
நிந்தையுந் துன்பமிக-இப்போதென்னை-நெருக்கிவரும்போதும்
உந்தன் பதத்தை நான் சந்ததம் போற்றுவேன் உன் தயைப் பாடிடுவேன்.

அதிகாரி வெட்கி நாணி கோபம் பொங்கச் சொல்வான்:

"ஆஹா! நான் தயாளங் காண்பிக்கிறேன் என்று நீ என்னைப்பழிக்கிறாய்! அப்படியா? இதிலுங்கொடிய ஆக்கினை நான் இடப்போகிறேன். கதுலா! ஒரு பந்தத்தைக் கொளுத்தி அவளுடைய இருபக்கத்தையுஞ் சுடு. அப்போ பாடுவாளோ பார்க்கலாம்."

சூழ நின்றவர்கள் இவ்வளவு நிஷ்டூர வேதனைப்படும் ஏழைப் பெண்பேரில் அநுதாபப்பட்டு, இதுமட்டுஞ் சப்த

மின்றி மௌனமாயிருந்தவர்கள் இப்போது தங்கள் துக்கத்தை "ஐயோ! கொடுமை! கொடுமை!" என்ற பரிதாப மொழியால் வெளியாக்க, செசீலி இதனு தன்னைச் சுற்றி ஜனக்கும்பலிருக்கிறது என்று அறிந்தாள். அறிந்ததும், அவள் கொண்ட நாணத்தால், இதுமட்டும் இரத்தப்பசையற்று வெளுத்திருந்த அவள் முகமும் ம[illegible]றும் இரத்தமாய்ச் சிவந்திருப்பதை ஜனங்கள் கண்டு முன்னிலும் அதிகமாய் அநுதாபப்படும்போது, அதிகாரி அவர்களைக் கண்டித்து மௌனங் காக்கும்படி கற்பித்தான்.

செசீலி தன் மனதில் நிறைந்த தேவஸ்நேகத்தின் பெருக்கத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் மோக்ஷானந்த பாக்கிய ஆசையால் முன்போல இனிய குரலோடு, வீணையின் இசையும், பாலின் சுவையும், மாங்குயில் குரலுமொப்பாக பின்வருமாறு பாடினள்:

1. வானமும் உலகம் மற்றெல்லாம் ஆக்கி
   வகுத்து ஆண்டருள் திருப்பரனே!
   ஞானமே அணியாய்ப் பூண்டொளிர் தேவா!
   நலம் நிறை உன்பதம் ஸ்துதியே!
   ஈனர் மானிடர்க்காய் கொடுஞ் சிலுவையிலே
   இணையில்லாத் துயர் வதை உற்றாய்,
   நான் உனக்காக வேதனைப்படவே
   நல்வரம் அளித்ததால் ஸ்தோத்திரம்.

2. துன்ப வேதனைகள் படுவது எனக்கு
   சுகமும் ஆனந்தமும் ஆகும்;
   இன்பமார் உன்னைப் போல நானிருப்ப
   தெனக்கு பேர் பாக்கியமாகும்;
   அன்பிலா இந்த ஜனங்கள் முன் வெட்கம்
   அடைவதைத் தாழ நான் மாட்டேன்

   என் திரு பத்தாவாகிய உன்னோடு
   சேர்ந்திட எனை அழைத்திடாய் சுவாமீ.

செசீலி பாடின பாசுர இனிமையைக் கேட்ட ஜனங்கள் ஐயோவென்று பரிதாபிக்க, அதிகாரி கோபமிகுந்து வாயிலிருந்து நுரை கக்கிச் சொல்வான்,

"அடே கதுலா! முட்டாள்ப் பயலே! என்னடா இன்னஞ் செய்கிறாய். எரிகிற அந்தப் பந்தத்தை எடுத்து அவளுடைய இருபக்கத்தையுஞ் சுடுடா"

கதுலன் பந்தத்தை எடுத்துக்கொண்டு செசீலியின் கிட்டப்போய் அவள் இருபக்கத்தையுஞ் சுடும்படி அவளுடைய மேல் வஸ்திரத்தை நீக்கத் தன் கையை நீட்டினான்.

நீட்டின கையைப் பின்னெடுத்து அதிகாரியைப் பார்த்து "ஐயா! எல்லா முடிந்து போயிற்று. இறந்து போனாள்" என்று சொல்ல, தோர்க்குவியன் கதறி அலறிச் சொல்கிறான்:

"இறந்தா போனாள்? அதுக்குள்ளேயா? சக்கரத்தை ஒருவிசைதானே நீ சுழற்றினாய். பார் நன்றாய் இன்னஞ் செத்திருக்கமாட்டாள்."

கதுலன் சக்கரத்தைப்பின்னே சுற்றி சரீரத்தின் கிட்டப்போய் பார்த்தான். செசீலி இறந்தது மெய்தான். துன்பம் நிறைந்த கொடிய எந்திரத்திலிருந்து, இன்பம் பொழியும் நித்திய மோக்ஷபதவியிலும், துஷ்ட அதிகாரியின் கொடுங் கையில்நின்று தன் திவ்விய பத்தாவின் திருக்கையிலுஞ், செல்வ செசீலி ஜெயசீலியாய்ச் சேர்ந்தாள். அவள் செய்த ஜெபத்தினின்றெழுந்த சுகந்த தூபவர்க்க நறும்புகைபோல அவள் ஆத்துமமும் உயர எழும்பினதோ, அல்லது, அவளுடைய கற்பு நிலைகுன்றா நாணத்தால்

அவள் இருதயத்திலிருந்து முகத்தில் பாய்ந்தோடிய இரத்தம் திரும்பவுந் தன் உயிர் நிலையாகிய இருதயத்துக்கு வராத குறைவால் உயிர் பிரிந்ததோ? ஏதோ?

எங்கும் ஏக மௌனமாய் அச்சாநிசயமுடன் எல்லாரும் நிற்கையில், கதவின் கிட்ட கூடியிருந்த கும்பலிலிருந்து ஓர் சப்தம், மணி ஓசைபோல், தெளிவாய் ஒலித்தது: “ அடா! துஷ்டா! கொடுங்கோலா! நீ கொன்ற அந்தக் கபோதிப்பெண் உன்னிலும் அதிக சக்தி உள்ளவளென்று நீ அறியாயா? யார் கடைசியில் ஜெயித்தது. நீயா, அவளா? ”

“ அந்தப்பயலைப் பிடியுங்கள். இராப் பகல் அறுபது நாழிகைக்குள் மூன்றுவிசை எனக்கு குறுக்கே சனியனாய் வந்திருக்கிறான். அடா இந்தவிசை நீ தப்புமாட்டாய்.”

இவ்விதமாய் கதறித் தூஷணஞ் சொல்லிக்கொண்டு, அதிகாரியின் பக்கத்தில் நின்ற கோர்வீனன் தன் தொங்கியைத் தூக்கி, தாண்டிக் குதித்து கும்பலின் மேலே விழுந்து குருடனைப்போல வரும்போது அவன் போனவழியில் தேகபலாஷ்டிகனும் புஜபராக்கிரமமுள்ள இராக்ஷஸகுலவீரன் ஒருவன் அகஸ்மாத்தாய் வருவதுபோல் எதிர்ப்பட, அவன்மேல் கோர்வீனன் தடுமாறி மோதிச் சுழலும்போது, அவனை இராக்ஷஸவீரன் கெட்டியாய் இறுகப் பிடித்துக்கொண்டு சொல்வான் :

“ ஓ கோர்வீனு! என்ன சங்கதி? ஏன் இவ்வளவு ஆத்திரம்? காயம் ஒன்றுமில்லையே?”

“ காயமில்லை. ஆனல், குவாத்ராத்துள், என்னைத் தடுக்காதே; கையைவிடு; அந்தப் பயலைப் பிடிக்கவேணும்.”

“ அந்தப்பயலே ? யாரவன் ? வா, நானுங்கூட வருகிறேன்.”

“ என்னைவிடு, அவன் ஓடிப் போவான்.”

“ யார் ஓடிப் போவான் ?”

“ அவன்தான் பங்கிராஸ், பசெட்டி ; என் தகப்பனை நிந்தித்து ஓடுகிறான்.”

இராக்ஷஸவீரன் பிடித்தபிடியை விடாமல் பின்னாலே திரும்பிப் பார்த்து, பங்கிராஸ் கண்ணுக்குக் காணுமல் தப்பித்து ஒளிந்து கொண்டானென்று அறிந்த பின்பு மாத்திரம் கையை விட்டுச் சொல்வான் :

“ பங்கிராஸா! யாரவன்? உன் தகப்பனை நிந்திக்கலாச்சா! எங்கேயிருக்கிறான், ஓடிப் போய் அவனைப் பிடித்து வா.”

கோர்வீனன் அசைந்து ஆட்டிப் போகிறதுக்குள்ளே பங்கிராஸ் சமீபத்திலிருந்த தியோஜெனன் வீட்டுக்குள்ப் போய் கதவை நன்ருய் சார்த்திக் கொண்டான்.

இவையெல்லாங் கண்ட நகராதிகாரி நாணி, கதுலனைப் பார்த்து செசீலியின் பிரேதத்தை எடுத்து திபேரி ஆற்றில் எறிந்துபோடும்படி கற்பித்தான். கதுலன் போகும்போது படைவீரன் ஒருவன் அவனுக்கு சமிக்கை காட்டி அந்தரங்கத்தில் கூப்பிட்டு அவன் கையில் பணப்பையை வைத்து சொல்வான்: “கதுலா, அஸ்தமித்து ஒருமணி ஆனபின்பு இந்த பிரேதத்தை லூசீனுள் வீட்டுக்கு, மேலண்டைப் பாதை வழியாய்க் கொண்டுவா.”

“ நல்லது சேனுபதியே! உங்கள் இஷ்டம்போல் அட்டியின்றி கொண்டு வந்து சேர்க்கிறேன்.”

ஜனங்கள் தங்கள் வீடுகளுக்குத் திரும்பிப் போகும்போது, அன்று பார்த்த கொடுமையைப் பற்றிபேசிக்கொண்டு போனார்கள். ஒருவன் தன்னுடன் வந்தவனைப் பார்த்துக் கேட்பான் :

" அந்த ஏழைப் பெண் எதினிமித்தம் அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் இறந்து போனாள் ?"

" ஓ! பயப்பிராந்தியால் அவள் இறந்திருக்கவேண்டும்."

இவர்களிருவரும் பேசிக்கொண்டு போனதைக் கேட்ட வேறொருவன் அவர்களுக்குச் சொல்வான் :

" பயத்தினாலல்ல. கிறீஸ்துவப் பெண்களுக்கு இயல்பாயுள்ள நாணத்தால்த்தான் அவள் அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் இறந்தாள்."

௰௩-ம். அதிகாரம்.

நீதியும் தண்டனையும்.

அரசன் அன்று கொல்லுந் தெய்வ நின்று கொல்லும்.

நகர் அதிகாரி இராஜ சட்ட விஷயமாய் நடந்த அவக்கியாதியான சங்கதிகளை மாக்சிமியனுக்கு அறிவிக்கும்படியாய் அடுத்தநாள் இராஜ பேட்டிக்குப் போனான். அரசன் ஏதோ காரணத்தால் கோபாவேசமாயிருந்ததால் அன்று காலமேகோர்வீனன் இவன் கிட்ட மாத்திரம் வந்திருந்தால் அவனைப் பிடித்துக் கடித்து தன் நகங்களால் வகிர்ந்து கொன்றிருப்பான். தோர்த்துல்லியன் வந்த சமயத்தில் செபஸ்தியாரும் ஏதோ வேலையை உத்தேசித்து அரண்மனைக்கு வந்திருந்தார்.

தன் அதிகாரியைப் பார்த்த உடனே அரசன் பொங்கி வெகுளியோடு கேட்பான் : " எங்கே, உன் மகன் அந்த மூட்டாள்ப் பயல் ?"

" மகா இராஜா! அவனுடைய துர் அதிர்ஷ்டம், அவனுடைய வேலை அநுகூலப்படாததின் நிமித்தம தங்களது தேவத்துவத்துக்கு உண்டான கோபத்தைத் தணிக்கும்படியாய், தங்களது திவ்ய தரிசனத்துக்கு வெளியே காத்துக்கொண்டு நிற்கின்றான்."

" துர் அதிர்ஷ்டமா அவனுடைய சுத்தமட்டித்தனமா ? பளா ! பளா ! மகா சமர்த்தன் உன் மகன் ! அவனுக்குத் தக்க சம்மானங் கொடுக்கவேண்டும். அவனை உள்ளே வரச் சொல்லு."

கோர்வீனன் பயந்து நடுங்கி விடவிடத்து உள்ளே வந்து அரசன் பாதத்தில் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து நமஸ்காரஞ் செய்யும்போது மாக்சிமியன் அவனுக்குப் பலமாய் ஒரு உதை கொடுக்க, கோர்வீனன் ஓர் பந்துபோல் உருண்டு பிரண்டு அந்தக் கொலுமண்டபத்தின் மத்தியில்ப் போய் விழுந்தான். இதைக் கண்டு இராஜ மகத்துவம் மடமட என்று சிரிக்க, அவனுடைய கோபஞ் சற்றுத் தணிந்தது. அதன் பின் சொல்வான் :

" அடே எழுந்திருந்து கிட்ட வாடா, மட்டிப் பயலே. இராஜ சட்டம் போனகதி நடந்த சங்கதியைச் சொல். என்ன ?"!

கோர்வீனன் தன்மேல் குற்றம் வாராதபடி, சங்கதியைக் கூட்டியுங் குறைத்தும் இட்டுக்கட்டிச் சொல்லும்போது, மாக்சிமியன், கிறீஸ்துவர்கள் சமர்த்தாய் செய்ததைக் கேட்டு, பலமுறை குலுங்கக் குலுங்கச் சிரித்தான். கோர்வீனன் சொல்லி முடித்தபின் அரசன் சொல்வான் :

"நல்லது போனது போகட்டும். உன் பேரில் நாம் தயவாயிருப்போம். சேவகரே அந்த ஆயுதத்தை எடுங்கள்."

உடனே சேவகர் கோடரியை எடுத்துத் தீட்டிக் கருக்காக்கிறார்கள். கோர்வினன் கீழே சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து அலறிப் பதறிச் சொல்வான் :

"ஓ தேவத்துவ இராஜனே! என்னைக் கொல்லவேண்டாம். என் உயிரைக் காப்பாற்றினால் ஒரு முக்கிய சங்கதி தங்களுக்கு நான் அறிவிப்பேன்."

"அதைக்காக பெறாத உன் உயிர் யாருக்குத்தேவை சேவகரே! கோடரி இருக்கட்டும். பிரம்பை எடுத்து நன்றாய்த் தீருங்கள். இதன் ருசி இவன் பார்த்தால் போதும்."

சேவகர் உடனே கோர்வினன் மேல்வஸ்திரத்தைக் கழற்றி, அவன் கைகளைப் பின்னால் சேர்த்துக் கட்டி, இரண்டு பேர் பிரம்பெடுத்து மாற்றி மாற்றி பளீர் பளீர் என்று அவன் முதுகில் பொழிந்தார்கள். கோர்வினன் அடித்துத் துள்ளி, நெருப்பில் விழுந்த புழுப்போல் நெளிந்து வளைந்து சுழன்றான். இதைக் கண்டு இளகிய மனமுள்ள மாக்சிமியன் சிரித்து மகிழ்ந்தான். கடைசியில் அவனை நோக்கி அரசன் கேட்பான் :

"இப்போ, சொல்லுடா, ஏதோ பிரமாதமான சங்கதி உண்டென்றாயே. அதென்னடா?"

"மகா இராஜா! இராஜ சட்டத்தை எடுத்துக் கிழித்தவன் யார் என்று எனக்குத் தெரியும்."

"ஆஹா! தெரியுமா! யார் அவன்?"

"அவன் ஒரு வாலிபப் பயல். பெயர் பங்கிராஸ், ஸ்தம்பத்தின் அடியில் அவனுடைய கத்தி விழுந்து கிடந்தது."

"அப்படியானால் நீ ஏன் அவனைப் பிடித்து நீதிசாலைக்குக் கொண்டு வரவில்லை?"

"இன்றைக்குள்ளே இரண்டுவிசை என் கையில் அகப்படுவதாயிருந்தான். ஆனால் தப்பித்தோடிப் போய்விட்டான்."

"மூடா! இன்னம் ஒருவிசை அவனை நீ தப்பவிட்டால் அவனுக்குப் பதில் உன் தலையைக் கொண்டு வரும்படியாய் நேரிடும். ஆனால் நீ எப்படி அவனை அறிந்தாய்?"

"மகா இராஜா! காசியான் என்ற ஒரு உபாத்தி வைத்திருந்த பள்ளிக்கூடத்தில், அவனும் நானும் முன்னொரு காலத்தில் படித்தோம். அந்தக் காசியானுங் கிறீஸ்துவன்."

"கிறீஸ்துவனா? ஓ! அக்கிரமம்! நமது இராட்சியத்தில், நம்முடைய பிரஜைகளுக்கு, ஓர் கிறீஸ்துவன் உபாத்தியாயராயிருக்கத் துணிந்தானா? அவன்தானல்லவா நமது சட்டத்தை மீறி நமது தேவர்களைப் பழிக்க அந்தப் பயலுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தது? அவன்தானல்லவா நாம் ஸ்தாபித்த சட்டத்தைக் கிழிக்கும்படி பங்கிராஸ் என்ற கட்டிப் பயலுக்குச் சொல்லித் தந்தவன்? அந்த உபாத்தி எங்கே இருக்கிறானென்று உனக்குத் தெரியுமா?"

"தெரியும் மன்னனே! அந்த இடம் இன்னதென்று துர்குவாதன் என்ற ஒருவன் எனக்குச் சொன்னான்."

"இந்த துர்குவாதன் யார்?"

"இவன் குரோமாசியனோடும் அவனைச் சேர்ந்த கிறீஸ்துவர்களோடுங் கொஞ்சநாள் அவன் கிராமத்திலிருந்தவன்."

"ஓ கொடுமை! கொடுமை! விசாரிக்க விசாரிக்க எல்லாம் அக்கிரமமாய்த் தோன்றுகின்றது. என்ன? மாஜி நகராதிகாரி குரோமாசியனா கிறீஸ்துவனா?"

"ஆமா, மகா இராஜா. அவனுடன் அநேகருங் கம்பானியாவென்ற கிராமத்தில் இப்போது குடியிருக்கிறார்கள்."

"ஓ! துரோகம்! எல்லாருங் கிறீஸ்துவர்களா! இனி யாரை நம்பலாம்? அதிகாரி, உடனே சேவகர்களை அனுப்பி இவர்களையுங் காசியானையுந் தார்குவாதனையும் பிடித்துக் கட்டி வரும்படி செய்."

"இராஜனே! தார்குவாதன் இப்போது கிறீஸ்துவன் அல்ல."

"அது நமக்கு என்ன? எத்தனை பேர்களைப் பிடிக்கக் கூடுமோ அத்தனை பேர்களைப் பிடித்துவா. ஒருவனையும் விடாதே. நல்லது நீங்கள் எல்லாரும் வெளியே போங்கள். நாம் சாப்பிட நேரமாகின்றது."

கோர்வீனன் வீட்டுக்குப் போய் தன் முதுகுக்குப் பற்றுப்போட்டு பட்ட வலியின் உபத்திரவத்தைத் தணிக்கும்படி பார்த்தான். இராத்திரி முழுதுங் கண்ணில் நித்திரை தூக்கமின்றி உடம்பெல்லாம் நெருப்புப்போல் எரிய அவஸ்தைப்பட்டான். மறுநாள் அதிகாலமே எழுந்திருந்து, தனக்கு வந்த அவமானத்துக்கு ஒருவாறு பரிகாரம் பண்ணவேண்டுமென்று தன் தகப்பனிடத்தில் சொல்லி, குரோமாசியன் இருந்த கம்பானியாவுக்குச் சடுதியில் போய் அங்கே இருப்பவர்கள் எல்லாரையும் பிடிப்பதென்று உத்தேசித்தான்.

கோர்வீனன் தன் எண்ணம் அனுகூலமாய் முடியும்படி பகீரத பிரயத்தனங்கள் செய்வதால் இவன் சரித்திரத்தை இங்கே நிறுத்தி, இவனுடைய உடன்கூட்டாளி தார்குவாதனுடைய சங்கதி இன்னதென்று சொல்லவேண்டும். இந்தச் சகோதர சாமத்துரோகி சேவகர்களைக் கூட்டிக்

[illegible] சுரங்கத்துக்குள் போகும்போது, போன வழி [illegible] போனதை, அங்கே சேவகனை விட்டு [illegible] கப்போனவன், மாயமாய் மறைந்து போனதை [illegible] நாம் சொன்னோம் அல்லவா? அவன் மறைந்த விதம் இதுதான்: அவன் ஓடின பக்கத்தில் பழுதாய் இடிந்து கிடந்தபடிகளிருந்தன. இப்படிகள் வழியாய் கீழ்த்தட்டுக்குப் போக ஓர் பாதை இருந்தது. தார்குவாதன் கையில் தீபம் பிடித்துக்கொண்டு முன்பின் பாராமல் ஓடினவன், இந்தப் பாழும் படிகளில் தலைகீழாய் விழுந்து தேகம் மார்பை தப்பி மூர்ச்சையாய் விட்டான். இந்த ஸ்திதியிலிருக்கும்போது இவனோடு வந்தவர்கள் கூப்பிட்டதும் தேடினதும் ஒன்றுங் கேட்கவில்லை. அவர்கள் வெளியே போய் வெகுநேரமானபின்பு மூர்ச்சை தெளிந்து தன் ஸ்வய ஸ்திதிக்கு வந்தான். வந்தும் தான் இருந்த இடம் இன்னதென்று அறியக்கூடவில்லை. எழுந்து இங்கும் அங்குந் தட்டித் தடவி, முட்டிமோதி, நடக்கும்போது, தான் சுரங்கத்துக்குள் இருப்பதாக அப்போத்தான் அறிவு வந்தது. ஆனால் எவ்விதம் இங்கே தனியே வந்தானென்றும், எப்படி இருட்டுக் கெபிக்குள் விழுந்தானென்றும் அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. அப்போது தன்னிடம் மெழுகுவத்தியுஞ் சக்கிமுக்கிக் கல்லும் இருப்பதாக நினைவு வர, இவைகளை எடுத்து வெளிச்சம் ஏற்றி, சுற்றிப்பார்க்கையில், தான் பாதையை விட்டு எங்கேயோ வந்திருப்பதாக அறிந்தான். அவனிருந்த இடத்தைப்பற்றி ஒன்றும் அறியாததால் நடந்து போகப்போக, பாதை சுற்றும் சுழலுமாயிருந்தது. திக்குத் திசை அறியாமல் திகைத்துத் திண்டாடினான்.

தன் கையிலிருந்த வத்தி அவியு முன்னே ஒரு பாதையைப் பிடித்து எப்படியாகிலும் வெளியே வந்துவிடலாமென்று நம்பியிருந்தாலும் வர வர பயம் அதிகரித்தது. வத்திகளும் எரிந்துபோக இன்னம் ஒன்றுமாத்திரந்தான் இருந்தது. இதுவுமன்றி அன்று காலமேமுதல் ஒன்றும் சாப்பிடாத பசியின் களையால் நடக்க சக்தியின்றி கைகால் தளர்ந்துபோக, அனேக நாழிகை நடந்துபோன பின்பு திரும்பவும் முன் தான் நின்ற இடத்துக்கே சுற்றி வருவதாகக் கண்டான்.

ஆதி முதலில் தன்னைச் சுற்றி இருப்பவைகள் இன்னதென்று அவன் கவனிக்கவில்லை போகப்போக சுற்றுமற்றும் பார்த்தான். வேதசாட்சிகளின் கல்லறைகளும் அவைகள்மேல் பதித்திருந்த கருங்கற் பலகைகளும் தோன்றின. ஒருகல்லில் 'இவன் சமாதானத்தில் இளைப்பாறுகிறான்' என்றும், வேறொன்றில், 'இவன் சேசுக்கிறீஸ்துவினிடம் நித்திரை செய்கிறான்'' என்றும் இப்படிப் பலவாறாய் எழுதியிருந்ததை வாசித்தான். அந்தச் சிறு அறைகளுக்குள் பரிசுத்தவான்களின் பிரேதங்கள் உலகத்தின் கடைசி நாள்மட்டும் காத்திருக்கின்றனவென்றும், அந்த சுருந்த நாளில் எக்காள சப்தம் கேட்டவுடனே எழுந்திருந்து வெளியே வருவார்களென்றும் யோசித்தான். தானும் இன்னம் சில நாழிகைக்குள் அவர்களைப்போல் பிரேதமாய்க் கிடப்பானென்று பயத்தோடு நினைத்து தன்னிடமிருந்த கடைசி வத்தியைக் கொளுத்தி, அங்கே குவிந்திருந்த குப்பைமேலே, நிற்க சக்தியின்றி, உட்கார்ந்தான். ஆனால் மரண நித்திரையில் அங்கிருக்கும் பரிசுத்தவான்களைப்போல சமாதானத்தில் இளைப்பாறுவானா? அந்த இருண்ட சுரங்கத்தில் எவரும் அறியாமலும், யாரும் அநு

தாபப்படாமலும், யாருதவியுமின்றி, தனியே செத்துக் கிடந்த நாயைப்போல நாறவேண்டுமோ? பிற்காலத்தில் யாராகிலும் தற்செயலாய் அங்கேவந்து சிதறி நாறிக்கிடக்கும் எலும்புகளைக் கண்டால், இவை திருட்டுத்தனமாய் சுரங்கத்துக்குள் நுழைந்த தேவதுரோகியின் எலும்புகளாயிருக்க வேண்டுமென்று நினைத்து எடுத்து வெளியே எறிய மாட்டார்களா?

அவ்வித தூர்ச்சாவு இப்போது அடுத்து வந்தது. அவன் தலை கிறு கிறென்று சுற்ற, இருதயம் படபடவென் அடிக்க, கொடுங்கோலன் எமராஜன் வரும் சப்தம் கேட்பதாக நினைத்தான். கையில் பிடித்திருந்த வத்தி அடிமட்டும் எரிந்து வந்ததால் அதைப் பிடிக்கக் கூடாமல் கிட்ட இருந்த ஒரு கல்லின்மேல் வைத்தான். இன்னம் இரண்டு நிமிஷந்தான் எரியலாம். ஆனால் மேலேயிருந்து தூசியோ கசிந்துவிழும் தண்ணீர்த்துளியோ ஏதோ அதன்மேல் விழ, அதுவும் அவிந்தது. இரண்டு நிமிஷம் அது எரியக்கூடுமென்பதால், இரண்டு நிமிஷமாவது உயிர் தரும் பிரகாசத்தைப் பார்க்கலாமே என்று நினைத்து மகா ஆசையோடு சக்கிமுக்கிக் கல்லைத் திரும்பவும் எடுத்து, கால்மணிவரையில், தட்டித்தட்டித் தீபமேற்ற வருந்தினான். பயத்தால் அவனுக்குண்டான வேர்வையின் நிமித்தம் கையுங்கல்லும் நனைந்திருந்ததால் நெருப்புப் பொறி சீக்கிரம் வரவில்லை. கடைசியாய் வத்தியைக் கொளுத்தினான். கொளுத்தினவன் சுற்றிப் பார்த்து பாதையைத் தேடாமல் உன்மத்தனைப்போலே விளக்கை உற்று வெறிக்கப்பார்த்து, அது அவியும்போது அத்தோடு தன் உயிரும் அவிந்துபோகுமென்றாற்போல் காத்திருந்தான். அந்த

வத்தியும் மின்மினிபோல எரிந்த பின்பு பட்டென்று வெடித்து அவிந்தது.

துர்குவாதனுடைய ஜீவனும் அவிந்துபோனதோ? ஏன் அவியவில்லை? சாவின் அந்தகாரம் அவனைச் சுற்றிச் சூழ்ந்திருந்தது. ஜீவப்பிராணிகளின் கூட்டுறவிலிருந்து நீக்கப்பட்டு இந்தக் கல்லறைக்குள் வந்தான். இவனுடன் சேர்ந்தவர், இறந்தவர். இவனுக்கும் இவர்களுக்குமுள்ள வித்தியாசமேதெனில் இவன் இருந்த கல்லறை அவர்கள் இருந்ததிலும் அதிக விஸ்தாரமானது. இருளுந்தனிவாசமும் இருவருக்கும் பொது.

துர்குவாதனுக்கு இன்னுஞ் சாவு வரவில்லை. அவன் மனதுக்குள் புழுவொன்று உற்பத்தியாகி அதை அரித்து மேய்ந்தது. வரவரப் பெரிதாகி அழலவிரியன்போல் அவன் மனதைக் கவ்விப்பிடித்தது. சந்தோஷகரமான விஷயங்களை நினைத்தான். குரோமாசியன் கிராமத்திலிருக்கும்போது தன் மனதிலிருந்த பரிபூரண சாந்தியும், பொலிகார்ப் என்ற குரு கடைசிவிசை சொன்ன நற்புத்தியும், ஞாபகத்தில் வந்தது. வந்தவுடனே, தான் அவர்களைப் புல்வியனுக்குஞ் ஜோர்வினனுக்குங் காட்டிக்கொடுத்த துரோகம் மின்னலைப்போல் பளிச்சென்று அவன் நினைவிலத் தோன்றினது. இதிலிருந்து இவன் செய்த பல வகையான அக்கிரம செய்கைகளெல்லாம் ஒன்றுக்குப் பின் ஒன்றாய் இவன் மனதில் கூடி மொய்த்தது. அவன் குடியும், சூதும், துன்மார்க்கவேலையும், கள்ள வேஷமும், வேதத்தை மறுத்த துரோகமும், அக்கிரமமும், அநியாயமும், அன்றுகாலமே செய்ய எத்தனித்த பழிபாதகமும், எல்லாங் குட்டிப்பேய்கள்போல் கூடிச் சேர்ந்து, கைகளை

க்கோர்த்து, கூத்தாடி, குரவையிட்டு, சத்திக் கதறி, சிரித்து நகைத்து, கெக்கலி கொட்டி, கைகளை மடித்துப் பழிப்பதாக இவனுக்குத் தோன்றினது.

துர்குவாதன் மயங்கிச் சோர்ந்து, கீழே விழுந்து, தன் கண்களைக் கையால் மூடிச்சொல்வான்: "இதுதான் கொடிய நரகம். நான் இப்போது செத்துப்போய் இருக்கலாம். நரக பாதாளக் குழியில் இதிலும் என்ன அதிக துன்பம் உண்டு?"

இருதயம் பதைத்தது. தேகஞ் சுருங்கினது. நாடி விழுந்தது. உயிர் இதோ அதோ போகுதென்று அவன் நினைக்கும்போது தூரத்திலிருந்து சப்தம் வருவதாகக் கேட்டான். இது கனவோ, நினைவோ, எதுவோவென்று மனதில் போராடினான். ஆனால் அந்த இனிய ஓசை அவன் காதில் திரும்பவுஞ் சப்தித்தது. எழுந்து நின்று உற்றுக் கேட்டான். சப்தம் வரவர தெளிவாயிருந்தது. தேவலோகத்திலிருந்து வான தூதர்கள் இறங்கி வந்து நர்த கீதஞ்செய்து ஆனந்தமாய்ப் பாடினதுபோல் மதுரமாயிருந்தது. இதைக் கேட்ட துர்குவாதன் சொல்வான்: "என்ன அதிசயம் இது? நரகத்துக்கு இவ்வளவு சமீபத்தில் மோட்சம் இருக்கிறதென்று யார் நினைத்திருப்பார்? ஓ! சிலவிசை எனக்குத் தீர்ப்புச் சொல்லும்படியாய்ச் சுயஞ் சீவியரான நியாயாதிபதியோடு தேவ தூதர்கள் எல்லாரும் வருகிறார்களோ?"

தீப வெளிச்சந் தூரத்தில் தோன்ற, அவர்கள் பாடிய தேவ சங்கீத வாக்கியங்கள் தெளிவாய் சப்தித்தன:

"என் ஆண்டவரிடத்தில் சமாதானமாய் நான் துஞ்சி இளைப்பாறுவேன்."

துர்குவாதன் சொல்வான் : "இந்த வாக்கியம்எனக்கல்ல. வேதத்துக்காகத் தன் உயிரைக் கொடுத்த வேதசாட்சிக்கு ஏற்ற வாக்கியம் இது. தன் வேதத்தை மறுத்த துரோகிக்குச் செல்லமாட்டாது."

பிரகாசம் அதிகரித்தது. இராவிருள் அடர்ந்த பூமியில் கீழ்த்திசை சிவந்து, அருணோதயம் வருவதுபோல் இருந்தது. அங்கு தோன்றிய காட்சி விநோதாலங்காரமுள்ள தேவ காட்சி. நீண்ட உடை அணிந்த பலரூபங்கள் அணி அணியாய் அடக்கம் மரியாதையுடன் நடந்துவந்தார்கள். பிரதம வரிசையில் கன்னியமங்கையர்கள் கையில் தீபம் ஏந்தி அமர்ந்து மெதுவாய் நடந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின் நாலு பேர், வெள்ளைத் துணியால் மூடி தலையில் முண்முடி சூடியிருந்த ஏதோ ஒன்றைத் தூக்கி வர அவர்களுக்குப் பின் தார்சீஸ் என்ற சீஷன், தூப வர்க்கத்திலிருந்து பரிமள நறும் புகை குப் குப் என்று மேலே எழும்பக் கலசம் ஒன்றை ஏந்தி நடக்க, அவனுக்குப் பின் குருக்களுஞ் சந்நியாசிகளும் வரிசை வரிசையாய் வர, இவர்களுக்குப் பின் அர்ச். பாப்பும் அவர் இருபக்கத்திலும் இரு குருக்கள் துணைவராய் நடக்க, இவர்களுக்குப் பின் தியோஜெனும் அவன் இருமக்களும், செபஸ்தியாரும் இன்னும் அநேகம் பேர்களுந் துக்க முகத்தோடு நடந்து வந்தார்கள். இவர்களில் அநேகர் கையில் தீபம் ஏந்தி வந்ததால் ஏதோ திவ்யமான பிரகாச வெளிச்சத்தில் எல்லாரும் அசைவதாகத் தோன்றினார்கள்.

இவர்கள் துர்குவாதன் நின்ற இடத்துக்குச் சமீபத்தில் வரும்போது தேவசங்கீதத்தின் அடுத்த வாக்கியத்தைப் பாடினார்கள் :

"ஏனெனில், ஆண்டவரே ! நீர்தான் என்னிடத்தில்

நம்பிக்கை [illegible] நிற்கும்படியாய், விசேஷ கிர்பை செய்தீர்."

துர்குவாதன் இதைக்கேட்கவும் இதுதான் எனக்காகப்
பாடின வாக்கியம். இதுதான் எனக்கு, என்றநினைவோடு
முழங்காலிலிருக்க, அவன் முன்கேட்டிருந்த வேதபடிப்
பினைகளெல்லாம் இப்போது அவன் ஞாபகத்தில் வர, தன்
சத்துவமெல்லாங்கூட்டி எழுந்து ஊர்ந்து நகர்ந்து, எல்லா
ருக்கும் பின்னே மறைவில் சற்றுத் தூரமாய்க் கூடப்
போனான். அவர்கள் ஒரு அறைக்குள் சேர அதிலி
ருந்த பல தீபவெளிச்சத்தில் நல்லமேய்ப்பன் படம் துர்கு
வாதன் கண்முன் தோன்றினது. உள்ளேபோகத் துணி
வின்றி வெளியே நின்று, மனஸ்தாபத்தால் தன் நெஞ்
சைத்தட்டி இரக்க நிதியாகுஞ் சர்வேசுரனைப் பிரார்த்தித்
தான்.

கன்னியர் தூக்கிவந்த பிரேதத்தைக் கீழேவைத்து,
தேவசங்கீத கீர்த்தனைகளை, ஆனந்த சந்தோஷம், பூரண
நம்பிக்கையைக் குறிக்குங் கீததொனிகளில் இன்பமாய்ப்
பாடி, ஜெபங்கள் செய்தபின்பு, பிரேதத்தை தயார் செய்
திருந்த தக்க இடத்தில் க்ஷேமித்தார்கள். இந்தச்ச ங்கு
களைச் செய்து கொண்டிருக்கையில், கிட்டநின்ற ஒருவ
னிடம் துர்குவாதன் மெதுவாய்ப் போய், அவன்காதுக்குள்
பேசி, அப்பா, இது யாருடைய பிரேதக்ஷேம உற்சவம்
என்று கேட்டான்.

அதற்கு அவன் சொல்வான்: "இது பரிசுத்தகன்னி
யாம்கபோதி செசீலி அம்மாளின் க்ஷேம உற்சவம். இன்று
காலமேதான் சேவகர்கள் சுரங்கத்துக்குள் வந்து அவளைப்
பிடித்துக் கொண்டுபோய் கொன்று போட்டார்கள்.

இப்போது அந்தப் பாக்கியவதி மோக்ஷ பதவியில் இருக்கிறாள்."

ஆர்குவாதன் பெருமூச்சுவிட்டு: "ஆ! நான்தான் அந்தக் கன்னியைக் கொன்ற கொடும் பாவி!" என்று சொல்லி மயங்கிச் சோர்ந்து அர்ச். பாப்புவின் பாதத்தில விழுந்தான். உள் எழும்பிய துக்க மிகுதியால் பேசக்கூடாமல் சற்றுக் கீழே கிடந்தபின், தான் சொல்லும் படியாய் உத்தேசித்து வந்த வார்த்தைகளையே ஆர்குவாதன் சொன்னான்:

"என் தகப்பனே! பரலோகம் சாட்சியாய் இருக்க உமக்குத் துரோகமாய் நான் பாவத்தைச் செய்தேன். இனி உமது பிள்ளை என்று சொல்ல பாத்திரமில்லாதவன் நான்."

அர்ச். பாப்பு அவனை வெகு பட்சத்தோடு தூக்கி தமது இருதயத்தோடு சேர்த்து அணைத்து, அன்பே குரலெடுத்துப் பேசினதுபோல் சொல்வார்:

"என் பிரிய மகனே! நீ யார் எவனாயினும் உன் தந்தை வீட்டுக்குச் சுகமே வா. பயப்படாதே. ஆனால், அப்பா பிள்ளாய், நீ மெத்தவுங் களைத்துச் சோர்ந்திருக்கிறாய். சாப்பிட்டு இளைப்பாறி அதன்பின் உன் சங்கதியைச் சொல்லலாம்."

உடனே அவனுக்குக் கொஞ்சஞ் சாப்பாடு கொண்டு வந்தார்கள். ஆனால் ஆர்குவாதன் தான் செய்த அக்கிரம பாவங்களை ஆதியோடந்தமாய் எல்லாரும் அறியும்படி சொல்லி பொறுத்தல் கேட்டு, பொதுப் பாவசங்கீர்த்தனஞ் செய்து, சர்வேசுரனுடன் சமாதானமான பிற்பாடு மாத்திரந்தான், சாப்பிடுவதாகத் தீர்மானித்திருந்ததால சற்றுத் தாமதஞ் சென்றது.

தந்தை வீட்டை விட்டு ஓடிப்போன ஊதாரி திரும்பி வந்ததாலும், மந்தையை விட்டுத் தப்பிப்போன ஆட்டுக்குட்டி மந்தைக்குள் திரும்பவுஞ் சேர்ந்ததாலும் எல்லாருஞ் சந்தோஷம் அடைந்தார்கள். அக்னேசி மோக்ஷ பரவசமானவள்போல், சேசுநாதருடைய சிம்மாசனத்தின் சமீபத்தில், செசீலி ஜெயசீலியாய் நிற்பதையும், அவள் இரு கண்கள் மாணிக்க தீபம் போல் பிரகாசம் வீச, அவள் தனக்கு வேத சாட்சி முடிபெறுவித்தவனுக்காக பிரார்த்திப்பதையும் பார்ப்பதாகத் தோன்றினள். செசீலி ஜெபத்தின் பலன் கைமெய்யாய்க் கண்டுகொண்டு ஆனந்த பூரிப்படைந்தாள்.

இயோஜெனனும் அவள் இரு பிள்ளைகளுந் ஆர்குவாதனைப் பராமரிப்பதாய் ஏற்றுக்கொண்டு அவனுக்கு மோசமும் ஆபத்துஞ், சோதனை தந்திரமும், வாராதபடி வேண்டிய பிரயத்தனங்கள் செய்தார்கள். ஆர்குவாதன் தன் பாவங்களுக்குப் பரிகாரமாக வெகு காலம் ஜெபதபஞ் செய்து உத்தரித்த பின்பு, கடைசியில் திருச்சபையிலுள்ள நன்மை வரங்கள் பலன்களுக்கெல்லாம் பூரண சுதந்தரம் பெறும்படியாய் சபைக்குள் அங்கீகரிக்கப்பட்டான்.

௰௩-ம். அதிகாரம்.

பழிவாங்கும் இருவகை வழி.

பெஸ்தியார் சுரங்கத்துக்குள் செசீலியின் பிரேத க்ஷேம உற்சவத்துக்குப்போனபோது, அர்ச். பாப்பானவரைக் கண்டு பேசி, வேத விரோதிகள் அவரையே முக்கியமாய்ப் பிடிக்கத் தேடுவதால், அவர்கள் கையில் விழா

வண்ணம் ஏற்ற வழி வகை இன்னதென்று இருவரும் யோசித்துப் பார்த்தார்கள். புல்வியனுடைய கபடமான கருத்தையும் துர்குவாதன் வாயால் அறிந்து, அர்ச். பாப்பு தாம் வழக்கமாய் இருக்கும் வீட்டிலிருப்பது யுக்தம் அன்றென்று நினைத்து, இராயன் அரண்மனைக்குச் சமீபத்திலிருந்த இரேனே என்ற கிறீஸ்துவளான ஓர் செல்வ பெருமாட்டியின் வீட்டிலிருக்கும்படி தீர்மானித்தார்கள். சமீபமிருந்தால் சமுசியந் தோன்றா, என்பதற்கு ஒப்ப, செபஸ்தியாரும் இராக்ஷஸ வீரனும் அர்ச். பாப்புவை மேற்சொன்ன வீட்டுக்கு உடைமாற்றிக் கூட்டிப்போனார்கள்.

மறுநாள் அதிகாலமே செபஸ்தியார் பங்கிராசைக் கூப்பிட்டுச் சொல்வார் : "பங்கிராஸ், நீயுங் குவாத்ராத்தும் தாமதமின்றி புறப்பட்டு கம்பானியாவின் கிராமத்துக்குப் போகவேண்டும். உங்கள் பிரயாணத்துக்குத் தக்க குதிரைகள் நான் சித்தஞ் செய்திருக்கிறேன்."

"அண்ணேன், ஏன் என்னை இந்தச் சமயத்தில் உரோமையை விட்டு அனுப்புகிறீர்கள்? நான் வேதத்தில் உறுதியாய் இருப்பேனோ அல்லவோவென்று உங்களுக்கு ஏதேனுஞ் சந்தேகம் உண்டா?"

"பங்கிராஸ், இதுவெல்லாம் இப்போது கேட்காதே பிற்பாடு நீ அறிவாய். நீ அங்கே போய் ஏது செய்யவேண்டுமென்பதை மாத்திரம் உனக்கு நான் சொல்வேன் அவ்வளவு உனக்குப் போதும். கோர்வீனன் குரோமாசியனையும் அவரோடு கூட இருப்பவர்களையும் பிடிக்கும்படி இராஜ உத்தரவு பெற்றுக் கம்பானியாவுக்குப் போக சன்னத்தனாயிருக்கிறான். அங்கே இருக்கிறவர்கள் எல்லாரும் புதுக்கிறீஸ்துவர்கள். புதுக்கிறீஸ்துவன் துர்குவாதன் சங்கதி உனக்குத் தெரியுமே. இதுவுமன்றி உன் உபாத்தியா

யர் காசியானையும் பிடிக்க எத்தனித்திருக்கிறான். ஆனதால் நீ முந்திப்போய் இந்த சங்கதியை அவர்களுக்கு அறிவிக்கவேண்டும்."

பங்கிராஸ் தன் பேரில் செபஸ்தியாருக்கு நம்பிக்கை இருக்கின்றதென்று இதனால் அறிந்து சந்தோஷப்பட்டுச் சொல்வான் :

"அண்ணேன், என் உபாத்தியாயரா ஆவது வேறு எந்தக் கிறீஸ்துவனையாவது காப்பாற்றும்படி பூமியின் கடைசி எல்லைக்கு என்னை அனுப்பினாலும் நான் போகத் தயாராயிருக்கிறேன்."

உடனே பங்கிராஸ் தன் தாயாரிடஞ் செலவு பெற்றுக்கொண்டு இராக்ஷஸ வீரனோடு குதிரை மேலேறி, நேர்ப்பாதைபோனால் ஆபத்து வருமென்று, சுற்றுப்பாதை வழியாய் குரோமாசியன் இருந்த கிராமத்துக்குச் சென்றான்.

கோர்வீனனோ, குரோமாசியனையும் அவரோடிருக்கும் கிறீஸ்துவர்களையும், தானே சேவகருடன் போய் பிடித்தால் தனக்கு மகிமையும் பெருமையும் விசேஷமாய்ப் பணமும் வருமென்று எண்ணி, இதன் அநுகூலத்துக்குச் சாதனமானவைகளைத் தயார் செய்யவும், இன்னுங் கொஞ்சம் பற்றுப்போட்டு தன் முதுகின் வலியைத் தணிக்கவும் இரண்டு நாள் தாமதித்திருந்தான்.

பங்கிராஸ் கம்பானியா கிராமத்தில் சேர்ந்தவுடன், அங்கிருந்தவர்கள் கொடிய வேத கலகம் வருமென்று பயந்து அரண்டு நிற்கையில் அவர்களுக்குச் செபஸ்தியார் எழுதிய நிருபத்தைக் கொடுத்து ஆறுதல் சொன்னான். எல்லாருங் கோவிலிற்கூடி ஜெபஞ் செய்து, அதன்பின், ஆலோசனை பண்ணி, அவ்வீட்டை விட்டு எலா பக்கமும்

வண்ணம் ஏற்ற வழி வகை இன்னதென்று இருவரும் யோசித்துப் பார்த்தார்கள். புல்வியனுடைய கபடமான கருத்தையும் தூர்குவாதன் வாயால் அறிந்து, அர்ச். பாப்பு தாம் வழக்கமாய் இருக்கும் வீட்டிலிருப்பது யுக்தம் அன்றென்று நினைத்து, இராயன் அரண்மனைக்குச் சமீபத்திலிருந்த இரேனே என்ற கிறீஸ்துவளான ஓர் செல்வ பெருமாட்டியின் வீட்டிலிருக்கும்படி தீர்மானித்தார்கள். சமீபமிருந்தால் சமுசியந் தோன்றா, என்பதற்கு ஒப்ப, செபஸ்தியாரும் இராக்ஷத வீரனும் அர்ச். பாப்புவை மேற்சொன்ன வீட்டுக்கு உடை மாற்றிக் கூட்டிப்போனார்கள்.

மறுநாள் அதி காலமே செபஸ்தியார் பங்கிராசைக் கூப்பிட்டுச் சொல்வார்: "பங்கிராஸ், நீயுங் குவாத்ராத்துந் தாமதமின்றி புறப்பட்டு கம்பானியாவின் கிராமத்துக்குப் போகவேண்டும். உங்கள் பிரயாணத்துக்குத் தக்க குதிரைகள் நான் சித்தஞ் செய்திருக்கிறேன்."

"அண்ணேன், ஏன் என்னை இந்தச் சமயத்தில் உரோமையை விட்டு அனுப்புகிறீர்கள்? நான் வேதத்தில் உறுதியாய் இருப்பேனோ அல்லவோவென்று உங்களுக்கு ஏதேனுஞ் சந்தேகம் உண்டா?"

"பங்கிராஸ், இதுவெல்லாம் இப்போது கேட்காதே பிற்பாடு நீ அறிவாய். நீ அங்கே போய் ஏது செய்யவேண்டுமென்பதை மாத்திரம் உனக்கு நான் சொல்வேன் அவ்வளவு உனக்குப் போதும். கோர்வீனன் குரோமாசியனையும் அவரோடு கூட இருப்பவர்களையும் பிடிக்கும்படி இராஜ உத்தரவு பெற்றுக் கம்பானியாவுக்குப் போக சன்னத்தனாயிருக்கிறான். அங்கே இருக்கிறவர்கள் எல்லாரும் புதுக்கிறீஸ்துவர்கள். புதுக்கிறீஸ்துவன் தூர்குவாதன் சங்கதி உனக்குத் தெரியுமே. இதுவுமன்றி உன் உபாத்தியா

யர் காசியானையும் பிடிக்க எத்தனித்திருக்கிறான். ஆனதால் நீ முந்திப்போய் இந்த சங்கதியை அவர்களுக்கு அறிவிக்கவேண்டும்."

பங்கிராஸ் தன் பேரில் செபஸ்தியாருக்கு நம்பிக்கை இருக்கின்றதென்று இதனால் அறிந்து சந்தோஷப்பட்டுச் சொல்வான்:

"அண்ணேன், என் உபாத்தியாயரா ஆவது வேறு எந்தக் கிறீஸ்துவனையாவது காப்பாற்றும்படி பூமியின் கடைசி எல்லைக்கு என்னை அனுப்பினாலும் நான் போகத் தயாராயிருக்கிறேன்."

உடனே பங்கிராஸ் தன் தாயாரிடஞ் செலவு பெற்றுக்கொண்டு இராக்ஷத வீரனோடு குதிரை மேலேறி, நேர்பாதைபோனால் ஆபத்து வருமென்று, சுற்றுப் பாதை வழியாய் குரோமாசியன் இருந்த கிராமத்துக்குச் சென்றான்.

கோர்வீனனோ, குரோமாசியனையும் அவரோடிருக்குங் கிறீஸ்துவர்களையுந், தானே சேவகருடன் போய் பிடித்தால் தனக்கு மகிமையும் பெருமையும் விசேஷமாய்ப் பணமும் வருமென்று எண்ணி, இதன் அநுகூலத்துக்குச் சாதனமானவைகளைத் தயார் செய்யவும், இன்னுங் கொஞ்சம் பற்றுப்போட்டு தன் முதுகின் வலியைத் தணிக்கவும் இரண்டு நாள் தாமதித்திருந்தான்.

பங்கிராஸ் கம்பானியா கிராமத்தில் சேர்ந்தவுடன், அங்கிருந்தவர்கள் கொடிய வேத கலகம் வருமென்று பயந்து அரண்டு நிற்கையில் அவர்களுக்குச் செபஸ்தியார் எழுதிய நிருபத்தைக் கொடுத்து ஆறுதல் சொன்னான். எல்லாரும் கோவிலிற்கூடி ஜெபஞ் செய்து. அதன்பின், ஆலோசனை பண்ணி, அவ்வீட்டை விட்டு நாலா பக்கமும்

ஆபத்தில்லா இடம் பார்த்துப் போவது யுக்தமென்று தீர்மானித்தார்கள். அதுபோலவே வெகு பிராமாணிக்கமுள்ள வேலைக்காரனான ஒரு கிழவனை மாத்திரம் வீட்டுக்குக் காவலாய் வைத்து மற்றெல்லோரும் தங்கள் ஜாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

பங்கிராசும் படை வீரனுஞ் சற்று அவ்வீட்டிலிருந்து இளைப்பாறின பின்பு, காசியான் இருந்த ஊருக்குப்போய், தாங்கள் வந்த காரணத்தை அவருக்கு அறிவித்து ஆபத்து வருமுன்னே வேறிடத்துக்குப் போய் ஒளிந்து கொள்ளும்படி சொன்னார்கள். அதற்கு பக்தி விசுவாசமுள்ள காசியான் சொல்லுவார்:

“சகோதரரே! நான் அப்படிச் செய்வது சரியன்று. நானோ விருத்தாப்பியன். ஆசிரியனாய் பலவருஷம் இந்த அஞ்ஞானிகளுக்குப் படித்துக் கொடுத்தும் ஒரு பிரயோசனமும் இதுமட்டும் நான் கண்டதில்லை. இந்த ஊரில் நானும் என் ஊழியனும் ஆக இருவர் மாத்திரம் தான் கிறீஸ்துவர்கள். இப்பட்டணத்தில் செல்வமுஞ், செல்வாக்குமுள்ள மேன் குலத்தார், தங்கள் பிள்ளைகள் என் பள்ளிக்கூடத்தில் படிப்பதால் கூடிய வரையில் நல்லொழுக்கத்தில் சேர்ப்படுவார்களென்பதின் நிமித்தம், என்னிடத்தில் அனுப்புகிறார்கள். நானும் இப்பிள்ளைகளைக் கண்டிப்பாய் நடத்துவதால், இவர்களில் ஒருவனுக்காவது என்பேரில் பிரீதியில்லை. உரோமானருக்கு இயல்பாயிருக்கும் யோக்கியதையும் இவர்களுக்குக் கிடையாது. நாகரீகம் என்பதின் மணமும் இவர்கள் அறியார்கள். என்னைத் தங்கள் கைகளால் குத்திக் கொல்லும்படி இவர்களுக்கு உத்தரவு மாத்திரங் கொடுத்தால் இவர்களிற் சிலர் வெகு சந்தோஷமாய்த் துணிந்து செய்வார்கள்.”

“ஆ! கொடுமை! கொடுமை! இப்பேர்ப்பட்ட பாமர துஷ்டரோடு இருப்பது உங்களுக்கு எவ்வளவு கஷ்டமாயிருக்கவேண்டும். இவர்களில் யாராவது கிறீஸ்துவர்களாவார்களா?”

“ஆவார்களென்பதைப் பற்றி இப்போதைக்கு நம்பிக்கையில்லை. என்ன செய்வார்கள்? அஞ்ஞானத்தில் பிறந்து, அபத்தத்தைப் பாலோடு உண்டு வளர்ந்தவர்கள். இவர்கள் சாதாரணமாய் வாசிக்கும் கிரந்த நூற்களும், இவர்களுடைய மத சித்தாந்த புராணங்களும், அசுசியும், அவலக்ஷணமும், அக்கிரமமுமுள்ள வீண் கதைகள். இவர்களுடைய கோவில், தாங்கள் குடியிருக்கும் வீடுகள். இவர்கள் வணங்கும் தேவர்களுந் தேவதைகளும் வெட்கமும் நாணமுமின்றி காமலீலைகளில் புரண்டவர்கள். இவர்கள் திருநாள் உற்சவங்கள் துர்நடக்கைகளைச் சிறுவர்க்கும் படித்துக் கொடுக்கும் பள்ளிக்கூடங்கள். இவர்கள் பாவமென்று ஒன்றைப் பகைப்பதும் இல்லை, புண்ணியமென்று ஒன்றைச் செய்வதுமில்லை. இவ்வித குணமுள்ள பிள்ளைகளுக்கு நான் என்ன செய்யலாம்? விழலுக்கிறைத்த நீர் போலும், கடலில் கரைத்த புளிபோலும், காட்டில் எறித்த நிலவு போலும், என் வார்த்தைகள் பயனின்றிப் போகின்றன. என் இரத்தத்தை இவர்களுக்காகச் சிந்தி என் உயிரைச் சர்வேசுரனுக்குப் பலியாய் ஒப்புக்கொடுப்பேன். சர்வேசுரன் என் பலியை ஏற்றுக்கொண்டு, இவர்கள்பேரில் இரக்கமாயிருந்து, இவர்கள் சத்திய வேதத்தில் சேரும்படி கிர்பை செய்வாராக.”

பங்கிராஸ் தன் உபாத்தியாயர் சொன்ன உன்னத மேன்மை நிறைந்த கௌரவ மொழிகளைக் கேட்டு, மனங் கனிந்து கண்ணீர் சிந்தி, தானும் அவரோடு கூட இருந்து

வேதத்துக்காகத் தன் உயிரையுங் கொடுக்க ஆசையாயிருந்தாலும், செபஸ்தியார் அநுமதியின்றி ஒன்றுந் தானாய்ச் செய்யமாட்டேனென்று அவருக்கு வாக்குக் கொடுத்திருந்ததால், அப்படிச் செய்யாமல், அவ்வூரிலேயே இருந்து கடைசி முடிவைப் பார்க்கும்படி தீர்மானித்தான்.

கோர்வீனன் தனக்கு வேண்டிய ஆட்களைத் தயார் செய்து இரண்டாம் நாள் அதிகாலையில் குரோமாசியன் கிராமத்துக்கு குதிரை வண்டியில் அதி வேகமாய்ச் சவாரி வந்தான். வந்ததும் வீட்டுக்கு நேரே போய்ப் பார்க்கையில் அங்கே ஒருவரும் இல்லை. இங்கும் அங்கும் நுழைந்து மூலை முடுக்கு எல்லாவற்றையும் சல்லடை போட்டு சலித்தான். ஒரு பிராணியாவது, ஒரு ஏடாவது, கிறீஸ்துவர்களின் ஒரு அடையாளமாவது மருந்துக்குங் கிடைக்கவில்லை. மயங்கிச் சோம்பி கோபாக்கிரந்தனாய் வாயிலிருந்து நுரை நுரையாய் கக்கினான். வெளியே வந்து தோட்டத்தைச் சுற்றுமற்றும் பார்க்கும்போது ஒரு மூலையில் கிழவனொருவன் வேலை செய்வதைப் பார்த்து அவனிடம்போய் கோபவெறிகொண்டவனாய்க் கேட்பான் :

“ அடா கிழவா ! உன் எஜமான் எங்கேடா ?”

வேலைக்காரனான கிழவன், பிரதேசத்தானானதால் கோர்வீனன் பேசின பாஷையைத் திருத்தமாய்ப் பேச அறியாதவன். பின் வருமாறு மறுமொழி சொல்வான் :

“ ஆயா, அம்ம எசமான்க எங்கேனு நீ கேள்? எனக்கு சொல்லு இல்லை.”

“ அடே மூடாத்மா ! என்னைப் பரியாசமாடா பண்ணுகிறாய் ? உன் எஜமானும் அவனோடு கூட இங்கே இருந்தவர்களும் எந்தப் பாதை வழியாய்ப் போனார்கள் ?”

“ ஆயா, அங்கிடு நீ பார், அதோ கதவு, தெரியும்? அதுக்கால் போ.”

“ அதற்குப் பின் எங்கேடா போனார்கள் ?”

“ எங்கேடா ? எனக்குத் தெரியுமா ? நீ பார் கதவு? சரி ; அப்பால் பார் ? தெரி இல்லை ; நான் இங்கினு வேலை செய், நான் அங்கினு பார். அப்பால் பார் தெரி இல்லை.”

“ அவர்கள் எப்போ இந்த வீட்டை விட்டுப் போனார்கள் ? இதாவது உனக்குத் தெரியுமோ ?”

“ எப்போ ? ஆ ஆ ! பட்டணம் இருந்து கினு இரண்டுவா ; வந்துகுனு, எல்லார் போ.”

“ என்ன இரண்டு ? எப்போதும் இரண்டுதானா ? யார் அந்த இரண்டு பேர்கள் ?”

“ யார் ? கேள். ஒன்றுக்கு, நல்ல நல்லபையன். ரொம்ப ரொம்ப அழகு, நன்றாய் குயில்பாடு. வேறுக்கு, புஷ்டி, நீ போல், இராக்ஷஸன், பிலன் ரொம்ப ரொம்ப. ஆயா நீ பூந் அந்தமரம். அவன் தலைபிடுங்கு, வேர் மேலேவா. ஏ! நான் இந்த மண்வெட்டி எப்படித் தூக்குனு, அப்படிகு அவன் அது செய்யுனு.”

“எங்கே போனாலும் இந்த இரண்டு பயல்கள்தானா? இவர்கள் தான் இராஜ சட்டத்தைக் கிழித்தெறிந்த சுட்டிகள். அந்தப் பங்கிராஸ் நான் போகும் இடத்துக்கெல்லாம் என் சனியனாய் வந்து கெடுக்கிறான். நல்லது இருக்கட்டும். ஒருநாள் இல்லாவிட்டால் ஒருநாள் அகப்படுவான்.”

கோர்வீனன் ஒரு விடுதி வீட்டிலேப் போய் கொஞ்சம் இளைப்பாறினபின்பு, காசியான் இருந்த ஊருக்குச் சென்று, அவர் தப்பித்து ஒளியுமுன், அவரையாவது பிடிக்க

லாமென்று புறப்பட்டான். போகிற வழியிலே, தனக்குப் புத்தி கற்பித்த உபாத்தியாயரைப் பிடித்து, எப்படி வதைத்துப், பாடாதபாடு படுத்திக்கொல்லலாமென்று எண்ணமிட்டுக்கொண்டு போனான். ஊரில் சென்றவுடனே விசாரித்தபோது காசியான் இருக்கிறானென்று அறிந்து வெகு சந்தோஷப்பட்டு அவ்வூர் அதிகாரியிடம் போய் காசியான் கிறீஸ்துவனானதால், அவனைப் பிடிக்கும்படி தனக்கிருந்த அதிகார பத்திரத்தை அவனிடங் காட்டினபோது, அந்தக் காருண்யரான பிரபு, தனக்கு அதுவெல்லாம் அவசியம் இல்லையென்று, கோர்வீனன் தன் இஷ்டம்போல் எதுவுஞ் செய்ய பூரண அதிகாரங் கொடுத்ததுமன்றி அவனுக்கு உதவியாகச் சேவகர்கள் தேவையாயிருந்தால் தான் அனுப்புவதாகவும் ஏற்றுக்கொண்டான்.

கோர்வீனன் அவனுக்கு வந்தனஞ் சொல்லித், தனக்கு அவசியமான சேவகர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு பந்தோபஸ்தோடு காசியான் வைத்திருந்த பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போனான். போனதுங் கதவைச் சாத்தச் செய்து உபாத்தியாயரைப் பள்ளிப் பிள்ளைகள் முன் வாயில் வந்தபடி வைது, அவர் தேச சத்துருவென்றும், பரம துரோகியென்றுங், கிறீஸ்துவனென்றும், பலவாறாய்ப் பேசினான். இதைக் கேட்ட பிள்ளைகள் யாவருங் கை கொட்டி, குரவையிட்டு, கொல் என்று சிரித்து மகிழ்ந்தார்கள். கோர்வீனன் இவ்வடையாளங்களால் அங்கிருந்த மாணாக்கர், வயதில் சிறியவராயினும் புலிகளைப்போல் கொடிய நெஞ்சுள்ளவர்களென்றுந் தன்னைப் போலவே தங்கள் உபாத்தியாயரைப் பழித்துப் பகைக்கிறவர்களென்றும் அறிந்துகொண்டான். அதன்பின் அவர்களை நோக்கி சத்தமாய்ப் பேசிக் கேட்பான்:

“பிள்ளைகளே! இந்தக் காசியான் ஒருகாலத்தில் எனக்கும் ஆசிரியனாயிருந்தவன். பலநாள் பழி அவன் மேல் எனக்கு இருக்கின்றது. உங்களுடைய சங்கதி என்ன?”

பள்ளிக்கூடத்தின் நாலு பக்கத்திலும் இருந்து பழி, பழி என்ற சப்தம் இடிபோல் முழங்கினது.

“அப்படியா? மெத்த சௌக்யம். உங்களுக்கு ஒரு நல்ல செய்திகொண்டு வந்திருக்கிறேன். நமது தேவதுல்ய இராஜேந்திரனாகிய மாக்சிமியனுடைய உத்திரவுப் பிரகாரம் உங்களுக்கு எது இஷ்டமோ, அதை இவனுக்குப் பயமின்றி நீங்கள் செய்யலாம்.”

இதைக் கேட்டவுடனே, ஒவ்வொருவனுந் தன் கையில் வைத்திருந்த ஏட்டையோ, எழுதும் பலகையையோ, எழுத்தாணியையோ, கத்தியையோ, கண் காது பாராமல் உபாத்தியாயர்மேல் எறிந்தான். காசியான் கை கட்டிக்கொண்டு, முகங் கோணாமலுஞ் சற்றும் அசையாமலும், தன்னைக் கொல்லும்படி வந்த கொலை பாதகன் முன் நின்றார்.

அப்போது கோர்வீனன் சொல்வான்: “பிள்ளைகளே ஆத்திரப்படவேண்டாம். செய்வதெல்லாம் ஒழுங்கோடு செய்யவேண்டும். ஆற்றிலே போட்டாலும் அளந்துபோடு, அடித்துக் கொன்றாலும் எண்ணி அடி, என்ற பழமொழியை நீங்கள் கேட்டதில்லையா?”

கோர்வீனன் தான் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தகாலத்தை அப்போது நினைத்தான். அநேகர் தாங்கள் சிறு பிள்ளைகளாய்ப் படித்த காலத்தைப் பிற்பாடு ஞாபகப் படுத்தும்போது, நிரபதிகமான ஆனந்த சந்தோஷப்படுவதுண்டு. தங்களோடிருந்த தோழர்களையும், அவர்களோடு கூடிப்

பேசிச் சிரித்து அடைந்த மகிழ்ச்சியையும், படித்த பாடங்களையும், பிற்பாடு நினைக்கையில் அவர்கள் மனம் ஆனந்தக் கடலில் ஆடுவதாகத் தோன்றுவார்கள். கோர்வினன் தான் படித்தபோது தன் ஆசிரியனுக்கு எதைச் செய்திருந்தால் தனக்கு அப்போது சந்துஷ்டி வந்திருக்கும் என்று யோசிக்கையில், தன்னை உபாத்தியாயர் அடித்த ஒவ்வொரு அடியையும், அவருக்குத் திரும்பவும் ஒற்றைக்கு இரட்டியாய்க் கொடுத்து, அவர் தனக்குச் சொன்ன வசை மொழிகளை அவர் தேகத்தில் இரத்த எழுத்துகளால் எழுதினால்தான் சம்பூரண திர்ப்திகரமாயிருக்குமென்று இவன் புத்தியில் தோன்றினது. தோன்றினதுபோல் நிறைவேற்ற இப்போது உசித சமயம் வாய்த்ததென்று இவன் நினைக்கையில் வாயில் ஜலம் ஊறினது.

வேதசாட்சியான காசியான் அநுபவித்த கொடிய துன்ப உபாதையை நினைக்கும்போது மயிர் சிலிர்த்து தேகம் நடுங்கும். கொடிய சேவகர் இவருடைய கைகால்களைக் கட்டி பள்ளிக்கூடம் நடுவில் நிறுத்த அங்கு கூடியிருந்த மாணாக்கர், புலிக்குட்டிகள்போல், அவர் மேல் பாய்ந்து, தங்கள் கத்திகளாலும், எழுத்தாணிகளாலும், அவர் சரீரத்தில் எழுத்துக்கள் வெட்டி சரீராதியெங்கும் காயப்படுத்தினார்கள். காசியான் தமது இரத்தம் எல்லாஞ் சிந்தினதாலும் வேதனையின் கொடுமையாலும், நிற்கப் பெலனின்றிக் கீழே சோர்ந்து விழுந்தார். சூழ்நின்ற கன்னெஞ்சர் கெக்கலி கொட்டிச் சிரித்து அவரை நிந்தித்து தூஷணித்த பின்பு, நடந்த சங்கதியைத் தங்கள் வீட்டிற் போய்ச் சொல்ல வெளியே ஓடினார்கள். இவையெல்லாம் நடக்கும்போது, கோர்வினன் கிட்ட நின்று சமயத்துக்குச் சமயம் அக்கொடியரை ஏவிவிட்டு, காசியான்பட்ட அவஸ்தையை

கண் குளிரப் பார்த்துக் கடைசியில் அவர் கீழே சாகும்படி விழுந்தபோது, நல்லது சாகட்டும் என்று சபித்துக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போனான். அவன் போனவுடனே வேதசாட்சியின் ஊழியன் வந்து அவரைத் தூக்கிப் பாய்மேல் கிடத்தி பங்கிராசுக்கு இது செய்தியை அறிவித்தான். உடனே பங்கிராஸ் ஓடி வந்து, தன் பிரிய ஆசிரியர் இருந்த பரிதாப நிலையைக்கண்டு கண்ணீர் சிந்தி அழுது அவர் கையை எடுத்து முத்தி செய்தான். காசியான் கண்களைத் திறந்து தன் செல்வ மாணாக்கனைப் பார்த்து புன்னகை காட்டி பேசக்கூடாததால் அவன் கையைத் தமது கையிலெடுத்து நெஞ்சின்மேல் வைத்தார். பட்ட காயங்களால் மிகவும் வருத்தப்பட்டாலும், தம்மைப் பாடுபடுத்தினவர்கள்பேரில் ஒன்றுங் குறைகூறாமல் எல்லாம் பொறுமையுடன் அநுபவித்து, மறுநாள் காலையில் சமாதான அமரிக்கையுடன் மரணமானார். கிறீஸ்துவர்களின் பிரேதக்ஷேமத்துக்குரிய ஜெபங்களைச் சொல்லி நல்லடக்கஞ்செய்தபின், பங்கிராஸ் காசியானுடைய கொடிய மரணத்தைப்பற்றி துக்கமும், அவரை இவ்வளவு கிஷ்டூரமாய்க் கொன்ற கோர்வினன்பேரில் கோபமுமனதில் நிறைந்தவனாய் அவ்விடம் விட்டுப்போனான்.

கோர்வினன் தன் விடுதிக்குச் சென்றவுடனே அவன் செய்த அக்கிரமமான செய்கையின் நிஷ்டூரமெல்லாம் அவன் புத்தியில் தோன்றினது. மாக்சிமியன் காசியானைப் பிடித்து வரச்சொல்லியிருக்க, இவனோ அவரைக் கொன்று போட்டான். அதுவும், பள்ளிக்கூடத்திலே, பிள்ளைகள் தங்கள் கைகளால், தங்களுக்குப் பாடங் கற்பித்து அறிவு புகட்டிய ஆசிரியனை குருவைக் கொல்லும்படி செய்தது, மிலேச்ச ஜாதியாருஞ் செய்யத் துணியாத செய்கை

யென்றும், இப்பிள்ளைகளுடைய தாய் தந்தைகள் இதை அறிந்தால் தன்னை சும்மா விடமாட்டார்களென்றும், கோர்வீனன் நினைத்து தனக்கு ஏதும் மோசம் வருமென்று பயந்து உடனே வண்டி பூட்டும்படி கற்பித்தான். வண்டிக்காரன் ஏதோ அலுவலாய் வெளியே போயிருந்ததால், தன் மனக்கவலையையும் பயத்தையும் மறக்க, சாராயம் வாங்கிப் பூர்த்தியாய்க் குடித்தான். அதன்பின்பு இராத்திரியான போது வண்டியிலேறி ஊருக்குத் திரும்பினான். அன்று மழை விடாமல் பெய்ததால், பாதையின் இருபக்கத்திலும் இருந்த கால்வாய்களில் தண்ணீர் நிறைந்து ஓடினது. கோர்வீனன் போகும்போதே வண்டியில் இருந்துகொண்டு இன்னம் ஒரு புட்டி சாராயம் மடமடவென்று விட்டான். தலை மயக்கங்கொண்டு, செய்வது இன்னதென்று நன்றாய் அறியாமல் குதிரைகள் சீக்கிரம் ஓடும்படி சவுக்கால் பலமுறை அடித்தான். குதிரைகள் நாலு கால் பாய்ச்சலோடே சேறுஞ் சகதியும் எங்கும் பளாபளாவென்று தெறிக்க, திம் திம் என்று ஓடும்போது, பின்னே குதிரை வண்டி ஒன்று வாயு வேகத்துடன் வருஞ் சத்தங்கேட்டு, முன்னிலும் அதிக துரிதமாய், அடங்கா மூரண்கொண்டு ஓட, வண்டி ஒரு மரத்திலே மோதி கீழே கவிழ்ந்ததால், அதிலிருந்த கோர்வீனன் தண்ணீர் ஓடைக்குள் தலை கீழாய் பொத் என்று விழுந்தான்.

வண்டி மோதிக் கீழே விழுந்த சப்தம் பின்னால் வந்த பங்கிராசும் இராக்ஷஸ வீரனுங் கேட்டு அதிசீக்கிரம் தங்கள் வண்டியை நடத்தி என்ன விசேஷமென்று பார்க்க வந்தார்கள். தண்ணீர் நிறைந்த அந்தக் கால்வாயில் கோர்வீனன் விழுந்து சேற்றில் கால் புதைய எழுந்திருக்கச் சக்தி

யின்றி வருத்தப்படுவதைக் கண்டார்கள். தண்ணீர் வரவர அவனை ஆழத்தில் இழுத்துப் போவதாயிருந்தது.

கோர்வீனனிருந்த நிலையைக்கண்ட இராக்ஷஸ வீரன்: "வேணும், அந்தக் கொடிய துஷ்டனுக்கு; காசியானைக் கொன்று சிந்தின இரத்தக் கறையையுங் கழுவும்படிக்கு இவ்வளவு ஜலப் பிரவாகமும் இவனுக்குப்போதாது," என்று சொல்ல, பங்கிராஸ்: "ஐயோ! பாவம், அப்படிச் சொல்லாதே, குவாதிராத்துஸ். வா, இங்கே நீ உன் காலை ஊன்றிநில், நான் உன் கையைப் பிடித்து கீழே இறங்கி அவனை வெளியே இழுக்கிறேன்," என்று சொல்லி பங்கிராஸ் தண்ணீரில் இறங்கி கோர்வீனன் ஆழத்தில் அமிழ்ந்தப்போகுஞ் சமயத்தில் அவன் கையைப் பிடித்து, இருவருஞ் சேர்ந்து வெளியே இழுத்தார்கள். கோர்வீனன் குடிவெறியாலுங் குளிர் மிகுதியாலுந் தேக ஸ்மரணையின்றிக் கிடந்ததால் அவன் தன் ஸ்வய ஸ்திதிக்கு வரும்படி அவன் கைகளையுங் கால்களையுஞ் சூடு பிறக்கு மட்டும் நன்றாய்த் தேய்த்து, அவன் ஊழியர்கள் வந்தவுடனே, அவர்கள் கையில் கோர்வீனனை ஒப்புவித்து, நழுவி விழுந்த அவன் பணப் பையை அவர்கள் கையில் கொடுத்தார்கள். பங்கிராஸ் ஸ்தம்பத்தின் கிட்ட காணாமல் போட்ட தன் கத்தி அந்தப் பையிலிருந்ததால் அதை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு, இருவரும் இராஜதானிக்குச் சென்றார்கள்.

கோர்வீனன் மயக்கந் தெளிந்து எழுந்தபோது அவன் ஊழியர், தண்ணீரில் விழுந்து கிடந்தவனைத் தாங்களே தூக்கி வெளியே விட்டதாகவும், அவனுடைய பணப்பையை தண்ணீர் அடித்துக் கொண்டு போய்விட்டதாகவுஞ் சொன்னார்கள். அவனை எடுத்து அடுத்த ஊருக்குக்

கொண்டு போய் அவன் அயர்ந்து நித்திரை செய்யும்போது ஊழியர்கள் சாராயக் கடைக்குப் போய், கோர்வினன் பையிலிருந்த பணத்துக்கு மதுபானம் வேண்டிய மட்டும் வாங்கிக் குடித்து உல்லாசமாய்ப் பாடி ஆடி கும்மாளங் கொட்டினார்கள்.

இவ்விதமாக, அஞ்ஞானி பழி வாங்கும் வகை ஏதென்றும், சத்தியவேதக் கிறீஸ்துவன் பழி வாங்கும் வகை இத்தன்மைத்தென்றும், ஒரே நாளில் கண் கூடாய்க் காட்டப்பட்டது.

௰௬-ம். அதிகாரம்.

ஆஸ்தான சமஸ்தான வேலைகள்.

உரோமைமா நகரின் கொடுங்கோன் மன்னனாகிய மாக்சிமியன் தன் இராஜதானியில் பலவகையான விநோத காட்சி சாலைகளும் மண்டபங்களுங் கட்டி அப்பட்டணத்தை அலங்கரிக்கும்படி உத்தேசித்து, இவ்வேலையை ஜரூராய்ச் செய்து முடிக்க, கிறீஸ்துவர்களைப் பல இடங்களிலிருந்து அனுப்பும்படி செய்திருந்தான். இவர்கள்தான் பாரமான கற்களையுந் தளபாட ஜாமான்களையுந் தூக்கிப் போவதும், பாறையைப் பிளந்து கல் அறுப்பதும், மரங்களை வெட்டுவதுஞ், சுண்ணாம்பு நீற்றுவதுஞ், சுவரெழுப்புவதுமாகிய இவ்வித ஈனவேலைகளைச் செய்பவர்கள். இவர்களில் அநேகர் மேன்குலத்திற் பிறந்து வீட்டில் செல்வமாய் வளர்ந்த பிரபுகள். இப்போது இவர்கள் சேசுநாதர் சுவாமிக்காக சிறையிலிருந்து, எவ்வளவு கடினமான வேலை செய்த போதிலும், இவர்களை உபாதிக்குந் துஷ்டர், இவர்களோடு கூட வேலை செய்யுங் குதிரைகளுக்கும் மாடுகளுக்கும்

அளக்கும்படிதான், இவர்களுக்கும் அளப்பார்கள். இவர்கள் படுக்கும் இடம் மாட்டுத் தொழு; குளிருக்கும் பனிக்குந் திறந்த இடம். இவர்களுக்குக் கொடுக்கும் போசனம் பசியின் கொடுமையைச் சற்றுத் தணிக்கவும், அதன்பின் கடின வேலை செய்யவும், இன்றி அமையாத அளவுள்ளது. காலில் பாரமான விலங்கு மாட்டியிருக்க அதை இழுத்துக் கொண்டு நடப்பார்கள். இவர்கள் பலவகுப்பாய் வேலை செய்யப் பிரிந்திருக்க, ஒவ்வொரு வகுப்புக்கும் ஓர் காரியஸ்தன் தலைமையாயிருந்து வேலை வாங்குவான். இக்காரியஸ்தர்கள் எவ்வளவுக்குக் கொடுமையாய் இரக்கமின்றி கிறீஸ்துவர்களை அடித்து உதைத்து நடத்துவார்களோ, அவ்வளவுக்கு இவர்களின் மேலதிகாரிகள் இவர்களை மெய்ச்சுப் பேசுவார்களென்பதால், இவ்விதபரோபகார சிந்தையுள்ள தார்மிஷ்டர், கையில் சாட்டையாவது பிரம்பாவது எடுத்துக்கொண்டு, கிறீஸ்துவர்கள் நன்றாய் வேலை செய்யும்போதும், இங்கே சொத்தை அங்கே சொள்ளை என்று, குறை கூறி, தூஷணஞ் சொல்லி, நன்றாய் அடித்துத் தங்கள் பகையைத் தீர்ப்பார்கள்.

ஆனால் இராஜதானியிலிருந்த கிறீஸ்துவர்கள், இவ்வளவு துன்பப்பட்ட பரிசுத்த வேதசாட்சிகளை வெகு அன்போடுங் கவலையோடும் பராமரித்து தங்களால் கூடிய உதவியெல்லாஞ் செய்து அவர்கள் படுங் கஷ்ட நிஷ்டூரங்களை குறைக்க எவ்விதமும் முயன்றார்கள். சிறைகாக்குஞ் சேவகர்களுக்குக் கைக்கூலி கொடுத்து, குருமார்களும் வாலிபர்களுந் துணிந்து சிறைக்குள் போய், குளிரைத் தாங்க ஏதுவான வஸ்திரங்களும், பசியை ஆற்றப் போதுமான நல்ல சாப்பாடுங் கொடுத்து வருவார்கள். இவர்களை நடத்தி விசாரிப்பவர்களுக்குப் பணங் கொடுத்து அவ்வ

ளவு கொடுமையாய் இராதபடி இணக்குவார்கள். வேதசாட்சிகளின் விலங்குகளை முத்திசெய்து அவர்கள் தங்களுக்காகச் சர்வேசுரனைப் பிரார்த்திக்கும்படி மன்றாடி, அவர்களுள் ஆசீர்வாதங் கேட்பார்கள்.

கொர்னீகாலனென அரசன் கிறீஸ்துவர்களை இப்படிச் சிறையில் அடைத்து வைத்திருப்பதில் வேறொரு கருத்துமுண்டு. அஞ்ஞானிகள், தங்கள் தேவருக்குப் பலியிடும்படி ஆடுமாடுகளைத் தொழுவில் அடைத்துத் தீனி கொடுத்துக் காப்பாற்றுவது போலவும், விளையாட்டுக்குக் கொடிய மிருகங்களை இருப்புக்கூடுகளில் அடைத்து வளர்ப்பதுபோலவும், கிறீஸ்துவர்களை வேலைக்கென்று கூட்டி சிறையில் அடைத்திருந்தால், உரோமானருக்குச் சந்தோஷகரமான திருநாள் உற்சவம் வரும்போதாவது தங்கள் துஷ்ட தேவதைகளின் கோபத்தைத் தணிக்க நரபலி வேண்டும்போதாவது, அல்லது அரசனும் ஜனங்களுஞ் சிந்தியோடும் மனுஷ இரத்தத்தைக் கண்ணால் பார்த்து பரிபூரண திர்ப்தி அடையவேண்டுமென்று ஆசைப்படும்போதாவது, எந்தச் சமயத்திலுஞ் தேவையான கிறீஸ்துவர்களைக் கொன்று தம் கருத்தைச் சம்பூரணப்படுத்தலாம் என்பது தான்.

இவ்வித உஜித சமயமும் அடுத்து வந்தது. வேதகலகந் துவக்கியும் இன்னங் கிறீஸ்துவர்களில் முக்கியமானவர்களில் ஒருவரையும் பிடிக்கவில்லை. கோர்வினன் கராங்கத்துக்குள்ப் போயும் ஒன்றும் அநுகூலப்படவில்லை. ஜனங்கள் தங்களுக்கு ஏதாவது தமாஷா வேண்டுமென்று முறையிட்டுக் கேட்டார்கள். அன்றியும் மாக்சிமியனின் வருஷாந்திர ஜனனநாள் சமீபத்தில் இருந்ததால் அன்றுவ

நாதனை வாட்டியிருக்குமென்று எண்ணியிருந்தார்கள். ஆபிரிக்காவிலிருந்து வந்த சிங்கங்களும் புலிகளும் மாதக்குள்ளிருந்து கர்ச்சித்துப் போட்ட முக்காரத்தொனியை செபஸ்தியாரும் பங்கிராசும் பலமுறை கேட்டார்கள். அதைக்கேட்ட அஞ்ஞானிகள் கிறீஸ்துவர்களைச் சிங்கங்களுக்குப் போடுங்கள் என்பதாய் அந்தத் தொனிக்கு அர்த்தம் பண்ணினார்கள்.

இப்படி இருக்கையில் ஒருநாள் கோர்வினனுங் கதலுனுங் கைதிகளிருந்த காராக்கிரகத்துக்குப் போய் சிறைக்கூட விசாரணைக் கர்த்தாவான ரபிரனைக் கூப்பிட்டு கோர்வினன் கேட்பான்:

“ரபிரா! மகா இராஜேந்திர மாக்சிமியனுடைய ஜனனநாள் சமீபத்திலிருப்பது உனக்குத் தெரியுமே. அன்று சிங்கங்களோடு சண்டை செய்யும்படியாய் உன் காவலிலிருக்குங் கிறீஸ்துவர்களில் தகுந்தவர் யாராவது உண்டோவென்று பார்க்கும்படியாய் நான் வந்திருக்கிறேன். இதற்கு இராஜ முத்திரையுள்ள பத்திரம் எனக்கு உண்டு.”

இதைக்கேட்ட ரபிரன் சொல்வான்: “ஐயா! உமக்கு இஷ்ட பூர்த்தி செய்ய என்னால் இப்போது சாத்தியப்படாது. ஏனென்றால் இந்தக் கட்டிட வேலையைக் குறித்த தவணைக்குள் நான் முடிக்கவேண்டும். வேலையாட்கள் குறைந்தால் வேலை எப்படி முடியும்?”

“அது என்னமோ எனக்குத் தெரியாது. உனக்கு ஒருவன் போனால் வேறொருவன் வருவான். நல்லது கூட வா ரபிரா, சுற்றிப் போய் பார்த்து வரலாம்.”

ரபிரன் தலையைச் சொறிந்து, என்னடா வம்பாய் இருக்கிறதென்று வாய்க்குள் முணங்கிக்கொண்டு இருவரை

[illegible] கூட்டிப்போனான். சிறையிலிருந்தவர்கள் விஸ்தாரமான ஓர் பாரி மண்டபத்தைக் கட்டுவதில் வேலையாய் இருந்தார்கள். நாலு மூலையிலும் பெருங் கருங்கல் தூண்களை நிறுத்தும்படியாய் கயிறு கட்டி வைத்திருந்தார்கள். அங்கிருந்தவர்களில், இரண்டு வாலிபர் ஈன அடிமைகளைப் போல் இடுப்பில் மாத்திரம் ஓர் துணியைச் சுற்றி நிற்பதைக் காவலன் கோர்வினனுக்குச் சுட்டிக்காட்டினான். இவ்விருவரும் பவளக்கொடிபோல் உருண்டு திரண்ட வடிவுள்ள தேகமுடைய வாலிபர்கள். கோர்வினன் ரபிரனை நோக்கி: "ரபிர அந்த இரண்டு பேரும் எனக்குத் தகுந்தவர்கள். அவர்கள் சந்தோஷத்தோடு ஜாக்கிரதையாய் வேலை செய்வதைப் பார்த்தால் அவர்கள் கிறீஸ்தவர்களாய் இருக்கவேண்டும்" என்று சொல்ல, ரபிரன் சொல்வான:

"அவர்கள் கிறீஸ்தவர்கள் தான். ஆனால் நான் இந்தச் சமயத்தில் அவர்களை உமக்குக் கொடுக்கமாட்டேன். அவர்களிருவரும் ஆறு ஆள் வேலை எனக்குச் செய்கிறார்கள். இந்த மண்டப முடியுமட்டுங் காத்திருந்தால், அதன்பின் உமக்கு அவர்களைத் தானஞ் செய்கிறேன்."

"நல்லது. உன் இஷ்டம் போலாகட்டும். அவர்கள் பெயரென்ன? நான் குறித்துக்கொள்ளுகிறேன். அதுமட்டும் அவர்களை நீ நன்றாய்ப் பார்த்து வா."

"அவர்களில் ஒருவன் லார்கஸ், வேறொருவன் சுமாராக்தஸ். மேன்குலத்தில் பிறந்த செல்வர்கள். இங்கே வந்தபின், கூலி வேலை செய்து பிழைப்பவர்கள்போல் நன்றாய் எந்த வேலையுஞ் செய்கிறார்கள். உம்மோடு வருவதென்றால் மனப் பூரணமாய் வருவார்கள்."

"அப்படியா? அவர்கள் ஆசைப்படி ஆகும்."

அதுபோலவே அவ்விருவருஞ் சிலகாலைக்குப்பின் வேத சாட்சி முடிபெற்று இப்போது திருச்சபையில் அர்ச். வர்களாய் வணங்கப்படுகிறார்கள்.

ரபிரன் கோர்வினனைக் கூட்டிக்கொண்டு மேற்பக்கமாய்ப் போகும்போது அங்கே நரைதிரை விழுந்த மகா விருத்தாப்பியர் ஒருவர் இருந்தார். அவருடைய நீண்ட தாடி நெஞ்சுமட்டும் வளர்ந்து தொங்கினது. தயையும் இரக்கமும், அன்பும், அருளும், அவர் முகத்தின் இலக்ஷணமாய் விளங்கின. அவருக்கு வயது எண்பதுக்கு மேல் இருந்தாலும், அவர் காலில் இரண்டு பாரமான சங்கிலிகள் போட்டிருந்தார்கள். அவர் இருபக்கத்திலும் இரண்டு வாலியர் தங்களுடைய வேலையைச் செய்துகொண்டு அவருடைய பளுவான சங்கிலியைத் தூக்கி அவருக்கு ஆறுதல் வருவிப்பார்கள். இவரைச் சுற்றிலும் அநேகம் பேர்கள் உட்கார்ந்து இவர் சொன்ன ஏதோ ஓர் இன்ப நிறைந்த சங்கதியைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். மத்தியான வேளை ஆனதால், சிறையில் இருந்தவர்கள் சற்று இளைப்பாறும்படி குறித்த நேரமிது.

கிழவனார் தம்மைச் சூழ்ந்திருந்தவர்களுக்குச் சொன்ன அதிசய சங்கதி எதுவோ? அவர்கள் அப்போது அஞ்ஞான இராயனுக்காக வருந்தி உழைத்து கஷ்டப்பட்டுக் கட்டிய அப்பெரிய மண்டபம் பிற்காலத்தில் பிரமாண்டமான தேவாலயமாகச் சிங்கார வனப்புப் பெற்று உயரும் என்றும், அதை மகா சாமர்த்திய திறமையுள்ள சிற்ப நூல் சாஸ்திரிகள் பலவகை விநோத காட்சியைக் காட்டுஞ் சித்திரங்களாலுஞ் சுரூபங்களாலும் அலங்கரிப்பார்களென்றும், அக்கோவிலில் தேவாராதனை பூஜை அநுதினம் நடக்கும் என்றும், உலக இரக்ஷகரின் தாயாராகிய பரிசுத்த

...ய் கூட்டிப்போனான். சிறையிலிருந்தவர்கள் விஸ்தாரமான ஓர் பாரி மண்டபத்தைக் கட்டுவதில் வேலையாய் இருந்தார்கள். நாலு மூலையிலும் பெருங் கருங்கல் தூண்களை நிறுத்தும்படியாய் கயிறு கட்டி வைத்திருந்தார்கள். அங்கிருந்தவர்களில், இரண்டு வாலிபர் ஈன அடிமைகளைப் போல் இடுப்பில் மாத்திரம் ஓர் துணியைச் சுற்றி நிற்பதைக் காவலன் கோர்வினனுக்குச் சுட்டிக்காட்டினான். இவ்விருவரும் பவளக்கொடிபோல் உருண்டு திரண்ட வடிவுள்ள தேகமுடைய பாலியர்கள். கோர்வினன் ரபிரனை நோக்கி: "ரபிரா அந்த இரண்டு பேரும் எனக்குத் தருந்தவர்கள். அவர்கள் சந்தோஷத்தோடு ஜாக்கிரதையாய் வேலை செய்வதைப் பார்த்தால் அவர்கள் கிறீஸ்துவர்களாய் இருக்கவேண்டும்" என்று சொல்ல, ரபிரன் சொல்வான:

"அவர்கள் கிறீஸ்துவர்கள் தான். ஆனால் நான் இந்தச் சமயத்தில் அவர்களை உமக்குக் கொடுக்கமாட்டேன். அவர்களிருவரும் ஆறு ஆள் வேலை எனக்குச் செய்கிறார்கள். இந்த மண்டப முடியுமட்டுங் காத்திருக்கால், அதன் பின் உமக்கு அவர்களைத் தானஞ் செய்கிறேன்."

"நல்லது. உன் இஷ்டம் போலாகட்டும். அவர்கள் பெயரென்ன? நான் குறித்துக்கொள்ளுகிறேன். அதுமட்டும் அவர்களை நீ நன்றாய்ப் பார்த்து வா."

"அவர்களில் ஒருவன் லார்கஸ், வேறொருவன் சுமாராக்தஸ். மேன்குலத்தில் பிறந்த செல்வர்கள். இங்கே வந்தபின், கூலி வேலை செய்து பிழைப்பவர்கள்போல் நன்றாய் எந்த வேலையுஞ் செய்கிறார்கள். உம்மோடு வருவதென்றால் மனப் பூரணமாய் வருவார்கள்."

"அப்படியா? அவர்கள் ஆசைப்படி ஆகும்."

அதுபோலவே அவ்விருவருஞ் சிலகாலைக்குப்பின் வேத சாட்சி முடிபெற்று இப்போது திருச்சபையில் அர்ச்சியவர்களாய் வணங்கப்படுகிறார்கள்.

ரபிரன் கோர்வினனைக் கூட்டிக்கொண்டு மேற்பக்கமாய்ப் போகும்போது அங்கே நரைதிரை விழுந்த மகா விருத்தாப்பியர் ஒருவர் இருந்தார். அவருடைய நீண்ட தாடி நெஞ்சுமட்டும் வளர்ந்து தொங்கினது. தயையும் இரக்கமும், அன்பும், அருளும், அவர் முகத்தின் இலக்ஷணமாய் விளங்கின. அவருக்கு வயது எண்பதுக்கு மேல் இருந்தாலும், அவர் காலில் இரண்டு பாரமான சங்கிலிகள் போட்டிருந்தார்கள். அவர் இருபக்கத்திலும் இரண்டு பாலியர் தங்களுடைய வேலையைச் செய்து கொண்டு அவருடைய பளுவான சங்கிலியைத் தூக்கி அவருக்கு ஆயுதல் வருவிப்பார்கள். இவரைச் சுற்றிலும் அநேகம் பேர்கள் உட்கார்ந்து இவர் சொன்ன ஏதோ ஓர் இன்ப நிறைந்த சங்கதியைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். மத்தியான வேளை ஆனதால், சிறையில் இருந்தவர்கள் சற்று இளைப்பாறும்படி குறித்த நேரமிது.

கிழவனார் தம்மைச் சூழ்ந்திருந்தவர்களுக்குச் சொன்ன அதிசய சங்கதி எதுவோ? அவர்கள் அப்போது அஞ்ஞான இராயனுக்காக வருந்தி உழைத்து கஷ்டப்பட்டுக் கட்டிய அப்பெரிய மண்டபம் பிற்காலத்தில் பிரமாண்டமான தேவாலயமாகச் சிங்கார வனப்புப் பெற்று உயரும் என்றும், அதை மகா சாமர்த்திய திறமையுள்ள சிற்ப நூல் சாஸ்திரிகள் பலவகை விநோத காட்சியைக் காட்டுஞ் சித்திரங்களாலுஞ் சுரூபங்களாலும் அலங்கரிப்பார்களென்றும், அக்கோவிலில் தேவாராதனை பூஜை அநுதினம் நடக்கும் என்றும், உலக இரக்ஷகரின் தாயாராகிய பரிசுத்த

வ கன்னிமரி இவ்வாலயத்தில் விசேஷ வணக்க ஸ்துதி பெறுவாள் என்றும், எதிர் வருங் காரியங்களைத் தூர திஷ்டி சக்தியால் அறிந்ததுபோல, அன்று தம்மைச் சூழ்ந்திருந்த கிறீஸ்துவர்களுக்கு, வேத சாட்சியின் முடிபெற ஆவலாய்க் காத்திருந்த சதுர்னீன் என்ற அந்த விர்த்தாப்பிய குரு விவரித்துச் சொன்னாரோ?

கோர்வினன் இந்தக் கும்பலைச் சற்று நின்று பார்த்து அங்கு கூடி இருந்தவர்கள் யாரென்று ரபிரானைக் கேட்க அவன் சொல்வான்:

“அவர்கள் எல்லாருங் கிறீஸ்துவர்கள். மத்தியானம் வேலை முடிந்து இளைப்பாறு நேரத்தில் அவர்கள் எல்லாரும் அந்த விருத்தாப்பியனைச் சுற்றி உட்கார்ந்திருந்து ஏதோ பேசிக்கொண்டிருப்பது அவர்கள் வழக்கம். உமக்கு இஷ்டமானால் அந்தக் கிழவனைக் கூட்டிப்போகலாம்.”

அதற்குக் கோர்வினன் சொல்வான்:

“மெத்த உபகாரம் ரபிரா! அந்தக் கிழட்டுச் சவம் எனக்கென்னத்திற்கு? சிங்கம், புலியை, இவனா எதிர்ப்பான்? நம்ம ஜனங்கள், தேகபுஷ்டியும் பலமுமுள்ள வாலிபனைச் சிங்கம் பிடித்து வளர்ந்து ஓடி அவன் இரத்தத்தைக் குடிப்பதைப் பார்க்க ஆசையாய் இருக்கிறார்கள். இந்தக் கிழவனோ சிங்கத்தைப் பார்த்தால் பயந்து நடுங்கிச் சாவான். ஆனால் ரபிரா, அதோ ஒருவன் அந்தப் பக்கமாய்த் திரும்பிக்கொண்டு ஏதோ வேலை செய்கிறான். அவன் உடை, சிறையிலிருப்பவர்கள் உடையைப்போல இல்லையே. அவன் காலிலும் விலங்கு கிடையாது, யார் அவன்?”

“அவன் யாரோ எனக்குத் தெரியாது. வெகு சிங்கார சௌந்தரியமுள்ள வாலிபன். பெரிய வீட்டுப் பிள்ளையாய் இருக்கவேண்டும். ஏறக்குறைய நாள் தோறும் இங்கே வந்து சிறையில் இருப்பவர்களோடு கலந்து பேசி, அவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லி, சிலசமயங்களில் அவர்களோடு இவனுங் கூடி, இப்போது அவன் செய்வதுபோல, பெரும்படியான வேலைகளுஞ் செய்வான். இவ்விதம் இவன் தன் இஷ்டம்போல் வரப்போக இருப்பதற்கு வேண்டும் நிதி தாராளமாய் எங்களுக்குக் கொடுப்பதால் நாங்கள் அவன் யார் எவனென்று விசாரிக்கிறதில்லை.”

அவனை உற்றுக் கவனித்துப் பார்த்திருந்த கோர்வினன், நீ விசாரியாவிட்டால் நான் விசாரிப்பேன் என்று சொல்லி, விரைவாய் நடந்து போகையில் அங்கு தன் வேலையில் கவனித்து நின்ற வாலிபன், யாரோ வருஞ் சப்தங் கேட்டு திரும்பிப் பார்க்க, கோர்வினன் ஒரு துஷ்ட காடியைப்போல் அவன் மேல் பாய்ந்து தன் இரண்டு கைகளாலும் அவனைக் கெட்டியாய்க் கட்டிப் பிடித்து ஜயவெற்றி கொண்டவனைப்போல் உரத்த சப்தமாய்க் கத்திப் பேசி சொல்வான்:

“சேவகரே! சங்கிலி கொண்டு வந்து இந்தப் பயலை நன்றாய்க் கட்டுங்கள். அடே பங்கிராஸ்! இந்த விசை என் கையை விட்டு நீ தப்பிக்கமாட்டாய்.”

௰௫-ம். அதிகாரம்.

சிறைக் கூடம்.

திருச்சபை ஆதிஉற்பவகாலத்தின் முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளில், நமது முன்னோராகிய கிறீஸ்துவர்கள் சத்து

...த்துக்காக அனுபவித்த கஷ்டநிஷ்டூரங்கள் இம்மாத்திரமென்று அறிய அவாவுற்றிருப்பவர்கள் அவர்கள் இருந்த சுரங்க ஸ்தலங்களைப் பார்ப்பது மாத்திரம் போதாது, அவர்கள் பட்ட பாடுகளின் வரலாற்றைக் கருத்தாய் வாசித்தால் அவர்கள் எவ்வளவு துன்ப வருத்தம் அடைந்தார்களென்று கொஞ்சமேனும் அறியலாம்.

அஞ்ஞானம் அடர்ந்திருக்கும் இந்தத் தேசத்தில் ஜீவிக்கும் நாம், சத்திய வேதத்தின் நிமித்தம் பல முறை அவமானமும் நிந்தையும் துன்பவருத்தமும் படும்போதும், நமது மனங்கலங்கி அவதைரியமாகிச் சலிப்பாயிருக்குங் காலையிலும், நமது முன்னோர்கள் வேதகலகக்காலத்தில் தங்களைச் சூழ்ந்திருந்த அஞ்ஞானிகளாலே எவ்வளவு கஷ்ட வாதைப்பட்டார்களென்று அறிந்தால், நாம் படுவது அவர்கள் அநுபவித்த துன்பவருத்தங்களுக்கு முன் வெகு அற்பமாகவே தோன்றும். அக்காலத்துக் கிறீஸ்துவர்கள் பட்டபாடுகள் எத்தன்மைத்தென்று இனிவரும் அதிகாரங்களில் ஒருவாறு காணலாம்.

கோர்வீனன் பங்கிராசைப் பிடித்துச் சங்கிலிகளாற் கட்டி, அவனோடுகூட வேறு இருபது கிறீஸ்துவர்களையுஞ் சேர்த்து, எல்லாருக்கும் விலங்குமாட்டி பட்டணத்தின் தெருவீதி வழியாய் சிறைக்கூடத்துக்கு அடித்து உதைத்து அவமானமாய் நடத்திக்கொண்டு போனான். இப்படிப் போகும் வழியில் சிலர் கால் தடுமாறி, நடக்க சக்தியின்றி கீழே விழும்போது, துஷ்ட சேவகர் இரக்கமின்றி அவர்களைச் சாட்டைகளால் அடித்து காலால் உதைத்து நடக்கச் செய்வார்கள். வழியில் நிற்பவர்களுந் தூஷணஞ் சொல்லி, காறி உமிழ்ந்து, கையாலுங், கழியாலும், கையில் வந்த எதாலும், அடிப்பார்கள். கடைசியில் இவர்கள்

மமர்த்தீன் என்ற சிறைக்கூடத்துக்கு வந்துசேரவே, அதற்குள் எல்லாரையும் பிடித்துத் தள்ளினார்கள். பங்கிராஸ் உள்ளே போகுமுன் தனக்குச் சமீபத்திலிருந்த ஒருவன் கையில் தன் பணப்பையைக் கொடுத்து, தான் பிடிபட்ட செய்தியை தாயாருக்குஞ் செபஸ்தியாருக்கும் அறிவிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டான்.

கிறீஸ்துவர்களை அடைத்த மமர்த்தீன் என்ற சிறையை இன்னம் உரோமை நகரில் காணலாம். சிறைக்கூடமெனில், நமது காலத்தில் கைதிகளுக்காகக் கட்டியிருக்குங் காராக் கிரகங்கள்போலென்று எண்ணவேண்டாம். மமர்த்தீன் சிறைக்கூடத்தில் சதுரவடிவுள்ள இரண்டு அறைகள், ஒன்றின்மேலொன்றாய், பூமிக்குள் வெட்டி, ஒவ்வொன்றின் உச்சியில் வட்டமான ஓர் துவாரம் விட்டிருந்தார்கள். இத்துவாரத்தின் வழியாய்த்தான், பிரகாசமும், ஆகாயமும், உண்டி உணவும். மனுஷரும், போகவேண்டியிருந்தன. முதல் அறையில் சிறையாளிகள் நிறைந்திருந்தால் அவர்களின் கீழிருப்பவர்களுக்குப் பார்க்க பிரகாசமேது? சுவாசிக்க ஆகாயமேது? உண்ணும்படி உணவேது? சுற்றியிருக்குங் கற்சுவரில் வளையங்கள் அடித்து அவைகளில் சிறையிலிருப்பவர்களைக் கட்டிவைப்பார்கள். சில சமயங்களில் அவர்களைக் கீழே கிடத்தி கால்களைத் தொழுவில் மாட்டுவார்கள், அவர்கள் இருக்குந் தரையில் ஓடுகளையுங் கூழாங் கற்களையும் பரப்பி, பட்ட அடியால் சரீரமெங்குங் காயமாயிருக்கும்போது, அதன்மேற் படுக்கச் செய்வார்கள். இந்தக் கொடும் உபாதையைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அநேகர், வேறு ஆக்கினைப்படுமுன்னே, இசிவெடுத்து இறந்துபோவார்கள். வேறு சிலர், பலவிதமான துன்பப்பட்டு சாகும் ஸ்திதியிலிருந்தவர்கள், சிறைக்

நீ வந்த தக்ஷணமே, யாதோர் அவுழ்தப் பிரயோகமின்றி, பூரண சௌக்கியம் பெறுவார்கள். அன்றியும் இவர்களுக்கு இராஜதானிக் கிறீஸ்துவர்கள் தங்களாற்கூடுமான எவ்வித உதவியுஞ் செய்து, அவர்களுக்கு ஆறுதல் கொடுக்க முயற்சி செய்வார்கள்.

உரோமானரின் நீதிசட்டப் பிரகாரங் குற்றவாளியைத் தண்டிக்குமுன் அவனை விசாரணை செய்து வெளிக்காவது நியாயம் வாதிக்கவேண்டும். இதன் நிமித்தம் சிறையில் அடைபட்டிருந்த கிறீஸ்துவர்களை நீதிசாலைக்குக் கூட்டிப் போனார்கள். இவர்களைக் கேட்ட கேள்விகளும், அவர்கள் சொன்ன மறுமொழிகளும், எல்லாம் விவரமாய் வேதசாட்சிகளின் சரித்திரத்தில் காணலாம்.

நியாயாதிபதி விருத்தாப்பியனை ஒரு கிறீஸ்துவனைப் பார்த்துக் கிறீஸ்துவர்கள் வணங்குந் தேவன் யார் என்று கேட்டபோது, அவன் கௌரவ மேன்மையுடன், "நீ அவனை அறியப் பாத்திரன் ஆனால் அறிவாய்" என்று சொன்னான். சிலசமயங்களில் வேதத்தின்பேரில் தாக்கம் உண்டாகும். அப்போது கிறீஸ்துவன் தான் விசுவசிக்கும் வேதசத்தியங்களைச் சுருக்கமாயுந் தெளிவாயும் எடுத்து விவரிக்கும்போது, அதிகாரி என்ன சொல்வதென்று அறியாமல் பேதைபோல் விழிப்பான்.

பங்கிராசும் அவனுடன் பிடிபட்டவர்களும் நீதி சாலையில் வந்து நிற்கும்போது, அதிகாரி ஒருவனைப் பார்த்து, நீயார் என்று கேட்க, அவன் சர்வேசுரனுடைய கிருபாகடாக்ஷத்தால், நான் கிறீஸ்துவன், என்று சொன்னான். அதன் பின்பு அங்கு நின்றவர்களில் வயோதிகரான ஒருகுருவை நோக்கிச் சொல்வான் :

"விருத்தாப்பியா! நான் சொல்லும் பிரகாரஞ்செய். இராஜ சட்டத்துக்கும், உரோமானர் தேவர்களுக்கும் பணிந்து நட."

"நான் என் இரட்சகரும் ஆண்டவருமாகிய சேசுநாதருக்குமாத்திரம் பணிந்து நடப்பேன்."

"நீ படித்த சாஸ்திரநூல் எப்பேர்ப்பட்டது?"

"நான் பல சாஸ்திர நூற்களைப்படித்து ஆராய்ந்தேன். அவைகளெல்லாஞ் சாரமற்றதென்று கண்டு, கடையில் சேசுநாதர் படிப்பித்த சத்தியங்களை, அங்கீகரித்திருக்கிறேன்."

"அந்தச் சத்தியங்கள் எவை?"

"கிறீஸ்துவர்களாகிற நாங்கள் விசுவசிக்குஞ் சத்தியங்கள் ஏதெனில், பரலோகம் பூலோகமும் அவைகளிலுள்ள ரூபமும் அரூபியுமான வஸ்துக்கள் அனைத்தையுஞ் சிருஷ்டித்துக் காப்பாற்றுஞ் சர்வேசுரன் ஒருவரே. அவருடைய ஏககுமாரன் சேசுக்கிறீஸ்துநாதர் சுவாமி மனுஷரை இரட்சிக்க மனிதனாய்ப் பிறந்து, தமது சத்தியவேதத்தைப் போதித்து, உலகத்துக்கு இரக்ஷணிய பலியாய்த் தமது உயிரைக் கொடுத்தார் இவருடைய தேவ இலட்சண இயல்பையும் மகத்வமேன்மையையும் விவரித்துச் சொல்ல அற்ப மனுஷனை என்னால் ஏலாது."

"நீ தப்பறையான மதத்தைப் படித்துக் கொடுப்பவன். ஆனதால் உன்னை மற்றவர்களிலும் அதிக கடினமாய்த் தண்டிக்கவேண்டும். சேவகரே! இவனைக்கூட்டிப்போய் கைகால்களில் கயிறு கட்டி கணுக்கள் பிசகிப் பிரிந்து போகுமட்டும் இழுங்கள்."

ந்து வந்த தக்ஷணமே, யாதோர் அவுழ்தப் பிரயோகமின்றி, பூரண சௌக்கியம் பெறுவார்கள். அன்றியும் இவர்களுக்கு இராஜதானிக் கிறீஸ்துவர்கள் தங்களாற்கூடுமான எவ்வித உதவியுஞ் செய்து, அவர்களுக்கு ஆறுதல் கொடுக்க முயற்சி செய்வார்கள்.

உரோமானரின் நீதிசட்டப் பிரகாரங் குற்றவாளியைத் தண்டிக்குமுன் அவனை விசாரணை செய்து வெளிக்காவது நியாயம் வாதிக்கவேண்டும். இதன் நிமித்தம் சிறையில் அடைபட்டிருந்த கிறீஸ்துவர்களை நீதிசாலைக்குக் கூட்டிப் போனார்கள். இவர்களைக் கேட்ட கேள்விகளும், அவர்கள் சொன்ன மறுமொழிகளும், எல்லாம் விவரமாய் வேதசாட்சிகளின் சரித்திரத்தில் காணலாம்.

நியாயாதிபதி விருத்தாப்பியனான ஒரு கிறீஸ்துவனைப் பார்த்துக் கிறீஸ்துவர்கள் வணங்குந் தேவன் யார் என்று கேட்டபோது, அவன் கௌரவ மேன்மையுடன், "நீ அவனை அறியப் பாத்திரன் ஆனால் அறிவாய்" என்று சொன்னான். சிலசமயங்களில் வேதத்தின்பேரில் தர்க்கம் உண்டாகும். அப்போது கிறீஸ்துவன் தான் விசுவசிக்கும் வேதசத்தியங்களைச் சுருக்கமாயுந் தெளிவாயும் எடுத்து விவரிக்கும்போது, அதிகாரி என்ன சொல்வதென்று அறியாமல் பேதைபோல் விழிப்பான்.

பங்கிராசும் அவனுடன் பிடிபட்டவர்களும் நீதிசாலையில் வந்து நிற்கும்போது, அதிகாரி ஒருவனைப் பார்த்து, நீயார் என்று கேட்க, அவன் சர்வேசுரனுடைய கிருபாகடாக்ஷத்தால், நான் கிறீஸ்துவன், என்று சொன்னான், அதன் பின்பு அங்கு நின்றவர்களில் வயோதிகரான ஒரு குருவை நோக்கிச் சொல்வான் :

"விருத்தாப்பியா! நான் சொல்லும் பிரகாரஞ் செய். இராஜ சட்டத்துக்கும், உரோமானர் தேவர்களுக்கும் பணிந்து நட."

"நான் என் இரட்சகரும் ஆண்டவருமாகிய சேசுநாதருக்குமாத்திரம் பணிந்து நடப்பேன்."

"நீ படித்த சாஸ்திர நூல் எப்பேர்ப்பட்டது?"

"நான் பல சாஸ்திர நூற்களைப்படித்து ஆராய்ந்தேன். அவைகளெல்லாஞ் சாரமற்றதென்று கண்டு, கடைசியில் சேசுநாதர் படிப்பித்த சத்தியங்களை அங்கீகரித்திருக்கிறேன்."

"அந்தச் சத்தியங்கள் எவை?"

"கிறீஸ்துவர்களாகிற நாங்கள் விசுவசிக்குஞ் சத்தியங்கள் எதெனில், பரலோகம் பூலோகமும் அவைகளிலுள்ள ரூபமும் அரூபியுமான வஸ்துக்கள் அனைத்தையுஞ் சிருஷ்டித்துக் காப்பாற்றுஞ் சர்வேசுரன் ஒருவரே. அவருடைய ஏககுமாரன் சேசுக்கிறீஸ்துநாதர் சுவாமி மனுஷனை இரட்சிக்க மனிதனாய்ப் பிறந்து, தமது சத்தியவேதத்தைப் போதித்து, உலகத்துக்கு இரக்ஷணிய பலியாய்த் தமது உயிரைக் கொடுத்தார் இவருடைய தேவ இலட்சண இயல்பையும் மகத்வமேன்மையையும் விவரித்துச் சொல்ல அற்ப மனுஷனான என்னால் ஏலாது."

"நீ தப்பறையான மதத்தைப் படித்துக் கொடுப்பவன். ஆனதால் உன்னை மற்றவர்களிலும் அதிக கடினமாய்த் தண்டிக்கவேண்டும். சேவகரே! இவனைக்கூட்டிப்போய்க் கைகால்களில் கயிறு கட்டி கணுக்கள் பிசகிப் பிரிந்து போகுமட்டும் இழுங்கள்."

இவ்விதம் ஒவ்வொருவராய்க் கேட்டபின்பு பங்கிராஸ் பக்கந் திரும்பி அதிகாரி சொல்வான் :

" அடா துஷ்டா ! நமது தேவர்களான இராஜாக்களின் சட்டத்தைத் திருடிக் கிழித்தவன் நீ அல்லவா ? நல்லது. எங்கள் தேவர்களை நீ கை எடுத்துக்கும்பிடு. உனக்கும் நான் மன்னிப்புக் கொடுப்பேன். நீ இன்னம் இளைஞன். நீ பக்தியும் புத்தியுமுள்ளவனென்று எல்லாருக்குங் காண்பி."

அப்போது பங்கிராஸ் அர்ச். சிலுவை வரைந்து அமர்ந்து சாதுவாய் மறுமொழி சொல்வான்:

" நான் சேசுக்கிறீஸ்துவின் ஊழியன். அவரை என் மனதில் சிந்தித்து, வாயால் ஸ்துதித்து என்றும் ஆராதிப்பேன். நான் பாலியனாயினும் நித்தியரான ஏக சர்வேசுரனை ஆராதித்தால் விருத்தாப்பியருக்கு இருக்கும் ஞானமும் அறிவும் எனக்கும் இருக்கும். உமது தேவர்களும் அவர்களை வணங்குபவர்கள் யாவரும் நரக நெருப்புக்குக் குறிக்கப்பட்டவர்கள்."

அதிகாரி வெகு கோபத்தோடு சொல்வான் :

" அவன் தூஷணஞ் சொன்னதற்காக அவனை வாயில் அறைந்து கழிகளால் நன்றாய் புடையுங்கள்."

இதைக் கேட்ட செல்வன் பங்கிராஸ் வெகு சாதுவாய்ப்பேசிச் சொல்வான்:

" என் ஆண்டவரான சேசுநாதரே சுவாமி! தேவரீர் எனக்காக பட்ட பாடுகளில் சிலது நான் படும்படி நீர் கிருபை செய்வதால் உமக்கு நான் நன்றி அறிந்திருக்கிறேன்."

அதிகாரி நியாயத்தீர்ப்பு வழக்கம்போல் வாசித்தான்:

" லூசியானஸ், பங்கிராஸ், ருஸ்திகஸ், என்பவர்களும் இவர்களைச் சேர்ந்தவர்களுந் தாங்கள் கிறீஸ்துவர்களென்று அங்கீகரித்து தேசசட்டத்துக்குக் கீழ்ப்படியோமென்றும் உரோமானர் தேவர்களை வணங்கோமென்றுஞ் சொல்வதால் இவர்கள் எல்லாரையுந் துஷ்ட மிருகங்களுக்கு இரையாய்ப் போகும்படி நாம் தீர்ப்புச் செய்கிறோம்."

இந்த வாசகங் கேட்டவுடனே சூழநின்ற ஜனங்களெல்லாரும் ஜெயம், ஜெயம், என்று கரகோஷஞ்செய்து, ஆர்ப்பரித்து தங்களுக்குண்டான சந்தோஷ மிகுதியைக் காட்டி, கிறீஸ்துவர்கள் சிறைக்கூடத்துக்குப் போகும்போது அவர்களோடு கூட, வாத்தியங்கள் வாசிப்பவர்கள்போல, வசைபேசி கூக்குரலிட்டு துவக்கத்தில் நடந்தாலும், போகப்போக கிறீஸ்துவர்களிடத்தில் தோன்றிய கௌரவ மேன்மையும், முகக்களையையுஞ், சாது அமரிக்கையையுங் கண்டு, அச்சாதிசயமுடன், சப்தம் அடக்கி சற்று மௌனமாய் நடந்தார்கள். சிலர் கிறீஸ்துவர்களைச் சுற்றிலுஞ் சுகந்த மதுரவாசனை கம கமவென்று, வீசுவதைக்கண்டு, இவர்கள் பரிமளவர்க்கங்களைத் தம்மேல் பூசிக்கொண்டு போகிறார்களோவென்று ஒருவரொருவரைக் கேட்டார்கள்.

௰௬-ம். அதிகாரம்.

வழித்துணை ஆதாரம்.

துஷ்டமிருகங்களுக்குக் கிறீஸ்துவர்களை இரையாய்ப் போடும்படி உரோமை அதிகாரி தீர்ப்புப் படித்த பின்பு, கிறீஸ்துவர்கள், மமர்த்தீன் சிறைக்கூடத்துக்கு வந்து, சர்

வேசுரனுக்காகச் சாகும் அந்தப் பாக்கிய நாள் எப்படுத்து
மென்று ஆவலோடு காத்திருந்தார்கள். இவர்கள் மத்...ம்
சமாதானமுஞ், சந்தோஷமும், பூரண அமரிக்கையும் இரு
ந்தது. இரு அறைகளிலும் இருந்தவர்கள் மாற்றி மாற்றி தே
வ சங்கீதக் கீர்த்தனை ஜெபங்களைப் பாடினார்கள்.

கிறீஸ்துவர்களை மிருகங்களுக்குப் போடும் நாளுக்கு
முந்தின நாள் அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் தயாளமும் இரக்
கமுங் காட்டுவது உரோமானர் வழக்கம். அன்று அவர்
களின் பந்துக்களும் இஷ்டர் மித்திரருந் தாராளமாய்
வந்து பேசலாம். இதின் நிமித்தம் அநேகர் அந்தக் கடைசி
நாளில் சிறைக்கூடத்துக்கு வந்து பரிசுத்த வேதசாட்சி
கள் தங்களை மறந்துபோகாமல் மோக்ஷத்தில் தங்களுக்
காக வேண்டிக்கொள்ளும்படி கேட்பார்கள். அன்று சாய
ரட்சையில் சிறையிலுள்ளவர்களை வெளியே கூட்டிவந்து
பந்திவைத்து விருந்து கொடுப்பார்கள். இவர்கள் சாப்பிடு
ம்போது அஞ்ஞானிகள் சூழநின்று, அடுத்த நாளில் மிருக
ங்களுக்கு இரையாகும் இவர்கள் எப்படி இருக்கிறார்கள்,
என்ன பேசுகிறார்களென்று விநோதப் பிரியராய் வந்து
பார்ப்பார்கள். கிறீஸ்துவர்களோ சத்தஞ் சந்தடி இன்றி,
வீண் வீம்பு பேசாமல், சந்தோஷ முகத்தில் துலங்க, சாது
வாய் ஒருவரொருவரோடு பேசித் தங்கள் சொந்த வீட்டி
லிருப்பதுபோல் இருப்பார்கள். பங்கிராஸ் மாத்திரம்,
கிறீஸ்துவர்களை இப்படிக் குறுவிழி விழித்துப் பார்த்து
நின்ற அஞ்ஞானிகளை ஓரிருவிசை கோபித்தாற்போல்
பேசி சொல்வான் :

“என்ன பார்க்கிறீர்கள்? நாளைக்கு நாங்கள் மிருகங்
களின் வாயில் பதைந்துத் துடிப்பதைப் பார்ப்பது போதா

று, இன்றைக்குங்கூட எங்களைப் பார்த்து உங்கள்
இ...யையும் பகையையுந் தீர்க்கலாமென்று வந்திருக்கிறீர்
கள். நல்லது, எங்கள் முகத்தை இப்போது நன்றாய்ப்
பாருங்கள். உலகத்தின் ஈறுந்த நாளில் பொதுத் தீர்வை
க்கு எல்லாரும் வந்து கூடும்போது, நாங்கள் எந்தப் பக்
கம் இருப்போம், நீங்கள் எந்தப் பக்கம் இருப்பீர்களென்று
அறிவீர்கள்.”

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட அஞ்ஞானிகளிற் பலர்
தலை கவிழ்ந்து வெட்கிப்போனார்கள். அவர்களிற் சிலர்
பின் மனந்திரும்புவதற்கு இது காரணமாய் இருந்தது.

சாகப்போகிற கிறீஸ்துவர்களுக்கு அஞ்ஞானிகள்
விருந்து செய்யும்போது, தாயிலும் உத்தம தாயாகிய திரு
ச்சபை தன் பிள்ளைகளுக்கு மோட்ச மதுரம் நிறைந்த
ஞானவிருந்து, இவர்கள் வழிக்குத் துணை ஆதாரமாகத்
தயார் செய்து அனுப்பினது. சிறையிலிருப்பவர்களுக்குப்
பரிசுத்த தேவநற்கருணையைக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்
கும்படியாய் சில குருக்களை நியமித்திருந்தார்கள். ஆனால்
இச்சமயத்தில் கிறீஸ்துவர்கள்பேரில் அஞ்ஞானிகள் பொ
ங்கிய கோபத்தோடு இருந்ததால், சிறையில் இருந்தவர்க
ளுக்குச் சற்பிரசாதங் கொண்டுபோகும்படி ஓர் குருவை
அனுப்புதல் பெரும் ஆபத்துக்கு ஏதுவானதென்று தோ
ன்றினது. ஏனெனில் புல்வியன் கபடமாய் முன் கோவி
லுக்குள் சென்றபோது, அங்கே குருக்களை விசேஷமாய்க்
குறித்துப் பார்த்து தன்னைச் சேர்ந்த உளவாளிகளுக்கும்
இதைச் சொல்லிக் கொடுத்திருந்தான்.

அன்று குரு பூசை செய்து முடிந்தபின்பு, சற்பிர
சாத ஓஸ்திகள் அடங்கிய பாத்திரத்தை எடுத்து யார்

கையில் ஆபத்தின்றி சிறையிலுள்ளவர்களுக்குக் கொடுத்து அனுப்பலாமென்று திரும்பிப் பார்க்கையில், வேறு யாரும் வருமுந்தி, தார்சீஸ் என்ற சிறு பையன் குருவின் முன் வந்து முழங்காலிலிருந்து இரு கைகளையும் விரித்து, தன்னிடத்தில் கொடுக்கவேண்டுமென்று மகா பக்தி ஆசையுடன் விண்ணப்பஞ் செய்தான். இந்நிலையில் நின்ற மாசற்ற பையனுடைய முகம் வானலோக தூதன் முகம்போல் துலங்கிப் பிரகாசித்தது.

குரு, தம்முன் நின்ற இச்சிறுவனைப் பார்த்து அதிசயப்பட்டு, “மகனே, நீயா சிறுவன், உன் கையில் தேவ மகத்துவ சற்பிரசாதத்தைக் கொடுப்பது யுக்தமா?”, என்றதற்கு, தார்சீஸ், “சுவாமீ! நான் சிறுவன் தான், அதின் நிமித்தமே என் கையில் கொடுத்தால் மோசம் ஒன்றும் வரமாட்டாது,” என்று பிரார்த்திக்கும்போது அவன் இரு கண்களிலிருந்து தண்ணீர் அருவி ஓடி வர, “சுவாமீ! சுவாமீ! எப்படியாவது என் கையில் கொடுக்கவேண்டும்,” என்று வருந்திக்கேட்டான். குரு நல்லதென்று சம்மதித்து பாத்திரத்தை வெள்ளைத் துணியால் நன்றாய் மூடி, அச்சிறுவன்மேல் ஒரு போர்வையைப்போட்டு, அவன் கையில் வெகு பதனமாய் வைத்து அனுப்பும்போது சொல்வார்: “மகனே தார்சீஸ்! நீ கொண்டுபோகுந் தேவ பொக்ஷம் எவ்வளவு உன்னதமானது என்பதை மறவாதே. ஜன சந்தடியிருக்குந் தெருவீதி வழியாய்ப் போகாதே. பரிசுத்த பொருளை நாய்களுக்குக் கொடுக்கலாகாது. முத்து ரத்னத்தைப் பன்றிக்கு முன் எறியக்கூடாது. மகனே இந்தத் தேவ உன்னத பரிசுத்தத்தை மகா எச்சரிக்கையுடன் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பாயா?”

“ஆம் சுவாமி! பதனமாய்க் கொண்டுபோவேன். இதை அஞ்ஞானன் கையில் கொடுப்பதைப் பார்க்க என் உயிரை நான் ஆயிரம் விசை வேண்டுமானால் கொடுப்பேன், பயப்படவேண்டாம்,” என்று சொல்லி அன்போடும் பூஜித வணக்கத்தோடும், பாத்திரத்தை இரு கைகளிலும் வாங்கி, தன் நெஞ்சோடு சேர்த்து அணைத்து சிறைக்கூடத்துக்குப் புறப்பட்டான்.

ஜனங்கள் நடமாடுந் தெருவீதிகளையும், ஆபாசமுள்ள தனிப்பாதைகளையுந் தவிர்த்து, தார்சீஸ் விரைந்து நடந்து போகும்போது அவன் முகத்தில், பாலப் பிராயத்துக்கு இயல்பாய் இராத ஓர்வித கௌரவ மேன்மை விளங்கினது.

அவன் போகும் பாதையில் சிறந்த மாளிகை ஒன்றிருந்தது. அதிலே புத்திர சந்தானப் பேறில்லாத ஓர் செல்வப் பெருமாட்டியிருந்தாள். தார்சீஸ் தன் வீட்டின் பாதை வழியாய் மிக்க மரியாதை அடக்கத்துடன், இரு கரங்களையும் நெஞ்சின்மேல் சேர்த்து வெகு துரிதமாய் நடந்து வருகையில் அவன் முகத்தில் ஜொலித்த சிறந்த இலக்ஷண வடிவை இம்மாது கண்டு ஆச்சரிய பரவசமாய்ச் சற்று நின்றபின், அவனைக் கூப்பிட்டு, வழியை மறித்துச் சொல்வாள்:

“அப்பா குழந்தாய்! என் அருமை கண்மணியே! சற்றே நில்லு. நீ யார்? உன் பெயரென்ன? உன் தாய் தந்தை எவர்? உன் வீடெங்கே? சொல்லப்பா.”

“அம்மா! என் பெயர் தார்சீஸ். நான் அநாதப் பிள்ளை. எனக்குச் சொந்தமான வீடுவாசலில்லை.”

“அப்படியானால், என் வீட்டுக்கு வா. உன்னை நான் வளர்க்கிறேன். என் வீடு உன் வீடு. வா, உன்னோடு நான்

பேசவேண்டும். ஓ! உன்னைப்போல் எனக்கொரு அழகுள்ள பிள்ளையிருந்தால் எவ்வளவு பாக்கியம்!"

"அம்மா, தாயே, இப்போது நான் வரக்கூடாது. என்னை ஒரு உன்னத அலுவல் நிமித்தம் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். நான் தாமதமின்றிப் போகவேண்டும். எனக்கு இப்போது நேரமில்லை."

"அப்பா, என் கண்ணே! இப்போது வரக்கூடாவிட்டால் நாளைக்காவது வருவாயா? வருவேனென்று சொல். இதுதான் நான் இருக்கும் வீடு."

"அம்மா, நாளைமட்டும் நான் உயிரோடு இருந்தால் வருவேன்." என்று சொல்லி முன்னிலும் அதிக விரைவாய் தான் எந்திப்போன சேசுநாதர்சுவாமியைச் சிந்தித்து நடந்துபோனான். அந்தச் செல்வமாது பையன் போவதைச் சற்றுநேரம் வெளியே வந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தபின் அவனுக்குப்பின்னால் போகவுரமாவென்று யோசித்தாள்.

சிறுவன் தார்சீஸ், திரண்ட ஐசுவரியமுள்ள செல்வப் பெருமாட்டிக்குத் தான் சுவிகார புத்திரனாகும் அதிர்ஷ்டத்தைப் பற்றி நினையாமல், சேசுநாதர்சுவாமியே தனக்குப்போதுமான பாக்கியமென்று அவரைத் தியானித்து நடந்தவன், ஒரு மைதானத்தில் சேர்ந்தான். அந்தச் சமயம், பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகள், பாடம் படித்து ஒப்பித்தபின்பு, விளையாடும்படியாய், கத்திக்கூப்பிட்டு, பெரும் இரைச்சலிட்டு வெளியே வந்தார்கள். வந்ததும் பந்துவிளையாடும்படி இருகட்சியாகப் பிரிந்து விளையாடத்துவக்கினார்கள். அப்போது அவர்களிலொருவன் மாத்திரந் தனக்

குச் சோடியின்றி தனியே நிற்கையில், தார்சீஸ் அந்தப் பாதை வருவதைக் கண்டு துள்ளிக் குதித்து சொல்வான்:

"ஆஹா! நல்ல அதிர்ஷ்டம். அதோ தார்சீஸ் வருகிறான். பந்து அடிப்பதில் வெகு சமர்த்தன். அடே தார்சீஸ்! இங்கே வாடா. உன்னைப் பார்த்து பலதேசகாலமானதுபோல் தோன்றுகிறது. எங்கேடா, இவ்வளவு ஆத்திரமாய்ப் போகிறாய்?"

"எனக்கு நேரமில்லை. வேலையிருக்கிறது."

"இருக்கட்டும் வாடா. நல்ல பிள்ளைபோல் சொன்னாற்போல்கேள். ஒரு விளையாட்டு ஆடினபின்பு போகலாம்." இவ்விதஞ் சொல்லி அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்தான்.

"அப்பா நான் வரமாட்டேன். என்னாலே கூடாது. வெகு அவசியமான வேலையின் நிமித்தம் நான் போகிறேன். விளையாட எனக்கிது சமயமல்ல."

தார்சீஸை விளையாடக் கூப்பிட்டவன் தேக பலாஷ்டிகனானதால் அவனைப் பலாத்காரமாய்ப் பிடித்து இழுத்துச்சொல்வான்: "அடே நான் கூப்பிடும்போது வரமாட்டேனென்று சொல்லுகிறாய்? தம்பி, என்னிடத்தில் இதுவெல்லாஞ் சாயாது. வாடா."

தார்சீஸ் அழுதுகொண்டு, அவனை மன்றாடிப் பிரார்த்தித்து, "அப்பா, அண்ணேன், உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். எனக்கு அவசரமான வேலை இருக்கிறது. நான் போகவேண்டும்," என்று சொல்ல,

"அப்படியா! நான் கூப்பிடும்போது போகவா? அடே அதென்ன மறைத்துக் கொண்டு போகிறாய்?

எதோ இரகசியச்சீட்டு யாருக்காவது இருக்கின்றதோ?
அரை நாழிகைப் பிந்திப்போனால் என்ன பிரமாதமுழுகிப்
போகும்? வாடா, தார்சீஸ், அதை என் கையில் கொடு.
நான் பதனமாய் வைத்திருந்து, விளையாட்டு முடிந்தபின்பு
உனக்கு நான் கொடுக்கிறேன்.'' இப்படிச் சொல்லி, தார்
சீஸ் கையிலிருந்ததைப் பறிக்கப் போகும்போது, தார்சீஸ்,
“ஓ! நான் கொடுக்கமாட்டேன், என் உயிர்போனாலுங்
கொடுக்கமாட்டேன், என்று அழுதுகொண்டு சொல்ல,
அந்தத் துஷ்டன்: அப்படியா, நான் அந்த இரகசியம் இன்
னதென்று அறியாமல் உன்னை விடுவதில்லை என்று சொ
ல்லி அவனைப் பிடித்து இழுத்துப் பறிக்கும்போது, அவ்
வழிபோனவர்களெல்லாரும், இதென்ன விசேஷமென்று
வந்துபார்த்தார்கள். பார்க்கையில், ஒரு சிறு பையன் தன்
கைகளை நெஞ்சோடு சேர்த்து அணைத்திருக்க, இவனிலும்
பெரியவனும் பெலனுள்ளவனுமான தடியனொருவன், இச்
சிறுவன் கையிலிருப்பதை பலாத்காரமாய்ப் பிடுங்கப் பார்
க்கும்போது, அவன் தன் கையை விடாமல் கெட்டியாய்க்
கட்டிக்கொண்டு, அடிக்கும் உதைக்கும் அசையாமல் நிற்
பதைக் கண்டார்கள். இச்சிறுவனோ அடிக்கு அழவாங்கா
மலும், தூஷணஞ் சொல்லாமலுங், கோபங் காண்பியாம
லும், பொறுமையாயிருந்து தன் கைப்பிடியை விடவில்லை.

சூழநின்றவர்கள் அதிசயப் பட்டு அச்சிறுவன் எதை
இவ்வளவு இரகசியமாய் மறைத்துக் காட்டாமல் வைத்திரு
க்கிறானென்று ஒருவரொருவரைக் கேட்டார்கள். இந்தச்
சந்தர்ப்பத்தில் அப்பக்கமாய் வந்த புல்வியன், தார்சீஸை
தான் துர்க்குவாதனோடு கோவிலுக்குப்போனபோது பார்த்
த ஞாபகமிருந்ததால், இவன் கிறீஸ்துவர்களுடைய பரம
இரகசியத்தைக் கொண்டுபோகிறான் என்று பரியாசமாய்ச்

சொல்லி அப்பாலே போனான். கிறீஸ்துவர்களின் இரகசி
யமென்றதை அங்கு கூடிய அஞ்ஞானிகள் கேட்டவுடனே
அது இன்னதென்றறியும்படி விநோதப்பிரியராய, எப்படி
யாகிலும் அவன் தங்களுக்கு அதைக் காட்ட வேண்டுமெ
ன்று இரைந்து கேட்டார்கள். என் உயிர்போனாலுங் நான்
காட்டமாட்டேனென்று, சிறுவன் சொல்ல, கிட்டநின்ற
பெருமூடன் ஒருவன் தன் கையை ஓங்கிப் பலமாய் சிறு
வனை அடிக்க, மற்றவர்களும் அப்படியே அடிக்கும்போது,
தார்சீஸ் கீழே அடித்துப் பதைத்து விழுந்தான். விழுந்த
லுங் கட்டியிருந்த தன் கையை எடுக்கவில்லை. இரத்தம்
அவன் மூக்கிலும் வாயிலுமிருந்து கப கபவென்று ஓடிவந்
தது. துஷ்டர் இரக்கமின்றி நாய்களைப் போல் தார்சீஸ்
மேலே விழுந்து அவன் கையில் வைத்திருந்த தேவமகத்
துவ சற்பிரசாதத்தை வலுவந்தமாய்ப் பறிக்கப்போகுஞ்
சமயத்தில், யாரோ ஒருவன் இராக்ஷஸ பிறப்புபோல்
அங்கு சடுதியில் வந்து, கூட்டத்தில் பாய்ந்து, இங்கே ஓர்
அங்கே ஓர் உதை கொடுத்து, எதிரே நின்றவர்களைப்
பிடித்துத் தள்ள, அடி உதைபட்டவர்கள் கரணமடித்து,
ஐந்தடி அப்பால் உருண்டு ஓட, வேறு சிலரை அத்தாயமா
ய்த் தூக்கி ஓர் பந்தை எறிவதுபோல் தூர எறிய, மற்ற
வர்களெல்லாருந் திக்கு முக்காடி, பேயோ பூதமோ
யாரோ என்று அஞ்சி நடுங்கி, வழிவிட்டு ஒதுங்கி நிற்க,
இந்த இராக்ஷஸகுலப்போர்வீரன் தார்சீஸ் கிட்டப்போய்
முழுங்காலிலிருந்து, மயங்கிச் சோம்பிக் கிடந்த சிறுவனைத்
தாயைப்போல் தன் கையில் அணைத்துத் தூக்கி, கண்க
ளிலிருந்து, மள மளவென்று தண்ணீர் அருவி ஓடிவர, தா
ர்சீஸைப் பார்த்து, அப்பா தார்சீஸ் உன்னை பிரம்பவும்
அடித்து காயப் படுத்தியிருக்கிறார்களா? என்று கேட்கும்

போது, தார்சீஸ் தன் கண்களைத் திறந்து பார்த்து, மோக்ஷ திவ்விய பிரகாசம் அவன் முகத்தில் துலங்கச் சொல்வான் :

"அண்ணேன்! அவ்வளவு காயமில்லை. ஆனால் இதோ என் கையில் தேவ நன்மைப் பாத்திரமிருக்கின்றது சிறைக்கூடத்துக்கு என்னை அனுப்பினார்கள்."

போர்வீரன் இதைக் கேட்டவுடனே, முன்னிலும் பதினமடங்கு அதிகமான பூஜிதவணக்கத்துடன், இச்சிறுவனை மாத்திரமல்ல, இவனோடு மனுஷர் இரட்சணியத்துக்காக தேவபலியாயிருக்கும் அதி உன்னத மகத்துவமுள்ள சர்வேசுரனையே தன் கைகளில் பத்தியாய்த் தூக்கித் தன் தோள்மேல் வைக்க, தார்சீஸ் இராக்ஷஸவீரன் மேல் பயமின்றிச் சாய்ந்து தேவநற்கருணைப் பாத்திரத்தை ஏந்தி இருந்தான்.

இவ்விதந் தூக்கிப் போகும்போது, யாரும் வழியில் தடுக்கவுமில்லை, எவனுங் கேள்வி கேட்கவுமில்லை. ஆனால் முன்சொன்ன செல்வப் பெருமாட்டி வீட்டின் கிட்ட வருகையில், அம்மாது தார்சீஸ் இருந்த ஸ்திதியைக் கண்டு ஐயோவென்று பதறி நடுங்கி, "இதென்ன கோலம், கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன் நான் பார்த்த அழகுள்ள பையன் இவன் தானோ? யார் இந்த கிஷ்ரேஞ் செய்தவன்" என்று கேட்டாள்.

அதற்கு க்வாத்ராத்துஸ் "அம்மா! இந்தச் சிறு பையன் கிறீஸ்துவனென்று இவனைக் கொன்று போட்டார்கள்." என்று சொல்ல, அந்தப் பெண் நாயகம் கிட்டவந்து பையன் முகத்தை உற்றுப்பார்த்தாள். தார்சீஸ் தன் கண்களைத் திறந்து அம்மாதைப் பார்த்து, ஓர் புன்னகை

காட்டி உயிரை விட்டான். அச்சிறுவன் பார்வையால் அவளுக்கு விசுவாசத்தின் பிரகாசம் உண்டாகவே அவளும் உடனே கிறீஸ்துவனானாள்.

போர்வீரன் இறந்த பாலியனைக் கோவிலுக்குக் கொண்டுபோக, குரு வந்து சம்மனசைப்போல் நித்திரை செய்த அந்த மாசற்ற பையனைப் பார்த்தார். தாம் ஒரு மணிக்குமுன் அச்சிறுவன் கையில் கொடுத்த தேவ பாத்திரம் கொடுத்தாற்போல் இருப்பதைக் கண்டு, வெகு பூஜித வணக்கத்துடன் சேசுநாதரை ஆராதித்துப் பாத்திரத்தை எடுத்தார். வேதசாட்சியாய் மரித்த இச்சிறுவன் பிரேதத்தை இராக்ஷஸவீரன் தன் கையில் ஏந்தி, கிறீஸ்துவர்கள் பலபேர் சூழ்ந்துபோக, கலிஸ்தாவென்ற சுரங்கத்துக்குக் கொண்டுபோய் க்ஷேமித்தார்கள். பிற்காலத்தில் அவன் கல்லறைமேல் கருங்கல் பதித்து தமாஸுஸ் என்ற அர்ச். பாப்பு செய்த சரம கவியை அக்கல்லில் வரைந்தார்கள். அச்சரம கவியின் தமிழ்ப் பயனிது :

[illegible] சுவின் சற்பிரசாதத் திரவியந்தனைக்கையேந்தி
பூஜித வணக்கத்தோடு போன தார்சீசைக்கண்டு
நீசரா [illegible] கொடியர்சூழ்ந்து நிந்தைசெய்தடித்துக்கொன்றார்
ஆசையாய் [illegible] சிறுவன் தூய ஆவியைப்பலியாய் ஈந்தான்.

இந்தத் துக்ககரமான சங்கதியைச் சிறையிலிருந்தவர்களுக்கு இராக்ஷஸவீரன் சொன்னபோது, எல்லாரும் வெகு விசனப்பட்டு, தங்கள் வழிக்குத் துணை ஆதாரமான தேவ போஜனமும் வரவில்லையே என்று [illegible] சோம்பி இருக்கும் வேளையில் செபஸ்தியார் வந்தார். இவர்கள் துக்கத்தின் காரணம் இன்னதென்று அறிந்ததும் அவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லி, அங்கிருந்த [illegible] யாக்கோனை இவர்க்கு ஆறுதல் சொல்லி, அங்கிருந்த [illegible] பாத்துஸ் என்பவனைக் கூப்பிட்டு அவருக்கு ஏதோ இர

கசியமாய்ச் சொல்ல, அவரும் விரைந்து வெளியே போனார்.

இரணவீரசூரனை செபஸ்தியாரை சிறையின் காவற் சேவகர் நன்றாய் அறிந்திருந்ததால் அவர் தமது இஷ்டம் போல் உள்ளே வரவும் வெளியே போகவும் விக்கினஞ் செய்யவில்லை. இதனால் சிறையில் இருந்த கிறீஸ்துவர்களுக்கு அயராமல் வேண்டும் உதவியெல்லாஞ் செய்து வருவார். இந்த விசை தமது பிரிய சிநேகிதன் பங்கிராசைக் கடைசி முறை பார்த்துப் பேசும்படியாய் அவனை அந்தரங்கமாய்க் கூப்பிட்டு, இருவரும் ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்த பின் பங்கிராஸ் சொல்வான் :

“அண்ணேன்! முன்னொருவிசை நாம் இருவரும் அந்தப் பாதை வழியாய்ப் போகும்போது, மாவிலிருந்த சிங்கங்கள் கர்ச்சித்த சத்தத்தைக் கேட்டோமே. அது உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா?

“பங்கிராஸ்! அது இன்னம் என் ஞாபகத்தில் அப்படியே இருக்கிறது. அந்த சப்தத்தை நீ அன்று கேட்டவுடனே உன் இருதயந் துள்ளித் துடித்ததல்லவா? நாளைக்குச் சம்பவிக்கப்போவதை நீ முன்னமே அறிந்தாற்போல் அன்று சந்தோஷப் படவில்லையா?”

“மெய்தான் அண்ணேன். இந்தக் கொடிய மிருகங்களுக்கு இரையாகுங் கிறீஸ்துவர்களுக்குள் நான் முதல்வனாய் இருப்பேன் என்று அன்று எனக்குத் தோன்றினது. அந்தப் பாக்கியமுள்ள நாளும் இதோ வந்திருக்கின்றது. ஆகிலும் இவ்வளவான பேறு பெறும்படி நான் பாத்திரன் அல்லவேயென்று நினைக்கையில் இது ஒரு கனவுபோலே காண்கிறது. அண்ணேன்! சர்வேசுரன் எனக்கு இந்த உன்னத வரங் கொடுக்கும்படி நான் என்ன செய்திருக்கிறேன்?”

“பங்கிராஸ்! அனந்தநன்மையுள்ள சர்வேசுரன் நமது பேறுக்கு அளவாயல்ல, தமது அளவில்லாத் தயாள இரக்கத்துக்கு ஏற்றவகையில் நன்மை செய்கிறார். ஆனால், தம்பீ, நாளைக்கு உனக்குச் சம்பவிக்கப் போவதைப்பற்றி நீ என்ன நினைத்திருக்கிறாய்?”

“நான் என்ன நினைக்கலாம்? அண்ணேன், இந்த ஆச்சரியத்தைக் கேளுங்கள். இப்போது இந்த இருண்ட சிறைக்குள்ளே, கை காலில் விலங்கோடு அடைபட்டுக் கிடக்கும் நான், நாளைச் சூரியன் அஸ்தமிக்குமுன் மோட்சத்திற்குப் போய் அங்கே அர்ச். வர்கள் மத்தியில், நானும் ஒருவனாயிருந்து சம்மனசுகள் பாடுந் தேவசங்கீத கீர்த்தனைகளைக் கேட்டு, நானும் அவர்களோடு கூடக் கலந்து சேர்ந்து பாடி மோட்சானந்த பாக்கியம் அனுபவித்துக் கவலையின்றி, வருத்தமின்றி, பயமின்றி, நித்திய காலம் வாழ்வேனென்று நினைக்கும்போது இது நம்பக்கூடாத விஷயமாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. இவ்வித ஆனந்த பாக்கியம் மற்றவர்களைப்பற்றி நாம் வாசித்துங் கேட்டும் இருக்கலாம். ஆனால் இதுவெல்லாம் எனக்கு இன்னஞ் சில மணி நேரத்துக்குள் உண்டாகப் போகின்றதென்று நினைப்பது வெகு கடினமாய் இருக்கின்றது.”

“இவ்வளவுதானா, பங்கிராஸ், நீ அனுபவிக்கும் மோட்சானந்த பாக்கியம்?”

“ஓ! அண்ணேன், இதிலும் இன்னம் அதிகம் இருக்கின்றது. கேளுங்கள். நான் சிறுபையன் பள்ளிக்கூடத்தின் மணம் இன்னம் என்னைவிட்டு நீங்கவில்லை. சேசுநாதர்

கசியமாய்ச் சொல்ல, அவரும் விரைந்து வெளியே போனார்.

இரணவீரசூரனான செபஸ்தியாரை சிறையின் காவற் சேவகர் நன்றாய் அறிந்திருந்ததால் அவர் தமது இஷ்டம் போல் உள்ளே வரவும் வெளியே போகவும் விக்கினஞ் செய்யவில்லை. இதனால் சிறையில் இருந்த கிறீஸ்துவர்களுக்கு அயராமல் வேண்டும் உதவியெல்லாஞ் செய்து வருவார். இந்த விசை தமது பிரிய சிநேகிதன் பங்கிராசைக் கடைசி முறை பார்த்துப் பேசும்படியாய் அவரை அந்தரங்கமாய்க் கூப்பிட்டு, இருவரும் ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்தபின் பங்கிராஸ் சொல்வான் :

“அண்ணேன்! முன்னொருவிசை நாம் இருவரும் அந்தப் பாதை வழியாய்ப் போகும்போது, மாவிலிருந்த சிங்கங்கள் கர்ச்சித்த சத்தத்தைக் கேட்டோமே. அது உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா?

“பங்கிராஸ்! அது இன்னம் என் ஞாபகத்தில் அப்படியே இருக்கிறது. அந்த சப்தத்தை நீ அன்று கேட்டவுடனே உன் இருதயந் துள்ளித் துடித்ததல்லவா? நாளைக்குச் சம்பவிக்கப்போவதை நீ முன்னமே அறிந்தாற்போல் அன்று சந்தோஷப் படவில்லையா?”

“மெய்தான் அண்ணேன் இந்தக் கொடிய மிருகங்களுக்கு இரையாகுங் கிறீஸ்துவர்களுக்குள் நான் முதல்வனாய் இருப்பேன் என்று அன்று எனக்குத் தோன்றினது. அந்தப் பாக்கியமுள்ள நாளும் இதோ வந்திருக்கின்றது. ஆகிலும் இவ்வளவான பேறு பெறும்படி நான் பாத்திரன் அல்லவேயென்று நினைக்கையில் இது ஒரு கனவுபோல காண்கிறது. அண்ணேன்! சர்வேசுரன் எனக்கு இந்த

உன்னத வரங் கொடுக்கும்படி நான் என்ன செய்திருக்கிறேன்?”

“பங்கிராஸ்! அனந்ததயையுள்ள சர்வேசுரன் நமது பேறுக்கு அளவாயல்ல, தமது அளவில்லாத் தயாள இரக்கத்துக்கு ஏற்றவகையில் நன்மை செய்கிறார். ஆனால், தம்பி, நாளைக்கு உனக்குச் சம்பவிக்கப் போவதைப்பற்றி நீ என்ன நினைத்திருக்கிறாய்?”

“நான் என்ன நினைக்கலாம்? அண்ணேன், இந்த ஆச்சரியத்தைக் கேளுங்கள். இப்போது இந்த இருண்ட சிறைக்குள்ளே, கை காலில் விலங்கோடு அடைபட்டுக் கிடக்கும் நான், நாளைச் சூரியன் அஸ்தமிக்குமுன் மோட்சத்திற்குப் போய் அங்கே அர்ச். வர்கள் மத்தியில், நானும் ஒருவனாயிருந்து சம்மனசுகள் பாடுந் தேவசங்கீத கீர்த்தனைகளைக் கேட்டு, நானும் அவர்களோடு கூடக் கலந்து சேர்ந்து பாடி மோட்சானந்த பாக்கியம் அனுபவித்துக் கவலையின்றி, வருத்தமின்றி, பயமின்றி, நித்திய காலம் வாழ்வனென்று நினைக்கும்போது இது நம்பக்கூடாத விஷயமாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. இவ்வித ஆனந்த பாக்கியம் மற்றவர்களைப்பற்றி நாம் வாசித்துங் கேட்டும் இருக்கலாம். ஆனால் இதுவெல்லாம் எனக்கு இன்னஞ் சில மணி நேரத்துக்குள் உண்டாகப் போகின்றதென்று நினைப்பது வெகு கடினமாய் இருக்கின்றது.”

“இவ்வளவுதானா, பங்கிராஸ், நீ அனுபவிக்கும் மோட்சானந்த பாக்கியம்?”

“ஓ! அண்ணேன், இதிலும் இன்னம் அதிகம் இருக்கின்றது. கேளுங்கள். நான் சிறுபையன் பள்ளிக்கூடத்தின் மணம் இன்னம் என்னைவிட்டு நீங்கவில்லை. சேசுநாதர்

சுவாமிக்காக இதுமட்டும் நான் யாதொன்றுஞ் செய்ததில்லை. செய்யாதிருந்தும், நாளைக்கு நான் சேசுநாதரை முகமுகமாய்ப் பார்த்து, அவரை ஆராதித்து, என் இருதயத்தின் பூரண பட்சத்தோடு அவரை சிநேகிப்பேன் என்றும், அவரும் எனக்கு வெற்றி முடி சூட்டி, என்னைத் தமது கிட்டக் கூப்பிட்டு தமது இருதயத்தோடு என்னைச் சேர்த்து அன்பாய் அணைப்பாரென்றும், நான் நினைக்கும்போது இவையெல்லாம் எனக்குச் சம்பவிக்குமோ, அல்லது இதுவெறுங் கனவோவென்று சந்தேகப்பட இடமாய் இருக்கிறது. ஆகிலும், அண்ணேன், எல்லாம் மெய். எல்லாம் எனக்கு நடக்கும், அதுவும் நாளைக்கு."

"இதுமட்டுந்தானா, தம்பி, உனக்கு வரப்போகிற பாக்கியத்தின் அளவு?"

"ஓ! இன்னம் அதிகம் இருக்கிறது. நாளை முதல் இந்த உலக மனுஷர்கள் முகத்தைப் பாராமல், சர்வேசுரனுடைய தேவப்பிரகாச ஒளி வீசுஞ் சுந்தர முகத்தின் முன் இருப்பேன் என்றும், நம்மைப் பழித்துப் பகைக்கு மனிதர்கள் முகத்தைப் பார்க்காதபடி நாளை நான் கண்ணை மூடினபின்பு, மோட்சத்தில் சகல பாக்கிய நன்மை சுரூபியான சர்வேசுரனைப் பார்க்கும்படியாய்க் கண்ணைத் திறப்பேனென்றும் நான் நினைக்கையில், இது அற்புத சரித்திரங்களில் நாம் வாசிக்கும் விநோத காட்சியைப் போல் தோற்றுகிறதே அன்றி, நாளை எனக்குச் சம்பவிப்பதாகக் காணவில்லை. நாளைக்கா? ஏன்? அதோ நடுச்சாமம் ஆயிற்றென்று காவற்காரன் சொல்லிக்கொண்டு போகிறான். அப்போ, இன்றைக்கு, அண்ணேன், இன்றைக்குத் தான் இதுவெல்லாம் நடக்கும். ஓ பாக்கியமுள்ள நாளே!

ஓ! அதிர்ஷ்டமுள்ள நாளே! நான் மோக்ஷத்திற்குப் போகுஞ் செல்வநாளே! உன்னை நான் ஆவலோடு தேடினேன்! உனக்காக நான் இதுமட்டும் ஆசையுடன் காத்திருந்தேன்! வா, வா, உதித்து எழுந்து சீக்கிரம் வா!"

"பாக்கியம் பெற்ற பங்கிராஸ்! நீ மோக்ஷத்துக்குப் போகுமுன்னமே அதின் இன்பத்தை இப்போதே அநுபவிக்கின்றாய்."

பங்கிராஸ் செபஸ்தியார் சொன்னதைக் கவனியாதது போல் சொல்வான்:

"அண்ணேன்! சர்வேசுரனுக்காக இந்தப் பால்ய வயதில் நான் சாவது எவ்வளவு மேலான பாக்கியமென்று உங்களுக்குத் தோன்றுதா? ஆ! இந்தப் பூமியில் நிறைந்திருக்கும் அக்கிரமங்களையும் பாவங்களையுந், தேவ துரோகங்களையும், அஞ்ஞானத்தையும், பார்க்காதபடி இளம் பிராயத்திலேயே சர்வேசுரனிடத்தில் போய் இருப்பது எனக்குக் கிடைத்த விசேஷ அதிர்ஷ்டமல்லவா? ஒன்று மாத்திரம் எனக்கு இப்போது துக்கம் உண்டாக்கத்தக்கது. அம்மாளைத் தன்னந் தனியே விட்டுப்போவதுதான். ஆனால் சர்வேசுரன் இருக்கிறார். பயமென்ன? அண்ணேன் நீங்கள் சொன்னதுபோலே அம்மாளைக் கூட்டிவாருங்கள். நான் சாகுமுன்னே கடைசிவிசை அவர்களைப் பார்த்து ஆசீர்வாதம் பெறவேண்டும்."

பங்கிராஸ் இப்படி தன் தாயாரைப்பற்றி நினைக்கும்போது, உள்ளங் கனிந்து கண்களிலிருந்து தண்ணீர் அருவி ஓடிவர, பின் கண்ணைத் துடைத்து சந்தோஷ முகத்தோடு செபஸ்தியாரை நோக்கிக் கேட்பான்:

"அண்ணேன்! ஏதோ ஓர் இரகசியம் இருக்கிறதென்றும் அதை ஒருநாள் எனக்குச் சொல்லுவீர்களென்று

முன்னொருவிசை நீங்கள் எனக்குச் சொன்னது ஞாபகம் இருக்கின்றதா? அந்த இரகசியம் ஏது? இதுதான் எனக்குக் கடைசி நாள்."

"பங்கிராஸ், எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் இப்படிச் சொன்னேனென்று உனக்கு நினைவிருக்கிறதா?"

"நினைவுண்டு. கம்பானியாவுக்கு என்னை நீங்கள் அனுப்பும்போது, ஏன் இந்த வேளையில் உரோமாபுரியை விட்டு அனுப்புகிறீர்களென்று நான் கேட்டதற்கு, இதின் விவரம் பிற்பாடு சொல்லுவதாக நீங்கள் சொன்னீர்கள்."

"மெய்தான் பங்கிராஸ். அந்தச் சமயத்தில் உன்னை நான் இராஜதானியிலிருந்து வெளியே அனுப்பாவிடில் நீ இராஜ சட்டத்தைக் கிழித்ததற்காக, சேவகர்கள் உன்னைப் பிடித்து நீதிசாலையில் கொண்டுபோய் விட்டு, உனக்குச் சாவின் தீர்ப்புச் சொல்லி இருப்பார்கள். அப்போது இராஜ கட்டளையை எதிர்த்த துரோகியாக நீ தண்டிக்கப்பட்டிருப்பாய். சேசுநாதர் சுவாமிக்காக மரிக்கும் பாக்கியம் உனக்கு வந்திராது. அன்றியும், அப்போது உன்னைப் பார்த்தவர்கள் உன்னை மெச்சுப் பேசி, தாசிய சேவகனை எதிர்த்துப் போராடின பாலியவீரன் அதோவென்று உன்னைச் சுட்டிக்காட்டிப் புகழ்ந்து பேசுவார்கள். இது உன் காதில் விழுந்தால் உன் மனதில் சிலவிசை சிலாக்கியமான எண்ணம் உண்டாகி, உன்னை நீ கனமாய் மதிப்பாய். சேசுநாதர் சுவாமிக்காக சாகிறவர்களின் இலக்ஷணமும் அலங்காரமுமாகிற நிந்தை அவமானம் உனக்கு இருக்கமாட்டாது. உன் வெற்றிமுடியில் இருக்க வேண்டிய இராஜ ரத்னம் மங்கிப்போகும்."

"ஓ அண்ணேன்! நீங்கள் காட்டிய பட்சம் எவ்வளவு மேலானது!"

"ஆனால் அதற்குப்பின் நீ சேசுநாதருக்காக சிறையில் இருப்பவர்களுக்கு உதவி செய்யும்போது அஞ்ஞானிகள் உன்னைப் பிடித்து, அடிமையைப்போல் கை காலில் விலங்கு மாட்டி, தெருவீதி வழியாய் உன்னை இழுத்துப் போக, வழியிலிருந்த ஜனங்கள் உன்னைப் பழித்து நிந்தித்தார்களென்றும், அதிகாரி மற்றக் கிறீஸ்துவர்களோடு உன்னைச் சேர்த்து, அவர்களைப் போல் நீயுங் கிறீஸ்துவனாயிருப்பதின் நிமித்தம், உனக்குச் சாவின் தீர்ப்புப் படித்தாரென்றும் நான் அறிந்தபோது, உன்னை அறநெறிபயிற்சியில் ஸ்திரப் படுத்தும்படி நான் முயன்ற அலுவல் அனுகூலமாய் முடிந்ததென்று சந்தோஷங் கொண்டு சர்வேசுரனுக்கு நன்றி அறிந்த ஸ்தோத்திரஞ் செய்தேன்."

பங்கிராஸ் மனமிளகி, தன்னை இவ்வளவு அன்புடன் பாராட்டி, அறநெறியில் வளர்த்து வந்த செபஸ்தியாரைக் கட்டி அணைத்து கண்ணீர் மழை சொரிந்து சொல்வான்:

"அண்ணேன்! நீங்கள் எனக்குக் காண்பித்த சிநேகம் எவ்வளவு மேலானது! இன்னம் ஒரு உபகாரமாத்திரங் கேட்கிறேன். இன்றைக்கு நான் சாகுமட்டும் நீங்கள் என் கிட்டவேநின்று என் தாயாருக்கு என் கடைசி ஆசையை அறிவிக்கவேண்டும்."

"பங்கிராஸ்! உன் ஆசைபோல் நான் செய்கிறேன். என் உயிர்போனாலும் நான் தப்பமாட்டேன்."

இந்தச் சமயத்தில் செபஸ்தியார் அனுப்பிய தியாக்கோன் வந்து, அந்தச் சிறையிலே தேவபலி ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டியதெல்லாந் தயாராயிருக்கின்றதென்று சொல்லும்போது, பங்கிராஸ் ஆச்சரியத்துடன் சுற்றுமற்றும் பார்த்தான். சிறையிலிருந்த லூசியானஸ் என்ற குரு, கிழ

படுக்க அவர் அசையாதபடி அவர் சரீரத்தைக் கயறுகளால் தலையோடு சேர்த்துக் கட்டினார்கள். தியாக்கோன் அவர் நெஞ்சில் பீடத்தின் மேல் விரிக்கு மூன்று தூய வெண்மையான துண்டுகளை விரித்து, அதின்மேல் ஒஸ்தியையும் பாத்திரத்தையும் வைத்து பிடித்துக்கொண்டிருந்தார். படுத்திருந்த குரு பூசையின் ஜெபங்களை வாசிக்கும்படியாய் அவர் தலையை ஒருவர் சற்றுத்தூக்கிப் பிடித்திருந்தார். இந்தஸ்திதியில் குரு பூஜைசெய்து சிறையிலிருந்த சகலருக்குந் தேவ நன்மைகொடுத்தார்.

சேசுநாதர் சுவாமி ஸ்தாபித்த சத்திய திருச்சபையின் ஏற்பாடுகள் எவ்வளவு சிறந்தது. இதோ ஓர் குரு, சேசுநாதர் சுவாமியைப்போல் பலியின் பீடமும் பலியிடுங் குருவுமாயிருந்தார். வேதசாட்சியாக ஆவலோடு காத்திருந்த இந்தக் குருவின் நெஞ்சே சேசுநாதருடைய பீடமாயிருந்தது. அவர் இருதயம் இன்னம் பதைத்து துடித்தாலும், அவர் தம்மை முந்தியே ஓர் பலியாய் நேர்ந்ததால், அவர் மரித்தவர் போலானார். வேதசாட்சிகளாய் மரிக்கக் காத்திருந்தவர்களுக்கு வழித்துணை ஆதாரமான மோட்ச மதுர நிறைந்த போஜனம் இதிலும் உன்னத வகையாய் எவ்வாறு உண்டாக்கிப் பரிமாறக்கூடும்?

௰௭-ம். அதிகாரம்.

கடைசி யுத்தம்.

மறுநாள் காலமே ஆதித்தன் பிரகாச ஒளியோடு குணதிசையினின்றெழுந்து கோடிக் கிரணங்களை பூமியின் நாற்றிசையிலும் பரப்பி, மாளிகைகளுங், கோபுரங்களும்,

வீடுகளும், மரங்களின் கிளைகளும், இலைகளும், நவமணி பதித்த பொன் ஆபரணங்கள்போல் விளங்கச் செய்ய அதற்கு இசைவாய் இராஜதானியிலுள்ள ஜனங்கள் எல்லாரும் அலங்கார விநோத வஸ்திர பூஷணாதிகளுடன் தங்களைச் சிங்காரித்து, பற்பல தெருக்களிலிருந்து விநோத வேடிக்கைக்காக அமைக்கப்பட்டிருந்த மாலுக்குப் பெருங் கூட்டமாய் வந்தார்கள். வருகிறவர்கள் எல்லாரும் பல வாசல்கள் வழியாய் உள்ளே போய் அவனவன் தனக்குச் சீட்டால் குறிக்கப்பட்ட ஆசனத்திலிருந்தான். இம்மால் வட்ட வடிவுள்ள விலாச மண்டபம். இதில் ஜனங்கள் இருக்கும்படி ஆசனங்கள் ஒன்றுக்குமேல் ஒன்றாய்ப் படிப்படியாய் சுற்றிலுங் கட்டி இருந்ததால் இதில் இலட்சம் பேருக்குக் குறையாமல் இருக்கலாம். இன்று கூடிய ஜனங்கள் எல்லோருங் கிறீஸ்துவர்கள் சிந்தும் இரத்தத்தையும் மிருகங்களின் நகங்களில் பிடிபட்டு படும் அவஸ்தையையுங் கண்ணாரப் பார்த்து களிகூரும்படி வந்த கல் நெஞ்சரான மிலேச்சர். அரசனும் அவன் மந்திரி பிரதானிகள் முதலிய ஆஸ்தான சமஸ்தான உத்தியோகஸ்தருந் திருநாளும் பெருநாளுமான இந்த சுபநாளில் பட்டாடை அணிந்து, உல்லாசமாய் எழுந்து, கிறீஸ்துவர்களை மிருகங்களுக்கு இரையாய்ப்போடும் தமாஷாவைப் பார்க்கும்படியாய் வந்தார்கள்.

இந்தப் பாரிமாவின் மத்தியில் வீட்டின் முற்றம்போல் திறந்த விசாலமான இடமுண்டு. இதைச் சுற்றிலுங் கீழ் அறைகள் மிருகங்கள் இருக்க, தடுத்துத் தடுத்துக் கட்டி இருந்தன. சில மிருகங்களை உருளையுள்ள இருப்புக் கூட்டில் அடைத்து நடு முற்றத்துக்குக் கொண்டுவருவார்கள்.

சேவகர்கள் சிறையில் இருந்த கிறீஸ்துவர்களை அதிகாலமே வேறே அறைக்குக் கூட்டிப்போனார்கள். இதில் இருக்குங்கால், வேதசாட்சிகள் ஒருவரொருவருக்கு ஆறுதல் சொல்லி, தேவஸ்தோத்திர சங்கீத கீர்த்தனைகளைப் பாடி குறித்த நேரம் வருமட்டுங் காத்திருந்தார்கள்.

இச்சமயத்தில் கோர்வீனன், தன் எதிரியின்மேல் ஜெயங்கொண்டவனைப்போல் ஆணவமேட்டிமையோடு பங்கிராசிடம் வந்து சொல்வான் :

"ஆஹா! பங்கிராஸ்! அங்கு தப்பி இங்கு தப்பி கடைசியிலே அகப்பட்டுக்கொண்டாய். என் பழி தீரப்போகின்றது. நான் கட்டிய கங்கணத்தை அவிழ்க்கப் போகிறேன். நாம் இரண்டு பேரும் வெகு காலமாய், யார் கெலிப்பார், பார்க்கலாமென்று சண்டைக்கு நின்றோம். கடைசியில் இன்று நான் ஜெயித்தேன்."

"கோர்வீனா! என்ன சொல்லுகிறாய்? எப்போ நான் உன்னோடு சண்டை செய்யத்தேடினது? சொல்லு பார்க்கலாம்?"

"எப்போவா? எப்போதும், எங்கும், நீ என்னைத் தொடர்ந்து வந்தாய். நான் போன இடமெல்லாம் நீ என் சனியனாய் இருந்தாய். என் கனவிலும் நினைவிலும் நீ என்னை விடாமல் துறத்தினாய், உன்னைப் பிடிக்க நான் வரும்போது என் கைக்கு மாயமாய்த் தப்பி மறைந்தாய். நான் உன்னைப்பார்த்த நாள் முதல் ஜன்மப் பகையோடு உன்னைப் பகைத்தேன். நீ நாசமாய்ப் போகவேண்டுமென்று மண்ணை வாரித் தூற்றினேன். இப்போது நான் பழிவாங்கும் நாள் வந்திருக்கின்றது. ஆஹா! யார் ஜெயித்தது? நீயா, நானா?"

இதைக்கேட்ட செல்வன் பங்கிராஸ் புன்சிரிப்புடன் சொல்வான்: "ஜெயம் பெறும்படி இருவருஞ் சண்டை செய்திருக்கவேண்டும். ஆனால் சண்டைக்கு வேண்டிய யாவுஞ் செய்தவன் நீ மாத்திரம். நானோ நீ சொல்வதில் ஒன்றுஞ் செய்ததில்லை."

"நீ செய்யவில்லையா? யார் இதை நம்புவார்? நான் போன இடமெல்லாம் என் காலைச்சுற்றின பாம்புபோல் நீ என்னைக் கடிக்கும்படி தேடவில்லையா?"

"எங்கே சொல்லு?"

"எங்கும்: பள்ளிக்கூடத்தில், அக்னேசி வீட்டில், சந்தைத் தெருவில், சுரங்கத்தில், என் தகப்பனார் கச்சேரியில், குரோமாசியன் கிராமத்தில், எங்கும், எங்கும், என்னைத் தொடர்ந்தாய்."

"இவ்வளவுதானா? உன் வண்டியில் இருந்து நீ ஓடையில் விழுந்து, சேற்றில் அமிழ்ந்தி, எழுந்திருக்க சக்தியின்றி, நீ கீழே பிரஞ்ஞாபங்கமாய்க் கிடக்கும்போதும் உன் காலைச் சுற்றின பாம்புபோல் நான் உன்னைத் தொடர்ந்ததை நீ மறந்தாபோனாய்?"

"அடா துஷ்டா! நீ தானா என் பின்னாலே வந்து என் குதிரைகள் மருளும்படி அன்று செய்தவன்?"

"கேள், கோர்வீனா, வீணாய்ப் பதறி உதறாதே. இதுதான் கடைசிவிசை நாம் இருவரும் பேசுவது. நான் என் உபாத்தியாயர் காசியானை க்ஷேமித்த பின்பு, பட்டணத்துக்கு வரும்போது, குதிரையும் வண்டியும் விழுஞ் சப்தங் கேட்டு உடனே அந்த இடத்துக்குத் தீவிரமாய் வந்து பார்க்கும்போது, நீ தண்ணீருக்குள் அமிழ்ந்திப்போகும் ஆபத்தில் இருந்தாய். அப்போது உனக்கு சுய அறிவில்லை

என் பிரிய உபாத்தியாயரை இரக்கமின்றி கொடுமையாய்க் கொன்ற படு கொலைஞன் என் கைக்குள் இருந்தான். தேவ கோபாக்கினை அவனைத் தொடர்ந்து வந்து தண்டிப்பதாய் இருந்தது. நான் பழிவாங்கும்படி எனக்கு வந்த நாள் அந்த நாள். நானும் என் ஆசையைப் பூரணமாய் நிறைவேற்றினேன்."

"ஓ! ஓ! அதெப்படி? சற்றே சொல்லு."

"எப்படியா? கேள். உன்னைத் தண்ணீரில் இருந்து தூக்கிக் கரையில் வைத்து, உனக்கு உயிரும் அறிவுந் திரும்பி வரும்படியாய் உன் சரீரத்தை நன்றாய்ச் சூடு பிறக்கத் தேய்த்து, அதன்பின்பு உன் ஊழியர்கள் கையில் உன்னை ஒப்புவித்தேன்."

"இதெல்லாஞ் சுத்தப் பொய். என் ஊழியர்கள், தாங்களே என்னைத் தூக்கி எடுத்து இரட்சித்ததாக எனக்குச் சொன்னார்கள்."

"உன்னை நான் வெளியே எடுத்த பின்பு கீழே விழுந்து கிடந்த உன் பணப்பையை அவர்கள் கையிற் கொடுத்து உனக்குக் கொடுக்கும்படி சொன்னேன். அவர்கள் கொடுத்தார்களா?"

"இல்லை. தண்ணீர் அதை அடித்துக்கொண்டு போய்விட்டது என்றார்கள்."

"அந்தப் பைக்குள் இருந்த என் கத்தியை நான் எடுத்துக்கொண்டேன். இதோ பார். தண்ணீரில் கிடந்ததால் இன்னம் துருப்பிடித்திருக்கின்றது. நான் சொல்வது மெய்யென்று இப்போதாகிலும் நம்புவாயா? சொல், கோர்வீனா, உன் காலைச் சுற்றின பாம்புபோல் நான் இருந்தேனா?"

இதைக் கேட்டவுடன் கோர்வீனன் எதுவும் மறுத்துச் சொல்ல வழியின்றி, இந்த விசையும் பங்கிராஸ் தனது உதார குணமுள்ள தர்ம நடக்கையால் தன்னை ஜெயித்தான் என்று நினைத்து அவன்முன் நிற்க சக்தியின்றி, தலை கவிழ்ந்து, வெட்கி, முகம்வாடி, லாகிரி கொண்டவன்போல் தடுமாறி, வந்த வழியே நழுவிப்போனான். போகையில் வாயில் வந்தபடி எல்லாரையும் வைதான்: விநோத வேடிக்கையையும், அரசனையும், திரண்டு கூடிய ஜனங்களையும், தான் சவாரி செய்த வண்டியையும், தன் தகப்பனையும் தன்னையுங் கூட சபித்தான். எல்லாரையுஞ் சபித்தவன் பங்கிராஸ் ஒருவனை மாத்திரஞ் சபிக்க அவன் நா எழவில்லை.

கோர்வீனன் கதவின் கிட்டச் சென்றபோது பங்கிராஸ் அவனைக் கூப்பிட, திரும்பிப் பார்க்கையில் கோர்வீனன் முகத்தில் துக்கமும், பங்கிராஸ் மட்டில் ஓர் வித பூஜித வணக்கமும் இருப்பதாகத் தோன்றினது. செல்வன் பங்கிராஸ் அவன் கையைப் பிடித்துச் சொல்வான்;

"கோர்வீனா! நான் உன்னை மனப்பூரணமாய் மன்னிக்கிறேன். ஆனால் சர்வ வல்லவரான அதி உன்னத சர்வேசுரன், உன் பாவங்களுக்காக நீ மனஸ்தாபப்படாவிடில், உன்னை மன்னிக்கமாட்டார். அவர் கிருபையாய் உன்னை மன்னிக்கும்படி பிரார்த்தித்துக்கேள்.' அப்படிக் கேளாவிடில் நான் இன்று எவ்விதஞ் சாவேனோ அவ்விதமே நீயுஞ் சாவாய் என்பதை மறந்து போகாதே."

கோர்வீனன் வெட்கி நாணி, வெளியே போய், அடிபட்ட நாயைப்போல் ஒளிந்துகொண்டான். இந்த நாளிலே பங்கிராஸ் சிந்தும் இரத்தத்தைக் கண்ணாரப் பார்க்க

ஆவலாய் பலநாள் தவஞ் செய்து காத்திருந்த அவன், தன் மனக்கவலையை மாற்ற வெறி எடுக்கு மட்டுங் குடித்து ஒரு மூலையிலே நாள் முழுதும் படுத்துக் கிடந்தான்.

இந்தச் சமயத்தில் சேவகன் ஒருவன் சிறையில் இருந்தவர்களைக் கூப்பிடும்படி வந்தான். இவர்கள் எல்லாரும் இருவர் இருவராய் நடக்கும்போது சேவகன் பின் இருந்து சாட்டையால் அடிப்பான். கிறீஸ்துவர்களை ஒருவரொருவராகவுஞ், சில சமயங்களில், இரண்டு மூன்று பேராயுங் கட்டி மிருதங்களுக்குப் போடுவார்கள். ஒரோவிடத்துப் பெண்பிள்ளைகளை ஒரு வலைக்குள் சுற்றி மிருகங்கள் முன் உருட்டிவிடுவார்கள். ஜனங்களுக்கு எது பிரியமோ, எப்படிப் பிரியமோ, அப்படியே செய்து அவர்களுக்கு இஷ்டபூர்த்தி செய்வார்கள். இத்துஷ்ட மிருகங்கள் சில சமயங்களில் கிறீஸ்துவர்கள் மேல் பாய்ந்து இரத்தத்தைக் குடித்து உடனே கொன்றுபோடும். வேறு சமயத்தில் ஒன்றுஞ் செய்யாமல் தங்கள் துஷ்ட சுபாவத்தை மறந்து வெகு சாதுவாய் அவர்கள் கால் அடியில் வந்து படுத்துக்கொள்ளும். நமது பாலிய போர்வீரன் பங்கிராசுக்கு நடந்ததை மாத்திரம் இங்கு விரிவாய்ச் சொல்லுவோம்.

பங்கிராஸ் எல்லோருடன் வேடிக்கை காட்சி மாலுக்குப் போகும் பாதையில் ஒரு மூலையில் செபஸ்தியாரும் அவருடன் முக்காட்டுப் போர்வையால் தன்னை முழுதும் மூடியிருந்த பெருமாட்டியும் நிற்பதைக் கண்டான். அவர்கள் சமீபத்தில் வந்தவுடன், அங்கிருந்தவள் தன் இனிய தாயார் என்று அறிந்து அவள் முன் முழங்காலில் இருந்தான். தாயும் மகனுங் கடைசிவிசை சந்தித்தார்கள். கல்வாரி மலையின் பாதையில் முன்னொருவிசை சந்தித்த தாயையும் மகனையும் இவ்விருவரும் நினைத்து தங்கள் மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டார்கள். பங்கிராஸ் தன்னைப் பெற்று வளர்த்து, அறநெறிப் பயிற்சியில் அணு அளவும் பிசகாதபடி கவலையாய்க் காப்பாற்றிய தன் பிரிய தாயின் கையை எடுத்துப் பக்தியாய் முத்தி செய்து சொல்வான்:

“அம்மா! என் இனிய தாயே! நீங்கள் எனக்கு முன்னிதாய் அறிவித்த பாக்கியமான நாள் வந்தது. இப்போது எனக்கு உங்கள் கடைசி ஆசீர்வாதங் கொடுங்கள்.”

அதற்கு லூசீனாள், அன்பும் அருளும் பொங்கும் மனதோடு தன் செல்வ மகனை மனங்கனியப் பார்த்துச் சொல்வாள்:

“மகனே, பங்கிராஸ், பார், அதோ மோட்சம். சேசுநாதர்சுவாமி அங்கே உனக்காகக் காத்திருக்கின்றார். சம்மனசுகளும் மோட்சவாசிகளும் உன் வருகைக்கு எதிர்பார்த்திருக்கின்றார்கள். மகனே! உன் ஆத்தும இரட்சணியத்துக்காக நன்றாய் யுத்தஞ் செய். உன் திவ்விய இரட்சகரின் சிநேகத்தில் பிரமாணிக்கந் தவறாதவன் என்று காண்பி. சத்திய வேதத்துக்காக இரத்தஞ் சிந்தி மரித்த உன் பிரிய தந்தையை மறவாதே. உன் கழுத்தில் தொங்கும் அவர் இரத்தம் உனக்கு மனத்திடன் கொடுப்பதாக.”

“அம்மா! என் மதுர தாயே! பயப்படவேண்டாம். இன்னம் ஒரு மணி நேரமாகுமுன், நீங்களே முன் சொன்னதுபோல், என் தந்தையின் இரத்தமும் என் இரத்தமுங் கூடிக் கலந்து சேர்ந்திருக்கும். இந்த சிமிழ் உங்களுக்கு இனி இருமடங்கு பிரியமுள்ளதாகும்.”

சாட்டையைக் கையிலெடுத்து பின்னே வந்த சேவகன் பங்கிராஸ் நிற்பதைக் கண்டு அவன் முதுகில் சுரீர் என்று

அடித்துச் சொல்வான்: "அடா பயலே, நடந்து போடா, வழியில் உனக்கு என்னடா வேலை?"

வேதசாட்சியின் செல்வத்தாய் சற்றுப் பின்னிட, சிபஸ்தியார் பங்கிராசின் கையை அன்பாய்ப் பிடித்து அவன் காதுக்குள் சொல்வார்: "பங்கிராஸ் என் பிரிய மித்திரா! தைரியமாயிரு. சர்வேசுரன் உன்னை ஆசீர்வதிப்பாராக. நான் அரசன் பின்னே அவன் சமீபத்தில் நிற்பேன். கடைசிவிசை அந்தப் பக்கமாய் நீ என்னைப் பார்த்து உன் ஆசீர்வாதம் எனக்குக் கொடுக்கவேண்டும்."

சிபஸ்தியார் இப்படிச் சொல்லும்போது, இவர் பின் நின்ற ஒருவன் கூளிப் பிசாசுபோல் கெக் கெக் என்று சிரிக்குஞ் சப்தங் கேட்டார். திரும்பிப் பார்க்கையில் தூண் மறைவில் நின்ற ஒருவனுடைய வஸ்திர மாத்திரந் தெரிந்தது. யார் அவன் என்று அப்போது அவருக்குத் தெரியவில்லை. அங்கு மறைந்து நின்று சிரித்த பேயன் புல்வியன். சிபஸ்தியார் கிறீஸ்துவன் என்பதை உருஜுப்படுத்த, இவன் தேடி வைத்திருந்த பல நியாயாதாரங்களுக்கு இது கடைசி முடிவான பலத்த ஆதாரமென்று நிச்சயமாய் அறிந்துகொண்டான்.

கிறீஸ்துவர்கள் எல்லாரையும் மிருகங்களுக்கு இரையாய்ப் போட்டபின் கடைசியில் பங்கிராஸ் முறைவந்தது. வேடிக்கை மாலின் நடு முற்றத்தில் பங்கிராஸ் நிற்க, இவனைச் சுற்றிலுங் கொடிய கோரரூபிகளான கொலைஞர் வந்து அவன் கைகால்களில் இருந்த விலங்குகளை நீக்கி அவனைத் தனியே விட்டார்கள். பங்கிராஸ் தன் கைகளை விரித்து சற்றும் அசையாமலும், இங்கும் அங்குந் திரும்பிப் பாராமலும் ஜெபம் பண்ணினான். துஷ்ட மிருகங்களை

ஒன்றுக்குப் பின் ஒன்றாய் இவன் மேல் ஏவிவிட்டார்கள். இவைகள் கர்ச்சித்து முழங்கி, பாய்ந்து குதித்து, பங்கிராஸ் கிட்டச் சேர்ந்தவுடனே, யாரோ அவைகளின் வாயைக் கட்டினாற்போல், பின்னால் வெருண்டு மருண்டு போயின.

சூழநின்ற ஜனங்கள் பொங்கும் வெகுளியோடு இந்த விநோத நவத்தைப் பார்த்தார்கள். மிருகங்கள் பங்கிராசைச் சுற்றிச் சுற்றி கர்ச்சித்து, கண்களில் நெருப்புப் பொழி பறக்கப் பார்த்து, வாலைச் சுழற்றி இருபக்கமும் வீசி அடிக்க, இவனோ ஏதோ ஓர் மாயாஜால சக்கரத்துள் இருப்பவன்போல் சற்றுங் கலங்காமல் நின்றான். அதன் பின்பு மகா உக்கிரமுள்ள கொடிய ரிஷபமொன்றைப் பங்கிராசின் மேல் தூண்டிவிட்டார்கள். இம்மிருகங் கோபாவேசமாய் விரிந்த தன் கொம்புகளை கீழே தாழ்த்தி, தாண்டிக் குதித்து, பாலியன் சமீபம் வந்ததும் பாறைமேல் முட்டி மோதினதுபோல் தடைபட்டு மறிபட்டு, மணலைத் தன் முன்னங் காலால் சுரண்டி, நாலுபக்கமும் இறைத்து, முக்காரத் தொனியோடு இடியோசைபோல் குமுறினது.

மாக்சிமியன் கோபவெறிகொண்டு கதறிச் சொல்வான்: "அடா, கதுலா, மூடப்பயலே, அந்த ரிஷபத்தைச் சாட்டையால் அடித்து கோபமூட்டி, அவன் மேல் பாயும்படி தூண்டடா."

இதுமட்டுந் தியான யோகத்தில் பரவச நிலையில் நின்ற செல்வன் பங்கிராஸ், விழித்துப் பாத்து தன்னைக் கொல்லும்படி ஏவிவிட்ட ரிஷபத்தைக் கண்டவுடனே இருகரங்களையும் விரித்து அதன் கிட்ட ஓடும்போது, அக் காட்டு மிருகம், தன்மேலே மிருகேந்திரனை சிங்க ஏறு

பாயவர்தாற்போல பயந்து ஓட்டம்பிடிக்க, வழியில் எதிரே நின்ற காவற்காரனை தன் கொம்புகளால் தூக்கி அப்பால் எறிந்து குகைக்குள் நுழைந்தது.

இவ்வாச்சரியத்தைப் பார்த்த ஜனங்கள் திகைத்துநிற்க, பங்கிராஸ் முன்போல ஜெபத்தியானத்தில் பரவசமாக, கும்பலிலிருந்து ஒருவன் சத்தமாய் இரைந்துபேசி, அதோ அந்தப் பாவியன் தன் கழுத்தில் மந்திரஜால இரட்சாபந்தனங் கட்டி இருக்கிறான், என்று சொல்லவே, ஜனங்களெல்லாரும் இதெல்லா மந்திரவித்தை, மாயாஜாலம், என்றுகூவ மாக்சீமியன் கடுங்கோபத்துடன் அதட்டிப்பேசி சொல்வான் :

“ அடா ஜாலகாரா ! உன் கழுத்தில் தொங்கும் அந்த இரட்சாபந்தனத்தை நீயா அவிழ்த்தெறிவாயா, அல்லது நான் அது தானேகீழே விழும்படி செய்யட்டுமா ?”

அப்போது பங்கிராஸ் யாழிசைபாடும் இனிய குரலோடு பேச, அவன் பேசின சப்தம் கிணுகிணென்றொலிக்க, அவ்விசாலமான வேடிக்கை மண்டபத்தில் கூடியிருந்த இலட்சம் ஜனங்களும் நிசப்தமாயிருந்து கேட்டார்கள் :

“ ஓ இராஜனே ! என் கழுத்தில் தொங்குவது மந்திர ஜால இரட்சா பந்தனமல்ல. என் பிரியதங்கையின் ஞாபக அறிகுறி. அவர் இதே இடத்தில் சத்திய வேதத்துக்காகத் தமது இரத்தத்தைச் சிந்தி உயிரைக் கொடுத்தார். நான் கிறீஸ்துவன். சேசுக்கிறீஸ்துநாதர் சுவாமி தேவனுமனுஷனுமொன்றான என் ஆண்டவர். அவருக்காக நான் என் ஜீவனைச் சந்தோஷமாய்க் கொடுப்பேன். என்னிடமிருக்கும் இந்த பிதிரார்ச்சித பொக்கிஷத்தை எடுக்கவேண்டாம். இது நான் சிந்தும் இரத்தத்தால் மேன்

மை பெற்று இன்னொருவர் வசமாகவேண்டிய பொருள். மகா இராஜா ! இன்னொரு விசை துஷ்ட மிருகத்தை என்மேல் பாயவிடச் சொல்லும். என் பிரிய தங்கைக்கு மோட்ச வாசலைத் திறந்த மிருகம் ஓர் வேங்கை. அதுவே எனக்கும் மோட்ச வாசலைத் திறக்கலாம்.”

பங்கிராஸ் பேசி முடியவும் எங்கும் ஏக மௌனம் பூரணமாய் நிறைந்திருந்தது. அங்கு கூடியிருந்த ஜனங்களின் கல்நெஞ்சு சற்று இளகினதாகத் தோன்றியது. அங்க இலக்ஷண வடிவுள்ள சௌரிய பாலியன் நின்ற பரவசநிலையும், அவன் முகத்தில் சுடர் விட்டெரிந்த மோக்ஷானந்த பிரகாச காந்தியும், யாழிசை தொனியினும் இனிமையும், மலரினின்றிழியுந் தேனினும் மதுரமும், நிறைந்த அவன் குரல் சப்தமும், அவன் வணங்கி ஆராதித்து வழிபடுஞ் சுவாமியின் பேரில் அவன் காட்டிய பக்தி விசுவாசமும், ஆகிய இவையாவும் அந்த மூட ஜனங்களின் மனதைசற்று இளக்கின. பங்கிராஸ் இம்மாற்றத்தைக் கண்டு அஞ்சினான். அன்றே தான் மோட்சத்துக்குப் போவதாய் ஆவலுடன் நம்பி இருந்தபின் அவன் ஆசைப் பிரதிகூலமாய் முடியவோ ? தன் இருகரங்களையு முன்போல் விரித்து, கண்களிலிருந்து தண்ணீர் ஓடி வர, தன் மனதின் பெருந் துயரத்தைப் பின் வருமாறு பாடிப் புலம்பும்போது, சூழ இருந்த ஜனங்கள் மனங்கனிய கேட்டார்கள்.

1. தானாய்த் தனியே உலகாளுஞ் சர்வேஸ்பரனே தனிமுதலே !
ஞானத் தயையும் அருள் அன்பும் நலங்கள் யாவு நிறை
[வோனே !

வானம் அதிலே நான் சேர வரம் நீ தரவே இது நாளே
ஆனதாலே தயைசெய்து அடியான் வரவே அருள்வாயே.

௪. உன்றன் வரம்பில்லா ஞானம் ஒப்புமில்லா வல்லமையை
என்றன்பால் நீ காட்டினையே ஏகாதிரித்வா உனை ஸ்துதித் [தேன்;

குன்று உனது சத்யமறை குடைக்கீழ் எல்லோர் நிதம் வாழ
இன்றே என்னை ஓர் பலியாய் இறைவா நேர்ந்தேன் ஏற் [பாயே.

“ஓ வேங்கை, வேங்கை,” என்று ஒருவன் பெருங்குரலோடு சொல்ல, “வேங்கை, வேங்கை” என்று நூறு பேர்கள் இணைந்து பேசி முழங்கிக் கூவ, “வேங்கை, வேங்கை” என்று நூறாயிரம் ஜனங்கள் மலையின்கொடுமுடி, நிலைபெயர்ந்து உருண்டு பிரண்டு விழுவதுபோல் சப்தித்தொலிக்கக் கூப்பிட்டார்கள். உடனே நடு முற்றத்தின் அடியிலிருந்து இருப்புக்கூடு ஒன்று மந்திரமாயத்தால் வந்தாற்போலத் தோன்றினது. கூடு வெளிப்பட்டதும், அதின் நாலு பக்கத்துக் கதவுகளுந் தாமே திறந்துபோக அதற்குள் அடைபட்டிருந்த கொடும் வேங்கை தாவித்தாண்டிக் குதித்துக் கொண்டு வெளியே பாய்ந்தது. இதுமட்டும் இருப்புக்கூட்டில் சாப்பிட இரை இன்றி இருண்ட குகைக்குள்ளே அடைபட்டிருந்ததால், கோபாக்கினி நிறைந்திருந்தாலும், மணல் தரை முற்றத்தில் வந்ததும், தன் துஷ்ட சுபாவத்தை மறந்ததுபோல நாலு திசையிலுந் தாவிக் குதித்து தாண்டிப் பாய்ந்து சப்தமின்றி ஓடி ஆடி விளையாண்டது. கடைசியில் தனக்கிரையாய் நின்ற செல்வபாலியனைக் கண்ணுற்றது. கண்டதும் அம்மிருகஜாதிக்கியல்பாயுள்ள கபடுங் கொடுமையுந் துஷ்ட சுபாவமுந்திரும்பி வர, எலியைக் கண்ட பூனை பதுங்கி, ஒளிந்து வருவதுபோல், வேங்கையும் பதுங்கிப் பதுங்கி, நாலு பக்கமுஞ் சுற்றிச்சுற்றி, முன்னங்காலை மெதுவாய்த் தூக்கி வைத்

தும், தலையைத் தரையில் ஊன்றி நின்றும், சப்தமின்றி எழுந்து தாவி இடத்தை மாற்றியும், வரும்போது மேலே இருந்த ஜனங்களெல்லோரும் நிசப்தமுடன் கண் இமையாமல் கருத்தாய்ப் பார்த்திருக்க, அந்த விசாலமான வேடிக்கை மால் வனவாசி இருக்குந் தனிவாசமான குகைபோல் தோன்றினது.

பங்கிராஸ் தானிருந்த இடத்திலே அரசனுக்கு எதிரே அசையாது நிற்கையில், அவன் கருத்தும் எண்ணமும் மோக்ஷானந்த பாக்கியத்தின்மேல் ஊன்றியிருந்ததால், தன்னைச் சுற்றி பதுங்கி வந்த வேங்கையைக் கவனிக்கவில்லை. கொடிய வேங்கை அங்கு பலியாய் நின்ற வேதசாட்சியின் மேலே பின் நின்று பாய்வது கௌரவக் குறை என்றதுபோல் அவன் முன்னே வந்தது. வந்த மிருகம் மார்போடு நகர்ந்து, கால்மேல் கால் மெதுவாய் எடுத்து வைத்து, தாண்டிப் பாய்வதற்குத் தனக்கு இசைவான ஏற்ற தூரத்தில் வந்து, சற்றுநேரம் மூச்சுவிடாமல் நின்ற நிலையிலிருந்தது. அதன்பின்பு உறுமிக் கர்ச்சித்து, மின்னலைப்போல் பளிச்சென்று ஒரு நொடியில் தாண்டிக் குதித்து, பங்கிராசின் மேல் பாய்ந்து, தன் முன்னங்கால் இரண்டையும் வேதசாட்சியின் மார்பில் ஊன்றி அவன் மிடற்றை வாயால் கவ்விப் பிடித்தது.

பங்கிராஸ் ஒரு நிமிஷம் அசையாமல் நின்று, தன் வலதுகையைத் தூக்கி வாய்க்குக் கொண்டு வந்து, சிபஸ்தியானை அன்பாய்ப் பார்த்து ஒரு முறுவல் கொட்டி, அதன்பின் தன் கையை வாயினின்றெடுத்து இவவிதமாய் தன் கடைசி முத்தங் கொடுத்து கீழே விழுந்தான். அவன் கழுத்தில் ஓடின இரத்த நரம்புகள் அறுபட்டன. கீழே விழு

ந்த செல்வன் பங்கிராஸ் கண்விழி இதழ்களில் வேதசாட்
சியின் நித்திய சமாதான நித்திரை அமைந்து தங்கின து.
நதிப்பிரவாகம்போல் வடிந்தோடிய செல்வமகனின் இர
த்தம், அவன் கழுத்தில் இவன் தாயார் பாக்கியவதிபோ
ட்ட சிமிழிலிருந்த தந்தையின் இரத்தத்தோடு, கலந்து
கூடி இரண்டும் இளகிச் சேர்ந்து, தங்கம் பொன்னிலுமிக்க
சிரேஷ்டமாய் மேன்மை பெற்றொளிர்ந்தது. தாயார் நேர்
ந்து கொடுத்த தன் உயிருக்குயிராம் பலியை தயையுள்ள
சர்வேசுரன் கிர்பையாய் எற்று அங்கீகரித்தார்.

௰௮-ம். அதிகாரம்.

கிறீஸ்துவப் போர்வீரன்.

செல்வ பாலியன் பங்கிராஸ் வயதில் இளைஞனாயினும்
அறநெறி ஒழுக்கத்தில் மூதறிவுளனாய்ச் சிறந்து விளங்கி,
அஞ்சாமனத்துணிவுடனே சத்திய வேதத்தின் உண்மைக்
காகப் போராடி, இரத்தஞ் சிந்தி உயிரைப் பலியாய்க்கொ
டுத்து வேதசாட்சியின் முடிபெற்று, இப்போது திருச்ச
பையில் அர்ச்சியசிஷ்டருக்குரிய பூஜித வணக்கம் பெற்று
வருகின்றார். அவர் பிரேதம் க்ஷேமமான இடத்தில் பிற்கா
லத்தில் அலங்காரமான கோவில் கட்டப்பட அதில் அவரு
டைய வணக்க ஸ்துதி இதுகாறும் நடந்தேறி வருகின்றது.

இவர் மரணமானதின் பின்பு வேதகலகம் முன்னி
லும் அதிக உக்கிரமாய்ப் பொங்கி எழும்பினதால், நாம்
இந்நூல் வாயிலாய் அறிந்த அநேகம் பேர்கள் வேதசாட்சி
களாகும் பாக்கியம் பெற்றார்கள். குரோமாசியன் கிராமத்
திலிருந்தவர்களில் பலர் பிடிபட்டு இறந்தார்கள். ஊமை

யாயிருந்து குணம் அடைந்த ஜோயே அம்மாளும், அவள்
பத்தர்வும், அவர்கள் வீட்டார் மூன்று பேர்களும், திரான்
குயிலீனனும் அவன் பிள்ளைகளும், இன்னும் அநேகம் பேர்
களும் பிடிபட்டு கொடிய வேதனை அனுபவித்து உயிரைப்
பலியாய்த் தந்தார்கள்.

இப்படி நிஷ்டூரமாய் கிறீஸ்துவர்களை உபாதித்த துன்
ப இடையூறுகள் மத்தியில் செபஸ்தியார், போர்க்களத்தில்
அணி அணியாய் வகுக்கப்பட்ட பெருஞ் சேனையை நட
த்தும் பராக்கிரமமுள்ள தளபதிபோல், கடைசியில் தமக்
குப் பூரண ஜெயம் வருமென்ற தளரா நம்பிக்கையோடு
இருந்தார். தாம் மோட்சத்துக்கு அனுப்பினவர்கள் எல்
லாரும், பூமியில் இருக்குந் தங்கள் சகோதாருக்காக சர்
வேசுரனிடத்தில் பிரார்த்திப்பார்கள் என்று எண்ணி இரு
ந்தார். முக்கியமாய்த் தமது பிரிய நண்பன் பங்கிராசைப்
பற்றிப் பலமுறை நினைப்பார். அவருடைய மாசற்ற ஒழு
க்கமும், மனத்திடனுங், சிறந்த குணமுஞ், சௌரிய வீர
மும், சிறந்த யௌவன பருவமும், எல்லாம் செபஸ்தியார்
ஞாபகத்தில் வர, அவரைத் தாம் இப்போது தமது கண்
ணாற் காணாவிடினும், அவர் மோட்சத்தில் இருந்து தம்மை
யும் மற்றவர்களையும் மறவாமல் சர்வேசுரனிடம் பிரார்த்
திப்பார் என்றும், அவருடைய ஜீவியத்தின் சிறந்த தர்ம
ஒழுக்கம் மற்றவர்களுக்கு ஓர் மேல் வரிச் சட்டம்போல்
இருக்குமென்றும், அதினிமித்தம் பங்கிராஸ் மரித்தவராயி
னும், உயிர் உள்ளவர்போல் எல்லாருக்கும் உறுதியுந்
துணையும் ஆறுதலுமாய் இருப்பார் என்றும், நம்பி இருந்
தார்.

செல்வன் பங்கிராசை செபஸ்தியார் ஒரு காவல் தூதன்
போல் வெகு கவலையுடன் பராமரித்துக் காப்பாற்றி மோ

ட்சத்துக்கு அனுப்பிய பின்பு, இனித் தானும் சத்திய வேத
த்துக்காக இரத்தஞ் சிந்தி மரிக்கும் பாக்கியம் தனக்கு
அதிசீக்கிரத்தில் வருமென்று அந்த நாளுக்கு ஆவலோடு
காத்திருந்தார். தமக்கு இருந்த சொத்துகளை அதிகாரி
கள் அபகரித்துப் பறிமுதல் செய்யு முன்னே தாமே அ
வைகளை எல்லாம் எளியவர்களுக்குத் தர்மமாகக் கொடு
த்துவிட்டார்.

உளவனான புல்வியன் வேத கலக காலத்தில் பணம்
ஏதேஷ்டமாய்க் கொள்ளை அடிக்கலாமென்று, எண்ணி
இருந்தாலும் அவன் எண்ணியபடி பணம் வந்து குவியவி
ல்லை. ஆகிலும் இராஜ சேனையின் அதிபதி, கிறீஸ்துவன்
என்று காட்டிக்கொடுத்தால் அவரிடத்தில் இருக்குந் திர
ண்ட ஐசுவரியத்தில் தனக்குப் பெரும் பாகம் வருமென்ற
மனப்பால் குடித்து வந்தான்.

இவன் ஆசைக்கு இசைவாய் ஏற்ற சந்தர்ப்பமும்
ஒன்று வாய்த்தது. சமீபத்தில் இராஜ சமஸ்தான உத்தி
யோகஸ்தர்கள் ஏதோ ஓர் முக்கிய விசேஷம் நிமித்தஞ்
சபா மண்டபத்தில வந்து கூடினார்கள். இவர்களோடு கூட
புல்வியனும் வந்திருந்தான். மாக்சிமியன் புல்வியனைப்
பார்த்தவுடனே, பகை மூட்டி வளர்க்கும் நரிக்குட்டியைக்
கண்டாற்போல், கோபித்து நிந்திக்கும்போது, புல்வியன்
சற்றுத்துணிவோடு இராஜ சமூக முன் வந்து ஒரு முழங்
காலைத் தரையில் ஊன்றி வணங்கிச் சொல்வான்:

"ஓ! இராஜேந்திரனே! நான் என் அலுவலைச் சரி
யாய்ச் செய்வதில்லையென்றும் என்னாலே தங்கள் பொக்
ஷத்துக்குப் பணஞ் சேரவில்லையென்றும் பலமுறை என்
னைக் கடிந்து பேசி திட்டி இருக்கிறீர்கள். ஆனால் தங்களது

தேவத்துவ மகத்துவத்துக்குச் சமீபத்திலே அக்கிரம
மான பெருந்துரோகம் ஒன்று இருப்பதாக நான் அறியலா
னேன்."

இதைக் கேட்ட இராயன் பொங்கின வெகுளியோடு
அதட்டிப்பேசி சொல்வான்: "அடா மூடா! என்னடா
உன் வாய்க்குள்ளே முறுமுறுக்கிறாய். தெளிவாய்ப் பே
சுவாயா, இல்லாவிடில் ஓர் குறடுகொண்டு உன் வாய்க்கு
ள்ளிருக்கும் வார்த்தைகளை ஒவ்வொன்றாய்ப் பிடுங்கச்
செய்யவோ?"

புல்வியன் எழுந்து அரசன் பக்கத்தில் நின்ற செபஸ்
தியாரைச் சுட்டிக் காட்டி சொல்வான்: "மஹா இரா
ஜா! அதோ தங்கள் பக்கத்தில் நிற்குந் தளபதி செபஸ்தியார்
கிறீஸ்துவன்."

அரசன் இடியோசை கேட்ட நாகம்போல் திடுக்கிட்டு
கலங்கி கோபாவேசமாய்க் கண்களிலிருந்து அக்கினி கக்கி
புல்வியனை உறுக்கி நோக்கிச் சொல்வான்:

"அடா புல்வியா, மதிகேடா, நமது பராக்கிரம சே
நபதிபேரில் நீ சொல்லும் அவதூறு மெய்யென்று உருஜு
வாக்காதே போனால், நாம் உன்னை எவனையும் பாடு படுத்
தாத வகையாய், சித்திர வதைசெய்து கொல்லுவோம்."

புல்வியன் இராயன் கிட்டப்போய் தான் வைத்திருந்த
ஒரு பத்திரச் சீட்டைக் காண்பித்து "மகா இராஜனே!
நான் சொல்வது மெய்யென்று உருஜுப்படுத்த போது
மான நியாயாதாரங்கள் இருக்கின்றன," என்று சொல்ல,
மாக்சிமியன் அவனைக் கோபித்துத் துரத்தப் போகுஞ்
சமயத்தில், செபஸ்தியார் சற்றுங்கலங்காமல், கௌரவ மே
ன்மை முகத்தில் துலங்க, அரசன் முன் வந்து பதற்ற
மின்றி சாதுவாய்ப் பேசிச் சொல்வார்:

"அரசனே! தாங்கள் உருஜூத்தேட அவசியமில்லை. நான் கிறீஸ்துவன். கிறீஸ்துவனாயிருப்பது என் பாக்கியம்."

மாக்சீமியன் போர்க்களத்தில் சமர்த்தனாயினும், படிப்பில்லாத அறிவிலி ஆதலால் உரோமானர் பாஷையை சாதாரணமாய்ப் பேசும்போதுந் திருத்தமாய்ப் பேசமாட்டாதவன், கோபாவேசமாய்ப் பதறி உதறும்போது, வார்த்தைகள் தொடர்பின்றி வர, இழிமொழிச் சொற்களை நடுவிற் கூட்டி வெகு விகாரமாய்ப் பேசுவான். இவ்வித ஸ்திதியிலிருந்தவன் செபஸ்தியாரை வாய் கூசாமல் வைது ஏகதேசமாய்ப் பேசி, சகலவகையான அக்கிரமங்களும் அவர் செய்ததுபோல் அவரைத் துரோகியென்றும், பழிகாரனென்றும், பாதகனென்றும், வஞ்சகனென்றும், இப்படிப் பலவாறாய்க் கோபித்துச் சொல்லும்போது, இரணவீரசூரன், முன் எவ்விதம் யுத்தகளத்தில் படையின் முதல் அணியிலிருந்து, போர்வீர ஆண்மையோடு, சத்துருக்களை எதிர்த்து நின்றாரோ, அவ்விதமே மாக்சீமியன் பேசி முடிக்குமட்டுஞ் சற்றும் அசையாமல் நின்ற நிலையில் இருந்தார். அதன்பின்பு அஞ்சாத் துணிவுடன் சொல்வார்:

"மகத்துவ இராஜனே! நான் சொல்வதைப் பதறாமல் கேளுங்கள். சிலவிசை இதுதான் நான் கடைசிவிசை பேசுவதாக்கும். நான் கிறீஸ்துவன் என்றேன். அதுதான் தங்களது ஜீவனை இதுமட்டுங் காப்பாற்ற ஏற்ற சாசனமாய் இருந்தது."

"அடா! நன்றி கெட்ட துரோகி! என்ன சொல்லுகிறாய்?"

"நான் சொல்வது இதுதான்: இராஜனே! தங்களது ஜீவனைக் காப்பாற்றும்படி பிரமாணிக்கந் தவராத மெய்க்காவலரான போர்வீரர் தேவையாகில், சிறைக்கூடங்களில் விலங்கு மாட்டி கட்டப்பட்டுக் கிடக்குங் கிறீஸ்துவர்களையும், கூர்மையுள்ள ஆணிகள் அழுத்திய சக்கரங்களில் சுழற்றப்பட்டு சரீரம் எங்கும் ஏக காயமாய் அவஸ்தையாய்க் கிடப்பவர்களையும, வேடிக்கை மாவில் துஷ்டப் புலிகளால் கடியுண்டு குற்றுயிராய்க் கிடப்பவர்களையுங் கூட்டிச் சேர்த்து, இவர்கள் தங்கள் காலை ஊன்றி நிற்கும்படி வேண்டிய பெலன் தந்து, இவர்கள் கைகளில் ஆயுதங்களைக் கொடுத்து, உங்களைச் சுற்றிலும் மெய்க்காவலராக இவர்களை நியமித்தால், இந்த அறை குறையான தேகமுள்ள கிறீஸ்துவப் போர்வீரர், உரோமானர் இராணுவத்திலுள்ள எந்த ஜாதிப் போர்வீரரைப் பார்க்கிலும் அதிக பிரமாணிக்கத்தோடும் இராஜ பக்தியோடும் அரசன் உயிரைக் காப்பாற்றி, அவசியமானல் தங்களுடைய இரத்தத்தைக் கடைசி துளி மட்டுஞ் சிந்தப் பின்வாங்கார்கள். தங்கள் தேகத்தில் இருந்த பாதி இரத்தத்தைச் சிந்தின பின்பு, மீதியாயிருக்கும் பாதி இரத்தத்தையுந் தங்கள் அரசனுக்காகச் சிந்தத் தயாராய் இருப்பார்கள்."

"எல்லாம் பொய், சுத்த அபத்தம். கிறீஸ்துவர்களை என் மெய்க்காவலராய் வைப்பதைப் பார்க்கிலும் புலிகளையுங் கரடிகளையும் வைப்பேன். உன் துரோகமே இதற்கு திருஷ்டாந்தம்."

"இராஜனே! என் அரசனுக்குத் துரோகஞ் செய்யும்படி நான் எத்தனித்திருந்தால், அப்படி இதுமட்டு நான் செய்யாதபடி என்னைத் தடுக்கக் கூடியதென்ன? தங்களுடைய இராஜ சமுகத்தில் இரவும் பகலும், எந்த வேளை

"அரசனே! தாங்கள் உருஜுத்தேட அவசியமில்லை. நான் கிறீஸ்துவன். கிறீஸ்துவனாயிருப்பது என் பாக்கியம்."

மாக்சிமியன் போர்க்களத்தில் சமர்த்தனாயினும், படிப்பில்லாத அறிவிலி ஆதலால் உரோமானர் பாஷையை சாதாரணமாய்ப் பேசும்போதுந் திருத்தமாய்ப் பேசமாட்டாதவன், கோபாவேசமாய்ப் பதறி உதறும்போது, வார்த்தைகள் தொடர்பின்றி வர, இழிமொழிச் சொற்களை நடுவிற் கூட்டி வெகு விகாரமாய்ப் பேசுவான். இவ்விதஸ்திதியிலிருந்தவன் செபஸ்தியானை வாய் கூசாமல் வைது ஏகதேசமாய்ப் பேசி, சகலவகையான அக்கிரமங்களும் அவர் செய்ததுபோல் அவரைத் துரோகியென்றும், பழிகாரனென்றும், பாதகனென்றும், வஞ்சகனென்றும், இப்படிப் பலவாறாய்க் கோபித்துச் சொல்லும்போது, இரணவீரசூரன், முன் எவ்விதம் யுத்தகளத்தில் படையின் முதல் அணியிலிருந்து, போர்வீர ஆண்மையோடு, சத்துருக்களை எதிர்த்து நின்றாரோ, அவ்விதமே மாக்சிமியன் பேசி முடிக்குமட்டுஞ் சற்றும் அசையாமல் நின்ற நிலையில் இருந்தார். அதன்பின்பு அஞ்சாத் துணிவுடன் சொல்வார்:

"மகத்துவ இராஜனே! நான் சொல்வதைப் பதறாமல் கேளுங்கள். சிலவிசை இதுதான் நான் கடைசிவிசை பேசுவதாகும். நான் கிறீஸ்துவன் என்றேன். அதுதான் தங்களது ஜீவனை இதுமட்டுங் காப்பாற்ற ஏற்ற சாதனமாய் இருந்தது."

"அடா! நன்றி கெட்ட துரோகி! என்ன சொல்லுகிறாய்?"

"நான் சொல்வது இதுதான்: இராஜனே! தங்களது ஜீவனைக் காப்பாற்றும்படி பிரமாணிக்கந் தவறாத மெய்க்காவலரான போர்வீரர் தேவையாகில், சிறைக்கூடங்களில் விலங்கு மாட்டி கட்டப்பட்டுக் கிடக்குங் கிறீஸ்துவர்களையுங், கூர்மையுள்ள ஆணிகள் அழுத்திய சக்கரங்களில் சுழற்றப்பட்டு சரீரம் எங்கும் ஏககாயமாய் அவஸ்தையாய்க் கிடப்பவர்களையும், வேடிக்கை மாலில் துஷ்டப் புலிகளால் கடியுண்டு குற்றுயிராய்க் கிடப்பவர்களையுங், கூட்டிச் சேர்த்து, இவர்கள் தங்கள் காலை ஊன்றி நிற்கும்படி வேண்டிய பலன் தந்து, இவர்கள் கைகளில் ஆயுதங்களைக் கொடுத்து, உங்களைச் சுற்றிலும் மெய்க்காவலராக இவர்களை நியமித்தால், இந்த அரை குறையான தேகமுள்ள கிறீஸ்துவப் போர்வீரர், உரோமானர் இராணுவத்திலுள்ள எந்த ஜாதிப் போர்வீரரைப் பார்க்கிலும் அதிக பிரமாணிக்கத்தோடும் இராஜ பக்தியோடும் அரசன் உயிரைக் காப்பாற்றி, அவசியமானால் தங்களுடைய இரத்தத்தைக் கடைசி துளி மட்டுஞ் சிந்தப் பின்வாங்கார்கள். தங்கள் தேகத்தில் இருந்த பாதி இரத்தத்தைச் சிந்தின பின்பு, மீதியாயிருக்கும் பாதி இரத்தத்தையுந் தங்கள் அரசனுக்காகச் சிந்தத் தயாராய் இருப்பார்கள்."

"எல்லாம் பொய், சுத்த அபத்தம். கிறீஸ்துவர்களை என் மெய்க்காவலராய் வைப்பதைப் பார்க்கிலும் புலிகளையுங் கரடிகளையும் வைப்பேன். உன் துரோகமே இதற்கு திருஷ்டாந்தம்."

"இராஜனே! என் அரசனுக்குத் துரோகஞ் செய்யும்படி நான் எத்தனித்திருந்தால், அப்படி இதுமட்டு நான் செய்யாதபடி என்னைத் தடுக்கக் கூடியதென்ன? தங்களுடைய இராஜ சமுகத்தில் இரவும் பகலும், எந்த வேளை

யிலும் நான் வரவில்லையா? எப்போதாவது தங்களுக்கு நான் துரோகம் நினைத்ததுண்டா? ஓ அரசே! தங்கள் ஊழியத்தில் என்னைப்போல் பிரமாணிக்கந் தவாதவன் வேறெவனுமில்லை. ஆனால் தங்களைப் பார்க்க அதி உன்னத மகத்துவமுள்ள இராஜன் ஒருவர் இருக்கிறார். தங்களுக்கும் எனக்கும் அவரே நியாயாதிபதியாய் இருந்து தீர்ப்புச் சொல்லுவார். தங்கள் சட்டத்தைப் பார்க்கிலும் அவருடைய நீதிப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படிவது எனது கடமை."

"அப்படியானால் நீ கிறீஸ்துவன் என்பதை ஏன் மறைத்து வேஷம் போட்டு வந்தாய்? கிறீஸ்துவர்களுக்கு விதித்திருக்குங் கொடிய சாவுக்கு நீ பயந்தல்லவா இப்படி நடந்தாய்?"

"மகா இராஜா! அதற்கல்ல. நான் எப்படித் தங்கள் ஊழியத்தில் பிரமாணிக்கமுள்ளவனோ, அப்படியே அஞ்சாத்துணிவுள்ள போர்வீரன் என்பது தங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்த விஷயம். என்னைச் சேர்ந்த கிறீஸ்துவர்களான சகோதரர்கள் அநேகம் பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உறுதியும், பலனும், மனத்திடனும், ஆறுதலுந் தரும்படி அவர்கள் மத்தியில் நான் சிலகாலம் இருப்பது அவசியமென்று தோன்றினது. ஆனால் இன்று புல்வியன் நான் கிறீஸ்துவன் என்று அறிவித்ததால், இதோ மனப்பூரணமாய் சத்திய வேதத்தின் உண்மைக்குச் சாட்சி சொல்ல வந்திருக்கிறேன்."

"நல்லது. உனக்குச் சாவின் தீர்ப்பு நாமே சொல்வோம். அந்தச் சாவுங் கொடுமையுடன், பயங்கர ரூபமாய், உன்னைப் பிடித்து உன் உயிரை அணு அணுவாய்

உண்ணும். ஆகிலும் (இராயன் தனக்குள்ளே பேசுவது போல் சொல்லி) இந்த விஷயம் பகிரங்கமாகாதபடி அந்தரங்கத்தில் செய்வது யுக்தம். இராணுவ சேவகர் மூரன் கொண்டு எழும்பி கலகஞ் செய்யலாம். ஓ குவாத்ராத்துஸ்! உன் சேனைத் தலைவன் செபஸ்தியான், கிறீஸ்துவனாம். இவனைப் பிடித்து விலங்கு மாட்டி காவலில் வை. அடா முட்டாள்! என்னடா பேதை போல் விழிக்கிறாய்? நாம் சொன்னது உன் காதில் விழுந்ததா? அசைந்து நடடா தடியா?"

"இராஜனே! நானுங் கிறீஸ்துவன்."

கிறீஸ்துவன் என்பதை மாக்சிமியன் கேட்டதும் பொங்கிய கோபவெறியோடு தூஷணங் கக்கி, வசை கூறி, இராக்ஷஸ போர்வீரனை வெளியே இழுத்துப் போய், தாமதமின்றி, உடனே தன் கண் முன்னே தடியால் அடித்துக் கொல்லும்படி கட்டளை இட்டான். செபஸ்தியாருக்கு வேறு வகையான ஆக்கினை விதிக்க எண்ணியிருந்ததால் ஓர் சேவகனைக் கூப்பிட்டு, நுமீதியரான விற்போர்வீரரின் தலைவன் அபாக்யனை தக்ஷணமே கூட்டி வரும்படி அனுப்பினான். அபாக்யனும் இராஜசித்தம் அறிந்தவுடனே ஓடி வந்து, இராஜ மகத்துவத்துக்குத் தண்டஞ் சமர்ப்பித்து ஏவல் பணிக்குக் காத்து நின்றான்.

அரசன் முன் நின்ற அபாக்யன், ஆபிரிக்கா தேசத்தில் இருந்து உரோமானர் சேனையிற் சேவிக்கும்படி வந்த விற்போர் வீரரின் தலைவன். ஸ்தூலித்த தேகமும் அதற்கேற்ற வளர்த்தியுமுள்ள இராக்ஷஸப் பிறவி. அச்சம் உறுத்துங் கோர ரூபமுள்ள எமகாதகன். இடுப்பில் சுற்றி இருந்த ஓர் துணி தவிர வேறு வஸ்திரமின்றி, கையில் நீண்ட பாரி வில்லும், இடையில் பலவர்ணச் சிறகுகளால்

சிங்காரம் பெற்ற அம்புக்கூடும், கட்டாரியும், சமுதாடும் ஆகிய இவ்வித ஆயுதபாணியாய் வந்து இராஜன் முன் நின்றுன்.

இவ்வித இலக்ஷணங்கள் அமைந்த பெரும் மிலேச்சனை அரசன் பார்த்துச் சொல்வான் :

"வீர அபாக்யா! நாளை அதிகாலையில் உனக்கு ஓர் அலுவலிருக்கின்றது. அதை அரைகுறையின்றி நீ செய்ய வேண்டும்."

வில்வீரன் தந்தம்போன்ற தன் பற்களை எல்லாம் வரிசையாய்க் காட்டி, தலையை அசைத்து, மகா இராஜா! தங்கள் சித்தம், என் பாக்கியம், என்று வணங்க, மாக்சிமியன் சொல்வான் :

"வில்வீரா! அதோ நிற்கும் செபஸ்தியான், நமது சேனைத்தலைவன், உனக்குத் தெரியுமல்லவா?"

தெரியும் என்பதின் அடையாளமாக அபாக்யன் தன் தலையை அசைத்து ஆட்டினுன்.

"இந்த செபஸ்தியான் கிறீஸ்துவனும்."

கிறீஸ்துவன் என்பதைக் கேட்கவும், அபாக்யன், அடைகாக்கும் நாகத்தைத் தெரியால் தலையில் மிதித்தாற்போலும், கொள்ளித்தேளை அறியாமல் கையிற் பிடித்தாற் போலுந் திடுக்கிட்டு நடுங்கினுன். அவலக்ஷண கோரரூபங்களைத் தெய்வமாக சமைத்து வணங்கியும், எவ்வித அநந்த மோக லீலைகள் அடங்கிய கதாப் புராணங்களை வேதாந்த மறைநூலென்று தலைமேல் தூக்கி வைத்தும், பழி பாவத்துக்கு அஞ்சாமல் எவ்வித துர்மார்க்கத்திலும் பன்றிபோல் உழன்றும், நிஷ்டூர துஷ்ட செய்கைகளைச் சதாச் செய்தும் வந்த இம்மிலேச்சன், தன் சமீபத்தில்

ஒரு கிறீஸ்துவன் நிற்பதாகக் கேட்டவுடனே பரம யோக்கியன் போல் பதறித் துடித்தான்!!!

அரசன் செபஸ்தியாருக்கு எவ்வித ஆக்கினை இடவேண்டுமென்று சொல்லும்போது, அபாக்யன், பாட்டுக்குத் தாளம் போட்டாற்போல், ஒவ்வொரு வார்த்தைக்குந் தன் தலையை அசைத்து வந்தான். அரசன் சொல்வான் :

"அபாக்யா, கேள். செபஸ்தியானை உன் இனத்தார் நக்குந் தெருவுக்குக் கூட்டிப்போய், நாளை அதிகால பே—நன்ருய் நான் சொல்வதைக் கேள்—நாளை, இன்று அல..., ஏனென்றுல் நீயும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் இன்று சாயரட்சை குடி வெறியில் இருப்பீர்கள்—நாளை அதிகாலமே, உன் சேவகர் சித்தஸ்வாதீனத்தோடிருக்கும் போது, உங்கள் தெருவின் சமீபத்தில் இருக்குஞ் சோலைக்குள் இவனைக் கூட்டிப்போய் மரத்தோடு சேர்த்துக்கட்டி, அம்புகளால் இவனை ஆத்திரமின்றி மெதுவாய் எய்து கொல்லவேண்டும். கூர்மையுள்ள அம்புகளை இவன் தலையிலாவது நெஞ்சிலாவது எய்து ஒரு நிமிஷத்தில் கொல்லாதே. சரீரத்தில் உயிர் நிலையான இடங்கள் தவிர மற்ற இடங்களில் பல அம்புகளை எய்து, இவன் தன் இரத்தமெல்லாந் துளித் துளியாய்ச் சிந்தி, உயிர் இம்மி அளவாய்ப் போகவேண்டும். நாம் சொல்வது இன்னதென்று உனக்கு விளங்குதா? நல்லது, உடனே இவனைக் கூட்டிப்போ. அபாக்யா! இவையெல்லாம் வெகு அந்தரங்கமாய் இருக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் பட்டணத்தில் பெரும்......அதிருக்கட்டும். நீ போய் உன் அலுவலை ஜரூராய்ச் செய்."

௰௯-ம் அதிகாரம்.

சிறை மீட்சி.

செபஸ்தியார் கிறீஸ்துவனைப் பிடிபட்டு மறுநாள் காலையில் அம்பால் எய்து கொல்லப்படுஞ் சங்கதி இரகசியமாய் இருக்கும்படி எவ்வளவு முயன்ற போதிலும். அது எப்படியோ அரண்மனை வேலையைச் சேர்ந்த சகலருக்கும் அன்றே விசதமானது. இச்சங்கதியை அறிந்தவர்களில் பபியோலாவைப் போல் திகைத்து திணறி துக்கத்தில் அமிழ்ந்தி நின்றவர்கள் வேறொருவருமில்லை. அவள் மனதில் பலவாறான யோசனைகள் வந்து மொய்த்தன:

"செபஸ்தியார் கிறீஸ்துவரா? இது நம்பக் கூடிய விஷயமா? உன்னத கௌரவ மேன்மையுஞ், சிறந்த அறிவுந், தீக்ஷண்ணிய பத்தியும், நிறை தவரா ஒழுக்கமுமுள்ள அந்தப் புருஷோத்மன், கிறீஸ்துவர்களான இழிகுலத்தாரின் நீச மதத்தில் சேர்ந்தவராவாரா? ஆகிலும் இது மெய் என்பதாய்த் தோன்றுகின்றது.

"அப்படியானால், அவர் வெளிக்கு மாத்திரம் யோக்கியதை உள்ளவர்போல் வேஷம் போட்டு நடித்து வந்தவராய் இருப்பாரோ? அவரிடத்தில் விளங்கிய நற்குணம், நற்செய்கைகள், அறநெறி ஒழுக்கம், எல்லாம் வீண் கோலமோ? சீ! இப்படி செபஸ்தியாரைப்பற்றிக் கனவிலும் நினைப்பது தோஷம். அவர் எதார்த்த நடக்கையுள்ளவர் என்பதற்கு ஆயிரந் திரஷ்டாந்தங்கள் நான் என் கண்ணாலே பார்த்திருக்கிறேன். அவர் சுயமான நல்ல தங்கமே அன்றி வெறும் பொற்பூச்சு அல்ல.

"இது வாஸ்தவமானால், கிறீஸ்துவ மதத்தைச் சேர்ந்தவன் எப்படி இவ்வித கௌரவ மேன்மையுந் தர்ம குணமுமுள்ளவனாய் இருக்கலாம்? பிரகாசமும் இருளுங் கூடி வாழுமோ?"

இவ்விதந் தனக்குள் யோசிக்கும்போது அவள் மனந் தாமரை இலைத் தண்ணீர்போல் தளம்பிக் கொண்டிருந்தது. செபஸ்தியார் கிறீஸ்துவனாய் இருந்ததின் நிமித்தமே இவ்வளவு சிறந்த நற்குணம், நற்செய்கை உள்ளவராய் இருக்கக்கூடும் என்பது ஒன்று மாத்திரம் பபியோலாவின் புத்திக்கு எட்டவில்லை. இன்னம் விபரீதமான பலயோசனைகள் அவள் மனதில் வந்தது:

"மாஜி நகராதிகாரியோடு நான் பேசிக்கொண்டிருந்த காலத்தில், அவர் சொன்னதுபோல் கிறீஸ்துவர்களின் வேதம் நான் அறிந்திருப்பதற்கு முழுதும் விரோதமாய் இருக்கலாம். அவர்கள் வேதம் இப்படிப்பட்டதென்று நானே படித்து அறியாமல், அம்மத விரோதிகள் சொல்வதை மெய்யென்று நம்பி அம்மதத்தை இழிவாய்ப் பேசுவது என் புத்திக்குச் சரியென்று தோன்றவில்லை. கிறீஸ்துவர்கள் பழி பாவத்துக்கு அஞ்சாத துரோகிகளென்று இந்த ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆகிலுஞ் செபஸ்தியாரிடம் விகாரமானது யாதொன்று நான் கண்டதே இல்லை. சில விசை எங்கள் மதத்தில், மேன் குலத்தாருக்கு நாகரீக விர்த்திபெற்ற மதமும், இழிகுலத்தாரான சமானிய ஜனங்களுக்கு துர்க்கந்த அவலெட்சணமுள்ள மதமும் இருப்பதுபோல, கிறீஸ்துவர்களிடத்திலும் இரண்டு வகையான மதங்கள் உண்டோ? அப்படியானால் செபஸ்தியார் மேன் குலத்தார் மதத்தைச் சேர்ந்தவராய் இருக்கலாம்.

"அந்தோ! கிறீஸ்துவர்களின் மத விஷயங்களைப் பற்றி நான் செபஸ்தியாரோடு கலந்து பேசி இருந்தால், அவர் எனக்குச் சகலமும் விவரமாய்ச் சொல்லி இருப்பார்.

இனி என்ன செய்யலாம்? நாளை அதிகாலமே அவரைக் கொல்லப் போகிறார்கள். அவர் இறந்த பின்பு யாரை நம்பிக் கேட்கலாம்?"

பபியோலா இவ்வாறு யோசிக்க யோசிக்க அவள் மனம் புண்ணாய் நைந்தது. துக்கமுங் கவலையுங் கார்மேகம் போல் அவளைச் சூழ்ந்தது. தணல் அடுத்த வெண்ணெய் போல் உருகி வாடினாள். இனம்பிரிந்த மான்போலுஞ் சிறகு பறிகொடுத்த பறவைபோலும் போக்குத் தாக்கற்று, தன்னந்தனியாயிருந்து, தன் செயல் மறந்து, தளர்ந்தாள்.

இந்தச் சமயத்தில் வேலைக்காரி அபிரா தன் எஜமானிக்கு இராச்சாப்பாடு கொண்டு வந்து மேஜைமேல் வைத்த பின்பு மெதுவாய் பபியோலா கிட்டவந்து சொல்வாள்:

"அம்மா! செய்தி கேட்டீர்களா?"

"என்ன செய்தி?"

"நாளை அதிகாலமே சிபஸ்தியாரை அம்பால் எய்து கொல்லப்போகிறார்கள். ஐயோ பாவம்! கிரம்பவும் அழகு வடிவுள்ள உத்தமன்."

"அடியே அபிரா, உன் வாயை மூடிக்கொண்டு சும்மா விழுந்து கிட்டி. உனக்கென்னடி தெரியும்?"

"ஆமா, எனக்கென்ன தெரியும்? ஆனால், அம்மா அவர் கிறீஸ்துவனென்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?"

"அடியே, நீ சும்மா இருக்கமாட்டாயா? உனக்குத் தெரியாததைப் பற்றி உளற வராதே."

"நல்லது உங்கள் சித்தம். அவர் இருந்தாலென்ன இறந்தாலென்ன? உங்களுக்கு எல்லாஞ் சரிதான். எனக்குத்தான் என்ன? எங்கள் ஆப்பிரிக்கா தேசத்து விற்சேவகர் அநேகம் பேர்களைக் கொன்றிருக்கிறார்கள், சிலரைத்

தப்பவும் விட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அதைப்பற்றி உங்களுக்குக் கவை என்ன?"

அபிரா இப்படிப் பேசும்போது அவள் மனதில் ஏதோ ஒரு கருத்து இருப்பதாக பபியோலா அறிந்துகொண்டாள். முதல்விசை இப்பெண்மணி தன் அடிமையின் முகத்தைக் கூர்ப்பாய் நோக்கி அதிலே ஏதாவது அறியலாமாவென்று உற்றுப் பார்த்தாள். அபிராவின் கருத்த முகத்தில் யாதொரு அடையாளமுந் தோன்றவில்லை. அதன் பின்பு பபியோலா கேட்பாள்:

"அபிரா! நீ என்னமோ சொல்லுறாயே. அதென்ன?"

"ஒன்றுமில்லை அம்மா. எனக்கென்ன தெரியும்? நான் பிழைக்கை வேலை செய்து பிழைக்கும் அடிமை."

"அதெல்லாமிருக்கட்டும். அபிரா, வா, வா, அதென்ன சங்கதி?"

அபிரா பபியோலாவின் கிட்ட வந்து, சுற்றுமற்றும் பார்த்து அவள் காதுக்குள் சொல்வாள்:

"அம்மா, சிபஸ்தியார் சாகாதபடி அவர் உயிரைக் காப்பாற்ற உங்களுக்கு மனதா?"

பபியோலா சந்தோஷ அக்களிப்போடு, அதற்குஞ் சந்தேகமா, என்றபோது, அபிரா சொல்வாள்:

"அம்மா! மெதுவாய்ப் பேசுங்கள். ஆனால் அதற்கு பணம் கிரம்பவுஞ் செல்லும்."

"எவ்வளவு வேண்டும்?"

"அம்மா, ஆயிரம் ரூபாய்க்குக் குறையாது. அப்புறம் எனக்கு ஸ்வாதீனமுங் கொடுக்கவேண்டும்."

"நல்லது, உன் நிபந்தனையை நான் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் நீ சொல்வதுபோல் செய்வாய் என்பதற்கு என்ன ஆதாரம் உண்டு?"

" சிபஸ்தியார் நாளைக்காலமே சாகாமல் அதற்குப் பின் இருபத்தினாலுமணி நேரம் உயிரோடிருந்தால் மாத்திரம் நீங்கள் பணங்கொடுங்கள். இல்லாவிடில் வேண்டாம்."

" நல்லது, சம்மதந்தான். நீ தீவிரமாய்ப்போய் செய்ய வேண்டிய ஏற்பாடெல்லாஞ் செய்."

" ஆத்திரப்பட அவசியமில்லை", என்று சொல்லி அபிரா தன் வேலையைச் செய்து முடித்தபின்பு, விற்சேவகரின் தலைவன் இருந்த தெருவுக்குப் போனாள்.

அபாக்யன் இவளைக் கண்டவுடனே கேட்பான்:

" அபிரா! என்ன விசேஷம்; இந்த இராத்திரியிலே இவ்வளவு தூரம் என்ன அலுவலின்பேரில் வந்தாய்? இன்று கூத்து நடனம் இங்கே ஒன்றுமில்லையே."

" அது எனக்குத் தெரியும், அபாக்யா. ஆனால் ஓர் முக்கிய காரியத்தைப் பற்றி உன்னிடம் பேச நான் வந்தேன்."

" அதென்ன காரியம்?"

" அது உன்னையும், என்னையும், அதோ அங்கே நித்திரை செய்யும் சிபஸ்தியானையும் பற்றியது."

" பார் அவனை, சற்றும்பயமின்றி, மெய் மறந்து, அயர்ந்து நித்திரை செய்கிறான். அவனைப் பார்த்தால் நாளை அதிகாலமே சாகப்போகிறவனென்று யாராவது சொல்வார்களா? கலியாணம் பண்ணப்போகிறவன் கவலையின்றித் தூங்குவதுபோல் இவனுந் தூங்குகிறான்."

" அபாக்யா! நல்ல செய்தி. நம்மிருவருக்கும் கலியாணம் நடக்கப்போகிறது."

" உன்னையா நான் கலியாணஞ் செய்ய! அபிரா, வெறுங் கை முழம்போடாது. அதற்குப் பல காரியங்கள் வேண்டும்."

" என்னவேண்டும், சொல்?"

" முதலில், நீ ஸ்வாதீனம் பெறவேண்டும். அடிமையை நான் கலியாணஞ் செய்யலாமா?"

" அது பழுத்திருக்கிறது. வேறே என்னவேண்டும்?"

" அப்புறம் உன் கலியாணத்துக்கு நல்ல சீதனங்கொண்டு வரவேண்டும். எனக்கு இந்தச் சமயத்தில் பணம் மெத்த அவசியம்."

" அதுவும் பழுத்திருக்கிறது. எவ்வளவு நான் சீதனங் கொண்டு வரவேண்டும், சொல்?"

" ஐந்நூறு ரூபாய் கொண்டு வந்தால் போதும்."

" நல்லது, நான் அறுநூறு ரூபாய் கொண்டு வருகிறேன்."

" மெத்த சிரேஷ்டம். அபிரா, இவ்வளவு பணம் எங்கே கொள்ளை அடித்தாய்? யார் வாயிலே மண்போட்டாய்? யாருக்காகிலும் நஞ்சு கொடுத்து எமலோகத்துக்கு அனுப்பிவிட்டாயோ?"

" அதெல்லாமில்லை."

" அப்போ நாளைக்கே கலியாணத்தை முடித்துப் போடலாமே."

" ஆத்திரப்படாதே. இந்தப் பணம் நான் யோக்கியமாய்ச் சம்பாதித்த பணம். ஆனால் இதை அனுபவிக்கும்படி சில நிபந்தனைகளுண்டு. அதிலே சிபஸ்தியான் கலந்திருக்கிறான்."

" அவன் எப்படி இதில் கலந்தவன்?"

" இந்தப் பணம் வேண்டுமானால் அவன் நாளை சாகக் கூடாது."

அபாக்யன் இதைக்கேட்டவுடனே கோபவெறியோடு அபிராவைப் பார்த்து, அவள் மயிரைப் பிடித்து இழுத்துக்

கீழேதள்ளி காலால நன்றாய் உதைத்து துறத்தலாமவென்று யோசிக்கும்போது, அபிரா சற்றும் பயப்படாமல் அவனைத் தன் கண் பார்வையால் மயக்கி அடக்கும்படி வெறிக்கப் பார்த்து நின்றாள்.

சற்றுநேரம் இருவரும் இப்படி நின்ற பின்பு கடையில் அபாக்கியன் சொல்வான் :

“ உனக்கென்ன பயித்தியமா? அவனைக் கொல்லாமல் நான் விட்டால் என் தலை அல்லோ போய்விடும். கொடிய அரசன் இந்தக் கட்டளையை எனக்குக் கொடுக்கும்போது அவன் சொன்னதை நீ கேட்டிருந்தால் இப்படி நீ பேசமாட்டாய்.”

“ அப்பா! இதென்ன பிரமாதம்! அவன் செத்தது போல் காட்டி, இராயனுக்கு அவன் செத்தான் என்று சொல்லிப் போடலாம்.”

“ ஆனால் அவன் உயிர் வந்து பிற்பாடு வெளிப்பட்டால்?”

“ அதைப்பற்றி நீ கவலைப்படவேண்டாம். அவனைச் சேர்ந்த கிறீஸ்துவர்கள் அவனை மறைந்து வைத்துக் கொள்ளுவார்கள்.”

“ அவன் இருபத்தினாலுமணியா உயிரோடிருக்கவேண்டும்? பனிரெண்டுமணி என்றாலும் போகட்டும் என்கலாம்”

“ இருபத்தினாலுக்குக் குறையக் கூடாது. அதற்குமேல் பட்டால் பாதகமில்லை.”

“அபிரா! இது கூடாது. பெருமோசமான செய்கை.”

“ அப்போ, நல்லது நான் போகிறேன். அறுநூறு ரூபாய் சும்மா பூப்போல வருவதை வேண்டாமென்று எறிந்துபோடு. எனக்கென்ன?” என்று சொல்லி அவள் திரும்

பும்போது, அபாக்யன் பணப்பேய் ஆவேசங்கொண்டு அவளை நிறுத்திச் சொல்வான் :

“ அறுநூறு ரூபாயா? இதிலே நம்ம பயல்களுக்குப் பாதி போய் விடுமே?”

“ அப்படி அவர்களுக்காக துண்டாய் இருநூறு ரூபாய் வைத்திருக்கிறேன்.”

“ அப்படியா! அபிரா ஆ! என் மடக்கிளியே, மாங்குயிலே, கற்கண்டே, கருங்காக்காய், தித்திக்குந்தேன் இருட்டே, நமக்கு அதிர்ஷ்ட காலம் பிறந்திருக்கிறது. அந்தப் பயல்களுக்கு நூறுரூபாய் போதும், மற்றதெல்லாம் [illegible] வைத்துக் கொள்ளலாம்.”

“ அதென்னமோ உன் பாடு. ஆனால் நான் சொன்ன நிபந்தனைப்படி நடக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அரைக்காசும் வாராது.”

“ நல்லது, உன் மனம்போல் நடக்கும். அவன் இராப்பகல் அறுபது நாழிகை உயிரோடிருப்பான். அதற்குப் பின் நம்முடைய களிப்பான அமர்க்களம் சம்பிரமமாய் நடக்கும்.”

இருவரும் இவ்விதம் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது செபஸ்தியார் அந்நாள் வேலையால் வெகுவாய் களைத்துப் போயிருந்ததால் கீழே கட்டாந் தரையிலே படுத்து அயர்ந்து நித்திரை செய்தார். நித்திரை செய்து கொஞ்சம் இளைப்பாறினபின்பு எழுந்திருந்து இருகைகளையும் விரித்து ஜெபஞ் செய்தார்.

வேதசாட்சி செய்யும் ஜெபஞ் சாவுக்கு ஆயத்தமான ஜெபம் அல்ல. தன் பாவங்களுக்குப் பொறுத்தல் பெறும்படி சர்வேசுரனைப் பார்த்து இவர் பிரார்த்திக்கவில்லை.

தன் ஜீவனைச் சேசுநாதர் சுவாமிக்காக பலியாய்க் கொடுப்பது உத்தம சிநேகத்தின் அடையாளமானதால், இந்தத் தேவ சிநேகம், மனதிலிருக்கும் மாசுகளையெல்லாம் அறவே நீக்கிப் போடும். இதினாலேதான் வேதசாட்சி சிந்தும் இரத்தம் இரண்டாம் ஞானஸ்நானமென்று சொல்வார்கள்.

அன்றியுஞ் சிபஸ்தியார் தமக்கு உறுதியும் பலனும் உண்டாகும்படியாவது அந்த ஜெபஞ் செய்யவில்லை. துணிவுகுன்றா இப்போர்வீரனுக்குப் பயமென்பது இன்னதென்று தெரியாது. தான் சேவித்த அஞ்ஞான அரசனுக்காகப் படையின் முதல் அணியில் பயமின்றி நின்று ஜெயங் கொண்டு வந்தவர் சேசுநாதர் சுவாமிக்காக எந்தத் துன்பமும் அநுபவிக்கப் பின் வாங்குவாரா?

ஆகையால் சிபஸ்தியார் அப்போது செய்த ஜெபம், மோக்ஷத்திலிருக்குந் தேவ தூதர்கள் சர்வேசுரனுடைய சிம்மாசனமுன், என்றும் ஸ்துதியும், புகழ்ச்சியும், வாழ்த்துதலும், நமஸ்காரமுஞ் செய்வது போல், நன்றி அறிதலான ஸ்துதி நிறைந்த ஜெபம்.

வானத்தின் கண்களைப்போல் பிரகாசித்த கோடானகோடி நட்சேத்திரங்களையும், மரங்களின் கிளைகளில் வீசுங் குளிர்ந்த தென்றலையும், மலையினின்றிழிந்து நில்லாமலோடும் வெள்ளி வடம் போன்ற நதிகளையுந், தம்மோடு சர்வேசுரனை ஸ்துதிக்கக் கூப்பிடுவார். விடியற்காலம் உதிக்கும் நேரமாகின்றதென்றுந், தாம் சர்வேசுரனுக்குப் பலி ஒப்புக்கொடுக்குஞ் சமயம் அடுத்து வருகின்றதென்றும் நினைத்து சந்தோஷிப்பார். தமது சரீரத்தில் பாயும் அம்புகளையும், காயங்களில் இருந்து வடிந்தோடும் இரத்தத்

தையும், முன்னதாகவே, திருச்சபையின் அநுகூல விர்த்திக்காகவும், அஞ்ஞான உரோமானர் மனந்திரும்பவும், ஒப்புக்கொடுப்பார்.

இதன் பின்பு, தமது கண்கள் முன்னே மோக்ஷவாசல் திறக்கப்பட்டதுபோல் அதின் செல்வ பாக்கியத்தையும், அப்பாக்கிய ஸ்தலத்தில் இருப்பவர்களையும், இவர்களுக்கு ஆனந்த சந்தோஷமாய் இருக்கும் சேசுநாதரையும் அவருடைய பரிசுத்த தாயாரையும் பார்ப்பதாகத் தோன்றுவார். அவர் முகமுங் கண்களும் பரவச நிலையில் இருப்பதாகவுந் தம்மைவிட்டு முந்திப் போன தமது சகோதரர் எல்லாரையும் ஆனந்த பாக்கிய மத்தியில் பார்ப்பதாகவும் விளங்கினர்.

இந்த மோக்ஷானந்த காட்சியில் அவருடைய வதனகமலம் மலர்ந்து சூரியன் போல் பிரகாசித்தது. இவர் இவ்விதம் ஜெபத்தியானத்தில் பரவசநிலையில் இருக்கும்போது, அபாக்கியன் அவர் இருந்த அறையின் கதவைத் திறக்கவந்தான். வந்தவன் இந்த தேவலோக காட்சியைக் கண்டு, பிரமித்து ஆச்சாதிசயத்துடன் சிபஸ்தியார் முன் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து அவரை ஓர் தெய்வமாக ஆராதித்திருப்பான்.

இவன் தன்னிடத்தில் இருந்த வில்வீரரில் மகா சமர்த்தரான ஐந்து பேர்களைத் தெரிந்துகொண்டு அவர்களுக்குத் தன் அபிப்பிராயத்தை விளக்கிக் காட்டி, ஒவ்வொருவனுக்குந் தான் கொடுக்கும் பணம் இவ்வளவென்று சொல்லி, அவர்களைத் தன் பக்கமாய் இணக்கினான். இந்தத் தொகையுமன்றி கிறீஸ்துவர்கள், தங்கள் கையில் சிபஸ்தியாரை ஒப்புவித்தால், வேறே பெருந் தொகை கொடுப்ப

தாகச் சொல்லி இருக்கிறார்களென்றுஞ் செபஸ்தியாரை உடனே தூக்கிப் போவதற்கு இரண்டு அடிமைகள் வந்து காத்திருப்பார்கள் என்றும், இவையெல்லாம் வெகு இரகசியமாய், இராயனுக்குத் தெரியாமல் நடத்தவேண்டுமென்றும் அவர்களுக்கு வற்புறுத்திச் சொன்னான்.

எல்லாந் திட்டப்படுத்தின பின்பு செபஸ்தியாரை அடுத்த சோலைக்குள் கூட்டிப்போய், அவர் அணிந்திருந்த வஸ்திரங்களைக் களைந்து ஒரு மரத்தோடு அவரைச் சேர்த்துக் கட்டினார்கள். இவருக்கு எதிரே அபாக்கியர் தெரிந்த ஐந்து வில்வீரரும் வில்லும் அம்புங் கையில் பிடித்து தயாராய் நின்றார்கள்.

செபஸ்தியாருக்கு விதித்த இவ்வகை மரணம் மகா கொடுமையுள்ளது. இவர் கிட்ட சிநேகிதராவது அறிமுகமுள்ள எவராவது இருக்கவில்லை. அங்கே இவரை அன்றி வேறு கிறீஸ்துவனுங் கிடையாது. வேடிக்கை மாவில் மிருகங்களுக்கு இரையாய் வேதசாட்சிகளைப் போடும்போதோவெனில், கிறீஸ்துவர்கள் செய்யும் யுத்தத்தைப் பார்க்கும்படி பதினாயிரம் பேர்கள் சூழ்ந்திருப்பார்கள். கிறீஸ்துவர்களோ, வேதசாட்சிகளின் கடைசி வார்த்தைகளைக் கேட்டு மனதில் வைத்துக்கொள்ளும்படி கவனத்துடன் சூழ்ந்து நிற்பார்கள். இவையெல்லாம் வேதசாட்சிக்குத் தைரியமும் வீரமுங் கொடுக்கும். மிருகங்கள் கர்ச்சிக்கும் பேரொலி முழக்கமும், ஜனங்கள் சொல்லும் நிந்தையான வசை மொழிகளும் முதலாய் வேதசாட்சிக்கு மனத்திடன் கொடுக்க ஏதுவானவைகள். ஆனால், அதிகாலமே, இருண்ட சோலைக்குள், துஷ்ட மிலேச்ச ஜனங்களின் மத்தியில், ஒரு மிருகத்தைப் போல் மரத்தோடு சேர்த்துக்கட்டப்பட்டு, அம்பால் எய்து கொல்லப்பட்டு

சாவது, திருடர் கையில் அடர்ந்த காட்டுக்குள் அகப்பட்டுச் சாவதற்குச் சமானமே அன்றி, சத்திய வேத உண்மையைப் பகிரங்கமாய் அங்கிகாரஞ் செய்து, சேசுநாதருடைய திருநாமத்தை எல்லாருங் கேட்கச் சொல்லி, சாகும் வேதசாட்சியின் மரணம்போல் தோன்றவில்லை.

ஆனால் கிறீஸ்துவப் போர்வீரனான செபஸ்தியார் இதைப் பற்றிச் சற்றுங் கவலைப்படவில்லை. சேசுநாதர்சுவாமிக்காக சாவது அவருடைய சர்வ ஆசையாதலால் அவர் ஒருவரோ பார்த்தால் போதுமென்று எண்ணியிருந்தார்.

அம்பு எய்யும்படி நின்ற ஐந்து பேரும், வில்லை வளைத்துக் குறிப்பாய்ப் பார்த்து ஒருவனுக்குப்பின் ஒருவனாய் எய்தார்கள். எய்த அம்புகளில் ஒன்றுந் தப்பிப்போகாமல் எல்லாஞ் செபஸ்தியார் சரீரத்தில் பாய, இரத்தம் கபகபவென்று ஓடிவந்தது. அம்புகள் சரமாரியாய்ப் பாய்ந்தாலும் உயிர் நிலையான ஸ்தானத்தில் படாததால், சரீரத்தில் எங்குங் காயமாகி இரத்தத்தில் தோய்ந்திருந்ததே அன்றி அவர் சாகவில்லை. சூழ நின்ற ஜனங்கள் கை கொட்டி, கூத்தாடி, குரவையிட்டு, இடியோசையும் ஏங்கக் கதறினார்கள். செபஸ்தியார், அம்புகள் வந்து தமது சரீரத்தில் பாயும்போது மனந்தளராமலுஞ் சோம்பி வாடாமலும் சர்வேசுரனுக்குத் தமது உயிரைப் பலியாய் ஒப்புக்கொடுத்து, உடலைவிட்டு எப்போ ஆத்துமம் பிரியுமோவென்று ஆசையோடு மோட்சத்தை அண்ணாந்து பார்த்து நின்றார்.

இவ்வளவு ஆசையோடு தேடிய சாவு இன்னம் வரவில்லை. மோட்சவாசலைச் சம்மனசுகள் எப்போ தமக்குத் திறப்பார்களென்று பார்த்திருந்தும் அதைத் திறக்கவில்லை. சாவின் நித்திரை வராமல், சித்த ஸ்வாதீனந் தப்பி மூர்ச்

தாகச் சொல்லி இருக்கிறார்களென்றுஞ் செபஸ்தியாரை உடனே தூக்கிப் போவதற்கு இரண்டு அடிமைகள் வந்து காத்திருப்பார்கள் என்றும், இவையெல்லாம் வெகு இரகசியமாய், இராயனுக்குத் தெரியாமல் நடத்தவேண்டுமென்றும் அவர்களுக்கு வற்புறுத்திச் சொன்னான்.

எல்லாந் திட்டப்படுத்தின பின்பு செபஸ்தியாரை அடுத்த சோலைக்குள் கூட்டிப்போய், அவர் அணிந்திருந்த வஸ்திரங்களைக் களைந்து ஒரு மரத்தோடு அவரைச் சேர்த்துக் கட்டினார்கள். இவருக்கு எதிரே அபாக்யர் தெரிந்த ஐந்து வில்வீரரும் வில்லும் அம்புங் கையில் பிடித்து தயாராய் நின்றார்கள்.

செபஸ்தியாருக்கு விதித்த இவ்வகை மரணம் மகா கொடுமையுள்ளது. இவர் கிட்ட சிநேகிதராவது அறிமுகமுள்ள எவராவது இருக்கவில்லை. அங்கே இவரை அன்றி வேறு கிறீஸ்துவனுங் கிடையாது. வேடிக்கை மாவில் மிருகங்களுக்கு இரையாய் வேதசாட்சிகளைப் போடும்போதோவெனில், கிறீஸ்துவர்கள் செய்யும் யுத்தத்தைப் பார்க்கும்படி பதினாயிரம் பேர்கள் சூழ்ந்திருப்பார்கள். கிறீஸ்துவர்களே, வேதசாட்சிகளின் கடைசி வார்த்தைகளைக் கேட்டு மனதில் வைத்துக்கொள்ளும்படி கவனத்துடன் சூழ்ந்து நிற்பார்கள். இவையெல்லாம் வேதசாட்சிக்குத் தைரியமும் வீரமுங் கொடுக்கும். மிருகங்கள் கர்ச்சிக்கும் பேரொலி முழக்கமும், ஜனங்கள் சொல்லும் நிந்தையான வசை மொழிகளும் முதலாய் வேதசாட்சிக்கு மனத்திடன் கொடுக்க ஏதுவானவைகள். ஆனால், அதிகாலமே, இருண்ட சோலைக்குள், துஷ்ட மிலேச்ச ஜனங்களின் மத்தியில், ஒரு மிருகத்தைப் போல் மரத்தோடு சேர்த்துக்கட்டப்பட்டு, அம்பால் எய்து கொல்லப்பட்டு

சாவது, திருடர் கையில் அடர்ந்த காட்டுக்குள் அகப்பட்டுச் சாவதற்குச் சமானமே அன்றி, சத்திய வேத உண்மையைப் பகிரங்கமாய் அங்கீகாரஞ் செய்து, சேசுநாதருடைய திருநாமத்தை எல்லாருங் கேட்கச் சொல்லி, சாகும் வேதசாட்சியின் மரணம்போல் தோன்றவில்லை.

ஆனால் கிறீஸ்துவப் போர்வீரனான செபஸ்தியார் இதைப் பற்றிச் சற்றுங் கவலைப்படவில்லை. சேசுநாதர்சுவாமிக்காக சாவது அவருடைய சர்வ ஆசையாதலால் அவர் ஒருவரோ பார்த்தால் போதுமென்று எண்ணியிருந்தார்.

அம்பு எய்யும்படி நின்ற ஐந்து பேரும், வில்லை வளைத்துக் குறிப்பார்த்து ஒருவனுக்குப்பின் ஒருவனாய் எய்தார்கள். எய்த அம்புகளில் ஒன்றுந் தப்பிப்போகாமல் எல்லாஞ் செபஸ்தியார் சரீரத்தில் பாய, இரத்தம் கபகபவென்று ஓடிவந்தது. அம்புகள் சரமாரியாய்ப் பாய்ந்தாலும் உயிர் நிலையான ஸ்தானத்தில் படாததால், சரீரத்தி எங்குங் காயமாகி இரத்தத்தில் தோய்ந்திருந்ததே அன்றி அவர் சாகவில்லை. சூழ நின்ற ஜனங்கள் கை கொட்டி, கூத்தாடி, குரவையிட்டு, இடியோசையும் ஏங்கக் கதறினார்கள். செபஸ்தியார், அம்புகள் வந்து தமது சரீரத்தில் பாயும்போது மனந்தளராமலுஞ் சோம்பி வாடாமலும் சர்வேசுரனுக்குத் தமது உயிரைப் பலியாய் ஒப்புக்கொடுத்து, உடலைவிட்டு எப்போ ஆத்துமம் பிரியுமோவென்று ஆசையோடு மோட்சத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்து நின்றார்.

இவ்வளவு ஆசையோடு தேடிய சாவு இன்னம் வரவில்லை. மோட்சவாசலைச் சம்மனசுகள் எப்போ தமக்குத் திறப்பார்களென்று பார்த்திருந்தும் அதைத் திறக்கவில்லை. சாவின் கித்தியா வராமல், சித்த ஸ்வாதீனந் தப்பி மூர்ச்

ஷையானார். வில்வீரர் தாங்கள் குறித்த அளவுக்குச் சிப
ஸ்தியார் இடத்தில் இன்னம் உயிர் இருக்கிறதென்று கண்டு,
அவரைக் கட்டியிருந்த கயிறுகளை அவிழ்க்க அவர் செத்த
வரைப்போல் பிரக்ஞையின்றிக் கீழே விழுந்தார். அவ
ரைச் சுற்றிலும் அவர் சிந்திய இரத்தம் ஜலப்பிரவாகம்
போல் நிறைந்திருந்தது.

உ௰-ம். அதிகாரம்.

போன உயிர் மீண்டும் வரல்.

அபிரா தன் கல்யாணத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடெ
ல்லாஞ் செய்து முடித்து வெகு நேரமானபின் தன் எஜ
மானி வீட்டுக்கு அர்த்த சாமத்தில் திரும்பி வரும்போது,
பனியுங் குளிரும் மிகுக்க இருந்ததால் தன்னை நன்றாய் மூடிக்
கொண்டு நடந்து, தான் முன்னொரு விசை கோர்வினு
னோடு தனியே இரகசியமாய்ப் பேசிக் கொண்டிருந்த இட
த்துக்குச் சமீபத்தில் வந்தாள். வந்ததும் முன் அங்கே நட
ந்த சங்கதிகள் அவள் நினைவுக்கு வந்தபடியால் என்று சிரித்
தாள். இச்சமயத்தில் ஒருவன் இவள் கிட்ட வந்து இவள்
கையைப் பிடித்துச் சொல்வான் :

" அபிரா! நீ இப்படி மட மடவென்று சிரித்ததைக்
கேட்டவுடனே, நீ தான் என்று அறிந்து கொண்டேன்.
அதோ கேள், நீ சிரித்ததும் உனக்கு இசைவாக உன் ஊரி
லிருந்து வந்த உன் மாமன் மைத்துனன்மார்களாகிற காடு
புலிகளுங் கர்ச்சித்துச் சிரிக்கிறார்கள். என்ன செய்தி?
ஏன் இப்படி சிரிப்பாணி பொங்குகிறது?"

" அப்பா, எல்லாம் உன்னைப் பற்றித்தான்."

" என்னைப் பற்றியா? ஏன்?"

" நாம் இருவரும் முன் ஒருவிசை இந்த இடத்திலே
அல்லவா சந்தித்துப் பேசினோம். அதற்குப் பின் நீ முட்
டாள்ப் பயல் போல் குட்டிச் சுவரில் முட்டிக்கொள்ள
வில்லையா?"

" ஆ! அபிரா, என் பேரில் உனக்கு எவ்வளவு பட்
சம். நானு உன்னைப் பற்றி நினையாமல் அதோ மாவிருக்
கும் உன் இனத்தாரைப் பற்றி நினைக்கும் போது நீ என்
மேல் நினைவாயிருந்தது, ஆஹா! எவ்வளவு தயவு."

" ஓய், அவரவர்க்குரிய பெயரைச் சொல்லி மரியா
தையுடன் பேசு. நான் இனி அடிமை அபிரா அல்ல. வில்
வீரரின் அதிபதியாகிய அபாக்யனுடைய பெண்
சாதி ஜுபலாவாக்கும். தெரியுமா?"

" மகா யோக்கியன் அவன். நல்லது, கழுதைக்கு
வாழ்க்கைப் பட்ட பின்பு உதைக்கு இனிப் பின் வாங்கா
தே. அதிருக்கட்டும். நமது சங்கதியைப் பற்றி ஒரு வார்
த்தை உன்னைக் கேட்க வேண்டும். அந்த விசை நாமிரு
வரும் இங்கே கூடினபோது ஏதோ என்னமோ செய்து கொடுக்
கிறேனென்று என்னை பசப்பி ஏய்த்து பணம் வாங்கினையி
ல்லவா? நான் கொடுத்தது மாற்றுப்பொன், நீ கொடுத்
தது வெறும் வார்த்தை."

" நான் உனக்குப் பாஷாணஞ் செய்து கொடுக்கி
றேன் என்று சொன்ன போது நீ வாஸ்தவமென்று நினைத்
தாய்?"

" ஏன்? என்னை ஏய்க்கவா நீ அப்படிச் சொன்னாய்?"

" அதிருக்கட்டும். என் மருந்தின் குணத்தைப் பார்த்
தியா? பாபியன் ஒரு நாளையிலே உருண்டு போனான்.

அவன் சொத்தெல்லாம் அவன் மகள் கையில் வந்திருக்கிறது. நமது காரிய சித்திக்கு இது முதல் படி."

"அப்போ, நீ தானா பாபியனை எமலோகத்துக்கு அனுப்பினவள்?"

"அது என்னமோ. நான் போகும் பாதையில் எனக்கெதிரே நிற்பவர்களுக்கெல்லாம் இது தான் கதி."

கோர்வீனன் இதைக் கேட்டு பயந்து: "நல்லது, நல்லது அபிரா, நான் போகிறேன்" என்று சொல்லும்போது வேலைக்காரி அவனை நிற்கச் சொல்லி கேட்பாள்:

"கோர்வீனா, நான் அந்த இராத்திரியிலே உனக்கு இரண்டு தங்கமான யோசனை சொல்லிக் கொடுத்தேன். நீ ஒன்றுக்கு நேர் விரோதமாய் நடந்தாய், வேறொன்றை நீ கவனிக்கவில்லை."

"அதெப்படி, அபிரா?"

"நீ கிறீஸ்துவர்களை ஓடி ஆடித் தொடராமல் கபடாய் வலைபின்னி உன் கைக்குள்ளே அவர்களை இழுக்கும்படி நான் சொன்னேன். புல்வியன் நான் உனக்குச் சொன்னதுபோலச் செய்தான். அவனுக்கு அதிர்ஷ்டம் வந்தது. உனக்கென்ன வந்தது?"

"திட்டும், வசையும், அடியும், உதையுந்தான்."

"பார்த்தியா? நான் சொன்னதுபோல் ஏன் செய்யவில்லை? அது போகட்டும். நான் கொடுத்த இரண்டாம் யோசனைப் பிரகாரமாகிலுஞ் செய்."

"அதென்ன யோசனை, திரும்பிச் சொல்லு."

"கேள், உன்கையில் பணம் வந்தவுடனே பபியோலாவிடம் போய் மணமுகூர்த்தம் பேசு. இதுமட்டும் அவளிடம மணம் பேச வந்தவர்கள் பணமின்றி வெறுங்கை

யாய் வந்தால், வெறுநாய் சந்தைக்குப் போனால் விளக்குமாற்றால் அடிபட்டு வருவதுபோல், வெட்கிப் போய் விட்டுத் திரும்பி போனார்கள். பபியோலாவைக் கல்யாணஞ்செய்ய ஆசைப்படுகிறவன் இரண்டும் இரண்டுங் கூட்டினால் நாலாம் என்ற யுக்தியை முன்னிட்டுப் பேசவேண்டும். நான் சொல்வது, என்ன, விளங்குதா?"

"நன்றாய் விளங்குது. ஆனால் கையிலே முதல் இரண்டு வேண்டுமே? அதற்கு நான் எங்கே போகிறது?"

"கோர்வீனா, உனக்கு நான் எல்லா உபாயமுஞ் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன். உனக்கும் எனக்குங் குணத்தில் வெகு சம்பந்தமிருக்கிறது. நாமிருவரும் யாரையாவது பகைத்தால் அவன் உருப்படவே மாட்டான். நாமத, பழிபாவத்துக்கு, தொடை நடுங்கிப் பண்டாரங்களைப் போல், அஞ்சமாட்டோம். இந்த மூலைப் பக்கம் வா. யாராவது நாம் பேசுவதைக் கேட்கப் போகிறார்கள். புல்வியனுக்குக் கொழுத்தக் காசு பழுக்கப் போகிறது. அந்தக் காசு அவன் வாயில் விழு முன்னே, நீ தட்டிவிட்டு எடுத்துக்கொள்ளலாம். காசு பழுக்கு முன் செய்ய வேண்டியபடு கொலையை அவன் கையிலே விட்டுவிடு. அவன் வேலை முடித்தது பார்த்து, நீ நடுவில் வந்து பணத்தைக் கவ்விக் கொள்."

இவ்விதமாய் தன் எண்ணத்தை அவன் காதுக்குள் விவரமாய்ச் சொல்ல, கோர்வீனன் துள்ளி மகிழ்ந்து, நேர்த்தி நேர்த்தி யென்று குதித்தான்.

அபிரா அவன் ஆட்டத்தை அடக்கி அடுத்திருந்த வீட்டைக் காண்பித்து, அதோ அங்கே பார், என்று சொன்னாள். அங்கே ஒரு மூலையிலே புல்வியனும் அவன் பங்

காளியும் நின்று வெகு இரகசியமாய் செபஸ்தியா[illegible]
தைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இதற்கு முன்னே அதே இடத்தில்; தர்மகுண[illegible]
யுள்ள வாலிபர் இருவர் நின்று கோர்வீனனும் அபிராவுஞ்
செய்த துர் யோசனையைக் கேட்டார்கள். இப்போது
அவ்விருவரும் அவ்விடத்தை விட்டுப் போய் விட்டார்கள்.
பங்கிராஸ் தன்னை க்ஷேமித்தஸ்தலத்தில் நித்திரை செய்கி
ருர். செபஸ்தியார் வேதசாட்சியாகும்படி ஆயித்தஞ்செய்
கிருர். ஆ! கொடிய சாவு நல்லவர்களைத்தான் முந்திக்
கூட்டிக்கொண்டு போகிறது......கெட்டவர்கள் விளக்கிலி
ட்ட திரிபோல் கடைசிமட்டும் எரிகிருர்கள். சுகந்த வா
சனை வீசும் புஷ்பம் மலர்ந்தவுடனே வாடி வலதங்கிர்
விழுகின்றது. நஞ்சுள்ள பச்சிலை பழுத்துக் கீழே விழ
பலநாட் செல்கின்றது.

மறுநாள் காலமே செபஸ்தியாரை இரண்டு அடிமைகள்
இரேனேயென்ற புண்ணியவதி வீட்டுக்குத் தூக்கி வந்து
உடனே வைத்தியனை அழைத்து அவர் சரீரத்திலிருந்த
காயங்களைக் கட்டி மருந்து போடும்படி செய்தார்கள்.
வைத்தியர் காயங்களைச் சோதனையில் உயிருக்கு மோ
சம் [illegible] காயம் [illegible]றுயில்லையென்றும், அவர் சரீரத்திலு
ள்ள காயங்களை எல்லாஞ் சுணமாக்கலாமென்றும், அதற்
குக்கொஞ்சம் நாள் பிடிக்கும் என்றுஞ்சொன்னார். அபிரா
அந்த நாளில் பலமுறை செபஸ்தியாரைப் பார்க்க வந்து,
கடைசியாய் இருபத்திறைஞுமணிநேரமான பின்பு பபியோ
லாவைக் கூட்டி வந்து செபஸ்தியார் உயிரோடிருக்கிறுரெ
ன்று மெய்ப் பித்தாள். இருவருஞ் செய்த ஒப்பந்தப் பிர
காரம் அபிரா தன் ஸ்வாதீனமுஞ் சீதனமும் பெற்றுக்
கொண்டு அபாக்யனைத்தேடிப் போய் அன்று இராத்திரி

[illegible]ழுதுங் கல்யாண அமர்க்களமும், ஆட்டமும் பாட்டும்,
[illegible]குடியுங் கூத்தும் இடியோசைபோல் அதிர்ந்து முழங்கி
னது.

பபியோலா இரேனே அம்மாள் வீட்டுக்கு நாள்தோ
றும் வந்து செபஸ்தியார் எப்படி இருக்கிருரென்று விசாரி
த்து செலவுக்கு வேண்டிய பணந் தாராளமாய்க்கொடுத்துப்
போவாள். அதுதான் முதல் விசை பபியோலா தன் மன
தறிய கிறீஸ்துவர்கள் வீட்டில் வந்தது. இரேனே அம்மாள்
ஒரு விதவை. அவள் புருஷன் வேதகலக காலத்தில் வேத
சாட்சியாய் இறந்து போனார். இவளுக்கு இரண்டு பெண்
கள். இவ்விருவருடைய நடக்கை மெத்த வித்தியாசமா
யிருப்பதைப் பபியோலா கண்டு ஆச்சரியப் பட்டாள். மூத்
தவள் அகங்காரஞ் சிலாக்கியமுள்ளவள், யாருக்குங் கீழ்ப்
படியாமல் அடங்காப் பிடாரியாய்த் திரிவாள். இளையவள்
வெகு சாது. பட்சபாந்தவுமுள்ளவள். தாய்க்குப் பணி
ந்து அமைந்து நடப்பாள். இவ்விருவருடைய தாய் அட
க்க மரியாதை, சிநேக வாஞ்சையுள்ளவள். அவ்வளவு சா
[illegible]யெழும் படிப்புமில்லாவிடினும் தன் அலுவலின் கட
மைகளைச் சரியாய்க் குறைவின்றி செய்து குடும்பசம்ரட்
சணையைப் பாது காத்துவந்தாள்.

பபியோலா தான் அறிந்த எந்த வீட்டிலாவது வீட்
டின் குடித்தனம் இவ்வளவு சீராயும் ஒழுங்காயும் நடந்தே
றி வருவதைப் பார்த்ததேயில்லை. மூத்தமகள் மாத்திரம்,
நெல்லுக்குமியுண்டு, நீர்க்கும் நுரையுண்டு, புஷ்பிதழ் பூவி
ற்கு முண்டு, என்பதற்கொப்ப இந்த வீட்டுக்குத் திர்ஷ்டிப்
பரிகாரம் போலிருந்தாள். இதன் காரணமேதென்று பபி
யோலா விசாரித்தபோது அவ்வீட்டிலிருந்தவர்களில் மூத்

தவன் தவிர மற்றெல்லோருங் கிறீஸ்துவர்களென்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டு பிரமித்து நின்றாள்.

இவ்வீட்டாரிடத்தில் விளங்கிய உத்தம இல்லறப்பயிற்சியைக் கண்டது முதல் பபியோலா மனதில் கிறீஸ்துவர்கள் பேரிலிருந்த பகையும் அரோசகமும் சற்றே தணிந்தது. ஆனால் இந்தச் சமயத்தில் அவள் கருத்துங் கவலையுஞ் செபஸ்தியாரை எப்படியாவது காப்பாற்றவேண்டுமென்பதில் சார்ந்திருந்ததால், அவரைக் கப்பானியாவின் கிராமத்துக்குத் தூக்கிப் போய் அங்கே வேதத்தைப் பற்றித் தான் அறிய விரும்பிய விஷயங்களை அவரிடத்தில் சாவகாசமாய்க் கேட்கலாமென்று எண்ணியிருந்தான். ஆனால் அதற்கு ஓர் பெரிய விக்கினம் நடுவில் மலைபோல் வளர்ந்தது.

இரணவீரசூரன் செபஸ்தியார், வேதசாட்சியின் கொடிய ஆக்கினைகளை யெல்லாம் அனுபவித்து, மோட்சத்துக்குப் போவது இதோ அதோ ஆயிற்றென்று ஆவலோடு காத்துக் கொண்டிருந்த பின்பு, திரும்பவும் இந்த நிர்ப்பாக்கிய நிறைந்த கண்ணீர்க் கணவாயில் இருக்கும்படி நேரிட்டதேயென்று நினைக்கும்போது அவர் பட்ட துக்கம் இவ்வளவென்று யாரால் கணிக்கக்கூடும்? அடர்ந்த இராவின் இருளில், பெருங்காற்றும் புசலும் அடிக்க ஆற்றிலுள்ள தண்ணீர் அலைகள் போலெழுந்து இருகரையிலும் மோத, ஒருவன் படகிலேறி அக்கரைக்குப்போகும்படி வெகு பிரயாசையுடன் தண்டு வலித்து படகைச் செலுத்தி, பெருஞ் சுழலுக்குள் அகப்பட்டு அமிழ்ந்திப் போவதாயிருந்தும் அதற்கெல்லாந் தப்பித்துப் போய், கடைசியில் விடிந்த பின் பார்க்கும்போது, தான் முன்னிருந்த இக்கரையிலேயே இருப்பதாகக் கண்டால் அவன் படுந்துக்கமுஞ்

சலிப்பும், எத்தன்மைத்தாயிருக்கும்? அப்போஸ்தலரான அர்ச். சின்னப்பர் வானத்தின் மூன்றும் மண்டலமட்டும் போய் அங்கிருந்து மனுஷர் கண்பார்க்காததும், செவிகேளாததும், இருதயம் உணராததுமான நித்தியானந்த மோட்ச பாக்கியம் இத்தன்மைத்தென்று பரவச நிலையினின்று அறிந்த பின்பு, திரும்பவும் இந்தப் பரதேசமாகிற பூமிக்கு எப்படி வந்தாரோ, அப்படியே செபஸ்தியாரும் வந்து, தமது சகோதரர் மத்தியில் இன்னமிருக்கும்படி சர்வேசுரன் சித்தமானதால, முறைப்பாடின்றி தேவ சித்தத்தை ஆராதித்து, சர்வேசுரன் குறித்தநாளில் தாம் வேதசாட்சியாய்ச் சாகும் பாக்கியந்தப்பாமல் வருமென்று நம்பியிருந்தார். இதினாலே அந்த இடத்தைவிட்டு தப்பித்து ஒளிந்து கொள்ளும்படியாய் மற்றவர்கள் என்ன சொன்னாலும் அவர் கேளாமல் அவர்களுக்குச் சொல்வார்:

“வேத விரோதிகளை எதிர்த்து அவர்கள் செய்வது அக்கிரமமென்று அவர்கள் முகத்துக்கு முன்னே துணிவோடு சொல்லும்படியான சுதந்தரம் எனக்கு இப்போ இருக்கின்றது. கால் ஊன்றி நிற்க எனக்குப் பெலன் வரு முதல் நாளிலே நான் அப்படியே செய்வேன். அந்தநாள் சீக்கிரம் வரும்படி என் காயங்களை நன்றாய்க் கட்டி குணம் வரும்படி ஜாக்கிரதை செய்யுங்கள்.”

உக-ம் அதிகாரம்.

வேதசாட்சியின் வெற்றி முடி.

அபிரா கோர்வினனுக்குப் பபியோலாவை மணம் புரிய வேண்டும்பணஞ் சம்பாதிக்கும் வகை சொல்லித்

தந்தபோது, புல்வியன் ஏதோ படு கொலையொன்று செய்ய உத்தேசித்திருப்பதாகச் சொன்னாள் அல்லவா? அதின் மர்மம் இதுதான்: புல்வியன், அக்னேசி கிறீஸ்துவளென்று செசீலி வாயால் அறிந்த பிற்பாடு, இனி அவள் தன்னைக் கல்யாணஞ் செய்யும்படி பயம் உறுத்திக் கேட்கலாம் என்றும், அப்படி அவள் சம்மதியாப் பட்சத்தில் அவள் கிறீஸ்தவளென்று காட்டிக் கொடுத்து அவள் சொத்தை அபகரித்துக்கொள்ளலாமென்றும் உறுதியாய் எண்ணியிருந்தான்.

அக்னேசியுடன் அந்தரங்கத்தில் இவ்விஷயத்தைப் பற்றிக் கலந்து பேச ஏற்ற சந்தர்ப்பம் நேரிடாததால் அவளுக்கு ஒரு சீட்டெழுதி அதில் அவள் பேரில் தனக்குள்ள பெருங் காதலை வெளிப்படுத்தி, எப்படியாகிலுந் தன் வேண்டுகோளை கையேற்று இஷ்டபூர்த்தி செய்யவேண்டுமென்றும், அப்படிச்செய்ய அவளுக்கு மனமில்லாவிடில் தான் கொடுமையான ஓர் உபாயம் பிரயோகிக்க நேரிடுமென்றுஞ் சொன்னான்.

இவன் அனுப்பிய சீட்டுக்குப் பதில் அக்னேசி எழுதி, அதிலே தான் அவனை ஒருபோதுங் கல்யாணம் பண்ணக்கூடாதென்றுந், தன் இருதயத்தின் சிநேகம் முழுவதையுந் தன் சிருஷ்டிகருக்குக் கொடுத்திருப்பதால், அவரை அன்றி வேறு எந்த சிருஷ்டியையுஞ் சிநேகிக்கமாட்டாள் என்றுந் தெளிவாய் அவனுக்குச் சொன்னாள். இதைப் புல்வியன் அறிந்ததும் இனித் தனக்கு ஒரே வழி மாத்திரம் உண்டென்று நினைத்து அதை யுக்தி யோசனையோடு சமர்த்தாய் செய்து முடிக்க வேண்டிய ஏதுக்களைத் தேடினான். இவ்விஷயத்தைப் பற்றித்தான் அபிரா கோர்வினனோடு அந்த இராத்திரியில் பேசினான்.

பபியோலா, செபஸ்தியார் தப்பித்து ஒளிந்து கொள்ளும்படி தானும் மற்றவர்களுஞ் சொன்னதெல்லாங் கேட்கவில்லை என்று அறிந்து, மாக்சீமியனிடம் போய் அவருக்காக மன்னிப்பு பெறும்படியாய் தானே முயலத் துணிந்தாள். மனிதன் மனதில் பகையும் பழியும் ஒருவிசை குடியேறின பின் அவைகள் எவ்வளவு பலமாய் கோட்டை கட்டி உள்ளிருக்குமென்று பபியோலாவுக்குத் தெரியாததால், இக்கொடிய அரசன் தன் பகையைத் தீர்க்க அநியாயமாய் செபஸ்தியாரைக் கொல்லும்படி சொன்னபின், அவர் தேவாதீனமாய்த் தப்பினதால், திரும்பவும் அவரைக் கொல்லக் கற்பிக்கமாட்டான் என்றும், அவருக்காகத் தான் போய் கண்ணீர் சிந்தி அழுது கெஞ்சிக் கேட்டால் கல்நெஞ்சுங் கரைந்து இளகுமென்றும் மனப்பால் குடித்திருந்தாள். இதற்காக இராயனுக்கு ஒரு விண்ணப்பம் எழுதி தனக்குத் தயவு செய்து பேட்டி கொடுக்கும்படி பிரார்த்தித்தபின் அவனுக்குத் தட்சணையாக வெகு விலை உயர்ந்த முத்துப் பதித்த தங்க மோதிரம் ஒன்று தன் தந்தை பெயரால் அனுப்பினாள். மாக்சீமியன் மோதிரத்தை வாங்கிக்கொண்டு, தான் அந்த மாசம் இருபதாந் தேதியில் அரண்மனையை விட்டிறங்கிக் கோவிலுக்குப் போகும்போது, விண்ணப்பங்கள் கொண்டு வழியில் நிற்குஞ் சாமானிய ஜனங்களோடு பபியோலாவும் வந்து காத்திருக்கும்படி சொல்லி அனுப்பினான். இந்த மறுமொழி பபியோலாவுக்குத் திருப்திகரமாய் இராவிடினுந் தன்னால் கூடிய யாவுஞ் செய்து பார்க்கலாமென்று துணிந்து குறித்த நாளில் கூட்டத்தோடு கூட்டமாய் இவளும் இராஜ பேட்டிக்குக் காத்திருந்தாள்.

அன்று விண்ணப்பங் கொண்டு வந்தவர்கள் பலபேர்கள். தாய்மார்களும், விதவைகளும், பிள்ளைகளும், சகோதரர் சகோதரிகளும், தங்கள் உயிருக்கு உயிராய் இருக்கிறவர்கள் அநியாயமாய்ப் பிடிபட்டு, சிலர் சிறைக் கூடங்களிலும், சிலர் கடலில் தண்டு வலிப்பதிலும், சிலர் சுரங்கங்கள் வெட்டுவதிலும், அடிமைகளைப் போல கடின வேலை செய்து அவஸ்தைப்படுவதின் நிமித்தம் அவர்களுக்காக மன்னிப்புந் தயவுங் கேட்க பெருங் கூட்டமாய் வந்திருந்தார்கள். நிர்ப்பாக்கிய திசையில் இருந்த இத்தனை பேர்களைக் கண்டவுடனே பபியோலாவின் இடமிருந்த சொற்ப நம்பிக்கையும் அறவே நீங்கினது. கொடிய அரசன் படியில் இருந்து கீழே இறங்கி வருகையில், பரிதாப நிலையில் இருந்த இந்த ஜனங்கள் தங்கள் விண்ணப்பத்தை அவனுக்கு நீட்டும்போது, இக்கல்நெஞ்சன் அவைகளை வாங்கிப் பார்த்தும் பாராததுமாய்க் கிழித்தெறிவான். ஒரோர் இடத்தில் மாத்திரந் தன் பின் வந்த காரிய தரிசிக்கு அவைகளைக் காட்டுவான். இவ்விதஞ் செய்து கொண்டு பபியோலா நின்ற இடத்துக்குச் சமீபத்தில் வந்தான். அவனுடைய கை விரல் ஒன்றில் பபியோலா அனுப்பிய கணையாழி மின்னித் துலங்கினது. இப்பெண்மணியின் மனம் பதைத்துத் துடிக்க, அவள் பயந்து நடுங்கி, என்ன சொல்வானோ, எதுசெய்வானோ, என்று கலங்கி நின்றாள். இவள் அருகில் நின்ற ஒரு ஏழைப் பெண் கொடுத்த சீட்டை மாக்சீமியன் வாங்கும்படி தன் கையை நீட்டும்போது, யாரோ ஒருவன் தன் பெயரைச் சொல்லி மரியாதையின்றிக் கூப்பிடுஞ் சப்தங் கேட்டு இங்கும் அங்குஞ் சுற்றிப் பார்த்தான். பபியோலா அது யாருடைய குரல் சப்தமென்று அறிந்ததால் வீட்டின் மேன் மாடியைப் பார்த்தாள்.

அவளுக்கு எதிரே உயர்ந்து எழும்பிய வீட்டின் மேன் மாடியில் திறந்திருந்த ஓர் அறை இருந்தது. அதன் சுவர்கள் தூய வெண்மையான சலவைக் கற்களால் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த அறைக்கு முன்னே இருந்த சாளரவாயிலில் தேவ லோக ரூபம் போன்ற ஓர் காட்சி தோன்றினது. முகம் இரத்தப் பசையின்றி வெளுத்து நிற்க, உடல் மெலிந்து வாடியிருக்க, சரீரத்தின் பல இடங்களில் காயமும் இரத்தக் கறையுந் தோன்ற, கடுங் கோபங் கண்களில் மின்ன, இவ்வித உருவோடு அங்கு சிபஸ்தியார் வந்து நின்றார்.

இராஜன் அரண்மனையில் இருந்து வெளியே வரும்போது சப்தித்த வாத்திய தொனியை சிபஸ்தியார் கேட்டவுடனே, வெகு பிரயாசையோடு எழுந்து அவன் வரும்பாதைக்கு எதிரே வந்து, அவன் கிட்ட வந்ததும் தெளிந்த குரலோடு "மாக்சீமியா" என்று கூப்பிட்டார்.

அரசன் அவர் நின்ற பக்கமாய், கண்களிலிருந்து நெருப்புப் பொறி பறக்க பார்த்து, சொல்வான்:

"யாரடா நீ, உன் இராஜன் பெயரை மரியாதை இன்றி இப்படி சொல்லத் துணிந்தவன்?"

"கொடுங்கோலா! கேள். தேவகோபாக்கினையுஞ் சாபமும் பழியும் உன் தலைமேல் விழப்போகின்றது. இந்தப் பட்டணத்தில் சர்வேசுரனுடைய ஊழியர்களின் இரத்தத்தைப் பயமின்றி நீ சிந்தினாய். அவர்களுடைய சரீரத்தை ஆற்றிலுங் குப்பை மேட்டிலும் நீ எறிந்தாய். சர்வேசுரனுடைய பரிசுத்த ஆலயங்களை நீ இடித்துத் தகர்த்தாய். தேவ பலி பீடத்தை நீ அவமதித்தாய். கோவில் திரவியத்தை நீ அபகரித்தாய். இந்த அக்கிரமங்களுக்காகவும்,

இனனம் நீ செய்த அநியாயங் கொடுமை அவலட்சண துராக்கந்த முதலிய பழி பாவங்களுக்காகவுஞ் சர்வ வல்லபரான சர்வேசுரன் உனக்குத் தீர்ப்பு விதிப்பார். அவருடைய நீதியின் கோபம் உன் தலை மேல் இடிபோல் விழப் போகின்றது. நீ நிர்ப்பாக்கியனாய்ச் சாவாய். உனக்குப் பின், சர்வேசுரன் தமக்கு மிக மனோரஞ்சிதமுள்ள மகா இராஜன் ஒருவரை அனுப்புவார். உன் பெயரை உலக முழுதும் பகைத்துப் பழிக்கும். உலகத்தில் நீ உயிரோடு இருக்குமட்டும் உன்னை எல்லாருஞ் சபிப்பார்கள். துஷ்டா! இதோ, ஏற்ற சமயம் இருக்கும்போதே நீ செய்த அக்கிரமங்களுக்கு மனஸ்தாபப் படு. நீ பகைத்துப் பழிக்குஞ், சிலுவையில் அறையுண்டு மரித்த சேசுநாதர்சுவாமி பேரால் சர்வேசுரனிடம் மன்னிப்புக் கேள். அப்போத்தான் நீ தப்பிப்பாய்.”

சிபஸ்தியார் இவ்வாக்கியங்களைச் சொல்லி முடிக்குமட்டும், எங்கும் நிசப்தமாயிருக்க எல்லாருங் கவனமாய் உற்றுக்கேட்டார்கள். மாக்சீமியன் அச்சாதிசயமுடன், அசையாமலும், பார்த்த கண் நிமையாமலும், பிரமை பிடித்தவன் போலிருக்க, தன் முன் நின்றவர் சிபஸ்தியார் என்று அறிந்ததால் அவர் தேவலோகத்திலிருந்து தன்னைச் சபிக்கும்படி வந்தவரோவென்று அஞ்சினான். ஆனால் சற்று நேரத்தில் சித்தப் பிரமை நீங்க பொங்கிய வெகுளியோடு சேவகனைக் கூப்பிட்டுச் சொல்வான் :

“ அடா சேவகா நீ தட்சணமே அங்கே போய் அதோ நிற்பவனை நமது சமுகமுன் இழுத்து வா.

“ஓ! அபாக்யா! எங்கே அந்தப் பயல்? சற்று நேரத்துக்கு முன் இங்கு நின்றவன் எங்கே போய் விட்டான்?”

அங்கு நின்ற அபாக்யன் சிபஸ்தியாரைப் பார்த்தவுடனே தன் விடுதிக்குச் சடுதியில் ஓடிப்போனான்.

“ஓ! ஓ! அந்தப் பயல் ஓடியா போய்விட்டான்? அடே யார் அங்கே நிற்பவன்? வாடா தடியா. உன் பெயர் என்னடா?”

கோர்வினன் பயந்து நடுங்கி தன் முதுகைத் தடவிக் கொண்டு இராஜ மகத்துவ முன் வந்தான்.

“அடே, நீ ஓட்டமாய் ஓடிப்போய் அபாக்யனைத் தாமதமின்றி உடனே கையோடு கூட்டிவா. காலைத் தூக்கி நடடா, போதிமாடே.”

கோர்வினன் அச்சத்தோடு நூமீதிய வில்வீரர் இருந்த தெருவுக்குப் போனான். அபாக்யன் தன் விடுதிக்குச் சென்றதுந் தன் சேவகருக்குச் சங்கதியை அறிவிக்க, அவர்கள் எல்லாருந் தங்கள் உயிரைக் காப்பாற்ற ஓர் உபாயந் தேடினார்கள். அங்கு இருந்த நூறு வில் போர்வீரரும் விசாலமான ஒரு சாலைக்குள் போய் அதில் ஓரேயொரு கதவு மாத்திரந் திறந்துவிட்டு, வில்லும் அம்புங் கையில் எடுத்து, திறந்திருந்த கதவுக்கு நேராய் குறி பார்த்து, இரண்டு வரிசையாய் நின்றார்கள். அபாக்யனும் ஜூபலாவும் இவ்வரிசையின் தலைப்பில் இருந்தார்கள்.

இவர்கள் இவ்வித பந்தோபஸ்தோடு நிற்கையில் கோர்வினன் வந்து வெளியே நின்று வாய் குளறி, உடல் நடுங்கிச் சொல்வான்: “அபாக்யா நமது தேவேந்திர இராஜன் உன்னைத் தட்சணமே கூப்பிடுகிறார்.”

“ நீ போய் அரசனிடம் என் பெயரால் இவ்விதஞ் சொல்: நாங்கள் செய்த தப்பிதங்களையெல்லாம் மகா

இராஜா பொறுத்துக்கொண்டார் என்பதின் அறிகுறியாய் ஓர் அடையாளம் அனுப்பாவிடில் யார் இந்த வீட்டுக்குள் கால் வைப்பானோ அவனை எங்கள் அம்புகளுக்கு இலக்காய் வைத்துக் குறி பார்ப்போம்.”

இவ்வார்த்தைகளை மாக்சிமியன் கேட்டபோது குலுங்க குலுங்கச் சிரித்துச் சொல்வான்: “அந்த வில்போர் வீரர் என் படை அணியின் முக்கிய பாகம் என்பதால் அவர்கள் இவ்விதங் கர்வங்கொண்டு பேசுகிறார்கள், கலகக்காரர் எவரையும் இவர்கள் உதவியின்றி அடக்குவது அசாத்தியம். நல்லது இருக்கட்டும். அடே வா, இந்த மோதிரத்தைக் கொண்டு போய் அபாக்யனுடைய மனைவிக்கு நமது பேரால் கொடு.”

இப்படியே மாக்சிமியன் தன் விரலில் இருந்த பபியோலாவின் மோதிரத்தைக் கொடுத்து அனுப்பினான். கோர்வினன் அதைக் கொண்டுபோய் கொடுத்தவுடனே வில்லின் நாணிகள் தளர்ந்துபோக, அபாக்யன் இராஜ சமுகமுன் வந்து சொல்வான்:

“இராஜேந்திரனே! நீங்கள் எங்களுக்குக் கொடுத்த கட்டளையில் செபஸ்தியானுடைய தேகத்தில் உயிர் நிலையான இடத்தைத் தவிர மற்ற இடங்களில் மாத்திரம் அம்பு எய்யும்படி கற்பித்ததால், அவன் சாகாதே போனால் அது எங்கள் தப்பிதமல்ல.”

“போனது போகட்டும். இந்த விசை என் கண் முன்னே அவனைக் கொல்லுங்கள். அடா பயல்களா! நீங்கள் இருவரும் அந்தத் தடி எடுத்துப் போய் இரத்தங் கீழே சிதறுதபடி, ஒரே அடியில் அவன் தலையை உடைத்துக் கொன்று போடுங்கள்.”

இதைச் சொன்னபின் தன் சமீபத்தில் விண்ணப்பத்தைக் கையில் ஏந்திக் காத்திருந்த பபியோலாவைக் கண்டு, அம்மா உனக்கு என்னவேணும், என்று கேட்க, பபியோலா தன் கண்முன் நடந்த படுகொலையைக் கண்டு மயங்கிச் சோம்பி, மகா இராஜா, என் விண்ணப்பம் இனி வீண், என்று சொன்னாள்.

ஏன் வீண் என்று அரசன் அவள் கொடுத்த சீட்டைப் பார்க்கவே, அவன் இரு விழிகள் அக்கினியைக் கக்க, கேட்பான் :

“இதென்ன காரியம்? செபஸ்தியான் உயிரோடு இருந்தது உனக்குத் தெரியுமா? நீயுங் கிறீஸ்துவளா ?”

பபியோலா தான் கிறீஸ்துவள் அல்லவென்று சொல்லும்போது ஏன் அவள் நாக்கு மேல்வாயோடு ஒட்டிக் கொண்டது?

ஆ! பபியோலா! சிறந்த நற்குண செல்வ மாதே! இன்னம் நீ கிறீஸ்துவள் அல்லவா? அஞ்சேல், அஞ்சேல். அந்தப் பாக்கியமான நாள் சமீபத்தில் இருக்கின்றது.

பபியோலா அரசனிடஞ் செலவு பெற்றுக்கொண்டு மனதில் துக்கமுங் கண்ணில் தண்ணீரும் பொங்க வீட்டுக்குத் திரும்பினாள்.

செபஸ்தியாரைக் கொல்லும்படிபோன கொடிய துஷ்டன் தன் கையிலிருந்த பெருந்தடியால் அவர் தலையை உடைத்து நொறுக்கினான்.

இவ்விதம் செபஸ்தியார் தாம் மகா ஆசை ஆவலோடு தேடிய வேதசாட்சியின் வெற்றிமுடி பெற்று மோட்சா

ளாந்த நித்திய பாக்கியம் அனுபவிக்கப் போனார். ஆனால அவர் அடைந்த மரணம் உலகத்தார் கண் முன் எவ்வளவு ஈனமானது! இராயன் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது, யாதோர் ஆசார உபசாரமின்றி, பெருந்துரோகியைப்போல் தடியால் அடியுண்டு சாவது மகா இழிவானதாய்த் தோன்றினாலுஞ் சேசுநாதர் சுவாமிக்காக இவ்விதஞ் சாவது அதி உன்னத மேன்மையுள்ளதாய் மோட்சத்தில் மதிக்கப்படும்.

கொடுங்கோலன் செபஸ்தியாருடைய சரீரத்தை கிறீஸ்துவர்கள் எடுக்காதபடி அதிலே வெகு பாரங் கட்டி அசுத்தங்கள் வந்து விழும் ஓர் பெருங் கிடங்கில் எறியும்படி கற்பித்தான். அப்படியே செய்தார்கள். ஆனால் அன்றிரவில் செபஸ்தியார் பரிசுத்த பதிவிரதை லூசினாளுக்குத் தரிசனமாகி தமது சரீரம் இருக்கும் இடத்தை அவளுக்குக் காட்டினார். அவள் அதை அந்த இராத்திரியே எடுத்து தக்க இடத்தில் க்ஷேமித்தபின், பிற்காலத்தில் செபஸ்தியார் பேரால் பிரமாண்டமான சிறந்த ஆலயங்கட்டி அதில் அவருக்கு ஸ்தோத்திர வணக்கமும் திருநாள் உற்சவமுஞ் செய்து வருகிறார்கள்.

அர்ச். செபஸ்தியாருடைய ஸ்துதிவணக்கம் நமது தேசத்திலும் எங்கும் பிரபல்லியமாயிருப்பது யாவரும் அறிந்த விஷயம். விஷபேதி, கொள்ளைநோய், தொத்துவியாதி, முதலிய கொடும் பிணிகள், பாம்புங்காலங்களில், கிறீஸ்துவர்களும் இதர மதஸ்தர்களும் எல்லாருஞ் சேர்ந்து அர்ச். செபஸ்தியாரைப் பிரார்த்தித்து மன்றாடும்போது அவர்கள் ஜெயம் அனுகூலம் பெறுவதை நாம் அநேக முறை பார்த்திருக்கின்றோம்.

அர்ச். செபஸ்தியாருக்கு ஸ்தோத்திர பாசுரம்.

1. சத்திய மறைஉண்மைக்காய் சாவது நேசங் காட்டும்
உத்தம முறையாமென் றுன் உயிரதைப் பலியாய் ஈந்து
நித்திய மோட்சானந்த பாக்கியம் நிறைந்துவாழும்
பத்தராஞ் செபஸ்தியாருன் பதமலர் ஸ்துதித்தோம் வாழி.
2. பேய் அரசாட்சிசெய்து பெரும் பழி செலுத்தித் தன்னைத்
தீயர்கள் வணங்க ஏய்த்து நீ நரகதனில் சேர்க்க
ஆய பல்மதங்கள் தோற்றி ஆளுமிக்காட்டைப் பாராய்
நேயராஞ் செபஸ்தியாரே நேர்வழி இவர்க்குக்காட்டாய்.
3. துன்பமும் பிணியுங்கோர தொத்துநோய் பேதி வாந்தி
யென்பதும் பலவுங்கூடி எங்களை வருத்தும்போது
அன்புள்ள தந்தையாம் நீ அருள்விழி நோக்கிப் பாராய்
உன் பெயர் கூவிச் சொல்வோர்க் குரியபல் உதவிசெய்வாய்.

௨௨-ம். அதிகாரம்.

சிறைக்கூடத்தின் அலங்காரம்.

செபஸ்தியார் கொடியர் கையால் அடிபட்டிறந்த பின்பு, பபியோலா இரேனே அம்மாள் வீட்டுக்குப் போனாள். அவ்வீட்டார் வெகு துக்கமாயிருந்தாலும் அவர்களுடைய துக்கத்துக்குந் தன் மனதிலிருந்த துக்கத்துக்கும் வெகு பாரதூர வித்தியாசம் இருப்பதாகக் கண்டாள். அவர்களுடைய துக்கம் நம்பிக்கையோடுஞ் சந்தோஷத்தோடுங் கூடிய துக்கம். அவர்களைச் சூழ்ந்திருந்த மேகத்தில் சூரியனுடைய பிரகாசக் கிரணங்கள் சமயத்துக்குச் சமயம் பாய்ந்து ஒளி வீசினது. பபியோலாவின் துக்கமோ அடர்ந்து நெருங்கிய கார் இருள்போல் அவளை முழுதுஞ்சுற்றி மூடிக் கொண்டது. கிறீஸ்துவர்களின் வேதத்தைப்பற்றி

சிபஸ்தியாரிடங் கேட்டு அறியலாமென்று அவளுக்கிருந்த ஆசையும் அவர் இறந்தவுடனே நீங்கினது.

கூட்டமெல்லாங் கலைந்து போன பின்பு, பபியோலா தன் வீட்டுக்குப்போய் தன் மனதில் நிறைந்த விசனத்தை மறக்கும்படி சில தர்ம சாஸ்திர நூற்களை எடுத்து வாசித்தாள். எதை வாசித்தாலும் அவள் மனதுக்குத் திர்ப்தி ஆவது ஆறுதலாவது வரவில்லை. இப்படி இருக்கும்போது வேலைக்காரி கிரேசியா ஒரு சீட்டுக்கொண்டு வந்து எஜமானிக்குக் கொடுத்து, அவளிருந்த பரிதாப கோலத்தைக் கண்டு கிட்டநிற்க பயந்து, சற்று அப்பால் ஓர் மூலையில் போய் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

செல்வமாது சீட்டை வாசித்தவுடனே திடுக்கிட்டு, சித்தந்தடுமாறி, தானிருந்த ரத்னகஜித மஞ்சத்தை விட்டு பரபரப்புடன் எழுந்து, நாலாபக்கமுஞ் சுற்றிப் பார்த்து, தன் அழகிய கூந்தலைச் சிதற விரித்து, தன் இருகைகளால் தலையைத் தாங்கிப் பிடித்து, அவஸ்தைப்படுகிறவளாகத் தோன்றி, பெருமூச்சுவிட்டபின், கீழே உட்கார்ந்து, பின் எழுந்து நின்று, சீட்டை இருகைகளிலும் எடுத்து திரும்பவும் வாசித்து சுய அறிவு அற்றவள்போல் விழித்துப் பார்த்தபின் வேலைக்காரியைக் கூப்பிட்டுக் கேட்பாள் :

"யார் இந்தச் சீட்டைக்கொண்டு வந்தது?"

"அம்மா, ஓர் சேவகன்."

"அவனை உள்ளே வரச்சொல்."

அவன் வருகிறதுக்குள் பபியோலா தன் மனதைத் தேற்றி, பதற்றநீக்கி, விரிந்த தன் கூந்தலைச் சேர்த்துக் கட்டி முடித்து, சேவகன் வந்தபின் சித்தசமாதானத்துடன் கேட்பாள் :

"நீ எங்கே இருந்து வருகிறாய்?"

"அம்மா, நான் துல்லியன் என்ற சிறைக்கூடத்தின் காவற் சேவகன்."

"யார் இந்தக் கடிதத்தை உன்கையில் கொடுத்தது?"

"அக்னேசி அம்மாள்."

"எதின் நிமித்தம் அச்சுந்தர மாது சிறையில் இருக்கிறாள்?"

"துல்வியன் என்ற ஒருவன் அவள் கிறீஸ்துவளென்று சொன்னதின் பேரில்."

"வேறொன்றுக்கு மல்லவா?"

"அம்மா, இதுதவிர வேறொன்று மில்லை."

"அப்படியானால் காரியஞ் சீக்கிரம் முடியும். அக்னேசி கிறீஸ்துவள் அல்லவென்று நானே தக்க உருஜுவோடு ஒப்பிக்க வல்லேன். இதோ வருகிறேன் என்று அக்னேசி அம்மாளுக்குப் போய்ச் சொல். இது உனக்கு இனாம்."

பபியோலா உடனே ஜாக்கிரதையுடன் தன் மேல்ப் போர்வையை எடுத்துக்கொண்டு அச்னேசி இருந்த சிறைக் கூடத்துக்குப் போனாள்.

இருவரும் உபசார வார்த்தை சொன்ன பின்பு பபியோலா கேட்பாள் :

"என்ன அக்னேசி, என் செல்வப் பாங்கி, விசேஷம் என்ன?"

"பபியோலா இரண்டு நாழிகைக்கு முன்தான் என்னைப் பிடித்து இங்கே கூட்டி வந்தார்கள்."

“அந்தப் புல்லியன் அவ்வளவு மூடனா? உன்மேல் இல்லாத பழி சுமத்தி உன்னைச் சிறையில் அடைக்கும்படி அவன் மடப்புத்தி எங்கே மேயப் போனது? நான் தட்சணமே அதிகாரியினிடம் போய் இதுவெல்லாஞ் சுத்த அபத்தமென்று சொல்லப் போகிறேன்.”

“எது சுத்த அபத்தமென்று சொல்லப் போகிறாய்?”

“எதுவா? நீ கிறீஸ்துவள் என்பது.”

“ஆ! பபியோலா! அப்படிச் சொல்லாதே. அம்மா, நான் கிறீஸ்துவள். இதுதான் என் பாக்கியம்.”

செல்வமாது இதைக் கேட்டபோது திடுக்கிட்டுத் திணறவில்லை. மனது கலங்கி பதைத்துத் தடுமாறவில்லை. அறநெறி ஒழுக்கத்தில் சாலச் சிறந்து சகல குணாதிசயங்களால் விளங்கிய செபஸ்தியாரே கிறீஸ்துவனென்று அறிந்த பின்பு, பெண்களுக்கு எல்லாம் நடுநாயகமாய், நிறை பொறை அடக்கம் கற்பு முதலிய சுகுண லெட்சணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அக்நேசியுங் கிறீஸ்துவளென்று கேட்டபோது பபியோலா ஆச்சரியப்படவில்லை. இச்சுந்தர மாதின் மாசற்ற நடக்கையுங், கபடற்ற குணமும், பபியோலா நன்றாய் அறிந்திருந்தாள். பெண் பாலாரில் சிறந்த குண பூஷணியும், ஆண் பாலாரில் ஒழுக்கத்திற் சிறந்த புருஷோத்தமனும், ஒரே தோட்டத்தில் பயிராகி வளர்ந்த அருமையான பூஞ்செடிகளென்று பபியோலா அறிந்த போது அவள் மனதில் எழும்பிய ஆச்சரியங் குறைந்ததேயன்றி பெருகவில்லை.

இதன்பின் பபியோலா அப்பெண்மணி முன் நிற்கையில் ஏதோ ஒரு தேவலோகப் பெண் முன் நிற்பதுபோல் பூஜிதையுற்று அவளைப் பார்த்துக் கேட்பாள்:

“அக்நேசி, நீ எவ்வளவு காலமாய் இப்படிக் கிறீஸ்துவள்?”

“ஆ, பபியோலா, நான் பிறந்த நாள் முதல் சத்திய வேதத்தை நான் என் தாயார் ஊட்டிய பாலோடு உண்டு வளர்ந்தேன்.”

“அப்படியானால், நீ ஏன் எனக்கு இது விவரஞ் சொல்லவில்லை?”

“ஏனென்றால் நீ கிறீஸ்துவர்களாகிற எங்களைப் பகைத்துப் பழித்தாய். எங்கள் வேதத்தை நீ படித்துக் கேட்டு அறியாமல், அது ஈனர் மதம் என்றும், அதை அனுசரிப்பவர்கள் இழி ஜனமென்றும், மூடரென்றும், ஜாதி கெட்டவர்களென்றும், எவ்வித அக்கிரமங்களையுஞ் செய்யும் பரம துஷ்டர் என்றும் எண்ணினாய். எங்கள் சத்திய வேதம் எதார்த்தத்தில் இன்னதென்று அறிய உனக்கு ஆசையும் இல்லை, மனமும் இல்லை. இவ்வித குணமுள்ளவளுக்கு நான் கிறீஸ்துவளென்று சொல்வதில் பயன் என்ன?”

“அக்நேசி, அப்படிச் சொல்லாதே. செபஸ்தியாரும் நீயுங் கிறீஸ்துவர்களென்று நான் அறிந்திருந்தால், கிறீஸ்துவர்களையும் அவர்கள் வேதத்தையும் அவ்வளவு பகைத்திருக்கமாட்டேன். உன் நிமித்தம் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களை மதித்திருப்பேன். பூவோடு கூடிய நாரும் மணம் பெறும் என்பதை நீ கேட்டதில்லையா?”

“பபியோலா இப்போ நீ இவ்விதம் பேசுகிறாய். ஆனால் பொய்யும், வஞ்சனையும், அரைகுறையான அறிவும், மனிதர் மனதை எவ்வளவு மயக்கிக் கெடுத்துப் போடுகின்றதென்று உனக்குத் தெரியாது. ஓ! எத்தனை பேர்

கள் மதியூகிகள், சிறந்த நற்குணமுள்ளவர்கள், கிறீஸ்துவர்களின் வேதம் இன்னதென்று தாங்களே படித்து அறியாமல் பிறர் சொல்வதை நம்புவதால், கிறீஸ்துவர்களையும் அவர்கள் வேதத்தையும் பழித்து நிந்திக்கிறார்கள்."

"நல்லது, அக்நேசி, நீ இப்படி சிறையில் இருக்கும்போது உன்னுடன் வாக்கு வாதஞ் செய்வது சரியல்ல. புல்வியன் நீ கிறீஸ்துவளென்று சொல்வது போதாது. அவன் அதை உருஜுப் படுத்தவேண்டுமென்று நீ கேட்பாய் அல்லவா?"

"நான் ஏன் கேட்க வேண்டும்? நான் தான் கிறீஸ்துவள் என்று எல்லாருக்கும் பகிரங்கமாய்ச் சொல்லி இருக்கிறேனே. நாளைக் காலயே இன்னம் ஒருவிசை அப்படியே சொல்லப்போகிறேன்."

"ஆ! நாளைக் காலமேயா? அவ்வளவு சீக்கிரத்திலா?"

"ஓ என் செல்வப் பாங்கி! நாளை அதிகாலமே என்னைக் கூட்டிப் போய் விசாரணை செய்து தீர்ப்புப் படிப்பார்கள். ஓ! எவ்வளவு சந்தோஷமான செய்தி!" இதைச் சொன்னபின், அக்நேசி தன் பாங்கியின் இரு கைகளையுந் தன் கையில் பிடித்து ஆனந்த பரவச நிலையில் இருப்பவளாய்த் தோன்றி, வானத்தைப் பார்த்து யாழிசை பாடுவது போல் சொல்வாள் :

"ஓ! என் ஆசை இன்று அனுகூலமாய் முடியப்போகின்றது. இதோ என் இருதயபத்தாவாய் நான் தெரிந்தவர் என்னை அழைக்க வருகின்றார். அவர் வதனகமல மலர்ந்து என்னை அன்பாய்ப் பார்க்கிறார் ; சுவாமி இதோ நான் வருகிறேன் :

1\. என்னை ஆட்கொண்ட என் உயிர்க்குயிரே
   இனிய என் உயிர் நிலை அரசே!

பின்னையார் எனக்கு நீ அல்லால் வேறு
   பேருயிர்த் துணையுமே இல்லை ;
உன்னையே தெரிந்தேன் உன் அடி பணிந்து
   உய்வது எனக்கிது உயிராம்
இன்னம் நீ அழையாதிருப்பது ஏனோ
   ஏழைமேல் கிருபையுமிலையோ ?

2\. தந்தையும் நீயே தாயும் மற்றெவர் நீ
   சர்வ பாக்கியமும் நீ சுவாமி !
விந்தையார் வனப்பு நிறைந்தவன் நீயே !
   விருப்பம் மேல் அளிப்பவன் நீயே !
சொந்தம் நீ என்று உன்னைநான் அணைந்தேன்
   சோபன அழகுள்ள தாதா !
வந்து நீ என்னைப் பார்த்தபின் செல்வ
   வானிலே சேர்த்திடா தேனோ ?

3\. வானவர் மகிழும் ஆனந்தம் நீயே
   மதுரமே உன்னைநான் பார்த்தேன்,
ஞானமார் தேவதாய் மரி இங்கு
   நல்கியே எனை அழைக்கின்றாள்
தேனொழுகுந்து திருமொழியாலே
   தேற்றி உன்னிடம் வர அழைப்பாய்
நானும் இப்போது எழுந்து அக்களிப்பாய்
   நாடி உன் பதந் தொழுவேனே.

ஐயோ தரிசனம் மறைந்தது. அவர் போய் விட்டார். ஆனால் நாளை அதிகாலமே திரும்பவும் வருவார். அதற்குப்பின் பிரியவே மாட்டோம்."

அக்நேசியின் ஆனந்த பூரிப்பைப் பார்த்து நின்ற பபியோலா இதன் அர்த்தம்இன்னதென்று அறியாதிருந்தாலும் இதில் ஏதோ மகா உன்னதமானது ஒன்றிருக்க வேண்டும் என்று மனதில் உணர்ந்தாள். அக்நேசி அவளை அனுப்

பும்போது மறுநாள் அதிகாலையில் தன்னைப் பார்க்கவரும்படி கேட்டுக் கொண்டாள்.

சிறையில் இவையெல்லாம் நடக்கும்போது நகர் அதிகாரியின் வீட்டில் தகப்பனும் மகனுங் கூடி வெகு ஆலோசனைபண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். இதன் மர்மம் இன்னதென்றறிவது நலமாயிருக்கும்.

தேர்த்துல்லியன் தன் மகனுக்குச் சொல்வான் :

“மகனே, அந்த மாயினி உனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்த உபாயம் பலிக்கும்போல் எனக்குத் தோன்றுகிறது நான் பலகால அனுபோகத்தில், பார்த்தறிந்ததில் பணத்தால் கூடாதது ஒன்றுமில்லையென்பது என் துணிபு.”

“அப்பா, இதில் ஒரு விசேஷம் இருக்கிறது. பபியோலாவை மணங் கேட்கப் போனவர்கள் எல்லாரும் அவள் பணத்தை யுத்தேசித்துத் தான் போனார்கள்.”

“நீயும் அவர்களுக்குள் ஒருவன் அல்லவா?”

“அப்பா, எனக்கு அக்னேசியின் சொத்தெல்லாம் வரும் பட்சத்தில் எனக்கும் அவர்களுக்கும் வெகு தூர வித்தியாசம் இருக்கும்.”

“கோர்வீனா, நீ எடுத்தது நல்ல உபாயம். அக்னேசியின் சொத்தெல்லாம் நீ பபியோலாவுக்கு மூட்டிக் கொடுத்த பிற்பாடு, அவள் வெகு தர்ம குணமுள்ள பிரபுமகளானதால், தன் நன்றியைக் காட்ட உன்னைத் தன் கணவனும் ஏற்றுக்கொள்ள சம்மதிப்பாள். அப்படி ஏற்றுக்கொள்ளப் பிரியம் இல்லாவிடில், நீ அவளுக்குக் கொடுக்கும் ஆஸ்தியை உனக்கேவிட்டுவிடுவாள்.”

“அப்பா, எவ்வளவு சூழ்ச்சமுள்ள உபாயம். எந்த வகையிலும் எனக்குப் பணம் வரும். ஆனால் அக்னே

சொத்தை அபகரிக்கும்படி பபியோலா வழியாய்த்தான் போகவேண்டுமோ? வேறு வழி கிடையாதா?”

“மகனே, வேறுவழியில்லை. புல்வியன் நடுவில் வந்து தனக்குப் பங்கு கேட்பான். ஆனால் இராயன் அவனைப் பகைப்பதால் அவனுக்கு ஒரு காசுங் கொடுக்கமாட்டான். நான் போய் அக்னேசியின் சொத்துகளை அவளுக்குக் கிட்டின பந்துவாகிற பபியோலாவுக்குக் கொடுப்பது தான் கிரமம் என்று சொன்னால் நான் சொல்வதைச் சிலவிசை கேட்கலாம்.”

“நீங்கள் சொல்வது யுக்தமாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் அப்பா இதற்கு என்ன நியாயாதாரங் காட்டுவீர்கள் ?”

“கேள் மகனே, இந்த இராத்திரியிலே இராஜ கட்டளை ஒன்று தயார் செய்து, நாளை அக்னேசியைக் கொன்றவுடனே, அரசனிடம் போய், உரோமைப் பிரபுவின் மகளான பாலிய சுந்தரியைக் கொன்றதால் ஊரில் பெருங் கலகம் உண்டாகுமென்றும், இதுவெல்லாம் புல்வியனால் வந்ததென்றும், இதற்கு ஒருவாறு பரிகாரஞ் செய்யும்படி அக்னேசியின் சொத்துகளை அவளுக்கு நெருங்கின பந்து பபியோலாவுக்குக் கொடுப்பதுதான் சுகிர்தமென்றுஞ், சொல்வேன். மாக்சிமியன் இந்த ஞாயத்தைக் கேட்பான்.”

“வெகு நேர்த்தி. இன்று இராத்திரி கவலையின்றி நான் தூங்கப் போவேன். நாளை அனுகூலமானால் அது தான் என் ஜீவிய நாளின் சிறந்த நாளாகும்”

“மகனே, பபியோலாவுடன் நீ மண முடிக்கு முன் அவள் குணமும், வடிவும், எப்பேர்ப்பட்டதென்று நான் அறியக்கூடுமானால் மெத்த நலமாய் இருக்கும்.”

"அப்பா, நீங்கள் ஒன்றுக்குங் கவலைப்படவேண்டா— பயியோலா உங்களுக்கு யோக்கிய மருமகனாயிருக்கத் தக்கவன் தான்."

இவ்விதம் அதிகாரி வீட்டில் தகப்பனும் மகளும் பயியோலாவைபபற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், புல்வியனும் அவன் கூட்டாளி எவுரோட்டனும் தங்கள் வீட்டுக்குள்ளிருந்து அக்நேசியைப் பற்றி பின் வருமாறு பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள் :

"என்ன புல்வியா? காயா, பழமா? அவள் உன்கைக்குள்ளே மாட்டிக் கொண்டாளா?"

"அவள் சிறையில் மாட்டிக் கொண்டாள். இது நிஜம். ஆனால் அவள் மனம் முன்போலவே பிடிவாதமாயிருக்கிறது."

"அதைக் கவனியாதே. மனம் முரண்கொண்டால் வினைவைத்து அடக்கலாம். வினைக்காலம் வருங்காலம், மனைவழியுந் தெரியாது என்ற பழமொழியை நீ கேட்டதில்லையா? அதிருக்கட்டும். அவளை நீ எமலோகத்துக்கு அனுப்பினபின்பு அவள் சொத்து உனக்கு வருமென்பது நிச்சயமா?"

"நிச்சயமென்று சொல்லக்கூடாது. மாக்சிமியன் வெகு முரடன். அவன் மனம் பாசிபோல் நிலையின்றி தளம்பி அலையும். எனக்குக் கொடுப்பானோ அல்லது தன் வாயிலே எல்லாம் போட்டுக் கொள்வானோ யார் சொலத்தரம்?"

"உனக்கு ஒரு காசும் வராதேபோனால் நீ என்ன செய்வாய்?"

"அதை நினைத்தால் என் ஈரல்குலை வேகின்றது. அப்படி வரமாட்டாது. இதற்காக நான் எவ்வளவு அக்கிர

மங்கள் செய்தேன். எத்தனை பொய் பித்தலாட்டஞ் சொன்னேன். இதுவெல்லாம் வீணாய்ப்போகுமா?"

"அது இருக்கட்டும். கைக்கெட்டினது வாய்க்கெட்டாததை நீ கேட்டதில்லையா? உனக்கு ஒரு காசும் வரவில்லையென்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். அப்போ நீ என்ன செய்வாய்?"

"அப்படியானால் எனக்கு இனிப் பிழைக்க இங்கே வகையிராது. இதைவிட்டு ஓடிப்போகவேண்டும்."

"ஆனால் இந்த இபிராம் என்ற யூதவர்த்தகனிடம் பெரியதொகை கடன் வாங்கியிருக்கிறாயல்லவா?"

"ஆமா, அக்நேசி சொத்து எனக்கு வருமென்ற நம்பிக்கையின் பேரில் இருபதினாயிரம் ரூபாய் மட்டுங் கடன் வாங்கினேன்."

"நீ கடனை உத்தரியாமல் ஓடிப்போக அவன் விட்டு விடுவானா?"

"நான் ஓடிப்போவதை அவன் அறிந்தால் விடமாட்டான். அதினாலே இரண்டாம் பேருக்குச் சொல்லாமல் இரகசியமாய் ஓடிப்போவேன்."

"புல்வியா, நானிருக்குமட்டும் பயப்படாதே. நாளையத்தினம் உனக்கு முடிவு கட்டு நாள். அதிலே நீ உயிரோடிருப்பதும் உயிரை மடிப்பதுந் தெரியவரும். நல்லது போ. துணிந்து எதையுஞ் செய். துணிந்தவனுக்குத் துக்கமுமில்லை வெட்கமுமில்லை."

௨௩-ம் அதிகாரம்.

அக்நேசியின் ஜனன நாள்.

புல்வியன் அன்று இரா முழுதுங் கண்ணில் தூக்கமின்றி, நெஞ்சம் பதறி, வாய் குளறி, உடம்பெல்லாம் தணலாய் எரிய, படுத்துப் புரண்ட பின்பு, அதிகாலமே எழுந்து வெளியே போய் குளிர்ந்த காற்றில் உலாவலாமென்று புறப்பட்டான். யாதொரு விசேஷ கருத்தின்றி நடந்தவன் அகஸ்மாத்தாய் துல்லியன் என்ற சிறைக்கூடத்தின் பக்கமாய் வந்தான். வந்தவன் மனதில், அதில் அடைபட்டிருந்த அக்நேசியின் நினைப்பு வந்தது. பண ஆசையும், மனக்குத்தும், பழியும் பகையும், அவன் நெஞ்சில் புசல்போல் எழும்பி அவனைக் கலக்கின. "இந்தச் சிறுமியால் நான் அவமானம் அடைந்து பழி தாங்கவோ இந்தப் பாழும் உடம்பு எடுத்தேன்? ஆனால் ஐயோ பாவம்! என் பழியைத் தீர்க்க இந்தப் பாலிய சுந்தரி உயிரை மாய்ப்பது கொடுமை, கொடுமை! அவள் உயிரை இரட்சிக்க இன்னம் ஒரு விசை முயன்று பார்க்கலாம்."

இவ்வித யோசனையோடு சிறைக்கூடத்தின் காவற்காரனுக்கு நல்ல வார்த்தை சொல்லி உள்ளே பிரவேசித்தான். அக்நேசி இவனைக் கண்டவுடன் பயப்படவில்லை, வைரியைக் கண்ட பறவை போல் பதுங்கவில்லை, அச்சம் பயமின்றி, சாது அமரிக்கையுடன் இவனுக்கு எதிரே நின்று சொல்வாள்:

"புல்வியா, கேள், நான் சாகுமுன் இன்னஞ் சில நாழிகை மாத்திரமிருக்கின்றன. அதினால் சமாதான அமரிக்கையுடன் இருக்கவேண்டும். என்னை வீணில் அலட்ட வராதே."

"அம்மா, உங்களை நான் அலட்டும்படி வரவில்லை. உங்கள் ஆயுஸ் நான் நெடுங்காலம் நீடித்திருக்கச் செய்வதே என் ஆசை."

"புல்வியா, என்னை நீ சாவுக்கு அளித்த பின்பு இவ்விதம் நீ பேசுவது என்னை நகைப்பதுக்குச் சமானம்."

"ஓ செல்வமாதே! அப்படிச் சொல்லவேண்டாம். நீங்கள் சாவதும் உயிரோடிருப்பதும் உங்கள் கையிலே இருக்கின்றது. ஏன் வீண் பிடிவாதம்? நான் உங்களிடங் கேட்ட விஷயத்திற்குச் சம்மதித்தால் சாகமாட்டீர்கள். இதுதான் கடைசிவிசை உங்கள் சம்மதங் கேட்கவந்திருக்கிறேன்."

"நான் கிறீஸ்துவளென்று உனக்கு முந்தியே சொல்லவில்லையா? என் வேதத்தை மறுப்பதைப் பார்க்கிலும் ஆயிரம் விசை கூடுமானால் என் உயிரைக் கொடுப்பேன்."

"ஆனால் அக்நேசி, உங்கள் வேதத்தை விடுவது அவசியமில்லை. இதோ சிறையின் கதவு திறந்திருக்கிறது. என்னோடு கூட வாருங்கள். இராயன் கட்டளை இருக்கட்டும். நீங்கள் இஷ்டம்போல் கிறீஸ்துவர்களாயிருக்கலாம். நாம் இருவரும் சுகமே வாழலாம்."

"புல்வியா, என் திவ்விய இரட்சகராகிற சேசுநாதர் சுவாமிக்கு நான் சொந்தமானவள் என்றும் அவர் ஒருவரையே என் முழு இருதயத்தோடு சிநேகிக்கும்படி வாக்குக்கொடுத்திருக்கிறேன் என்றும் உனக்கு நான் தெளிவாய்ச் சொல்லவில்லையா?"

புல்வியனுக்குப் பகையுங் கோபமும் பொங்கச் சொல்வான்:

"ஓ புத்தியில்லாத பேதைப் பெண்ணே! நல்லது, நல்லது. நீ உனது சிறந்த ஆபரணமாக, உன் உயிரிலும்

அதிகமாய் மதிக்கும் அந்தப் பொக்ஷம் என்னமாய்ப் போகுமென்று பார்க்கலாம்."

"நான் ஒன்றுக்கும் பயப்படமாட்டேன். என் உயிரினும் அதிகமாய் மதிக்கும் என் கற்பைப் பழுதின்றி காப்பாற்ற ஒரு தேவ தூதன் எப்போதும் என் அருகில் காவலாய் நிற்கின்றார். என் சரீரம் அசுத்தப்படாதபடி அவர் தற்காப்பார். நல்லது போதும் போ. வீண் வார்த்தை வளர்க்காதே."

புல்வியன், தன்னை ஒரு சிறு பெண் இவ்விதமாய் அடக்கித் துறத்துவதைக் கண்டு, வெட்கமுங் கோபமும் மனதில் நிறைந்து பொங்க, பதறி உதறி வாய் வழியாய் நுரையைக் கக்கி, பேய் ஆவேசங் கொண்டவன் போல் சொல்வான் :

"ஆஹா? இவ்வளவு ஆணவமா ! நான் சொல்வதை நீ கேட்க மாட்டாயா? இதுதான் கடைசி விசை, சொல், உனக்கென்னவேணும், உயிரோ, சாவோ?"

இவன் இப்படிக் கேட்கும்போது, பபியோலா அக்நேசியைக் கடைசிவிசை பார்க்கும்படி சிறைக்கூடத்துக்கு வந்தவள், புல்வியனைக் கண்டதும் இவனுக்குப் பின் நின்று எல்லாங் கேட்ட பிற்பாடு, முன்னே வந்து சொல்வாள் :

"அடா புல்வியா, பரமதுஷ்டா ! அக்நேசி உன்னை கல்யாணஞ் செய்வதிலுஞ் சாவே அவளுக்கு ஆயிரவகையில் உத்தமமாகும்."

"நல்லது, அப்படியே சாவாள். நீயும் எனக்குச் சகயனாய் இன்னொரு விசைக் குறுக்கே வந்தால் உனக்கும் அதேகதி" என்று தன்கையை மடித்து, பல்லைக் கடித்து, பயம் உறுத்திச் சொன்ன பின்பு வெளியே போனான்."

பபியோலாவும் அக்நேசியுங் கடைசிவிசை பேசும்படி உட்கார்ந்தார்கள். அக்நேசியின் முகம் இச்சமயத்தில் முன்னிலும் அதிகமாய்க் காந்தி வீச மோக்ஷ பதவி பெற்றவள் போல் தோன்றினாள். கோபமோ, கலக்கமோ, பயமோ, கவலையோ, யாதொன்றும் அவள் முகத்தில் இல்லை. கண்கள் மணிபோல் விளங்க, இதழ்கள் மலர்ந்து விரிந்த நிலத் தாமரை போல் முறுவல் காட்ட ஆனந்த பூரிப்புடன் பேசினாள். இவள் இருந்த நிலையை பபியோலா கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு இந்தப் பாலிய வயதில், இன்னம் ஒரு நாழிகைக்குள், சாகப்போகும் இச்சுந்தரமாது இவ்வளவு சந்தோஷ திர்ப்தியோடு இருப்பதற்குக் காரணம் ஏதென்று அறியாமல் மலைத்து நின்றாள். கவிபாடும் புலவர்கள் தேவலோகப் பெண்களைப்பற்றி வர்ணித்துப் புகழ்ந்து அணி அலங்கார வகையாய்ப் பேசுவதற்கும் மேலான உன்னத ஸ்திதியில் அக்நேசி இருப்பதாகக் கண்டாள்.

அக்நேசி தன் பிரிய பந்துவின் இருகரங்களையுந் தன் கையில் எடுத்து, நெஞ்சின் மேல் வைத்து, அவள் முகத்தை அன்புத் தயையும் பொங்கு மனதோடு உற்றுப்பார்த்துச் சொல்லுவாள் :

"பபியோலா, நான் சாகுமுன் உன்னிடம் ஓர் உபகாரங் கேட்கப் போகிறேன். நீ எனக்கு எதுவும் இல்லையென்று சொன்னதில்லை. இதையும் இல்லையென்று நீ சொல்லமாட்டாய்."

"ஆ என் செல்வ அக்நேசி! என்னிடம் உபகாரமா நீ கேட்கப் போகிறாய்? அல்ல, உனக்கு வேண்டியதை நீ கற்பிப்பது போல் சொல்."

"அப்போ, நீ உடனே தாமதமின்றி கிறீஸ்துவர்களின் வேத சத்தியங்களைக் கருத்தாய்ப் படிக்கவேண்டும்.

நீ அவைகளைப் படித்தால் கிறீஸ்துவளாவாய். கிறீஸ்துவளானால் நீ இப்போது இருப்பதுபோல் என் கண்ணுக்குத் தோன்றமாட்டாய்."

"எப்படி அக்நேசி நான் தோன்றுகிறேன்?"

"பபியோலா, கோபித்துக் கொள்ளாதே. உன்னைச் சுற்றிலுங் காரிருள் அடர்ந்து மூடியிருக்கிறது. அது அஞ்ஞானம். உனக்குச் சிறந்த அறிவுங், கூர்மையுள்ள புத்தியும், எதார்த்த நடக்கையுஞ், சுகுண லெட்சணங்களும் இருக்க, இவ்வித சுபாவ நற்குணங்களைச் சுற்றிலும் இருள் அடர்ந்த சாவின் போர்வை இருப்பதை நான் பார்க்கும்போது என் மனம் பதைக்கின்றது. அந்தப் போர்வையை நீக்கிப்போடு. எல்லாந் தெளிந்த பிரகாசமாய் இருக்கும்."

"ஓ! அக்நேசி, எனக்கும் அப்படித்தான் தோன்றுகின்றது. உன் முன் நான் நிற்கையில் என் மனம் இருள் அடர்ந்த குகைபோல் இருக்கிறது. நான் கிறீஸ்துவளானால் உன்னைப் போல் நானும் பிரகாசத்தில் இருப்பேனா?"

"அப்போதான் மோக்ஷ பிரகாசம் உன் மனதில் பூரணமாய் உண்டாகும். இந்தப் பிரகாசத்தின் முன்னே அஞ்ஞான அந்தகாரம் அடியோடு நீங்கிப்போகும். உன்னிடத்தில் ஒரு புது ஜீவியம் உண்டாகும். சர்வேசுரன் எவ்வளவு நல்லவரென்றும், அவரை அறிவதும், நேசிப்பதும், எவ்வளவு பாக்கியம் என்றுங் கண்டுபிடிப்பாய். தேவப்பிரசாதமாகிற அற்புத ஜலம் உன் ஆத்துமத்தில் விழுந்து உன்னைப் பரிசுத்தமாக்கும். உலகங் கொடுக்க ஏலாதசமாதானமுஞ் சந்தோஷமும் உன் மனதில் இருப்பதாகக் காண்பாய். உன்னிடம் இருக்குஞ் சுபாவ குணங்கள் திவ்விய பிரகாச ஒளியில் மேன்மைபெற்று உத்தமமாகும். அப்போது சத்திய வேதக் கிறீஸ்துவளாய் இருப்பது எவ்வளவு பாக்கியமென்று அறிவாய்."

"ஆ அக்நேசி! இதுமட்டும் நான் அறியாத நவமான உலகத்தை எனக்கு நீ திறந்து காண்பிக்கிறாய். ஐயோ! என்னை வெளியே தனியே நிற்க விட்டு நீ போகவோ போகிறாய்?"

அக்நேசி ஆனந்தப் பரவச நிலையில் நின்று சொல்வாள்: "அதோ வருகிறார்கள். நீ சேவகர்கள் வருஞ்சப்தத்தை கேட்கிறாய். நானோ, என் இருதய பத்தா வருஞ் சப்தங் கேட்கிறேன். அவரைச் சுற்றிலும் பரிசுத்த கன்னியர்கள் சூழ்ந்திருக்கிறார்கள். மேகமண்டலத்திலிருந்து பிரகாச வடிவோடு என்னை அழைக்கவருகிறார்கள். அவர்கள் என்னைக் கூப்பிட்டழைக்குங் கீதத் தொனியைக் கேள்:"

கன்னியர் பாட்டு.

1. கன்னிகாரத்தினம் ஆக விளங்கும் அக்நேசி கேளாய்,
திவ்விய
கர்த்தன் பதமலர் நித்தம் ஸ்துதித்திட வாராய், வாராய்.
2. சேசு உன் பங்கென தேடித் தெரிந்த அக்நேசி கேளாய்,
உந்தன்
திவ்விய பத்தாவின் பாதத்தை வாழ்த்திட வாராய், வாராய்.
3. பூதல இன்பங்கள் தீதென்றொழித்த அக்நேசி கேளாய்,
உன்னைப்
பூரிக்கச் செய்திடும் பாக்கியம் பெற்றிட வாராய், வாராய்.

"ஓ இதோ நான் வருகிறேன்."

"அக்நேசி என்னைத் தனியே விட்டோ போகிறாய்."

"பபியோலா, அழாதே, அழாதே. சேசுநாதர் சுவாமிக்காகத் தன் உயிரைக் கொடுப்பது எவ்வளவு பாக்கியானந்தமென்று நீ இன்னம் அறியமாட்டாய். நல்லது, சர்

வேசுரன் உன்னை ஆசீர்வதிப்பாராக," என்று சொல்லி முதல்விசை அவள் நெற்றியில் சிலுவை வரைந்தாள். பபியோலா தன் பிரிய பாங்கியைக் கட்டிக்கொண்டு முத்துமாலைபோல் கண்ணீர் விட்டுத் தேம்பி அழுதாள். அதன்பின் ஒரு சேவகன் அக்நேசியை வெளியே கூட்டி வந்து அதிகாரி முன் நிறுத்தினான். துன்மார்க்கச் சிந்தையுள்ள அவன் இந்தக் கன்னிய மங்கையின் பரிசுத்த கற்பைக் கெடுக்க வேசிகளிருந்த வீட்டுக்கு இவளை இழுத்துப் போகச் செய்தான். ஆனால் இப்பெண்மணிக்குக் காவலாய் இருந்த தேவதூதன் யாதொரு மோசம் வராதபடி அவளைக் காப்பாற்றினார்.

அதற்குப் பின் ஆக்கினைப் படுத்தும் ஸ்தலத்துக்கு அக்நேசியைக் கூட்டி வந்து நிறுத்த, இவளைச் சுற்றிலுந் திரண்ட ஜனக் கும்பல் இருந்தது. இவர்களுக்குள்ளே இரண்டு பேரை முக்கியமாய் எல்லாருங் குறிப்பாய்ப் பார்த்தார்கள். வாலிபன் ஒருவன் மேல்ப் போர்வையால் தன் உடலையுந் தலையையும் நன்றாய் மூடிக்கொண்டு ஒருவருந் தன்னை அறியாதபடி நின்றான். இவனுக்கு எதிரில் மேன்குலத்திற் பிறந்த ஓர் செல்வப் பெருமாட்டி தன்மேல்ப் போர்வையாக இரத்னாபரணங்களும் பொன் சரிகைகளும் இடையிட்டு நெய்த சித்திர பூம் பட்டாடை ஒன்று அணிந்திருந்தாள். இவள் அருகில் ஓர் வேலைக்காரி தன்னை முழுது மூடிக்கொண்டு நின்றாள்.

அக்நேசி கும்பலின் நடுவில் நிற்கும்போது அவள் கருத்தும் எண்ணமும் மோட்ச பிரதாபத்தின் சந்நிதியில் சார்ந்திருந்தது. தன்னைச் சூழ்ந்திருந்தவர்கள் யார் எவர் என்று கவனிக்கவில்லை. அக்நேசியைப் பார்த்தவுடனே அதிகாரி கதுலனைக் கேட்பான்:

"அடா கதுலா! ஏண்டா இவள் கை கால்களில் விலங்கு மாட்டவில்லை?"

"ஐயா, இவளுக்கு விலங்கு தேவையில்லை. யாதொரு பயமின்றி நடக்கிறாள். அப்புறம், ஐயா இவள் சிறு பெண்."

"இவள் சிறுமியாய் இருந்தாலுங் கிழவியைப் போல் பிடிவாதமுள்ளவள். அவள் கையில் விலங்கு மாட்டு."

கதுலன் வெகு இலேசான சங்கிலி எடுத்து வந்து அக்நேசி கைகளைக் கட்டினவுடனே, அச்சுந்தரமாது புன் சிரிப்புடன் தன் கைகளை மெதுவாய் அசைக்க, விலங்கு முறிந்து துண்டு துண்டாய்க் கீழே விழுந்தன.

"ஐயா, இப்பூங்கொடி மாதின் கைகளில் இருப்புச் சங்கிலி நிற்குமா? பொன் வளையலுந் தங்கக் காப்பும் அல்லவோ போட வேண்டும்." இதைச் சொல்லும்போது கைகளில் தன் கண்ணைத் துடைத்தான்.

"கதுலா, நீ முட்டாள் பயல். உன் நெஞ்சு மெழுகு போல் இளகுகிறது. இந்த வேலைக்கு நீ உதவாது"—என்ற பின் அக்நேசிக்குச் சொல்வான்:

"அக்நேசி, நீ வெகு பாலியவயதுள்ளவள். பிரபுவின் மகள். உன் உயிரைக் காப்பாற்ற எனக்கு மெத்தவும் ஆசை. புத்தியுடன் முன் பின் யோசித்து நட. கிறீஸ்துவர்களின் வேதத்தைவிடு. நமது அரசன் சொற்படி கேட்டு இந்தத் தேசத்துத் தேவர்களை எங்களைப் போல் ஆராதி."

"ஐயா, என் மனதைமாற்ற பிரயாசப் படுவது வீண். நீங்கள் வணங்குந் தேவர்கள் நரகப்பசாசுகள். நீங்களே அவைகளைக் கூளியென்றும், பேயென்றுங் கூப்பிடுகிறீர்

கள். சுவாமியும் பேயும் உங்களுக்கு ஒன்றுதான். நானோ சுயஞ் சீவியான அதி உந்நத கடவுளை ஆராதிக்கிறேன். அவரே சர்வேசுரன். அவரே மெய்யான கடவுள். இதோ நான் அவரை முகமுகமாய்ப் பார்க்கப் போகிறேன் :

நித்தியா, நிமலா, நீதி ஆதித்தா, நேரில்லா சர்வ வல்லவனே !
முத்தியாம் மோக்ஷ பாக்கியம் அளிக்கும், முதல்வா என் உயிர் [க்குயிரே !
இத்தரை தன்னில் உனக்கு நான் அடிமை, என்னை உன்னி [டம் அழைத்திடவே,
சித்தம் நீ இரங்கி சிறந்தவான் வீட்டை, திறந்திடச் சீர்மை [செய்வாயே."

அக்நேசி இப்படிப் பாடும்போது, சூழ நின்ற ஜனங்கள் மனமிளகி அனுதாபப் படுவதை அதிகாரி கண்டு, இகழ்ந்துச் சொல்வான் :

" அப்படியா பேதைப் பெண்ணே ! நல்லது. உன் சாவின் தீர்ப்பைக் கேள் : "அக்நேசி உரோமானர் தேவர்களை வணங்கமாட்டேனென்பதால் அவள் தலையை வாளால் வெட்டும்படி நாம் கற்பிக்கின்றோம்."

அக்நேசி தீர்ப்பைக் கேட்டவுடனே தன் கண்களையுங் கைகளையும் உயர்த்திச், சர்வேசுரனுக்கு நன்றி அறிந்த ஸ்தோத்திரஞ் செய்த பின்பு அங்கேதான் முழங்காலில் இருந்து விரிந்து தொங்கிய தன் நீண்ட கூந்தலை இரு பக்கத்திலும் வகுத்து தன் பிடரியைக் காட்டினாள்.

கொலைஞன் மனமிளகி கைநடுங்கி நின்றதால் வாளை தூக்க அவனால் சாத்தியபடவில்லை. இச்செல்வமாது தூய வெண்மையான ஆடை அணிந்து, முழங்காலூன்றி, தலை கவிழ்ந்து, தன் இருகரங்களையும் அடக்கமுடன் தன் நெஞ்

சில் வைத்திருக்க, அவளுடைய நீண்ட தோகைமயிர் தரைமட்டும் தொங்கி விழுவதைப் பார்த்தவர்கள், அது ஏதோ லீலிபுஷ்பம்போல் வெண்மையான தண்டின் நுனியிலிருந்து, பொன்போல் விளங்கும் புஷ்பங்களுள்ள சரங் கொத்தாய்த் தொங்கிவிழும் வெகு அபூர்வமான பூஞ்செடியோவென்று அதிசயித்து நின்றார்கள்.

அதிகாரி கொலைஞனைக் கோபித்து தன் அலுவலைச் சீக்கிரம் முடிக்கும்படி சொன்னான். அவனுங் கண்ணைத் துடைத்து, மனதைக் கல்லாக்கி, கையை ஓங்கி, வாளை வீசினான். தண்டும் புஷ்பமும் வேறுபட, தரையில் இரத்தங் கடம்பமென்று பொங்கி ஓடினது. செல்வ அக்நேசி தன் திவ்விய பத்தாவைப் பார்க்கும்படியாய் ஆனந்த அக்களிப்புடனே மோக்ஷத்துக்குப் போனாள்.

போர்வையால் தன்னை மூடி நின்ற வாலிபன் அக்நேசி பிரேதமானதும் புன் சிரிப்புடன் ஜெயங் கொண்டவன் போல் தன் தலையை அசைத்தான். அவனுக்கு எதிரே நின்ற செல்வப் பெருமாட்டி, இதுமட்டுந் தலைகுனிந்து நின்றவள், பலி முடிந்ததுங் கூட்டத்தைக் கடந்து நடுவில் வந்து தன்மேல் சுற்றி இருந்த விலை உயர்ந்த பட்டுப் போர்வையை எடுத்து, கீழே உதிரத்தில் தோய்ந்து கிடந்த பிரேதத்தின் மேல் விரித்து, அதிகாரியைப் பார்த்துச் சொல்வாள் :

"ஐயா, ஓர் உபகாரம் நான் கேட்கிறேன். உம்முடைய சேவகர்களில் எவனும் இந்தப் பரிசுத்த சரீரத்தைத் தொடாதபடி தடுத்து நானே என் கையால் இவளைத் தூக்கிக்கொண்டு போகும்படி உத்தரவு கொடுக்க வேண்டும். சிறந்த நற்குணமுள்ள மாசற்றமாது இவள். என் உயிரினும் இவளை நான் அதிகமாய் மதித்தேன்."

"அம்மா, நீங்கள் யாரா இருந்தாலும் உங்கள் இஷ்டம் போல் நடவாது. கதுலா, இந்தப் பிரேதத்தை எடுத்து வழக்கம்போல் குப்பைமேட்டில் எறிந்து போடு."

அதற்கு அப்பெண் நாயகஞ் சொல்வாள்: "ஐயா அப்படிச் செய்யவேண்டாம். உமது தாய் உமக்காக சிந்தின கண்ணீரைக் குறித்தும், நீர் வருத்தப்படும்போது உமது மகள் உமக்குச் செய்த உதவியைக் குறித்தும், என் வேண்டுகோளைத் தயவாய்க் கேட்கும்படி மன்றாடுகிறேன். இன்று நீர் வீட்டுக்குப் போய் உமது பெண்சாதி பிள்ளைகளைப் பார்க்கும்போது: "ஐயோ! நான் இன்று ஒரு மாசற்ற பூங்கொடியை வெட்டிக் கண்ட துண்டம் ஆக்கினேன். ஆனால் அவள் பிரேதத்துக்குப் பெண்ணின் ஆபரணமாகிற நாணத்தைக் காப்பாற்றி, அவமானம் உண்டாகாதபடி செய்தேன்" என்று பெருமையாய்ச் சொல்லலாம்.

தேர்த்துல்லியன் தன்னை இவ்விதமாய்ப் பிரார்த்தித்த செல்வ மாதைப் பார்த்து, அம்மா, நீங்களுங் கிறீஸ்துவர்களா, என்றதற்கு பபியோலா சற்று நின்று, அதன் பின் சொல்வாள்:

"நான் கிறீஸ்துவள் அல்ல. ஆனால் இன்று நான் பார்த்தது கிறீஸ்துவளாகும்படி போதுமான நியாயாதாரம்."

"அதெப்படி அம்மா?"

"ஐயா, இந்தத் தேசத்தின் மதத்தைக் காப்பாற்றும்படி, சகல நற்குணங்களும் நிறைந்த இம்மாசற்றபெண் சாவதும், எவ்வித அக்கிரமங்களுஞ் செய்து மனுஷனென்ற பெயருக்கே அவமானம் வரும்படி நடக்குந் துரோகிகள் உயிரோடிருப்பதும், அவசியமானால், இப்படிப்பட்ட மதம் இழிவுள்ள மதமென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஓ

இதோ இறந்து கிடக்கும் செல்வப் பெண், பெண்பாலார்க்குச் சிறந்த ஆபரணமானவளென்று நீர் அறிந்தால் அவளைக் கொன்றிருக்கமாட்டீர். ஈனகுலத்தானும் பரம துஷ்டனுமான ஒரு உளவன், இப்பெண்மணியை எங்குந்தொடர்ந்து போய் இவளைக் கல்யாணஞ் செய்து இவளுடைய சொத்தையெல்லாம் அபகரிக்கும்படி பிரயாசப்பட்டான். இந்த அயோக்கியனை அக்நேசி கல்யாணஞ் செய்யமாட்டேனென்றதின் நிமித்தந்தான் இப்படித்தன் இரத்தத்தைச் சிந்தி இறந்தாள்."

இப்படி பபியோலா பேசும்போது தனக்கு எதிரே நின்ற புல்வியனைச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

புல்வியன் தாண்டிக் குதித்து நடுவில் வந்து:

"இதுவெல்லாம் பொய், அக்நேசி தான் கிறீஸ்துவளென்று சொன்னதினாலே கொல்லப்பட்டாள்," என்று சொல்ல, பபியோலா மிக்க கௌரவ மேன்மையோடு சொல்வாள்:

"ஐயா அதிகாரியே, நான் சொல்லப்போகிற சங்கதியைச் சற்றுக் கேட்டு அது மெய்யோ பொய்யோவென்று அறிய, அந்த நீசனுடைய முகத்தைக் குறிப்பாய்ப்பாரும். புல்வியா, இன்று காலமே, நீ அக்நேசி இடம் போய், அவள் உன்னைக் கல்யாணஞ் செய்யச் சம்மதித்தால் அவள் உயிரை நீ காப்பாற்றுவாயென்றும், அவள் கிறீஸ்துவளாயிருப்பதில் பாதகமில்லையென்றும் நீ சொல்லவில்லையா?"

புல்வியன் இடியோசை கேட்ட நாகம்போல் பயந்து ஸ்தம்பாகாரமாய் நின்றான். எதுவும் மறுத்துச்சொல்ல அவன் நா எழவில்லை. அதிகாரி சொல்வான்:

"புல்வியா, உன் திருட்டு விழி நீ குற்றவாளியென்று காட்டுகிறது. நீ செய்தது பெருந் துரோகம். அதற்கு

"அம்மா, நீங்கள் யாரா இருந்தாலும் உங்கள் இஷ்டம்
போல் நடவாது. ஈதுலா, இந்தப் பிரேதத்தை எடுத்து
வழக்கம்போல் குப்பைமேட்டில் எறிந்து போடு."

அதற்கு அப்பெண் நாயகஞ் சொல்வாள்: "ஐயா அப்
படிச் செய்யவேண்டாம். உமது தாய் உமக்காக சிந்தின
கண்ணீரைக் குறித்தும், நீர் வருத்தப்படும்போது உமது
மகள் உமக்குச் செய்த உதவியைக் குறித்தும், என் வேண்
டுகோளைத் தயவாய்க் கேட்கும்படி மன்றாடுகிறேன். இன்
று நீர் வீட்டுக்குப் போய் உமது பெண்சாதி பிள்ளைகளைப்
பார்க்கும்போது: "ஐயோ! நான் இன்று ஒரு மாசற்ற
பூங்கொடியை வெட்டிக் கண்ட துண்டம் ஆக்கினேன்.
ஆனால் அவள் பிரேதத்துக்குப் பெண்ணின் ஆபரணமாகிற
நாணத்தைக் காப்பாற்றி, அவமானம் உண்டாகாதபடி
செய்தேன்" என்று பெருமையாய்ச் சொல்லலாம்.

தேர்த்துல்லியன் தன்னை இவ்விதமாய்ப் பிரார்த்தித்த
செல்வ மாதைப் பார்த்து, அம்மா, நீங்களுங் கிறீஸ்துவர்ச
..., என்றதற்கு பபியோலா சற்று நின்று, ...தன் பிடி
சொல்வாள்:

"நான் கிறீஸ்துவள் அல்ல. ஆனால் இன்று நான்
பார்த்தது கிறீஸ்துவளாகும்படி போதுமான ...யாயாதா
ரம்."

"அதெப்படி அம்மா?"

"ஐயா, இந்தத் தேசத்தின் மதத்தைக் காப்பாற்றுட
படி, சகல நற்குணங்களும் நிறைந்த இம்மாசற்றபெண் சா
வதும், எவ்வித அக்கிரமங்களுஞ் செய்து மனுஷனென்ற
பெயருக்கே அவமானம் வரும்படி நடக்குந் துரோகிகள்
உயிரோடிருப்பதும், அவசியமானால், இப்படிப்பட்ட மதப்
இழிவுள்ள மதமென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஓ

இதோ இறந்து கிடக்கும் செல்வப் பெண், பெண்பாலார்க்
குச்சிறந்த ஆபரணமானவளென்று நீர் அறிந்தால் அவளைக்
கொன்றிருக்கமாட்டீர். ஈனகுலத்தானும் பரம துஷ்டனு
மான ஒரு உலவன், இப்பெண்மணியை எங்குந்தொடர்ந்து
போய் இவளைக் கல்யாணஞ் செய்து இவளுடைய சொத்
தை யெல்லாம் அபகரிக்கும்படி பிரயாசப்பட்டான். இந்த
அயோக்கியனை அக்னேசி கல்யாணஞ் செய்யமாட்டேனெ
ன்றதின் நிமித்தந்தான் இப்படித்தன் இரத்தத்தைச் சிந்தி
இறந்தாள்."

இப்படி பபியோலா பேசும்போது தனக்கு எதிரே
நின்ற புல்வியனைச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

புல்வியன் தாண்டிக் குதித்து நடுவில் வந்து:

"இதுவெல்லாம் பொய், அக்னேசி தான் கிறீஸ்துவ
ளென்று சொன்னதினாலே கொல்லப்பட்டாள்," என்று
சொல்ல, பபியோலா மிக்க கௌரவ மேன்மையோடு
சொல்வாள்:

"ஐயா அதிகாரியே, நான் சொல்லப்போகிற சங்கதி
யைச் சற்றுக் கேட்டு அது மெய்யோ பொய்யோவென்று
அறிய, அந்த நீசனுடைய முகத்தைக் குறிப்பாய்ப்பாரும்.
புல்வியா, இன்றுகாலமே, நீ அக்னேசி இடம் போய், அவள்
உன்னைக் கல்யாணஞ் செய்யச் சம்மதித்தால் அவள் உயி
ரை நீ காப்பாற்றுவாயென்றும், அவள் கிறீஸ்துவளாயிருப்
பதில் பாதகமில்லையென்றும் நீ சொல்லவில்லையா?"

புல்வியன் இடியோசை கேட்ட நாகம்போல் பயந்து
ஸ்தம்பாகாரமாய் நின்றான். எதுவும் மறுத்துச்சொல்ல
அவன் நா எழவில்லை. அதிகாரி சொல்வான்:

"புல்வியா, உன் திருட்டு விழி நீ குற்றவாளியென்று
காட்டுகிறது. நீ செய்தது பெருந் துரோகம். அதற்கு

உரியதண்டனை சாவு. நான் சாவின் தீர்ப்பு சொல்லுமுன் தப்பித்து ஓடிப்போ. இனி உன் முகத்தை எவர்க்குங் காட்டாதே. அம்மா நீதி சட்டப் பிரகாரம் இவனைத் தண்டிக்கவேண்டுமானால் சொல்லுங்கள். உங்கள் பெயரென்ன?

"என் பெயர் பபியோலா."

பபியோலா என்றதைக் கேட்டதும் அதிகாரி, அவள் தனக்கு மருகி ஆவாள் என்ற நம்பிக்கையோடு வெகு பட்சங்காட்டிச் சொல்வான்:

"அம்மா, உங்களைப் பற்றி நான் வெகுவாய்க் கேட்டிருக்கிறேன். அக்னேசி உங்களுக்குச் சொந்த பந்துவென்று எனக்குத் தெரியும். அவளுடைய சொத்து உங்களைச் சார்ந்தது."

பபியோலா அவனுக்கு நன்றி சொன்ன பின் சிராவுக்குச் சமிக்கை காட்டி, அவளும் நாலு வேலைக்காரிகளும் வந்தார்கள். அக்னேசியின் பிரேதத்தை பபியோலாவுஞ் சிராவுந் தூக்கி ஒரு பெட்டிக்குள் வைத்து அதின் மேல பட்டாடையை விரித்து வேலைக்காரிகள் தூக்கிக்கொண்டு போனார்கள்.

பிரேதத்தை எடுத்துப் போனவுடனே, சூழநின்ற கிறிஸ்துவர்கள், ஆண்பெண், பெரியவர் சிறியவர் அடங்கலும் நடுவில் வந்து சிந்தின இரத்தத்தை பஞ்சிலும் வெள்ளை, துணியிலும் எடுக்கும்போது, சேவகர்கள் அவர்களைத் தடுக்க பிரம்புகளாலுஞ் சாட்டைகளாலும் அடித்தாலுங் கிறிஸ்துவர்கள் பயப்படாமல் இரத்தத் துளி ஒன்றும் விடாமல் எல்லாத்தையும் எடுத்து தங்கள் வீடுகளில் வெகுபூசையுடன் வைத்துக் காப்பாற்றக் கொண்டுபோனார்கள்

குபேரசம்பத்துள்ள அரசன் தனது பட்டாபிஷேக நாளில் பொன்னுந் தங்கமும், முத்துநவரத்னங்களும், எங்கும் இறைத்து கனகாபிஷேகஞ், சொர்ணாபிஷேகஞ் செய்யும்போது, ஜனங்கள் எவ்விதம் ஆலசயோடு இவைகளை எடுப்பார்களோ, அதிலும் பதின் மடங்கதிகமாய் பூர்வீக் காலத்துக் கிறீஸ்துவர்கள், வேதசாட்சிகள் சர்வேசுரனுக்காகச் சிந்தும் இரத்தத்தை எடுக்க ஆசையுடன் வருவார்கள்.

உச-ம். அதிகாரம்.

பகையும் பழியும் மதியை மயக்கும்.

செல்வ அக்னேசி இறந்ததும் தேர்த்துல்லியன் அரசனிடம்போய், உரோமைப் பிரபுமகளான பாலிய சுந்தரியின் இரத்தத்தைச் சிந்தினதாலே, ஜனங்களுக்குள்ளே அதிருப்தியுங் கலகமும் உண்டாகிறதென்றும், இதற்கெல்லாங் காரணம் புல்வியனென்றும், பலவாறாய்ச் சொன்ன பின்பு அக்னேசியின் சொத்து வெகு சொற்பமென்றும், இதை இராஜன் தானே எடுத்துக் கொள்ளாமல், அக்னேசியின் நெருங்கின பந்துவாகிய பபியோலாவுக்குக் கொடுப்பதால், மகா இராஜா, தம்பிரஜைகளின் உயிரைத் தம் உயிர்போலக் காப்பாற்றும் பரோபகார சிந்தையுள்ள தர்மிஷ்டரென்று எல்லாரும் மெச்சு பேசுவார்களென்றும், தவிரவும், பபியோலா கல்விசாஸ்திர நூற்களில் சாலச்சிறந்த பெண்மணியென்றும், தேவர்களின் பேரில் பக்தி சிரத்தையுள்ளவளென்றும், இராஜாக்களின் தேவத்துவத்துக்கு அனுதினம் பூஜை செய்பவளென்றும், இவ்விதமாக இராயனைப் பசப்பி மயக்கும்படிக்கு ஏற்ற முகஸ்துதிகளைக் கூறினான்.

மாக்சிமியன் இதைக் கேட்டவுடனே குலுங்கச் சிரித்துச் சொல்வான் :

“அந்தப்பேதைப் பெண் நேற்று எனக்கு ஒரு தங்க மோதிரம் அனுப்பி செபஸ்தியான் உயிரைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று, அவனை அடித்துக் கொன்ற பின்பு, கேட்கும்படி வந்தாள். பெரும் பேதை. நல்லது அதிகாரி, நீ ஒரு பத்திரந் தயார் செய்து கொண்டுவா. நாம் முத்திரை பதிந்து கொடுக்கிறோம்.”

அதிகாரி தான் வைத்திருந்த பத்திரத்தைக் காட்டி :

“இராஜனே! தங்களுடைய தயாளமும் உதாரகுணமும் நான் நன்றாய் அறிவதால், இதோ பத்திரத்தை முன்னிதாய் தயார் செய்துகொண்டு வந்திருக்கிறேன்,” என்று சொல்ல, அரசன் அதற்கு முத்திரையிட்டபின் அதிகாரி வாங்கித் தன் மகன் கையில் கொடுத்தான்.

தேர்த்துல்லியஸ் இராஜ சமுகத்தைவிட்டுப் போன உடனே, புல்வியன் இராஜ பேட்டிக்கு வந்தான். இவன் அக்னேசி இறந்தபின்பு தன் வீட்டுக்குப்போய், உடையை மாற்றி, வாசனைத்திரவியங்களைத் தன்மேல் பூசி, அக்னேசி சொத்தில் தனக்கு வரவேண்டிய பாகத்தைக் கேட்கும்படியாய் வந்தான். வந்தவன் மனதில், காரியம் அனுகூலமாகுமென்கிற நம்பிக்கையில்லை. ஆகிலும் இது, தன் கடைசிப் பிரயத்தனமாதலால், ஆயிரம் வருதோ ஆயிரம் போகுதோ அதைத்தான் பார்க்கலாமென்று துணிந்தான்.

கொலு மண்டபத்திற்கு வந்து அரசனுக்கு தீர்க்க தண்டஞ் சமர்ப்பித்து நிற்கும்போது, மாக்சிமியன் கடுங்கோபத்தோடு, அடா உனக்கு என்ன வேணும் என் கேட்க, புல்வியன் சொல்வான் :

“இராஜனே! அக்னேசி கிறீஸ்துவளென்று காட்டிக் கொடுத்தவன் நான். தேச சட்டப் பிரகாரம் அவளைக் கொன்றுபோட்டார்கள். அவள் சொத்தில் எனக்குவரவேண்டிய பாகத்தை அட்டியின்றி கொடுக்க உத்தரவாகவேண்டும்.”

“அதெல்லாஞ் சரிதான். ஆனால் நீ இந்த அலுவலை முட்டாள் பயல்போல் செய்து கெடுத்துப் போட்டாயென்றும், உன்னால் ஜனங்களுக்குள் அதிர்ப்தியுங் கலகமும் உண்டாகின்றதென்றும் பிரஸ்தாபம். ஆனதால் நீ இச்சணமே நமது இராஜதானியைவிட்டு அப்பால் போகவேண்டும். நாம் ஒருவிசை சொன்னதை மறுவிசை சொல்லமாட்டோம். தெரியுமா?”

“தங்களது இராஜ சித்தப் பிரகாரஞ் செய்ய நான் என்றுந் தயாராய் இருக்கிறேன். ஆனால் எனக்குச் சேரவேண்டிய பாகத்தைக் கொடுக்கும்படி உத்தரவு செய்யுங்கள். நான் நிரம்பவும் ஏழையாய்ப் போனேன், இராஜனே,”

“மறுவார்த்தையின்றி வெளியே போ. நீ கேட்கும் [illegible]ம் உனக்கு வரமாட்டாது. அக்னேசி சொத்து முழுதும் அவள் பந்து பபியோலா பெயரால் பதிந்து ஆயிற்று.”

புல்வியன் மறு வார்த்தையின்றி எழுந்து அரசனை வணங்கி, எல்லாம் முடிந்தது, இனி வேறு கதியில்லையென்று வாய்க்குள் சொல்லிக்கொண்டு தன் வீட்டுக்குப் போனான்.

இவன் கூட்டாளி எவுரோட்டஸ் புல்வியனைப் பார்த்து இவன் முகக் குறியால் நம்பிக்கை எல்லாம் அறவே நீங்கினதென்று அறிந்து, இனித் தம் ஊருக்குப் புறப்படுவதுதான் புத்தியென்று வேண்டிய பிரயத்தனங்கள் செய்

தான். புல்வியன் ஊரை விட்டுப் புறப்படுமுன் தனக்கு ஒரு முக்கிய வேலை இருக்கிறதென்று வெளியே போனான். அச்சமயத்தில் எவுரோட்டனும் வில்போர்வீரர் இருந்த தெருவுக்குப் போய் ஜூபலாவை இரகசியமாய்க் கூப்பிட்டு, நஞ்சு கலந்த இரண்டு சிறு குப்பிகளை வாங்கிக்கொண்டான். அவள் இவைகளின் குணத்தைப்பற்றி ஏதோ சொல்லப்போகும் வேளையில், அபாக்யன் குடிவெறியோடு அங்கு வந்ததால், எவுரோட்டன் பயந்து குப்பிகளை மறைத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தான்.

இதுநிற்க, பபியோலாவின் சங்கதி என்ன? அக்நேசி இறந்த பின்பு பபியோலா கிறீஸ்துவளானாளா? இன்னம் ஆகவில்லை. கிறீஸ்து வேதத்தைப் பற்றி அவளுக்குத் தெரிந்தது எவ்வளவு சொற்பம்! செபஸ்தியாரும், அக்நேசியும் கிறீஸ்துவர்களாய் இருந்தார்களென்றும், அதினாலே அவர்கள் குணமும், நடத்தையும் வெகு சீராய் இருந்ததென்றும், மற்ற மதஸ்தரிடத்தில் இல்லாத மன எழுச்சியுங், கௌரவ மேன்மையும், அறநெறி ஒழுக்கமும் கிறீஸ்து மதஸ்தரிடத்தில் உண்டாய் இருக்கிறதென்றுங் கண்டாள். சீரா தனக்குப் பலமுறை சொன்ன வேத விஷயங்களை யோசித்துப் பார்க்கையில் அவளும் அக்நேசியைப் போலக் கிறீஸ்துவளாய் இருக்கக் கூடுமென்ற நினைவும் வந்தது. இவ்வளவு தான் பபியோலா கிறீஸ்து வேதத்தைப் பற்றி அறிந்தது.

சேசுநாதர்சுவாமி ஸ்தாபித்த வேதத்திலுள்ள ஆத்தும இரட்சணியத்துக்கு அத்தியாவசியமான [illegible]ம. சத்தியங்களில் ஒன்றும் இவளுக்குத் தெரியாது. விசுவாசம், நம்பிக்கைத், தேவ சிநேகமென்ற வேத ஆதாரமான புண்ணியங்களைப்பற்றி இவள் கேட்டதில்லை. சர்வேசுரன் தேவ

சுபாவத்தில் ஒருவராயினும் அதி அற்புத வகையில் திரித்துவமாய் இருக்கிறாரென்றும், இரண்டாம் ஆளாகிய தேவசுதன் மனுஷர்களுக்காக மனிதனாய்ப் பிறந்து, துன்பப்பட்டு, தமது இரத்தத்தைச் சிந்தி, உயிரைப் பலியாய்க் கொடுத்து இவ்விதமாய் மனிதரை இரட்சித்தார் என்றும், பபியோலா இன்னம் அறியவில்லை. சகல நன்மை வரங்களை மனிதருக்குக் கொண்டுவருங் கால்வாயும், மனுஷர்களுக்கெல்லாம் உத்தம தாயுமான தேவமாதாவைப்பற்றி ஒன்றுந் தெரியாது. சேசு மரியே சூசை என்னுந் தேனினும் இனிய இத்திரு நாமங்களைப் பபியோலா இன்னம் உச்சரித்ததில்லை. மனிதருக்கு இரட்சணிய உதவியாய் சேசுநாதர்சுவாமி ஏற்படுத்திய தேவத்திரவிய அநுமானங்கள் இவையென்றுந், திருச்சபையில் இருக்குஞ் செபதபம் இஷ்டப் பிரசாதமாகிற திரவிய பொக்ஷங்கள் இத்தன்மைதென்றும், இவளுக்குத் தெரியாது.

ஆகையால் பபியோலா தன் வீட்டுக்குப் பெருந்துக்க பாரத்தோடு போனாளே அன்றி கிறீஸ்துவளாய்ப் போகவில்லை. வீட்டிற் சென்றவுடன் தன் வேலைக்காரரில் எவருந் தன்னிடம் வரக்கூடாதென்று கற்பித்து, அவர்களை வெளியே அனுப்பி, தன் அறைக்குள் தனிவாசமாயிருந்து அன்று நடந்த சங்கதிகளின்பேரில் யோசனையாயிருந்தாள். தாயானவள் தன் கண்ணுக்குக் கண்ணாகவும் பிராணனுக்குப் பிராணனாகவும் வளர்த்தப் பிள்ளையை இழந்தால் எவ்வளவு துக்கப்படுவாளோ, அவ்வளவு பபியோலா அக்நேசியை இழந்ததனால் விசனப்பட்டு சொல்வாள்:

"ஆ! அக்நேசி, எவ்வளவு நற்குணம், நற்செய்கையுள்ள செல்வமாது. கபடு சூது அறியாத மாசற்ற சுந்தரி. சர்வ இலட்சணங்களும் அமையப் பெற்ற குணபூஷணி.

அக்நேசி என்னைவிட்டுப்போனபின் இப்போ எங்கே இருக்கிறாள்? இந்த உரோமானர் மதக் கொள்கைப் பிரகாரங் காற்றாய்ப் பறந்து மறைந்துபோனாளோ? அல்லது ஓர் மிருகமாய் மாறி மறுபடியும் பிறக்கப்போகிறாளோ? அல்லது சுத்த சூனியமாய் அழிந்து போனாளோ? இவ்விதகதி அக்நேசிக்கு வருவது புத்தி ஞாயத்துக்கும் புண்ணிய ஒழுக்கத்துக்கும பரம்பர விரோதமாகும். இப்போ அக்நேசி மகா உன்னத பதவியிலிருந்து பாக்கியம் அனுபவிக்கவேண்டும்.

"நான் அறிந்தவர்களில், எதார்த்தமும், யோக்கியதையும், நல்லொழுக்கமுமுள்ள எல்லோரும், நேசர் மதமென்று சொல்லுங் கிறிஸ்துவ மதஸ்தராயிருப்பது என்ன விகாரமானது? இன்னஞ் சீரா ஒருத்தி மாத்திரம் இருக்கிறாள். அவளை நாளைக்குக் கேட்கவேண்டும்.

"இவர்களைத் தவிர, நான் அறிந்த மற்றவர்களெல்லாரும் எவ்வளவு அயோக்கியர். பொய், களவு, வஞ்சகம், துர்மார்க்கம், கொடுமை ஒன்றுக்கும் அஞ்சாத பெருந்துஷ்டர். புல்வியஸுங், தேர்த்துல்லியனும், மாக்சிமியனுங், கல்பூரணனும் இவர்களைப்போன்றவர்களும், மனுஷவத்துக்கு அவமானமான கொடிய பாபிஷ்டர்."

பபியோலா இவ்விதமாய் யோசிக்கும்போது, அம்மனம் நிலையின்றி பாசிபோல் தளம்பி அலைந்தது. பாலைவனத்தின் மணற்காட்டுத்தரையில் நடக்கிறவன், அமிர்த ஜலமுள்ள ஊற்றைக் காணாவிட்டால் உபத்திரவப்படுவதுபோல், இவளும் காய்ந்து, வரண்ட தன் மனதின் ஆசையைத் தணிக்க திவ்வியமான ஜலம் எங்கேயிருந்து கூடுமென்று அறியாததால் மயங்கிச் சோர்ந்தாள்.

இவ்விதஸ்திதியிலிருக்கும்போது, மகா இராஜாவினிடமிருந்து ஒரு தூது வந்திருக்கிறதாக காசியஸ்தன் அறிந்து, அவனைப் பபியோலாவினிடத்தில் கூட்டிப் போகாவிடில், அது அரசனுக்கே அவமானமாகுமென்று பயந்து, உள்ளே அவனை அனுப்பினான்.

உரோமைச் சக்கரவர்த்தியினிடமிருந்து தூதாய் வந்தவனையும், அவனிருந்த கோலத்தையும், பபியோலா பார்த்து அதிசயித்து நின்றாள். தூதாய் வந்தவன் கோர்வீனன். வெகு விகாரமான உடை அணிந்து, ஆசார உபசாரங்களைப் பெருமிலேச்சனைப்போல் செய்து, தான் மனப்பாடமாய் உருப்போட்டு வந்த அர்த்த சாரமற்ற இழிமொழிகளை அரைகுறையாய் படபடப்புடன் சொல்லி, கடைசியில் அக்நேசியின் திரவிய பூஸ்திதிகளைப்பற்றிய இராஜ கட்டளையையுந் தனது எதார்த்தமான காதலையுஞ் செல்வமாதின் பாதத்தில் வைப்பதாக முடித்தான்.

இம்மிலேச்சன் இராஜ கட்டளையையுந் தன்காதலையுங் கூட்டிச் சொன்னதின் பயன், பபியோலா கண்டுபிடியாமல், கோர்வீனனைப்பார்த்து, நான் அரசனுக்கு மெத்த நன்றி அறிந்திருப்பதாகவுங் கூடுமானபோது நேரே வந்து அவருக்கு வந்தனஞ் சொல்லுவதாகவுஞ் சொல்லி அனுப்பினாள்.

அதற்கு கோர்வீனன் மனந்தடுமாறிச் சொல்வான்: "அம்மா, பூங்கொடிமாதே, இந்த சொத்துகள் எல்லாம் பறிமுதலானபோது என் தகப்பனார் தான் வெகு பிரயாசைப்பட்டு உங்கள் பேருக்குப் பதியும்படி செய்தார்."

"இவ்வளவு பிரயாசை அவசியமில்லை, ஏனெனில் அக்நேசியின் சொத்துகள் எல்லாம் என் பேராலே வெகு

காலத்துக்கு முன் பதிவாய் இருக்கிறது. இதின் நிமித்தம் இவைகளைப் பறிமுதல் செய்வது தேசசட்டத்துக்கு விரோதம்."

கோர்வினன் என்ன சொல்வது என்று அறியாமல் திண்டாடி விழித்தான். அதன் பின்பு அவளைப் பாணிக்கிரகணம் பண்ண தனக்குள்ள காதலை மறைவாய்க் குளறும்போது, பபியோலா அதைக் கண்டு பிடியாமல் தன்னிடம் ஏதோ பரிசு கேட்கிறனுக்குமென்று, நல்லது, பார்த்துக்கொள்ளலாமென்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டாள்.

கோர்வினன் தான் கோரிப்போன மணமுகூர்த்தம் அனுகூலமாய் முடியுமென்று அக்களிப்புடன் வீட்டுக்குப் போனான்.

அவன் போன பின், பபியோலா தனியே இருந்து கடந்த விஷயங்களைப்பற்றி முன்போல் யோசித்துக்கொண்டிருந்தாள். சூரியன் அஸ்தமிக்க இன்னம் இரண்டு நாழிகைதான் இருந்தது. அன்று காலமே புல்வியனோடு நடந்த சம்வாதம் அவள் நினைவில் வந்தது. அதை நினைக்கவும் மனதில் கோபம் பொங்க, அதை அடக்கிச் சொல்வாள்: "அந்தப் பரிபாவி முகத்தில் இனி நான் விழிக்கவே மாட்டேன். இன்றோடு தொலைந்து போனான்."

இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லிமுடிக்கவே, கதவின் கிட்ட யாரோ ஒருவன் நிற்பதாகக் கண்டாள். இது வெறுங் கனவோ நினைவோவென்று மனதில் போராடிக்கொண்டிருக்கையில், அங்கு நின்றவன் கிட்ட வந்து கேட்பான்:

"அம்மா, நீங்கள் யாரை நினைத்து அந்த ஆசி வசனங் கூறினீர்கள்?"

பபியோலா கடுங் கோபத்தோடு சொல்லுவாள்:

"புல்வியா, உன்னை நினைத்துத்தான். நீ தான் நான் இருக்கும் வீட்டுக்குள்ளும், அந்தரங்கமான அறையிலும் துராகிருதமாய்ப் பிரவேசிக்கிறவன். அக்நேசியை நீ இன்று கொன்றதைப்பற்றி நான் துக்கமாய் இருக்கும் நாளிலும் என் வீட்டுக்குள் வந்திருக்கிறாய். மறுவார்த்தையின்றி வெளியே போ. இல்லாவிட்டால் என் ஊழியர்கள் வந்து உன் பிடரியைப் பிடித்து வெளியே தள்ளுவார்கள்."

"தள்ளும்போது பார்க்கலாம், ஆனால் நான் இப்போ சொல்லுவதைப் பதறாமல் கேள். இதுதான் கடைசிவிசை நான் உன்னைப் பார்ப்பது. நம்மிருவருக்குமுள்ள பலநாள் கணக்கை தீர்க்கவேண்டும். உன் ஊழியர் வந்து என் பிடரியைப் பிடித்துத் தள்ளுவதை நீ கவனிக்கவேண்டாம். அவர்களுக்கு நீ கொடுத்த உத்தரவுப் பிரகாரம் எல்லாரும் வெளியே போய்விட்டார்கள். நீ கதறி அலறினாலும் அவர்கள் கேட்கமாட்டார்கள்."

புல்வியன் சொன்னது மெய்தான். கோர்வினன் வெளியே வந்த சமயம் பார்த்து, இவன் உள்ளே போய், தானும் இராஜதூதனாய் வந்ததாகச் சொன்னபோது, தூதின்மேல் தூது இன்று வருவதால் ஏதோ விசேஷம் இருக்கவேண்டுமென்று ஊழியர்கள் எண்ணி, ஆச்சரியப்பட்டுச் சற்று தூரத்தில் போய் சாவகாசமாய் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

புல்வியன் பபியோலாவுக்கு எதிரில் உட்கார்ந்து சொல்வான்:

"அம்மா, உன் வீட்டுக்குள்ளே உன் அனுமதியின்றி வந்ததைப்பற்றியும், நீ என்னைக் குறித்து சொன்ன வசை மொழிகளை நான் மறைவில் நின்று கேட்டதைப்பற்றியும்,

நீ ஆயாசப்படவேண்டியதில்லை. துல்லியன் என்ற சிறையில் நீ எனக்குப் படித்துக் கொடுத்த பாடத்தைத்தான் நான் உனக்கு ஒப்பித்தேன். ஆனால் என் கணக்கு அதற்கு முந்தியே துவக்குகிறது. உன் தகப்பனார் வீட்டுக்கு முதல் விசை நான் வந்த போது அங்கேயிருந்த ஒப்பற்ற யௌவன சுந்தரியை நான் பார்த்தவுடனே அவள் பேரில் எனக்குக் காதல் உண்டாக, அவளும் என் ஆசைக்கு இசைவாய் வந்தாள்."

"அடா மூடா! உனக்கும் அக்நேசிக்கும் எள் பிரமாணமும் ஸ்நேகம் இருந்ததில்லை. நீ சொல்வது பொய்."

"கேள் பபியோலா. அக்நேசி மனதில் என் பேரில் காதல் இருந்ததென்று உன் தகப்பனாரே பலமுறை சொன்னார். அவர் எங்கள் இருவருக்கும் நல்ல முகூர்த்தத்தில் கல்யாணம் நடக்கவேண்டுமென்று ஆவலாய்க் காத்திருந்தார்."

"என் தகப்பனாருக்கு அக்நேசியின் குணமுங் கருத்தும் நன்றாய்த் தெரியாததால் இப்படிச் சொல்லியிருக்கலாம். ஆனால் அக்நேசி எனக்கு ஒன்றும் மறைத்ததில்லை."

"ஒன்று மறைத்ததில்லை. அவள் தான் கிறீஸ்துவள் என்பது ஒன்று மாத்திரம் மறைத்து வைத்திருந்தாள் அல்லவா?"

"போதும், புல்வியா, போதும். வீணில் வம்பளக்காதே. அக்நேசி உன்னைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் நச்சு நாகத்தைப் பார்த்தாற்போல் அஞ்சினாள். இது வாஸ்தவம்."

"ஆமா. அதற்குக் காரணம் யார்? நீயுஞ் செபஸ்தியானுங் கூடிக்கொண்டு, என்மேல் இல்லாததும் பொல்லா

ததும் அக்நேசியினிடஞ் சொல்லி அவள் மனதைக் கலக்கி, என்னை நீக்கி வைத்து, செபஸ்தியானை அவள் மணமுடிக்கும்படியாய் நீங்கள் பிரயாசப்பட்டீர்கள். அவனுக்குத் தக்க தண்டனை கடைசியில் வந்தது."

"புல்வியா........"

"வீணாய்க் கோபிப்பதில் பலனில்லை. நான் சொல்லவேண்டியதெல்லாஞ் சொன்னபின் தான் போவேன். நீ என்னை அவமானப்படுத்தினாய். அக்நேசி பேரில் என் மனதிலிருந்த சிநேகத்தைக் கடும் பகையாக்கினாய்."

"சிநேகமா? உன் மனதில் அக்நேசி பேரிலா? அக்நேசியின் யதார்த்தம், விவேக விளக்கம், கற்பு, நாணம், மாசற்ற குணமுதலிய சிறந்த இலட்சணங்களின் மணமும் நீ அறிவாயா? கொடிய கோநாய்க்கு ஆட்டுக் குட்டியின் சாது தெரியுமா? புறாவின் கபடமின்மையைப் பிராந்து மதிக்குமா? நீ ஆசைப்பட்டு தேடினதெல்லாம் அக்நேசியின் சொத்து. இதற்காகத்தான் நீ அம்மாதைச் சுற்றிச் சுற்றி, மாய நடிப்புக்காட்டி, கள்ளவேஷம்போட்டு, அவளை உன் வலைக்குள் இழுக்க முயன்று வந்தாய்."

"நீ சொல்வது பொய், அக்நேசியைக் கல்யாணம் பண்ணும்படி வேண்டிய நிதி என் கையிலிருந்தது."

"சீ! புல்வியா, உன் பூர்வோத்திரமெல்லாம் ஊரெல்லாம் அறியுமே. புஷ்பகவிமானத்திலிருந்து குதித்தவன் போல் நீ வெகு டம்பமாய்த் திரிந்தாலும் இதுவெல்லாம் மற்றவர் வாயில் மண்போட நீ எடுத்த வேஷமல்லவா? போ, இங்கே நிற்காதே. நீ கால் வைக்கும் இடத்தில் கொள்ளை நோய் உற்பத்தியாகும்."

"அவ்வளவு சீக்கிரம் நான் உன்னைவிட்டுப் போவதில்லை. கேள், ஆணவங்கொண்ட பேதையே! நீ என் பிறை

ப்பைக் கெடுத்தாய். என்னை ஜாதிப் பிரஷ்டனாக்கினாய். எல்லாரும் என்னைப் பழித்து நகைக்கும்படி செய்தாய். நான் உளவனென்றும், களவனென்றும், துரோகியென்றும், துன்மார்க்கனென்றும், ஊரெல்லாங் கேட்க பறை அடித்தாய். இன்று காலமே நாலுபேர் கூடிய சபையில், நகர் அதிகாரிமுன், நீ பெண்களுக்கு இயல்பாயுள்ள நாணத்தைக் காலால் மிதித்து, என்பேரில் பெரும்பழி சுமத்தி, எல்லார் பகையையுமூட்டி, தகாத வசைகளைச் சொல்லி, வாயில் வந்தபடி தூஷித்தாய். ஆஹா! இலட்சணமே! குலமாதர்க்குரிய குணத்தால் சிறந்தவளே!"

"புல்லியா, கேள். இந்த இராஜதானியை விட்டு எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் நீ போவாயோ அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் தர்மமும் புண்ணியமுந் தழைத்துச் செழித்து ஓங்கி வளரும். நல்லது என் வீட்டை விட்டுப் போ. நீ போகாவிட்டால் நானே போவேன்." என்று சொல்லி பபியோலா எழுந்திருந்தாள்.

"நானும் போகமாட்டேன், நீயும் அசைய மாட்டாய்" என்று புல்லியன் சொல்லி, அவள் கையைப் பலாத்காரமாய்ப் பிடித்து அவள் இருந்த ஆசனத்தின் மேல் தள்ளினபின்பு சொல்வான்:

"எச்சரிக்கை, என் கையை விட்டு நீ தப்பிக்கப் பார்த்தால், அல்லது யாரையாவது துணைக்குக் கூப்பிடும்படி நீ கூக்குரலிட்டால், அதுவே உன் உயிருக்குக் கடைசி முடிவாகும். கேள், நீ என்னை இவ்வளவு தூரம் அவமானப்படுத்தின பின்பு எனக்கு வரவேண்டிய சொத்தையும் நீ அபகரித்துக் கொண்டாய் நீலி! எனக்குச் சொந்தமானதை நீ திருடிக்கொண்டாய்."

பபியோலா, பொங்கி எழும்பிய கோப மிகுதியால் தனக்கு வர இருந்த ஆபத்தைக் கவனியாமல் சொல்வாள்:

"அடா கொடியா, என் சொந்த வீட்டில் நீ இருந்துகொண்டு என்னைத் திருடி என்று சொல்லவுந் துணிந்தாயா?"

"நீ திருடி, பெருந்திருடி. அதற்கு இதுதான் கணக்குக் கொடுக்கும் நாள். அக்நேசி சொத்தில் எனக்குப் பங்கில்லையா? அக்கிரமத்தாலோ, அநியாயத்தாலோ, எவர் குடியைக் கெடுத்தாலோ, இருக்கட்டும், இதை நான் பெறும்படியாய், இராப் பகல் தூக்கமின்றி, மனக்குத்தின் உபத்திரவத்தால் அவஸ்தைப்பட்டு, பலபேருடைய வசைமொழிகளைத் தாங்கி, தக்க திருஷ்டாந்தந் தேடும்படி நாலு திசையிலும் நாய் போல் அலைந்து திரியவில்லையா? இவ்வளவு உழைத்த பின்பு எனக்குப் பங்கில்லாமற் போமா? இரத்தத்தைச் சிந்திய பழி பாதகத்தால் வந்த பணம் என்பாயோ? இருக்கட்டும். நாய் விற்ற காசு குலைக்குமா? நாவின் முளைத்த செடி நாறுமா?"

பபியோலா தன் முன் நிற்பவன் கோப மிகுதியால் வெறிகொண்டு, மதிமயங்கி, தன் சுய அறிவின்றி, பேசுகிறான் என்று கண்டு சற்றுப் பயந்தாலும், மன நிலைமாறாமல், அஞ்சாத் துணிவோடு அமர்ந்து பேசி, புல்லியனை உற்று நோக்கிச் சொல்வாள்:

"புல்லியா, என் வீட்டை விட்டு தயவு செய்து போ. உனக்குப் பணம் வேண்டுமானால், நான் கொடுக்கிறேன்."

"அக்நேசியின் பணந்தான் எனக்கு உரிய பணம். நீ அதை அநியாயமாய் அபகரித்தாய். அதென்ன மேன்மை மேல் இருப்பது? இராஜ [illegible] பக்கிரமா? எப்

படி இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் உன்னிடம் வந்தது? அக்நேசு சாகுமுன் இதைத் தயார் செய்து அவள் எப்போ தொலைந்து போவாள் என்று நீ காத்திருந்தாய் அல்லவா? ஆஹா! நீலி! வெளிக்கு மாத்திரந் தர்ம தேவதைபோல் நடித்தாய்! அக்நேசிபேரில் பட்ச பாந்தவமுள்ளவள் போல பதறி உதறினாய்! அவள் சிறையில் இருக்கும்போது வெகு துக்கப்பட்டவள் போல கள்ளக் கண்ணீர் சிந்தினாய்! வேஷம் போடுவதில் மகா சமர்த்தி! இவையெல்லாஞ் செய்துகொண்டே அக்நேசியின் சொத்துகளை எல்லாஞ் சுருட்டி மடக்கும்படி இரகசியமாய் இந்தப் பத்திரம் எழுதி, மாக்சிமியனுக்குத் தூபங் காட்டி மயக்கி இராஜ முத்திரைப் பதியச் செய்தாய்! ஆஹா பபியோலா! உன் பவுஷு எல்லாம் இவ்வளவு தானா?"

"அடா புல்வியா, போதும், போதும், என் வீட்டை விட்டு வெளியே போ."

"இன்னங் கேள். இப்படி எனக்குச் செல்லவேண்டிய பணத்தை நீ கபடமாய் அபகரித்துக்கொண்டு, கையில் ஓடு எடுத்துப் பிழைக்கும்படியான ஸ்திதியில் என்னை விட்ட பின்பு, இப்போது என்மேல் இரக்கமுள்ளவன்போல் நீ எனக்குத் தர்மஞ் செய்ய வருவது மகா யோக்கியம்!"

பபியோலா போகும்படி மறுபடியும் எழுந்தபோது புல்வியன் அவள் கையை உன்மத்தன் போல் குரங்குப் பிடியாய்ப் பிடித்து, கண்களிலிருந்து நெருப்புப் பொறி பறக்கச் சொல்வான்:

"கேள், இது தான் உனக்காகிலும் எனக்காகிலும் கடைசி வார்த்தை. நீ அநியாயமாய் அபகரித்த சொத்தை எனக்குக் கொடு. துரோகஞ் செய்தவன் நானாகவும்

அதின் பலனை அனுபவிப்பவள் நீயாகவும் இருக்கக்கூடாது. என் அக்கிரம செய்கையால் நான் சம்பாதித்ததை என் பெயருக்குப் பதிந்து கொடு. அப்போத் தான் நான் போவேன். இல்லாவிடில் நீயே உனக்குச் சாவின் தீர்ப்பைப் பதிந்து கொடுப்பாய்."

பபியோலாவின் சௌரிய வீரமும், மனதின் திடமுஞ், சற்றுந் தளரவில்லை. உரோமைப் பிரபு புத்திரிக்குரிய இராக்ஷஸ மன வலியும், அஞ்சாத் துணிவும், பேராண்மையும், ஆபத்து மிகவே அவையும் பெருகி மிகுந்தன. விரிந்து பரவிய தனது உடையைக் கூட்டிச் சேர்த்து, சிறந்த கௌரவ ஆண்மை முகத்தில் விளங்கச் சொல்வாள்:

"புல்வியா, நான் சொல்வதைக் கேள். இதுதான் என் கடைசி வார்த்தையானாலும் இருக்கட்டும். அக்நேசியின் பூஸ்திதியை உனக்கா கொடுக்கும்படி நீ கேட்கிறாய்? வழியிலிருந்து பிச்சை எடுத்துப் பிழைத்து வரும் எவனுக்காவது கொடுப்பேன். உனக்கு அக்நேசியின் சொத்தில் இருந்து ஒரு காசுங் கொடுக்கமாட்டேன். உன் கை எதையுந் தொட்டால் அது அவலட்சணமாகும். எனக்குச் சொந்தமானதில் உனக்கு எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவு எடுத்துக்கொள். நேற்று இராத்திரி அக்நேசிக்கு நீ சொன்னதுபோல், எனக்கும் ஜீவனோ சாவோ எது வேண்டுமென்று கேட்கிறாய்? இவ்விரண்டில் எதை நான் கேட்பது யுக்தமென்று அக்நேசி எனக்குக் காண்பித்தாள். போ, என் வீட்டில் நிற்காதே."

"போகவா? நான் பாடுபட்டுத் தேடிய சொத்தை உன் கையில் விட்டு நான் ஓடெடுத்து பிச்சைவாங்கவா? நீ செல்வமுள்ள சீமாட்டியாய் சுகமாய் வாழ, நான் கை

யில் காலின்றி காற்றாய்ப் பறக்கவா? இது கூடாது. என்னைத் தரித்திர தசையிலிருந்து இரட்சிக்க உன்னாற் கூடாவிட்டால், நீ அநியாயமாய் அபகரித்த சொத்தை அநுபவியாதபடி தடுக்க என்னாற் கூடும். இதற்காகத் தான் நான் இங்கே வந்தேன். இதுதான் பழிவாங்க என்றாள். இதோ எமன் ஓலை, வாங்கிப்படி.”

புல்வியன் இவ்விதம்பேசும்போது, தன் இடதுகையால் பபியோலாவைப் பிடித்து, வலதுகையால் தன் நெஞ்சின் உடையின் கீழ் மறைத்து வைத்திருந்த கட்டாரியை மெதுவாய் எடுத்து, பேசிமுடிந்ததும் அவளைக் கீழே தள்ளி, தலைமயிரைக் கையால் பிடித்தான். பபியோலா அவனை எதிர்த்துப்போராடவில்லை. கதறி அலறிப் பதறவில்லை. சோபதாபமாய் மயங்கினதாலும், உரோமைப் பிரபு புத்திரிக் கியல்பான சுயயோக்கியதையாலும் ஒன்றும் பேசவில்லை. கீழே விழுந்தவள் தன் கண்களை மூடும்போது மின்னலைப் போல் பளிச்சென்று ஏதோ ஒன்று மின்னுவதாகக் கண்டாள். புல்வியனுடைய அக்கினி கக்குங் குரூர கண்களோ அல்லது ஒளிவிட்டு மின்னிய கட்டாரியோ?

கண்களை மூடின மறு நிமிஷத்தில் தன்மேல் ஏதோ பெரும் பாரம் விழுந்து கிடப்பதாகத் திணறி திக்கு முக்காட, அவள் மேல் இரத்தம் பொங்கி கொதித்து ஓடுவதை உணர்ந்தாள்.

அச்சமயத்தில் மெல்லிய குரல் சப்தம் இவள் காதில் சப்தித்தது: “ஆ! ஊரோன்ஸியா, கொல்லாதே, கொல்லாதே, நான் உன் சகோதரி மீரியா.”

புலவியன் கடுஞ் சினத்தோடு: அது பொய், பொய், என் கையைத் தடுக்காதே, என்று சொல்ல, பபியோலா

அறியாத ஓர் பாஷையில் இருவரும் ஏதோ சொன்ன பின்பு, அவன் தன் பிடியை விட்டு, கையிலிருந்த கட்டாரியைக் கீழே வீசி எறிந்து, அந்த அறையை விட்டு வெளியே ஓடும்போது கதறிச் சொல்வான்:

“ஓ கிறீஸ்துவே! நீயே என்னைப் பழிவாங்கினாய்!”

பபியோலாவுக்கு அறிவும் பலனுந் திரும்பி வர தன் மேல் கிடந்த பெரும் பாரத்தைக் கையால் தூக்கி கீழே தள்ளி, எழுந்து பார்க்கும்போது ஓர் பெண் இரத்தத்தில் தோய்ந்து செத்தாற்போல் கிடப்பதைக் கண்டாள்.

இப்படிக் கிடந்தவள் விசுவாசந் தவறாத சீரா. பபியோலாவும் புல்வியனுஞ் சமவாதஞ் செய்து, புல்வியன் தன் கட்டாரியை எடுத்து வீசுஞ் சமயத்தில், சீரா தற்செயலாய் வந்தவள் தன் எஜமானியின் உயிரைக்காப்பாற்ற தன் உயிரைப் பலியாய்க் கொடுத்தாள்.

௨௫-ம் அதிகாரம்.

குருவும் பண்டிதரும்.

தர்மகுண பூஷணி சீரா காண்பித்த உத்தம சிநேகத்தின் அடையாளத்தை பபியோலா கண்டு பிரமித்து நின்றாலும், அவள் பட்ட காயத்திலிருந்து இரத்தம் மளமளவென்று ஓடிவந்ததால், அதைத் தடுக்கும்படி கீழே கிடந்த துணியை எடுத்து காயத்தைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கும்போது, வேலைக்காரர், புல்வியன் வீட்டுக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்த அலக்கோலத்தைக் கண்டு, ஏதோ மோசம் வந்திருக்கவேண்டுமென்று உள்ளே ஓடி வந்தார்கள்.

பபியோலா அவர்கள் எல்லாரையும் வெளியே நிற்கும்படி செய்து, யுபுரோசினையுங் கிரேசியாவையும் மாத்திரம் உள்ளே தனக்குத் துணையாய்க் கூப்பிட்டு வேலைக்காரரில் ஒருவனை, தியோனீசியுஸ் என்ற பண்டிதரை உடனே கையோடு அழைத்து வரும்படி அனுப்பினாள். வைத்தியர் வந்து சீராவின் காயத்தைச் சோதித்துப் பார்த்து இப்போதைக்கு அவ்வளவு மோசமில்லை என்று சொன்னார். புல்வியன் பபியோலாவின் நெஞ்சுக்கு நேரே தன் கட்டாரியை எய்யப் போகுஞ் சமயத்தில், இவன் செய்த சத்தத்தைக் கேட்டு அங்கு மெதுவாய் வந்த சீரா, தன் எஜமானிக்கு வர இருந்த பிராணாபத்தை விலக்க, அவள் முன்னே பாய்ந்து வர, கட்டாரி இவள் கழுத்தில் பட்டது. புல்வியனுடைய கையிலிருந்த ஆயுதத்தைப் பறித்து அவனைத் தடுக்க தன்னாற் கூடாதென்றும், கூச்சலிட்டு மற்ற வேலைக்காரரைக் கூப்பிடுவதென்றால், அதற்குள் படுகொலை முடிந்துபோகுமென்றுஞ் சீரா நினைத்து, தன் செல்வ சீமாட்டியின் உயிரைக் காப்பாற்றத் தன் உயிரைப் பலியாய்க் கொடுக்கத் துணிந்து நடுவில் வந்தாள்.

ஆகிலுஞ் சகோதரனே தன் உடன் பிறந்த சகோதரியைக் கொல்லுங் கொடுந்துரோகத்துக்குப் புல்வியன் உள்ளாகாதபடி, தான் யாரென்று அவனுக்கு அந்த சமயத்தில் சொல்லி அதின் திர்ஷ்டாந்தமாக அவன் அந்த வீட்டிலே சில வருஷங்களுக்கு முன்னே எடுத்த ஜரிகைத் துண்டின் விஷயத்தை அவனுக்கு ஞாபகப்படுத்தினாள்.

தியோனீசியுஸ் என்பவர் காயத்தைக் கட்டி பிராஞ்ஞையின்றிக் கிடந்த சீராவுக்கு வைத்தியோபசார பக்குவங்கள் செய்து, சித்தஸ்வாதீனம் அவளுக்கு வந்தபின், அவள் சத்தம் சந்தடி இன்றி அமர்ந்திருக்கவேண்டுமென்றும், அடுத்தநாள் அதிகாலையில் அவளைப் பார்க்க வருவதாகவுஞ் சொன்னபின், சீராவின் காதுக்குள் ஏதோ ஓர் இரகசியஞ் சொன்னார். அதைக் கேட்டவுடனே சீராவின் முகஞ் சந்தோஷத்தால் பூரிக்க, அவர் பிரயோகித்த எந்த அவுழ்தத்தைப் பார்க்கிலும் இது அதி உத்தமமாகத் தோன்றினது.

பபியோலா சீராவை நவமணிகள் அழுத்திய அழகிய தன் மஞ்சத்தில் கிடத்தி வேலைக்காரர் எல்லாரையும் வெளியில் இருந்த அறைக்கு அனுப்பிவிட்டு, அகோராத்திரம் தன் அடிமையின் கிட்ட இருந்து அவளுக்கு வேண்டிய உதவி எல்லாந் தன் கையாலே செய்தாள்.

இப்பெண்களின் நாயகம், தானே மிகவுங் களைத்துச் சோர்ந்து புல்வியனோடு செய்த சமவாதத்தால் சுரங்கொண்டவன் போலே வருந்தினாலும், நடுச்சாமமட்டும் சீராவின் கிட்ட இருந்து, பண்டிதர் குறித்த பல அவுழ்தங்களைக் கொடுத்து வந்தாள். அதன் பின் சற்று இளைப்பாறும்படி சீராவின் கட்டிலின் கிட்ட படுக்கப்போனாள். அச்சமயத்தில் பபியோலாவின் நினைவில், சீரா தனக்கு அறநெறி ஒழுக்கத்தைப்பற்றி சொன்ன தர்ம படிப்பினைகள் எல்லாம் வந்தது: பபியோலா சொல்வாள்:

“இவைகளை நான் கேட்டபோது, அவைகள் அதி அற்புதமான வெறுங் கோட்பாடுகளே அன்றி, அனுஷ்டிக்கத் தக்கவைகள் அல்லவென்று தோன்றின. புண்ணிய கிரியை செய்யும்போது, மனிதர் அதைப் பார்த்து மெச்சிக் கொள்ளத் தேடாமல், எங்கும் பிரசன்னராய் இருக்குஞ் சர்வேசுரன் ஒருவர் பார்த்தால் போதுமென்று எண்ணிச் செய்வதே உத்தம தர்மம் என்று சீரா சொன்ன

போது, இது கேட்கப் பிரியமானதாயினும், அநுசரிக்க சாத்தியப்படாதென்று நான் எண்ணினேன். சீராவோ, அன்று எனக்குச் சொன்னதுபோல இன்று நடந்து காண்பித்திருக்கிறாள். எனக்குப் பதிலாய் சாகும்படி இவள் நடுவில் வந்தபோது யாருடைய புகழ்ச்சியையுந் தேடி இவள் வரவில்லை. இவள் சொல்லுஞ் செய்கையும் என்றும் இசைவாய் வேறுபாடின்றி இருக்கின்றன. இவ்விதம் மனம், வாக்கு, செய்கை ஆகிய இம்மூன்றையுஞ் சரியான நிலையில் சேர்த்து, ஒன்றுக்கொன்று பேதமின்றி, நல்லொழுக்கத்தில் நடக்கும்படி செய்யத்தக்கது வீண் சாஸ்திர நூலாய் இருக்கக்கூடாது. இதுவே அதி உத்தம விற்பாடுகளும், மனச்சான்றைக் கட்டித் தக்க ஒழுங்குகளும், அடங்கிய ஓர் வேதமாய் இருக்கவேண்டும். அவ்வேதமுந் தனி முதற் கடவுளை அறிவித்துப் படிப்பிக்குஞ் சத்திய வேதமாய் இருப்பது அவசியம். சீராவின் வேதமும், அக்னேசி, சிபஸ்தியார் அநுசரித்த வேதமும் ஒன்றாய்த் தான் இருக்கவேண்டும். இம்மூவரும் ஒரே மரத்திலிருந்து காய்த்த திவ்வியமான கனிகள். சீராவுக்குக் கொஞ்சஞ் சௌக்கியமானவுடன் அவளிடத்தில் இதின் விவரங் கேட்கவேண்டும்.”

மறுநாள் அதிகாலையில் பண்டிதர் சீராவைப் பார்க்க வந்தபோது அவளுடைய சௌக்கிய விர்த்தியைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டு, அங்கு இருந்தவர்கள் எல்லாரையும் வெளியே அனுப்பி, சீராவுடன் தனியே இருந்தார். மேஜை மேலே சுத்தமான வெள்ளைத் துணியை விரித்து, இரண்டு மெழுகு வத்தியில் தீபம் ஏற்றி, தமது உடைக்குள் மறைத்துக்கொண்டு வந்த தங்கத்தாலான சிறு சிமிழை வெளியே எடுத்து மேஜைமேல் பூஜிதையுடன் வைத்து, முழங்

காலிலிருந்து தேவநற்கருணையில் மறைந்திருந்த சேசுநாதர்சுவாமியை ஆராதித்தார்.

அதன்பின் சீராவின் கிட்ட வந்து சொல்வார்: “மகளே! இதோ சேசுநாதர்சுவாமி உன்னைத் தேடி வந்திருக்கிறார். இவர்தான் மெய்யான பண்டிதர். இவரோ ஆத்துமத்திலுஞ் சரீரத்திலுமுள்ள வியாதிக்குப் பரம அவுழ்தம். தாய் தன் பிள்ளையை பால் ஊட்டி வளர்ப்பதுபோல சேசுநாதர்சுவாமி, தாயிலும் உத்தம தாயாய், உனக்குத் தமது சரீரத்தையும் இரத்தத்தையும் போஜனமாக இதோ அப்பத்தின் குணங்களுக்குள் வைத்துக்கொடுக்கப் போகிறார். மகளே, சேசுநாதரை உன் இருதயத்துக்குள் அழைக்க ஆசையாயிருக்கிறாயா?”

“ஓ! சுவாமி! மெத்த ஆசையாயிருக்கிறேன். இவரை என் முழு இருதயத்தோடு சிநேகிக்கிறேன். இவரிடத்தில் நான் அத்தியந்த விசுவாசமாயிருக்கிறேன். இவருக்கு நான் முழுதுஞ் சொந்தமானவள்.”

“மகளே! உனக்குத் தீமை செய்தவனை நீ பூரணமாய் மன்னிக்கிறாயா? நீ செய்த தர்ம கிரியையைப்பற்றி உன் மனதில் வீண் பெருமையான நினைவு உண்டாகின்றதா? இந்த அதி உந்நத தேவநற்கருணையை நீ யோக்கியமாய்ச் சாப்பிடும்படி உன் மனது சுத்தமாயிருக்கின்றதா? பாவம் நீ ஏதாவது செய்ததாய் ஞாபகமிருக்கின்றதா?”

“சுவாமி நான் பெரும் பாவியாயிருந்தாலும் என் மனதறிய பாவம் யாதுஞ் செய்ததாக நினைவில்லை. எனக்குப் பொல்லாப்புச் செய்தவனை நான் மன்னியாதே போனால் யார் மன்னிப்பார்? அவன் ஆத்துமத்தை இரட்சிக்க என் உயிரையே கொடுக்கவேண்டியிருந்தாலுங் கொடுப்பேன். நான் செய்ததைப் பற்றி என் அகங்காரங் கொள்

ளவேண்டும்? என் ஆண்டவரின் அபாத்திர அடிமைநான். நான் செய்யும்படி கடமைப்பட்டிருந்ததைத் தான் செய்தேனே அன்றி வேறு நூதனம் ஒன்றுமில்லை."

"மகளே! இதோ சேசுநாதர்சுவாமி! இதோ உனக்காக தமது உயிரைக் கொடுத்த தேவசுதன்! உன் இருதயத்தில் அவர் வரும்படி ஆசையாயிருக்கிறார். சீக்கிரம் வரும்படி ஆசையோடு கூப்பிட்டழை."

"ஆண்டவரே! என் இருதயத்தின் மதுர சேசுவே! எழுந்தருளிவாரும். நான் உமது அடிமை. ஆண்டவரே! தேவரீர் என் குடிசைக்குள் வரும்படி நான் பாத்திரமல்லவே. ஒரே வார்த்தை மாத்திரம் சொன்னால் போதும். என் ஆத்துமம் பூரண சௌக்கியம் அடையும்."

பண்டிதராய் வந்த குரு தேவநற்கருணையைத் தமது கையிலெடுத்து மீரியாவின் நாக்கில் வைத்தார். மீரியா தன் இருகண்களை மூடி தன் இருதயத்தில் எழுந்தருளி வந்தவரை ஆராதித்து ஸ்தோத்திரம் செய்தாள்.

சேசுநாதர் சுவாமி மீரியாவின் நிமித்தம் பபியோலா வீட்டுக்கு முதல்விசை எழுந்தருளி வந்து அந்த வீட்டை ஆசீர்வதித்தார்.

உ௯-ம். அதிகாரம்.

ஞானோதயப் பிரகாசம்.

மீரியா தேவ நன்மை வாங்கின அந்த நாள் ஆனந்த பரவச நிலையிலிருந்தவள் போல், தன்னைச் சந்திக்க அன்பாய் வந்த சேசுநாதர் சுவாமி பேரிலே நினைவாயிருந்தாள். செல்வமாது பபியோலா அவள் கிட்ட இருந்து

அவள் முகத்தில் தோன்றின பற்பல குறிகளைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டாள். இவ்வித நிலையில் அக்நேசி பல சமயங்களில் இருந்ததைப் பார்த்திருந்தாள். மீரியாவின் முகம் பிரகாச காந்தி வீசி ஜொலிக்க, கண்கள் மாணிக்க தீபம் போல் மின்ன, ஆனந்த பூரிப்பின் மேலீட்டினால் கண்ணீர் ஓடிவர, மோட்ச பதவி அடைந்த தேவலோக வாசிபோல் தோன்றினாள்.

மீரியாவின் சமீபத்தில் நின்ற பபியோலா இவள் முகத்தில் விளங்கிய மோட்சானந்த பாக்கியத்தின் பிரதிபிம்பத்தை அதிசயத்துடன் கண்டபின், அவளுக்கு ஆதாரமாக கொஞ்சம் போஜனங் கொடுத்தாள். மீரியா பசியோடு சாப்பிட்ட பிற்பாடு பபியோலா கேட்பாள் :

"மீரியா இன்று காலமே முதல் உன் தேகாரோக்கியம் ஸ்திரமாகின்றது. பண்டிதர் உனக்கு திவ்வியமான அவுழ்தம் இன்று கொடுத்திருக்கவேண்டும்."

"ஆமா அம்மா. எல்லா அவுழ்தங்களிலும் அது அதித்தமம். என் உயிருக்கு உயிரான அவுழ்தம். நீங்கள் சொல்வதுபோல் திவ்வியமான அவுழ்தம்."

"மீரியா, நீ எனக்குச் செய்த மாறுதவி தேடாத பேருதவிக்குத் தக்க கைமாறு காட்டுவது என்னால் கூடாது. இனி நீ என் அடிமையல்ல. என் சகோதரியாய் என் வீட்டிலிருப்பாய்."

"அம்மா உங்களுக்கு மெத்தவும் நன்றி அறிந்திருக்கிறேன். ஆனால்......"

"மீரியா, உன்னிடத்தில் ஒரு காரியங் கேட்கும்படி தக்க சமயத்துக்குக் காத்துக் கொண்டிருந்தேன். அக்நேசி, மாது சிரோமணி, கிறீஸ்துவளாக பிடிபட்டு இறந்து

போனது உனக்குத் தெரியுமே. சொல்லு மீரியா, நீயும் அவளைப்போல் கிறீஸ்துவளா?"

"அம்மா, நான் கிறீஸ்துவள். இதுதான் என் சர்வ பாக்கியம். இந்த பாக்கியம் உங்களுக்கும் உண்டாகும் படி நான் என் உயிரைச் சர்வேசுரனுக்குப் பலியாய்க்கொடுத்திருக்கிறேன்."

"ஆ மீரியா! என் உயிரைக் காப்பாற்ற நீ உன் உயிரைத்தரத் துணிந்தது உத்தமோத்தம பரோபகார தர்மம். இதிலும் மேலான தர்மம் உலகத்திலில்லை."

"அம்மா கேளுங்கள். நீங்கள் சொல்வதுபோல், நான் செய்தது எவ்வளவு உத்தமமாயினும் இதிலும் அதி உத்தமமானதொன்று இருக்கிறது. இதை ஒரு உபமானத்தால் விளக்கிக் காண்பிக்கிறேன். மகா நீசனும் இழிகுலத்தானுமான ஒருவன், அன்புங் கிருபையும் அவதாரமானாற் போலிருந்த மகத்துவ அரசனது ஊழியத்திலிருக்கையில், அந்தரங்கத்தில் தன் இராஜனைக்குத்திக் கொல்லும்படி ஆலோசனை பண்ணி, வேண்டிய பிரயத்தனங்கள் செய்து கொண்டிருக்கையில், இவன் நினைத்த சதித்துரோகம் வெளிப்பட, இவனைப் பிடித்து நீதி சட்டப் பிரகாரஞ் சிரச்சேதஞ் செய்ய வேண்டுமென்று தீர்ப்புச் செய்தார்கள். அவனைக் கொலைக்களத்துக்குக் கூட்டிப்போய். தலைவெட்டப் போகுஞ் சமயத்தில், இராஜா அங்கு வந்து, அந்தத் துரோகிக்குப் பதில், தான் சாவதாக ஏற்றுக்கொண்டால், இந்த அரசன் செய்ததைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?"

"ஓ மீரியா! இது மனிதர் சபையில் நடக்கக்கூடிய செய்கை அல்ல."

"இன்னங் கேளுங்கள். தயாளகுணமுள்ள அந்தப் பூமண்டலேஸ்வரன், இராஜ துரோகிக்குத் தான் செய்தது போதாதென்றாற்போல், தான் சாகுமுன்னே மரண சாதனம் எழுதி அதில் தன்னைக்கொல்ல எத்தனித்த சாமித்துரோகிக்குத் தனது திரவிய பூஸ்திதிகளையுஞ் சிறந்த பட்டங்களையுங் கொடுக்கவேண்டுமென்றும், அவனைத் தன் சகோதரனைப்போல் நடத்தவேண்டுமென்றுங் கற்பித்தால் இவ்வரசனுடைய பரோபகார செய்கையைப்பற்றி, அம்மா நீங்கள் என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?"

"மீரியா, மனிதர்களுக்குள்ளே இவ்வித அதி அற்புத உன்னத செய்கை நடக்கக் கூடுமென்று நம்பக்கூடாது. நீ சொல்வது போல் செய்யவல்லவர் தேவலோக கர்த்தாவாயிருக்கவேண்டும்."

மீரியா தன் எஜமானியின் கையை எடுத்துத் தன் நெஞ்சின்மேல் வைத்து, அவள் முகத்தை அன்போடு உற்றுப்பார்த்து, மோட்ச பிரகாச வடிவு முகத்தில் துலங்க, அமர்ந்த மெல்லிய குரலோடு சொல்வாள்: "சேசுநாதர் சுவாமி மனுஷருக்காக இதுவெல்லாஞ் செய்தார். இப்படிச் செய்த அவர் அதி உந்நத சர்வேசுரன்."

பபியோலா இதைக் கேட்டு தன் இரு கைகளால் முகத்தை மூடி வெகு நேரம் மௌனமாயிருந்தாள். சர்வேசுரன் அவளுக்கு தேவப் பிரகாசங் கொடுக்கும்படி மீரியா தன் மனதில் பக்தி விசுவாசத்தோடு பிரார்த்தித்தாள்.

பபியோலா தலை நிமிர்ந்து பார்த்தபோது, அவள் கண்களில் ஜலந்ததும்பி நின்றது. அப்போது மீரியாவுக்குச் சொல்வாள்: "மீரியா, நீ உபமானமாய்ச் சொன்னதின் பயன் தெளிவாய் நான் அறியும்படி எனக்கு உன்

வாயால் விவரித்துச் சொல். சேசுநாதர் சுவாமி மனுஷர்களுக்காக என்ன செய்தார்?"

"அம்மா கேளுங்கள். சர்வேசுரன் ஆதியில் மனுஷனைச் சிருஷ்டித்தபோது அவனுக்குச் சுபாவ நன்மைகளையுஞ் சுபாவத்துக்கு மேலான நன்மைகளையும் வெகு தாராளமாய்க் கொடுத்து அவனைத் தமது செல்வப்பிள்ளையாகவும், மோட்சத்துக்குச் சுதந்தரக் காரனாகவும், ஏற்படுத்தினார். ஆனால் மனிதன் நன்றியில்லாதவனாய்த் தன்னைச் சிருஷ்டித்த சர்வேசுரனை விரோதித்து அவருடைய தேவ கற்பனையை மீறி, துரோகியாய்ப் பாவஞ் செய்தான். பாவத்தைச் செய்த மனிதன் தேவ சாபத்துக்குள்ளாகி நரக பிராப்தியானான். இப்படி இருக்கும்போது அனந்த தயையுள்ள சர்வேசுரன், மனுஷன் பாவத்தால் கெட்டழிந்து போவதைக் கண்டு, அவன் மேல் அன்பு கூர்ந்து அவன் செய்த பாவத்துக்குத் தாமே பலியாய் வந்து தேவநீதிக்கு உத்தரிக்கச் சித்தமானார்."

"ஓ மீரியா! மீரியா! இந்த நீச மனிதன் பேரில் சர்வேசுரனுக்கு இவ்வளவு சிநேகமா? மனிதன் கெட்டாலென்ன, வாழ்ந்தாலென்ன? சர்வ பாக்கிய நன்மையுஞ் சம்பூரணமாய் நிறைந்திருக்கும் அவருக்கு, மனிதன் தன் இஷ்டப் பிரகாரங் கெட்டுப் போவதால், வரும் நிறைவுங் குறைவும் ஏது?"

"ஒன்றுமில்லை. சர்வேசுரன் தம்மில் தாமாயிருந்து, சகல பாக்கியானந்த சந்தோஷத்தில் நித்திய காலமிருப்பவர். சிருஷ்டிகளில் ஒன்றும் அவருக்கு அவசியமில்லை. ஆனால் அவர் மனிதன்பேரில் அணைகடந்த பட்சம் வைத்து, அந்தப் பட்சத்தின் நிமித்தந்தான் இப்படிச் செய்யச் சித்தமானார். அவர் செய்ததைக் கேளுங்கள். சர்வ

நன்மை சுரூபியாயிருந்தவர் மனிதர் செய்த பாவத்துக்குப் பலியாகும்படி, ஒரு சரீரத்தை, அதி அற்புத மேரையாய்த் தமக்கு உருவாக்கி, மனிதனாய் இந்த உலகத்தில் பிறந்தார்."

"மீரியா! சகல சுகுண லெட்சண சுரூபமானவர் மனுஷாவதாரமானால், மனிதனைப் போல் ஜன்மித்து உற்பவமாகிப் பிறப்பது அவருக்கு அழகல்லவே."

"மெய்தான் அம்மா. இதினாலே தான் அதி அற்புத மேரையாய் சரீரத்தை உருவாக்கினார் என்று சொன்னேன். தமக்குத் தாயாராயிருக்கும்படியாய்ச் சகல இஷ்டப்பிரசாத நன்மை வரங்களால் சம்பூரணமாய் அலங்கரிக்கப்பட்டு, பாவத்தின் தோஷமும் நிழலுமில்லாமல் ஜன்மித்துப் பிறந்த பாக்கியவதியான ஓர் தேவகன்னியைத் தெரிந்துகொண்டார். இவள் உதரத்தில் அற்புதமாய் உற்பவமாகி அவள் கன்னிமைக்குப் பழுதின்றிப் பிறந்தார். இதின் நிமித்தம் உலகமெல்லாம் இவளைப் புகழ்ந்து, பாக்கியவதியான கன்னிமாதாவே யென்று சதாஸ்துதி பாடி வாழ்த்துகின்றது

1\. ஜென்மவினை தோஷமில்லாப் பிறந்த மாதா!
  ஜெகதலத்தோர் தினம்போற்றுந் தேவமாதா!
தின்மை நிறை பேய் தலையை மிதித்தமாதா!
  தேவுலகோர் இராக்கினியாய்த் தியங்குமாதா!
நன்மை எல்லாம் வாரி எனக் கொண்டமாதா!
  நம்பி வந்தோர்க் கடைக்கலமாய் அணைக்குமாதா!
வன்மனப் பேய் மதங்களெல்லாம் அடக்குமாதா!
  வானில் ஒளிர் மதி மிதித்த மாதாவாமே!

அன்னை என உலகத்தோர் ஏற்றும் மாதா!
  அன்புடனே எம்மை நிதங் காக்குமாதா!

பொன்னுலகு பாக்கியமாய்ச் சிறக்குமாதா !
பூவுலகோர்க்காபரணமானமாதா !
மன்னர்குல மன்மை பெற்றுத் துலங்குமாதா !
மாசில்லா உற்பவமாய் வந்தமாதா !
என்னபுகழ் தாய் இவட்குச் சொன்ன போதும்
ஏற்றபுகழ் சொல்ல எவர்க்கியலும் பாலோ."

"மீரியா இந்தப் பாக்கியவதியான தேவ கன்னியின் பேரென்ன?"

"அம்மா, இந்தத் தேவதாயின் பெயர் மரி அம்மாள். என் பாஷையில் மீரியா என்பார்கள். மரியே என்பது தேனிலும் இனிமையுள்ள பெயர். கிறீஸ்துவர்கள், தாயையு மகனையுங் கூட்டிச் சேர்த்து, சேசுமரியே என்பார்கள். தேவகன்னிமரியின் பெருமையும் மேன்மையும், அவளுக்குள்ள சீருஞ் செல்வாக்கும், அன்புங் கிர்பையும் அவதாரமானாற்போல் தோன்றும் அவள் சுபாவமும், எல்லாம் நீங்கள் போகப்போக அறிந்து ஆச்சரியப்பட்டு இவளைப் புகழ்ந்து ஸ்துதித்து வாழ்த்தி, பாக்கியவதியே, மனுஷ ஜென்மத்துக்கொரு அலங்காரமே, பெண்பாலார்களின் ஆபரணமே, என்று உலகமெல்லாம் கூடிச் சேர்ந்து பாடுந் தேவசங்கீத கீர்த்தனையோடு, நீங்களுங் கலந்து ஒருநாள் பாடுவீர்கள்."

"உன் வாக்குப் போலாகக்கடவது. மீரியா, சேசுநாதர் மனிதருக்காகப் பலியானாரென்றாயே. எப்படி இந்தப்பலி நடந்தது? யார் இந்தப்பலியைத் துணிந்து கொன்றவர்கள்?"

"அம்மா சேசுநாதர் சுவாமி பிறந்தபின்பு முப்பத்து மூன்று வருஷக்கால மனிதர்கள் மத்தியிலிருந்தார். அந்த கடைசி மூன்று வருஷங்களில், எங்குஞ் சுற்றித்திரிந்து தமது பரிசுத்த வேத சத்தியங்களை எல்லாருக்கும் போதி

த்தார். சூரிய பிரகாசஞ் சகல ஜீவபிராணிகளுக்கும் உயிரும் உணவுஞ் சந்தோஷமுங் கொடுத்தாலும், இருளில் வாழும் கோட்டான்களுக்குப் பொருந்தாது. அது போலவே சேசுநாதர் சுவாமி படிப்பித்த பரிசுத்த சத்தியங்களை விரோதித்து ஏற்றுக் கொள்ளாத சிலர் அவரைப் பகைத்துக் கொல்லும்படி எத்தனித்தார்கள். ஆனால் சேசுநாதர் சர்வ வல்லபமுள்ள சர்வேசுரன் ஆனதால் அவர் சித்தமின்றி துர்பலமுள்ள மனுஷன் என்ன செய்யக்கூடும்.

"சேசுநாதர் சுவாமி மனுஷர் பாவங்களுக்கு ஓர் பலியாய் வந்ததால், தாம் குறித்த நாளில், தமது இஷ்டபூரணவிருப்பப்பிரகாரம் தமது சத்துருக்களின் கையில் தம்மை வலிய ஒப்புக் கொடுத்தார். இக்கொடியர் அவரைப் பிடித்து நிந்தை அவமானப் படுத்தி, நிஷ்டுர உபாதைகளால் வதைத்த பின்பு, அவரைச் சிலுவையில் அறைந்து கொன்றார்கள். இவ்விதமாய் மனிதர் செய்த பாவங்களால் சர்வேசுரனுக்கு வந்த அளவற்ற அவமானத்தைப் பரிகரிக்கச் சர்வேசுரனே தாம் எடுத்த மனுஷ சுபாவத்தில் தமது உயிரைப் பலியாய்க் கொடுத்து மரிக்கச் சித்தமானார்."

மீரியா இதைச் சொல்லும்போது மனங் கனிந்து, கண்ணீர் சிந்தி அழ, பபியோலாவும் இளகிய மனதோடு, கண்கலங்கி பெருமூச்சு விட்டுச் சொல்வாள்:

"ஆ மீரியா! இவ்வளவு அன்புந் தயையும் இரக்கமுஞ் சர்வேசுரனிடத்தில், மனிதர்பேரில் இருக்கக்கூடுமென்று நான் ஒருபோதும் நினைத்ததில்லை. இதை நீ ஒருமேல்வரிச் சட்டமாய், உன் கண் முன் வைத்தல்லவா என் உயிரைக் காப்பாற்ற உன் உயிரைப் பலியாய்க் கொடுத்தாய்."

"மெய்தான் அம்மா. அதி உன்னத சர்வேசுரனே எனக்காக இவ்வளவு செய்திருக்கையில், நான் அவருக்காக என்ன செய்தாலும் எல்லாம் வெகு சொற்பமாய்த்தானிருக்கும்."

"மீரியா, இன்னமொரு கேள்வி. நீ மெத்த களைப்பாயிருந்தால், சொல்; வேறே சமயத்தில் பேசிக் கொள்ளலாம்."

"அம்மா! இதில் என்ன களைப்பு? இதுதான் எனக்கு உயிர். இந்தப் பாக்கியமான நாளைப் பார்க்க பல வருஷந் தபஞ் செய்தேன்."

"மீரியா, சேசுநாதர் சுவாமி உலகத்திலிருக்கும்போது தமது பரிசுத்த வேத சத்தியங்களைப் போதித்து வந்தாரென்றாயே. இந்தச் சத்தியங்களை எல்லாம், உலக முடியுநாள்மட்டும் இருக்குஞ் சகல ஜனங்களும் அவர் ஆதியில் படித்துக் கொடுத்தது போலே, அறியவேண்டுமல்லவா? அப்படியானால் இதற்குத் தக்க ஏற்பாடுகள், அனந்த ஞானமுள்ள சர்வேசுரனை அவர் செய்திருக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்தாரா?"

"அம்மா, நமது அற்ப புத்திக்கு இது செய்வது அத்தியாவசியமென்று தோன்றினால், அளவற்ற ஞானமும் அறிவுமுள்ள சர்வேசுரனுக்குத் தோன்றாமல் போமோ? இதற்காகத்தான் அவர் உலகத்தில் இருந்த காலத்தில், சத்திய திருச்சபையை ஸ்தாபித்து அதற்குத் தமது பிரதிநிதியாயிருக்கும்படி தாம் தெரிந்த சீஷர்களில் ஒருவரை நியமித்து, அவருக்கு விசேஷ அதிகாரமும் வரங்களுங் கொடுத்து, வேண்டிய ஏற்பாடெல்லாஞ் செய்தது போதாதென்று தாமே இத்திருச்சபைக்கு, உலகத்தின் ஈறுந்த கால

மட்டுந் துணையாயிருப்பதாகவும், இச்சபையை அழிக்க பசாசுகளுந் துஷ்ட மனிதருங் கூடிச் சேர்ந்து எவ்வளவுதான் பிரயாசப்பட்டபோதிலும் அவர்களாற் கூடாதென்றுஞ் சத்திய வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்."

"மீரியா, சேசுநாதர் சுவாமி ஸ்தாபித்த இந்தச்சபையின் பெயரென்ன?"

"அம்மா, அதன் பெயர் கத்தோலிக்கு சபை. வானத்தில் விளங்குஞ் சூரியன் தனது ஒளி நிறைந்த கிரணங்களை எங்குந் தெளித்துப் பிரகாசம் வீசி, எல்லார் கண்ணுக்கும் புலப்படுதல்போல், கத்தோலிக்கு சபையும் ஏகமாய், பரிசுத்தமாய், சேசுநாதரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாய், எத்தேசத்திற்கும், எக்காலத்திற்கும், எவ்வித ஜாதியாருக்கும் பொதுவாய் நின்று, தனது தேவ உற்பத்தியைக் குறித்துக்காட்டும் இலட்சண கிரணங்களை எல்லாரும் பார்த்து அறியும் படியாய் பூமியின் நாற்றிசையிலும் பரப்பி வருகின்றது."

"ஆ! மீரியா, ஐயோ! கண்ணிருந்துங் காணாதவள் போல் நான் இதுமட்டும நடந்து வந்தேன். எல்லாம் எனக்குத் தெரியுமென்ற அகங்கார கர்வத்தால் சத்தியவேதம் இன்னதென்று படிக்கவில்லை. இந்தத் தேசத்தார் அனுசரிக்கும் மதம் அக்கிரமமென்றும், அவலட்சணமென்றும், அஞ்ஞானமென்றும், புத்தி ஞாயத்துக்குப் பரஸ்பர விரோதமுள்ளதென்றும், அறிந்திருந்தும், இதை விட்டு நீங்க மனத் துணிவின்றி பரம கோழையாயிருந்தேன். நீ வணங்குஞ் சேசுநாதர் படிப்பித்த சத்திய வேதத்தைப் பழித்தேன். அந்தோ! எனக்காகத் தமது உயிரைப் பலியாய்க் கொடுத்து என்னை இரட்சிக்க, சிலுவையில் மரித்த சுவாமியை நான் இகழ்ந்து தூஷித்தேன். மீரியா! எனக்கு

மன்னிப்புண்டா? வணங்குஞ் சேசுநாதர் சுவாமி என்னைத் தயவாய் ஏற்றுக்கொள்ளுவாரா?"

பபியோலா, இப்படிச் சொல்லும்போது, கோவென்று கண்ணீர் அருவி சிந்தி அழுதாள். அவள் அழுது சிந்துங் கண்ணீரால் மனதிலுள்ள துக்கபாரத்தைக் குறைக்குமட்டும் மீரியா பேசாமலிருந்தாள். அதன் பின்பு மெல்லிய குரலோடும் அன்புந் தயையும் பொங்கு மனதோடுஞ் சொல்வாள்:

"அம்மா, சேசுநாதர்சுவாமி உங்களைத் தயவாய் ஏற்றுக்கொள்வாரோ என்று கேட்கிறீர்கள். ஆ! அவர் இருதயத்திலிருக்கும் அன்பும் அருளுங் கிர்பையும் மனிதர் புத்திக்கு மேலிட்டது. இதற்கு ஒரு உதாரணங் கேளுங்கள்:

"சேசுநாதர்சுவாமி இவ்வுலகில் இருந்த காலத்தில் மரிய மக்தலேன் என்ற ஓர் பெண்பிள்ளை இருந்தாள். இவள், பெண்ணின் ஆபரணமென்று நீங்கள் உங்கள் உயிரிலும் அதிகமாய் மதிக்குங் கற்பை, இழந்துபோய் துன்மார்க்கத்தில் பிரவேசித்து வேசியாய் ஊருக்கு ஆவலாதியாய் நடந்தாள். இப்படி நடந்தவள் சேசுநாதரைப்பற்றிப் பல விஷயங்களை எப்படியோ கேட்டிருந்தாள். அவர் வெகு தயாளகுணமுள்ளவரென்றும், பாவிகள் பேரில் விசேஷ பட்சமுள்ளவரென்றும், யாரும் எவரும் அவரிடத்தில் அச்சமின்றி எந்த நேரத்திலும் போகலாமென்றும், அவர் எல்லாருக்குந் தந்தையுந் தாயுமானவரென்றும், அறிந்து அவர்பேரில் ஸ்நேகம் வைக்கத் துவக்கினாள். இந்த ஸ்நேகம் அதிகரிக்கவே அவரிடத்தில் போய் அவர் பாதத்தில் விழுந்து, தன் மனதிலுள்ள பாவத்தின் பாரச்சுமையை அவர் முன் இறக்கி வைக்கும்படி ஏற்ற சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"ஒருநாள் சேசுநாதர் ஓர் கனவான் வீட்டில் சாப்பிடப் போனபோது, பணச் செருக்கால் அவன் அவருக்குச் செய்யவேண்டிய மரியாதை செய்யாமலிருந்தான். அந்தச் சமயத்தில் மரிய மக்தலேன் அம்மாள் வீட்டுக்குள் வந்து, சேசுநாதர் பாதத்தில் விழுந்து, கண்ணீர் சிந்தி அழுது, சிந்திய கண்ணீரின் பெருக்கத்தால் அவர் பாதத்தை நனைத்துக் கழுவி தனது விரிந்த கூந்தலால் அதைத் துடைத்தாள்."

"அப்போது சேசுநாதர் என்ன செய்தார்?"

"தயையுள்ள சுவாமி அவளை அன்பாய்ப் பார்த்து, அவள் செய்த பாவங்களை எல்லாம் மன்னித்து, அவள் மனதில் சமாதானமுஞ் சந்தோஷமுங் கொடுத்த பின், வீட்டுக்கு அவளைப் பாக்கியவதியாய் அனுப்பினார்."

"ஆ மீரியா! எவ்வளவு அன்பு! எவ்வளவு தயவு! அதன் பின் அவளுக்கு என்ன சம்பவித்தது?"

"சேசுநாதர் சுவாமி கல்வாரி மலைமேல் சிலுவையில் அறையுண்டிருக்கும்போது அவர் சமீபத்தில் இரு பெண்பாலார்கள் நிற்கும் பாக்கியம் பெற்றார்கள். அவர்களில் முதல், அவரைப் பெற்று வளர்த்த மகா பரிசுத்த கன்னிமாதாவான மரி அம்மாள், இரண்டாவது பாவியாய் நடந்து திரிந்து பின் மனந்திரும்பின மக்தலேன் மரி அம்மாள். பாவமின்றி பரிசுத்தமாய் நடப்பவர்களும், பாவத்தைச் செய்து, பின் மனஸ்தாபப்பட்டு பொறுத்தல் அடைந்தவர்களுஞ் சேசுநாதர் சுவாமிக்குப் பிரியமுள்ளவர்களென்று இந்த அதிசய வர்த்தமானத்தால் காட்டச் சித்தமானார்."

மீரியா இவ்வளவு பேசினதால் களைத்துப் போய் அயர்ந்து நித்திரை செய்தாள். பபியோலா சேசுநாதர் காண

மன்னிப்புண்டா? வணங்குஞ் சேசுநாதர் சுவாமி என்
னைத் தயவாய் ஏற்றுக்கொள்ளுவாரா?"

பபியோலா, இப்படிச் சொல்லும்போது, கோவெ
ன்று கண்ணீர் அருவி சிந்தி அழுதாள். அவள் அழுது சி
துங் கண்ணீரால் மனதிலுள்ள துக்க பாரத்தைக் குறைக்கு
மட்டும் மீரியா பேசாமலிருந்தாள். அதன் பின்பு மெல்
லிய குரலோடும் அன்புந்தயையும் பொங்கு மனதோடுஞ்
சொல்வாள் :

" அம்மா, சேசுநாதர்சுவாமி உங்களைத் தயவாய் ஏற்
றுக்கொள்வாரோ என்று கேட்கிறீர்கள். ஆ! அவர் இருத
-த்திலிருக்கும் அன்பும் அருளுங் கிர்பையும் மனிதர் புத்தி
க்கு மேலிட்டது. இதற்கு ஒரு உதாரணங் கேளுங்கள்:

"சேசுநாதர்சுவாமி இவ்வுலகில் இருந்த காலத்தில் மரிய
மக்தலேன் என்றோர் பெண்பிள்ளை இருந்தாள். இவள்,
பெண்ணின் ஆபரணமென்று நீங்கள் உங்கள் உயிரினும்
அதிகமாய் மதிக்குங் கற்பை, இழந்துபோய் துன்மார்க்கத்
தில் பிரவேசித்து வேசியாய் ஊருக்கு ஆவலாதியாய் நடந்
தாள். இப்படி நடந்தவள் சேசுநாதரைப்பற்றிப் பல விஷ
யங்களை எப்படியோ கேட்டிருந்தாள். அவர் வெகு தயாள
குணமுள்ளவரென்றும், பாவிகள் பேரில் விசேஷ பட்சமு
ள்ளவரென்றும், யாரும் எவரும் அவரிடத்தில் அச்சமின்றி
எந்த நேரத்திலும் போகலாமென்றும், அவர் எல்லாருக்
குந் தந்தையுந் தாயுமானவரென்றும், அறிந்து அவர்பேரில்
ஸ்நேகம் வைக்கத் துவக்கினாள். இந்த ஸ்நேகம் அதிகரிக்
கவே அவரிடத்தில் போய் அவர் பாதத்தில் விழுந்து, தன்
மனதிலுள்ள பாவத்தின் பாரச்சுமையை அவர் முன் இறக்கி
வைக்கும்படி ஏற்ற சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

" ஒருநாள் சேசுநாதர் ஓர் தனவான் வீட்டில் சாப்பி
டப் போனபோது, பணச் செருக்கால் அவன் அவருக்குச்
செய்யவேண்டிய மரியாதை செய்யாமலிருந்தான். அந்தச்
சமயத்தில் மரிய மக்தலேன் அம்மாள் வீட்டுக்குள் வந்து,
சேசுநாதர் பாதத்தில் விழுந்து, கண்ணீர் சிந்தி அழுது,
சிந்திய கண்ணீரின் பெருக்கத்தால அவர் பாதத்தை நனை
த்துக் கழுவி தனது விரிந்த கூந்தலால் அதைத் துடைத்
தாள்."

" அப்போது சேசுநாதர் என்ன செய்தார்?"

"தயையுள்ள சுவாமி அவளை அன்பாய்ப் பார்த்து,
அவள் செய்த பாவங்களை எல்லாம் மன்னித்து, அவள்
மனதில் சமாதானமுஞ் சந்தோஷமுங் கொடுத்த பின்,
வீட்டுக்கு அவளைப் பாக்கியவதியாய் அனுப்பினார்."

" ஆ மீரியா! எவ்வளவு அன்பு! எவ்வளவு தயவு!
அதன் பின் அவளுக்கு என்ன சம்பவித்தது?"

" சேசுநாதர் சுவாமி கல்வாரி மலைமேல் சிலுவையில்
அறையுண்டிருக்கும்போது அவர் சமீபத்தில் இரு பெண்
பாலார்கள் நிற்கும் பாக்கியம் பெற்றார்கள். அவர்களில்
முதல், அவரைப் பெற்று வளர்த்த மகா பரிசுத்த கன்னி
மாதாவான மரி அம்மாள், இரண்டாவது பாவியாய் நடந்து
திரிந்து பின் மனந்திரும்பின மக்தலேன் மரி அம்மாள்.
பாவமின்றி பரிசுத்தமாய் நடப்பவர்களும், பாவத்தைச்
செய்து, பின் மனஸ்தாபப்பட்டு பொறுத்தல் அடைந்த
வர்களுஞ் சேசுநாதர் சுவாமிக்குப் பிரியமுள்ளவர்களெ
ன்று இந்த அதிசய வர்த்தமானத்தால் காட்டச் சித்தமா
னார்."

மீரியா இவ்வளவு பேசினதால் களைத்துப் போய் அய
ர்ந்து நித்திரை செய்தாள். பபியோலா சேசுநாதர் காண

பித்த அளவுகடந்த சிநேகத்தை நினைத்து நினைத்து ஆச்சரியமாய் நின்றாள். இவ்வித சிநேகப் பெருக்கத்தின் முன்னே, கிறீஸ்துவர்கள் தங்களுடைய சுவாமிக்காக என்னென்ன செய்தபோதிலும் அது மகா சொற்பமாகவே தோன்றுமென்று கண்டுபிடித்தாள். இந்தத் தேவபிரகாச ஒளியில், செபஸ்தியார், அக்னேசி, சீரா, இவர்கள் நடக்கையில் தான் முன் கண்டுபிடியாத ஆச்சரிய விஷயங்களெல்லாந் தெளிவாய்ப் புலப்பட்டன.

இவ்வித யோசனையுடன் பபியோலா மீரியாவின் கால் அண்டையில் படுத்தாள். மீரியா விழித்தபோது பபியோலா இருந்த நிலையைக் கண்டு அதிசயப்பட்டாள். அகங்காரமுங் கர்வமும் நிறைந்த உரோமைப் பிரபுவின் செல்வ புத்திரி, இப்போது தன்னைத் தாழ்த்தி, தன் சொந்த அடிமையின் காலின் கீழ்படுத்தது, இவள் கிறீஸ்துவளாகும் மேலான பாக்கியம் பெறுவாளென்பதின் தவறா அடையாளம். மீரியா தான் சர்வேசுரனுக்கு நேர்ந்த பலியைச் சர்வேசுரன் கிர்பையாய் ஏற்றுக் கொண்டதற்காக அவருக்கு நன்றி அறிதலான ஸ்தோத்திரஞ் செய்தாள்.

௨௭-ம். அதிகாரம்.

மீரியாவின் வரலாறு.

மறுநாள் காலமே பண்டிதர் வந்தபோது பபியோலாவு மீரியாவும் முகக்களையுடன் சந்தோஷகரமாயிருப்பதைப் பார்த்து அன்றிராத்திரி இருவரும் நன்றாய் அயர்ந்து தூங்கி இளைப்பாறி இருக்கவேண்டுமென்று சொல்ல, இருவருஞ் சிரித்துக்கொண்டு, நன்றாய் அந்த இராத்திரியில் தூங்காவிட்டாலும் தங்களுக்கு அது மகா பாக்கிய

நிறைந்த இராத்திரியாயிருந்ததென்று சொன்னார்கள். அதன்பின் மீரியா செல்வமாதின் கையைப் பிடித்து பண்டிதர் முன் கூட்டி வந்து சொல்வாள்:

“சுவாமி, சர்வேசுரனுடைய பூஜித குருவே! இதோ சத்திய வேதத்தைக் கற்று, ஞானஸ்நானம் பெற்று, கிறீஸ்துவளாகும்படி ஆசையாயிருக்கும் பபியோலா.”

பபியோலா ஆச்சரியத்துடன்: நீங்கள் பண்டிதருங் குருவுமானவரா? என்று கேட்க, விர்த்தாப்பியரான குரு சொல்வார்:

“அம்மா, நான் எவ்வளவு அபாத்திரனாயினுந் தயையுள்ள சர்வேசுரன் என்னைத் தமது குருவாகத் தெரிந்து கொள்ளச் சித்தமானார்.”

பபியோலா உடனே அவர் முன் முழங்காலிலிருந்து அவர் கையை எடுத்து முத்தி செய்தாள். குரு தமது வலது கையை அவள் தலைமேல் விரித்துச் சொல்வார்:

“மகளே! தைரியமாயிரு. இந்த வீட்டிலிருந்த உன் இனத்தாரில் நீ தான் முதல் கிறீஸ்துவளென்று நினையாதே. சில வருஷங்களுக்கு முன் என்னை வைத்தியனாக ஒரு விசை இந்த வீட்டுக்குள் ஊழியக்காரி ஒருத்தி அழைத்து வந்தாள். அப்போது வியாதியாயிருந்தவள் உன் தாயார் தான். நான் வந்து அவளுக்குச் சத்தியவேதத்தை விளக்கிக் காட்டி அவள் சாகு முன் அவளுக்கு ஞானஸ்நானங் கொடுத்து கிறீஸ்துவளாக்கினேன். உன் பிரிய தாய் ஞானஸ்நானத்தின் மாசற்ற உடையோடு மோக்ஷத்துக்குப் போனாள்.”

“ஓ எவ்வளவு பாக்கியமான சுப செய்தி? என் தாய் தன் மகளை மறந்து போகாமல், எனக்காக சர்வேசுரனுடைய கிர்பை சிம்மாசனமுன் இத்தனை வருஷமாய்ப் பிரா

A53

ர்த்தித்து வந்தாள். எனக்குக் காவலாயிருக்கும் சம்மனசும் இந்தப் பாக்கியமான நாள் மட்டும் என்னைக் காப்பாற்றி வந்தார்.''

பபியோலாவுடன் அவளுடைய செவிலித்தாய் எபுரோசினளும், அவள் அடிமை கிரேசியாவும், அக்நேசி வீட்டில் வளர்ந்த எம்மொன்சியாளும் ஞானஸ்நானம் பெறும்படி ஆயித்தஞ் செய்தார்கள். மீரியா வியாதியாயிருந்த காலத்தில் தன் வரலாற்றை பபியோலாவுக்குச் சொல்லிக் காண்பித்தாள். அதின் சில விஷயங்கள் நாம் முன் சொன்ன பல காரியங்களை நன்றாய் கண்டு பிடிக்கும்படி ஏதுவாயிருக்குமென்பதால் அவைகளை இங்கு கூறுவது யுக்தமாகத் தோன்றுகின்றது.

சீரியா நாட்டிலுள்ள அந்தியோக்கியா பட்டணத்தில் திரவிய சம்பத்துள்ள கனவான் ஒருவனிருந்தான். இவன் மேன் குலத்தான் அல்லாதே போனாலும், மேன் குலத்தாரோடு சகவாசஞ் செய்து நடமாடவேண்டுமென்ற விருப்பத்தால் வெகு சம்பிரமமாக வாழ்ந்து, டம்பமாகவும் பிலுக்காகவுந் திரிந்து, வீணில் தன் சொத்தைப் போக்கடித்த பின்பு, கடைசியில் பெருங்கடன் தொல்லையால் மிகத் துன்பப்பட்டான். இவனுக்கு வாழ்க்கைத் துணையாய் வாய்ந்தவள் சிறந்த குணமுள்ள சீமாட்டி.

இவள் கிறீஸ்துவ வேதத்தை இரகசியமாய்ப் படித்து, அதுதான் சத்தியவேதமென்று கண்டுபிடித்து, இவள் புருஷன் செய்த விக்கினங்கள் யாவையும் ஜெயித்து, கிறீஸ்துவளானாள். இவளுக்கு இரண்டு பிள்ளைகளிருந்தார்கள். இவ்விருவருக்கும் வித்தியாப்பியாசமும், பாஷா ஞானமும் நல்லொழுக்கமும், வெகு ஜாக்கிரதையுடன் கற்றுக் கொடுத்தாள்.

மூத்தபிள்ளையின் பேர் ஓரோன்சியன். இவன் தன் தாயாரோடு பலமுறை கோவிலுக்குப் போக வர இருந்ததால் கிறீஸ்துவர்களுக்கடுத்த பல மதவிஷயங்களை நன்றாய் அறிந்திருந்தான். கபடும் வஞ்சகமுங் குடிகொண்ட நெஞ்சுள்ளவன். பெயருங் கீர்த்தியும் பிரதிஷ்டையும் பெற்று உலகத்தில் சுகித்து வாழ்ந்து அதின் இன்ப சந்தோஷங்களை உள்ளநாள் உள்ளமட்டும் அனுபவிப்பதே சதம் என்று எண்ணி வந்தான். ஆதலால் கிறீஸ்துவனாக இவனுக்குக் கிஞ்சித்தேனு மனமில்லை. சாஸ்திர நூலில் சாலச் சிறந்தவன். உரோமானர் பாஷையை வெகு திருத்தமாயும் மாதுரியமாயும் பேசுவான்.

இரண்டாம் பிள்ளையின் பெயர் மீரியா. ஓரோன்சியனுக்கு மூன்று வருஷத்துக்கு இளையவள். நூலைப்போல் சேலை, தாயைப்போல் பிள்ளை என்பதற்கு ஒப்ப, இவள் தன் தாயைப்போல் கிறீஸ்துவள். அறிவு விர்த்தியிலுஞ், சாஸ்திரக் கியானத்திலும் மிகத் தேர்ந்தவள். சுசீல ஒழுக்கத்தில் விர்த்தி பெற்றவள். இவளுடைய தாய், தன் புருஷன் பணத்தை வீணில் இறைத்து, சொத்தைப் பாழாக்கிப் போடுவான் என்றும், தன் மகன் பொருளாசை கொண்டவனாய் குடும்ப சம்ரட்சணையைக் கவனிக்க மாட்டான் என்றுங் கிரகித்துக்கொண்டு, தான் சாகு முன்னே தனது சொத்தி ஏகமான சொத்தைத் தன் மகளுக்கு முழுதும் விட்டு அவள் பெயரால் பத்திரம் எழுதிக்கொடுத்து, தான் செய்த இந்த ஏற்பாட்டுக்கு விரோதமாய் ஒன்றுஞ் செய்யக்கூடாதென்று அவளுக்குப் பலவாறாய் வற்புறுத்தி இருந்தாள்.

தாய் காலகதி அடைந்த பின்பு வீட்டின் காரியம் வெகு அலங்கோலையாய்ப் போனது. கடன் மேல் கடன்

வந்து கூட, கடன்காரர் பணத்தை நெருக்கிக் கேட்டார்கள். இச்சமயத்தில் எவுரோட்டன் இவ்வீட்டில் வந்து சேர்ந்தான். இவன் பல தேசங்களுக்குப் போய், வர்த்தகஞ் செய்து வெகு பணஞ் சம்பாதித்து, தன் தம்பி வீட்டுக்கு வந்தான். ஆனால் அவன் குடும்பத்தின் கேவலஸ்திதியையுங் கடனையையுங் கண்டு, தம்பியைக் கோபித்துத் திட்டி, தன் சொந்தப் பணத்தைக் கொண்டு கடனை எல்லாம் இறுத்த பின்பு, இவனே இவ்வீட்டின் எஜமான் போல் காரியங்களை வகித்து வந்தான்.

ஓரோன்சியனுடைய தகப்பன் சாகும்போது அவனை அழைத்து, அவனுக்குத் தான் கொடுக்கும்படியான பிதிரார்ஜித சொத்து ஒன்றும் இல்லை என்றும், இனிமேலாக எவுரோட்டனே அவனைப் பாதுகாத்து [illegible] என்றுஞ் சொல்லி இறந்தான். எவுரோட்டனும் இவனைக் கூப்பிட்டு, இனிமேல் தனக்கு அவன் எவ்விஷயத்திலுங் கீழ்ப்படிய வேண்டுமென்றும, பழி பாவத்துக்கு அஞ்சாமல் துணிந்து எதையுஞ் செய்து, தங்கள் குடும்பத்தின் பெயரை ஸ்தாபிக்க வேண்டுமென்றும் பல ஞாயங்களை அடுக்கிச் சொன்னான்.

தங்கள் கையில் செலவுக்கு வேண்டிய பணமில்லாததால் மீரியாவுக்கு அவள் தாய் விட்டுப் போன சொத்தை முழுதும் அபகரித்துக் கொள்ளும்படி இருவருங் கூடி ஆலோசனை பண்ணினார்கள். மீரியா தன் சொத்தைக் கொண்டு கன்னியாஸ்திரிகள் இருக்கும்படி ஓர் பெரிய மடங் கட்டி, அதின் சம்ரட்சணைக்கு வேண்டிய நிதி வருமானம் ஏற்படுத்தியபின், அதிலே போய் தன் ஜீவிய காலத்தை ஜெபதபத்தில் செலவழிக்கும்படி உத்தேசித்திருந்ததால், இருவருங் கூடிச் செய்த தந்திர உபாயங்கள் எல்லாம் பலிக்கவில்லை. மீரியா, இவ்விருவருந் தன்னுடன் இருக்கச் சம்மதப்பட்டால், அவர்கள் செலவுக்கு வேண்டியது எல்லாந் தானே கொடுப்பதாகச் சொன்னாள். இது இவர்களுக்குச் சம்மதம் இல்லாததால் இவளை எப்படியாவது தொலைத்து விட்டு அவள் சொத்தை முழுதும் எடுத்துக் கொள்வதுதான் யுக்தமென்று தீர்மானித்தார்கள்.

தன் உடன் பிறந்த சகோதரியைத் தொலைத்து விடுவது என்பதைக் கேட்ட ஓரோன்சியன் திடுக்கிட்டு அஞ்சினான். எவுரோட்டன் அவனைத் தேற்றி, பழி பாவம் என்பதும் மனச் சான்றென்பதும் அர்த்தசாரமற்ற பதங்களென்று அவனுக்கு உபதேசித்து, பணந் தேடும்படி எவ்வித உபாயமும் பிரயோகிக்க வேண்டுமென்று நன்றாய் அவன் மனதில் ஏறும்படி இடித்துச் சொன்னான்.

பூர்வீக காலத்துக் கிறீஸ்துவர்கள் வேத கலக காலத்தில் தேவநற்கருணையைத் தங்கள் வீட்டில் கொண்டுபோய் வைத்திருந்து தாங்களே நாள்தோறும் உட்கொள்ளுவது அக்கால வழக்கமென்று முன் நாம் சொன்னோம். மீரியாவின் தாய், தேவநற்கருணை வைத்திருக்கும்படியாய், சரிகை போட்டு முத்துக்கள் இடையிட்டு நெய்து பின்னிய பட்டுத் துண்டு ஒன்று வைத்திருந்தாள். தான் சாகுமுன் இதை மகளுக்குக் கொடுத்து வெகு பூஜிதை வணக்கத்துடன் இதைக் காப்பாற்றும்படி கற்பித்தாள். இப்பட்டுத் துண்டைப் பற்றிய சில விஷயங்கள் இந்நூலில் பல இடத்தில் வாசித்தது இன்னம் ஞாபகம் இருக்கலாம். சீரா தங்கச் சிமிழில் தேவநற்கருணையை வைத்து இப்பட்டுத் துண்டில் மூடி பெட்டிக்குள் வைத்திருப்பாள். ஒருநாள் இந்தப் பெட்டியின் கிட்ட ஜெபம் செய்யும்படி வந்தபோது, அது திறந்திருக்க உள்ளே இருந்த சிமிழைக் காணவில்லை.

மரியமக்தலேன் அம்மாளைப்போல் தன் சுவாமியைக் காணாததால் அழுதுகொண்டு இங்கும் அங்குந் தேடினான். தேடும்போது கிட்ட ஒரு சீட்டுக் கிடந்தது. அதை எடுத்து வாசித்தான். அப்பெட்டிக்குள் இருந்த சிமிழ் அவன் சகோதரன் கையில் பதனமாய் இருப்பதாகவும், அதை விலை கொடுத்து மீட்டுக்கொள்ளலாம் என்றும் எழுதி இருந்தது. உடனே அவனிடம் ஓடி, அவன் காலில் விழுந்து, தனது ஆஸ்தி திரவியம் யாவற்றையும் பார்க்க அதிகமாய் மதிக்கும் அந்தச் சிமிழைத் தன் கையில் கொடுக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தான். அவன் மனம் இரங்கிக் கொடுக்கப்போகுஞ் சமயத்தில், எவுரோட்டன் பயம் உறுத்தி அவனைத் தடுத்து, மீரியாவைப் பார்த்துச் சொல்வான்:

"மீரியா நீ இப்போ சொன்ன வார்த்தை எதார்த்தமோ அல்லவோவென்று சோதிக்கப் போகிறேன். உன் ஆஸ்தி திரவியத்திலும் இந்தச் சிமிழ் மேலானதென்று சொன்னாய்?"

"ஓ! சர்வேசுரனுடைய திவ்விய மகத்துவத்துக்கு அவமானம் வராதபடி, என்ன கேட்டாலும் நான் கொடுப்பேன்."

"அப்படியானால், இதோ இந்தப் பத்திரத்தில் உன் கையொப்பம் போடு."

மீரியா அந்தப் பத்திரத்தை ஒரு பார்வையில் வாசித்துப் பார்த்து தன் கையொப்பம் போட்டான். அதிலே தனக்குச் சொந்தமாய் இருக்குஞ் சொத்தை முழுதும் எவுரோட்டனுக்குக் கொடுப்பதாகக் கண்டிருந்தது.

ஓரோன்சியன் இதை அறிந்து, எவுரோட்டன் தன்னிலும் அதிக கபடனாய் தான் எத்தாய்த் தேடிய சொத்தை தனக்கு முந்தி அபகரித்தானே என்று பொறாமை கொண்டு புலம்பித் தவித்தான்.

இவ்விரு துரோகிகளும் மீரியாவைச் சில காலமட்டும் பராமரித்து வந்தார்கள். கடைசியில் மீரியா இவர்களோடு இருப்பது சரியல்லவென்று, தான் இருந்த அந்தியோக்கியா பட்டணத்தை விட்டு, ஜெருசலேம் பட்டணத்துக்குப் போய் கன்னியாஸ்திரிகள் மடத்தில் சேர்ந்து சர்வேசுரனுக்கு ஊழியஞ் செய்யலாம் என்று கப்பல் ஏறினான். அந்த யாத்திரையில், பலவிதமான துன்பப்பட்டாலுந் தன்னோடு ச[illegible]க் கொண்டுபோன தங்கச் சிமிழில் மோக்ஷானந்த பாக்கியம் இருந்ததால், மனந் தளராமல் சந்தோஷமாய் இருந்தான்.

கப்பல் யாத்திரை செய்கையில் பெருங் காற்றும் புசலும் பிரசண்ட மாருதமாய் எழும்பி கப்பலை நாலுதிசையிலும் அலைக்கழிக்க கடைசியில் அது ஒரு பாறைத்தீவில் மோதி உடைந்தது. இந்த ஆபத்திலிருந்து தப்பிப் பிழைத்தவர்கள் வெகு சொற்பப்பேர். அவர்களுக்குள் மீரியா தேவாதீனமாய்த் தப்பினது, தான் வைத்திருந்த பரிசுத்த தேவநற்கருணையால் வந்ததென்று நிச்சயித்துக் கொண்டான்.

அன்று தப்பினவர்களிற் சிலர் அந்தியோக்கியா பட்டணத்துக்குத் திரும்பிப் போனபோது, தாங்களேறிப் போன கப்பலுக்கு மோசம் வந்ததென்றும், அதிலிருந்தவர்களோடு கூட மீரியாவும் இறந்து போனானென்றும் எவுரோட்டனுக்கு அறிவித்தார்கள்.

மீரியா தப்பிப் பிழைத்து அத்தீவின் கரையில் சித்த ஸ்வாதீனமின்றி கிடக்கும்போது அத்தீவிலிருந்த சில துஷ்ட ஜனங்கள் அவனைப் பிடித்து அடிமையைப்போல்

ஒரு வியாபாரிக்கு விற்றுப் போட்டார்கள். இவன் இவளை மேன்குலத்தானான ஒருவனுக்கு விற்க, அவன் பிற்பாடு, பாபியன் தன் மகளுக்குத் துணையாகவும் ஏவல் செய்பவளாகவும், படிப்பும் நாகரீக சுசிகாமுள்ள ஒரு வேலைக்காரியை என்ன விலை கொடுத்தும் வாங்கி வரும்படி தன் காரியஸ்தனை அனுப்பினபோது, அவனுக்கு மீரியாளை விற்றான். அப்போது மீரியா சீரா என்ற பெயரொடுத்து, உரோம்புரிக்கு பபியோலாவின் இரட்சணியமாகவந்தாள்.

உஅ-ம். அதிகாரம்.

அமிர்தானந்த காலகதி.

பபியோலா தன் வீட்டிலிருக்கும்போது, ஒருநாள் அந்நியனான ஓர் விர்த்தாப்பியன் அவளோடு பேசும்படியாய் வந்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு அவனைப் பார்க்க வந்தாள். வந்தவனை நோக்கி, பெயரென்னவென்றும், வந்த காரணமேதென்றும் கேட்டதற்கு அவன் சொல்வான்:

“ அம்மா, என் பெயர் இபிராம். அக்நேசி அம்மாளின் சொத்தின் பேரில் நான் பெருந்தொகை கடன் கொடுத்தேன். அவள் சொத்தெல்லாம் உங்களுக்கு வந்திருக்கின்றதாம். ஆனதால் எனக்குச் செல்லவேண்டிய தொகையைக் கேட்கும்படியாய் நான் வந்திருக்கிறேன். இது வராவிட்டால், நான் பரம ஏழையாய் பிழைக்க நிர்வாகமற்றவனாவேன்.”

“ இது நம்பக்கூடிய விஷயமல்ல. அக்நேசி அம்மாள் அப்படிக் கடன் வாங்குகிறவள் அல்லவே.”

அதற்கு அந்த யூதன் பன்னிப் பன்னிப் பேசி இங்குமங்கும் பார்த்துச் சொல்வான்:

“ அக்நேசி கடன் வாங்கவில்லை. ஆனால் புல்வியன் என்ற ஒருவன், தனக்கு அக்நேசியின் சொத்தெல்லாம் வருமென்பதாய் எனக்குச் சொல்லி, அதின் பேரில் கடன் வாங்கினான்.”

பணப் பேய் பிடித்த இந்தக் கொடிய யூதனைத் தன் வீட்டுக்கு வெளியே துரத்தும்படி பபியோலாவுக்கு யோசனை வந்தது. ஆனால் புல்வியனுடைய சகோதரியின் நிமித்தம் அப்படிச் செய்யாமல் அவனுக்குச் செல்லவேண்டிய தொகையைத் தான் கொடுப்பதாக ஏற்றுக்கொண்டு, தன் காரியஸ்தனைக் கூப்பிட்டு கணக்குப் பார்த்து யூதனுக்குச் செல்லவேண்டிய கடனைத் தீர்க்கும்படி சொன்னாள். இதுவுமன்றி தன் தகப்பனாருடைய வரவு செலவுகளையெல்லாஞ் சோதிக்கச் செய்து, அதில் யாருக்காவது பணஞ் செல்லவேண்டியிருந்தால், அதைத் தக்க வட்டியோடு செலுத்தவும், அக்நேசி சொத்து உரி முதலாகாதபடி கோர்வினனுடைய தகப்பன் சிரமப்பட்டதற்காக, கோர்வினனுக்கு ஒரு பெருந் தொகை கொடுக்கவும் ஏற்பாடு செய்தாள்.

வீட்டின் காரியங்களையெல்லாஞ் சீர்ப்படுத்தினபின் தான் ஞானஸ்நானம் பெறுவதற்கு வேண்டிய ஆயித்தஞ் செய்வதிலும், மீரியாவின் சௌக்கியத்துக்கு ஏற்ற பக்குவங்களைக் கவனிப்பதிலுந் தன் நேரத்தைச் செலவழித்தாள். அக்நேசியின் கிராமத்திற்கு மீரியாவுடன் போய் அங்கே சிலநாள் சௌக்கியத்துக்காக இருவரும் இருந்தார்கள். அவ்வீட்டிலிருந்த வீர சிங்கம் அக்நேசி இறந்தநாள் முதல் சோகைபிடித்தாற்போல் சோம்பிப் போய்ப் படுத்திருக்கும். பபியோலாவும் மீரியாவுங் கடந்த காரியங்களை

ப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அக்நேசி பெயரைச் சொன்னால், உடனே சிங்கம் எழுந்து இரண்டு காதுகளையும் விரித்து, நாலு பக்கமுஞ் சுற்றிப் பார்க்கும். பார்த்தும் அக்நேசியைக் காணாததால், அழுவதுபோல் சத்தஞ் செய்து முன்போல் படுத்துக்கொள்ளும்.

வேத விஷயங்களைப் பற்றி இருவரும் பேசும்போது மீரியா தெளிவாயுந் திருத்தமாயு மனதில் பொங்கி நிறையும் பக்திப் பற்றுதலோடும் பேசி, வேத விசுவாச சத்தியங்களையும் நல்லொழுக்கத்துக்கடுத்த முறைகளையும் விவரிப்பாள். அப்படியே ஞானஸ்நானசடங்கில் பலமுறை தீர்த்தத்தாலும் பரிசுத்த தைலத்தாலும் ஞானஸ்நானம் பெறுறவர்களின் நெற்றியிலும், நெஞ்சிலும், இன்னும் பல இடங்களிலுஞ் சிலுவை அடையாளம் போடுவதின் தாற்பரியத்தை விவரித்த பின்பு, இதின் அனுதின பயனாக, நாள்தோறும் எந்த முக்கிய அலுவலைச் செய்யுமுன்னும், ஆபத்து மோசமுள்ள வேளையிலுஞ் சோதனை தந்திரம் வரும்போதும், கிறீஸ்துவர்கள் சிலுவை அடையாளம் வரைவது உசிதமென்று சொன்னாள்.

மீரியாவின் சௌக்கியம் நாள் அளவில் விர்த்தியாகாமல், குறைந்தே வந்தது. முகம் இரத்தப் பசை அற்றிருந்தது. சமயத்துக்குச் சமயம் இருமலும் உண்டானது. இராத்திரியிலே பலமுறை நித்திரையின்றி விழித்துக்கொண்டே இருப்பாள். இவள் இருந்த அறைக்கு நேரே அக்நேசியை க்ஷேமித்த இடமிருந்தது. அடிக்கடி அந்தப் பக்கமாய்ப் பார்த்துச் செல்வ அக்நேசியைப் பற்றி நினைப்பாள். இதற்குச் சமீபத்தில் ஒற்றடிப் பாதை ஒன்றிருந்தது. அடுத்த ஊருக்குப் போகிறவர்களுக்கு இதுதான் குறுக்குப் பாதை.

ஒருநாள் காலமே சில பாலியர்கள் அப்பாதை வழியாய்ப் போகையில், முந்தி நடந்தவன் பிந்திவந்தவர்களைக் கூப்பிட்டுச் சொல்வான்:

“அதோ பாருங்கள். எவ்வளவு மறைந்த இடம். இப்பேர்பட்ட இடங்களில் தான் கிறீஸ்துவர்கள் பதுங்கி இருப்பார்கள். வாருங்கள், உள்ளே போய் யார் இருக்கிறாரென்று பார்த்து வரலாம்.”

“உள்ளே போவது எளிது. போய் தப்பித்து வெளியே வருவதல்லோ கஷ்டம்.”

மீரியா இவர்கள் பேசினதை நன்றாய் கேட்கக் கூடாதே போனாலும், அவர்கள் செய்ததைப் பார்த்தாள். ஒருவன் உள்ளே போய் எதையோ பார்த்தபின்பு, சப்தமின்றி மற்றவர்களைக் கூப்பிட்டான். அவர்கள் பார்த்தவுடனே, ஒவ்வொருவனும் ஒரு பெரும் கல்லைத் தூக்கித் தாங்கள் பார்த்த வஸ்துவின்மேல் எறிந்து, சிரித்து, கை கொட்டி கூக்குரலிட்டுப் போனார்கள். ஏதோ பாம்பையோ, விஷஜெந்துவையோ பார்த்து இப்படிக் கல்லால் எறிந்து கொன்றார்களென்று மீரியா எண்ணியிருந்தாள்.

பிற்பாடு வேலையாட்களும் பபியோலாவும் போய்ப் பார்க்கையில், எம்மொன்சியானாள் அக்நேசியின் கல்லறைக்குப்போய்ப் ஜெபஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்போது அவளைத்தான் அப்பாதையில் போன கொடியர் கல்லாலெறிந்து கொன்றுபோட்டார்கள். இவ்விதம் இச்சிறுமி திருச்சபையின் ஞானஸ்நானம் பெறுமுன்னே, தனது இரத்தத்தால் ஞானஸ்நானம் பெற்று மோட்சபதவி அடைந்தாள்.

பபியோலாவும் அவளோடு கூட வேத சத்தியங்களைப் படித்தவர்களும் வேண்டிய ஆயத்தஞ் செய்த பின்பு

ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள். அக்கால வழக்கப் பிரகாரம் ஞானஸ்நானம் பெறுநாளின் கால நேரத்தை ஜெபதபத்தில் போக்கினபின், சாயரட்சையில் சடங்கு துவக்கும். பூமியின் கீழ் வெட்டப் பட்ட சதுர வடிவான கிணற்றில் நாலு அடி ஆள்மட்டந் தண்ணீரிருக்கும். இதில் இறங்கும் படி பல படிகளுண்டு. இதின் வழியாய் குருவும் ஞானஸ்நானம் பெற இருப்பவர்களும் ஒருவரொருவராய்க் கீழே இறங்கி மூன்று முறை தண்ணீருக்குள் முழுகி ஸ்நானஞ் செய்வார்கள்.

ஞானஸ்நான சடங்கு முடிந்த பின்பு உறுதிபூசுதலுங் கொடுப்பது வழக்கம். புதுநன்மை வாங்கும்படி இன்னுஞ் சில நாள் ஆயித்தஞ் செய்து அதன் பின்பு சேசுநாதருடைய திவ்விய பந்தியில் வந்து சம்மனசுக்களின் போஜனத்தை சாப்பிடும் பாக்கியம் பெறுவார்கள்.

பபியோலாவுக்குப் பெரிய சனிக்கிழமையில் ஞானஸ்நான சடங்குகள் துவங்கி ஞாயிற்றுக் கிழமை சாயரட்சைதான் எல்லாம் முடிந்தது. முடிந்தவுடனே மீரியா இருந்த கிராமத்துக்குப் போனள். இருவரும் அனுபவித்த சந்தோஷம் எவ்வளவென்று வர்ணித்துச் சொல்லல் கூடுமானதல்ல. பாக்கிய நிறைந்த இந்த நாளில் பபியோலாவின் மனதிலிருந்த முக்கிய கருத்தேதென்றால், தனக்கு அடிமையாயிருந்தவளோடு, அன்று தான் சமமான ஸ்திதியில் வந்து சேர்ந்தாளென்ற பெருமையான நினைவுதான். சமமான நிலையென்றால், புண்ணியத்திலாவது, சிறந்த நற்குண இலட்சணங்களிலாவது, மனதின் கௌரவமேன்மையிலாவது, தேவ ஞான அறிவிலாவது, பேறுபலன்களிலாவது, மீரியாவுடன் சமமாவது தன்னாற் கூடாதென்று பபியோலா நிச்சயித்திருந்தாள். ஆனல் இருவருஞ் சர்வேசு

ரனுடைய பிள்ளைகளாகவும், மோட்ச பாக்கியத்துக்குச் சுதந்தரமுள்ளவர்களாகவுஞ், சத்திய திருச்சபையின் அவயவங்களாகவும், சேசுநாதர் சுவாமியுடைய விலைமதிப்பில்லாத திரு இரத்தத்தின் பலன்களில் பங்கு பெறும்படி தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர்களாகவுமிருப்பதால் சமமான ஸ்திதியிலிருப்பதாக சந்தோஷத்துடன் அந்த நாள் முழுதும் ஆனந்த பரவச நிலையிலிருந்தாள்.

மீரியா தன் பெலன் வர வரக் குறைவதைக் கண்டு தனது அந்திய காலஞ் சமீபத்தில் இருப்பதாக அறிந்து, தான் ஆசையோடு தேடிய காரியம் அநுகூலமாய் முடிந்ததால், அர்ச். சிமியோனைப்போல், ஆண்டவரே! இனி உமது அடியாள் உம்மிடம் வரும்படி கிர்பை செய்வீராக, என்ற தேவ சங்கீத கீர்த்தனையைப் பாடினள். மறுநாள் பபியோலாவைக் கூப்பிட்டுச் சொல்வாள்: "அம்மா! என் கடைசி நாள் அடுத்து வருகின்றது. நான் போன பின்பு நீங்கள் என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்?"

பபியோலாக் கண்ணீர் சிந்தி அழுது சொல்வாள்:

"மீரியா, அதற்குள்ளே என்னை விட்டுப் போகிறாயா? நாம் இருவரும் வெகு வருஷங் கூடியிருந்து சர்வேசுரனுக்கு ஊழியஞ் செய்வோமென்றல்லோ நம்பி இருந்தேன்."

"அம்மா, நான் துவக்கின வேலை முடிந்தது. இனி மோட்சத்துக்குத் தான் போகவேண்டும்."

"அப்படியானல், மீரியா, என்னையும் உன்னோடுகூட கூட்டிப் போ. நீ இல்லாதேபோனல் நான் தனியே இருந்து என்ன செய்வேன்?"

இப்படி இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் தியோனீசியுஸ் என்ற குரு வந்தார். காயத்தைச் சோதித்துப் பார்க்கையில், அது புரை ஓடி எலும்பு மட்டும் போய் வெகு ஆபத்தான ஸ்திதியில் இருப்பதாகக் கண்டார். பபியோலா இதைக் கேட்டு வெகு துக்கப்படும்போது, மீரியா அவளைத் தேற்றிச் சொல்வாள்: "அம்மா, அழவேண்டாம். சர்வேசுரன் சித்தமே நமது பாக்கியம். நான் போனால் அவர் உங்களைக் காப்பாற்றமாட்டாரா? அவர் ஒருவரே உங்களுக்குப் போதாதா?"

பபியோலா அக்னேசியின் கல்லறைக்குப் போய், கண்ணீர் சிந்தி அழுது ஜெபஞ் செய்த பின்பு, மீரியாவின் கிட்ட வந்து சொல்வாள்:

"மீரியா, நல்லது, உன்னை அழைக்கச் சர்வேசுரனுக்குச் சித்தமானால், அவர் சித்தம் போலாகட்டும். நீ என்னை விட்டுப்போன பின்பு நான் என்ன செய்யவேண்டும்?"

மீரியா மோட்சத்தை அண்ணாந்து பார்த்து சற்று நேரம் ஜெபித்த பின்பு, தூர திர்ஷ்டி காட்சி பெற்றவள் போல் சொல்வாள்:

"என்னை அக்னேசி அம்மாளின் பாதத்தருகில் சேமித்த பின்பு எங்கள் இருவரையும் மறந்து போகாதேயுங்கள். கடைசியில், கீழ்த்திசைத் தேசத்திலிருந்து பரதேசி ஒருவன் சந்தோஷகரமான செய்தி கொண்டு வருவான்."

அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமையில், குரு வியாதிக்காரியின் அறையிலே பூசை செய்து, மீரியாவுக்கு வழிக்காதாரமான அவஸ்தை நன்மை கொடுத்தார். பூசைக்குப்பின், கடைசி

தேவத்திரவிய அநுமானமும் ஜெபங்களுஞ் செய்து முடித்தார்.

இந்தச் சடங்குகள் நடக்கும்போது பபியோலாவும், அவள் வீட்டிலிருந்த வேலைக்காரர், எல்லாரும் வந்திருந்தார்கள். எல்லா முடிந்த பின் மீரியா தன் எஜமானியின் கையைத் தன் கையில் எடுத்துச் சொல்வாள்: "அம்மா, நான் போகும்படி நேரமாயிற்று. நான் உங்களோடு இருந்த காலத்தில், என் தொழிலின் கடமைகளை நன்றாய் நிறைவேற்றாமலும், வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கு நன் மாதிரிகை காட்டாமலும் இருந்ததற்காக மன்னிப்புக் கொடுக்கத் தாழ்மையாய்ப் பிரார்த்திக்கிறேன்."

இவ்வார்த்தைகளைப் பபியோலா கேட்டு வாய்விட்டு கோ என்று அழுதாள். வேலைக்காரி அவளைத் தேற்றிச் சொல்வாள்: "அம்மா, அழவேண்டாம். நான் பேசும்படி என் நா எழாமல் அவஸ்தையில் இருக்கும்போது இந்தப் பாடுபட்ட சுரூபத்தை நான் முத்தி செய்யும்படி எனக்குக் காட்டுங்கள். சேசுமரியேசூசை என்ற திருநாமங்களை என் காதின் கிட்ட வந்து சொல்லுங்கள். சுவாமீ, சர்வேசுரனுடைய குருவே, நீங்கள் எனக்குச் செய்த உபகாரங்களுக்கு எல்லாம் நான் மெத்தவும் நன்றி அறிந்திருக்கிறேன். நான் இறந்த பிற்பாடு என் ஆத்துமத்துக்காக உங்கள் பூசையில் வேண்டிக்கொள்ள மறந்து போகவேண்டாம்."

எல்லாரும் மீரியாவின் கட்டிலைச் சுற்றி முழங்காலில் இருந்து ஜெபஞ் செய்தார்கள். பேச்சுக் குறைந்தது. பாடுபட்ட சுரூபத்தை அடிக்கடி முத்தி செய்தாள். உதடுகள் மாத்திரம் அசைந்தன. கடைசியில் சந்தோஷமுஞ் சமாதானமும் அமரிக்கையுமுள்ள முகத்தோடு தனது

வலது கையைத் தூக்கி நெற்றியில் வைத்து, பின் நெஞ்சின் மேல் கொண்டு வந்து சிலுவை வரையும்போது, ஆ மரியே! நீர் தாயார் என்று காண்பியும், என்று தன் வாய்ந் குள் சொல்ல, மீரியாவின் ஆத்துமம் உடலை விட்டுப் பிரிந்தது. அவன் முகத்தில் மின்னலைப் போல் மோட்ச பிரகாச ஒளி பளிச்சென்று பாய்ந்தது. சேசுநாதரையும் அவருடைய பரிசுத்த தாயாரையும் பார்த்த ஆனந்த சந்தோஷம் அவன் முகத்தில் பதிந்திருந்தது. நல்ல கிறீஸ்துவர்கள் எக்காலத்திலும் மரிப்பதுபோல் பாக்கியமான மரணம் அடைந்து மோட்ச பதவியிற் சேர்ந்தான்.

பபியோலா, இறந்த மீரியாவை நினைத்து பலசாலி துக்கப்பட்டாள். ஆனால் இந்த விஷயில் அவள் மனதில் இருந்த துக்கம், மோட்சத்துக்குப் போய் அங்கே இறந்தவனைப் பார்ப்போம் என்ற நம்பிக்கையை ஆதாரமாகக் கொண்ட கிறீஸ்துவர்களின் அதி உத்தம துக்கம்.

இவ்வித பாக்கியானந்த கால கதியை நாமும் அடையும்படி பாவிகளின் தஞ்சமான தேவதாயார் துணை செய்வாளாக.

1. அந்திய காலஞ் கிட்டி அடுத்துயிர் பிரியும் வேளை
   சிந்தையுங் கலங்கிக் கண்கள் தெளிவில்லா மருளும்போதும்
   வந்து நீ அருகில் நின்று வலக்கையில் என்னைத் தாங்கிச்
   சொந்த உன் மகன் முன்பாகச் சேர்த்திடாய் தேவதாயே.
2. துக்கமுங் கவலை பிஞ்சித் துயர் விடும் ஆசை சூழ்ந்தெப்
   பக்கமும் வளைந்து ஓயாப் பயம் விடுத்தெக்கும்போதும்
   சிக்கிய கப்பல் போலே திகைத்து நான் தவிக்கும்போதும்
   மக்களைப் பேணும் தாயுன் மடியினில் எனைச் சேர் அம்மா.

467

மூன்றும் பாகம்—வெற்றிமாலை.

முதல் அதிகாரம்

கீழ்த்திசை அந்தியன்.

ஆ! நம்மோடு கூட இது மட்டும் இருந்து நமக்குத் துணையாய் நின்றவர்கள் எல்லாரும் ஒருவருக்குப் பின் ஒருவராய் நம்மைத் தனியே விட்டுப் போய்விட்டார்கள். அவர்களுடைய சொல்லுஞ், செய்கையும், அவர்கள் மனதின் கருத்தும், பற்றுதலும், நாம் எழுதிய இந்தக் கிரந்த நூலுக்கு ஆதாரமாய் இருந்து நம்மை இவ்வளவு தூரங் கூட்டி வந்த பின்பு, இப்போது நாம் சுற்று மற்றும் பார்க்கையில் நிர்மானுஷியமான வனாந்தரத்தில் நாம் தன்னந் தனியே நிற்பதாகத் தோன்றுகின்றது.

ஆகிலும் இதில் ஆச்சரியப்பட ஞாயமில்லை. நாம் விவரித்த திருச்சபையின் சரித்திரஞ் சமாதான காலத்தை அல்ல, யுத்த காலத்தைச் சேர்ந்தது. நமது முன்னோர்கள் போர்க்களத்தில் இறங்கிச் சத்திய வேதத்துக்காக அஞ்சா மனத் துணிவுடன் யுத்தஞ் செய்த கஷ்ட காலம் அது. இந்த யுத்தத்தில் போர்வீரரும், இரணசூரரும், மடிந்து விழுந்து உயிரை இழந்தார்களென்பது விகாரமா

வலது கையைத் தூக்கி நெற்றியில் வைத்து, பின் நெஞ்சின் மேல் கொண்டு வந்து சிலுவை வரையும்போது, ஆ மரியே! நீர் தாயார் என்று காண்பியும், என்று தன் வாய்க்குள் சொல்ல, மீரியாவின் ஆத்துமம் உடலை விட்டுப் பிரிந்தது. அவள் முகத்தில் மின்னலைப் போல் மோட்ச பிரகாச ஒளி பளிச்சென்று பாய்ந்தது. சேசுநாதரையும் அவருடைய பரிசுத்த தாயாரையும் பார்த்த ஆனந்த சந்தோஷம் அவள் முகத்தில் பதிந்திருந்தது. நல்ல கிறீஸ்துவர்கள் எக்காலத்திலும் மரிப்பதுபோல் பாக்கியமான மரணம் அடைந்து மோட்ச பதவியிற் சேர்ந்தாள்.

பபியோலா, இறந்த மீரியாவை நினைத்து பலமாய் துக்கப்பட்டாள். ஆனால் இந்த விஷயத்தில் அவள் மனதில் இருந்த துக்கம், மோட்சத்துக்குப் போய் அங்கே இறந்தவளைப் பார்ப்போம் என்ற நம்பிக்கையை ஆதாரமாகக் கொண்ட கிறீஸ்துவர்களின் அதி உத்தம துக்கம்.

இவ்வித பாக்கியானந்த கடைசி கதியை நாமும் அடையும்படி பாவிகளின் தஞ்சமான தேவதாயார் துணைசெய்வாளாக.

1. அந்திய காலங் கிட்டி அடுத்துயிர் பிரியும் வேளை
சிந்தையுங் கலங்கிக் கண்கள் தெளிவில்லா மருளும்போதும்
வந்து நீ அருகில் நின்று வலக்கையில் என்னைத் தாங்கிச்
சொந்த உன் மகன் முன்பாகச் சேர்த்திடாய் தேவதாயே.

2. துக்கமுங் கவலை மிஞ்சித் துயர் விடும் ஆசை சூழ்ந்தெப்
பக்கமும் வளைந்து ஓயாப் பயம் விடுத்தகெக்கும்போதும்
சிக்கிய கப்பல்போலே திகைத்து நான் தவிக்கும்போதும்
மக்களைப் பேணுந் தாயுன் மடியினில் எனைச் சேர் அம்மா.

மூன்றாம் பாகம்—வெற்றிமாலை.

முதல் அதிகாரம்

கீழ்த்திசை அந்நியன்.

ஆ! நம்மோடு கூட இது மட்டும் இருந்து நமக்குத் துணையாய் நின்றவர்கள் எல்லாரும் ஒருவருக்குப் பின் ஒருவராய் நம்மைத் தனியே விட்டுப் போய்விட்டார்கள். அவர்களுடைய சொல்லுஞ், செய்கையும், அவர்கள் மனதின் கருத்தும், பற்றுதலும், நாம் எழுதிய இந்தக் கிரந்த நூலுக்கு ஆதாரமாய் இருந்து நம்மை இவ்வளவு தூரங் கூட்டி வந்த பின்பு, இப்போது நாம் சுற்று மற்றும் பார்க்கையில் நிர்மானுஷியமான வனாந்தரத்தில் நாம் தன்னந் தனியே நிற்பதாகத் தோன்றுகின்றது.

ஆகிலும் இதில் ஆச்சரியப்பட நியாயமில்லை. நாம் விவரித்த திருச்சபையின் சரித்திரஞ் சமாதான காலத்தை அல்ல, யுத்த காலத்தைச் சேர்ந்தது. நமது முன்னோர்கள் போர்க்களத்தில் இறங்கிச் சத்திய வேதத்துக்காக அஞ்சா மனத் துணிவுடன் யுத்தஞ் செய்த கஷ்ட காலம் அது. இந்த யுத்தத்தில் போர்வீரரும், இரணசூரரும், மடிந்து விழுந்து உயிரை இழந்தார்களென்பது விகாரமா

ந்தரங்களுக்குப் போய் வனவாசிகளாய் ஜீவித்து, மடங்களேற்படுத்தி, ஒழுங்குகள் ஸ்தாபித்து, ஒன்றுகூடி ஒரு குடும்பத்தார் போல வாழ்ந்து வந்தார்கள். இக்காலத்திற்றான் எஜிப்த் தேசத்தின் வனாந்தரத்தில் துறவோரின் சபைகள் உற்பத்தியாகி செழித்து வளர, காய்ந்து உலர்ந்த காடும் மலர்ந்து தளிர்த்து பூத்தாற் போல் தோன்றின.

திருச்சபை இவ்விதமாய் விர்த்தி அடைந்து, வெற்றிமாலைசூடி, ஜெயசீலியாய் ஆளும்போது, வேத விரோதிகள் ஒருவனுக்குப்பின் ஒருவனாய், நிந்தை அவமானப்பட்டு, வெறிகொண்ட நாயைப் போல் இறந்தார்கள். தியோக்கிலேஸியன் நாடிழந்து, வீடிழந்து, கையில் கப்பரை எடுத்து, கஞ்சிக்குக்காத்துப் பறந்து இறந்தான். கலேரியன் உடம்பெல்லாம் உதிந்து ஊதி, எங்கும் ரணமாய் கிருமிகள் உற்பத்தியாக, அவைகள் அவனை உயிரோடு சாப்பிட்டுக் கொன்றன. மாக்சிமியன் தானே தனக்கு சத்துருவாய், தன்னைச் சகிக்கமாட்டாதவனாய் நான்றுகொண்டு செத்தான். மாக்ஸென்ஸியன் திபேரி ஆற்றில் விழுந்து மடிந்து போனான். இப்படியாக சேசுநாதர் சுவாமியை விரோதித்து எதிர்த்த கொடிய அரசர்கள் எல்லோரும் அதோகதியாய் உருண்டு போனார்கள்.

கொன்ஸ்தந்தீன் என்றவர் உரோமாபுரியின் சக்கரவர்த்தியானபோதுதான் கிறீஸ்துவர்களுக்குச் சமாதானமும், அமரிக்கையும், பிரஜைகளுக்குரிய சுதந்தர உரிமைகளெல்லாம் கொடுக்கப் பட்டன. வேதகலக நடந்த இருந்பத்து வருஷங்களில் இங்குமங்கும் சிதறி கலைந்து இருந்தவர்களெல்லாருந் திரும்பவுந் தங்கள் சொந்த ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். இதுமட்டும் அடைபட்டிருந்த கோ

வில்கள் திறக்கப்பட, பூஜை தேவாராதனை, பிரார்த்தனை ஜெபங்கள், பகிரங்கமாய் நடக்கத் துவக்கின. கொன்ஸ்தந்தீன் சக்கரவர்த்தி உரோமானரின் அரசர்களில் முதல் கிறீஸ்துவராய், வேதத்தின் பேரில் பக்தி, சிரத்தை, பற்றுதல் உள்ளவரானார். கிறீஸ்துவர்கள் பிரமாண்டமான தேவாலயங்களைக் கட்டி, அதி உந்நத சர்வேசுரனின் வாசஸ்தலமாயிருக்கத் தக்கதாய் அலங்காரமாய் சிங்காரித்து, வெகு சம்பிரமமாய் எழுப்பினார்கள்.

இதுமட்டுஞ் சுரங்கங்களுக்குள் ஒளிந்து மறைந்திருந்த திருச்சபை இப்போது வெளியே வந்து, வெற்றிமாலை சூடி, மணி மகுடம் தரித்து பூவுலகாளுஞ் செல்வ அரசியாய் முடி சூட்டப் பெற்றது. ஆனால் இவ்வெற்றியின் செல்வ காலத்தை நாம் இந்நூலில் விவரித்துக் காட்டப் போகின்றோமென்று எண்ணவேண்டாம். திருச்சபை ஜெயவெற்றியின் முடிசூடி, அரசாண்ட சுபகாலத்தின் வைபவத்தை வர்ணித்து அலங்காரமாய் எழுதுவது, நம்மிலும் அதிக சாமர்த்தியமுந் திறமையுமுள்ள சாஸ்திர விற்பன்னரால் இயலுங்கருமமாதலால், அவர்களுக்கு நாம் இப்பாகத்தை விடுகின்றோம். ஆனதால் இம்மூன்றாம் பாகத்தில் நாம் சொல்லும்படி இன்னம் மீதியாயிருப்பது வெகு சொற்பம். இத்தோடு இந்நூலும் முடிவுபெறும்.

இரண்டாம் பாகத்தில் விவரித்த வேதகலக முடிந்து பதினைந்து வருஷங்களானபின்பு, இனிச் சொல்லும் வர்த்தமானங்கள் நடந்தேறின. இக்காலத்தில் திருச்சபையின் சட்டங்களும், ஆசார முறைமைகளும், ஸ்திரமாய் ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருந்தன. வேதகலக காலத்தில் மனந்துணிவின்றி வேதத்தை மறுத்த அஞ்ஞானிகளான

சிலர், இப்போது மனந்திரும்பி தங்கள் தாயைத்தேடி வந்
தார்கள். இராஜதானியின் தெருவீதிகளில் அந்நியரான
சிலர், கைகால் பாதி வெட்டுண்டும், கண்விழிகள் அக்கினி
யால் சுடப்பட்டும், இன்னம் பலவகையான அங்கக்குறை
வோடும் நடந்து போவதைக் கிறீஸ்துவர்கள் பலமுறை
காண்பார்கள். இவர்கள் பேதகலக காலத்தில் சேசுநா
தர் சுவாமிக்காக யுத்தஞ் செய்து, காயம்பட்டு, இரத்தஞ்
சிந்திய போர்வீரர்.

இப்படி இருக்கையில், ஒருநாள் பபியோலா தன் கிரா
மத்திலிருந்து வீட்டுக்கு வந்தபோது, அவள் வேலைக்கார
னை துர்குவாதன் அவளிடம் வந்து, கவலையும் ஆத்திர
பதற்றமும் முகத்தில் தோன்றச் சொல்வான்:

"அம்மா, கீழ்த்திசையிலிருந்து பரதேசி வருவானென்
று காத்திருந்தீர்களே, அவன் வந்திருக்கிறதாகத் தோன்
றுகிறது."

மீரியா சாகுமுன் சொன்ன கடைசி வாக்கியத்தைச்
கருத்தாய் கேட்டு மனதில் வைத்திருந்த பபியோலா மிகு
ஆத்திரத்தோடு அவன் எங்கே என்று கேட்க, அவன்
வந்து போய்விட்டானென்று அறிந்தவுடனே, அவள் முகம்
வாட, துக்கத்துடன் ஊழியனை நோக்கி, வந்தவன் கீழ்த்
திசைப் பரதேசியாக எப்படி அறிந்தானென்று அவனை
விசாரித்தபோது அவன் சொல்வான்:

"அம்மா! இன்று காலமே நான் வெளியே போகை
யில், ஓரிடத்தில் சிலபேர் கூட்டமாய்ப் பேசிக்கொண்டிரு
ந்தார்கள். அவர்கள் நடுவில் ஒருவயோதிகன் நின்றான்.
அவனுக்கு இன்னம் ஐம்பது வயசு இராது. ஆகிலுந் தப
சாலுந் துக்கத்தாலும் நரைதிரை விழுந்த விர்த்தாப்பிய

னைப்போல் தோன்றினான். அவன் தாடியின் உரோமம்
நீண்டு வளர்ந்து தொங்கினது. அவன் உடை, கீழ்த்திசை
தேசங்களின் சந்நியாசிகள் உடைபோலிருந்தது. இவன்
அக்நேசி அம்மாள் கல்லறைக்கிட்ட வந்தபோது, கீழே
விழுந்து, பெருமூச்சுவிட்டு, கண்ணீர் அருவிபோல் சிந்தி,
அழுது பிரலாபித்தான். சூழ நின்றவர்கள் அனுதாபப்
பட்டு அவன் கிட்டப் போய் ஆறுதல் சொல்லி, "சகோத
ரனே நீ மிகவும் வருத்தப்படுகிறாயா? இப்படி அழாதே.
இந்தப் புண்ணியவதி வெகு இரக்கமுள்ளவள். பயப்ப
டாதே. உனக்காக நாங்கள் சர்வேசுரனைப் பிரார்த்திப்
போம்," என்றார்கள். ஆனால் அவன் இவர்கள் சொன்ன
தைக் கேளாமல் முன்னிலும் அதிகமாய் கண்ணீர் சிந்தி
அழுதான்."

"அதற்கு பின் அவன் என்ன செய்தான்?"

"வெகுநேரம் இப்படி அழுத பின்பு, எழுந்து, தன்
வஸ்திரத்துக்குள் மறைத்து வைத்திருந்த ஒரு மோதிரத்
தை எடுத்து கல்லறைமேல் வைத்துப் போனான். அந்த
மோதிரத்தை நான் அநேக வருஷங்களுக்குமுன் பார்த்த
தாக எனக்குத் தோன்றுகிறது."

"அதன்பின் சம்பவித்ததென்ன?"

"அவன் எழுந்திருந்து போகும்போது என்னைப்பார்
த்து, நான் யாரென்று என் வஸ்திரத்தால் அறிந்து, என்
கிட்டவந்து, உடல் நடுங்கி, வாய் பதறி, என் முகத்தை
ஏறிட்டுப்பார்க்காமல், "சகோதரனே சீரியா தேசத்திலி
ருந்து வந்த மீரியா என்னும் பெயருள்ள வேலைக்காரியின்
கல்லறை எங்கே இருக்கிறதென்று உனக்குத் தெரியுமா"
என்று கேட்க, நான் அவனுக்குக் கல்லறையைக் காட்டி

னேன். அவன் வெகு நேரத்தோடு சற்றுநின்றபின், என்னை நோக்கி, அவள் எதினால் இறந்தாளென்று கேட்டதற்கு, அவள் க்ஷயரோகத்தால் இறந்தாளென்று நான் சொன்னேன். அப்போது அவன் தன் மனதிலிருந்த பெருந்துக்கபாரம் நீங்கி விழுந்தாற்போல் ஆறுதலடைந்து, ஒருமணிநேரம் அந்தக் கல்லறையின் கிட்ட இருந்து அழுது, அதை அநேகம் விசை முத்திசெய்து, கடைசியில் எழுந்து போய்விட்டான்.

பபியோலா இவையெல்லாங் கேட்டபின் ஆத்திரத்தோடு சொல்வாள்:

"ஐ! குருவாதா, அவன்தான் நான் எதிர்பார்த்திருந்த பரதேசி. நீ ஏன் அவனை நிறுத்தவில்லை?"

"அம்மா, அவன் முகத்தை ஒருவிசை பார்த்தபின், அவனோடு பேச எனக்குத் துணிவில்லை. ஆனால் அவன் திரும்பிவருவான். எம்ராமேலேயின் நிமித்தம் பட்டணத்துக்குள் போயிருக்கிறான்."

"அவனை எப்படியானாலும் நீ தேடிப்பார்த்துக் கூட்டிவா. மீரியா சாகுமுன் இந்த சுபசெய்தியை தூரதிர்ஷ்டியால் அறிந்து சந்தோஷமாய் மரித்தாள்."

உ-ம். அதிகாரம்.

வேத விரோதியின் அகோர கதி.

மறுநாள் காலையில் மேற்றிசையிலிருந்து வந்த பரதேசி சந்தைகூடுமிடத்தின் பக்கம் போகும்போது, அங்கே சில துஷ்டவாலிபரும் பிள்ளைகளுங் கூடிக்கொண்டு ஒரு மனிதனைப் பிடித்து இழுத்து சேறுஞ் சகதியும்

அவன்மேல் வாரி எறிந்து, பயித்தியம் பிடித்தவனைப் பாடு படுத்துவதுபோல் துன்பப் படுத்துவதைப் பார்த்தான். சந்தடி கூட்டமிருக்கும் இடத்துக்குச் சாதாரணமாய்ப் போகாத இவன், இந்த விசையில் தான்முன் அறிந்த ஒருவனுடைய பெயரை அந்தக்கூட்டத்தில் சொல்வதைக் கேட்டு, பார்க்கும்படி கிட்ட வந்தான். இந்தக் கும்பலின் மத்தியில் உதித்து ஊதிப் பெருத்த தேகமுள்ள ஒருவன் நின்றான். வழுக்கைத்தலையனாய், முகமெல்லாம் வீங்கி, கண்கள் சிவந்து போய், புண்ணும் இரணமும் புழுத்து வடிய, பார்க்க வெகு அசங்கிய கோலத்தோடு இருந்தான். அவன் கண்பார்வையு நடையும் பூர்த்தியாய்க்குடித்து வெறி கொண்டவனைக் காட்டினது. அவன் அணிந்த வஸ்திரம் அழுக்கடைந்து வெகு அலங்கோலையாயிருந்தது.

அங்கு கூடி நின்றவர்களில் ஒருவன் சொல்வான்:

"அடே கோர்வீனு! உனக்குத் தக்க கூலி வரப்போகின்றது. கொன்ஸ்தந்தீன் இராயர் உரோமாபுரிக்கு வருவார். வந்தால், பழிக்குப் பழி வாங்கும்படி கிறீஸ்துவர்கள் முறைவரும். அப்போது உனக்கு வட்டியும் முதலுஞ் சேர்த்துக் கொடுப்பார்கள்."

"போடா போ. அதைப்பற்றி எனக்குப் பயமே இல்லை. பழிவாங்குங் குணம் அந்தப் பேதைக் கிறீஸ்துவர்களுக்குக் கிடையாது. அதுவுமன்றி, கொன்ஸ்தந்தீன் இராயன், மத விஷயங்களில் அவனவன் தன் இஷ்டம்போல் எந்த மதத்திலும் இருக்கலாமென்று சட்டம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்."

"இதுவெல்லாம் மொத்தத்தில் சரிதான். ஆனால் போன வேத கலாபத்தில் முதன்மையாயிருந்து அக்கிர

மங்களை செய்தவர்களைத் தண்டியாவிட்டால் அது தேச சட்டத்துக்கு விரோதமாகுமாம். அடிக்கு அடியும், இரத்தத்துக்கு இரத்தமும், புலிக்குப் புலியும், வருமென்று எல்லாருஞ் சொல்லுகிறார்கள்.

கோர்வீனின் இதைக் கேட்டு பயந்து, இது மெய்தானா? உனக்கு யார் இப்படி சொன்னது? என்று கேட்க, ஒருவன் சொல்வான் :

“இதை யாராவது சொல்லவேண்டுமோ? இயல்பிலே இது நடக்க வேண்டிய விஷயமல்லவா? இது நீதி ஞாயத்துக்கு ஏற்ற ஒழுங்கு.”

“ஆகிலும், எனக்கு அவ்வளவு பயமில்லை. காலத்துக்குத் தக்க கோலம் எடுக்க எனக்குத் தெரியும். நான் கிறீஸ்துவனாவேனென்றால், எனக்கு ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டார்கள். பாட்டுக்குத் தகுந்தாப்போல் ஆடுகிறேனென்றால் யார் என்ன செய்வார்? ஆனால் ஒன்று மாத்திரம்…”

“என்ன ஒன்று? பங்கிராசைப் போல் வேங்கைக்கு—.”

கோர்வீனன், கோப வெறியோடு, கண்களிலிருந்து நெருப்பைக் கக்கி, கையை மடித்துச் சொல்வான் :

“அடே, அந்தப் பயல் பெயரை நீ இன்னொரு விசை சொல், பார்க்கலாம். உன் பல்லை எல்லாம் உதிர்த்து உன் கையிலே எண்ணிக் கொட்டாதேபோனால் நானே கோர்வீனன்.”

“ஏண்டா? அவன் பெயரைக் கேட்கும்போது உன் ஈரல் குலை பற்றி எரிகிறதோ? நீ எப்படி உருண்டு போவாயென்று அவன் சொன்னது உனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதல்லவா?”

சூழ நின்ற எல்லாரும், ஓ! ஓ! வேங்கை! வேங்கை! கோர்வீனன் மேலே வேங்கை!—என்று சொல்லிக்கொண்டு ஓடும்போது, கோர்வீனன் கல்லையும் மண்ணையும் எடுத்து அவர்களைத் துரத்தி பித்துக்கொண்டவன் போல் ஓடினான்.

இப்படி ஓடின கோர்வீனன், மிருகங்கள் அடைபட்டிருந்த மாலுக்குச் சமீபத்தில் வந்தான். அங்கே இருப்புக் கூட்டுக்குள்ளே கொடிய வேங்கை ஒன்று அடைபட்டிருந்தது. அதைக் கண்டவுடனே, மதிமயங்கி பங்கிராஸ் இவன் வேங்கையால் கடியுண்டு சாவான் என்றதை நினைத்து, உன்மத்தனாய் கூட்டின் கிட்ட வந்து, பல சேஷ்டைகள் செய்து, வேங்கைக்குக் கோப மூட்டி: ஓ! ஓ! நீ தானா வேங்கை? நீ தானா என்னைக் கொல்லப் போகிறாய்? வா, பார்க்கலாம்—என்று கம்பியின் கிட்ட தலையை வைத்து பல்லைக் காட்டி, நிற்கும்போது, கொடிய வேங்கை தாவிப் பாய்ந்து, கம்பி வழியாய் அவன் கழுத்தைப் பிடித்துக் காயப்படுத்தினது.

அந்தப் பக்கம் போனவர்கள் அவனைத் தூக்கி அடுத்த வீட்டுக்குக் கொண்டுபோனார்கள். இதெல்லாம் பார்த்த பரதேசி, அவன் பின்னாலே போய், அவனுக்கு வேண்டிய உதவி எல்லாஞ் செய்து, காயங் கட்டின பின்பு: நான் யாரென்று உனக்குத் தெரியுமா?—என்று அவனைக் கேட்டான்.

“நீயா? யாரா? எங்கேயோ உன்னை நான் பார்த்திருக்கிறேன். எங்கே?—ஓ! நீ தான், நரிக்குட்டி, நாம் இருவருங் கூடி கிறீஸ்துவர்களைப் பிடிக்கும்படியாய் செய்த அக்கிரமங்களை நீ மறந்தா போனாய்?”

"கோர்வினே! அதைப்பற்றி பேசாதே. போனது போய்விட்டது. நான் இப்போ கிறீஸ்துவன்."

"நீ கிறீஸ்துவனா! பேயா! எவனுஞ் செய்யாத கொடுமை எல்லாஞ் செய்தவன் நீ அல்லவா! இதை எல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டார்களா? அடே, நீ இராத்திரியில், கண்ணை மூடினாலும் உனக்குத் தூக்கம் வருமா? நீ கொன்ற குலமக்களின் ஆவி உன்னைப் பழிவாங்கத் தோன்றவில்லையா? இதுமட்டும் வராவிட்டால், இனிமேல் தப்பாமல் வருவார்கள். பகையும் பழியும் உன்னை விட்டு ஒழியுமா? நான் பட்ட அவஸ்தை நீயும் படவேண்டாமா?"

"போதும், போதும், கோர்வினே. நானும் உன்னைப் போல் பல துன்பப்பட்டேன். ஆனால், என் துன்பத்துக்குப் பரிகாரமான அமிர்தம் எனக்குக் கிடைத்தது. அதை உனக்குங் கொடுக்கும்படியாய் நான் வந்தேன்."

இப்படிச் சொல்லி அவனிட்டே வந்து, சர்வேசுரன் எவ்வளவு தயை, இரக்கம் உள்ளவரென்றும், ஒருவன் எவ்வளவு தான் பாவங்களைச் செய்தாலும், அவன் மனந்திரும்பி வந்தால், சர்வேசுரன் அவனுக்குப் பொறுத்தல் கொடுப்பாரென்றும், அதற்கு கண் கூடான திர்ஷ்டாந்தம் தானே என்றுஞ் சொல்லும்போது, கோர்வினன் வெகு ஆச்சரியத்தோடு கேட்டான். அதற்குப்பின் கிறீஸ்துவேதத்தின் பிரதான சத்தியங்களை அவனுக்கு விவரித்து, கடைசியில் அவனை நோக்கி, கோர்வினே, நான் சொன்னதை எல்லாம் நீ விசுவசித்தால், ஞானஸ்நானம் பெறுவாய். அதில் தண்ணீர் உன் ஆத்துமத்தைச் சுத்தஞ் செய்யும், என்றபோது, கோர்வினன், ஓ சுத்தஞ் செய்யும் என்று சற்று வெறுப்போடு கேட்டான்.

ஞானஸ்நானத்தின் தண்ணீர், என்று பரதேசி சொல்ல, கோர்வினன், தண்ணீரா! ஓ தண்ணீர் எனக்கு வேண்டாம். அதை அப்பால் கொண்டு போ, என்று கதறி அலறி, வலிப்பெடுக்க ஊளையிட்டான்.

பரதேசி அவனைத் தேற்றி ஆறுதல் சொல்லி, பயப்படாதே, உன்னைத் தண்ணீரிலே அமிழ்த்தமாட்டார்கள் இதோ பார், இவ்வளவு தண்ணீர் தான் உன் தலையில் ஊற்றுவார்கள், என்று சொன்னாலுங் கோர்வினன் கேளாமல் துடித்துப் பதைத்து, இசிவும் வலியும் எடுத்து, பல்லை நெறு நெறென்று கடித்து, வாயில் இருந்து நுரை நுரையாய்க் கக்கி, மிருகத்தைப் போல் கூவிக் கர்ச்சித்தான்.

வேங்கைக் கடியின் பல் விஷவெறி அவனைப் பிடித்தது. வெறியின் மிகுதியால், வாயில் வந்த தூஷணம் எல்லாஞ் சொன்னான்: "தண்ணீர் எனக்கு வேண்டாம். தண்ணீரா? தண்ணீர், எனக்கில்லை. அக்கினி, நெருப்பு, அது தான் எனக்குக் கதி. ஓ! அக்கினி அகோரமாய்ப் பொங்குகின்றது! ஓ எங்கே பார்த்தாலும் அக்கினி மண்டுகின்றது! இதோ கொழுந்து விட்டு சுவாலித்து எழும்பி என் கிட்ட வருகின்றது. ஐயோ! அக்கினிக்கு நான் இரையாய்ப் போகிறேன்!" என்று சொல்லி அக்கினிக்குத் தப்பும்படி இங்கும் அங்கும் புரண்டான். கையையுங் காலையையும் உதறினன். வாயால் ஊதி அவிக்கும்படி முயன்றான். கிட்ட இருக்கிறவர்களைக் கூப்பிட்டு நெருப்பைத் தணிக்கும்படி கேட்டான்.

அந்த நாள் பகலும் இராவும் இப்படிப் புலம்புவதிலும் பினற்றுவதிலுங் கடந்தது. பித்தமுங் கபமும் மேலிட்டு அதிகரித்தது. கோர்வினன் தான் இருந்த கட்டிலை விட்டு

எழுந்து உட்கார்ந்து, விழியைத் திரட்டி உருட்டி யாரை யோ பார்த்து, கோபமும் வெறியும் பொங்கினவனுய்ச் சொல்வான் :

“ அடா, பங்கிராஸ், போ, போ, என்முன் நிற்காதே! உன்னைப் பார்க்கமாட்டேன். பழி வாங்கவோ வந்தாய்! நீ சொல்வதை நான் கேட்கமாட்டேன். அக்கினி தான் என் வீடு! ஓ! அதோ கொடிய வேங்கை! உக்கிரமாய்க் கர்ச்சித்து வாலைச் சுழற்றி பதுங்கிப் பதுங்கி, வருகின்றது. அடா, அதைப் பிடித்துக்கட்டு! ஓ! இதோ பாய்ந்து குதித்து வருகின்றது! ஐயோ! என் தொண்டையைக் கவ்விப் பிடிக்கின்றது! ஐயோ! ஐயோ! நான் செத்தேன் ” என்று கதறி அலறித் தன் மேல் பாய்ந்த வேங்கையைப் பிடித்து தள்ளுவதுபோல் தன் கைகளை அசைத்த பின்பு, கீழே விழுந்தான். அவன் காயந் திறந்து அதிலிருந்து இரத்தம் கப கப வென்று ஓடிவர, கோர்வினன் நிர்ப்பாக்கியனுய் செத்து, அவலெட்சண அசங்கிய கோர ரூபமுள்ள பிரேதமானுன்.

இதெல்லாம் பார்த்து நின்ற பிரதேசி பயந்து நடுங்கி, சத்திய திருச்சபையை பகைத்துப் பழித்து விரோதிக்குந் துஷ்டன், மனந் திரும்பாவிடில், எப்படி அவலமாய்ச் சாவான் என்று கண் கூடாகப் பார்த்தான்.

நரகில் விழுந்தவன் புலம்பி அழுஞ் சப்தம்.

கார் இருள் அடர்ந்த பெருங்குகை நரகக்
சிறை இடமிருந் தொலிக்கும்
பேர் இடி முழக்கம் நேர் அழுங்குரல் கேள்—
“ பெயர்ந்து நான் இவ்விடம் விட்டு,
பாரிடம் ஒருநாழிகை அளவிருந்தால்
பாவ நிவாரணம் அடைவேன்—”

சூர் அடர் நீயும் இவ்விதஞ் செய்துன்
துகள் துடைத் தருள் பெறுதேனே?

௩-ம். அதிகாரம்.

பாக்கிய சம்பூரணம்.

வேத விரோதியின் நிர்ப்பாக்கிய சாவைப் பார்த்த பிறகு இத்திசைப்பரதேசி, சர்வேசுரன் தன்னை இவ்வித கொடிய சாவினின்று காப்பாற்றினதற்காக நன்றி அறிந்த ஸ்தோத்திரஞ் செய்த பின், தான் உத்தேசித்து வந்த வேலையை முடிக்கும்படி யூதவர்த்தகர்கள் குடியிருந்த தெருவுக்குப் போனுன். அங்கே ஒரு வீட்டுக்குள் நுழைந்து யூதவர்த்தகனிடம் போய், அவனுடைய கணக்குப் புஸ்தகத்தில், இத்தனை வருஷங்களுக்கு முன் இன்னனுக்குக் கடன் கொடுத்ததின் விவரம் இன்னதென்று பார்க்கும்படி கேட்டான். பார்க்கையில் பதினைந்து வருஷங்களுக்கு முன் மேற்படி பெயருள்ள ஒருவன் கடன் வாங்கினதாகவும், அந்தக் கடனை அவன் பெயரால் பிரியோலா வென்ற செல்வப் பெருமாட்டி தீர்த்ததாகவுங் கண்டிருந்தது. பரதேசி ஆச்சரியப் பரவசமாய் நிற்கும்போது, யூதவர்த்தகன் சொல்வான்:

“ என்னுடைய பலநாளைய அநுபவ வாழ்நாளில் நான் அறிந்ததில், இதுதான் முதல் விசை ஒருவன் கடன் வாங்கி, தவணை தப்பி ஓடிப்போய், பிற்பாடு அக்கடனைப் பற்றி விசாரிக்க வந்தது. ஐயா, நீர் நேர்மையுள்ளவராய் இருக்கவேண்டும்.”

“ ஆமா ஐயா, சர்வேசுரனுடைய கிருபையால் நான் நேர்மையுள்ளவன்.”

"ஐயா, உமக்குக் கடன் கொடுத்தவர் என் தகப்பனார் இபிராம். இப்போது அவர் அபிராம் என்பவரிடம் போய் விட்டார். உமக்குப் பணந் தேவையானால், சொல்லும், சாசமான வட்டிக்குப் பணங் கொடுக்கிறேன்."

பாப்தேசி அதனுக்கு வந்தனஞ் சொல்லி, பபியோலா வீட்டுக்கு நேரே போனான். போகும் வழியில் வேலைக்காரன் அர்குவாதனைக் கண்டபோது, இருவருந் தங்களுடைய பழைய நாளையச் சங்கதிகளைப்பற்றி ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. நடந்தது எல்லாங் கடந்தாயிற்றென்று, அதை நினையாமல், பாப்தேசி பபியோலாவைக்கண்டு பேச அது தருந் நேரமாவென்று மாத்திரங் கேட்டான். இவனுக்காகவே பபியோலா வீட்டில் காத்திருந்ததால், அர்குவாதன் பாப்தேசியை வீட்டுக்குக் கூட்டிப்போனான்.

பாப்தேசி வருவதைக் கண்டவுடனே பபியோலாவின் மனம் பதைத்துத் துடித்தது. அவன் அவள் முன் வந்து வெகு தாழ்மை வணக்கத்தோடு நின்று சொல்வான்:

"அம்மா, உங்களுக்கு ஞாய சட்டப்பிரகாரஞ் செல்ல வேண்டியதைச் செலுத்த வேண்டுமென்கிற கடனும், என் நன்றி அறிதலை உங்களுக்குக் காட்ட வேண்டுமென்னும் நோக்கமும் இல்லாவிடில் உங்கள் கண் முன் வரும்படி நான் ஒருபோதுந் துணிய மாட்டேன்."

"ஓரோன்சியா! இதுவா உன் பெயர். (அவன் ஆமா என்று தலையை அசைத்தான்) நீ எனக்குச் செலுத்தவேண்டிய கடன் ஒன்றும் இல்லை. நம்மிருவருக்கும் பொதுவான ஒரு கடன் உண்டென்றால், நாம் ஒருவரொருவரை மன்னிக்கவேண்டும். இதுதான் வேத வாக்கியம்"

"அம்மா, உங்களுடைய மெத்த தயாளகுணம் எத்தன்மைத்தென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். நீங்கள் என்

சகோதரியை உங்கள் வீட்டில் வைத்து, பெற்றதாயிலும் அதிக பட்சபாதத்துடன் காப்பாற்றி வந்தீர்கள்."

"ஓரோன்சியா, நான் உன் சகோதரிக்குச் செய்ததைப் பார்க்கிலும், அவள் என்னால் கணித்துச் சொல்ல முடியாத வகையில் எனக்கு நன்மை செய்திருக்கிறாள். அவள் தான் சர்வேசுரனுடைய சம்மனசாய் என் வீட்டுக்கு இரட்சணியங் கொண்டு வந்தாள். என்னை அஞ்ஞான அந்தகாரத்திலிருந்து சத்திய வேத பிரகாசத்துக்குக் கூட்டிவந்தவள் அவளே."

"அம்மா, என் சகோதரிக்கு நீங்கள் இவ்வளவு செய்தது போதாதென்று, உங்கள் தயவுக்கு எவ்வகையிலும் அபாத்திரனான எனக்குங்கூட மாறுதவி தேடாத பேருதவி நீங்கள் செய்ததாக இன்று காலமேதான் நான் அறிந்தேன்."

"அப்படி நான் எதும் செய்ததாக எனக்கு ஞாபகமில்லையே."

"அப்படியானால் நான் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். பலஸ்தீனா தேசத்தின் சமீபத்தில் பெரிய வனாந்திரம் ஒன்றிருக்கிறது. அதிலே அநேகம் பேர்கள், உலக சுகத்தை வெறுத்து, மடங்களிலிருந்து, ஜெபத்திலுந் தபத்திலும் பற்பல வேலைகள் செய்வதிலுந் தங்கள் ஜீவிய நாளைச் செலவழிக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட தபசிகளின் மடங்களைப்பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா?"

"பலமுறை நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவ்வனவாசிகளான சின்னப்பர், அந்தோனியார், இவர்களுடைய பெயர் இங்கே சிறுபிள்ளைகளுக்குந் தெரியும்."

"அம்மா நான் வனவாசி அந்தோனியாரின் சீஷர்களிலொருவன். பல வருஷம் அவர் மடத்தில் நானிருந்து

தபக செய்தாலும், என் மனதில் ஒருகவலை, முன்போல்
பதிந்து என்னை இராப்பகலாய் வருத்தினது. நான் உரோ
மையை விட்டுப் புறப்படு முன்னே ஒரு யூதவர்த்தகனிட
த்தில் பெருந்தொகை அதிகமான வட்டிக்குக் கடன் வாங்
கினேன். வாங்கின கடனைச் செலுத்தாமல் ஓடிப்போ
னேன். இப்போ பதினைந்து வருஷமாகின்றது. வட்டியுந்
தொகையும் பெருகி ஏறிப்போய் விட்டது. கடனை உத்தரி
ப்பது நிச்சயம். ஆனால் வனத்திலிருந்து பாயுங் கூடை
யும் பின்னி முடைந்து பிழைப்பவனாலே எப்படிக் கூடும்?

"நான் வாங்கின கடனை இறுக்க ஒரு வழி மாத்திரம்
எனக்கு உண்டு. எனக்குக் கடன் கொடுத்த யூதனிடம்
வந்து, அவன் காலில் விழுந்து அவனுக்கு அடிமையாய்
இருந்து, அடி உதைபட்டு தொண்டு செய்வது ஒன்றுதான்
நான் செய்யக்கூடியது. சேசுநாதர்சுவாமியே எனக்காக
மோட்சத்திலிருந்து வந்து தம்மை அடிமையாய் மனிதரு
க்கு விற்றபோது நான் இப்படிச் செய்ய அஞ்சலாமோ?

"இன்று காலமே யூதவர்த்தகனைத் தேடிப் போய்
அவன் கணக்குப் புஸ்தகத்தைப் பார்க்கும்போது, நான்
கொடுக்கவேண்டிய கடனை நீங்கள் முழுதுந் தீர்த்ததாக
அதில் பதிந்திருந்தது. ஆனதால் யூதவர்த்தகனுக்கு அல்ல,
அம்மா, உங்களுக்குத்தான் நான் அடிமை"—என்று செ
ல்லி, பபியோலா முன் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்தான்.

பபியோலா கண்ணீர் விட்டு தேம்பி விம்மி அழுது
அவனை அப்போது தூக்கி: ஓரோன்சியா, எழுந்திரு, நீ
எனக்கு அடிமையல்ல, சகோதரன் என்று சொல்லு
இருவரும் உட்கார்ந்தார்கள். பபியோலா அவனைப் பார்
த்து, சகோதரா நீ எப்படி மதிதுவன் ஆனாய். உன் சரி
த்திரம் என்ன, என்று கேட்க பாதேசி சொல்வான்:

"அம்மா, என் சரித்திரத்தைச் சுருக்கமாய் உங்களு
க்குச் சொல்லுகிறேன். நான் இந்த இராஜதானியை
விட்டு, எனக்கு எம தூதனாய் வாய்ந்த எவுரோட்டனோடு
இராத்திரியே புறப்பட்டு, கப்பல் ஏறி சைப்ரஸ் என்ற தீவு
க்குப் போனோம். நாங்கள் போன இடம் எல்லாந் துர்
அதிர்ஷ்டமுங் கூட வந்தது. துர் அதிர்ஷ்டமா? இல்லை,
அம்மா, அது தேவ சாபம். இதிலிருந்து பலஸ்தீனதேசத்
தின் காசா பட்டணத்துக்குச் சேர்ந்தோம். கையில் காசி
ன்றி, குடிக்கக் கஞ்சியின்றி, மெத்த வருத்தப்பட்டோம்.
இப்படியிருக்கையில், அந்தப் பட்டணத்தில் கிறீஸ்துவர்க
ளுக்கு விரோதமான பெருங்கலகமிருந்ததால், கிறீஸ்து
வர்களைத் தேடிப் பிடித்து, காட்டிக் கொடுத்து, பணஞ்
சம்பாதிக்கும்படி எவுரோட்டன் என்னைக் கூப்பிட்டான்.
இதுதான் என் ஜீவிய காலத்தில் முதல்விசை, நான் இவ்
விதக் அக்கிரமஞ் செய்ய சம்மதிக்கமாட்டேனென்றது.

"ஒருநாள் எவுரோட்டன் என்னை அந்தரங்க இடத்
துக்குக் கூட்டிப் போய் எனக்குச் சொல்வான்:

"ஓரோன்சியா கேள், நமது குடும்பத்தை நல்ல ஸ்தி
திக்குக் கொண்டு வரக்கூடாவிடில், ஜீவிப்பதிலுஞ் சாவது
உத்தமமென்று ஆணையிட்டிருந்தேன். அதை நிறைவே
ற்ற காலம் வந்தது. இதோ நஞ்சு கலந்த இரண்டு குப்பி
கள். நீ இதைக் குடியென்று பெரிய குப்பியை எனக்குக்
கொடுத்து, சின்னதை அவன் குடித்தான். நான் குடிக்க
மாட்டேன் என்றேன். அவன் பேய் ஆவேசங் கொண்ட
வன் போல், என்னைப் பிடித்து கீழே தள்ளி, செத்தால்
நாம் இருவருங் கூடச் சாகவேண்டுமென்று, என் வாய்க்கு
ள்ளே குப்பிக்குள் இருந்ததெல்லாம் ஊற்றினான்."

"நான் பிரக்ஞையற்று வெகு நேரங் கீழ் கிடந்த பின்பு, கடைசியில விழிக்கும்போது, கனா இனா விழுந்து, வளர்ந்து தொங்கிய தாடியுள்ள ஓர் ரிஷி என் கிட்ட நின்று, குளிர்ந்த ஜலங் குடிக்கும்படி எனக்குக் கொடுத்தார். எவுசேபியன் எங்கே என்று பார்க்கும்போது பக்கத்தில் விழுந்து செத்துக் கிடந்தான். எப்படி அவனைப்போல நானுஞ் சாகவில்லை என்று எனக்குத் தெரியாது."

"என் கிட்ட நின்ற ரிஷியின் பெயர் இலாரியன். இவர் அந்தோனியாருடன் எஜிப்த் தேசத்தில் பல வருஷம் இருந்து புண்ணிய ஒழுக்கத்தில தேர்ந்த பின்பு பலஸ்தீன தேசத்தில ரிஷிகளின மடம் கட்டும்படி வந்தவர். அவருடைய சீஷர்கள் பலபேர் அங்கே இருந்தார்கள்; என்னைத் தங்கள் மடத்துக்குக் கூட்டிப்போய் ஆதரித்தார்கள். அவர்களுடைய தர்ம நடக்கையையும், பக்தி ஒழுக்கத்தையும் பார்த்தபோது, என் தாயார், சகோதரி, இவர்களின் ஞாபகம் வந்தது. நான் செய்த பாவாக்கிரமங்களுக்கா[illegible] அழுதேன். ரிஷி என்னைத் தேற்றி, ஞான உபதேசம் [illegible]த்து, எனக்கு ஞானஸ்நானங் கொடுத்தார்."

"ஆ! [illegible]நாம் இருவருஞ் சத்திய திருச்சபையாகிற தாயின் பிள்ளைகள். உன்னைப்போல நானு ஞானஸ்நானம் பெற்றுக்கொண்டேன். இனி நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்?"

"அம்மா, நான் செய்யும்படி வந்த அலுவலைச்செய்து முடித்தேன். [illegible] நீக்கவும், அக்னேஸ் அம்மாள் கல்லறையில ஒரு காணிக்கை வைத்து அவளைப் பிரார்த்

திக்கவும் வந்தேன். இவ்விரண்டு முடிந்ததால் திரும்பி நான் வனத்துக்குப் போகிறேன்."

"ஆனால் இவ்வளவு தூரம் போகும்படி வேண்டிய பணம் உனக்கு இருக்கின்றதா?"

"அம்மா, வழியில் யாசகஞ் செய்து, தர்மமாக எனக்குக் கொடுப்பதை வாங்கிச் சாப்பிட்டுப் போவேன். கிறீஸ்துவர்களான சகோதரர் வெகு தயாளமும், இரக்கமும் உள்ளவர்கள். ஆனால் உங்கள் வீட்டுக்கு நான் வந்ததற்காக கொஞ்சங் கஞ்சித் தண்ணீர் மாத்திரங் கொடுத்தால் போதும்."

இருவரும் எழுந்து போகும்போது, ஒரு பெண்பிள்ளை அலறிப் பதறி ஓடிவந்து பபியோலாவின் காலில் விழுந்து, அம்மா, அம்மா, என்னைக் காப்பாற்றுங்கள், என்னைக் கொல்லும்படி துரத்திக்கொண்டு வருகிறான் என்று சொன்னாள்.

பபியோலா அவளைத் தூக்கிப் பார்க்கும்போது, அவள் தன் வீட்டில் முன் வேலை செய்த அபிரா என்பவளென்று அறிந்து, என்ன விசேஷம், யார் துரத்தி வந்தது என்று விசாரித்தாள்.

அதற்கு அபிரா சொல்வாள்: "அம்மா, என் புருஷன், அபாக்யன், நாள்தோறுங் குடித்துப் போட்டு குடிவெறியில் என்னை அடிப்பது வழக்கம். ஆனால் இன்றைக்குச் செய்யாத கொடுமை எல்லாஞ் செய்து என்னைக் கொல்லும்படி அம்பும் வில்லும் எடுத்துக்கொண்டு துரத்தி வந்தான். நீங்கள் தான் என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்."

"அபிரா, பயப்படாதே. என் வீட்டில் இருக்கு மட்டும் உனக்கு மோசம் வராது."

ஐயூலா ஞானஸ்நானம் பெற்றவுடனே கண்ணை விழித்துப் பார்த்து, சந்தோஷத்தின் அடையாளங் காட்டி, தன் பாவத்துக்குப் பரிகாரமாகச் சிந்தின இரத்தத்தோடு ஞானஸ்நானத்தின் தண்ணீரும் கலந்து சேர, பாக்கியவதியாய் இறந்தாள்.

பிரேதத்தை எடுத்துக் கிறீஸ்துவர்களுக்குத் தக்க வகையாய் அடக்கஞ்செய்யும்படி தார்குவாதனுக்குச் சொல்லி, பபியோலாவும் ஒரோன்சியோவும் வீட்டுக்குள்ளே போனார்கள். பபியோலாவின் வீடு முன் இருந்ததற்கும், இப்போது இருப்பதற்குமுள்ள வித்தியாசத்தைக் கண்டு ஒரோன்சியோ அதிசயப்பட்டான். இப்போதோ, வீட்டில் விநோத காட்சிப் பொருள்களும், சித்திரங்களும், ஒன்றும் இல்லை. எல்லாம் வெகு சாதாரணமாய் இருந்தது.

இப்படி வீட்டைப் பார்த்து வரும்போது, ஒர் இடத்தில் முத்து ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒர் பெட்டி திரையால் மூடியிருந்தது. திரையை இழுத்துப் பார்க்க, பெட்டியின்மேல் பின்வரும் வாக்கியம் பதித்திருந்தது:

"பாக்கியவதியான மீரியா அடியாள் கையால் சிந்தின இரத்தம்."

ஒரோன்சியோ இதை வாசித்தவுடனே, முகம் வெளுத்து, மனம் பதைக்க நிற்பதை பபியோலா கண்டு, அவனைத் தேற்றி, ஒரோன்சியோ, நாம் இருவரும் கண்ணீர் சொரிக்கும்படி செய்யத்தக்கது இந்தப் பெட்டிக்குள் இருக்கின்றது. ஆனால் அவநம்பிக்கைக்கு இடமில்லை, என்று சொல்லி பெட்டியைத் திறந்தாள். அதற்குள் மீரியாவின் இரத்தக் கறைபிடித்த கஜரிகைத் துண்டும் அறியாமல் ... இரண்டு ஆயுதங்களும் இருந்தன. இவைகளில்

ஒன்று, பபியோலா தன் யௌவன காலத்தில் கையில் வைத்திருந்த எழுத்தாணி போன்ற ஆயுதம். வேறொன்று புல்வியன் தன் இடையில் மறைத்து வைத்திருந்த கட்டாரி.

இவைகளைக் காட்டின பின்பு பபியோலா சொல்வாள்:

"ஒரோன்சியா, நாமிருவரும் அறியாமல் மீரியாவைக் காயப்படுத்தினோம். ஆனால் நான் அந்த நீஷ்டூர செய்கையைச் செய்த அந்த நாளில் உன் சகோதரி காட்டிய உத்தம தர்ம குணம் நான் மனந்திரும்ப ஏதுவாயிருந்தது. உனக்கும் அப்படித்தான் அல்லவா?"

"அம்மா, எனக்கும் அப்படியே. என் சகோதரி அந்தநாளில் உங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றத் தன் உயிரைக் கொடுக்கும்படி நடுவில் விழுந்ததை நான் பார்த்தது முதல், சர்வேசுரனுடைய தேவ வரப்பிரசாத ஒளி என் மனதில் உதித்தது."

"ஒரோன்சியா, தயையுள்ள சர்வேசுரன் இவ்வகையான உபாயங்களைத்தான் சாதாரணமாய்ப் பிரயோகிக்கின்றார். சேசுநாதர் சுவாமி சிந்தின இரத்தம் வேதசாட்சிகளுக்கு உறுதியுந் திடனுங் கொடுக்கின்றது. நாம் வேதசாட்சிகளின் இரத்தத்தைப் பார்த்து, அவரைத் தேடிப் போகின்றோம். வேதசாட்சிகளின் இரத்தம் நமக்காக சர்வேசுரனிடம் அபயமிடுகின்றது. சேசுநாதருடைய அளவில்லாப்பேறுள்ள திரு இரத்தம், நம்மைச் சுத்தமாக்கி அர்ச்சிக்கின்றது."

"ஓ! கிறீஸ்துவர்கள், வேதசாட்சிகளாய் மரித்த பாக்கியவான்களை மறந்து போகாமல் அவர்களுடைய புண்

ணிய ஒழுக்கத்தை என்றும் ஒரு மேல்வரிச்சட்டமாய்க் கண்முன் வைத்து சீரான பாதையில் நடப்பார்களாக.

"வேதசாட்சிகளின் இரத்தம் திருச்சபையின் வித்தாகி, சத்திய வேதம் நுழைந்துச் செழித்து, எங்கும் பரம்பி, சகல ஜாதி ஜனங்களுக்கும் நித்தியானந்த பாக்கியத்தைக் கொடுப்பதாக."

இதைச் சொன்னபின் இருவரும் முழங்காலிலிருந்து வெகு நேரம் ஜெபஞ் செய்தார்கள்.

அதன் பின்பு ஒரேஸ்தியன் எழுந்து புறப்பட்டு சீரியா நாட்டின் வனாந்தரத்துக்கு முன்போல் தபஞ் செய்யப் போனான். அங்கே மலையின் சவோயோரத்திலிருக்கும் கல்லறைக்குள், சர்வேசுரனோடு சமாதானமாய் நித்திரை செய்கின்றான்.

பபியோலா, மீரியாவிருந்து தன் ஜீவிய காட்சிகளைப் புண்ணியமான ஒழுக்கத்தில் செலுத்தியபின், தன் செல்வப் பா[illegible] அக்னேசி, மீரியா, இவர்களுடன் நித்திய சமாதானத்தில் இளைப்பாறும்படி பாக்கியவதியாய் தன் காலகதியை அடைந்தாள்.

திருச்சபை வெற்றியின் அற்புதகாட்சி

1. முன்னொரு இரவிலே முறையோடு வரும் ஜெய காட்சி
என்னொரு இரவிலே இருப்பதால் இசைப்பதான் கேளீர்!
தன்னொரு இரவாக் கதிரொளி விசும்பிடை தாவி
பொன்னொளி வெளிவரு அருணோதயம் போன்றே.

2. செம்மை வானொளிச் சிறப்பினைக் கண்ட அச்சணமே
வெம்மையோடு இயிலே வெருண்டெடலாய்ப்பேயும்
அம்மை மூழ்கியே ஒளித்ததில் துயரினைத் தாழா,
பொய்ம்மை ஆட்டிபோல் படித்தழுதயர்விலாப் பொடிப்
[பார்.

3. மூன்றும் ஆறின்ய முறையில்லாப் பழித்துனை பேசி
நிந்தியாணபோர் மதியிழந்தேவிய நீசச்
செந்துபோன்ற மானிடர் பலச் செய்கையை வெறுத்து
எந்தை ஆண்டவர் பதமலர் ஏற்றிடல் துணிந்தார்.

4. நீண்ட நாளளவாகவே மனத்தினில் நிறைந்து
ஈண்டவே பெரும் நெருப்பென சகிக்கொணாக்கோபம்
ஆண்டு நீங்கிட அமர்க்கிடப் போர்வகை அனைத்தும்
வேண்டுமேல் அறம் விருப்பொடு எவரையுஞ்சேர்க்கும்.

5. தேவபத்தியுஞ் சீர் அருள் முதற் பல அறமும்
சேவை செய்துயிர் காத்திடும் நாணமும் நிறையும்
சேவைக் கொளி தருங் கொடை சீர்மையும் அன்பும்
மேவியொன்றிட வீட்டிடை வாழுவர் போன்றே.

6. சீர் எலாம் நிறை ஜெகம் புகழ் உரோமை மாநகரே!
பார் எலாம் கிறஸ்துவர் வெற்றியார் பதியே!
ஏர் எலாமுள திருமறை தாங்கும் இல்லிடமே!
கேரிலா ஜெய அழியாய் நீடு நீ வாழ்வாய்!

7. இலங்கும் வான்சுடர் எரித்திடும் இந்தியா நாடே!
கலங்கி ஏங்கியே கவலையுற்றயர்வது ஏனோ?
துலங்கும் ஞானமாம் விளக்கம், நல்லொளி மிகத்தெளிக்க
நலம் கொண்டோங்கி மெய் மறைக்குடையின் கீழ்
[வாழ்வாய்.

முற்றிற்று

விக்கிரய புஸ்தகங்கள்.

	கிரயம்.			தபால்.	
	ரூ.	அ.	ப.	அ.	ப.
புண்ணியசாங்கோபாங்க முயற்சி 6 புஸ்தகம், புஸ்தகம் ஒன்றுக்கு ...	1	1[illegible]	0	2	0
ஜோர்க்குரிஸ் சுவாமியார் தியானங்கள்—2 புஸ்தகம் ...	3	8	0	10	0
பஞ்சிராஸ், (கலிக்கோ கட்டிடம்) ...	1	8	0	4	0
ஞானப்பொக்கிஷம் ...	0	[illegible]0	0	1	0
ஞான உணாகல் ...	0	8	0	1	0
உத்தமதனத்தின் வழி (உ-ம் பதிப்பு)...	0	6	0	1	0
நவநாட் பிரசங்கம் ...	0	6	0	1	0
தேவதோத்திரக் கீர்த்தனை (உ-ம். பதி.)...	0	6	0	1	0
ஞான உபதேச பேரின்பக் கும்மி ...	0	2	0	0	6
செப அப்போஸ்தல சபைக் கும்மி ...	0	0	6	0	6
செப அப்போஸ்தல சபை அநுசாரம் ...	0	1	6	0	6
பரமதிவ்விய நற்கருணை ஸ்தாபிப்பு (உ-ம். பதி)	0	1	0	0	6
அபிராதநாதர் சரித்திரம் ...	0	1	0	0	6
குரலொலி ...	0	0	3	0	6
சீர்வளன் ...	0	0	[illegible]	0	6
நல்லபாவசங்கீர்த்தனம் ...	0	0	9	0	6
சத்தியவேதாகம சங்க்ஷேபம் ...	0	2	0	0	6
சேசுக்கிறீஸ்துநாதருடைய பரிசுத்த புதிய ஏற்பாடு (உ-ம். பதிப்பு) ...	2	0	0	8	0
செப அப்போஸ்தலசபை சேர்க்கை சீட்டு 100-க்கு ...	0	5	0	0	6
திரு இருதய பொக்கிஷ சீட்டு 100-க்கு...	0	5	0	0	6
திரு இருதய உத்தரீயங்கள் ...	1	0	0	1	0
ஷை ஷை (கில்) ...	0	3	0	0	6
திரு இருதயத்தூதன் 1-க்கு ...	0	0	6	0	6
வருஷம் ஒன்றுக்கு ...	0	[illegible]	6	6	0

சேசுக்கிறீஸ்துநாதருடைய பரிசுத்த புதிய ஏற்பாடு என்ற புஸ்தகம் தவிர மற்ற புஸ்தகங்களுக்கு
12 புஸ்தகங்களுக்கு ஒன்று கூட கொடுக்கப்படும்.

[illegible]ன்பணம் செலுத்ாதவர்களுக்கு புஸ்தகங்கள் வி. பீ. போஸ்டு[illegible]ய் அனுப்பப்படும்.

[illegible]தகம் வேண்டுபவர்கள்.

"திருச்சிறுப்ப[illegible]ளி தெ[illegible]பக்குளம் அர்ச். சூசையப்பர் கல்வி சாஸ்திர மடத்[illegible] அச்[illegible]ன் சூப்பெரின்றெண்டெண்டு" க்கு எழுதிப்[illegible]ற்றுக்கொள்ளலாம்.